

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

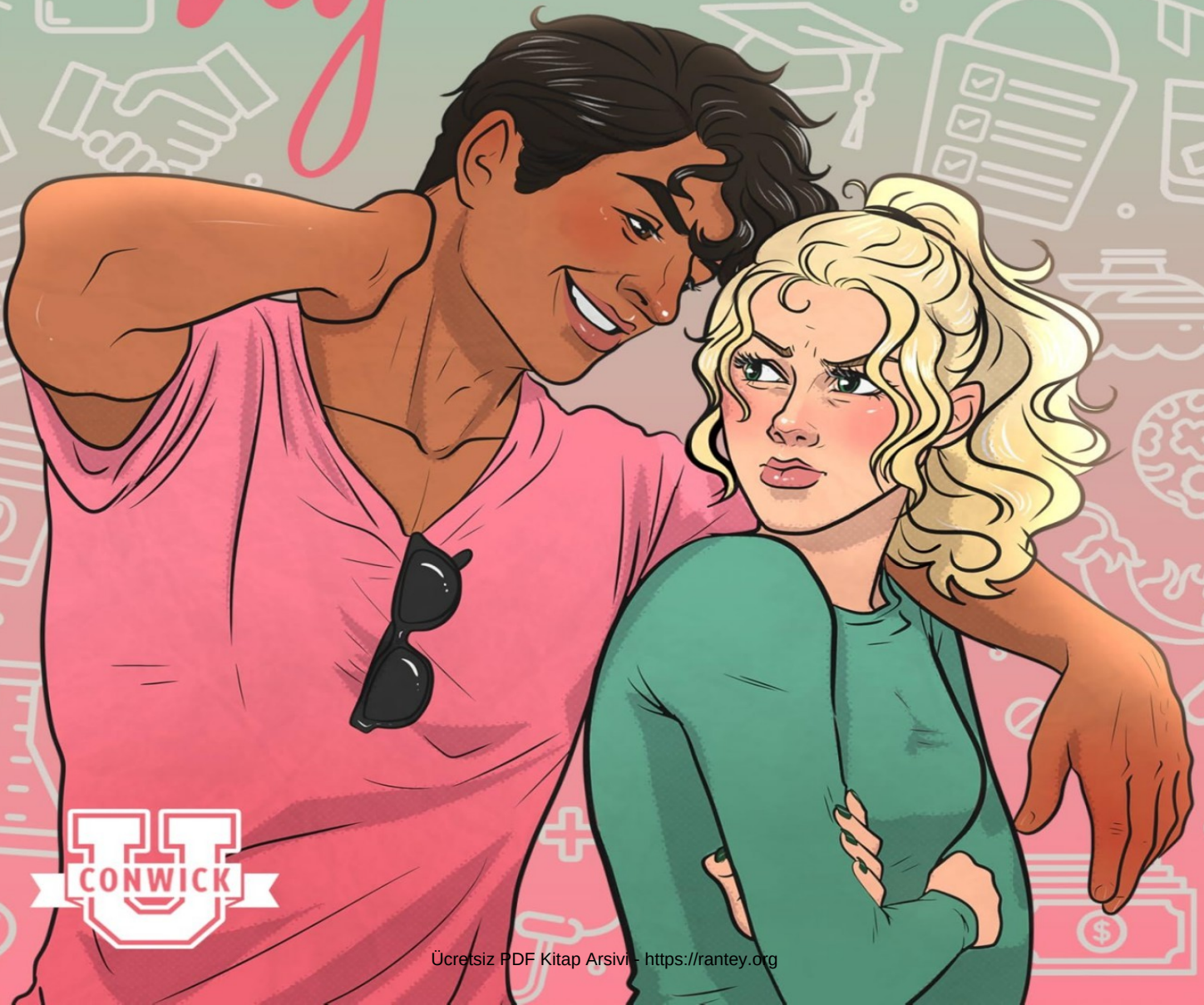
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROWAN CROFT

WHO SAID *faking* IT WAS *easy*?

÷ *The* %
 GIRLFRIEND
agreement

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ROWAN CROFT

÷ *The* GIRLFRIEND *%*
agreement

KIZ ARKADAŞ ANLAŞMASI
CONWICK U KİTAP BİR

Telif Hakkı© 2025 Rowan Croft
www.authorrowancroft.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Gerçek hayattaki kişilere, yerlere veya olaylara yapılan atıflar kurgusal amaçlarla ve yaratıcı amaçlarla kullanılmıştır. Bu kitapta yer alan karakterler, kuruluşlar ve ortamlar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Sanatçı Kredileri:

Fae Quin| @fae.loves.art

Kapak ve İç Tasarım: [We Got You Covered Book Design](https://www.wegotyoucovered.com)

SHIRE-HILL YAYINLARI
BİRLEŞİK KRALLIK

ISBN: 978-1-914483-30-1

İÇİNDE

[İçerik Uyarısı](#)

1. [Lexi](#)
2. [Damian](#)
3. [Lexi](#)
4. [Damian](#)
5. [Lexi](#)
6. [Damian](#)
7. [Lexi](#)
8. [Damian](#)
9. [Lexi](#)
10. [Damian](#)
11. [Lexi](#)
12. [Damian](#)
13. [Lexi](#)
14. [Damian](#)
15. [Lexi](#)
16. [Damian](#)
17. [Lexi](#)
18. [Damian](#)
19. [Lexi](#)
20. [Damian](#)
21. [Lexi](#)
22. [Damian](#)
23. [Lexi](#)
24. [Damian](#)
25. [Lexi](#)
26. [Damian](#)
27. [Lexi](#)
28. [Damian](#)
29. [Lexi](#)
30. [Damian](#)

31. [Lexi](#)
 32. [Damian](#)
- [Epilog](#)
- [Çalma Listesi](#)
- [Yazar Notu](#)
- [Yazar Hakkında](#)

CONTENT WARNING

Bu hikaye aşağıdaki temaları içermektedir: kronik hastalığı olan bir aile üyesi, aile kaybı, yas, terk edilme, maddi kaygı, açık sözlü dil (sık sık küfürlü sözler dahil), sarhoşken seks içeren bir sahne (şüpheli rıza), açık cinsel içerik, duygusal sıkıntı anlarında başa çıkma mekanizması olarak alkol, geçmişteki cinsel ilişki ve duygusal olarak olgunlaşmamış ve uygunsuz davranışlara atıflar, hafif şiddet içeren bir sahne (birisi acı veren bir yere tekme atılabilir veya atılmayabilir) ve muhtemelen makul olanın ötesinde *Twilight* şakaları (ama hey, *Twilight*'ı sevip aynı zamanda alay etmek geleneksel bir eğlencedir, o yüzden keyfini çıkarın).

CHAPTER ONE

✧ Lexi ✧

=Alkol k+ 'da zayıf dürtü kontrolü Sabah pişman olacağım hayat seçimleri.

Eylül

Sırtım sert ahşap kapıya çarpar ve kadifeyi andıran yumuşak dudaklara yarı nefes, yarı inilti karışımı bir ses çıkarırım. Sarhoş sersemliğimde, sıcak eller uyluklarımın üzerinde kayarken ve bacaklarımı önümdeki uzun, bulanık figürün kaslı beline daha sıkı sararken, istem dışı bir kıkırdama kaçır. Keşke yüzünü daha net görebilseydim, ama gözlerimi tahriş ettiği için kontakt lenslerimi çıkarmıştım (hayatım boyunca ilk kez saman nezlesi olan biri gibiydim) ve gözlüğüm de yanımda değildi. Cepli kıyafetler giymeye özen gösterebilirdim, ama dünyada hiçbir cep, en azından kadın kıyafetlerinde, gözlük kutusunu rahatça sığdıracak kadar büyük değil. Üstelik, daha önce içtiğim bol miktarda alkol her şeyi daha da bulanıklaştırıyor. Bu yüzden, tek görebildiğim, şimdi uzaklaşan ve beni daha fazlasını istemeye, çok daha fazlasını istemeye iten öpülesi dudaklar.

Aniden dünya eğildi ve istediğim yerde, yani onun etrafında değil, ayakta duruyordum... *Kim* olursa olsun.

Saniyeler önce yaladığım dudaklar, sanırım bir sırtışa dönüşürken dudaklarımı büzüyorum.

"Biri sabırsızlanıyor," diyor, ama vücudumu kaplayan sıvı cesaret, bu sözlerden duyabileceğim utanç duygusunu silip süpürüyor.

Ayık halimin sahip olmak için canını vereceği bir özgüvenle, omuz silkerek kayıtsızca cevap veriyorum. "Eğer beni bütün gece burada ayakta bekletirsen, sabırsız olmayacağım."

Gizemli adamım, tekrar öpmek için can attığım o mükemmel dudakların sahibi, boğazından gelen düşük bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha içimde bir elektrik akımı yaratıyor. Bu tamamen yeni bir his ve ayaklarımın üzerinde biraz sendeliyorum.

Kapıyı açmasını beklerken bakışlarım koridora kayıyor. Ayrıntıları göremiyorum ama nerede olduğumu çok iyi biliyorum. Bu yurda daha önce hiç gelmedim; bu özel binada sadece üniversitenin seçkin öğrencileri kalabiliyor. Binayı birkaç on yıl önce zengin bir pisliğin babası, muhtemelen çocuğunu okula sokmak için bağışlamış. Geri kalanlarımız ya benim gibi Newport'ta yaşayıp dersler için kampüse gelen kasaba halkı ya da en iyi arkadaşım Ronnie gibi daha mütevazı yurtlarda kalanlar. Ronnie, yüzde bir zenginler sınıfına girmiyor ama sefalet içinde de yaşamıyor. Onun kuzeni Andie, benim diğer en iyi arkadaşım, onun oda arkadaşı (ve bizim küçük üçlünün üçüncü ayağı) ve teknik olarak kendisi zengin olmasa da, çok cömert iki amcası sayesinde hayatın nimetlerinden faydalıyor. Ronnie'nin babaları, Andie ve küçük kız kardeşi Sammy'nin eğitim masraflarını bile karşılayarak, hayatlarında her türlü avantaja sahip olmalarını sağladı.

Conwick'e sadece zekâmızla girmeyi başaran az sayıdaki öğrenci ve benim durumumda okulun verdiği son derece cömert burs dışında, okula devam edenlerin çoğu zengindir, çoğu iğrenç derecede zengindir ve bu da okula prestijli bir özel üniversite olarak elitist bir ün kazandırmaktadır. Ivy League değil, ama akademik beklentiler ve öğrenci seçiciliği açısından kesinlikle ona yakın, ancak Conwick'in benim gibi sadece kotayı doldurmak için burada olan insanlardan çok zengin ve güçlülere tercih ettiği açık. Yurtlar, kampüsü kirleten müstehcen zenginliği yansıtan üniversitenin sadece bir yönü. Leeland Hall, öğrenciler tarafından en çok tercih edilen ve en seçkin yurt. Sadece, çocukları için oda ve yemek için bir servet ödemeye hazır, parası bol aileler için ayrılmış.

Ronnie ve Andie'nin yaşadığı Garfield Hall dışında hiçbir yurt binasının içini görmemiş olan ben, yanımdaki adamın —adını hatırlamıyorum, hatırlıyorsam bile

kapıyı açıp beni bir yurt odasından çok lüks bir daireye götürürken hayretle bakabiliyorum.

Adımımı atarken donakaldım, çevremdeki lüks ve odanın büyüklüğü karşısında hayrete düştüm. Her şey oldukça çarpık olsa da odanın büyüklüğünü kolayca kavrayabiliyordum. Garfield Hall, sakinleri tarafından sevgiyle "Turuncu Kedi" olarak adlandırılan, neredeyse beş yıldızlı bir otel gibiydi. Bu yerin yanında ise adeta bir çöp konteyneri gibi duruyordu. Hayır, çöp konteyneri değil. Çöp konteyneri *yangını*. Kahretsin, gerçekten zengin öğrencilerin şehirde ev kiralamaya tenezzül etmemelerine şaşmamalı. Kampüste kendi lüks apartmanları varken neden kiralsınlar ki?

Oturma odasına adımımı attığımda ağzım açık kalıyor, gözlerim genişliyor ve kendi evimin yanında önemsiz kalacak kadar şık ve modern dekoru görüyorum. Duvarı, dünyanın en sıkıcı tablosu ya da iğrenç derecede büyük bir televizyon olan siyah bir dikdörtgenin karşısında, bir köşe kanepesi ve cam masa duruyor. Yan sehpa, bitkiler ve diğer mobilyalar, yetersiz görme yeteneğimle bile odayı Pottery Barn fotoğraf çekimi seti gibi gösteriyor. Burada pahalı *kokular* bile *var* ve tüm bunların burayla birlikte mi geldiğini yoksa gizemli adamım ya da zengin ailesi tarafından bir iç mimar getirilip dekorasyonun yapıldığını merak etmeden duramıyorum.

Başımı sallayarak, hareketimle birlikte etrafımın dönmesini görmezden geliyorum. Burası *gerçekten* bir yurt odası olamaz, değil mi? Paralel bir evrene açılan bir portaldan geçmedim, değil mi? Belki uyuyorum ve bu, milyarder bir romantizmde aşkın kahramanı olduğum bir rüyanın başlangıcıdır. Ya da bir porno filmin.

Evet, son seçenek kesinlikle ikisi arasında en mantıklısı. Eğer bu bir seks rüyasıysa, ben varım.

Fanteziye kapılarak birkaç adım daha ilerledim, dekoratif kemerlerden solumdaki açık mutfak ve yemek alanına baktım, sonra da sağımdaki devasa dört direkli yatağın bulunduğu yatak odasına. Dikkatim, boyutuna bakılırsa kral boy bir yatak olacağı belli olan, belki de daha büyük bir yatağı saran, aksi takdirde fark edilemeyecek siyah yatak örtüsüne takıldı. Malzeme, sanki benim inceleme hareketime tepki veriyormuşçasına aniden yanan tavandaki spot ışıklarının altında parılıyordu.

Bileğime dokunan bir elin dokunuşuyla irkildim ve gözlerimi yukarı kaldırdığımda, o çekici dudakların sahibinin bakışlarıyla karşılaştım. O, sinsî bir gülümsemeyle beni yatak odasına doğru yönlendirirken, ben de ona gülümsedim. Sanki büyülenmiş gibi, tekrar kıkırdayıp utangaçça alt dudağımı ısıyorum — ayıkken *asla* cesaret edemeyeceğim, yarın utançtan öleceğimden emin olduğum, zavallı, sarhoş bir flört girişimi.

Ama şimdilik, tüm çekingenliğim yok olmuş, tek umursadığım şey kendimi bırakıp bu anın tadını çıkarmak. Güz dönemi daha yeni başladı ve şimdiden günlük hayatımı zehir eden sürekli stresten kurtulmaya ihtiyacım var. Partiye gitmem için beni cesaretlendiren Ronnie'ydi - biraz kafamı dağıtmam ve ikinci sınıfa doğru bir başlangıç yapmam gerektiğini söylemişti... ya da en azından daha *rahat* bir başlangıç... ama kalabalık ve gürültülü müziği sevmememe rağmen beni ikna etmesi çok da zor olmadı. O anda *bunun* gerçekten ihtiyacım olan şey olduğunu fark etmemiştim, bir grup rastgele üniversiteli erkekle bira pong oynamak değil.

Sanki benim dile getirmediğim ihtiyaçlarımı karşılamaya kararlıymış gibi, Gizemli Adam beni büyük, sert elleriyle kendine çekiyor. Sonra tekrar öpüyor, yumuşak dudakları boğazıma doğru iniyor, dişlerinin cildime her dokunuşu içimde kesinlikle yasak olması gereken şeyler yapıyordu.

"Yapabilir miyim?" diye boynuma fısıldadı ve ben, ne için izin istediğini bile bilmeden, ama bana dokunmaya devam edeceği anlamına geliyorsa, her şeyi yapmasına izin vermeye hazırdım. *Daha fazla* dokunacağı anlamına geliyorsa.

Dudaklarımız tekrar birleştğinde karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve eli aşağıya doğru kayıp gizlice bacaklarımın arasına girer girmez ağzına iç çekiyorum. Parmak uçlarının hafifçe dokunmasıyla bir titreme gelir, parmakları dikkatlice eteğimin altına kayar, ama benim hayal kırıklığıma, orada kalırlar, iç bacaklarımın hassas derisini okşayarak, içimdeki ısının en yoğun olduğu yere yaklaşırlar, ama orada oluşan acıyı dindirecek kadar yaklaşmazlar, sanki geri çekilmeye niyetliymiş gibi. Bekleyişin artmasına izin vererek. Parmaklarının her dokunuşu elektrik gibi hissediliyor, vücudumda yavaşça yayılan bir yanma hissi uyandırıyor, her dokunuş, ne kadar hafif olursa olsun, beni kıvrandırıyor.

Nefesim titriyor, onu teşvik ediyorum, göğsümü onun göğsüne bastırıyorum. Son seks yapalı uzun zaman oldu, gerçekten çok uzun, ve vücudumun her parçası içimdeki o rahatsız edici arzuya sanki kendi iradeleri varmışçasına tepki veriyor. Dilimi onun ağzının derinliklerine doğru kaydırırken, gömleğinin düğmelerini beceriksizce açmaya çalışıyorum. Kalbim, titreşim ellerim kadar çılgınca atıyor. Soluk mavi, onu anlayabiliyorum. Muhtemelen Gucci.

Burun kıvrıyorum.

"Ne komik?" diye fısıldıyor kulağıma, kulak mememi dişleriyle ısıyor. Dişlerinin göz kamaştırıcı beyazlıkta, mükemmel düzgünlükte ve muhtemelen diş bakımı için küçük bir servete mal olduğunu biliyorum.

Cevap veremeden, beni bu ızdıraptan kurtarıyor, iç çamaşırımı ustaca bir kenara itip, en mükemmel işkence şekliyle elini bacaklarımın arasına sokarken, dudaklarımdan müstehcen bir inilti çıkıyor. Parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdiğinde, dokunuşuyla neredeyse eriyorum.

"Çok ıslaksın," diye kulağıma fısıldadı. Yine kulak mememi nazikçe ısırdı ve bir parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi. Çılgılığımdan cesaret alan o, elini daha hızlı hareket ettirdi, ilk parmağına bir parmak daha ekledi ve benimle oynarken parmakları içime girip çıkarken, avucunun içi klitorisime tekrar tekrar vurarak beni daha içine girmeden boşaltacak hale getirdi. O kadar bastırılmış durumdayım ki, bu hızla uzun süre dayanamayacağım.

Elini sabitlemek için bileğini tutuyorum ve o da beni inceliyor, bal ile karıştırılmış bitter çikolata rengindeki bulanık ama çarpıcı gözlerinde karışık duygular parıldıyor. Kafamı sallayarak, muhtemelen kendi iyiliği için fazla zengin olan beyefendiyi yatağa geri itiyorum, avuç içlerimi onun derin bronzlaşmış ve *çok* belirgin

karın kaslarını okşayarak onun üzerine çıkıp bacaklarımı onun kalçalarının üzerine atıyorum, bu sırada kırmızı topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Memnun bir mırıldanmayla, parmaklarımın altında sertleşen kaslarının hatlarını izliyorum.

Birisi spor salonuna gidiyor, diye düşündüm, vücudunun sıkı hatlarını hayranlıkla incelerken.

Ona dokunduğumda, elleri kalçalarımı kavrar ve beni aşağı doğru çeker, uzunluğunu bana sürter. Ondaki yayılan ıslığı hissedebiliyorum, kot pantolonunun üzerinden ne kadar sert olduğunu *hissedebiliyorum* ve kalçalarımı yönlendirdiği her hareket, lezzetli bir sürtünme yaratıyor, içimde sıcaklık dalgaları yayılıyor, ruhum arzuyla titriyor.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyorum, parmak uçlarım keskin keşiflerine devam ederken nefesim kesiliyor.

"Üst çekmecedeki. Komodinde." Her kelimeyi homurdanarak söylüyor, sonra dolgun alt dudağını ısıyor ve kalçalarımızı tekrar birbirine sürtüyor.

Nefes nefese, kendimi onun kollarından kurtarıp öne doğru eğilip yatağın yanındaki masaya uzanıyorum... ama sarhoşluktan ve azgınlıktan mesafeyi yanlış hesaplıyorum ve çekmeceyi gereğinden çok daha fazla güçle açıyorum.

Gerçekten de çok hevesliyim, kendime kızıyorum, çünkü çekmece açılıyor ve en az yüz tane parlak, farklı renklerde kare paket gözüme çarpıyor. Birkaçı yere bile dökülüyor.

Kaşlarımı kaldırıp omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim bir kez daha gizemli adamın yüzüne takılıyor, yüz hatları sinir bozucu bir şekilde belirsiz. Dikkatim, sabırsızca kot pantolonunun üzerinden kendini okşayan eline kayar ve bu manzara, alt karnımda tekrar o şurup gibi sıcaklığı uyandırır. Yutkunarak, bakışlarımı tekrar prezervatif hazinesine çeviririm. Folyo, spot ışıkları altında parıldıyor ve sanki cinsel bir Atlantis keşfetmişim gibi ısıldıyor.

Bir an, çekmecenin bulanık ama açıkça görülebilen içeriğine hayretle bakıyorum. Bu adam ne kadar çok seks yapıyor da bu kadar prezervatif stokluyor?

Ciddi bir ilişkiye ilgi duymadığını rahatlıkla söyleyebileceğim kadar çok.

Rahat bir nefes aldım. En azından bundan sonra numaramı almak için peşimden koşmayacak. Şu anda anlamsız bir ilişki için ne zamanım ne de enerjim var. Okul işlerim, burs şartlarım ve anneme bakmakla yeterince meşgulüm. Zaten başımda yeterince dert var. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir erkeğe ayıracak zihinsel kapasitem yok... Sanırım... Ya da dokunuşları beni ne kadar çıldırtsa da.

Sanki düşüncelerimin farkında gibi, Gizemli Adam anlaşılmaz bir şey mırıldanıyor, sonra eli bacağıma dokunuyor ve beni geri gerçekliğe çekiyor. Farkındalığın titremesi vücudumu sararken, parmakları cildimde izler bırakıyor ve anında rahatlamamı sağlıyor, tüm endişelerimi uzaklaştırıp bu anı engelleyemeyecekleri derinlere gömüyor. Yanlışlıkla kendimi engelleyip gecemi mahvetmeden önce düşünmeyi bırakmalıyım.

Kafamı boşaltarak, komodine uzanıp yığından koyu mor bir folyoyu alıyorum, sonra oturup Gizemli Adam'a tüm dikkatimi vermeye hazırlanıyorum. Hareket ederken saçlarım yüzümün önüne düşüyor ve kulaklarımın arkasına itmeme rağmen, ipeksi dokusu affetmiyor ve istediği rahatsız edici pozisyona geri kayıyor. Düz saçlara hiç alışkın değilim, ama Ronnie nasıl görüneceğini görmek istemişti ve o kızın en iyi yaptığı şeylerden biri de istediğini elde etmektir. Makyajım, saçım... *hepsi* onun eseri. Tabii ki doğal halimle de çekici değilim

...ya da denemeye zahmet etmediğimden değil (erkeklerin seks söz konusu olduğunda o kadar da seçici olmadıklarını fark ettim), ama normalde evde keş gibi otururken sikilmek üzere olduğumu düşünürsek, ona teşekkür etmeliyim sanırım.

Gizemli Adam'ın bacaklarının üzerine oturarak kaldığımız yerden devam ediyorum, dizlerimin üzerine kalkarak kendime biraz yer açmak için onun kot pantolonunu aşağı çekiyorum. Kot pantolonun uyluklarından aşağı kayarken, gözlerim beni karşılayan cömert şişkinliğe kayıyor. Yarı kör olsam da, onun büyük olduğunu anlayabiliyorum. *Gerçekten* büyük. İçimde olacağını hayal etmek bile külotumun ince kumaşını nemlendiriyor.

Başlamak için sabırsızlanarak, parmak uçlarımı külotunun bel kısmına sürüyorum, sonra orada yazılı ismi gördüğümde duruyorum. Harfler belirsiz, amip gibi birbirine karışmış, ama Versace yazdığına yemin edebilirim.

Yine burnumu çektim. Bu iç çamaşırı tek başına muhtemelen tüm gardırobumun toplamından daha pahalıdır.

"Tanrım, çok seksisin," diye mırıldanıyor Gizemli Adam, dik oturarak. Sıcak eliyle saçlarımı omzuma atıyor, sonra parmaklarını ensemin arkasına dolayarak beni kendine çekiyor ve ayakta olsaydım dizlerimin bağıni çözebilecek bir öpücük veriyor. Dili ağzıma dalıyor, benimkine çarpıyor ve hız ve yoğunluğu artan bir dansa giriyoruz, ta ki ben sadece bu öpücükte var oluyorum. Nane ve cin tadı var ve o kadar sarhoş edici bir şey ki, düzgün düşünemiyorum. Kahretsin, nefes bile alamıyorum.

Parmaklarımla kalın kahverengi saçlarını tarıyorum, o mükemmel dudaklara ve pahalı, dar iç çamaşırının altında sunduğu her şeye açgözlülükle. Ah, benim tatlı, zengin oğlum. Umarım sakin en azından güven fonunun yarısı kadar etkileyicidir.

Onun kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarması ve benim üstümü başımdan çekip sütyenimi çıkarmam için yeterince uzun bir süre ayrılıyor. Göğüslerim çıplak kalır kalmaz tüm dikkati oraya odaklanıyor ve dilinin ıslak dokunuşlarını, meme uçlarımı yalayıp okşarken hissediyorum. Elleri göğüslerimi sıkarken, bir okşuyor, bir de ateşli ağzına çekiyor. Dokunuşları çok sıcak ve dudakları güneş gibi, her okşamada beni yakıyor.

Gizemli Adam'ı çenesinden tutup başını geriye doğru eğiyorum ve dudaklarını arıyorum, onu tekrar tatmak için çaresizce, beni kucağına çekerken onu bir kez daha derinlemesine öpüyorum, sertleşmiş penisi karnıma sertçe basıyor. Aramızda sıkışmış halde benim dikkatimi çekmek istercesine duruyor ve tırnaklarım dikkatlice başını okşarken ve sonra pürüzsüz derisi boyunca aşağı doğru kayarken, ön sıvısı parmaklarıma sızıyor. İç çamaşırlarıyla görüldüğünden daha da büyük görünüyor ve içimde başka bir insanın doluluğunu tekrar hissetmek için her zamankinden daha açım. Şimdi düşününce, birinci sınıfta aklımı kaçırp bir fuckboy için bacaklarımı açtığımdan beri kimseye bu kadar yoğun bir fiziksel çekim hissetmemiştim. Bu bağlantıyı *istemediğimden* değil, o pislik hayatımı mahvettikten sonra bir erkeğin bana dokunmasına ya da duygusal olarak bana yaklaşmasına izin veremedim.

Ama bu geçmişteki Lexi'nin başına geldi ve artık onun hatalarının beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Zor yoldan öğrendiğim gibi, bazen seks sadece sekstir ve her zaman her iki taraf için de bir anlam ifade etmez... katılan erkek üyesi aksini düşündürse bile. Çoğu zaman, diğer kişi için *hiçbir* anlamı yoktur, ki bu adamın yatağının çekmecesindeki prezervatiflerin sayısı, onun ne kadar bağlanmaktan korktuğunun bir göstergesi ise, bu durumda da öyle olduğuna eminim. Adımı bile bildiğini sanmıyorum. Ben onun adını kesinlikle bilmiyorum.

Ve bu böyle kalacak, çünkü isimler samimiyete yol açar ve duyguları denklemden çıkarmak için aramızda bu mesafeye ihtiyacım var. Duygulara ayıracak vaktim yok. Duygular *istemiyorum*. Sadece kadınlığının yağmalanmasını ve bir kez olsun pille çalışan bir şeyden kaynaklanmayan, akılları baştan alan bir orgazm yaşamak istiyorum.

Anlamsız seks yapabilirim, şüpheli vicdanıma söz veriyorum.

Bunu yapabilirim ve bundan bir şey beklemeyeceğim ya da onun beni umursamayacağını bile biliyorum. Kendime sadece bir gecelik zevk izni verebilirim ve sonra hiçbir bağ olmadan yoluma devam edebilirim. Nükleer bir felaket olmayacak. Girip çıkacağım. Bir kez ve bitti.

Bu küçük zihinsel motivasyon konuşmasını bitirdikten sonra, öpücüğü kesip elimde hala sıkıca tuttuğum paketi kaldırdım, folyoyu yırtıp içindeki prezervatifi fikrimi değiştirmeden önce ustaca çıkardım. Gizemli Adam bana çarpık bir gülümseme sunar, sonra onu tekrar okşadığımda yapmacık bir nefes verir, uzun bir inilti o muhteşem dolgun dudaklarını ayırır, ben de yavaşça lastik kılıfı üzerine yuvarlarım. Her şeyi kapladığında kalçalarımı kaldırıp kendimi onun penisinin üzerine yerleştiririm, hazırım. Çok hazırım. O dikkatlice külotumu kenara çeker

ve bu sefer, başparmağı şişmiş tomurcuğumu okşadığında inleyen benim, ağzımdan şaşkın bir inilti kaçıyor. Her dokunuş o kadar iyi geliyor ki, artık dayanamıyorum. Bekleyemem. Ona ihtiyacım var, buna ihtiyacım var, nefes almaya ihtiyacım var gibi.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. İyi olmaktan çok daha fazlasıyım.

Dudaklarımı yalayıp, başı girişime değene kadar vücudumu indiriyorum ve ikimiz de titreyerek nefes verirken, onun kucağına gömülüyorum, onu santim santim içime alıyorum. İçime girerken, ereksiyonu zonkluyor ve yemin ederim ki kalbinin içimde attığını hissedebiliyorum. Ya da belki de kendi kalp atışlarımı hissediyordumdur. Her halükarda, bu çok iyi hissettiriyor ve daha hareket etmeye bile başlamadık.

Gizemli Adam boynuma gülümsüyor, köprücük kemiğimin çukuruna emici bir öpücük konduruyor ve hoş geldin istilasına alışmam için bir an izin veriyor. Tamamen oturduğu anda bana bakıyor ve aramızdaki sessizlikte bir soru fark ediyorum. Tekrar iznimi istiyor, bu sefer başlamak için, beni unutulmaya dek sikmek için, ve ben de çok mutlu bir şekilde bir kez daha başımı sallıyorum. Boğazımın dibine bir öpücük daha kondurarak beni kalçalarımından kaldırıyor, biraz çekiliyor ve sonra beni çığlık attıracak kadar güçlü bir şekilde içime giriyor.

"Tekrar," diyorum, sesim yalvarır gibi.

Boğazından gelen bir homurtuyla, bir kolunu sırtıma doladı ve beni yatağın üzerine çevirdi, böylece açık bacaklarımın arasında diz çökmüş oldu. Ani hareket beni hazırlıksız yakaladı, ama ne olduğunu anlayamadan, tek bir yumuşak hareketle içimden çıktı ve külotumu hızlıca çekip çıkardı, umursamadan arkasına attı. Sonra, dizlerimden birini omzuna asarak, tekrar içime daldı, daha derine, daha sertçe... Neredeyse çaresiz bir ritimle hareket ediyordu, bu da beni altında titretmeye başladı. Şoktan gelen nefesim hızla saf mutluluğun çıığına dönüştü, sırtım kavislenirken çarşafı kavrardım. Tırnakları kalça kemiklerime batarken, beni sabit tuttu ve tekrar tekrar içime girip çıktı, hareketleri hızlı ve kararlıydı, tüm doğru yerlere vuruyordu. Arzuyla başım dönüyor, heyecanım artıyor, beni doruğa doğru götürürken tüm vücudum titriyor.

"Harika hissediyorsun," diyor, bir eliyle göğsümü sıkarken, ego okşamaları ve sihirli parmaklarının dokunuşu birleşince, daha fazlasına ihtiyacım yok. Orgazmım geldiğinde, o kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, kampüsün diğer ucunda biri duysa şaşırmasın.

Neyse ki, çok sarhoşum ve umursamıyorum, dikkatim cildimde yayılan zevk titremelerine ve hiç bitmesini istemediğim bir coşku dalgasına odaklanmış durumda. Bu dalga sönünce, zengin yabancının kollarında gevşiyorum ve birkaç pompa daha sonra o da doruğa ulaşıyor. "Siktir," diye homurdanıyor, karanlık gözlerini sıkıca kapatıyor. Sonra yüzünü boynuma gömüyor, kalçaları titriyor, bir kez... iki kez...

Üç kez benimkine.

Gerçekten de siktir. Yorgun ve doygun, altımdaki yatak örtüsüne bir su birikintisi gibi eriyorum, çok uzun zamandır hissetmediğim kadar mutluyum. En azından Ocak ayından beri, en son seks yaptığım zamandan beri. Sadece sekiz ay önce miydi? Yıllar gibi geldi. Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

İkimiz de tek kelime etmeden, o içimden çıkarken - jöle gibi uzuvlarımdan kendini ayırırken - prezervatifi atıyor ve sonra yanımdaki yastığa yığılıyor, ağır ama memnun bir nefes veriyor. Beş saniye boyunca kalkıp odadan çıkmayı düşündüm, ama bu saatte eve sendeleyerek gitmeyi göze alamayacağımı (ve kesinlikle çok sarhoş olduğumu) düşündüm. Sabah utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalsam bile. Bunun yarının Lexi'nin sorunu olduğuna karar verip gözlerimi kapattım ve tatlı uykunun kollarına kendimi bıraktım...

Sadece birkaç dakika geçmiş gibi görünüyor ki, uyluklarımdaki bir vızıltı gözlerimi tekrar açıyor. Sağımdaki pencereden ışık içeri doluyor ve başım acı içinde zonkluyor, her ağrı atışı nabzımla aynı ritimde.

Yüzümden karışık saçlarımı çekip, avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırarak, Andie'nin (insanüstü dikiş becerilerini kullanarak) eteğime nazikçe diktiği gizli cepten telefonumu çıkarırım. Eteğim artık belimde eğri durmaktadır. Gözlerimi kırıştırarak uykumu atmaya çalışırken, ekranın üzerinde Ronnie'nin adı neredeyse agresif bir şekilde yanıp sönmektedir.

Cevaplamak için ekranı kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?" Konuştuğumda sesimi zar zor tanıyorum. Boğazım sanki kumla gargara yapmışım gibi... ya da bir sürü penisle. Dün gecenin anıları

daha net değil, ikisi de olabilir.

"Lex?" Telefonu yüzümden çekiyorum, en iyi arkadaşımın camı çatlatacak kadar yüksek sesle çığlık atması beni irkitiyor. "Nerede *bu kadar* uzaktasın? Saatlerdir arıyorum."

"Üzgünüm." Sözümü bitiremeden göğsümde bir esneme yükseldi. "Uyuyordum. Saat kaç?"

"Neredeyse on," diye cevapladı, ses tonu azarlayıcıydı. "Dün gece nereye kaçtın? Damian Navarro ile birlikte kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirim, ama o pişmanlık duymayan pisliklerle bir yere gitmektense yapıştırıcı koklamayı tercih edersin."

Soğuk bir ürperti ve kemiklerime işleyen bir korku hissiyle yüzümden tüm kan çekilir. Uyandığımdan beri ilk kez çevremdeki her şeyi değerlendiririm, alkolün bulanıklığı görüşümü daha da bulanıklaştırıp karar verme yeteneğimi ciddi şekilde etkilemeden nihayet biraz daha net görebilirim. Ronnie adımı birkaç kez tekrarlamak zorunda kalır, ancak o zaman sersemliğimden kurtulup sarhoş kafamla ne halt ettiğimi anlayabilirim.

Kendimi toparlayarak, bir gecelik ilişkim olan adamın artık biraz daha netleşen yüzüne çekinerek bir bakış attım ve onu duyan herhangi bir tanrıya, onun dışında herhangi biri olmasını diledim... ama hemen sonra tanrıların olmadığını fark ettim. En azından Lexi'nin tarafında olan tanrılar yoktu.

"Hayatım mahvoldu," diye telefonuma fısıldıyorum, yanımda derin uykuda olan, birinci sınıfımı mahveden bu pislik çocuğa dehşetle bakarken.

CHAPTER TWO

✦ *Damian* ✦

Año nuevo, vida nueva - Yeni yıl, yeni hayat Çeviri: Yeni yıl, yeni ben... ya da belki de değil.

Gözlerimi açtığımda, odayı net görmeye çalışırken görüşüm bulanık. Tavan protesto edercesine dönüyor, bu dönme hareketi midemi bulandırıyor ve dün gece Damian'ın içmeyi akıllıca bulduğu içki karışımını kusmak üzereyim.

Tanrım, akşamdan kalmalardan gerçekten nefret ediyorum.

Uzun bir süre kıpırdamıyorum, kısmen tekrar uykuya dalmayı umduğumdan, ama çoğunlukla 1020 iplik sayılı çarşafların üzerine kusmaktan korktuğumdan. Çarşafları pek umursamadığımdan değil. Her zaman yenilerini alabilirim. Ama yenilerini almak için kalkmam gerekir ve şu anda tek istediğim yatakta kalmak.

"Hayatım mahvoldu," diye bir ses yanımda fısıldıyor.

Oh. Yalnız değilim. İlginç. Sanırım bu sabah biraz seks hafızası kaybı yaşıyorum.

Konuğumun kim olduğunu merak ederek başımı çeviriyorum ve yatağımın diğer tarafında yarı çıplak yatan sarışını izliyorum. Gözlerimi onun açıkta kalan göğüslerinden alamıyorum. Tüyleri diken diken olan çıplak göğüsleri, ve meme uçları dikleşmiş ve benim sikim gibi hemen

hemen battaniyeyi çadır gibi şişiriyor. Eski model bir iPhone'u kulağına yapıştırmış, sanki ben Noel'in Hayaletiymişim ve ona Tiny Tim'in öldüğünü söylemişim gibi bana bakıyor. Gözlerinin altında maskara akmış, hafif kıvrıcık altın rengi bir saç teli yanağına yapışmış, saçları da bir gece boyunca içki içmekten ya da sevişmekten dolayı dağınık ama hiç de çirkin değil. Kendi çıplak halime ve şu anda kafamı ikiye bölen baş ağrısına bakarak, ikisini de yaptığımızı tahmin ediyorum.

"Alıştığım tepki bu değildi," diye mırıldanıyorum, onu daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine yaslanıyorum, mide bulantım ve birkaç saat uyumak istemem, içimi kaplayan şehvet dalgasıyla bastırılıyor. O çok seksi. Güzel saçları, uzun bacakları, çarpıcı gözleri var. Temel olarak bir kadında aradığım her şey var onda. Seçici olduğumdan değil tabii. Kadın anatomisine sahip her şey benim tipimdir.

"Seni sonra ararım," diye mırıldanarak telefonuna bakıyor, sonra yataktan kayarak ayağa fırlıyor, sanki bu yatakta benimle birlikte olmaksızın dünyanın başka herhangi bir yerinde olmak istemiş gibi.

Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

Beni görmezden gelerek, yatağın ayak ucundaki yerden daracık siyah bir bluz ve sütyen alır, ikisini de aceleyle giyer ve seksi kırmızı eteğinin kenarlarını düzeltir. Eteğinin kenarı, uyluklarının ortasına kadar uzanıyor. Bluzunun ters giydiğini söylemiyorum; içimden bir ses, bunu söylersem hoşuna gitmeyeceğini söylüyor.

Giyinince, bir an için etrafına bakınıyor, yüzünde panik belirliyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum, onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Saniyeler geçtikçe, giderek daha da telaşlı görünüyor ve ancak yatağın kenarında sallanan külotu gördüğümde, ne aradığını anlıyorum.

Oturarak uzanıp, parmaklarımın arasında dantelli kumaşı nazıkça çimdikledim.

"Bunları mı arıyorsun?" diye soruyorum, ona cilveli bir gülümseme atarak.

Kızıl bir kızarıklık yanaklarını kaplıyor; beni öldürmek üzereymiş gibi görünmeseydi, bu kesinlikle çok sevimli olurdu. İleri atılarak iç çamaşırımı elimden kapıyor, beceriksizce içine girip seksi kısa eteğinin altında düzeltiyor. Kısa bir an olsa da, altındaki şeyleri görebiliyorum ve dün gece olanları ayrıntılı olarak hatırlamadığım için beynime kızıyorum.

Bakışlarımdan kaçınan sessiz misafirim, kırmızı topuklu ayakkabılarını giyiyor, sonra saçlarını dağınık bir topuz yapıp nihayet bana bakmaya tenezzül ediyor. Yüzünde somurtkan bir ifade var. Neredeyse hiç etkilenmemiş gibi, bu doğru olamaz. Ben etkileyici biriyim.

"Evet... bu bir hataydı," diyor.

Ouch. Bunu daha önce hiç duymamıştım. Belki de gerçekten etkilenmemiştir. Ama yine de, sarhoş olsam bile, bu okuldaki diğer erkeklerin en az yarısından daha becerikli olduğuma bahse girerim. Bu seksle ilgili olamaz.

O zaman tek neden ben olmalıyım.

Kesinlikle, o bir Repeat değil, ama bu, ondan ısı gibi yayılan düşmanlığı, omuzlarındaki gerginliği ve çarpıcı yeşil gözlerinde yanan nefreti açıklayabilir. Umarım yanıliyorumdur. Sarhoş ben, aynı kadını iki kez becermek gibi amatörce bir hata yapmayacak kadar akıllıdır. Tekrar seks, (karşı tarafta) duygulara yol açar ve duygular her zaman birinin incinmesine yol açar (yine karşı tarafta) ve hayatımda bu saçma dramaya ayıracak ne zamanım ne de sabrım var. Bir kız arkadaş tarafından bağlanmakla hiç ilgilenmiyorum ve kampüs hayatını şirket hayatıyla değiştirmeden önce Conwick'teki son yılımı keyifle geçirmek istiyorum.

Bir erkek, bağlılık beklentisi olmadan anlamsız seks yapmak istemez mi?

Ayrıca, denizde bu kadar çok çekici balık varken neden bir kız arkadaş isteyeyim ki? Blondie gibi çekici balıklar, burnundan yüksek sesle nefes verip ellerini kalçalarına koyarak bana kolayca tiksinti olarak yanlış anlaşılabilir. Belki mide bulantısı vardır? Biraz solgun görünüyor.

Evet, daha önce hiç *böyle* bir bakış almamıştım.

"Bence en iyisi bu hiç olmamış gibi davranıp yollarımızı ayırmak," diyor gerçekçi bir tonla, sonra neredeyse etkileyici bir kötülükle ekliyor: "Senin için çok zor olmamalı." Bana bakıyor, bakışları erimiş, dudakları büzülmüş, gülmemek için tüm irademi kullanıyorum.

Genelde, sarhoş halim eve getirdiğim, hiçbir şeyden habersiz kadınlara bu konuşmayı yapan benimdir, böylece bana yatakta kahvaltı hazırlamaya çalışıp beni erkek arkadaşları yapmaya zorlamazlar. Bu, bu kampüse adım attığım günden beri çok sık yaşadığım bir durumdur. Bazen bu tür yaklaşımları savuşturmak yorucu olabilir, ama gerekli. Şu anda bir ilişkiye girecek durumda değilim

ve eğer bir gün yerleşirsem, zengin bir koca arayan para düşkünü bir üniversiteli kızla olmayacağı kesin.

Ama bu? Bu ilk kez oluyor. Daha önce kimse *beni* başından savmaya çalışmamıştı ve rahatlamalı mıyım yoksa kırılmalı mıyım bilemiyorum.

Daralmış, dolaşan gözlerle ona hızlıca bir bakış attım.

Sarışın, ilgimi çektin.

"Tabii ki, yeni tanıştığım rastgele kız. Ama" — alt dudağıma parmağımı dokundurarak — "teknik olarak hatırlamadığın bir şeyi unutabilir misin? Dün gece *çok* içtim. Ya da belki... sen pek akılda kalıcı değildin?" Şakacı bir gülümsemeyle, yanımdaki yumuşak yatağı okşayarak, avucumla çarşafta davetkar daireler çizdim. "Yatağa geri gelip hangisi olduğunu bulmama yardım eder misin?"

Hey, henüz evimden ayrılmadıysa, bu tekrar bir ilişki sayılmaz, değil mi? İkinci tur, zaten başladığımız şeyin ikinci bölümü olur.

Siki, cildini kaplayan çekici kızarıklığı ve sanki keskin bir yorum yapmamak için alt dudağını ısırır gibi çiğnemesini fark etti. Lanet olsun, kızginken inanılmaz seksi.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Vay canına, sakın ol Rico Suave. Tanrım, sandığımdan daha da büyük bir pisliksin."

Burnumdan nefes veriyorum. "Aşağılık herif *ben miyim*? Tüm Latinleri aynı kefeye koyan sensin.

İspanyolca konuşan herkes aynı değil, biliyorsun."

"Ben... ne?" Gözlerini kırıştırıyor, o güzel gözleri şaşkınlıkla büyülüyor. "Ben... yani, ben..."

O kelimeleri karıştırırken dudaklarımın kenarlarında bir sırıtış belirir. "Rico Suave mi? O şarkıyı söyleyen adam Ekvadorlu, *ben* ise Meksikalıyım. Aslında tam olarak yarı Meksikalıyım, ama bu konumuzun dışında. Her neyse, riske girip, bu sözle etnik kökenimi değil, cinsel yeteneklerimi kastettiğini varsayacağım, bu durumda" — ağzım kendini beğenmiş bir Cheshire kedisi gülümsemesine büründü — "ilgilendiğin için teşekkürler."

Aşağılama, yüzündeki şoku siler ve dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar gerilir. Yumuşak bir kahkaha atarak yastığıma gömülürüm, hayal kırıklığımı çok tanıdık bir kayıtsızlık duvarının arkasına saklarım. Oysa ben sabahları biraz neşelenmeyi umuyordum. Gelecek Noel'in hayaleti mi? Daha çok Noel'in Hayaleti, Mavi Topların Tadını Çıkar gibi. Neyse. O gittikten sonra duşta mastürbasyon yapmam gerekecek.

"Hey, bunun bir hata olduğunu söyleyen sendin. Seni haklı çıkardığım için beni suçlayamazsın."

Alaycı bir şekilde, Blondie topuklarını dönüp öfkeyle adımlarını hızlandırarak apartman kapısına doğru yürüdü... ama yatak odasından çıkarken kapı çerçevesine çarptı, tökezledi ve neredeyse yüzüstü düşüyordu. Kendini tutarken yüzünde şaşkın bir ifade belirir, sonra düzeliş sanki duvar onun yoluna atlamış gibi duvara öfkeyle bakar. Onun tepkisine gülmeme engel olamayınca, öfkeli bir boğa gibi homurdanarak bakışlarını bana çevirir, sonra ilerlemeye devam eder.

Bu sefer kahrımı tutamıyorum. Hala sarhoş mu, yoksa normalde bu kadar yerçekimine karşı dirençsiz mi?

Normalde bir kadının peşinden koşmam. Kimse, peşinden koşmak için harcanacak zaman ve enerjiye değmez, özellikle de öfke söz konusuysa ve bu öfke bana yöneltilmişse. Hele de her zaman onların yerini alacak daha sevimli başka bir av bekliyorsa. Ama bu kadın... Beni sikkeme verdiği olumsuz tepki, beni meraklandırıyor. Ve sanırım bu yatak odasından bile güvenli bir şekilde çıkamıyorsa, eve sağ salım varabileceğinden biraz endişeleniyorum. İnsanlık açısından, yaklaşık yüzde on centilmenim, ama seks konusunda yüzde yüz cömert bir sevgiliyim. Buna pazar araştırması ya da mazoşizm deyin, ama neyi yanlış yaptığımı bilmem gerekiyor ve bunu, o binadan çıkarken merdivenlerden düşüp zamansız bir şekilde ölürse öğrenemem. Ayrıca, önümde hala bir okul yılı varken, onun benim itibarımı mahvetme riskini göze alamam. Kaçırılmış olacağım tek gecelik ilişkileri bir düşünün.

"Hey, hey, dur bir dakika."

Yataktan fırladığımda, çarşaf ve battaniye kayarak düşer ve beni tüm çıplaklığımla ortaya çıkarır. İç çamaşırlarımı ya da kendimi örtmek için başka bir şey almaya bile tenezzül etmeden, çıplak kıkımla kapıya doğru koşar, seksi yabancının önüne atlar ve huysuz bir çocuk gibi çıkışı engellerim. O adımını yarıda keser ve dudaklarından bir başka sinirli nefes çıkar, ama dikkatini hala dik duran penisime odaklayarak ilgisini ele verir, sanki son bir bakışa dayanamıyormuş gibi. Belki de dün gece onun içinde olduğum anları düşünüyordur.

Yanakları elma kırmızısına dönünce sııttım.

Gözlerime bakarak bana alaycı bir şekilde sııttıktan sonra gözlerini tekrar kaçırdı. "Çekil yolumdan, Damian."

"Demek beni tanıyorsun." Bu okulda beni tanımayan kim var ki? Milyarder bir CEO'nun en büyük oğlu ve ülkenin en büyük ilaç şirketinin varisi olarak, beni tanımamak neredeyse imkansız. On beş yaşımdan beri yüzüm magazin dergilerinin kapaklarını ve internet dedikodu sayfalarını süslüyor - ya da belki de bunu fark etmeye başladığım zaman o zamandı - doğum hakkımla ne yapacağımdan, kimlerle çıktığımdan bahsedilen makalelerle, sanki Kardashian ailesi ya da David Beckham'ın çocuklarından biriymişim gibi. Ben, özellikle de artık evlenilebilir yaşa geldiğim için, herkesin aç bir piranha gibi etrafımda dolaştığı, "iyi parti" olarak adlandırılan biriyim. Kadınlar. Paparazziler. Hakkımda bulabildikleri her haberi yutuyorlar. Ben bu neslin Paris Hilton'uyum ya da aşk hayatımla ilgili medya ilgisi ve meraklı bakışlar açısından Leonardo DiCaprio'yum, oyunculuk kariyeri ve küresel ısınmaya karşı saygıdeğer tavırları hariç. Biz yakışıklı ve zengin ve gerçek şu ki, yakışıklı ve zengin insanlar çok dikkat çeker.

Yine de, içimden bir ses, sarışının beni ailemin serveti ve statüsüyle tanımadığını söylüyor. Şu anda açtan başka bir şey gibi görünmediğine göre, bekarlığımla da ilgilenmiyor gibi. Aslında biraz mide bulandırıcı görünüyor.

Cevap vermediğinde, onu sıkıştırmaya devam ediyorum. "Daha iyi bir soru var: Seni nereden tanıyorum? Dün gecedен başka." Ona müstehcen bir gülümseme atıyorum.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor Blondie. "Biliyor musun, belki de her zaman üniversiteli arkadaşlarıyla sarhoş olmasaydın, uzun süreli hafızayı oluşturan beyin hücrelerini koruyabilirdin."

Kıkırdayarak, kapalı kapıya yaslanıyorum. Vay vay, ne kadar da ateşli. "Bunu evet olarak alacağım. Şimdi sen bahsedince, bana biraz tanıdık geliyorsun... En iyi arkadaşını falan mı becerdim? Siz kızlar genelde grup halinde dolaşırsınız."

Yüzümü gömmek için iyi para ödeyeceğim dik göğüslerinin üzerinde kollarını kavuşturur. Tanrım, umarım sarhoş halim dün gece onları düzgünce tadını çıkarmıştır.

"Hayır." İnce omzunu kaldırıp, tembel bir omuz silkme hareketiyle indiriyor. "Korkarım siktiğin salak bendim."

Cevap vermediğinde, beyinsiz bir aptal gibi ona bakakaldığımda, içini çekip, başparmağı ve ile burnunun köprüsünü tuttu. "Biz geçen okul yılında tanıştık . Ben ilk naif

"freshman" — kendini işaret ettikten sonra suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğru uzatarak — "ve *sen de* junior fuckboy'dun. Hatırladın mı?"

Onun sözleri midemi tekrar bulandırdı, sabah ereksiyonumu öldürmek için bu kadarı yeterliydi. Demek Sarışın bir Repeat. Kahretsin.

Aferin sana, sarhoş ben, seni pislik.

Boğazıma yükselen kusmuk dalgasını yutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Siktir. Sanırım kusacağım.

"Çok kızla tanışıyorum," diye karşılık verdim. "Bu noktada, hepsi birbirine karışıyor.

Ben meşgul bir adamım. Hepsini hatırlamam imkansız."

Sarışın başını sallar ve empatik bir ifadeyle bana doğru bir adım atar, gözlerinde baştan çıkarıcı bir ışıltıyla aramızdaki mesafeyi kapatır. Bu, midemi bulandıran ve Disney'deki dönen çay fincanlarını hatırlatan mide bulantısına rağmen sikimin seğirmesine ve toparlanmaya çalışmasına neden olur. Sıcak ellerini omuzlarıma koyar ve dudaklarını kulağıma yaklaştırır, yanaklarımız birbirine değir.

"O zaman belki bu hafızanı canlandırır."

Dizinin aniden kasıklarına çarpmasının şokuyla boğazımdan boğuk bir çığlık kopar. Karanlık görüşümü kapladı ve sert ahşap zemine düşerken, içgüdüsel olarak cenin pozisyonuna kıvrıldım. Blondie'nin, sanki ayakkabısından silmiş olduğu bir pislikmişim gibi üzerimden atladığını görebiliyordum. Bir an kapı koluyla uğraştı, sonra kapıyı açtı ve koridora fırladı.

Sadece bir an durup, karnıma yayılan şiddetli kramplardan hareket edemeyen, zonklayan sikimi ve taşaklarımı avuçlayan, yerde yatan bana bakmak için.

Ağzının bir köşesi tehditkar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu yapılacaklar listenden işaretle, gerzek."

İnleyerek başımı geriye doğru eğip yere değene kadar eğdim ve beynimde belirsiz bir anı canlandı. Anı yavaşça şekillenerek netleşti ve acımın tutarsızlığını aşarak zihnime girdi.

Tek bir kelimeyi söylemeyi başarırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Siktir." Ve birdenbire, Blondie'yi nereden tanıdığımı hatırladım.

CHAPTER THREE

✧ Lexi ✧

Hangover'ımın şiddeti ve yaptıklarımın utancıyla, bu konuşmayı atlatmak için ne kadar kafeine ihtiyacım olacağı arasında doğru orantı var.

Leeland Hall'un tanıdık olmayan koridorlarında stilettoLARımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşarken, damarlarıma enjekte edilmiş bir shot likör gibi öfke içimi yakıp kavuruyor. Görme bozukluğuma rağmen, binada sadece bir kez tökezliyorum, ama evrende bir şey beni koruyor olmalı - tabii ki Tanrı değil, yoksa bu karmaşanın içinde olmazdım - çünkü düşmeden ve kalan son onur kırıntılarımı da yok etmeden kendimi yakalıyorum.

Dışarı çıktığım anda çıplak kollarımı ve bacaklarımı rahatlatıcı bir sıcaklık okşadı. Henüz Eylül başı, yani yaz sıcağı hala devam ediyor. Ronnie'nin partiye giymem için ısrar ettiği daracık kıyafet nedeniyle buna şükrediyorum, ama güneşin yüzüme doğrudan vurması, retinamı yakması ve zaten kör olan gözlerimi daha da kör etmesi nedeniyle pek şükretmiyorum. Işığa duyarlı olduğum için yüzümü buruşturuyorum, kafam zonkluyor. Muhtemelen dün gece olanların cezası.

Beni son derece rahatsız eden şey, binanın yanındaki avluda düzinelerce bulanık şeklin olması. Şüphesiz öğrenciler, burada olmalarına hazırlıklı olmalıydım, çünkü cuma sabahları buraya gelmeleri olağan bir şey.

Yerde, muhtemelen battaniyeler üzerinde ders çalışırken, birbirinden kopuk bir sürü insan oturuyor, diğerleri ise küçük gruplar halinde sınıflarına veya arkadaşlarıyla birlikte yurtlarına doğru yavaşça yürüyorlar. Yürürken bakışlarımı önüme sabitliyorum, adımlarım hızlı, ama kör olsam bile, onları görmezden gelmeye çalışsam bile, hepsinin yargılayıcı bakışlarıyla beni deli gibi izlediklerini hissedebiliyorum, sanki yaptığım şeyin kanıtını derimde görünür bir iz gibi görebiliyorlarmış gibi.

Göğsümdeki öfke her adımında daha da büyüyor ve boğazımdan yükselen çığlığı bastırmak için ellerimi yumruk yapıyorum. O orospu çocuğu beni hatırlamadı. Neden, *neden* bu kadar şaşırdım ki?

Tabii ki hatırlamadı, Lex! O erkek fahişe için birinci sınıfta bir hiçtim, şimdi de onun için pahalı kemerine ekleyebileceği aptal bir çentikten başka bir şey değilim. Lanet olası listesindeki bir tik daha. Tanıştığımız günden beri, ilişkimiz ne kadar ateşli ve yoğun olursa olsun, Damian Navarro'nun seks radarında sadece bir nokta kadar önemsizdim.

Saçımdan bir tutam kaçar, havadaki nem sayesinde saçlarım doğal kıvrımlarına geri döner. Terli saçlarımı geri tararken, cebimden telefonumu çıkarır ve Ronnie'nin adını bulana kadar rehberde gezinirim. Telefon bir kez çaldıktan sonra sesi kulaklarımda yankılanır.

"Tamam, kaltak. Ne oluyor lan?"

"Üzgünüm. Daha önce konuşmadım. Tanrım, başım *gerçekten* zonkluyor." "Evet." Diye homurdandı ve neredeyse gözlerini bana çevirdiğini duyabiliyordum.

. "Dün gece İngiliz denizci gibi içki içtiğini düşünürsek şaşırmadım. Nereye kaçtığını söylemeye hazır mısınız?"

Soğuk bir titreme tenimi kapladı ve kardeşlik partisiyle ardından gelen hatamın dağınık anıları sanki beni işkence etmek için zihnime hücum etti. Gözlerimi her kırpmaya cesaret ettiğimde, Damian'ı görebiliyordum, kendini beğenmiş gülümsemesi zihnimi işgal ediyordu. O gülümsemeyi yüzünden silmek için çok para verirdim.

"Kafein almadan bu konuşmayı yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "On dakika sonra Izzy's'de buluşalım mı? Bir de, lütfen gözlüğümü de getirir misin? Dün gece hazırlanırken senin odanda unutmuşum."

Ronnie uzun bir iç çekişle, "Tamam, ama bu dedikodular çok ilginç olsun. Bu kampüsteki pisliklerin karşısına boşuna çıkmayacağım," der.

"Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum, içimden inleyerek. "O kadar ilginç ki, içip içebilirsiniz."

Conwick'in bağımsız kahve dükkanı Izzy's, sıcak ahşap duvarları, tebeşir tahtası menüleri ve tentenin ön kenarına asılı kehribar rengi vintage ampulleriyle, zanaatkar tarzda rustik bir kiosk. Merkezde, ana avlunun kuzeydoğu tarafında, öğrenci merkezinin hemen yanında, sanki binanın bir uzantısı gibi konumlanmıştır, ancak müşterilerin yağmurda, güneşte, hatta kar yağarken bile içeceklerinin tadını dışarıda çıkarabilmeleri için bol miktarda açık oturma alanı vardır. New England kışlarına göğüs gerebilecek ve merkezdeki yer sınırlı olduğunda siparişlerini alıp gitmeyecek kadar inatçı olanlar için. Ki bu neredeyse her zaman böyledir. Izzy's, çevrede en iyi kahveyi yapar ve sadece öğrenciler arasında değil, öğretim üyeleri arasında da popülerdir. Hatta, bu kahvenin mükemmelliğini tatmak için kampüse gizlice giren yerel halkı bile gördüğüme yemin edebilirim.

Neredeyse sürekli kalabalıkla uğraşmak istemeyen Ronnie, Andie ve ben, soğuk havalar geldiğinde genellikle Izzy's'i es geçer ve şehirdeki daha kalitesiz zincirlerden birini tercih ederiz. Böylece içeride oturup ısınırken haftanın son dedikodularını tartışabiliriz. Daha doğrusu, Ronnie ve Andie dedikoduları tartışırken ben, tanımadığım insanlarla ilgileniyormuş gibi yapıp onların gevezeliklerini dikkatle dinlerim. Kahve Izzy'nin kahvesi kadar iyi değildir, ama dünyada hiçbir şey donarak ölmeyi ya da parmağınızı donarak kaybetmeyi haklı çıkaracak kadar iyi değildir. Ancak yılın bu zamanında, hepimiz temiz havayı içimize çekmekten çok mutluyuz, bu da yerel Newport varyasyonuna teslim olmadan önce Izzy'nin karamelli macchiato'sunun tadını biraz daha uzun süre çıkarabileceğim anlamına geliyor.

Ronnie, ben geldiğimde masalardan birinde beni bekliyordu. Bulanık bir görüntüde bile onu her yerde tanırım, parlak bakır rengi saçları, kalabalığın içinden bana yol gösteren bir fener gibidir. Ben yaklaşıncı sandalyesinden fırlayarak telenovela seçmelerine katılmış biri gibi nefes nefese kalır.

Bana koşarak yaklaşır, gözlüğümü elime sıkıştırır ve ben de hızla gözlüğümü burnuma takarım. Etrafım netleşince içimden bir nefes veririm. Birkaç kez gözlerimi kırparım, sonra şok olmuş geyik gözleriyle bana bakan Ronnie'ye bakarım.

"Buraya gelirken o ucuz topuklu ayakkabılarla ayağın takıldı mı? Seksi olmaktan çok berbat görünüyorsun," dedi, üst dudağını kıvrarak. "Al,

gözlüğümü al, yoksa biri görecek."

Kafasının üstünden bir çift tasarımcı güneş gözlüğü çıkarıyor — kaplumbağa kabuğu çerçeveleri o kadar büyük ki Audrey Hepburn bile boyutlarından etkilenirdi — ve ben itiraz etmeden gözlerimin önüne, gözlüğümün üzerine takıyor. İkisini birden takmış halimle kesinlikle çok komik görüldüğü kesin, ama kavurucu güneş ışığından kurtulduğum için o kadar minnettarım ki, takılı bırakmaya karar veriyorum.

"Biliyor musun," diyor, omzuma hafifçe, şefkatle vurarak, "iyi ki etrafta ilkokul yok. Çocukları korkutacağından gerçekten endişelenirdim."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum ama o elini sallayarak beni başından savıyor ve oturmamı işaret ediyor, sonra da sipariş vermek için tezgaha doğru yürüyerek gidiyor.

İlk karşıma çıkan masaya yığılırken, düşüncelerim mide bulantısı, acı ve pişmanlık dalgalarıyla doluyor. Beklerken gözlerim cam gibi, boş boş önüme bakıyorum, etrafımı görüyor ama gerçekten algılayamıyorum. O kadar kendimden geçmişim ki, gözlerim açık uyuyor olabilirim. Ya öyle, ya da lanet olası Damian Navarro beni sandığımdan çok daha fazla sarsmış.

Ronnie'nin kahkahalarının tiz sesi kalbime defibrilatör gibi geliyor ve telefonla halka açık bir yerde makyajsız olduğunu söylemesine rağmen her zamanki gibi göz alıcı bir şekilde durduğu açık hava tezgahına bakıyorum. Hatta, romantik bir komedi filminin setinden çıkmış gibi görünüyor, diz boyu dökümlü eteği, topuklu sandaletleri ve pembe braleti ile sevimli baristayla sohbet ediyor. Barista, kasadan ona gülümsüyor, her iki yanağında çukurlar oluşuyor ve Ronnie onun söylediği bir şeye gülünce, mükemmel saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve baristanın gözlerinden küçük çizgi film kalpleri patlıyor gibi görünüyor.

"Tarçın serpilmiş vanilyalı latte alacağım," diyor Dimple Boy'a flörtöz bir göz kırparak. Sonra bana bakıyor, endişeli bir ifadeyle dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. "Benim için karamelli macchiato, ekstra espresso ekleyin. Mümkün olan en büyük boy. Kova var mı? Varsa kova yapın."

Ronnie birkaç dakika sonra karşımdaki metal sandalyeye çöküyor, içeceklerimizi geri dönüştürülebilir bir tepside bir elinde, baristanın numarasını yazdığı kahverengi peçeteyi diğer elinde bir kupa gibi sıkıca tutuyor.

"Üzgünüm." Bana nazik bir gülümsemeyle kahvemi karton tutucudan çıkarır. "Kova satmıyorlar. Alabildiğim en büyüğü venti oldu."

Ellerimi ona doğru uzatıyorum. "Umurumda değil. Ver."

Kafasını takdirle eğerek bardağı bana doğru kaydırır ve ben de onu dudaklarıma götürdüm. Sıcak, yatıştırıcı sıvı dilimi kaplarken, dünyanın en büyük orgazmını taklit eden bir porno yıldızı gibi inledim. Yutarken, rahatsız edici bir düşünce aklımdan geçti.

Dün gece Damian için de böyle inlemiş miydim?

Hayır. Bu düşünceyi hemen başından keselim, çok teşekkürler.

Korkunç hayat seçimlerim konusunu mümkün olduğunca uzun süre - ya da Ronnie izin verdiği sürece - ertelemek için çaresizce, çenemi hala elinde tuttuğu peçeteye doğru çeviriyorum. "Barista sana numarasını vermiş. Bu, Jay'den resmen ayrıldığın anlamına mı geliyor?"

Ronnie'nin sakın yaz ışıltısı yerini düşmanca bir havaya bırakır ve gözlerinden bana bıçaklar fırlatır, kızıl gözlerinin derinlikleri cinayet işleme sınırındadır. "O yalancı pislik hakkında bir daha *asla* konuşmayacağımıza anlaşmıştık." Kaşlarını kaldırdığımda, sandalyesine yaslanır ve kollarını kavuşturur. "*Sanki* Jay'e hala hislerim varmış *gibi*... Tabii o gerçek adıyla." Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır. Hayır. Daha yeşil çayirlara yöneliyorum. Daha *uygun* çayirlara."

"Şuradaki Dimple Boy gibi mi?" diye

alay ediyorum. Ronnie başını sallıyor.

"Aynen öyle."

Evet, Damian'ın kendini beğenmiş bir pislik olmaktan vazgeçeceğine inandığım kadar inanırım. Ronnie'nin yakın zamanda tekrar biriyle çıkmasının tek yolu, Timothée Chalamet ve o keskin çenesi ona çıkma teklif etmesi.

"Anlıyorum." Yavaşça başımı sallıyorum, sonra sarhoş halimde kendimden beklediğimden çok daha hızlı bir hareketle masanın üzerinden serbest elimi uzatıp, o engelleyemeden telefonunu başarıyla alıyorum. "O zaman onun numarasını gerçekten sildiğini kontrol etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Hey!" Cihazı almaya çalışır ama başaramaz ve isteksizce koltuğuna geri düşer. Ekranı kilidi açmak için yüzüne doğru çevirdiğimde bana kırgın bir bakış atar.

Kişilerini kaydırırken, Ronnie'nin beni ve Andie'yi California'nın Santa Cruz kentindeki evine sürüklediği ilk yılımız aklıma geldi. Orada, bahar tatili için o bölgede kalan Jay ile tanışmıştık. O zamanlar, Andie ve ben onun Ronnie için *doğru kişi* olduğuna emindik. Bunun nedeni, onun neredeyse rahatsız edici derecede yakışıklı olması ya da İngiliz olması gibi ölümcül bir kombinasyon değildi — tabii ki İngiliz olması onu çok etkilemezdi

Çünkü babalarından biri İskoç'tu — ama onun en iyi arkadaşıma bakışlarıydı, sanki o İkarus ve Ronnie güneşmiş gibi, ve o, onun yanında olmak için, ne kadar kısa sürerse sürsün, kendini yakmaya razıydı.

İnsanların Ronnie'den hoşlanması olağandışı bir şey değil, mesela küçük kalp gözlü Barista Boy ya da bu hafta yeni dönem başlamadan önce alışverişe çıktığımızda bize kıyafet seçmemize yardım eden manken gibi güzel satış asistanı gibi. Sonuçta o içten dışa güzel, görünüşü kadar çekici ve cesur bir kişiliğe sahip. Ancak Jay ile tanışmadan önce, kurduğu tüm ilişkiler yüzeysel ve fiziksel düzeyde kalıyordu. Bu yüzden ilişkileri hiç uzun sürmüyordu. Ronnie, cinsiyetlerine değil, ruhlarının samimiyetine göre *insanlarla* çıkar. Ancak, onların içlerini her zaman görmesine rağmen, aynı insanlar onun gerçek yüzünü hiç görmezler. Estetik açıdan hoş olan dış görünüşün ötesine bakmaya, daha derine inmeye hiç zahmet etmezler.

Ama Jay ile durum farklıydı. Santa Cruz Boardwalk yakınlarındaki bir plajda güneşli bir öğleden sonra yolları kesiştiği andan itibaren, Jay, Ronnie'nin güzel yüzünün ötesinde, iç dünyasını görebiliyormuş gibi ona bakıyordu. Bunu fark etmemek için kör olmak gerekiyordu. Jay'in, sanki hayatta kalmak için her kelimesine ihtiyaç duyuyormuş gibi, Ronnie'nin söylediği her kelimeye nasıl tutunduğunu fark etmemek için. Açıkçası, daha yeni tanışmış olsalar da, bu aşk gibi *görünüyordu*.

Neredeyse tüm bahar tatilini birlikte geçirdiler, ama o hafta sonunda Jay ortadan kayboldu. Hoşça kal demedi. Hiçbir şey demedi. Mesaj ya da sesli mesajla bile ayrılık mesajı bırakmadı. O inkar etse de, burçlara düşkün, kadere ve gerçek aşka inanan, astrolojik uyumlulukları yüzünden çok heyecanlı olan en yakın arkadaşımın kalbi kırılmıştı ve altı ay sonra bile *hala* acı çekiyordu. Bunu pek iyi saklayamıyor ve onun adının geçmesi bile onu öfkeliendiriyor, bu da gerçek duygularını daha da açık hale getiriyor. Sanırım onu en çok rahatsız eden şey, bu ilişkinin tam olarak kapanmamış olması. Bu duyguyu çok iyi anlıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Ronnie'nin telefonunda Jay'in numarasını buldum. Numarayı bildiğimden değil, Ronnie'nin rehberine **PRINCE DICKFACE (Prens Sik Yüzlü)** yazıp arkasına yedi tane kusma emoji, Birleşik Krallık bayrağı ve küçük bir ta ekleyecek başka birini düşünemediğim için.

"Tamam, bu hiç sağlıklı görünmüyor," diye mırıldanıyorum, Ronnie ayağa kalkıp cihazı parmaklarımdan küstahça kaparken.

"Bu bir süreç," diye karşılık veriyor ve öfkeyle yerine oturuyor. "Ben iyileşiyorum."

"Ve sarhoşken Prince Dickface'e öfke dolu mesajlar atmak bu sürecin bir parçası mı?"

Ronnie bana şüpheli bir bakış attı. "Affedersiniz, utanç yürüyüşü yaptığınız için "

Ağzımı inkar etmek için açıyorum ama yapamıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Ronnie zafer kazanmış gibi sırıtarak. "Yine de dikkatleri başka yöne çekmek için iyi denemeydi. Şimdi, anlat."

Yüzümü buruşturarak, macchiato'mu masanın üzerine koydum. "Acelen ne? Andie daha gelmedi bile, ona mesaj attığınızı biliyorum." Ayrıca, bunu fiziksel olarak gerekenden fazla tekrarlamak istemiyorum.

Ronnie dudaklarını büzdü. "Aslında şu anda dersi var, bunu ikimiz de biliyoruz. Oyalanma."

Utanç verici itirafımı geciktirme çabalarım boşa çıkınca başımı salladım. "Söyleyemem, Ronnie. Çok utanıyorum."

O, suçlayıcı bir tonla, "Benden *bir* şey saklamıyorsun. TikTok'ta seni takip etmeyi bırakmak zorunda bırakma beni," der.

"TikTok hesabım yok," diye hatırlatıyorum. Instagram hesabım da yok. Hatta sosyal medya hesabım hiç yok. Karşı değilim, sadece bana göre değil.

Ronnie burnunu çeker. "Eğer olsaydı, tavırların beni seni takip etmeyi bırakırdı." Hala bir şey söylemeyince, "Ee? Söyleyecek misin, yoksa senden işkenceyle mi öğrenmem gerekiyor?" diye ısrar eder.

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. Gerçek yeterince işkence zaten.

Söyle gitsin, diyorum kendime. *Bandı bir çekip at.*

"Damian'la yine seks yaptım," itiraf ediyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

İtirafım, Ronnie içkisini yudumlarken dudaklarımdan çıkar ve o, latte'sini boğazına kaçırarak öksürür. Fincanı masaya vurur, küçük yuvarlak masayı sarsar ve boğazını temizlemek için birkaç kez öksürür. Parmaklarımı açıp, aralardan utangaçça ona bakarım. Arkasında, barista'nın bize baktığını görüyorum ve bir an için tezgahın üzerinden atlayıp ona kalp masajı yapmaya ya da belki de onun çok sevdiği, kadınların kalplerini çalan tarihi aşk romanlarındaki gibi nemli bir havlu vermeye çalışacak mı diye merak ediyorum.

"Ben... pardon?" diye sordu kendini toparladıktan sonra. "Sanırım az önce anevrizma geçirdim çünkü Damian Navarro ile seks yaptığını duyduğumu sandım."

Ellerim ağzımı kapatmak için aşağı kaydı, sanki böylece utancımı gizleyebileceğim.

Nefes nefese, suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğrulttu. "Biliyordum lan. Dün gece partide ikinizi birlikte gördüm." Sandalyesine yaslandı, dilini alt dudağının iç tarafına bastırdı ve sevimli bir şekilde dudaklarını dışarı çıkardı. Birkaç saniye düşündükten sonra sordu, "Ne oluyor lan, Lex? Bu kadar zeki biri nasıl bu kadar aptal olabilir?"

Ronnie burada, Amerika'da büyüdü ve konuşması da öyle. Ama ara sıra, genellikle sinirlendiğinde, Glasgow'da doğup büyüyen babasından ve çocukken yazları İskoçya'da dedesini ve ninesini ziyaret ederken edindiği küçük bir aksan ortaya çıkıyor. Babası, tanınmış bir TV şefidir ve Pedro Pascal'ın ikizi olabilecek bir Amerikalı dublörüne aşık olduktan sonra otuzlu yaşlarının başında Amerika'ya taşınmış, birlikte Kaliforniya'ya yerleşmişler ve evlenmişler. Ronnie'yi taşıyıcı anne aracılığıyla dünyaya getirmişler. Böyle bir hikayesi olan ebeveynlere sahip olan Ronnie'nin gerçek aşka bu kadar inanması şaşırtıcı değil.

Ben ise, örnek alabileceğim böyle bir ilişki yaşamadım. Babam, her zaman olduğu gibi, sorumsuz bir adamdı.

"İnan bana," diyorum, yerin dibine batmak istercesine koltuğuma çökerek, "İkimiz için de kendimi yeterince yargılıyorum. Fazladan eleştiriye gerek yok."

"Ben sadece... Anlamıyorum," diye kekeliyor. "Birinci sınıfta yaptığı şeyden sonra, o pisliğin sana bir daha dokunmasına nasıl izin verdin? Ne, ayağın takıldı da onun aletinin üzerine mi düştün?"

Kahveme uzanıp yine çekinerek bir yudum alıyorum. "Çok içmiştim. Ve kontakt lenslerim rahatsız ediyordu, ben de çıkardım. Ne kadar kör olduğumu biliyorsun. Onu net olarak göremedim." Bu sözlerin kulağa ne kadar kötü geldiğini fark edip yüzümü buruşturuyorum, ama tüm bu olayın önemsiz bir şey gibi görünmesi için elimden geleni yapıyorum, sanki ikinci sınıfın başında yapabileceğim en büyük hata bu değilmiş gibi. "Dürüst olmak gerekirse, eve kiminle gittiğimi bilmiyordum."

"Vay canına." Ronnie onaylamayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sarhoş halin biraz sürtük gibi."

"Hey," diye azarladım, "bu pek moral verici değil. Kadınların güçlenmesinden yana olduğunu sanıyordum?"

"Özür dilerim," diyor, alaycı bir saygıyla elini göğsüne bastırarak. "Tabii ki sen fahişe değilsin. Damian fahişe. Ve başka bir gün, başka bir durumda, bu kadar aylardır kendine dayattığın cinsel perhizden sonra dışarı çıkıp cinsel uyanış yaşamam beni çok mutlu ederdi. Senin için bunu çok isterdim. Gerçekten. Bu yolculukta senin yanımdayım. Ama *Damian mı?*" Başını sallar, pembe dudaklarını büzüştürür. "Yani, evet, çok seksi ve her şeyiyle çekici, bu yüzden sarhoş halinle bu konuda yanlış karar vermiş olabilirsin, ama bunun berbat bir fikir olmasının *bariz* nedenlerinin yanı sıra, o bu okuldaki tüm kızlarla yatmış, Lex. Onun belsoğuğu olmamasına şaşıyorum bile." Sonra, sanki korkunç bir gerçeğin farkına varmış gibi mırıldanıyor: "Bildiğimiz kadarıyla. Emin olmak için test yaptırsan iyi olur. Kim bilir, belki temizdir, ama pislik kişiliği bulaşıcı olabilir."

Yine inleyerek yüzümü ovuşturuyorum. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Üzgünüm" —Ronnie hiç üzgün değilmiş gibi omuz silkiyor—"ama Sarhoş sen yeni bir seviyeye ulaştın, bebeğim. Andie'nin bunu görmediği için çok mutluyum. İkimiz de, senin çok yanlış yönlendirilmiş vajinan hakkında söyleyecek çok şeyi olacağını biliyoruz."

"İşte bu yüzden ona söylememeliyiz."

Ronnie kahkahayı bastı. "Böyle güzel bir şeyi ondan saklayamam. O aileden biri, kaltak. Ve aile sırları paylaşır."

Bu mantığa karşı çıkmak zor. Ayrıca, üçümüz neredeyse her zaman birlikte olduğumuz için bunu Andie'den saklamak zor olurdu... özellikle de kampüste dedikoduların bu kadar yaygın olduğu düşünülürse. Bazen kendimi üniversitede değil, lisedeymiş gibi hissediyorum.

Yine de, en azından Ronnie ona söylerse, ben söylemek zorunda kalmam.

En yakın arkadaşımın yüzüne ani bir panik yayılır ve masanın üzerinden uzanarak endişeyle elimi tutar. "Bekle. En önemli soruyu sormadım. Sen rıza gösterdin mi? O piçe bir şey söylemem gerekiyor mu?"

Serbest elimi ona küçümseyerek salladım. "Kötü hayat seçimleri bir yana, rıza gösterdim."

Beni bırakıp geriye yaslanır, düşünceli bir ifadeyle. "Sarhoşken gerçekten rıza gösterebilir misin?"

"İkimiz *de* sarhoştuk," diyorum, "ve inan bana... ikimiz de istedik. Bu, olanları haklı çıkarmak için değil, sadece onun kadar benim de suçum olduğunu belirtmek için, bu yüzden ona bunu yükleyemezsin."

Ronnie, kesin bir şey söylemeden "Mm" der, ama ikna olmamış görünüyor. Öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimle kavradım. "Tanrım, ne kadar zavallıyım. Kan alkol seviyem 0,08'i geçtiğinde bu tür kararlar alıyorsam, bir daha asla içmeyeceğim."

Ronnie kıkırdar. "Sen tam bir ineksin." Ona kızgın bir bakış attığımda, masanın üzerinden uzanır ve sevgiyle yanağımı okşar. "Belki Damian sana çok yaklaşırsa seni şok eden bir tasma almalıyız."

"Ha. Ha." Devasa güneş gözlüklerinin arkasından ona gözlerimi kırpıştırıp suratımı buruşturuyorum.

"Bu bir yardım çağrısı değil, değil mi?" diye sorar bir süre sonra, sesi ve ifadesi endişeli.

"Ne?"

"Damian'la olan ilişkini dikkat çekmek için ya da travma sonrası stres bozukluğu falan olduğu için tekrar gündeme getirmiyorsun, değil mi?" diye açıklıyor.

Dün geceki olaylardan oldukça travmatize olduğumu hissediyorum, ama buna travma sonrası stres bozukluğu diyebilir miyim, bilmiyorum.

"Bence bu biraz dramatik..."

"Travma sonrası seks bozukluğu," diye Ronnie sözünü keser. "Sana yemin ederim Lexi, bu gerçek bir şey."

Alaycı bir şekilde, öne doğru eğilip başımı masaya düşürdüm ve hızlı bir ölüm ya da en azından bir aspirin diledim. "Travma sonrası seks bozukluğum yok, Ronnie. Ben sadece bir aptalım."

"Evet, o konuda haklısın. En azından iyi miydi?"

Başımı ona bakacak kadar kaldırıyorum. "Neyin iyiydi? Seks mi?" "Hayır, son jinekolog randevun," diyor ciddi bir ifadeyle. "Tabii ki seks, aptal! İyi bir seks için ruhunu satmaya değer miydi?"

"

"Çok klas." Kafamın yanlarında zonklayan ağrıyı görmezden gelerek tekrar kahveme uzanıp oturuyorum. Cevap vermeden önce bir an kahvemi yudumluyorum. "Dürüst olmak gerekirse, pek hatırlamıyorum. Geçen seferki gibiyse, şey..." Bir yumruğumu başımın yanına götürüp parmaklarımı dışarı doğru iterek ağzımla patlama sesi çıkarıyorum.

Yüzü anında aydınlanarak anlar. "Akıllara durgunluk veren. Tipik."

"Neden pislikler seks konusunda hep bu kadar iyidir?" diye sızlanıyorum. "Hiç adil değil."

Ronnie dilini şaklatıp tıslar. "Çünkü çok pratik yapıyorlar, tabii ki. Bu üniversiteli pislikler vajina mıklatısı gibiler ve sevgili Damian da bir istisna değil. En azından uyanmadan önce ondan kaçabildin mi?"

Bu sabahki konuşmamızı ve onun odasından çıkmadan önce yaptıklarımı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Diz kapağımı morarttığım eminim. "Tam olarak değil..."

"Alexandria Renée Dornan," diye bağırır Ronnie, "onunla yine yatmadın, değil mi?"

Kulak misafiri olan diğer müşteriler bize meraklı bakışlar atıyor, bazıları Ronnie'nin patlamasına gülüyor, bazıları ise dağınık halimi görünce ellerini ağızlarına kapatıp fısıldaşıyor.

"Hayatta olmaz," diye homurdandım. "Ve sesini alıkoy." O sessizce "*hmph*" diye içini çekti. "Peki, o zaman ne oldu?"

Ağzımın sağ köşesi gülümsemeye çalışır ama hemen sonra kaşlarım çatılır. Damian'la geçirdiğim son dakikaları zihnimde canlandırırım ama az önce beni saran zafer dolu öfke yerine, şimdi yaptığım şeyden dolayı kendimi kötü hissediyorum. Normalde hiçbir duruma fiziksel şiddetle tepki vermezdim. İçimde öfke var, evet, ama şiddet? Hayır. Gerçi, ona bunu ikinci kez yaptığımı düşünürsek, bu pek de doğru sayılmaz. Belki de Damian'ın berbat kişiliği ve genel olarak pislik tavırları içimdeki deliyi ortaya çıkarıyor. Ya da belki de onun bana verdiği acıyı ona da vermek istedim ve hayalarına tekme atmak, benim yaşadığım acıya en yakın şeydi. Geçmişteki Lexi kesinlikle öyle düşünüyordu.

En kötüsü, her şeyi, aramızda olan her şeyi unuttuğumu sanıyordum. Ama bu sabah onu görünce ve naifliğimin yüzüme vurulduğunu görünce... geçen bahara geri döndüm. Ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sanırım hala atlatamamışım.

"Ben..." Boğazım düğümlenir, sonra boğazımı temizlerim. "Onun hayalarına diz attım." "Ah, tatlım." Ronnie'nin sesi acıma dolu. "Saldırı, kimseye yakışmaz

. Sen gerçekten birinci sınıftaki en kötü seçimlerini tekrar yaşamaya çalışıyorsun, değil mi? Bu gidişle zavallı çocuğu kısır bırakacaksın."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra ekledi, "Bunun bir yardım çağrısı olmadığından emin misin?"

Gözlerimi devirerek, alnım masaya değene kadar tekrar öne eğildim... sonra şiddetli baş ağrım rağmen kafamı masaya vurmaya başladım. Bir, iki, üç kez.

"Hey!" Ronnie beni durdurmak için uzanır. "Birincisi, bunlar Chanel. Dikkatli ol." Güneş gözlüklerimi yüzümden alır ve kendi burnunun üzerine takar. "İkincisi, ne yapıyorsun sen, deli misin?"

"Kendime hafıza kaybı yaşatıp olanları unutmaya çalışıyorum." Başımı çevirip yanağımı metal yüzeye bastırıyorum. Alnım ağrıyor; son darbeye birkaç beyin hücresi ölmüş olabilir, tabii dün gece Damian'la tekrar yatmaya karar vererek aklımı kaçırmadığım için hala beyin hücrelerim kaldıysa. Tanrım, bunu duyan kimse IQ'mun 212 olduğuna inanmaz, Einstein'dan bile yüksek, ama geçen yıl aldığım kararlarla bunu hiç gösteremedim. Kahretsin, mezarından beni kınadığını hissedebiliyorum.

Sanırım bu, yüksek IQ'nun sağduyu ya da iyi muhakeme yeteneği anlamına gelmediğini gösteriyor.

Ronnie bir an beni düşündü. "Durumu doğru bir şekilde değerlendirebilmem için bana her şeyi ayrıntılı olarak anlatman gerekecek. Tek bir ayrıntıyı bile atlama. Ne kadar iğrenç olursa olsun, hepsini duymak istiyorum."

Onunla daha fazla tartışma isteğim kalmadığı için, önceki gece ve bu sabah yaşadığım dehşeti yeniden yaşarken, Ronnie her beş saniyede bir nefes nefese kalarak, Oscar ödülü için prova yapan bir aktör gibi elinden gelenin en iyisini yapıyor. Acı hikayemi bitirdiğimde, nefesi kesilmiş gibi görünüyor ve sadece elini dudaklarına bastırarak tepki veriyor.

"Kim olduğumu bile hatırlamıyordu," diye bitiriyorum.

"Ne salak." Başını sallar, gevşek saçları omuzlarına dökülür. Güneş gözlüklerini indirip çerçevenin üstünden gözlerime bakınca ifadesi sertleşir. "Kova listesinden bahsettiğinde ne dedi?"

"Öğrenmek için yeterince uzun kalmadım." Birincisi, adama saldırmıştım, ikincisi ise kendimi daha fazla utandırmamak için.

Ronnie kaşlarını çatıp ellerimi tuttu ve iki eliyle avuçladı. "Ah, tatlım, gözlerini kızgın demirle oymamı ister misin? Birlikte hapse girebiliriz. Eşleşen tulumlar içinde çok şirin oluruz."

Gülümsemeyi zorla bastırırm. "Teşekkürler, ama bence bugün yeterince cezalandırıldı."

Ronnie bir eliyle koluma dokunup diğer eliyle sessiz bir öpücük gönderirken, telefonum masanın üzerinde titreyerek çaldı. Telefonu alıp göğsüme götürdüm ve ekrana baktım. "Bekle, annem arıyor."

Ronnie, "Carol'a selam söyle!" diye şarkı söylerken parmağım cevap düğmesine dokunur.

"Merhaba anne," diyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Nasılsın..." Düşüncemi tamamlayamadan ve nasıl olduğunu soramadan - tedaviden sonraki ilk gün her zaman en kötüsüdür - telefonun diğer ucundaki ağlama sesleri beni susturuyor.

"Lexi, ben..."

Panik içimde ateş gibi yanmaya başlar ve damarlarımdan kalp atışlarımı hissederken, o kadar hızlı ayağa fırlarım ki sandalyemi devirmek üzereyim.

"Anne? İyi misin?" Cevabı duymaktan çok korkmama rağmen nefes alıp veriyorum.

Ronnie endişeli bir bakış atar ve "*Ne oldu?*" der.

Bir parmağımı kaldırıp ayaklarımın altındaki kaldırıma bakıyorum.

"Ben sadece..." Annemin sesi bu kelimelerle kesilir ve yüksek sesle hıçkırır. "Eve gelmen gerekiyor."

Sırtımdan bir ürperti geçer ve güneşin yakıcı sıcaklığına rağmen titremeye başlarım. Bir terslik var. Annemin infüzyondan sonra kendini iyi hissetmemesi normal, ama daha önce hiç ağlayarak aramamıştı. Üstelik bugün teyzem onunla olmalıydı ve hemşire olduğu için hastalıkla ilgili yan etkileri halledebilirdi.

Yani bu başka bir şey olmalı.

Korkunç bir düşünce beynimde şekillenir, ama onu kafamdan atarım. Kendimi en kötü senaryoya kaptıramam. Henüz değil.

"Tamam... Yola çıkıyorum. Görüşürüz."

Annem aniden telefonu kapattı, bu hiç ona göre bir davranış değildi. Ne kadar kötü hissederse hissetsin, bana sevdiğini söylemeden ya da "Dikkatli ol! Vardığında ara!" gibi annece bir şey söylemeden telefonu kapatmazdı.

"Ne oldu?" Ronnie elime dokunur ve ben bu temastan irkilirim.

"Bilmiyorum, ama annem üzgün. Gitmeliyim," derim ve telefonumu cebime geri koyarım.

"Tamam, kızım." Ronnie ayağa kalkar ve bana tek koluyla sarılır, yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur. "İhtiyacın olursa ara."

"Tamam." Ona zoraki bir gülümseme gösteririm. Sonra titrek parmaklarımla gözlüklerimi düzeltip, masanın yanından geçerek, güvenilir topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı yürümeye başlarım. Izzy'yi, Ronnie'yi ve son yirmi dört saatteki korkunç seçimlerimi arkamda bırakırım.

CHAPTER FOUR

✦ *Damian* ✦

Cada quien cosecha lo que siembra - Her insan ektiğini biçer.

Çeviri: Ne ekersen onu biçersin. Tamam, bunu hak etmiş olabilirim.

"Siktir." Dişlerimin arasından keskin bir nefes alırken, vücudumu bir titreme sarar — acıdan çok, kasıklarına bastırılan buzun soğuşundan. Parmaklarım plastik poşeti kavrar, ama rahatsızlığıma rağmen onu uzaklaştırmam. Sanki akşamdan kalma olmak yetmezmiş gibi, şimdi de değerli aile mücevherlerime diz çökmenin acımasız ağrısıyla uğraşmak zorundayım.

Sinir bozukluğu içimi kaplıyor. Tabii, o kıza biraz pislik gibi davranmış olabilirim, ama benim pislik gibi davranışlarım *onun böyle* tepki vermesini gerektirmezdi. Onu seks yapmaya zorlamadım ki. İkimiz de sarhoş olabiliriz, ama sarhoş halim bile rıza istemeyi bilir, beni eski kafalı diyebilirsin, ama seks partnerlerimin istekli olmasını severim. Bu nedenle, bizim isimsiz karşılaşmamız onun kadar benim de suçumdu. Sonradan pişman olması benim suçum değil... Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ben de kesinlikle pişmanım. Savunmam olarak, eve kimi götürdüğümü fark etseydim, sikimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp ters yönde koşardım.

Gözlerimi kapatıp zorla nefes veriyorum. Bu boktan durum, tekrarları neden kaçındığının tam nedeni.

En sinir bozucu kısmı, dün gece en azından biraz ayık olsaydım bile, Blondie'nin kim olduğunu bilemezdim. Bu sabah kesinlikle bilmiyordum. Garip. Genelde, tüm seks partnerlerimi hafızama kazımakta ustayımdır, nadiren ihtiyaç duyduğumda eski porno koleksiyonuma sonsuz bir malzeme kaynağı sağlarlar. Ama nedense, *çok* seksi olmasına rağmen, onu hiç tanıyamadım. Hatırladığımdan farklı görünüyordu. Saçları mıydı? Hatırladığım kadarıyla saçları kıvrıkcıktı, ama sanırım sadece o değil.

Parmaklarımla şaklatıp zaferle "A-ha!" diye bağırdım. Gözlük! Evet, işte bu—geçen okul yılında birlikte olduğumuzda gözlük takıyordu. *Kahretsin*. Utançtan sandalyeme çöktüm. Gerçekten bu kadar kör müyüm? Dur... *O* kör mü? Dün gece ve bu sabah gözlüğü yoktu... Beni net görebiliyor muydu acaba? Birdenbire, kapı çerçevesine çarpması ve odamdan çıkarken sendelemesi çok daha mantıklı geldi. Ayrıca, bizim pek de hoş olmayan geçmişimizi düşünürsek, neden benimle tekrar yattığı da anlaşıldı. Bana gelince, Clark Kent ile Süpermen'i ayırt edemeyen Metropolis'teki tüm kurgusal karakterler kadar aptal olduğumdan başka bir mazeretim yok. Çünkü sarışın Süpermen beni *fena* becerdi. Kahretsin, eğer o ölmeden önce yapmak istediği şeyleri söylemeseydi, muhtemelen onun kim olduğunu hala bilmeyecektim.

Yani, evet, *şimdi* onu hatırlıyorum — teşekkürler, lanet olası geçmiş — ama bu yarım saat önceki Damian'a ya da hala zonklayan sikime yardımcı olmuyor, sikim de ağrımdan dolayı sertleşmek mi, yumuşak kalmak mı karar veremiyor. Yüzümü buruşturarak buz torbasını değiştirip şortumun beline uzanıyorum ve üzgün görünümlü sikime bakıyorum.

Bunu hak ettin, vicdanım fısıldıyor.

Yüksek sesle, sinirli bir şekilde nefes veriyorum. *Kapa çenen*i.

Kapının çalınması bakışlarımı omzuma çevirir, ama kim olduğunu sorup defolup gitmesini söylemeden kapı gıcırdayarak açılır ve tanıdık bir ses "Selam, Navarro" der.

Ugh. Şu anda ziyaretçi kabul edecek havada değilim. Özellikle de o ziyaretçi Mason ise.

İnlemeyi bastırarak, "Buradayım" diye cevap veriyorum, masadaki yerimden kalkmaya cesaret edemiyorum, kısmen yarı sertleşmiş penisimi rahatsız etmekten korktuğum için, ama aynı zamanda ayağa kalkmaya çalışırsam acıdan kusabilirim.

Mason mutfağa girerken gözlerimizin buluştu. "Vay canına." Durdu, solgun gözleri beni bu acınası, seks sonrası halimle görünce genişledi, normalde bronz olan tenim mide bulantısından dolayı çirkin bir griye dönmüştü. Şu anda gerçekten çarpıcı bir manzara olmalıydım. Gözleri kasıklarımın üzerinde duran buz paketine indi. "Ne oldu sana? Mastürbasyon yapmıyorsun, değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Daha doğru soru, *kim* oldu... ve hayır, normalde mutfak masasında donmuş su torbasıyla mastürbasyon yapmam." Tabii ki. Sanki sikimdeki torba ne yaptığımı yeterince açıkça göstermiyordu. Buz biraz kayınca yine tısladım. "Siktir, acıyor."

Mason kalın kahverengi kaşlarını bana kaldırdı. "Bunun için ilaç var, biliyorsun. Buzun faydası olacağını sanmıyorum."

"Bu cinsel yolla bulaşan bir hastalık değil, aptal."

"Bundan emin misin, D?" Mason karşılık verdi. "Bir sürü kadının amına girip çıkmışsın. Eve neyi taşıdığını her zaman bilemezsin."

En azından son kısmında haklı.

Bana şüpheli bir bakış attı ama onunla tartışacak gücüm ve sabrım yoktu. Sarhoş olsam da olmasam da, aletimi sardım. Yatağımın yanındaki çöp kutusundaki kullanılmış prezervatif, Sarhoş Damian'ın her zaman pantolonundaki kafasıyla saldırmadan önce kafasını kullanacağını kanıtıydı. Keşke ben de durup bir saniye kiminle seviştiğimi düşünmek için aynı öngörüye sahip olsaydım.

Gözlerimin arkasında baş ağrısı başlıyor ve acı içinde parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum, baskının acıyı dengeleyeceğini umarak. Mason yanımdaki sandalyeyi çekip döndürüyor, koltuğa oturup omzuma sertçe vuruyor. Darbe beynimi sarsıyor, onu boğazlamak istiyorum. "Bu gece ikinci raunt yok mu?"

Ellerimin avuç içlerini göz çukurlarıma bastırıyorum, sonra bir elimi indirip göz kapaklarımı aralayıp onun kendini beğenmiş, yumruklanmış yüzüne bakıyorum. Hayalime göre, hayalarımından dizimle vurduktan sonra hala parti yapmak istiyor mu diye bakmak istiyorum. Neyse ki onun için, acıdan hareket edemiyorum, bu yüzden ona aptal gibi bakıyorum. Ki o da öyle.

Maalesef, mesajı almadığını sanıyorum.

"Dün gecedен sonra mı? Evet, bu çok zor." Mason'ın pislik gibi davranan kardeşlik kulübünün

kardeşler. Ya da Mason'dan, bu konuda.

Ellerini kaldırdı. "Senin kaybın, dostum."

Ayağa kalkarak omzuma tekrar vurur ve bana acıyarak gülümser, sonra dönüp gider.

"Hey, geçen yıl yaptığımız bahsi hatırlıyor musun?" Aklımın sesini dinlemeden pat diye soruyorum. Neden bu konuyu açtığımı bilmiyorum. Bu sabahki utanç verici anı unutmak istiyorum, ama bir türlü kafamdan atamıyorum. Blondie günümün her anını mahvetti, sanki lanet bir hayalet gibi peşimden ayrılmıyor.

Mason bir ayağı koridorda kalmış halde durur, arkasını dönüp mutfağa doğru yavaşça geri çekilir, sıska kollarını göğsünde kavuşturur, bu da onu Twizzler kadar sert gösterir. "Oh, benim seçtiğim seks listesini tamamlarsan sana Maserati'mi vereceğimi söylediğim şeyi mi?" Yüzündeki sırıtiş kaybolur ve bana öfkeyle bakar. "Evet, biliyorum. Video viral olmuştu sonuçta."

Video. Sanki hatırlatılması gerekiyormuş gibi. Bahsimiz benim açımdan kesinlikle en olgun hareket değildi, ama bunu aramızda saklamaya karar vermiştik. Tabii, bunun asıl amacı sonuçların ikimizden birinin lehine çarpıtılmasını önlemektir, ama yine de gizli kalması gerekiyordu. Ta ki Mason, iki beyin hücresi olan Mason, kazandığımda Maserati'sini teslim ederkenki halini sosyal medyada canlı yayınlayana kadar. Videoda, bahsi kaybettiği için sinirli olmayan kısmı tüm olayı komik bulduğu için arabasını bana *neden* verdiğini açıkça söyledi.

Videonun hayatımda tam bir kaos yarattığını söylemek yetersiz kalır.

"Hâlâ o lanet arabayı özlüyorum," diye sızlanıyor Mason. "Ona iyi bakıyorsun umarım."

Omuz silkiyorum. "Bana karşı bahis yapmamalıydın."

Şüpheli bir ifade yüzüne yerleşirken, yanımdaki sandalyeye geri çöküyor ve sanki yüzüm *Where's Waldo?* kitabındaki kalabalık resimlerden biriymiş gibi bana bakıyor. "Neden bunu hatırlattın? 'Bunu unutmamız lazım' demiştin," diyor, sesimi kötü bir şekilde taklit ederek, parmaklarını havada tırnak işareti yapar gibi hareket ettiriyor.

Ugh. Kıyamet günü. Yargılanma zamanı.

"Dün gece yanlışlıkla bir Repeat'i eve getirdim."

"*Dostum.*" Mason geri çekilir, ince, sivri burnunu kırıştırır. "Acemi hatası."

Şortuma bakarken dudaklarımı bükerek yüzümü buruşturdum. *Evet, bunu morarmış penisime ve testislerime söyle.*

Aramızdaki sessizliği boş bir kahkaha doldurur ve bu bilgiyi kimseye, özellikle de Mason'a ifşa ettiğim için içimden kendime kızarım. Bu adamı yedi yıldır tanıyorum. Aynı özel liseye gittik ve şimdi aynı prestijli üniversiteye gidiyoruz, çoğunlukla babalarımızın bizi okutacak kadar zengin olması sayesinde. Ama onu en iyi arkadaşım olarak nitelendiremem. Arkadaşım bile diyemem. Dramatik olaylar için yaşıyor ve Yahuda kadar sadık.

Yine de, bu üniversitede başka kimseye de güvenmiyorum, bu yüzden hayal kırıklıklarımı dökebileceğim çok az seçenek var. Daha az zengin biri, sırrımı TMZ'ye satmaktan çekinmezdi ve geçen bahar videonun yarattığı skandalın ardından, Mason'ın bir daha böyle aptalca bir şey yapmadan önce iki kez düşüneneğine inanmak zorundayım. Ya da en azından önce bana sormak akıllıca olur. Umarım.

Ama aptal olsun ya da olmasın, gerçek şu ki Mason bu okulda beni anlayan tek kişidir. Zengin bir aileden geldiğinizde, kimlerin arkadaşınız olduğunu ve kimlerin sadece paranız için size yakın olduğunu anlamak zor olabilir, bu da hayatı gerçekten yalnız hale getirebilir. Mason birinci sınıf bir pislik olabilir, ama onunla birlikteyken, ailemin net değerinin onun benimle konuşmasının hiçbir etkisi olmadığını biliyorum. Birbirimizi eğlendirdiğimiz için benimle birlikte ve şimdilik bu benim için yeterli.

"Peki, kimdi?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Sorun da o. Adını hatırlamıyorum. Sadece listede kim olduğunu hatırlıyorum."

Mason'ın geçen sonbaharda oluşturduğu yapılacaklar listesini zihnimde canlandırıyorum ve her satırın yanındaki kutuyu sessizce işaretliyorum. *Tiyatrocu kız. Tamam. Başka birinin kız arkadaşı. Tamam. Aynı anda iki kız öğrenci kulübü üyesi. Tamam. Tamam. Profesör... Ah, o çok eğlenceliydi. Tamam. İkizler için ekstra puan. Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Liste kafamda Blondie'ye gelene kadar uzayıp gidiyor.*

"Tabii, beni merakta bırak," diyor Mason ciddi bir ifadeyle.

Bir an tereddüt ettikten sonra burnumdan nefes verip "Zavallı kız" diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı ve geçen yıl hatırladığı anıları zihninde tararken, küçük beyninde çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum

Tanrım, o ilk dönem tam bir felaketti.

Sanki düşünmek bile acı vericiymiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Burslu birinci sınıf öğrencisi mi?" diye sordu sonunda.

"Şey, o artık ikinci sınıf öğrencisi, ama..."

"Şimdi sen bahsedince hatırladım, dün gece rastgele bir sarışınla konuştuğunu hatırlıyorum. Onu tanımadım. Tanımam da gerekmez," diye alaycı bir kahkaha atarak ekledi.

Masaya eğilip dirseklerime yaslanarak saçlarımı sertçe taradım. "Evet, ben de tanımadım."

Düşündüm de, dün gece dışında onu kampüste ya da Phi Sigma'nın partilerinde hiç görmediğimi hatırlıyorum. Üniversitede birinci sınıftayken üniversite kütüphanesinde birkaç kez karşılaşmıştık, onu gördüğüm tek diğer olay da bu sabahki kadar unutulmaz ve acı vericiydi. Belki yurttan kalmıyordur? Eğer şehirde yaşıyorsa, bu, birlikte olduktan sonra sosyal ortamlarda karşılaşmamış olmamızı açıklayabilir.

Okulda ise, aynı dersi aldığımızı sanmıyorum ve boş zamanlarımızı aynı şekilde ya da aynı yerlerde geçirme ihtimalimiz de düşük. Onun gibi burslu öğrenciler genellikle boş zamanlarında ve akşamları idari ofiste ya da kütüphanede çalışır ya da fakirlerin eğlenmek için yaptığı diğer şeyleri yapar. Yaşadığımız dünyalar o kadar farklı ki, farklı yarım kürelerde yaşıyor olsak da olur.

Huh, sanırım dedikleri doğru: gözden uzak olan, akıldan da uzak. Blondie'yi en son Mason'ın videosu viral olduktan kısa bir süre sonra gördüm. Ondan sonra onu bir daha görmedim, bu yüzden ona hiç takmadım.

Ama... şimdi onu düşünüyorum. Artık aklımdan çıkmıyor. Ve nedenini hiç bilmiyorum.

Hayalarım tekme yemek açıkça duyularımı altüst etmiş, diyorum kendime. Evet. Sebep bu olmalı.

"Onun adını hatırlamıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, istediğim kayıtsız tavrı takınmadan.

Mason bana şaşkın bir bakış attı. "Hayır. Neden hatırlayayım? Ve neden bu kadar önemsiyorsun?"

Umurumda değil. Gerçekten. Ona çıkma teklif etmeyi ya da bir daha görmeyi planladığımdan değil. Aksine, onu her ne pahasına olursa olsun görmek istemiyorum. Ve

bu sabah olanlardan sonra, onun da beni görmek isteyeceğini sanmıyorum.

Ayrıca, benim aletim bir dayak daha atlatamaz. En azından onun dayaklarından.

"Gerçekten yok," diye itiraz ettim. "Sadece..."

"Zavallı kız sikini kırdı da, aletine buz mu koyuyorsun?" Mason sözümü keser. "Seks hayatın ne kadar sapıkça? Lanet olsun."

Altındaki hasarı değerlendirmek için buz torbasına uzanır, ama ben elini iteklerim.

"Damian Jr. kırılmadı," diye homurdanıyorum. "Sadece biraz acıyor. Ve bu seksten kaynaklanmıyor..." Utançtan boynum kızarıyor. "Zavallı kız, erkeklerin yerine bana diz attı."

Tıpkı geçen bahar, listeyle ilgili benimle yüzleştğinde yaptığı gibi.

Mason'ın yüzü bembeyaz olur, elini kendi testislerine götürerek benim acımı paylaşır. "Ne psikopat bir kaltak. Bekle, bu bahar tatilinden sonra okula döndüğün ilk hafta seni hayalarına tekmeleyen kız mı?"

Saç çizgimde hafif bir ağrı hissederek başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Evet." Ama bunu söylerken sesimde hiç öfke yoktu.

"Oof." Mason başını sallar. "Belki de yatak arkadaşlarının kimliklerini almaya başlamalısın."

Burnumdan hava çıkardı. "Evet, haklı olabilirsin."

Yanımda telefonum titreyerek masanın üzerinde zıplamaya başlar. Hafif bir merakla telefonu ters çevirip ekrana bakarım.

MEIN FÜHRER

Annen ve ben seninle konuşmamız gerekiyor.

Öğlen Fernando'da buluşalım.

Tabii ki babam, benim akşamdan kalma ve seks kokarken, tam da bu anda beni çağırmayı seçti. İçimi soğuk su dökülmüş gibi korku kapladı. Titreyerek telefonu kendimden uzaklaştırdım. "Kahretsin. Gitmem gerek. Ailem öğle yemeğinde buluşmak istiyor."

Mason'ın babası da çok katı bir adamdır, bu yüzden ona iki kez siktir git dememe gerek yoktur. Ayağa kalkar ve bana yumruk atmak için elini uzatır. "Tamam dostum. Sonra görüşürüz." Mutfaktan çıkarken omzunun üzerinden şöyle der: "Yüzsüz sikine düşüncelerim ve dualarımla. Belki şansın yaver gider ve kalıcı olmaz."

Ona orta parmağımı gösterdiğimde Mason, elini kalbine koyarak bana incinmiş bir bakış attı. ılgın bir kakhaha atarak sonunda gitti ve ben de tek başıma kaldığımda rahat bir nefes aldım. Ne yazık ki bu rahatlık kısa sürdü, telefonum bir kez daha titrediğinde unutulup gitti.

Yutkunarak telefonu kendime doğru çekerim ve mesaja bakarak kaşlarımı atarım.

MEIN FÜHRER

Geç kalma.

Gözlerimi devirdim. "Nasıl istersen, Hitler."

CHAPTER FIVE

✧ Lexi ✧

Bir telefon görüşmesi, eve varana kadar attığım adım sayısı ile çarpı= mamın başına ne gelmiş olabileceği konusunda paniğe kapılacağım süre.

Ön kapıdan içeri girdiğimde nefes nefeseyim. Conwick kampüsü sadece bir taş atımı uzaklıkta, ama dört blok boyunca topuklu ayakkabılarla hızlıca yürüdüğüm için bacaklarım ağrıyor ve damarlarımdan uyuşturucu gibi akan kafeine rağmen akşamdan kalma halim bir şekilde daha da kötüleşiyor. Başım ağrıyor ve vücudum eve aceleyle gitmemi egzersiz sanıp sol tarafımda bir ağrı oluşuyor.

"Anne?" Kapıyı kapatıp ayakkabılarımı çıkararak başımı geriye atıyorum ve yıpranmış döşeme tahtalarının çıplak ayaklarımdan verdiği rahatlatıcı hissi ile iç çekiyorum. Şu anda ne halim var kim bilir, ama kendimi bir gün önce ısıtılmış çöp gibi hissediyorum. Neyse ki annem utanacak biri değildir.

"Buradayım, Lex."

Onun sesini duyunca kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Telefonda nasıl konuştuğuna rağmen, her zamanki sakinliğinden eser olmayan, gergin ve titrek ses tonu beni şaşırtıyor. Tamam, *kesinlikle* bir sorun var. En zor zamanlarında bile annem her zaman soğukkanlılığını korumuştur. Hiçbir şey onu sarsmaz, bu yüzden benim biraz gergin yang enerjime karşı mükemmel bir yin dengesi oluşturur.

birazcık - kim kandırıyorum, çok - gergin yang'ımın mükemmel rahat yin'i. Her şeyde başvurduğum kişi.

Kayam.

Beni buraya getiren korku, midemde asit gibi kaynıyor ve ağzım dayanılmaz bir şekilde kuruyor. Ölüm hücrelerinde idamına götürülen bir mahkum gibi, oturma odasına giriyorum. Annem hardal sarısı renkli üç kişilik kanepede oturuyor, sırtı tahta gibi dik ve sert, elleri dizlerinin üzerinde bir ayı tuzağı gibi sıkıca kenetlenmiş. Anormal bir şekilde hareketsiz ve parmakları birbirine sıkıca kenetlenmiş olduğu için eklemleri süt beyazı.

İyi görünmüyor, ama her zamankinden daha hasta da görünmüyor, ancak bu gözlemden beklediğim rahatlama hiç gelmiyor. Yutkunarak, aramızda biraz mesafe bırakarak birkaç adım uzaklaşıyorum, sanki bu şekilde hissettiğim kötü haberi uzak tutabileceğim gibi.

"Merhaba," diyorum, endişelendiğimde her zaman yaptığım gibi gözlüklerimle oynayarak. Solumdaki kemerden, boş gibi görünen mutfaka hızlıca bir bakış atıp, dikkatimi tekrar anneme veriyorum. Annemin gözlerine bakmaktan hiç korkmamıştım, ama şu anda çok korkuyorum. "Gina nerede?"

"Hastanede," diye mırıldanır annem dalgın bir şekilde, her zamanki parlak bakışları donuklaşmış, gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarmış, ama telefonda konuştuğumuzdan beri gözyaşları kurumuş. "İş yerinde birinin yerine bakması gerekti. Acil bir ailevi durum."

Hafif bir kızgınlık hissetmeme rağmen başımı salladım. Tedavi sonrası günler tıbbi acil durumlar olmayabilir, ama yine de Gina'nın annemi yalnız bırakmamasını dilerdim. Ya da en azından önce beni arasaydı, ben de eve daha erken gelip onun yerine burada olabilirdim. Ama Gina böyledir. Hayat dolu teyzemin, vücuduna dört beden büyük bir altın kalbi var, sanki tersine Grinch gibi. Acıklı hikayelere bayılır ve birinin yardımı ihtiyacı olduğunda her zaman ilk sırada yer alır, tereddüt etmeden veya ikinci kez düşünmeden harekete geçer, sanki bir sonraki Rahibe Teresa olmaya çalışıyormuş gibi, bu bazen kendini biraz zorlasa da.

Yine de, başkalarına yardım etmek için sık sık zahmetine rağmen, Gina *her zaman* ailesini ön planda tutar ve bu yüzden ona kızamıyorum; annem ısrar etmeseydi bugün gitmezdi, bunu biliyorum. Ayrıca, benim gözümde ömür boyu hak ettiği saygıyı kazandı. Sonuçta, son on sekiz ayda, benim "Karanlık Günler" olarak adlandırdığım dönemde, sadece değerli hemşirelik deneyimi sayesinde değil, aynı zamanda annemle paylaştığı cömert ve iyimser tavırları sayesinde de

son on sekiz ayda, benim "karanlık günler" olarak adlandırdığım dönemde, sadece değerli hemşirelik tecrübesi nedeniyle değil, aynı zamanda cömertliği ve iyimser tavırları nedeniyle de. Bu özellikleri annemle ortak ve bana geçmemiş. İnanılmaz derecede neşeli, bulaşıcı bir gülüşü var, varlığıyla en büyük odayı bile aydınlatabiliyor, bu da annemin iyimserliği azaldığında moralini yüksek tutmasına yardımcı oluyor - ki bu kanserle savaşan herkes için hayati önem taşıyor. Ayrıca Gina o kadar gür sesli ki, burada olsaydı üç blok ötedeki herkes onu duyardı.

"Oh." Gömleğimin kenarından sarkan bir ipliği çekiştirerek, annemin bana vereceği dünyayı sarsacak haberi geciktirmek için zaman kazanmaya çalışıyorum. "Ne zaman gitti? Bütün gece burada yalnız mıydın?"

Annemin ciddi yüzünde bir gülümseme belirir ve bir an için normale döndüğünü sanırım. Her zamanki gibi mutlu. Ama sonra yüzünü kaplayan bulutlar geri gelir ve fırtınadaki kısa sükuneti bozar. "İnan ya da inanma Lexi, ben beş dakikadan fazla tek başıma kalabilirim."

Gözlerimin köşelerinde hissettiğim ani sıcaklığı görmezden gelerek gözlerimi devirdim. Gözlerimin nemlendiğini hissedebiliyordum, görüşümü bulanıklaştırmak, beni boğmak için bekliyorlardı. Gözyaşı kanallarım bile ne olacağını biliyordu.

Dikkatini başka yere çek, diyorum kendime. Dikkatini başka yere çekmelisin, konuyu başka yöne çevirmelisin. Kötü haberlerden kaçmanın daha iyi bir yolu var mı? Kaçınma, kanıtlanmış bir teknik. Biliyorum, babamdan öğrendim. Kaçınma, onun ikinci adıdır.

Duymazsam gerçek olmaz.

Mutfağa doğru tekrar bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun? Acıktın mı? Bir şey yapayım mı?"

Gözümün ucuyla annemin başını salladığını görüyorum. "İyiyim. Gel, yanıma otur." Gözlerimiz buluştuğunda, ellerini birbirinden ayırıyor ve yanındaki yastığı nazikçe okşuyor.

Kendimi hazırlayarak kanepeye doğru ağır adımlarla yürüdüm ve oturdum, panik atak geçirmeden nefes alabilmek ve en kötü korkularımı döküp dökmek için aramızda biraz mesafe bırakmaya özen gösterdim, çünkü bu ikimize de kesinlikle iyi gelmezdi. Gergin ve rahatsız edici bir sessizlik içinde birkaç dakika oturduk ve saniyeler geçtikçe, sanki birinci sınıftaymışım ve en sevdiğim tişörtümün arkasına parlak turuncu keçeli kalemle çizim yaptığı için intikam almak için Jennifer Harbottle'ın saçına yapıştırıcı sürdüğüm için yakalanmışım gibi hissettim (o tişört, dev bir

kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla
kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla
kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla
kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla
kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla kelimenin tam anlamıyla
kelimenin tam anlamıyla kelimen

Ona bakıyorum, sessizce cevap bekliyorum, ama o sadece önünü bakıyor, bakışlarımdan kaçıyor.

Gerilimi daha fazla kaldıramadığımda, sinirlerim patlamak üzereyken, "Bütün gün burada oturacak mıyız, yoksa ne olduğunu söyleyecek misin?" diye patladım.

Sesimi yükselttiğim için kendimi kötü hissetmeye vaktim yok. Gözleri benimkilere kayıyor ve midem aniden bulanıyor. "Bunlar bugün geldi," diyor, kahve masasından iki kağıt alıp bana uzatıyor.

Kağıtları telaşla gözden geçirirken, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. Sanki göğsüme bir yıkım topu çarpmış gibiyim. Miley Cyrus şarkısında bahsettiği duygu bu muydu? Çünkü her yerim acıyor ve nefes alamıyorum.

Titrek ellerimle iki kez gözlerimi kırıp, kendimi önümdeki sayfalara odaklamaya zorladım. İkisi de annemin işinden aldığı sağlık sigortası şirketinden gelmişti. İlki, yıllık muafiyet tutarımızın artacağı konusunda uyarıyordu, ikincisi ise ilaç listesindeki değişiklikleri bildiriyor ve önümüzdeki yıl annemin sigortasının hangi hizmetleri ve ilaçları kapsayacağını...

Ayrıca artık ödeme yapmayacakları hizmetleri de belirtmişler.

"Bu... bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan da düşük, ama cevabı zaten biliyorum.

Şu anda bunu sindiremiyorum.

Annem yorgun bir nefes verir ve omuzları çöker, tişörtünden omurgasındaki belirgin çukurlar görünür. Son zamanlarda çok zayıfladı. "Sağlık hizmetlerini almaya devam etmek istiyorsak, cebimizden çok daha fazla para ödememiz gerekecek... Ve Ocak ayından itibaren artık karşılanmayacak olan ilaçlarımı nasıl ödeyeceğimizi bulmamız gerekecek."

Onun sözleri üzerine, gözlerim manyetik bir güç tarafından çekilir gibi tekrar ilaç listesine kayıyor. Tahmin ettiğim gibi, annemin hayatının *kelimenin tam anlamıyla* bağlı olduğu ve daha önce karşılanmakta olan 5. kademe ilaçlar artık listede yok.

Yüzüm bembeyaz oldu ve konuşacak gücü bulmak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Peki, nasıl çok mu muhtemel mi mu? Ve ne hakkında tedavileriniz

tedavileriniz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Hala kapsam dahilinde. Şimdilik. Ama Ocak ayından itibaren, indirilebilir tutar tamamen ödenene kadar hiçbir şeyi karşılamayacaklar ve bu... bu çok fazla, Lex. Üstelik bu, ilaçlarımın ek masrafları dahil değil." Titreyen elini başının üzerinden geçiriyor ve bir an için kanserden önceki halini hayal ediyorum. Saçları varken, tıpkı benimki gibi sarıydı. "Eczaneyi az önce aradım ve durum... iyi değil. Sigorta olmadan, reçetelerim için ayda yaklaşık on altı bin dolar ödememiz gerekiyor."

"On altı *bin* dolar mı?" diye bağıyorum.

Gözlerim yaşararak hala elimde tuttuğum kağıtlara düşer ve bir kez daha, muafiyet tutarında yapılacak değişikliklerle ilgili mektubu okurum, yazılanları anlamak için tekrar tekrar okurum.

Beş haneli rakam zihnimde patladı — kırmızı, yeşil ve sarı bloklardan oluşan, birbirinin üzerine dizilmiş, her sıfırla birlikte yükselen ve sonunda devrilip beni ezmek üzere olan bir kule. Parçaları zihnimde nasıl çevirirsem çevireyim, onları uzaklaştırmanın ya da temsil ettikleri devasa ağırlığı yıkmanın bir yolu yoktu.

"Artı muafiyet için on iki bin dolar daha mı?" diye soruyorum, inanamama duygusu sözlerimi boğuyor.

Öfke içimi kaplar ve ayağa fırlarken parmaklarım gevşer, sayfalar yere düşer. Bu haber ve Damian'la olan tartışmamın ardından, bir şeye yumruk atmaya hazırım.

"Ama sen hastasın. O ilaca *ihtiyacın var*. O tedaviye *ihtiyacın var*! Tim'i aradın mı? Belki bir hata vardır ya da o bir şekilde halledebilir. Elbette, bunu karşılayamayacağımızı biliyordur."

Annem küçük bir yerel inşaat şirketinde muhasebeci ve patronu Tim, muhtemelen dünyadaki en iyi adamdır. Annemin tedavisi konusunda çok anlayışlıdır, ihtiyacı olduğunda her zaman izin verir ve ofiste rahat etmesi için elinden geleni yapar. Eğer çalışanlarının maaşlarını ödemek için anneme güvenmeseydi, annem de dahil, eminim ki iyileşene kadar ona süresiz ücretli izin verirdi.

Yardımcı olabileceği bir şey varsa, yapacağını biliyorum.

Annem bana öfkeli bir bakış attı. "Onun yapabileceği bir şey yok, Lex. Bu sigorta şirketinin kararıydı, onun değil, ve ben

Şanslıyım ki, kaçırdığım işleri düşünürsek, hala bir işim var. Benim durumumdaki birçok insan bu kadar şanslı değil." Ona sert bir bakış attım.

Onun kanseri yüzünden zaten altüst olan dünyamız şimdi içten dışa parçalanmış, bir daha asla bir araya getiremeyeceğimiz parçalara ayrılmışken, nasıl kendini şanslı sayabilir? Bir aile daha ne kadar acı çekebilir? daha fazla acı çekebilir?

"Peki ya Gina? O bir şey yapabilir mi?" Aklıma başka bir düşünce gelince duraksıyorum. "O bu durumdan haberi var mı?" Anneme yalvaran gözlerle bakıyorum, birkaç oktav yükselmiş, histeriye yaklaşan sesimin tonunu duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Annem kaşlarını çatıp hafifçe başını salladı. "Çalışırken dikkatini dağıtmak istemedim, bu akşam söylerim. Zaten bir önemi yok. Beni sigortasına ekleyebilmesinin tek yolu bu, ama o zaman seni de düşünmek zorunda kalır, o yüzden olmaz. Sigortasına eklemek bir seçenek *olsa* bile, seni sağlık sigortasından mahrum bırakmak anlamına gelirse yapmam."

"Bu tam bir saçmalık!" diye bağıryorum. Odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başlıyorum çünkü biraz daha durursam çılgılık atabilir ya da duvarı yıkmaya çalışabilirim, tıpkı film meraklısı teyzemin izlettirdiği eski filmde yarı çıplak bir Spartalı adamın göğsüne tekme atarak başka bir adamı çukura attığı sahne gibi. "Tedavi olmazsan, sen..." Sessizlik sözlerimin geri kalanını yutar. Söyleyemem. Söylersem, bu gerçek bir olasılık haline gelir ve bu, yüzleşemeyeceğim bir sonuçtur.

Dudaklarımdan bir inilti kaçarken, alnımdan kaçan saçlarımı geri itip, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak öne eğildim. Damian'la tekrar yatmamın bir tür karmik cezası mı bu? Lanet mi oldum? Yemin ederim, sanki onun penisi uğursuz gibi.

Dişlerimi alt dudağıma batırıp sertçe ısıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Annemin önünde ağlayamam. Ağlarsam o da ağlar ve o zaman ikimiz de bu durumdan kurtulamayız.

Düşün, Lex. Düşün. Seçeneklerin neler?

Kararımı verip dikleşiyorum. "Bir iş bulacağım. İlaçlarını kendim ödeyeceğim."

Annem alaycı bir şekilde güler ve kanepenin minderlerine yaslanır, minderler onun zayıf vücudunu tamamen yutar gibi. "Part-time bir iş bunun masraflarını karşılamaya yetmez, tatlım. Bunu biliyorsun."

"Kim part-time dedi? Okulu bırakacağım. Gerekirse birden fazla iş bulurum. OnlyFans hesabı açarım. Ne gerekiyorsa yaparım." Yanına, kanepeye tekrar oturup ellerini sıkıca tutuyorum. "Sen benim için eğitimden daha önemlisin."

"Hadi oradan." Dik oturarak parmaklarını çekip yüzümü avuçladı. "Senin bu kadar yaklaşmışken okulu bırakman için yıllarca canımı dişime takarak çalışmadım. Bunun için çok çalıştın. MIT değil, biliyorum, ama Conwick'ten bir diploma yine de sana kapılar açacaktır ve benim yüzümden geleceğini mahvetmeyeceksin. Ben sadece..." Sesi titreyerek, yüksek sesle yutkunur. "Sadece bunu bilmeni istedim, böylece kendimizi hazırlayabiliriz."

Sözlerine irkildim. Düşündüğüm şeyi söylemiyor... değil mi? "Neye hazırlanmak için?" diye sormayı başardım, ama sesim çok zayıftı.

Annem içini çekiyor, pes eden bir kadının hüznünlü iç çekişi. "Tedavime devam etmemem durumunda alternatif."

Hain bir gözyaşı yanağımdan süzülür, daha fazlası akmadan çabucak silerim. "Siktir et," derim, ellerini tekrar tutarak. "Bir çaresini buluruz. Her zaman bulduk."

Tartışmaz, bana şefkatli, güven verici bir gülümseme sunar, ama arkasında şüphe olduğunu görebilirim.

Çok uğraşsam da kaşlarımı çatıyorum. Eğer sonsuz iyimser annem bile her şeyin yoluna gireceğine inanmıyorsa...

Ben nasıl inanabilirim?

CHAPTER SIX

✦ *Damian* ✦

Donde hay confianza, da asco - Güvenin olduğu yerde tiksinti vardır

Çeviri: Aşinalık, hor görmeyi doğurur. Evet, bunu tekrar söyleyebilirsiniz.

Fernando's, kampüsten arabayla yaklaşık on dakika uzaklıkta bulunan, ödüllü bir Meksika restoranıdır. Oradan yirmi dakika daha gidersem eve varırım, ancak Conwick'e kaydolduğumdan beri eve mümkün olduğunca az gitmeye karar verdim. Üniversite için yurtdışında okumayı umuyordum, ailemden uzaklaşmak için can atıyordum, ama babamın sevgiyle ifade ettiğı gibi, "uluslararası maceralarımı" finanse etmeyi reddettiler. O piç kurusu, aile şirketi için bana yakın olmam gerektiğini söyleyerek, ABD sınırları içinde bile daha uzağı gitmeme izin vermedi. Belki doğruyu söylüyordu, ama muhtemelen beni mükemmel, itaatkar bir evlat olmadığım için cezalandırmak istiyordu. "Buradaki fırsatları neden değerdendirmiyorsun? Senin yerinde olmak için kaç kişi canını vermez ki?" diye sordu bir keresinde, bu konuyla ilgili sayısız tartışmamızdan birinde, ağzı her zamanki gibi aşağı doğru kıvrılmış, benim için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu açıkça gösteren bir ifadeyle.

Mason'dan geçen bahar kazandığım mavi Maserati MC20 Cielo'dan, Fernando'nun otoparkına vuran yakıcı güneşin altına adımımı attığımda, şu anda yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. Şüphelenmeyen birine sakın ve kendinden emin görünüyorum, ama asfaltın üzerinde yürürken tüylerim diken diken oluyor ve sığağa rağmen titriyorum. Ailem mükemmel poker suratları yapabilir, ama tek ipucu, beni sadece başım belada olduğunda veya kötü haberleri olduğunda Fernando'nun restoranına yemeğe götürmeleri ya da bu günlerde benimle görüşmeye zahmet etmeleri. Muhtemelen buradaki menü babama abuela'nın yemeklerini hatırlatıyor ve Guadalajara'daki çocukluğunun anılarını canlandırıyor. Ruhu biraz ezmek için rahatlatıcı yemekler kadar iyi bir şey yoktur.

Kaşlarımı çatarak arabanın anahtarlarını valeye atıyorum, sonra kapıdan içeri girip klimalı restorana giriyorum, göğsümü saran endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Fernando'nun restoranına gitmekten, eve gitmekten daha çok kaçınıyorum. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz, ama ailem burada yaşadığım her yemek deneyimini mahvetti ve bu yerin lanetli olduğunu düşünmeden edemiyorum. Fernando'nun restoranına en son adım attığımda, hayatımın en kötü haberini almıştım.

Şimdi bana ne tür bir felaket getireceklerini sadece tahmin edebiliyorum.

Güzel bir hostes beni karşılıyor ve sesi profesyonel olsa da, dolaşan bakışları resmiyet kurma çabasını ele veriyor. Ona flörtöz bir gülümseme atıyorum ve biriyle buluştuğumu söylüyorum, ilgisini ölçmek için kim olduğunu söylemiyorum. Hayal kırıklığı yüzünden hemen belli oluyor, ama nezaket maskesinin arkasına saklamaya çalışıyor. Gülümsemem derinleşiyor. Bu iş bittiğinde ruh halime göre, ona numarasını isteyebilirim.

Hızlıca veda edip yemek salonuna doğru ilerlerken, tanıdık bir melodi beni olduğum yerde dondu. Sağımdaki küçük ahşap sahnede arpa jarocho çalan kel adamı görünce göğsüm sıkıştı ve parmaklarının sanki transa geçmiş gibi arpın tellerini çaldığını izledim. Çaldığı şarkı, Consuelo Velázquez'in "Besame Mucho"su, büyükannemi ziyaret ettiğimde sık sık duyduğum bir şarkı. Bu, büyükannem ve büyükbabamın en sevdiği şarkıydı ve onu bu şarkıyı mırıldanırken veya söylerken duyduğumda, onların paylaştığı büyük aşkı düşündüğünü ve onu benim kadar özlediğini anlıyorum.

Şimdi bu şarkıyı duyunca, ailemle kaçınılmaz yüzleşmeden kaçmak için Meksika'daki evine gitmek istiyorum, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum. Şu anda büyükannemle birlikte olmak ya da onun cesaretinin bir parçasını bile olsa sahip olmak için neler vermezdim. O, babamın saçmalıklarını asla hoş görmezdi.

Yutkunararak müzisyenden gözlerimi ayırıp, tam da beklediğim yerde oturan anne babama bakıyorum: odanın sol tarafında, yan taraftaki marinaya bakan büyük pencerelerin önündeki en sevdikleri masada. Connecticut'ta büyümüş annem, sanki yüzüne bakım yaptırmış gibi bu sabah muhteşem bir tazeliğe, küçük porselen çay fincanından bir yudum alırken, Meksikalı babam yanında günlük horchata'sını içerek somurtuyor. O da benim burada olmaktan duyduğum kadar eğleniyor gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıp sırtımı düzeltiyorum ve onlara doğru yürümeye başlıyorum. Annem beni ilk fark ediyor. Zarif fincanını tabağına bırakıp masalarına vardığımda ayağa kalkıyor ve yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor. Babam ise bana yan gözle bakıp homurdanarak selam veriyor.

"Lenore, Hector," diyorum, sanki onları görmekten gerçekten mutluymuşum gibi sahte bir şefkatle. Spoiler uyarısı: Mutlu değilim ve onlar da bunu biliyor. "Bu güzel öğleden sonra bizi şereflelendirmek için buraya ne yapmamız gerekti?"

Annem tıslayarak beni kolumdan tutar. "Her seferinde bunu yapmak zorunda mısın Damian? Beni ismimle çağırdığında nefret ettiğimi biliyorsun."

Ona özür dilercesine gülümserim. "Affet beni anne. Çok güzel görünüyorsun. Nasılsın?"

"Yeterince nezaket gösterdin," diye bağıır babam. "Otur, oğlum."

Onun buz gibi ses tonu kanımı dondurdu. Bugün neşeli bir havada. Değil.

Gergin bir şekilde, yuvarlak masadaki iki sandalyeden birine otuyorum (annemin yanındaki sandalyeyi seçerek, babamla aramda boş bir koltuk bırakıyorum) ve annem kendi sandalyesine dönüp, bir ağaç dalındaki kuş gibi sandalyenin kenarına oturuyor. Oturur oturmaz babamın beni azarlamaya başlayacağını bekliyorum, ama onun azarlamasını beklediğim yerde rahatsız edici bir sessizlik hakim, sadece arka planda fısıltı gibi konuşmalar, yatıştırıcı müzik ve çatal bıçak sesleri duyuluyor.

Söylenmeyen her an bir öncekinden daha tedirgin edici. Dayanamıyorum. Birbirimizle iki dakikadır birlikteyiz ve sinirlerim çoktan gerginleşti.

"Affedersiniz." Geçen bir garsona işaret ediyorum. Garson masamızın yanında duruyor, yüzünde bana bakarken çok belirgin bir küçümseme var. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, yani eski bir sevgilim olamaz, ama Blondie ve bu sabahki karşılaşmamızı düşününce bu konuda emin olamıyorum. Bütün bu durum beni paranoyak yapıyor.

Bu düşüncüyü kafamdan atarak, bu kadının muhtemelen sadece ailem gibi zengin züppeleri sevmediğine kendimi ikna ediyorum. Ve dolayısıyla beni de. Onu suçlayamam

— tüm hayatımı aşırı zenginlik içinde geçirmiş biri olarak, deneyimlerimden çoğu zengin insanın pislik olduğunu biliyorum.

"Bir bardak Balché Cero alabilir miyim?" diye soruyorum.

"İçki içmek için biraz erken, canım," diyor annem, koluma dokunarak.

Omuz silkiyorum. "Hey, bir yerlerde saat beş oldu, değil mi?"

"O su içecek," diye araya girer babam, otoriter sesi herkesi susturacak kadar yüksek. Garsonun bakışları aramızda dolaşırken, yüzündeki ifade artık düşmanca değil, belirsizdir. Babam kısa ve küçümseyici bir "Teşekkürler" ekler. Garson, kovulan bir kedi gibi hemen uzaklaşır.

Kollarımı kavuşturup koltuğuma çöküyorum. Tabii ki, somurtmak çocukça bir davranış, ama babam benim çocuk gibi davranmamı istemiyorsa, o zaman bana çocuk gibi davranmamalı. "Keyif kaçırıcı," diye mırıldanıyorum ve ona pis bir bakış atıyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek başını sallar. Ah, işte o alıştığım hayal kırıklığı. "Görünüşe göre, daha fazla alkole ihtiyacın yok, oğlum. Hala dün gecedен sarhoş musun, yoksa sadece akşamdan kalma mısın?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Keşke hala sarhoş olsaydım. Neden şarap sipariş ettim sence?"

"Yeter," diye azarladı. Sesini yükseltmedi; sonuçta halka açık bir yerdeydik ve Tanrı korusun, olay çıkarmayalım.

"*Her şey toplumun gözünde nasıl görüldüğümüzle ilgili, Damian.*" Bu, ailem "aşırı" duygusal tepki verdiğimde her zaman kullandıkları bahane. Bu yüzden, bana en son kötü haberleri vermek için her zaman buraya getirirler. Başkaları izliyorsa, sinir krizi geçirmeyeceğim ve onlar da bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaklar.

Saklandığımız bu sis perdesinin beni kendilerinden uzaklaştırdığının farkında mıydılar?

"Seni buraya neden çağırdığımızı biliyorsun."

Masada karşıma oturan babamın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum ve boğazıma gelen yumruyu yutuyorum. "Hiçbir fikrim yok," diyorum. Bu doğru. Neden beni görmek istediklerini bilmiyorum, ama bunun tek nedeni, onları kızdırabilecek yaptıklarımın listesinin neredeyse sonsuz olması. Ayrıntılar olmadan, listeyi nasıl daraltabilirim ki?

Babam kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Lenore, ona açıklayabilir misin?"

Annem bir an tereddüt ettikten sonra çantasından katlanmış bir kağıt çıkarır ve dikkatlice bana uzatır. Kağıdı alıp masanın üzerine düzeltince, bunun ucuz bir derginin kapağı olduğunu fark ederim... Hem de iyi dergilerden biri değil.

Gülümseyen yüzüm, manşetin altında bana bakıyor:

Skandal Reçetesi!

İlaç Mirasçısının Seks Bahsi Elit Çevrelerde Şok Dalgaları Yarattı

"Ciddi misin?" Gazeteyi iterek uzaklaştırdım. "Neden bunu tekrar gündeme getiriyorsun? *Aylar* önce olan bir olay. Eski haber! Zaten kamuoyuna bir özür açıklaması yaptım. Daha ne istiyorsun?"

Bahis, herkesin bilgisi haline gelmesini planlamadığım için özür gerektirecek bir şey değildi. Aptal Mason ve aptal canlı yayını... Gerçi video kendisi en kötü kısmı bile değildi. Yanlış anlamayın, kötüydü – seks bahsi iyi gösterilemez – ama her şeyi mahveden, onun yorumlarda yazdıklarıydı.

Bu, devasa boyutlarda bir skandaldı ve ailemin beni parçaladığını söylemek hafif kalır. Hikaye magazin sayfalarını süsledi ve haftalarca sosyal medyada konuşuldu, ama bu çok uzun zaman önceydi. Dünya çoktan unuttu.

Ayrıca, aileme de söylediğim gibi, listeyi kamuya açıklayan Mason'dı, ben değil. Kimsenin bunu öğrenmesini istemedim... özellikle de listede adı geçen kızların. Tamam, evet, listeyi yapmak başlı başına berbat bir hareketti, bunu kabul ediyorum. Ama teknik olarak liste Mason'ın fikriydi, benim değil. Ayrıca, bahis sırasında davranışlarım normalde karşı cinse yaklaşımımından farklı değildi. Sadece vajinası ve nabızı olan herhangi biriyle değil, belirli kriterlere uyanlarla takılıyordum. Hiçbiriyle aramızda daha ciddi bir şey olabileceğine inandırmadım. Artık Conwick'teki herkes benim kimseyle çıkmadığımı biliyor ve kesinlikle kimseyi incitmek veya utandırmak niyetiyle bu işe girmedim. Tekrar söylüyorum, hepsi Mason'ın suçu.

Ama sonra... Onun lanet olası çenesini kapalı tutamama konusundaki neredeyse etkileyici yetersizliğini tahmin etmeliydim. Ve bunun için de suçluyum sanırım — ona güvendiğim için değil, başlangıçta onun bahsini kabul etmenin akıllıca olduğunu düşündüğüm için. Ne kadar eğlenceli olsa da, eğer o listeye katılmayı kabul etmeseydim, Mason sonucu canlı yayınlamazdı... ya da yorumlara cevap vermek zorunda hissedip, yattığım tüm kadınların kimliklerini ifşa etmezdi.

Blondie gibi... ya da birinci sınıfta psikoloji profesörüm gibi, seks yaptığımızda artık benim öğretmenim olmadığı için işini kaybetmemiş olan.

Babam gülmeden içini çekti. "Evet, Instagram'da yazdığın üç satırlık özür çok ikna ediciydi." Gözlerime bakarak öne eğildi ve buruşuk tabloid kapağına parmağıyla dokundu. "Tarihe bak, oğlum."

Ellerimi kucağımda yumruk yapıp, barkodun hemen üstünde yazılı tarihi gördüm. 6 Eylül.

Dur. Bu bugünün tarihi.

Tabloid gazeteler neden bu haberi tekrar basıyor? Haberler aylar önce tükendi. Video artık yok, Mason yayınladıktan birkaç saat sonra silindi ve listede yer alan isimler dahil, listeye ilgili tüm kanıtları yok ettik. Kimsenin başıma kakacak hiçbir şey kalmadı.

"Senin" — annem boğazını temizler ve ben onun ne kadar rahatsız olduğunu fark ederek başımı kaldırıyorum — "arkadaşınla yaptığın bahis, bazı yatırımcıların senin şirketle olan geleceğin hakkında *şüpheyne düşmesine neden oldu*. Bildiğimiz kadarıyla en az bir kişi bu konuda açıklamalarda bulundu. Bu yüzden, tüm çabalarımıza rağmen senin küçük numaranın haberi yeniden ortaya çıktı."

Tamam, yanılmışım. Annemin sözleri sadece kafamda yankılanmıyor. Onlar lanet olası bir giyotin.

"Bizi soktuğun durumun ciddiyetini anlıyor musun, oğlum? O yatırımcılar olmadan çökebiliriz." Babam başını salladı ve bu masaya oturduğumdan beri ilk kez yüzünde yeni endişe çizgileri fark ettim.

Annem ve babam sessizce beni bekliyorlar, ama ne söylememi ya da ne yapmamı beklediklerini bilmiyorum. Ne yapabilirim ki? Zamanı geri alamam. Olan oldu.

"O zaman yeni yatırımcılar bulalım mı?" diyorum, bunun yanlış bir şey olduğunu bilmeme rağmen.

Babam öfkeli bir boğa gibi burnundan nefes verirken, annem nazikçe tıslar. "Mesele sadece yatırımcılar değil, Damian," der. "Yönetim kurulu da ikna olmadı."

Burnumdan hava çıkardım. "O dinazorların ne düşündüğü kimin umurunda? Eğer sıradan yaşlı adamlara ihtiyacın varsa, bu ülke onlarla dolu."

"Damian." Babamın sesinde keskin, uyarıcı bir ton vardı.

"Ne?" diye karşılık veriyorum, anne ve babamın her sözünde kendimi daha da savunmaya çekiliyorum. Bu konuşmaya sabrım taşmak üzere. "Şirketin sahibi sensin. Hepsine fikirlerini alıp siktirip gitmelerini söyle..."

"Yeter!" Avucunu masaya vurur ve tüm restoran aniden sessizliğe bürünür.

Sahneye çıkmayacağım da ne demekmiş! Babam, bu kadar öfkelenip kendini kaybetmesine bakılırsa çok kızgın olmalı.

Bir an için bana öfkeyle bakar, sadece anneme anlamlı bir bakış atmak için gözlerini kaçırır. Sonra derin ve sakin bir nefes alır, sesini alçaltır ve "Öyle bir şey yapmayacağım" der.

"Neden?" Beynim susmamı söylese de ısrarla soruyorum.

Cevabı sert bir bakışla geliyor. "Çünkü onlara katılıyorum."

Bu itirafın kafama dank etmesi birkaç saniye sürer, bu sırada ağzım açık bir şekilde babama bakakalırım. "Ne?" diyebiliyorum sadece.

Yorgun bir iç çekişle, yıpranmış elini yüzüne sürer. "Yeter artık, oğlum. Yeter artık."

Göğsüme bir sancı saplanır ve şaşkın bakışlarımı anneme çeviririm. "Anne?"

Ama o sadece başını sallar. "Partiler. Bahisler. Dersleri asmak... Bu yeterince uzun sürdü. Artık bitiyor, Damian."

Tamam, bahsi biliyorlardı. Tekil. Ama bahisler? *Çoğul*? Partiler? Dersleri asmak? Her birine küçümseyen bir bakış attım. "Ne oluyor lan? Beni mi gözetliyordunuz?"

Babam, kırılgan ses tonuma gözlerini devirdi. "Davranışlarını düzeltseydin bizi seni gözetlemek zorunda kalmazdık."

Ağzımdan küçümseyici bir kahkaha çıktı. "Eğer beni gözetliyorsanız, ana dal ve yan dalım için gerekli derslerin neredeyse hepsini tamamladığımı ve bu dönem sadece saçma sapan zorunlu derslerim olduğunu biliyorsunuzdur. Üstelik dönem daha dört gün önce başladı. O dersler de asla kullanmayacağım gereksiz bilgilerle dolu ve

bizi diploma için daha fazla zaman ve para harcamaya zorlamaktan başka bir işe yaramıyor. Babamın beni bu okula soktuğunu düşünürsek, gerekirse diploma da alabilir."

Babamın yüzünün öfkeyle buruşması ve annemin ten renginin haftada en az bir kez solaryuma girmiş gibi parlak bejden, Celine Dion'un tüm albümlerine sahip birinin ten rengi olan beyaza dönüşmesiyle, sınırı aştığım anı tam olarak biliyorum. Annem, benim küstahlığım için beni azarlarken, babam aynı anda ismimi söyleyerek, "Ne kadar nankör olabilirsin? Ben bu noktaya gelmek için çok çalıştım ve sana kendini geliştirmek ve geleceğini garanti altına almak için mümkün olan her fırsatı sunduk. İyi bir gelecek. Tek istediğimiz biraz çaba göstermen, ama sen bunun yerine son dört yılı seni bir çocuk gibi davranarak mahvettin." Başını sallar, yüzü kararır. "İlk yılı anlayabiliriz, ama son üç yıl?" Dilini şaklatır, ama başka bir şey söylemez ve boğazımda büyüyen yumru, cevap verecek kelimeleri bulmamı engeller.

Bazen babamın gerçek ikinci isminin İroni olması gerektiğini düşünüyorum. Zorlu bir şekilde çalışarak bugünkü konumuna geldi mi? Sanmıyorum. Ailemizde çalışkan olan büyükbabamdı. Meksika'da sıfırdan bir ilaç şirketi kurdu ve milyonlar kazandı. Bu sayede Amerika'ya taşınarak işini burada genişletti ve dünyanın en zengin adamlarından biri olana kadar işleri büyümeye devam etti. Daha sonra ailesini Guadalajara'daki evlerinden uzaklaştırarak New England'a taşındı, ancak büyükannem onun ölümünden sonra oraya geri döndü, çünkü büyükbabam orada gömülmek istiyordu.

Babam ise, büyükbabam ve büyükannemle birlikte Amerika'ya taşındığında henüz onlu yaşların sonlarındaydı, vize için hala bakmakla yükümlü olabilecek yaşıydı. Birkaç yıl sonra, Hallazgo gerçekten büyümeye başladığında, eski bir aileden gelen ve soyu Massachusetts'e ilk yerleşen Pilgrimlere kadar uzanan annemle tanıştı. Annem her zaman babamı "harika kişiliği" nedeniyle sevdiğini söylemiştir, ama adamın yüzde doksanında sanki kıkırda dev bir ayak varmış gibi davrandığını düşünürsek buna inanmak zor. Aslında, onun dikkatini çeken şeyin milyar dolarlık bir şirketin varisi olması olduğundan eminim. Annem tam bir altın avcısıdır ve babam da onun ailesinin bağlantılarını kabul etmekten çok memnundu. İkisi arasındaki aşk tamamen uydurma bir saçmalaktır.

Babam kısa ve öz bir sesle devam etti: "Senin saçmalıklarından bıktık, oğlum. Annen senin için defalarca yalvarmamış olsaydı, çoktan fişini çekmiştim."

Bu sözler dikkatimi çekti. "Vazgeçmek mi?"

Koltuğuna yaslanıyor, burun delikleri genişliyor ve benimkine çok benzeyen koyu renkli gözleri, pencereden içeri süzülen öğleden sonra ışığında parıldıyor. "Kesmek."

Bu kelimelerin anlamı kafamda yankılanırken, nabzım hızlanır, kemiklerimde kurşun gibi ağırlaşır.

Birkaç saniye boyunca şok içinde babama bakıyorum, aptal gibi gözlerimi kırıştırıyorum. "Hadi ama. Ciddi olamazsın." O başka bir şey söylemeyince, anneme tekrar bakıyorum. "Anne?"

Gözlerime bakmıyor. "Tek yapman gereken eğitim alıp uslu durmaktı. Neden bu kadar zordu?"

Ağzım kurur. "Okuldan atılıyormuşum gibi davranıyorsun, ama öyle değil. Ben gayet iyiyim. Ve hatırlatayım, üniversitede *herkes* parti yapar. Bu neredeyse bir zorunluluktur." Sözler, istediğim gibi güçlü bir itiraz olarak değil, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıkar.

Babamın yüzü alaycı bir ifadeyle bozulur. "*İyi* olmak CEO olmak için yeterli değil. Bu da öyle."

Telefonunu masanın üzerine koyup ekranı bana doğru çevirir ve X feed'inde **#hardonforHallazgo** hashtag'ile paylaşılmış, Providence'ın kalabalık bir gece kulübünün önünde çekilmiş, çok belirgin bir ereksiyonumun olduğu bir fotoğrafımı gösterir. Normalde ereksiyon halinde dolaşmam, ama bir bahsi kaybettim ve sözümün eriyim. Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin, ve ben bu sefer kesinlikle kaybettim, özellikle de Rhode Island'daki en az yedi gece kulübünden ömür boyu yasaklandığım için.

Yine de, bunun komik olduğunu inkar edemem.

Ancak ailem hiç de eğlenmemiş görünüyordu.

"Tamam, ilk olarak, bu sadece zararsız bir eğlenceydi. Haber değeri bile yok. İkincisi, bana ücretsiz reklam yaptığım için teşekkür etmelisin. Yeni ereksiyon bozukluğu ilacımızın gerçekten işe yaradığını kanıtlıyordum..."

"Bunun hepsi bir oyun mu sanıyorsun?" Babam sözümü keserek, sakın görünüşü bir kez daha çatlamaya başladı. "*Sen* Hallazgo'nun geleceğisin, Damian. Yaptığın her şey, ne kadar zararsız olduğunu düşünürsen düşün, şirketin ve onun algılanan istikrarının yansımasıdır. Bahsettiğin o dinozorlar mı? Yönetim kurulumuz mu? Onlar, hissedarlarımız ve gelecekteki tüm yatırımcılar

senin hakkında fikirlerini oluşturmaya başladılar bile. Bu fikirler, gelecekte oynayacağın rol üzerinde çok büyük bir etki yaratabilir." *Gelecekte oynayacağın rol.* Bu sözler, babamın bana kaşlarını çatarak baktığı sırada, beynimde bir uyarı zili gibi çınladı. Gözlerindeki hayal kırıklığı her zamankinden daha belirgindi. "Büyükbaban, senin haline görse mezarında ters dönerdi ve ben onun hayatının eserini bir... eline bırakmayı reddediyorum." Söylemek istediği şeyi ifade edecek yeterince güçlü bir kelime bulamıyormuş gibi tereddüt etti, sonra tüm vücudumu işaret ederek sonunda "pendejo" diye tükürdü.

Açıkçası, bu kelimenin saldırgan doğası nedeniyle şaşkınlıktan gülmeli miyim, yoksa derin bir hakaret olarak mı algılamalıyım, emin değilim. Babam bana her gün aptal demez, yıllar boyunca bana pek çok şey söyledi. Amerikan standartlarına göre çok sert gelmeyebilir, ama Meksika'da olsaydık, kullandığı kelime bazılarının kaşlarını çatırdı.

Bu sefer kesinlikle damarına dokundum.

"Bu kadar mı?" diye karşılık verdim, sesimdeki paniği gizleyemeden. "Hiçbir uyarı yapmadan beni kesiyorsun? 'Üç vuruş, sen dışarı' falan yok mu?"

Aslında, ailemi kızdırmak için yaptığım her şeyi sayacak olursam, muhtemelen üçten fazla suç işlediğimi fark ederdim. Sadece daha önce davranışlarıma bu kadar kesin bir tepki vermemişlerdi. Her zaman beni hafifçe cezalandırırlardı; bazen hafif bir tokat, bazen birkaç sert söz. Beni aileden kovmakla tehdit etmediler ve bu yüzden, özellikle de yaşadıklarımızdan sonra, bunu asla yapmayacaklarını düşündüm. Ama "Konuşmadığımız Gün"den bu yana dört yıl geçti ve sanırım artık benim bunu aşmamı beklemekten yorulduklar. Davranışlarımı değiştirmeyi beklemekten. Ama sorun şu ki, ben dayanmak zorundayım. Onlara hatırlatmak için davranışlarımı değiştirmeliyim. En çok ben önem vermeliyim, çünkü yoksa kimse umursamıyor gibi geliyor.

"Beni yanlış anladın, oğlum." Babamın sesi ikna edici bir tonla konuşmaya başladı, bu da konuşmayı daha da ürkütücü hale getirdi. "*Bu* senin için bir uyarı. Mezuniyete kadar sadece annene ve bana değil, tüm yönetim kuruluna da bu ailede ve Hallazgo'daki rolünü ciddiye aldığını kanıtlamalısın. Başarısızlık kabul edilmeyecek. Oylama yapılacak ve önümüzdeki yaz şirkette çalışmaya başlayacak kadar olgun olduğuna inanmazsak, orada hiçbir pozisyona atanmayacaksın ve resmi olarak kendi başının çaresine bakacaksın. Artık yardım yok. Artık mazeret yok. Artık büyüme zamanı." Babam parmağını kaldırıp, sanki bir şey hatırlamış gibi dilini şaklatıyor. "Oh, ve eğer

sadece rahatça yaşamaya devam edip, okulundaki diğer fresalar gibi rahat bir güven fonuna sığınabileceğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Fresas kelimesini kullanışına sinirleniyorum, ses tonunda benim de onun bahsettiği ayrıcalıklı, şımarık veletlerden biri olduğumu ima ettiği açıkça belli.

Bakışları sertleşir ve benim paramparça olan geleceğimin tabutuna son çiviye çakar. "Deden gümüş kaşıklara inanmazdı. Biz de inanmıyoruz."

Çenem gerildi. Büyükbabam, geçimini kendi çabalarıyla kazanmaya inanırdı ve insanları çalışkanlığı takdir etmeden çocuklarını yetiştirmesinden nefret ederdi. Ailem hakkında bunu hep biliyordum, ama yine de büyürken sahip olduğum ayrıcalığı kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Tıpkı onu kaybedersem ne yapacağımı hiç düşünmediğim gibi.

Ama benim ailemde miras tek bir şekilde bırakılır ve bu miras Hallazgo'ya bağlıdır. Koşullu bir miras. Kazanılması gerekir. Ve babamın gözünde ben hiçbir şey kazanmadım.

"Bunun farkındayım," diyorum, dudaklarımı sıkarak.

Annem, masanın üzerinde duran babamın elini tutar ve birlikte, beni delici gözlerle, korkutucu bir güçle bakarlar. Ben ise onları, hayatımın iplerini çeken kalpsiz kuklacılar olarak görüyorum.

Aralarında bakışlarımı gezdirirken, benden ne istediklerini yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Bana yetişkin gibi davranabileceğimi göstermemi istiyorlar... ama yetişkinler benim yapmadığım ne yapıyorlar ki? Para mı? Teknik olarak bu aile parası, ama bu da sayılır. Tamam. Seks yapmak? Tamam. Bir işim var mı? Eh, o da halloldu, tabii onlara ve beni ismimden başka tanımayan bir oda dolusu sıkıcı yaşlı adamlara değiştiğimi kanıtlayabilirsem.

Değiştim... Bu kelime kurumuş ter gibi cildime yapışıyor ve beni kaşındırıyor. Değiştiğimi onlara nasıl kanıtlayabilirim ki, bunu yapmak için hiçbir isteğim ya da arzum yokken? Babamın kopyası ya da duygusal olarak sıkıntılı annem gibi mutsuz olmak istemiyorken? Tamam, derslere daha sık gitmeye başlayabilirim, ama içimden bir ses bunun onları ikna etmeye yetmeyeceğini söylüyor. Bu sefer olmaz.

Hayır, onlar başka bir şey istiyorlar. Onlara gerçekten ciddi olduğumu gösterecek bir şey...

Annem babamın elini sıkıyor ve bu hafif sevgi gösterisi dikkatimi çekiyor ve aklıma harika bir fikir geliyor.

Dudaklarımın köşesinde yavaşça bir gülümseme belirir. Benden istikrarlı olduğumu mu kanıtlamamı istiyorlar? Ciddi olabileceğimi mi? Artık olgunlaşmamış bir çapkın olmadığımı mı ikna etmemi istiyorlar?

Peki, meydan okuma kabul edildi, pislikler. Çünkü bunu yapmanın yolunu biliyorum.

Şimdi tek ihtiyacım olan, istekli bir katılımcı.

CHAPTER SEVEN

✧ Lexi ✧

İstatistiklere göre, bu krizden yasal bir çıkış yolu bulmadan önce üçüncü bir göğüsüm çıkma ihtimali daha yüksek.

Damian'ı becermenin utancını vücudumdan yıkamak için çok ihtiyacım olan bir düşün ardından, günün geri kalanını en rahat eşofmanlarımla kanepede annemle birlikte saçma sapan televizyon programları izleyerek geçiriyorum. Normalde *Cold Case Files* ya da suç ve cinayetle ilgili başka bir dizi veya film izlerdik, ama şu anda ikimiz de ölümle ilgili hiçbir şeyi kaldıracabilecek durumda değiliz. Bu yüzden, karakterlerin kurgusal dünyasında en kötü şeyin aldatmak olduğu eski bir sitcom izlemeye karar verdik. Yaralı taraf için berbat bir senaryo, ama kanser kadar berbat değil.

Saat yedi olduğunda annem gözlerini zar zor açık tutabiliyor ve ben onu yatağına yatırıp kanepeye geri dönmeden önce, sigorta şirketinden gelen o lanet mektuplar, yarım metre uzakta durarak benimle alay ediyor. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup, ellerimi yüzümün önünde birleştiriyorum, sanki düşmanımın yıkımını planlayan bir kötü adam gibi. Gerçekte ise, bakışlarımla sehpayı delercesine bakarken zihnim boş.

Annemin kanser olduğunu öğrenmek, hayatımda alabileceğim en kötü haberdi sanıyordum. Ama bu, maddi durumumuz nedeniyle bununla mücadele etmek için yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmaması, daha da kötü. Çok daha kötü. Ve en çılgınca olanı ise, bizim

Finansal durumumuz o kadar da kötü değil. Yani, yoksul sayılmayız. Gayet iyi geçiniyoruz. Ama geçinemeseydik bile, böyle bir şey kimsenin başına gelmemeli.

Bunu kabul edemem. Etmeyeceğim. Bir şekilde parayı bulacağım. Gerekirse lanet olası bir banka soyacağım. Ya da o da olmazsa, internetten ayaklarımın fotoğraflarını satmak her zaman bir seçenek.

Ön kapının sertçe çalınması beni dalgınlığımdan uyandırır ve kanepeden atlayarak, kapıyı açmadan önce kapıyı çalan kişi tekrar çalmadan ve annemi uyandırmadan kapıyı açmak için koşarım. Annemin dinlenmeye ihtiyacı var. Ben ne yapacağıma karar verene kadar gücünü toplaması gerekiyor.

"Geliyorum," diye fısıldayarak kilidi açtım ve bir an için kim olabileceğini merak ettim. Gina olamazdı, bu gece gece vardiyasında çalışıyordu ve beni bekleyen kimse yoktu. Seri katil olabilir diye düşündüm; belgesellerde yeterince izlemiştim, masum bir kurbanın kapısına ansızın gelmek onların modus operandi olabilirdi. Bu noktada, bir seri katili bile hoş karşılayabilirdim. Bıçaklanarak ölmek, sorunlarımın kesin bir çözümü olurdu.

Ted Bundy özentisi birinin elinde öleceğim düşüncesinden hiç etkilenmeden kapıyı açtım ve sürpriz bir şekilde, en iyi iki arkadaşımın eşikten bana gülümsediğini gördüm. Ronnie, göğsüne büyük bir Louis Vuitton çanta sıkıştırmış, bana eliyle hafifçe selam verirken, Andie 1,78 boyuyla tüm ihtişamıyla yanında duruyor, Sports Illustrated'ın son kapak modeli gibi görünüyor. Kusursuz bebek cildi ve muhteşem kızıl saçlarıyla Ronnie ile, kuzeninden bir baş daha uzun, mayo giymeye hazır vücudu, parlak maun rengi saçları ve Şili'li babasından miras aldığı kıskanılacak bronz teniyle Andie arasında, insanların odaya girdiklerinde neden bakışlarını üzerlerine çevirdiklerini anlamak kolaydı. Bana gelince, makyaj ve kıyafetlere pek önem vermediğim için, bazen makyaj öncesi fotoğraflarındaki "önce" resminin ben olduğumu şaka yaparım.

Beklendiği gibi, kuzenler pijamalarıyla giyinmişler, bu da zengin olsanız bile kalbinizde hala tipik bir üniversite öğrencisi olabileceğinizi gösteriyor.

"Hey," diyorum, kaşlarım karışmış bir şekilde. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Ronnie bana şaşkın bir bakış atar. "Manevi destek. Tabii ki."

Andie'nin ağzı çekingen bir gülümsemeye bükülür ve o söylemeden önce kestane rengi gözlerinde özür diler gibi bir ifade görürüm. "Buraya daldığımız için özür dileriz, Lex. Ronnie ve ben sadece iyi olup olmadığını görmek için uğradık."

Onun sözleri ile vücudumu bir ürperti kaplar. Ben iyi *miyim*? Az önce suç işlemeye ya da para için ayak fetişistlerine fotoğraf satmaya karar vermişim, ama bu *iyi olmadığım* anlamına gelmez... değil mi?

Ben hiçbir şey söylemeyince Ronnie kaşlarını çatıp beni geçerek koridora doğru işaret etti. "Ee, bizi içeri alacak mısın?"

Tereddüt ediyorum, annem uyuduğu için değil, kendimi kaybetmek üzere olduğum için. Onları içeri alırsam, kendimi kaybetme ihtimalim çok yüksek ve bu yükü kimseye yüklemek istemiyorum. Bu içe dönük kız, acısını kendine saklıyor.

Bakışlarımı kaçırıp, elimi ağzıma kapatıp dünyanın en inandırıcı olmayan esnemesini taklit ediyorum. "İçeri alırım ama gerçekten bayılmak üzereyim..."

"Saçmalamayın kes," diye Ronnie sözümü keser. "Birincisi, dışarıya hala aydınlık. Gizlice 87 yaşında değilsen yatmayacaksınız, bu yalanın yalayıp yutulmayacağı ortada. İkincisi, seni sandığından daha iyi tanıyorum Lexi Dornan ve duygusal olarak tehlikede olduğun çok açık. Seni bu kadar savunmasız bir durumda yalnız bırakırsak ne tür arkadaşlar oluruz?"

Ronnie'nin patlamasına şaşırmış bir şekilde Andie'ye bakıyorum, o da görünmez bir gözlüğü burnuna itiyormuş gibi yapıyor. *Of*. Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile. Aptal kaygı ve aptal ellerimin kontrolü.

"*Ee*? Haklı mıyım?" diye ısrar etti Ronnie.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum, ellerimi birbirine sıkıca kenetleyerek gözlüğüme dokunmamak için uğraşıyorum. Beni iyi tanıyan herkesin, bir şeylerin yolunda olmadığını, iyi olmadığımı anlayan tek ipucunu vermemek için.

Yalan söylemek, ona iyi olduğumu söylemek ve eve gitmelerini ısrar etmek istiyorum, ama yapmıyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de içten içe konuşmak istiyorum, ya da en azından şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Ya da belki Ronnie sonunda zihin manipülasyon sanatında ustalaşmıştır.

Her halükarda, itiraf dudaklarımdan kontrolüm dışında dökülüyor. "Belki."

Bazen Ronnie'nin üniversiteden sonraki planlarını yeniden düşünmesi gerektiğini düşünüyorum. O aktris olmak istiyor, özellikle West End veya Broadway'de bir yıldız olmak ve sonunda televizyon veya sinemaya geçmek, ama yetenekleri FBI veya hatta orduda sorgu memuru olarak çok daha iyi değerlendirilebilir, bu fikir ne kadar saçma gelse de. Narin en iyi arkadaşım bu role uygun görünmeyebilir, ama onda neredeyse korkutucu denebilecek bir yoğunluk var ve insanlar bu hipnotik etkisi yüzünden ona genellikle hayır demek zorlanıyor.

hipnotik etkisi nedeniyle ona hayır demek zor. Bir keresinde, bir yetişkin erkeği otuz saniye içinde ağlatmışım. Eğer gerçekten isterse, herhangi birinin en derin, en karanlık sırlarını ortaya çıkarabileceğinden hiç şüphem yok.

Benim sırlarım için hiç uğraşması gerekmiyor.

Dudakları zafer dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki, sana ihtiyaç duyarsan ağlayabileceğin dört kulak ve iki omuz getirdik. Oh" — çantasının fermuarını açarak içini hızlıca görmeme izin verdi — "ve birkaç şişe şarap. Tabii çok akşamdan kalma değilsen."

"İyi şarap," diye ekler Andie, sanki beni daha fazla ikna etmesi gerekiyormuş gibi.

Gözlerimi devirsem de, yüzümde yayılan minnettar gülümsemeyi saklayamıyorum. "İçeri gelin," diyorum, girişin bir tarafına çekilerek. "Bardakları getireyim. Ama sesinizi kesmelisiniz. Annem uyuyor."

Ronnie, sanki başından beri istediğini alacağını biliyormuş gibi, sırtarak koridora girer ve yanağıma bir öpücük kondurur, sonra kuzenini de peşine takarak merdivenlerden yukarı, benim odama doğru koşar. Kimse bu kadının kendine güveni olmadığını söyleyemez, bu kesin.

Mutfağa girip Gina'nın geçen yıl doğum günüm için aldığı pembe ve turkuaz renkli bardakları alıyorum. Her birinin üzerinde içkiyle ilgili ucuz espriler yazıyor: "*I make pour choices*" (Kötü seçimler yapıyorum), "*Wine about it*" (Şarapla ilgilen) ve "*Sip, sip, hooray!*" (Yudumla, yudumla, yaşasın!). Sonra arkadaşlarımın beni beklediği odama çıkıyorum. Arkadaşlarım yatakta yan yana uzanmış, telefonlarına bakıyorlar. Andie'nin yanakları hafifçe kızarmış, bu da erkek arkadaşı Eli'ye mesaj attığını gösteriyor. Mart ayından beri çıkıyorlar ve ilişkilerinin balayı döneminde, ancak birbirlerine olan sevgileri ve sevimlilikleri göz önüne alındığında, muhtemelen hep böyle kalacaklar. Tanışma hikayeleri bile çok sevimli, sanki Tom Hanks'in iki kitapçı sahibinin e-posta yoluyla aşık olduğu filmini bilinçsizce canlandırıyorlar. Ancak kitapçı yerine Eli yerel bir radyo DJ'i ve Andie de onun sadık dinleyicisi ve sık sık programına mesaj atarak istekte bulunuyor. Sonra birbirlerinin kim olduğunu bilmeden çevrimiçi sohbet etmeye başladılar ve geçen Mart ayında Santa Cruz'da bahar tatilindeyken tamamen tesadüfen karşılaştılar. Sanki görünmez bir güç onu Rhode Island'dan binlerce kilometre uzağa çekip

Eli'yi Rhode Island'dan binlerce kilometre uzağa sürükleyip fiziksel olarak onun yoluna çıkarmış ve ikisinin tanışmasını sağlamış gibi.

Ronnie, tüm bunların kader olduğunu söylüyor. Üstelik Eli de Conwick'te öğrenci. O günden sonra haftalarca Andie'nin burç yorumlarından bahsedip durdu.

Ronnie'ye gelince... Onun ne yaptığını kim bilebilir ki? Tinder'da sağa kaydırıyor, Instagram'da Timothée Chalamet'i takip ediyor ya da Jay'i bulmak için özel dedektif ya da kiralık katil tutuyor olabilir, benden ne bilirim? Onunla seçenekler neredeyse sonsuz.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, hemen telefonlarını saklayıp tüm dikkatlerini bana verdiler. Ronnie hemen ayağa fırladı, çantasını yerden aldı ve iki şişe şarap çıkardı, ikisini de bana seçmem için uzattı. Tereddüt etmeden Chardonnay'yi işaret ettim.

Yatakta bana yer açıyorlar ve Ronnie şişeyi açıp bardakları dikkatlice yarıya kadar doldururken sessizce oturuyoruz. Sonra her bir bardağı inceledikten sonra, sanki bu beni konuşmaya ikna edecekmiş gibi, *üzerinde "Wine"* yazan bardağı bana uzatıyor. Bir an için onun ilk konuşacağını sanıyorum, ama o sabırla bekliyor. Damian'ın varlığını hiç gündeme getirmediği için minnettarım.

"Ee, neler oluyor Lex?" Andie, ben sızlanmak yerine sessizce kadehimden yudumlarırken, sonunda nazik bir sesle sorar. "Annen iyi mi?"

Dudaklarımda beliren acı ifadeyi gizleyemiyorum.

Bir parçam bu konuyu açmak istemiyor. Annem için bütün gün gözyaşlarımı tuttum (bir tanesi kaçmayı başardı) ve şimdi açıp bırakırsam, bir daha durmayacağından korkuyorum. Bir diğer tarafım ise içimi dökmek ve onlar ellerimi tutup her şeyin yoluna gireceğini söylerken ağlamak istiyor. Her ne kadar yoluna girmeyecek olsa da.

Bu kabustan bir çıkış yolu bulmadıkça, her şey yoluna girmeyecek.

"Sigorta şirketi muafiyet tutarımızı artırdı ve Ocak ayından itibaren annemin ağız yoluyla alınan kemoterapi ilaçlarını artık karşılamayacak." Son kelimedede sesim kırıldı ve durakladım, nefes alıp birkaç saniye kendimi toparlamak için bekledim. Kendimi toparlayabileceğime emin olunca ekledim: "Tedavileri hala karşılanıyor, ama yeni yıl geldiğinde... şey, fark etmez. O muafiyet tutarı

tamamen ödenene kadar infüzyonların masraflarını karşılamayacaklar ve ilaçların kendisi..." Alaycı bir şekilde ekledim. "İlaçlar tek başına bir servete mal oluyor. Yani, hayır. Sanmıyorum."

Ronnie bir elini ağzına bastırdı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Açıkçası, haberimin bu kadar kötü olmasını beklemiyordu. Tereddüt etti, şarabını hızla içti, sonra bu duruma uygun tek cevabı haykırdı. "Kahretsin. Bu çok berbat."

Onun bardağının önünden bana bakan alıntıya bakarak başımı sallıyorum — *kötü seçimler* — ve bir an için kendimi yine Damian'ı düşünürken buluyorum. Gerçekten de kötü seçimler. Eminim o pislik hayatında bir gün bile para için endişelenmemiştir.

"Evet," diye mırıldanıyorum, içkimin kalanını bir dikişte içip, bardağımı yeniden doldurması için uzatıyorum.

Bardağım doldurulunca Ronnie kendi boş bardağını yatağımın başucundaki masaya koyar ve boş elimi eline alır, başparmaklarıyla yavaş, yatıştırıcı daireler çizerek cildimi okşar. Kuzeni de aynı hareketi sırtımda tekrarlar, avuç içi tişörtümün kumaşından sıcaklığını hissediyorum.

"Siz ne yapacaksınız?" diye sorar Andie.

Omuz silkiyorum. "Yani, Conwick'ten ayrılıp bir iş bulacağımı söyledim ama o bu fikri pek beğenmedi."

Ronnie burun kıvrarak, "Üniversiteyi bırakmış birine ne iş bulabilirsin ki, akıllı kız? Muhtemelen ihtiyacın olan paraya yakın bir maaş almayacağın bir iş." der. Elimi bırakır ve manikürlü tırnağıyla alnımın ortasına hafifçe vurur.

Dudaklarım kıvrılır ve kaşlarım çatılır. O kadar ileriye düşünmemiştim, ama haklı. Mükemmel bir SAT puanı ve üniversite bursuyla yeterince yüksek maaşlı bir iş bulabileceğimi sanmıyorum. En azından iyi sosyal hakları olan bir iş, annemi bakmakla yükümlü olarak gösteremem. Bu da onun tedavi masraflarını cebimden ödemek anlamına gelir. Diplomam ve bu alanda yeterli deneyimim olmadan seçeneklerim sınırlı. Yine de...

"Başka seçeneğim yok." Boğazımda bir yumru oluşur ve zorla yutkunurum. "Eğer yapmazsam, o..." Ama cümleyi bitiremem. O düşüncüyü bile bitiremem.

"Kitle fonlaması falan yapamaz mısın?" Andie önerir. "Bu aralar birçok kişi tıbbi masraflarını ödemek için bunu yapıyor."

"Bu *çok* üzücü," diye hayıflanıyor Ronnie. "Sistem tamamen çökmüş."

Hırıltılı, neşesiz bir kahkaha atıyorum. "Katılıyorum, ama annem bir sürü yabancıya para istemeyi istemez. Bunu sadaka olarak görür ve kendini suçlu hissetmek için bir yol bulur, ta ki bu onu yiyip bitirene kadar. Hepimiz bunun saçma olduğunu kabul edebiliriz, ama bence bu, o kadar uzun süredir her şeyi kendi başımıza yapmak zorunda kaldığımız için, bunu da tek başına üstlenmemiz gereken bir sorun olarak görüyor. Gina onu ikna edebilir, ama ben bunun olacağını sanmıyorum. Annem inatçı bir kadındır."

Hayır, hayırseverlik yolunu tamamen göz ardı ettiğimden değil. Annemin kabul etmesi için resmi bir kanal aracılığıyla olması gerekir.

"Babalarımın ödeme yapmalarını isteyebilirim," diyor Ronnie, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi. "Tanrı biliyor ki onların parası yeter de artar bile."

Kalbim titriyor, ama teklifine içim ısınsa da, kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Bunu yapmalarına izin veremem, ihtiyacımız olan parayı düşünürsek olmaz. Ayrıca, annemin bunu kabul etmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Üstelik, babaların şu anda senin, Sammy ve kendin için üç okul ücreti ödüyor, Conwick de devlet üniversitesi sayılmaz." Samantha, Andie'nin küçük kız kardeşi, henüz üniversiteye gitmiyor, ama Conwick kadar pahalı olan şık bir özel liseye gidiyor. Bir okulun okul ücretini bile ödemek imkansız, üçünü birden ödemek hayal bile edilemez. Bursum olduğu için şükrediyorum, yoksa gerçekten mahvolurduk. "Onların ödeyecek paraları var."

Ronnie'nin teklifini kabul etmek istesem de, bu onların sorunu değil.

Andie düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Şey, seni bir hayırseverin yardımıyla yaşamak zorunda bırakmayacak bir çözüm olmalı. Ya da striptizci olmak zorunda kalmayacak bir çözüm." Parmaklarını çenesine vurup yataktan kalkıyor, yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor ve masama doğru zıplayarak dönerek gri sandalyeye oturuyor. "Biraz bakalım, olur mu?" Dizüstü bilgisayarımı açar, tarayıcıyı açar ve arama çubuğuna yazmaya başlar. Enter tuşuna bastığında bir web sitesi açılır ve ben alaycı bir şekilde gülümserim.

"Craigslist mi? *Ciddi misin?*"

Bana bakar ve kaşlarını kaldırır. "Hey, bu sitede kaliteli işler olduğu biliniyor. Ayrıca, o inanılmaz beynine rağmen, hiçbir niteliklerin yok, mi amiga, ve asgari ücret şu anki durumuna yardımcı olmaz. Bu nedenle, Leia Organa'nın unutulmaz sözleriyle, Craigslist senin tek umudun."

"Ugh, yine *Star Trek*'ten alıntı mı yapıyorsun?" Ronnie, küçümsemesini gizlemeye bile tenezzül etmeden sorar. Nerd kültürü seven, D&D oynayan, cosplay meraklısı kuzeninin aksine, Ronnie klasikleri, dönem dramalarını ve müstehcen romantizmle ilgili her şeyi sever. Bilim kurgu ve fantastik türlere gelince ise... Şöyle diyelim, onu *Yüzüklerin Efendisi* filmlerini izlemeye ancak Orlando Bloom sayesinde ikna edebildik.

Andie sandalyeyi döndürür ve kuzenine bakakalır. "*Star Wars*. Tanrım, biz nasıl akraba olabiliriz?"

Biyolojik olarak akraba olmadıkları için, film türü gibi kalıtsal olmayan özellikler de dahil olmak üzere herhangi bir özelliği paylaşma olasılıklarının çok düşük olduğunu belirtmiyorum. Aslında, ikizlerin çocukları olmalarına rağmen, bu iki kuzen birbirinden daha zıt olamazdı, ama bunun tek nedeni Marco'nun Ronnie'nin biyolojik babası olmaması. Ronnie'nin diğer babası Simon ile birlikte bebek sahibi olmak için bir taşıyıcı anne tuttuğunda, ikisi de kendi özel sırlarını karıştırmaya karar verdiler ve hangi spermin daha hızlı olduğunu asla öğrenmemeye karar verdiler. Ancak Ronnie, porselen teni ve kızıl saçlarıyla doğduğu anda, o yarışın galibinin kim olduğu belliydi.

Yine de, Ronnie'nin bu sabah Izzy'nin yerinde söylediği gibi, genetik faktörleri bir kenara bırakırsak, Andie aileden biri. Tıpkı bu iki kavgacı aptalın *benim* ailem olması gibi.

Kan bağı hiçbir şey ifade etmez.

Yataktan kayarak, masamın yanındaki Andie'nin yanına çömelip ekrana elimi salladım. "Leia kesinlikle böyle demedi, ama kaydırmaya başla." Craigslist'in cevap olduğunu gerçekten düşündüğümünden değil, ama bu noktada her şeyi denemeye hazırım.

Ronnie bize katılır, çenesini Andie'nin sol omzuna dayar, ben de diğerinin arkasında durur, başparmağıyla trackpad'e basıp işaret parmağıyla aşağı, aşağı, aşağı kaydırırken dikkatle ilgilenir gibi izlerim, listeleri birer birer ekrana getirir. Gözlerim, gözümün önüne gelen her iş unvanını tarar ve saniyeler geçtikçe, bu plana duyduğum optimizm parıltısı solup gider.

"Profesyonel krep çevirici mi? Bunlar saçmalık."

"Ohhhh, bu kadın sosyal içici arıyor." Ronnie kolunu uzatıp ilanlardan birini işaret ediyor. "Bunu yapabilirim. Sen de yapabilirsin, biraz hafif içki içsen bile." Ona "*Ne dedin?*" bakışı attığımda, bana öpücük gönderiyor.

Merakım uyandı, Andie'ye ilanı tıklamasını ve açıklamayı okumasını söyledim. Faturaları ödemek için içmek mi? Neden olmasın. Ama

ödeme kısmına geldiğimizde, gerçeklik beni biraz kendine getirir. "Ödeme IHOP hediye kartlarıyla yapılıyor. Pas."

"Ama... krep!" diye sızlanıyor Ronnie.

Ona yan gözle bakıyorum. Ronnie istese IHOP'u satın alabilir. Hediye kartlarıyla ödeme almaya ihtiyacı yok. Ama yine de, akşamdan kalma halini çok iyi biliyorum. Krep onun kriptonitidir. Alkol ve krep? Tehlikeli bir kombinasyon. Baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali.

"Pas," diye tekrarlıyorum. Benim emrimle Andie geri düğmesine basıyor ve listeleri kaydırmaya devam ediyor.

"Bir bakalım..." Dizini taramaya devam ederken dalgın dalgın kendi kendine mırıldanıyor. "Sandviç ustası. Hayır. Deneyimli sütyen satıcısı. İlginç, ama hayır. Sakal mentoru mu?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sakal mentoru da ne lan?"

Kafamı sallıyorum. "Neden bana soruyorsun?"

Gözlerimi kırparak bakışlarımı tekrar dizüstü bilgisayara çeviriyorum ve ekranda görünen en altteki ilanı not alıyorum. Ödeme tutarı başlığın hemen altında yazıyor ve dolar işaretinin ardından gelen sıfırların sayısı hemen gözüme çarpıyor, zihnimde kırmızı ve sarı bloklardan oluşan bir dizi oluşturuyor. Ama bu sefer, beni ezmekle tehdit eden bir kule yerine, rakamlar olası kurtuluşuma giden bir köprü oluşturuyor gibi görünüyor.

"Hey, peki ya bu?"

Andie'nin yanına uzanıp parmağımı trackpad'e bastırarak söz konusu bağlantıya tıklıyorum. Ekran değişince, Andie yüksek sesle okumaya başlıyor: "Aranıyor: Sahte Kız Arkadaş. Tamam, bu çok üzücü. Zavallı adam gerçekten çaresiz olmalı. Yani, kim Craigslist'e kız arkadaş aramaya gider ki? Hem de gerçek bir kız arkadaş değil?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmeden bir şey söylemek zor, ama eminim bir nedeni vardır," diye mırıldanıyorum.

"Ya da belki bir *katildir*," diyor Ronnie, vurgu yapmak için kelimeyi uzatarak.

Dudaklarımdan yarı gülme, yarı öfke karışımı bir ses çıkar. "Kesinlikle mümkün. Ama bak ne kadar para vermeye hazır."

Ayda on bin dolar ihtiyacım olan kadar çok olmayabilir, ama yakındır ve başka bir yerde alabileceğimden çok daha fazladır, bu yüzden benim için risk almaya değer. Ve eğer ek olarak yarı zamanlı bir iş bulabilirsem

belki ikisiyle birlikte annemin tedavisini sonuna kadar sürdürmesi için yeterli parayı biriktirebilirim. Ya da başka bir çözüm bulana kadar yeterince uzun bir süre.

Ronnie, Andie'nin omzunun üzerinden ilana şüpheyile bir kez daha baktı. "Evet, bu yüzden bunun gerçek olmadığını biliyorum, bebeğim. O kadar para için *ben* bile bir yabancıнын sikini yalarım ve benim American Express Black Card'ım var."

Bu çok şey ifade ediyor. Ronnie acımasız bir flörtçü olabilir, ama standartları yüksektir ve saygısını kazanmamış biriyle asla oynamaz... özellikle Jay'den sonra. Tanımadığı veya sevmediği biriyle, ne kadar yakışıklı olursa olsun, asla tek gecelik bir ilişki yaşamaz. Benim gibi bir felaketle tam zıt.

Damian'ın yüzü yine aklıma geliyor, ama onu kafamdan atıyorum. Defol git, pislik.

"Peki zaman aralığı ne?" Andie, ilanda posterin dokuz ay boyunca kız arkadaşı rolünü oynayacak istekli bir kadın aradığını özellikle belirttiği kısmı göstererek sorar. Oldukça garip, ama dokuz ayda on bin dolar mı? Bu hayat kurtaracak bir para. Ayrıca, ne kadar zor olabilir ki? Garip randevular ve ürkütücü şeyler dışında bir şey beklemiyorsa, ben varım. "Peki yaş?" diye devam ediyor. "İlanda 19 değil, yirmili yaşların başında ya da ortasında diyor."

Buna başımı salladım. Önemsiz bir ayrıntı; baharda yirmi yaşına gireceğim, yani yeterince yakın. Ayrıca, ilanlara cevap verenlerin kimliğini kontrol edeceğini sanmıyorum.

"Eminim sadece yasal birini arıyordur," diye karşılık verdim. "Ve teknik olarak, dokuz ay dolmadan yirmili yaşların başına gireceğim."

Andie dudaklarını şişirir. "Haklısın." Sonra gözleri kuzenine kayar. "Muhtemelen sorun olmaz. Yani, sadece ilana cevap veren kişiyi öldürmek istiyorsa neden böyle bir şey yazsın ki?"

Ronnie kuzenine inanamadan bakıyor. "Kendi sorunun cevabını verdin aptal. İnsanların ilana cevap vermesi için *tabii ki*."

"Ya da onları sapıkça izlemek için," diye Andie, sanki bu fikir az önce aklına gelmiş gibi düşünür. "Ya da belki sadece bir şakadır."

Düşünerek alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. Elbette, ilan gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, ama aynı zamanda bir can simidi de olabilir — öfkeli bir okyanusun ortasında, beni boğulmaktan kurtarabilecek tek şey.

Andie haklı olabilir, bu iş gerçekten bir şaka olabilir, ama ya değilse? Eğer bu iş gerçekse ve bu kadar para gerçekten elimizin altında ise? O zaman

bu fırsatı kaçırmamak için aptal olurdum.

Andie'nin eli koluma değdiğinde irkildim ve yüzünde yayılan endişeli bakışla karşılaştım. "Lex, şaka bir yana, bunu ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi? Craigslist'i öneren bendim, ama gerçekten, sadece annenle ilgili sorunları kafandan atmak için yapmıştı."

"Ayda on bin dolar," diyorum yavaşça, ağlamamak için sesimi sabit tutarak. "Bu, annemin tedavisini tamamlamasına ya da en azından sonuna kadar gitmemize yetecek kadar para. Ayrıca, burada bu kadar para veren başka bir iş yok." Ronnie'ye anlamlı bir bakış atıyorum. "Belki de bu kader."

"Oh, tanrım." Ronnie kuzeninin kucağına çöküp dirseğini masama dayadı ve sanki düşüncelerimi okumaya çalışır gibi bana sertçe baktı. "Nasıl evrenin inkar edilemez gücünü bana karşı kullanırsın?" Bir an durup yüzümü inceledi. "Seni bu kararından vazgeçirmeyeceğiz, değil mi?"

Siz ikiniz beni ne zaman bir şeyden vazgeçirdiniz ki? Neredeyse soruyorum. Ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde burslu öğrenci olarak, biraz kaotik biriyim. Bunun yerine, "En azından işin yasal olup olmadığını araştırmaya değer. Ayrıca, eğer öyleyse, okulu bırakmak zorunda kalmam." diyorum.

O zaman herkes kazanır. Annem tedavisini olur, ben de ikimizin için çok uğraştığımız elit eğitimi alırım. Bu sonuç, biraz zamanımı ve onurumu feda etmeye değer. Aslında, onurumun büyük bir kısmını. Ama kim bilir? Belki şansım yaver gider ve adam yakışıklı çıkar.

Evet, tabii, diyor içimden bir ses. *Çünkü yakışıklı, bekar, akli başında erkekler internette kız arkadaş ilanı vermek zorunda kalırlar.*

Titriyorum. Ronnie haklı. Katil kısmı değil belki, ama adam muhtemelen tam bir sapık. Yine de, bu benim tek seçeneğim olabilir. Ayda on bin dolar için bir sapıkla başa çıkabilirim.

"Sadece söz ver, babamın parasını almayacaksan, en azından önce hayır kurumlarını araştır," diye yalvarır Ronnie.

Ona sevimli bir gülümseme ve baş sallama ile cevap veriyorum. "Tabii ki." Zaten öyle yapmayı planlıyordum, ama bu da fena olmaz. Bir kızın her zaman bir yedek planı olmalıdır.

Şimdi tek umudüm, buna ihtiyacım olmaması.

CHAPTER EIGHT

✦ *Damian* ✦

La paciencia es la madre de la ciencia - Sabır, bilimin anasıdır.

Çeviri: Sabır başarıya götürür... ya da belki yeni bir plana ihtiyacım var.

ARANIYOR: Sahte Kız Arkadaş (Newport bölgesi) Ücret: Ayda 10.000 dolar Çalışma türü: Yarı zamanlı İş unvanı: Hayat kurtarıcı

Hemen başlayacak, 20'li yaşların başında veya ortasında, rahat bir kadın aranıyor. Dokuz ay boyunca kız arkadaşım rolünü oynayacak. Uygun adaya aylık 10.000 dolar ödenecektir. Gizlilik nedeniyle, daha fazla bilgi sadece görüşme sırasında verilecektir.

Sadece ciddi başvurular kabul edilecektir.

Yatağa geriye doğru uzanıp ıslak saçlarımı elime alıp tararken, ağırlığımla yatak hafifçe sallanıyor.

Başımın arkasına dayıyorum. Kalçalarımı hafifçe kaldırıp belimdeki havluyu düzeltiyorum, sonra yanımdaki battaniyenin üzerinde duran telefonumu alıp yüzümden yaklaşık 5 cm yukarıda tutarak e-postalarımı açıyorum. Yine. Bir saat önce uyandığımdan beri en az otuzuncu kez kontrol ediyorum ve hayal kırıklığım, e-posta uygulaması yeni okunmamış mesajım olmadığını ilk kez gösterdiğinde hissettiğim kadar ağır. En azından spam ya da bana penis büyütücü satmaya çalışan şüpheli "şirketler"den gelenler dışında. O konuda yardıma ihtiyacım yok, çok teşekkürler.

Burnumdan yüksek sesle, öfkeyle nefes veriyorum. Cuma günü ailemle öğle yemeğinden sonra, bir kız arkadaşın onlara ciddi olduğumu kanıtlamanın en iyi yolu olacağına emindim... şey, genel olarak hayata, sanırım. Ama flört etmekle ilgilenmediğim için, bir yabancıyı kız arkadaşım gibi davranması için tutarak, aslında istemediğim bir ilişkiye gereksiz yere bağlanmadan, ciddi olduğumu gösterebileceğimi düşündüm. Ve tek ihtiyacım mezun olmak olduğu için, babam yatırıldıktan ve büyükbabamın şirketindeki geleceğim güvence altına alındıktan sonra, dostane bir ayrılık sahnelemek kolay olurdu.

O zamanlar, tüm ödülleri ve hiçbir riski olmayan, dahice bir plan gibi görünüyordu. Sonuçta, Conwick'teki kimsenin tesadüfen ilanı görmesinden endişelenmeme gerek yoktu. Öğrencilerin çoğu paralı ve yerel iş ilanlarına bakmak için toplu taşıma kullanmak kadar olasıydı. Elbette, bazı istisnalar olabilir, ama olasılıklar çoğunlukla benim lehime. Ayrıca ailemin Craigslist'in ne olduğunu bile bilmediğini ve kontrol etmek için bir nedeni olmadığını düşünüyorum.

Ama ilanı yayınlayalı neredeyse iki gün oldu ve gerçeklik beni şüpheyle boğmaya başladı. Anlamıyorum. Basit bir iş için küçük bir servet teklif ediyorum ve tek bir cevap bile almadım. Bu nasıl olabilir? Yani, buranın güzel bir bölge olduğunu biliyorum, ama burada zengin olmayan birçok insan yaşıyor — bahşişlerle geçinmekten bıkmış bir garson ya da sarhoşların tacizinden bıkan bir barmen gibi. Kesinlikle, benim teklifim bu senaryolardan daha iyidir.

Hayır, insanları caydıran para olamaz... Belki de ifade şeklimdir? Ayrıntılarda belirsiz davrandığımı biliyorum, ama bunun tek nedeni şu anda ihtiyacım olan son şeyin yüzüme patlayacak başka bir skandal olması. Bu haber yayılır ve babamın kulağına giderse, bu kesinlikle bardağı taşıran son damla olur. Beni Hallazgo demeden keser.

Parmağımı telefon ekranında kaydırarak internet tarayıcısını açtım ve birkaç sekmeden birinde açık tuttuğum ilanı tekrar okudum. Diğer sekmelerde, halka açık randevular için yaratıcı fikirlerden farklı magazin dergilerinin ihbar numaralarına kadar çeşitli şeyler vardı (bu işin yürümesi için gelecekteki sahte kız arkadaşımınla birlikte görülmem gerekecek). Hatta gizlilik anlaşması için bir şablon bile hazırladım. Aile avukatını bu iş için kullanamam, ama ilanuma cevap veren kişinin dokuz ay geçtikten sonra ya da röportajdan sonra ağzını açmasını da istemem.

Tabii ki kimse ilana cevap verir de.

Telefonum elimde titremeye başlar ve tarayıcının yerine, sanki Guadalajara'dan benim sıkıntımı hissedebiliyormuş gibi, büyükannemin gülümseyen yüzü belirir. Kendimi dikleştirip yeşil cevap düğmesine dokunurum, sonra cihazı ekranı aşağı bakacak şekilde yatak örtüsünün üzerine atarım.

"¡Hola!" diyor büyükannem, ben ayağa kalkıp birkaç adım atarak komodininize doğru ilerlerken, havlumu çıkarıp yere atarken. "Damian? FaceTime'ı doğru kullanıyor muyum? Seni göremiyorum."

Burun kıvrarak cevap veriyorum, "Sadece FaceTime, abuela. Ve doğru yapıyorsun. Giyinmeme bir dakika izin ver." Duştan çıkıp hızla kurulandıktan sonra, bir iç çamaşırı giyip ilk bulduğum tişörtü üstüme atıyorum, sonra yatağa geri dönüp telefonumu alıyorum, ekranı bana bakacak şekilde çeviriyorum ve bana gülümseyen büyükanneme el sallıyorum.

"Ah! İşte buradasın," diye şefkatle seslenir. "Şimdi seni görebiliyorum." "Merhaba, abuelita."

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve bana onaylamayan bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Neden giyinmedin? Hala yatakta değilsin, değil mi?"

"Bugün Pazar," diye karşılık veriyorum, savunmacı bir tonla, dönüp yatağıma geri uzanıyorum. "Bu kasabada yapacak başka hiçbir şey yok."

Bir de, sevgili babamın öfkesinden kaçınmak için şu anda en iyi halimde olmam gerekiyor, yani artık halka açık yerlerde sarhoşluk gösterisi ya da hafta sonu akşamdan kalma yok. Eğlenceli bir son sınıf yılına da bu kadar.

Büyükannem dilini şaklatıp başını salladı. "Los jóvenes de hoy en día," diye mırıldandı, sonra elini bana sallayarak beni başından savdı. "Neyse, nasılsın mi cielo? Seni özledim."

"İyiyim." Bu tamamen doğru değil ama daha fazla ayrıntıya girmiyorum, bunun yerine "Ben de seni özledim" diyorum, ki bu doğru. En azından ona yüzde elli dürüst davranıyorum. "Nasıl gidiyor?"

Omzunun üzerinden mutfak havlusu gibi bir şeyi atıyor ve günlük pasta yapma seansına ara verip beni aramış olabileceğini anlıyorum. Katolik bir kadın olarak, pazar sabahlarını genellikle kilisede geçirir, ama büyükbabam öldükten sonra eskisi kadar sık dinini açıkça yaşamıyor, bunun yerine o zamanı evde, kendi sessiz düşüncelerine dalarak geçiriyor. Yine de, Pazar günlerinin dinlenmek için olduğu bilgisini kaçırmış olmalı. Bir gün ona Uber Eats'ten yemek sipariş etmeliyim.

Ailemiz kelimenin tam anlamıyla milyarder olmasına rağmen, büyükannem mutfağın kendi alanı olduğunu ve orada yabancıları kabul etmeyeceğini söyleyerek aşçı tutmayı her zaman reddetmiştir. Ve o bu işin en iyisidir, yemekleri rakipsizdir. Özellikle tres leches kekleri ödül kazanabilir. Şu anda düşünmek bile ağzımın suyunu akıtıyor.

Üstelik o tam bir azize. Büyükbabam öldüğünden beri tek başına yaşayan büyükannem, her yıl hayır kurumlarına bağışladığı milyonlar yetmezmiş gibi, yerel barınaklara ve gıda bankalarına yemek pişirerek daha az şanslı insanlara yardım etmek için zamanını harcıyor. Doğrusu, onu dedem kadar idolüm olarak görüyorum, ama yine de... ikisinin de yerini asla dolduramayacağımı biliyorum. İkisi de altın kalpli insanlardı, benimki ise buruşuk ve kuru, eski bir kuru erik gibi. Bazen, abuela'mın beni nasıl sevebildiğini merak ediyorum — aptal, hayal kırıklığı yaratan bir pislik olduğum halde.

"Ah, bilirsin, her zamanki gibi," diye cevaplıyor. "Ama sıkıcı bir yaşlı kadının hikayelerini dinlemek istemezsin. Sen nasılsın? Okul nasıl gidiyor? Kız arkadaş buldun mu? Ya da" diye duraksıyor ve meraklı gözlerle bana bakıyor, "erkek arkadaş, belki? İkisi de olur, biliyorsun. Ben çok... Çocuklar ne diyor buna? Uyanık mı?"

Kahkahayı boğazımdan çıkarırım. O gerçekten en iyisi. Nedense Lenore ve Hector'un bu kadar anlayışlı olacağını sanmıyorum. "Aradığın kelime 'uyanık'. Ve hayır, kız arkadaşım yok."

Henüz.

"Okul nasıl?"

Her zaman yalanlarımı gördüğünü gösteren o kavisli kaşları geri geldi.

İki gün içinde ikinci bir nutuk dinleyecek havamda değilim, en aldatıcı gülümsememi takınıyorum. "Okul iyi. Açıkçası, benim için de her zamanki gibi."

Detaylara girmeye ya da oğlunun bir pislik olduğunu söylemeye gerek yok. Eminim, içten içe zaten biliyordur.

"Ay, dios mío!" diye dramatik bir şekilde haykırarak elinin tersini alnına bastırıyor. "Üniversitenin son yılında olduğuna inanamıyorum. Zaman ne kadar da hızlı geçiyor."

Çok hızlı.

Bu düşünce istemeden aklıma gelir ve mideme yumruk gibi çarpar. Acımı gizlemek için gülümsememi derinleştiririm.

"Evet, ama bu mutlaka kötü bir şey değil," diyorum onu sakinleştirmek için, ama içten söylemiyorum. Böyle bir duygu çoğu insan için doğru olabilir, ama benim için değil. Zamanın ilerlemesini istemiyorum. Aksine, saati geri almak, geri sarmak ve hayatımı bu kadar yoldan çıkaran olayı önlemek istiyorum. Ya da en azından birkaç gün daha fazla zamanım olmasını...

Çenemi sıkıp, o sessiz dileği oluşmadan önce kafamdan silip atıyorum. Geçmişini yeniden yazmayı ya da bir kısmını yeniden yaşamayı hayal etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Üstelik şu anda endişelenecek çok şeyim var.

"Düşünsene," diye devam ediyorum, göğsümdeki acıyı bana gerçekten mutluluk veren bir düşünceyle hafifleterek, "Mezun olduktan sonra seni daha sık ziyaret edebilirim."

Yılda birkaç kez Meksika'ya gitmeyi başarabilmem gerçekten yetmiyor. Hayatımızın ne kadar sınırlı olduğunu bildiğim için yetmiyor. Ve büyükannem de gençleşmiyor. Onu daha sık görmeye çalışmalıyım.

"Tabii, tabii," diyor büyükannem gözlerini devirerek. "Hallazgo'da işe başladığın anda baban seni köle gibi çalıştırmazsa tabii."

Cuma günü ailemle yediğim öğle yemeğinden bu yana ilk kez keskin ve amansız bir korku hissediyorum. Şüphelerim zaten vardı, ama büyükannemin, dedemin kurmasına yardım ettiği şirketteki geleceğim hakkında bu kadar rahat konuşması, durumumun gerçekliği kafamın üzerine bir örs gibi çöküyor. Ama çocukken izlediğim çizgi filmlerdeki gibi, kafamın üzerinde küçük sarı kuşlar uçmuyor. Benim için o örs ölümcül bir darbe.

Babam ciddi miydi? Beni gerçekten aileden kesecek miydi? Daha da kötüsü... büyükannem buna izin verir miydi?

"Damian?" diye sordu büyükannem, çok uzun süre sessiz kaldığım için. "Buradayım," diye mırıldandım, ama sesim çok kısık çıkmıştı.

"O bakış da ne? İyi misin? Hasta değilsin, değil mi?"

Başımı titreyerek salladım ve ani panikle kaybolan gülümsememi zorla geri getirdim. Şu anda babam hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da Hallazgo'daki geleceğim hakkında. Birincisi, kendimi kaybedebilirim ve büyükannemi benim karışıklığıma bulaştırmak istemiyorum, ikincisi ise onun babamın tarafını tutmayacağından yüzde yüz emin olamıyorum. Bahsettiğimiz şey, sevgili rahmetli kocasının sıfırdan kurduğu şirket ve büyükannem beni çok sevip sayıyor olsa da, seçim yapmak zorunda kalırsa... beni seçeceğinden kesinlikle emin olamam.

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme," diye onu sakinleştirirken, kafamda konu değiştirmek için bir şeyler arıyorum. "Xolo nasıl? Onu görebilir miyim?"

Xolo, büyükannemin köpeği, bir Xoloitzcuintli, yani Meksika tüysüz köpeği ve muhtemelen dünyadaki en havalı şey. Çok korkutucu görünüyor, sanki cehennemin kapılarını koruyabilirmiş gibi, ama gerçekte, karnını okşatmak ve ödül maması yemek için yaşayan kocaman bir yufka yürekli.

Büyükanneme göz kırparak Xolo'yu çağırmasını bekledim, ama o sadece bana bakarak ikna olmamış gibi görünüyordu.

"Hm," diye homurdanıyor bir süre sonra. "Yine babanla kavga ettin, değil mi?"

Eh, *bu* konuyu kaçırmak için çok uğraştım.

"Yani, Xolo'yu göremeyeceğim mi?" diye soruyorum, ama her zamanki gibi yalanları anlayan büyükannem sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Damian." Babamın aksine, dikkatimi çekmek için sesini yükseltmesine gerek yok. Ses tonundan, ciddi olduğunu anlıyorum.

Yarım saniye, bu konuşmadan kaçmak için telefonu kapatmayı düşünürüm. Ama ona bunu yapamam. Onu sevdiğim ve dünyanın en tatlı insanı olduğu için değil, çünkü yaparsam, saygısızlık ettiğim için beni dövmek için buraya uçma ihtimali çok yüksek.

Bu hafta sonu berbat olacak.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Meksika'dan buraya kadar bana olan küçümsemesini duyamadığına şaşırdım."

Abuela ses tonumdan irkilir ve yüzü hemen yumuşar. "Öyle demek istemedin, mi nieto."

Oh, ama öyle demek istedim.

"Hey, belki mezun olunca yanına taşınırım. Bu güzel olur, değil mi?" Görevim: onu tek torununu daha sık göreceği fikriyle oyalayayım — her büyükannenin hayali. Gerçi bu gidişle, bu bir hayalden çok gerçeklik gibi görünüyor, çünkü muhtemelen yanına taşınmak zorunda kalacağım.

Başka gidecek yerim yok, o yüzden onunla kalacağım. "O zaman beni her gün görebilirsin."

Dilini şaklatıyor. "Böyle bir şey hakkında şaka bile yapma. Le vas a romper el corazón a tu abuela."

Göğsüme elimi bastırarak, kırılmış gibi yaptım. "Nasıl cüret edersin? Asla kalbini kırmam, abuelita."

Onun yanıt olarak verdiği iç çekiş midemi bulandırdı. Oh, hayır. Söyleyeceği şeyi *hiç* beğenmeyeceğim.

"Kapım sana her zaman açık, mi amor. Bunu biliyorsun. Ama babanla aranızdaki bu anlaşmazlık..." Sanki söz konusu anlaşmazlık gözle görülebilen bir şey gibi, kameranin hemen önündeki boşluğu işaret ediyor. "Bunu düzeltmelisin. Sorun ne olursa olsun, belki onun bakış açısından bakmayı denemelisin."

Dudaklarım somurtarak büzülür ve küskün bir sesle, "Peki ya *benim* bakış açım ne olacak?"

Bana üzgün, acıyarak bakar. "O biliyor, Damian. Acı çektiğini biliyor. Hepimiz biliyoruz. Ama bir noktada...necesitas seguir adelante."

Devam etmelisin.

Haklı. Son dört yıldır geçmişe bu kadar bağlı kalmanın sağlıklı olmadığını biliyorum. Ama bırakmak, affedemediğim bir şeyi affetmek anlamına geliyorsa, nasıl devam edebilirim?

Vazgeçmek bu kadar acı vericiyken nasıl devam edebilirsin ki? "Evet," diyorum, gözlerimi indirerek, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

"Día de los Muertos'a hala gelecek misin?" Uzun bir süre geçtikten sonra nazik bir sesle sorar.

Gözlerine tekrar bakıp başımı salladım. "Tabii ki, abuelita. Asla kaçırmam." Ve sonra, beni yeterince iyi tanıdığı için biraz zamana ihtiyacım olduğunu anladığı için, "Güzel. O zaman görüşürüz, mi chiquito. Te amo" dedi. Elini salladı

ve bana öpücük gönderdi, ben de ona sevgiyle gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum. Görüşmek üzere."

Kırmızı arama sonlandırma düğmesine parmağımı bastırıyorum ve büyükannemin yüzü kayboluyor, FaceTime'dan aramadan önce açtığım son pencereye geri dönüyorum. Craigslist ilanım, sanki gerçekten aptalca bir fikir olduğunu fark etmeye başladığım için benimle alay edercesine sessizce yargılayıcı bir bakışla bana bakıyor.

E-posta uygulamamı tekrar açıyorum, kalbim beklenti ve umutla göğsümde çarpıyor. Bir kez olsun, her şeyin istediğim gibi gitmesini umuyorum. Ama bu sabah da, diğer tüm sabahlar gibi

sadece spam mesajlar var. Sadece gereksiz penis büyütme ürünleri için daha fazla teklif.

Tanrım, bu e-postaları ciddi ciddi düzenlemem lazım.

"Siktir!" diye bağıyorum, telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıp yatağın üzerine çöküyorum.

Tamamen mahvoldum.

CHAPTER NINE

✧ Lexi ✧

Bekletilmeye tahammülüm, bugü u birini öldürme olasılığımın artmasıyla orantılı.

Pazartesi sabahı geldiğinde panik moduna giriyorum. Sanki evren kötü şeyleri kasıtlı olarak cuma günleri veya hafta sonları için planlıyor, böylece bir sonraki haftaya kadar, dokuzdan beşe kadar çalışan iş yerleri açılana ve sonunda bir şeyler yapılabilene kadar bekleme kaygısıyla acı çekiyorsun.

Neyse, yeni hafta geldi ve ben burada hayatımın içine düştüğü karmaşayı çözmeye çalışıyorum. Normalde Uygulamalı Ayrık Matematik dersinde olurum, ama bir saat önce profesörüme hasta olduğumu söyleyerek e-posta attım (yeni sömestreye *harika* bir başlangıç) böylece annem isteyken birkaç telefon görüşmesi yapabilecektim. Neyse ki, Profesör Bensen aynı zamanda danışmanım ve dokuz aylık danışmanlık döneminden sonra, okul yılının bu kadar erken bir döneminde, acil bir durum olmadıkça dersi kaçırmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyoruz. Ayrıca bursum, devamlılıktan çok akademik başarıya dayalı olduğu için, bir dersi kaçırmak gerçekten sorun değil.

Ayrıca, annem evdeyken bunu yapamazdım. Onun ahlaki değerleri her zaman doğruya yöneliktir ve kendisi için ayağa kalkmayı reddettiği için, tüm ahlaki değerlerimizi bir kenara atmak zorunda kalsam bile, onun yerine ayağa kalkmaktan başka seçeneğim yok. O, yozlaşmış bir sağlık sisteminin adaletsizliğiyle mücadele etmek istemiyor olabilir, ama ben kesinlikle oturup

ve hiçbir şey yapmayacağım. Özellikle de onun hayatı ya da ölümü, birkaç kuruş kazanmak için her türlü hileye başvuran açgözlü bir şirkete bağlıyken.

Bu da bizi elimizdeki göreve getiriyor. Olağanüstü zekam ve matematikle ilgili her şeye olan ilgim sayesinde, on üç yaşımdan beri vergilerimizi ben ödüyorum, bu yüzden hem annemin hem de Gina'nın sosyal güvenlik numaralarını ve diğer tüm kişisel bilgilerini biliyorum, bu da telefonda kendimi onlardan biri olarak tanıtmamı çok kolaylaştırıyor. Annem gibi konuşmam da yardımcı oluyor, tabii onu iyi taklit edebilmem, yapacağım şeyin yasadışı olmasını değiştirmiyor. Kimlik hırsızlığı suçtur, ama zor zamanlarda zor önlemler alınır ve izin istemektense af dilemeyi tercih ederim.

Mutfak masasında, çok ihtiyacım olan kafeini içen bir fincan kahve, cuma günü postayla aldığımız evraklar ve iç karartıcı derecede kısa bir telefon numarası listesiyle kendime rahat bir yer buldum. Hafta sonu bulabildiğim tek yararlı numaralar bunlardı ve listeye annemin doktorundan başlayarak göz gezdirdim. İnfüzyon talebini ve ağızdan alınan ilaçların reçetesini yazan kişi o olduğu için, ya formülerimizde yer alan yeni ilaçları yazarak ya da bizim adımıza sigorta şirketiyle iletişime geçerek bize yardımcı olabileceğini umuyorum.

Telefon çalarken, masanın altında bacağımı sallıyorum, topuğum yere vuruyor, tüm vücudum gerginlikten titriyor. Bir otomatik yanıt ve üç kez "resepsiyon için 1'i tuşlayın" uyarısından sonra, resepsiyon görevlisiyle bağlantı kuruyorum. Sıkılmış bir sesle "Dr. Park şu anda müsait değil, mesajınızı alabilir miyim?" diyor. Mümkün olan en kısa sürede onunla konuşmamın ne kadar önemli olduğunu ifade ederken sakın kalmaya çalışıyorum, ancak resepsiyon görevlisi sadece bilgilerinizi iletmeyi teklif ediyor ve "Yarın bir ara geri aranacaksınız" diyor.

Israr edince, isteksizce beni hemşirelerden birine bağladı, ama o da sanki bunu bilmiyormuşum gibi bana yardımcı olamayacağını söyledi. Bu yüzden annemin *doktoruyla* konuşmak istediğimi söylemiştim. Sinir bozukluğu içimi kapladı, kaşınmaya başladım ve bir kez daha Dr. Park ile konuşmak istediğimi söylerken burnumdan yüksek sesle nefes verdim. "Bir saniye lütfen," diye ısrar etti hemşire, ama isteğim üzerine beni doktora bağlamak yerine, telefonu başka bir hemşireye aktardı. Bu hemşire de önceki hemşirenin söylediklerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladıktan sonra telefonu resepsiyona geri aktardı.

Yirmi dakikanın büyük bir kısmı bu şekilde geçer, hemşireler ve resepsiyon arasında istenmeyen bir top gibi oradan oraya atılırım, ta ki yeni bir ses duyulana kadar. Sonunda beklediğim o muhteşem üç kelimeyi duyarım: "Dr. Park'a bağlanıyorsunuz."

Bu duruma düştüğümüz için içimi kaplayan öfke ve hiddete rağmen, sorunu olabildiğince nazik ve sakin bir şekilde anlatıyorum. Dr. Park, hakkını vermek gerekirse, empati kuruyor, ancak nihayetinde, annemin neden bu ilaca ihtiyaç duyduğunu açıklayan bir tıbbi ihtiyaç mektubu ile sigorta şirketinin kararına itiraz etmekten başka yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor. İtirazın başarılı olma ve sigorta şirketinin kararını geri alma olasılığının ne kadar olduğunu sorduğumda, cevabı acımasızca "Hiç olası değil" oldu. Yine de, itiraz mektubunu göndereceğini söyledi, ki bu da hiç yoktan iyidir.

Farklı bir ilaca geçmek ise... aynı sigorta saçmalığı nedeniyle mümkün değil. Ya da sigorta kapsamına giren birkaç ilaç olsa bile, annem şu anda kullandığı ilaca geçmeden önce denediği ilaçlara olumsuz tepki gösterdiği için mümkün değil. Şu anda kullandığı acalabrutinib'e geçmeden önce, Dr. Park ona birkaç düşük seviyeli ilaç denemişti — şu anda sigortamızın hala karşıladığı daha ucuz seçenekler. Ne yazık ki, yan etkileri çok kötüydü ve almaya devam edemedi, ki bu çok tipik bir durum. Tabii ki, annemin kötü tepki verdiği ilaçlar, sigortamızın gerçekten karşıladığı tek ilaçlar, sanki onun kontrolü tamamen dışında olan bir şey için vücudunu cezalandırmak için sigorta kapsamımızı kasten değiştirmişler gibi. Lanet olasıcalar. Sanki yeterince acı çekmemiş gibi.

Dr. Park'ın şaşkınlığını ifade ettiğinde, son cümleyi yüksek sesle mırıldandığımı fark ettim. Aceleyle ona itiraz için teşekkür ettim ve annem olmadığımı fark etmeden telefonu kapatmak için bir bahane uydurdum.

Sandalyeye yaslanıp derin bir nefes verirken, nabzım deli gibi atıyor, ağırlığımın değişmesiyle ahşap gıcırıyor. Kalbim o telefon görüşmesinden beri o kadar hızlı atıyor ki, sanki dünyanın en hızlı roller coaster'ına binmişim gibi. Bu hissi hiç sevmiyorum. Adrenalin bağımlısı değilim.

Gözlüklerimi yukarı itip bir gözümü ovuşturuyorum, listemdeki ikinci numaraya bakarken görüşüm bulanık. Gözlüklerim burnumun üzerine geri kayınca odaklanıyor.

Sırada: o adi sigorta şirketi.

Ellerim titreyerek rakamları tuşluyorum. Arama düğmesine basmadan önce bile bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum ve kırk dakikadan fazla bekletilmemle haklı olduğum ortaya çıkıyor. Her geçen saniye, telefonun diğer ucunda kulaklarımın içinde işkence gibi tekrar tekrar çalan aynı sinir bozucu melodi beni deliye çeviriyor. Müzik bittiğinde ve insan sesinin tatlı, mutluluk verici sesini duyduğumda, neredeyse "Tanrıya şükür!" diye bağıyorum.

Ne yazık ki, bu rahatlama hissi uzun sürmüyor ve müşteri hizmetleri temsilcisi, yaklaşan açık kayıt döneminde annemin ihtiyaç duyduğu ilacı içeren daha pahalı bir sigorta paketine geçmemizi önermek dışında, mevcut planımızla ilgili bize yardımcı olabilecekleri bir şey olmadığını söylüyor. Adamın konuşma tarzından, formüllerdeki değişikliklerin şirketin kârını artırmak için keyfi olarak aldığı bir karar değil, kanun gibi bir şey olduğunu düşünürsünüz.

Yorgun bir nefesle, mevcut planımız ile yükseltilmiş seçenek arasındaki farkı soruyorum ve adam bilgisayarının verdiği rakamları tekrar ederken, bunların önümde farklı renk ve şekillerde LEGO blokları gibi bir yığın halinde biriktiğini görüyorum. Bunlar, mevcut aylık giderlerimizi hesaplarken beynimle senkronize olarak birbirine kayıyor, ancak ortaya çıkan tablo hiç de hoş değil. Ya da uzaktan bile karşılanabilir değil.

Telefonu kapattığımda, telefonu odanın öbür ucuna fırlatmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Ne zaman kaybı." İnleyerek, parmak uçlarımı ağrıyan şakaklarıma bastırıp ekrana bakıyorum.

Bir buçuk saat geçti ve bu telefon görüşmelerine başladığımda olduğum noktadan bir adım bile ilerleyemedim. İki denemede sıfır başarı, listemde deneyeceğim birkaç numara kaldı ama bu durum gerçekten umutsuz hale gelmeye başladı.

"Kes şunu, Lex," diye homurdandım ve yanağıma sertçe vurdum. "Annen seni pes eden biri olarak yetiştirmedir."

Ve şu anda, o aynı anne bana ihtiyacı var.

Kararımı verip bir sonraki aramaya geçiyorum. Listemdeki kalan numaraların hepsi kanser yardım kuruluşları ve hasta destek programları. PAP'ın bize yardım etme ihtimalinin çok düşük olduğunu bildiğim için önce yardım kuruluşlarıyla başlamaya karar veriyorum. Google'da hızlı bir arama yaptım ve durumumuz ne olursa olsun, annem

ön koşulların hiçbirini karşılamadığı için reddedileceğimizi öğrenmek için Google'da hızlı bir arama yapmam yeterli oldu. Onu reddetmek onun ölümü anlamına gelse bile, annem bu yardıma hak kazanamayacak. Bu kadar basit ve acımasız.

Ne yazık ki, hayır kurumları da pek yardımcı olamadı. Her birini saatlerce beklettikten sonra, kronik lenfositik lösemi için tüm hibelerin şu anda kapalı olduğu ve en iyi tekliflerinin, hibeler tekrar açıldığında potansiyel olarak bir kısmını alabilmemiz için beni (yani annemi) bekleme listesine almak olduğu söylendi. Ancak bunun ne zaman olacağı belli değil ve bu tür şeyler ilk gelene ilk hizmet esasına göre yapıldığından ve temsilciler listede önümüzde kaç kişi olduğunu açıklayamadığından, annemin ihtiyaç duyduğumuz muazzam miktarı bırakın, herhangi bir şey alacağına dair hiçbir garanti yok.

"Bu fikir de suya düştü." Diye iç çekerek listemdeki bir numarayı daha siliyorum. Evet, bu kesinlikle umutsuz bir durum.

İki farklı yardım programıyla kaybeden serimi sonlandırıyorum ve bu aramalar da tam olarak beklediğim gibi sonuçlanıyor. Temsilcilerden biri, annemin maaş bilgilerini verdiğimde, sanki yardım almaya layık olabileceğimizi bir an bile düşünmem aptalca bir şeymiş gibi alaycı bir tavırla karşılıyor.

Listemdeki son numarayı da çizip, sabrımın son damlasını da tükettiğimde, mutfak masasından kalkıp kanepeye fırladım, elime geçen ilk yastığı kapıp yüzüme o kadar sert bastırdım ki nefes almakta zorlandım. Sonra, polyester karışımdan kendimi boğmak cinayetten daha akıllıca bir karar gibi geldiği için, kumaşa tüm gücümle bağıyorum, gerçi cinayeti tamamen göz ardı ettiğim de söylenemez. Özellikle o son temsilci, umarım bir daha yoluma çıkmaz.

Sesim kısılana ve başım ağrıyana kadar bağıyorum, sonra yastığı bırakıp kanepeye çöküyorum ve bu berbat haftanın başında hissettiğimden daha da umutsuz hissediyorum.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup öne eğilip buklelerimi yüzümden çekiyorum. "Ne yapacağım ben?"

Kime sorduğumu bilmiyorum. Evrene mi? Tanrı'ya mı? Buda'ya mı? Şüphesiz cennetten tüm feministlere gülümseyen kurtarıcımız Ruth Bader Ginsburg'a mı? Ama eğer dinleyen varsa, cevap vermiyorlar. Belli ki hayatım bir şaka ve bu şakanın tek anlamayanı benim.

Sanki orada sihirli bir cevap bulacakmış gibi mutfak masasına bakıyorum ve o anda cuma gecesinden kalma şarap bardaklarını

tezgahın üzerinde kurutmak için bıraktığım şarap bardaklarını görüyorum. Ters durmalarına rağmen, ortadaki bardağa *yazdığım kelimeleri* kolayca okuyabiliyorum. Kalın magenta harfler beni yargılıyor gibi.

Gözlerim parlak harflerle yazılmış kelime oyunundan ayrılmıyor, ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüyorum, sanki ipleri çekilen bir kukla gibi, parmaklarım masanın üzerinde duran telefonumu beceriksizce alıyorum. Ronnie bunu düşündüğümü bilse beni öldürür, ama başka seçenek var mı? Her yolu denedim. Geriye tek kalan şey onurumu kaybetmek.

Ayrıca, Damian'la son sevişmem, korkunç, dürtüsel kararlar almakta doğal olduğumu kanıtladı. Bir tane daha yapmanın ne zararı var ki?

Oturmaya bile zahmet etmeden telefonumun tarayıcısının uygulama simgesine dokunup Craigslist'in web adresini yazıyorum. Sayfa yükleme süresi çok yavaş (bu yüzyıl içinde internetimizi yükseltmek için annemle konuşmam gerek), ve sonunda sayfa açıldığında, aradığımı bulana kadar deli gibi ekranı parmağımla tıklayıp yerel ilanları kaydırıyorum.

Hâlâ orada. Göğsümdeki panik biraz azalıyor, ama arkasında, kurtulamadığım rahatsız edici bir endişe var. Sanırım bir parçam, ilanın silinmiş olmasını umuyordu, böylece bunu yapmamak için mükemmel bir mazeretim olurdu. Ama şimdi mazeretim yok. Ve bunu *yapmazsam*, anneme yardım etmek için kalan tek çözümü kasten reddetmiş olacağım.

Tereddütlerimi bir kenara iterek tarayıcıdan çıkıp iMessage'ı açtım ve Ronnie ile olan sohbetimi seçtim.

ME

Denedim ama sonuç alamadım.

Onaylamadığını biliyorum ama o ilana cevap vereceğim.

Birkaç dakika sonra yanıt geldi.

RONNIE

Sakin ölme bana kaltak x

"Söz vermiyorum," diye mırıldandım. Hayatımda toplamda sıfır tane çevrimiçi ilana cevap verdim, bu yüzden normal oranların ne olduğunu tam olarak söyleyemem.

ME

Tecavüz düdüğümlü ve biber gazımı getireceğim. Söz.

Ya da olmazsa, gelecekteki sahte erkek arkadaşımın hayalarına dizimi atarım. Sapık pisliklere işe yarayan şey, pisliklere de işe yarayacaktır.

Sohbeti kapatmak üzereyken Ronnie tekrar mesaj attı.

RONNIE

Bu adamla buluşmakta ısrarcıysan, ne zaman buluşacağınızı bana haber ver de seni takip edeyim.

Böylece bu ucube seni kaçırıp para için satmaya çalıştığında Liam Neeson'ı arayabilirim.

Burnumdan nefes alıp veriyorum. Telefonumun takip uygulamasında konumumu Ronnie ile paylaştığıma pişman olmaya başlıyorum.

ME

Güvenin çok rahatlatıcı. Bu arada ben kayıp bir iPhone değilim, ben bir insanım.

RONNIE

Hey, Taken'ı izlemişsin. Sadece seni koruyorum kızım x

Gözlerimi devirerek karşılık verdim:

ME

Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum

Şimdi bu adamın en azından biraz normal olması için parmaklarını çapraz tut

Onun cevabını beklemeden, sohbet penceresini kapatıp Craigslist'in beklediği tarayıcıya geri döndüm. Craigslist, azgın bir randevu gibi hazır ve hevesliydi. Başparmağımın ucunu ısırarak, ilanı son bir kez daha okudum ve sonra, kendimi vazgeçirmeden, ekranın üstündeki cevapla düğmesine bastım.

Rastgele bir e-posta adresine bağlantı açılır ve dokunduğum anda e-posta uygulamamda açılır. Ne diyeceğimi bilemeden tereddüt ediyorum, sonra doğrudan yaklaşımaya karar veriyorum. Açık ve net. Gerçi Ronnie bunu kaba bulabilir.

Sürpriz bir şekilde, ilan sahibi hemen cevap verdi ve yarın öğleden sonra buluşmak için bir saat ve yer önerdi. Bu öneriyi bu dönemki ders programımla karşılaştırdıktan sonra cevap yazarak orada olacağımı teyit ettim.

İki dakika sonra gelen kutum tekrar çaldı.

Gizlilik anlaşması imzalamak sizin için uygun mu?

Bunu bir an düşündüm. İlanda belirtilen gizlilik endişelerini göz önüne alarak, gizlilik anlaşması istemesine şaşırmadım. Hatta, böyle bir anlaşma yapmazsa aptal olur, çünkü bu sahte kız arkadaş maskaralığı, ilanına cevap veren herkese kimliğini açıklarsa hiçbir anlam ifade etmez. Ayrıca, işe aldığı kadın dokuz ayın sonunda bu konuyla ilgili her şeyi anlatan bir kitap yazabilir ya da sosyal medyada bu anlaşmanın ayrıntılarını paylaşarak viral olup beş dakikalık şöhretin tadını çıkarabilir. Bu adam akıllıysa, her iki sonucu da göze almaz ve bunu sormuş olması bile en azından biraz mantıklı olduğunu gösteriyor.

Yine de, dikkate alınması gereken dezavantajlar da var. Bu kişi, kim olursa olsun, gerçekten sapık çıkarsa, bir şey yaparsa polise ihbar edemez miyim? Öte yandan, tanıştığımızda bir terslik hissedersen veya kötü bir hisse kapılırsam, her zaman benim imza hareketim sayılan şeyi yapabilir ve NDA'yı imzalamadan önce hızlı ve etkisiz hale getiren bir tekme atıp kaçabilirim. Kıç deliği sensörüm güvenilirmez olsa da, pislik radarım en azından biraz güvenilirirdir.

Bu adamın Damian'ın kopyası çıkacağı düşüncesi midemi sıkıştırıyor ve burkuyor. Ya da daha kötüsü, Damian'ın daha pis versiyonu. Daha pis bir pislik... Böyle bir iğrençlik mümkünse tabii.

Riski almaya değer olduğuna karar verip, gizlilik sözleşmesini kabul ederek ona mesaj atıyorum. "*Ugh*, umarım o pislik gibi biri değildir," diye mırıldanıyorum

Damian'ın kendini beğenmiş yüzü, bunun korkunç bir fikir olduğunu uyarmak istercesine kafamı dolduruyor.

CHAPTER TEN

✦ *Damian* ✦

Hoy por ti, mañana por mí - Bugün senin için, yarın benim için

Çeviri: Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım... tabii önce beni öldürmezsen.

"Bu şimdiye kadar aklıma gelen en harika fikir," diyorum kendi kendime, içimden gülerek ve ellerimi Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi ovuşturarak. Tek eksikim bir kedi. Saatime bakıyorum, saat 4:14. Her an burada olabilir. Heyecan göğsümü sıkıştırırken, bakışlarım etrafımdan geçen yüzlere kayıyor ve hangisinin gizemli bayan ve yakında sahte kız arkadaşım olacağını merak ediyorum.

Dün **pilover2005@icloud.com** adresine gönderdiğim e-postalardan birinde, buluşma yeri olarak Touro Park'ı önerdim çünkü merkezi bir konumda ve yeterince küçük, böylece etkileşimimiz herkesin gözü önünde olacak. Potansiyel bir iş ortağının benim sapık ya da katil olduğumu düşünmesine neden olabilecek gölgeli karanlık köşeler ya da uçurum kenarları yok. Ayrıca, popüler bir yer olduğu için buluşmak için garip bir yer olarak göze çarpmaz ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmez. Şüphelenmeyen gözlere, ben sadece güneşli bir günün tadını, elinde kahvesiyle bir bankta oturan bir adamım. Bunda olağandışı veya şüpheli bir şey yok. Ve gizemli bayanım geldiğinde, kim olursa olsun, Newport'un büyüleyici merkezinde öğleden sonra yürüyüşe çıkmış sıradan bir çift olacağız.

Kimse gerçeği asla şüphelenmeyecek.

Tek kullanımlık karton bardağı yanımdaki koltuğa koyduğum yerden alıp dudaklarıma götürdüm ve yatıştırıcı, ılık sıvıdan bir yudum aldım. Beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için, buluşma yerimizi belirleyen yapının yuvarlak duvarındaki taşları sayarak zaman geçirdim. Newport Tower, ya da yaygın olarak bilinen adıyla Old Stone Mill, iyi korunmuş bir harabe ve Touro Park'ın odak noktasıdır, bu yüzden gözden kaçması oldukça zordur. Yanındaki tabelaya göre (sıkıntıdan okumak zorunda kaldım), bir söylentiye göre değirmen Vikingler tarafından inşa edilmiş, ancak bu küçük taş yapının adını nasıl aldığını anlamakta zorlanıyorum. Garajımız bu sözde kuleden daha yüksek.

Saatime tekrar bakıyorum. 4:21. Gizemli bayanım geç kalmış, bu da onun güvenilirliği ve dakikliği hakkında pek iyi bir izlenim bırakmıyor (ikincisi annemi deli ederdi), ama onu henüz tamamen gözden çıkarmıyorum. Gecikmenin mantıklı bir açıklaması olabilir, örneğin trafik. Ya da kendiliğinden yanma.

Ya da belki de gelmeyecek, diyor içimden alaycı bir ses.

Burnumdan keskin bir nefes vererek ayağa kalkıp bir daire çizerek etrafıma bakındım. Buraya onlarca kez gelmiş olmama rağmen, etrafı iyice tanımak için etrafıma bakındım. Bugün hava biraz soğumuştı ama yaz güneşi kararlı bir şekilde parlıyordu. Bu yüzden park, koşan ya da mevsim değişip soğuk hava gelmeden önce dışarıda yürüyüş yapan insanlarla doluydu.

Güneş ve kahvenin içimi ısıtmasına rağmen, kemiklerime işleyen bir endişeyle titriyorum. Yakınımdaki tüm kadınların yüzlerine bakıyorum, sonra kimse fark etmeden gözlerimi kaçırıyorum, tuhaf biri gibi görünmemek için. İlanıma cevap veren kız, tereyağı sarısı bir kapüşonlu giyeceğini söylemişti, ama şu ana kadar parkta gördüğüm tüm kadınlar, neredeyse aynı ceketler, kot pantolonlar ve botlarla sıkıcı bir bej renkli kalıba girmişler, Pinterest'te gördüğüm türden sıradan bir kolaj oluşturmuşlar. Tereyağı sarısı kapüşonlu yok.

Telefonumu cebimden çıkarıp e-postalarımı kontrol ediyorum, bana neden geciktiğini ya da belki de fikrini değiştirdiğini söylemek için mesaj atmış mı diye bakıyorum. Dahice bir plan olsa da olmasa da, yaparsa onu suçlamam. Benim de karar veremediğim için zihnim kararsızlık içinde sallanıyor ve ben bile bu fikrin saçma olduğunu düşünmeye başıyorum.

Gelen kutumun boş olduğunu görünce telefonumu cebime koyup kahveme bir yudum daha almak için uzandım, ama kahve fincanı da boş. Sinirli bir şekilde yerimde döndüm, bu sefer çöp kutusu arıyordum, ve o anda gözümün ucuyla onu gördüm.

Tereyağı sarısı bir kapüşonlu sweatshirt.

Durup, hemen üstündeki yüze bakıyorum. Büyük gözlüklerin arkasından bana bakan büyük yeşil gözleri ve belli belirsiz tanıdık gelen bir resmin çerçevesini oluşturan vahşi sarı bukleler dikkatimi çekiyor.

Renginden emin olmak için kapüşonuna tekrar bakıp soruyorum: "Pill lover 2005 mi?"

Sorumdan mı, sesimden mi, emin olamıyorum, ama yüzü buruşuyor, sonra da "Dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıyor ağzından. Yüzü bir anda kararır ve bana ters ters bakıyor. "Ayrıca, *hap* sever değil, *pi* sever."

Kaşlarım çatıldı. "Pasta mı? Tatlı gibi mi?"

Aşağılayıcı bir iç çekişle cevap verdi. "*Hayır*, matematikteki sabit gibi." Kaşlarım daha da çatıldı. "Şey, bu... gereksiz bir karışıklık."

Burnunun köprüsünü sıkıştırarak, "Kafa *karıştırıcı* değil, kelime oyunu, cahil ahmak," diye tersler.

Onun tanıdık geldiğini biliyordum ve bir dakika daha geçseydi, olayı çözebilirdim, ama "ahmak" kelimesinin artık çok tanıdık gelen ağzından çıkışı, kafamda bir ampulün yanmasına neden oldu. Aydınlanma bir tuğla duvar gibi çarptı ve bir anda, yine cuma sabahı olmuştu ve o, öfkeyle yurt odamdan fırlayıp çıkıyordu. Anı bir anlık, başka bir şeye dönüşüyor ve şimdi, Phi Sigma partisinden sonraki Perşembe gecesi ve ben onu yatağında sikiyorum. Bu özel anı, o akşam içtiğim deli gibi alkolün etkisiyle, gerçek bir anıdan çok, hayal ettiğim şeyin belirsiz bir yorumu gibi, ama o da çabucak geçip gidiyor ve bir sonraki an, sekiz ay önce, kampüs kütüphanesinde, ilk kez seviştiğimiz ana gidiyorum. O listeyi öğrenmeden iki ay önce. O anı çok net hatırlıyorum — onu kitap raflarına doğru ittiğimde kalçalarımın onun kalçalarına çarptığı anı ve onu susturmak için ağzını kapattığımda avucumda hissettiğim nefesinin sıcaklığını.

Komik, o anın tek bulanık kısmı onun yüzü. Yüzü, yine bir kez daha ne kadar aptal ve detaylara dikkat etmeyen biri olduğumu fark etmemi sağlıyor. Sadece birkaç gün önce, son seviştiğimizde onu tanıyamadığım için kafama takmışım, şimdi ise aynı

hatayı yapıyorum. Yüz körlüğü geliştirdiğim için, fethettiğim kadınların bir cinayet panosu yapmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Tanrım, bu sefer gözlüklerini bile takmış, ama yine de onu tanıyamadım.

Clark Kent'in bundan pek memnun olmadığını söylemek yetersiz kalır.

"Zavallı kız?" Aklıma başka bir şey gelmediğinden, sanki ölüm arzusunda olduğum için bu sözler ağızından çıkıverdi.

O, öfkeyle elini kalçasına koydu ve yemin ederim sol gözünün gerçekten seğirdiğini gördüm. "Benim bir adım var, pislik."

"Doğru. Şey..." Kahretsin. Daha fazla aptal gibi görünemeyeceğimi sanıyordum.

"Lexi. Dornan," diye dişlerini sıkarak homurdanıyor. "Tabii ki hatırlamanı beklemiyorum, geçen sefer de hatırlamamıştın."

"Beni yakaladın," diyorum zoraki bir gülümsemeyle, beynim neden önümde durduğuna geri dönmeden önce. "Sen gerçekten benim ilanına cevap veren kız mısın?" Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor ve bir adım geri atıyorum. "Sen beni *takip etmiyorsun*, değil mi?" Bu kadın, korkmaya başladığım kadar deli çıkarsa diye, Damian Jr. ve iki arkadaşını korumak için elimi kasıklarına götürdüm.

"Seni takip mi ediyorum!" Gözleri fal taşı gibi açılır ve inanamayan bir nefes alır. "Seninle aynı *gezegende* yaşamaya hiç niyetim yokken, zamanımı seni takip ederek mi harcayayım!" Göğsü inip kalkar ve babamı bile etkileyecek bir öfke, beni etim kemiğimle yakmak isteyen bir yangın gibi bakışlarında parlar. Onun yakıcı bakışlarından kaçmak için bir adım daha geri çekilirim.

Bu, aç bir aslanla bir kafese hapsolmek gibi bir şey olmalı diye düşünüyorum.

Aslan, kendimi düzeltiyorum. Hayvanlar alemindeki gerçek avcılar onlar, ve şu anda zavallı kıza muhtemelen bir ceylan gibi görünüyorum.

Havayı yumuşatmak için yanlış bir girişimde bulunarak ona başparmağımı kaldırma ya da en sevdiğim hareket olan parmak tabancası yapma dürtüsüne direniyorum. Bana bakışlarından, bunun onu benim varlığımın zaten yaptığı şeyden daha fazla kızdıracağını hissediyorum. Bunun yerine, onu daha fazla kızdırmayacak şekilde serbest elimi cebime sokuyorum, diğer elim ise boş kahve fincanını sıkıca tutuyor. O fincana bakıyor ve kendi elinin benim boynumu sıktığını hayal ediyor mu diye merak ediyorum.

"Eğer beni takip etmiyorsan, neden buradasın?" diye soruyorum, o yaklaşmadığında ve artık bacaklarımın arasına tekme atacağından korkmadığımda.

Soruma karşılık yüzü soluyor ve kusacakmış gibi karnını tutuyor. Yüksek sesle yutkunuyor. "Lütfen bana halüsinasyon gördüğümü ve o ilanı gerçekten senin yayınlamadığını söyle..." Tereddüt ediyor, etrafta kimse dinlemediğinden emin olmak için bir anlığına etrafa bakınıyor, sonra fısıltıyla hızlıca söylüyor: "Craigslis'teki sahte kız arkadaş işi."

Şaşkınlığımı gizleyemeden ona bakakaldım. "Bekle, sen gerçekten iş için mi buradasın, yoksa..." Sözümü bitiremedim.

Neden? Çünkü bana takıntılı olduğu için mi? Çünkü benim aletimi kesip on sekiz kedisine yedirmek istediği için mi? Köpek sever biri olarak, düşmanımı gördüğümde *tanırım*. Ve o bir kedi sever gibi görünüyor.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. İnanması zor olsa da, dünyanın benim etrafımda dönmediğini ve bunun sadece çok garip, çok olası olmayan bir tesadüf olabileceğini kendime hatırlatmam gerekiyor.

Bunun olasılığını düşünürken dikkatim dağılıyor. Yani, gerçekten, bu nasıl olabilir ki? Bunun olasılığı ne kadar? Üniversiteden birinin tesadüfen ilanı görmemesi için özellikle Craigslis'ti seçmiştim. Conwick öğrencilerinin güven fonları ve babalarının kredi kartları varken işe ihtiyaçları yok ki.

Ama yine de... Zavallı Kız'ın güven fonu olmadığını tahmin ediyorum. Conwick'te burslu çok az sayıda öğrenciden biri ve ilk tanıştığımızda onun hakkında öğrendiğim az şey ve yollarımız tekrar kesiştiğinden beri onun hakkında çıkardığım sonuçlara göre, üniversitemizdeki diğer öğrencilerin çoğuyla aynı mali geçmişe sahip olmadığını kesin olarak söyleyebilirim. Kesinlikle benim gibi milyar dolarlık bir şirketin mirasçısı değil.

Hm. Belki de durumum sandığımdan daha kötüdür.

Zavallı kız alaycı bir şekilde güldü ve dikkatim tekrar ona döndü. "Ben ne aptalım." Sesinde hafif bir titreme vardı, artık neredeyse duyulmayacak kadar zayıf bir nefes, yaz sonu esintisinin içinde zar zor algılanabiliyordu. Başını salladı ve saniyeler önce bana yoğun bir nefretle bakan o muhteşem yeşil gözlerini indirdi. "Böyle bir şey olacağını bilmeliydim."

Durumu tam olarak kavrayamadan ya da NDA'yı hatırlamak için beyin hücrelerimi toplayamadan, Zavallı Kız topuklarını dönüp, geçen hafta benim yurt odamdan fırlayıp çıktığı gibi uzaklaşıyor. Ancak, o zaman onu saran intikam dolu öfkeden farklı olarak, bu sefer sadece derin bir utanç duyuyorum.

Onun sırtına bakıyorum, kollarını gövdesine sararken omuzlarının nasıl çöktüğünü fark ediyorum, sanki bir deli gömleğinin kısıtlamaları gibi. Beklenmedik bir sempati duyuyorum ve kaçıp bunu birine anlatmadan onu durdurmam gerektiği için, onun gölgesi gibi peşinden koşuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış atıyor, avlandığını bilen bir hayvan gibi. "Gidiyorum," diyor kısa bir nefesle, adımlarını hızlandırıyor.

"Hey, bekle." Beklemediğini görünce koşmaya başladım. O da oldukça uzun boyluydu ama uzun bacaklarımla onu kolayca yakaladım. "Hey, dur."

Düşünmeden elimi sırtına koydum, o da hemen dönüp elimi itti ve ikimizi de durdurdu. "Ne istiyorsun, Damian?"

Teslim olarak ellerimi kaldırıp bir adım geri çekildim, aramızdaki mesafeyi açarak ona biraz yer verdim... böylece dizleri tekrar titremeye başlarsa ona ulaşamayacaktım. "Bir dakika bekle. Lütfen."

"Beş saniyen var," diye homurdandı, kollarını kavuşturarak.

Ona gizlilik anlaşılmamasını hatırlatmak üzereydim — kelimeler dilimin ucundaydı — ama birden aklıma başka bir fikir geldi. Çılgınca, ama bu durumun tamamen saçma olan yanı neydi?

"Dört saniye," diyor.

Nefes veriyorum. İşte başlıyorum. "İlanıma cevap verdin, bu da iki şey anlamına gelir." Bir parmağımı kaldırdım. "Birincisi, rol yapmaya garip bir fetişin var ve tamamen yabancı birinin kız arkadaşı gibi davranmaktan zevk alıyorsun. Ya da ikincisi" — başka bir parmağımı kaldırdığımda somurtkan ifadesi ölümcül bir bakışa dönüştü — "paraya ihtiyacın var. Beni takip ettiğin sorusuna verdiğin agresif tepkiye bakılırsa, cevabın ikincisi olduğunu tahmin ediyorum."

Gözleri iki saniye boyunca büyüdü, sonra yüzü tehditkar bir bakışla sertleşti. "Neden bu ilanı verdin ki? Şaka mı? Cevap veren aptalları küçük düşürmek için mi?"

"Bunu yapmam," diye karşılık verdim, ama itirazım zayıf ve inandırıcı gelmedi. Geçen bahar aramızda olanları düşünürsek,

bunu yapacağımı düşündüğü için onu suçlayamam. Sonuçta, ben de ona tam olarak bunu yapmadım mı? Onu bir yapılacaklar listesindeki bir kutucuk haline getirerek, ona ve ilgili veya izleyen herkese, kendi eğlencem için başka birini incitmekten hiç çekinmediğimi açıkça gösterdim.

Şimdiye kadar kendimi hiç bu şekilde görmemiştim ve bu farkındalık, ailemin bu kadar endişelendiği şeyin bu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Eğer benim bu pervasız bencilliğimi görmüşlerse ve bunun daha kalıcı bir şekilde yerleşmesinden korkmuşlarsa, tıpkı...

"Bir saniye," diye bağırdı Zavallı Kız, düşüncelerimi bölerek.

Boğazımı temizleyerek, o yola çok fazla girmeden anıları kafamdan uzaklaştırıyorum, onları ait oldukları "Açılmayacak" yazan zihinsel kutuya geri itiyorum, sonra ağzımı açıp ona ilanı neden verdiğimle ilgili saçma bir bahane uyduruyorum. Onun düşündüğü gibi bir pislik olmadığımı ikna edecek bir şey. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor çünkü ben bir *pisliğim*. Ve onun gözünde beni kurtarabilecek tek şey, gerçeği söylemek.

Onun beni sevmesine ihtiyacım yok. Kahretsin, sevmezse daha iyi olur. Ama en azından beni o kadar çok hor görmemesi ve planıma katılmayı kabul etmemesi gerekiyor. Yüzde seksen nefret, yüzde yirmi işbirliği. Tek istediğim bu.

"Bilmek istiyorsan, bu işi ilan ettim çünkü baskıcı ailemden, aslında babamdan kurtulmak istiyorum. Sahte kız arkadaşım olması için birini işe almak en kolay yol gibi geldi."

Bana inanamıyormuş gibi bakıyor, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyor gibi. "Anlamıyorum."

İç çektim. "Bana 'Hallazgo malzemesi' olduğumu kanıtlamamı istiyorlar," dedim babamın sesini taklit ederek, boş elimin parmaklarını havada tırnak işareti yaparak. Zavallı Kız cevap vermediğinde, "Burada kelimenin tam anlamıyla geçimim söz konusu. Bir şeye bağlı kalabileceğimi gösteremezsem beni evlatlıktan çıkaracaklar."

Kaşları tekrar çatılır, yüzündeki şaşkınlık kaybolur. "Bir fikrim var: neden gerçek bir kız arkadaş edinmiyorsun? Ya da dünyanın en büyük pisliği olmayı bırakmayı deneyebilirsin, belki o zaman baban seni terk etmemiş olmayı dilemez."

Kahretsin. Elimi göğsüme bastırıyorum. "Acıttın Dornan."

Dudaklarını büzüyor, gözlerini benden ayırmadan beni açıklamaya zorluyor ve hatta ayaklarını yere vurmaya başlıyor. Yüzündeki ifade adeta şöyle diyor: *Neden zamanımı seninle konuşarak harcıyorum ki?*

İtiraf etmeliyim ki, o gerçekten sevimli bir öfke yumağı ve ben onu birazcık kışkırtmaya dayanamıyorum. "Bekle, orada bir soru var mıydı? Ben sadece hakaretleri duydum."

"Neden *gerçek* bir kız arkadaş edinmiyorsun?" diye tekrar sorar, her kelimeyi tek tek telaffuz ederek. Daha çok hırlayarak.

Dudaklarımdan yine sinirli bir iç çekiş kaçıyor. "Bak, bilmek istiyorsan, gerçek bir ilişkinin getirdiği karmaşayı istemiyorum. Siz kadınlar yapışkan, duygusal ve" — her kelimeyle yüzümdeki ifade daha da sertleşiyor — "mantıksızsınız ve ben bununla uğraşmak istemiyorum. Bu yüzden aynı kadınla iki kez yatmam. Bilerek."

"Neden birine para ödemen gerektiğini anlamaya başlıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Burnumdan hava çıkardım. Bu planın ne kadar ideal olduğunu neden göremiyor... ve neden bu konuyu zorluyorum ki? Bu düzenleme, beni rahat hissetmem için hakkında çok fazla şey bilen bir Repeat değil, susmasını sağlayabileceğim bir yabancıyla en iyi şekilde işe yarardı. Bana karşı potansiyel olarak ölümcül bir kin beslemeyen, daha uyumlu bir kadın bulsam daha iyi olur. Gerçi şu anda "kin" kelimesinin yeterince güçlü bir kelime olduğundan bile emin değilim. Bu kız saatli bir bomba ve ben onu patlatmak üzere olan fünye.

Ama başka seçeneğim yok ve son tarih yaklaşıyor, seçici olmanın lüksü yok.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum, ama sana teklif ettiğim şey, her iki tarafın da çıkarlarına olacak basit bir iş anlaşması. Sen ailemin baskısından kurtulmama yardım edersin, karşılığında da benimle vakit geçirmenin keyfini çıkarırken cömert bir ücret alırsın." Yüzündeki ifade değişmeyince, yapabildiğim en büyük, en yapmacık gülümsemeyi takınıp aklıma gelen ilk benzetmeyi pat diye söylüyorum. "Bilirsin, eskort gibi."

Kaşları havaya fırlar, saç çizgisine kadar çıkar. Sonra gözleri cinayet niyetiyle parlar. "Vay canına. Sandığımdan daha da büyük bir pisliksin. Bu da bir şey demek."

Kahretsin. İşe yaramadı. Kötü bir benzetme. Geri çekil, Damian. Geri çekil! "Öyle yapma, Lucy," diye yalvararak durumu kurtarmaya çalışıyorum. "Lexi," diye beni düzeltiyor, sesi affetmez.

Bobblehead gibi birkaç kez başımı salladım. "Doğru. Özür dilerim. *Lexi*. Dinle, gerçek şu ki, ilana cevap veren tek kişi sensin. Tabii, bekleyebilirim

beni içten içe nefret etmeyen birini bekleyebilirdim, ama zamanım kısıtlı ve dürüst olmak gerekirse çaresizim ve içimden bir ses senin de öyle olduğunu söylüyor. Ayrıca, benden açıkça nefret ediyorsun, bu yüzden sana karşı hislerim konusunda endişelenmeme gerek yok."

Umarım bana duyduğu nefret, planımı mahvetmesine neden olmaz. Umarım para, benimle çalışması için yeterli bir motivasyon olur da bana karşı çalışmaz.

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesinde bir ihtiyat var, gözleri kısılmış, sanki derimin koruyucu kabuğunu aşır tüm sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyor gibi. Ya da blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor.

"Zavallı kız, seni temin ederim ki blöf yapmıyorum."

"Duygularına kapılmayacağımı mı?" Ne demek istediğini anlamadığım için soruyorum. Gözlerini deviriyor. "Çaresiz olduğumu," diye açıklıyor.

Omuz silkiyorum. "Para ihtiyacın olduğu belli. Yoksa benimle buluşacağın belli olduğunda çoktan gitmiş olurdun."

Bu söze itiraz etmez. Hiçbir şey söylemez. Bana bakmaz bile ve bir an için onu kırmış mıyım diye merak ederim. Onu o kadar kızdırdım ki, bana olan nefreti onu bir şekilde katatoniye mi sürükledi diye düşünürüm.

Sessizliği daha fazla dayanamayınca, "Hadi ama Dornan, birbirimize yardım edebiliriz. Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım." diye mırıldanıyorum.

Gözleri tekrar benimkilere çevrildi, sert ve keskin, elmas gibi. Ya da beni bıçaklamak için can atan birinin elindeki bıçak gibi. Gözlerimi dikip, bir parmağını kaldırdı ve bir adım öne çıkarak parmağını burnumun altına dayadı. "Sırtını kaşımak yok, *anladın mı?*"

Çekinerek bir adım geri çekilip başımı sallarım. "Yani... anlaştık mı?" diye sormaya cesaret ederim.

Onun cevap vermesi için geçen on saniye, bir ömür gibi gelir. Elini geri çekerek, homurdanırcasına, "Tamam. Ama ayda on bin değil, on beş bin istiyorum. Zamanımın karşılığını peşin istiyorum. Ve bazı sınırlar koymalıyız. Bazı kurallar, tabii biliyorsan..."

Gözlerindeki taş gibi bakışlara dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirir. Bu, düşündüğümde daha eğlenceli olabilir. Kolumu uzatırım. "Sert pazarlık yapıyorsun, sarışın, ama şartlarını kabul ediyorum. Pişman olmayacaksın."

O, isteksizce elimi tuttu ve içinden gelen bir kahkaha attı. "Evet. Tabii. Göreceğiz."

CHAPTER ELEVEN

✧ Lexi ✧

Beni yargılayan arkadaşlarımla sayısına göre içtiğim içkilerin oranı 2:3 olduğunda, bir tane daha sipariş etmek mantıklı geliyor. Skoru eşitlemiş oluruz.

Damian'ın elinin benimkine değmesi, içimde bir elektrik akımı yaratır. Ve bu, iki karakterin ilk kez dokunduklarında ortaya çıkan, romantik kitaplardaki gibi sevimli bir şok değildir. Hayır, bu kesinlikle daha çok "sığırdırtme çubuğuyla vurulmuşum gibi hissediyorum" türünden bir şeydi ve kanımda alevlenen ve beni tüketen, Damian "Fuckboy" Navarro'dan insanca mümkün olan en uzak yere gitmekten başka bir şey düşünemememe neden olan felç edici bir endişeye neden oluyordu. Mekana ihtiyacım var. Az önce kabul ettiğim şeyi düşünmem lazım... tercihen alkolün olduğu sessiz ve karanlık bir yerde. Bu dürtü beni açgözlülükle kemiriyor, zihnim panikle yolcu koltuğuna geçerken vücudumu kontrol altına alıyor, elimi onunkinden kurtarıyor ve beni Touro Park'tan lanet olası Road Runner gibi kaçırıyor ve o heriften kurtulmak herpes'ten daha zor gibi görünen o ahmak da benim düşmanım Wile E. Coyote. Eh, meep, meep, orospu çocuğu. Keşke kafasına düşürecek bir örs olsaydı.

Aramızda yeterli mesafe olana kadar koşmaya devam ediyorum ve sonunda birkaç sığınağımdan birinin sıcak kucağına güvenle ulaşıyorum.

Keşke içine girip ölebileceğim rahat bir karanlık delik olsaydı. Anneme bakmak için param olacağına dair rahatlığımı, başlamak üzere olduğum şeyin gerçekliği gölgeliyor. O pislikle uzun süre birlikte olmak zorunda kalacağımı düşündüğümde içim burkuluyor. Bu düşünceye yüzümü buruşturuyorum. Bu aptalca anlaşılmayı kabul ederken ne düşünüyordum bilmiyorum. B e n ... Damian'ın kız arkadaşı gibi davranmak mı? Kafamı sallayarak burnumdan hava üflerim ve en sevdiğim Newport barı Grape Expectations'ın en arka köşesindeki koltuğa daha da gömülürken masadaki highball bardağını çeviririm. B u r a s ı, ahşap ve çıplak tuğlaların hakim olduğu, yerel fıçı bira, alkollü içkiler ve kokteyller sunan, tüm içecek isimleri kitaplardan esinlenerek verilmiş rustik bir gastropub. Ayrıca, ışıklandırma minimal olduğu için içkimi yudumlarken utançımı kolayca gizleyebiliyorum. az önce ruhumu lanet olası şeytana satmayı kabul etmemişim gibi davranabiliyorum.

Teknik olarak, böyle bir yerde içki içecek yaşta değilim, yasal olarak içki içmek bir yana, ama Newport bir üniversite şehri olduğu için (ve Conwick öğrencileri *çok* zengin olduğu için), barmenler genellikle görmezden geliyorlar. Ve bunu yapmayan az sayıdaki kişi için de, Andie'nin yerel D&D grubundan birinin hediyesi olan sahte kimliğim var. O da benim gibi kasaba sakini ve ek iş olarak resmi belgeleri taklit edip Etsy'de boyalı Warhammer figürleri satarak para kazanıyor. Bilirsiniz, faturaları ödemek için ne olursa.

Halka açık bir yer, çeyrek hayat krizini yaşamak için en uygun yer olmasa da, eve gidemezdim. Annem ve Gina bir terslik olduğunu fark eder ve benden gerçeği öğrenirlerdi, ki bunun olmasına kesinlikle izin veremezdim. Her şey Damian'ın planladığı gibi gitmesi gerektiği için. Onun teklif ettiği paraya acilen ihtiyacım olduğu için. Bu yüzden buraya geldim. Acımı unutmak için alkolün olduğu ve hesabı açık tuttuğum sürece kimse beni yargılamayacağı bir yere.

Gözlerim telefonuma kayıyor, saati kontrol ediyorum, sonra kapı açıldığında kapıya doğru dönüyor, dış dünyanın uğultusu sessizliğimin küçük baloncukunu patlatıyor. Saat erken, bar happy hour için yeni açıldı, bu yüzden henüz çok kimse yok, bu da beni biraz gündüz içen biri gibi gösteriyor, ama azalan akıl sağlığım için kesinlikle en iyisi. Şeytanın boktan oyun parkında kendimi neye teslim etmek üzere olduğumu sindirmem gerekiyor ve Ronnie ve Andie'ye yaptığımı anlatırken mümkün olduğunca az tanık olması iyi olur.

Kuzenler, uyuşturucu çetesini basan bir S.W.A.T. ekibi gibi bara daldıklarında midem altüst oldu. Silahları ateş ediyor, suçluları haklamak için hazırlar gibiydiler. Ancak bu senaryoda haklanması gereken tek kişi bendim. Utanarak, dikkatlerini çekmek için hafifçe el salladım ve gözleri, elimde içkimle köşede çökmüş halde oturduğum yere kayınca, yüzlerinde beliren endişeyi yanlış yorumlayamadım. Ronnie'ye "Craigslist'teki adam"la buluşacağımı söylemişim, bu yüzden şu anda ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum, özellikle de parktan kaçtıktan sonra gönderdiğim acil yardım mesajından sonra. Buraya gelirken telaşla yazmışım ve genelde otomatik düzeltme özelliğini çok severim ama bugün hiç işime yaramadı; seçtiği kelimeler beni neredeyse deli gibi gösterdi. Neyse, en azından beni nerede bulacaklarını anlayacak kadar anlaşıldı.

Barın arkasına, kendimi sakladığım yere koşarlar, ama masama yaklaşınca arkalarında beyaz sarı saçları ve Andie'nin sevgilisi onu aşk sarhoşu bir köpek yavrusu gibi takip ettiğini fark ederim. Harika. Seyircilerimiz var. Eli bakışlarımız kesiştiğinde, yüzümdeki ifadeye karşılık, sanki burada olmaması gerektiğini düşünüyormuş gibi, tam bir şaşkınlık ve rahatsızlık karışımı bir ifadeyle karşılık verdi.

Gerçekten, gerçekten gelmemeliydin, diye sessizce düşünürüm, ama o benim mesajımı almamış gibi görünüyor. O keskin mavi gözlerinin arkasında herhangi bir şüphe varsa, arkadaşlarımdan ardından dairesel koltuğa otururken bunu kendine saklıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Ronnie, titrek parmaklarımdan arasında sıkı sıkı tuttuğum highball bardağına bakarak, yanıma oturmak için bankta kayıyor. "İyi misin? Yoksa salı günü karanlıkta, depresif bir iş adamı gibi tek başına içmenin bir sebebi mi var?"

Bakışlarım onun yüzünden Andie'ye kaydı, sonra Eli'ye çok hızlıca baktım, onun burada olduğu için ne kadar konuşmam gerektiğini tam olarak bilemiyordum. O anki kargaşa ve şaşkınlık içinde Damian, dün e-postada bahsettiği gizlilik anlaşmasını imzalatmayı unutmuştu, ama bu, anlaşmamızın arasında bir şekilde ortaya çıkması durumunda daha sonra bu konuyu gündeme getirmeyeceği veya dava açmayacağı anlamına gelmezdi. Manşetleri şimdiden görebiliyorum: **Burslu Öğrenci Milyarder Mirasçının Adını Lekeledi.** Bu kadar korkunç bir olasılık olmasaydı, bu düşünceye gülerdim. Adı neymiş, hadi oradan.

Yine de, ikimiz arasında Damian'ın itibar açısından benden çok daha fazla riske girdiğini kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. Bu kendini beğenmiş piçle bir saniye daha geçirmek için gözlerime sıcak iğneler batırmayı tercih etsem de, paraya gerçekten *çok* ihtiyacım var. O başka biri olsaydı, umurumda olmazdı; rastgele birinin kız arkadaşı gibi davranmak umurumda olmazdı, başarana kadar bu yalanı sürdürürdüm

ama *bunu* açıklamak benim sahip olduğum yaratıcılıktan çok daha fazlasını gerektirir. Ronnie ve Andie iş ilanını bulmama aktif olarak yardım etmemiş olsalardı, bu sırrı mezara kadar götürürdüm ve üniversitenin en büyük playboyuyla bir ilişkiyi mazur gösterecek kadar beyin hücresi kaybettiğimi düşünmelerine izin verirdim. Tabii ki bu yine de aşağılayıcı olurdu, ama nedense Damian'ın bana yaptıklarından sonra onunla *sahte bir* ilişki *yaşamak*, gerçek bir ilişki yaşamaktan çok daha utanç verici geliyor. Ama ne yazık ki bu bir seçenek değil, ayrıca ikisi de beni çok iyi tanıyor ve Damian Navarro ile bedavaya çıkmayacağımı biliyorlar.

"Ben..." Tereddüt ediyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum ve o kadar yüksek sesle yutkunuyorum ki, sesimiz etrafımızda yankılanıyor.

Düşün, Lexi, diye kendimi azarlıyorum ve beni izleyen Eli'ye bir kez daha bakıyorum. Parlak gözleri, kaşlarının altındaki merak dolu kırıksıklıkların altında hafifçe kısılıyor. Evet, çünkü sessizliğim ve alnımda damlayan ter damlaları *hiç de* şüpheli görünmüyor. Zavallı çocuğun kafası karışık görünmesine şaşmamalı.

"Ben... sana bahsettiğim kör randevuya gittim," başka bir şey aklıma gelmeyince dikkatlice söylüyorum ve tüm bakışlarımı Ronnie'ye dikiyorum. Belki ona yeterince sert bakarsam, Eli'nin aksine o benim aklımı okuyabilir.

"A-ah," diye kekeledi, neyse ki anladı. "Ve... nasıl gitti?"

Harika. Aslında en kötü kabusumu yaşıyormuşum gibiydi. İç çekiyorum ve Ronnie sanki gerçekten düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırıyor. "Çok... güzel," diyorum, zorla gülümsemeye çalışırken yalanımın ekşi tadına burun kıvırıyorum. "Artık... çıkacağız."

Kuzenler birbirlerine anlamlı bir bakış attılar, ama yorum yapamadan, durumun gerçekliğinden habersiz (ve benim berbat doğaçlama girişimimden de tamamen habersiz) Eli, neşeyle, "Bekle, artık bir erkek arkadaşın mı var? Bu harika! Hey, dörtlü çıkabiliriz." dedi. Andie'ye dirsek attı, gülümsedi ve bir an için her şeyin bittiğini düşündüm; bu konuşmayı

konuşmayı erteleyebileceğimi ve kızlara gerçeği daha sonra, daha güvenli, تنها bir yerde, beklenmedik seyirciler olmadan söyleyebileceğimi düşünürüm — ta ki Eli korkunç soruyu sorana kadar. "Kim o? Tanıdığımız biri mi?"

Yine yutkunuyorum, hayır demek için hazırlanıyorum ama yapamıyorum; kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Sessizliğim üzerine Ronnie'nin yüzü sorgulayan bir bakışla çarpılıyor ve onun bakışlarına karşılık veriyorum ama ne söyleyeceğimi bilmediğim için yine de hiçbir şey söylemiyorum. Damian'ın bu saçmalıkla ilgili zaman çizelgesinin ne olduğunu bilmiyorum ve Conwick'teki arkadaşlarımın beni tanıdığı süre boyunca hiç erkek arkadaşım olmadığından, şimdi bir tane uydurup bir hafta ya da daha uzun bir süre sonra birdenbire başka biriyle çıktığımı söylersem, bu biraz şüpheli görünecektir. Özellikle de o başka biri Damian olduğunda, çünkü birlikte görülmemiz kaçınılmaz. Kahretsin, bütün mesele bu zaten.

Hayır, bunu gerçekten inandırıcı kılmanın (ve Eli ağzını açarsa yalanın ortaya çıkmaması için) tek yolu, başından beri dürüst olmak. Şey, dürüst sayılabilecek kadar.

Öte yandan, ağzım başka türlü düşünüyor ve ağzımı açtığımda, istemeden çok tiz, çok çılgın bir ses çıkıyor, biraz gülmeye benziyor. Damian'dan kaçmamı sağlayan endişe, şimdi üzerime kapanan somut duvarlar haline geldi, beni jöleye çevirip ezmekle tehdit ediyor, her biri şu anda uğraşmak zorunda olduğum farklı boktan şeyleri temsil ediyor. Sonunda beni ezip geçmiyorlar, ölümün eşiğinden dönmüş Indiana Jones gibi. Ama kalan klostrofobi boğazımı sıkıyor ve o kahkaha, ürpertici, monoton bir kıkırdama haline gelene kadar beni boğuyor ve arkadaşlarımın endişeli bakışlarını üzerime çekiyor.

Mantıklı düşünce ve davranışlar benden kaçmaya kararlı gibi görüldüğü için, kendimi susturmak için içkimin geri kalanını hızla içiyorum.

"İyi misin Lex?" diye sorar Andie.

"Evet, ben..." Gözlüklerimle oynayarak zorla söylüyorum, "ve evet, tanıyorsun."

Andie, Ronnie'nin "Bekle, ne? Onu *tanıyor* muyuz?" diye ciyaklamasıyla, parmaklarımın hareketlerini anlamış bir bakışla takip ediyor.

"Umarım çıkmaya başladığımızda da böyle tepki vermemiştin," Eli, Andie'ye şüpheli bir bakış atarak mırıldanır.

Bardağıma uzanıp barmene bir içki daha istediğimi işaret ettim. Masa servisi olduğu için şükrettim.

"Lexi," diye dürtüyor Ronnie, ama sesi Andie ve Eli'nin yeni "erkek arkadaşımın" kim olabileceğine dair tahminlerde bulunurken kulaklarıma gelen konuşma gürültüsüne karışıyor. Bana o kadar çok soru soruluyor ki, tüm bu gürültü beynimi ağrıtıyor.

Aniden, telefonum ahşap masada titrer ve ekran, loş ışıklı kabinimizde göz kamaştırıcı bir parlaklıkla aydınlanır. Dikkatimin dağılmasına şükrederek telefonu kendime doğru çekerim ve Ronnie'nin adının ve şu sözlerin yazılı olduğu bir mesaj görürüm:

RONNIE

Ne oluyor lan? Anlat şunu
kaltak

"Hey, kenarda konuşma," diye sızlanıyor Andie, kuzeninin koluna vurarak.

"Konuşmuyoruz," diye karşılık verir Ronnie, Andie telefonunu parmaklarından almaya çalışırken bana doğru eğilir. "Lexi bu konuda inanılmaz derecede açık sözlü olduğu için, bu küçük gizemi çözmeye çalışıyorum sadece."

Ronnie, kuzeninin ulaşamayacağı şekilde kollarını masanın altına sokarken gözlerimi deviriyorum. Ellerini göremiyorum ama başparmaklarının deli gibi masaya vurduğunu duyabiliyorum ve bir saniye sonra...

Telefonum tekrar titrer.

RONNIE

Kim o????

Ronnie'nin ekrana bakmadan bile tutarlı bir şekilde yazabilme yeteneğine hayranlıkla iç çekiyorum.

"Sır saklama!" Andie beni azarlıyor, ama son yirmi saniyede hiçbir şey yapmadığım ve söylemediğim halde neden bana bağırdığına tam olarak anlamıyorum. "Eğer ona söylersen, bana da söylemelisin!"

"Neden sır?" diye sorar Eli, bara ilk girdiğinde olduğu kadar şaşkın bir ifadeyle.

Üçü birden bana bakar, hepsinin yüzünde aynı sorgulayıcı, araştırıcı bir ifade vardır ve... Yapamıyorum. Artık dayanamıyorum. Hepsi bana küçük gözlerle bakıyor, sırtımdan ter damlıyor ve ben daha yeni hatırladım ki, *berbat* bir yalancıyım. Bütün bu olay korkunç, *çok korkunç* bir fikir. Çirkin gerçek kadar korkunç, şu anda kusmuk gibi dudaklarımdan dökülüyor.

"Damian," itiraf ediyorum.

Masayı sessizlik kaplıyor. Aslında, tüm barı kapladığından eminim, sanki çevremdeki herkes benim her nefesimi takip ediyor, gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyor, sanki dünyanın en klişe pembe dizisinde yaşıyormuşum gibi.

Ronnie sersemlemiş görünüyor. Andie, en sevdiği iki hayran grubu savaşa girmiş gibi. Eli'nin kaşları, karmaşık bir zihinsel hesap yapmaya çalışır gibi çatılmış.

"Damian Navarro mu?" diye soruyor, sessizlik biraz fazla uzayınca. "Dur, sen..." Ona sertçe bakınca susuyor, gözlerim bıçak gibi keskinleşiyor, cümlelerin geri kalanını bitirmemesi için sözsüz bir uyarı veriyorum. Hatta dişlerimi bile göstermiş olabilirim. "Boş ver," diyor çabucak.

Rahatladığımı saklamaya çalışmadan nefes veriyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, neden bir bahis için benimle yatan bir adamla isteyerek çıkmış olduğumu açıklamak için ikna edici bir yalan bile uydurmadan yirmi soru sorma oyunu oynamak değil.

Aptal Andie ve onu beş dakika bile yalnız bırakamayan aptal nişanlısı. Grup sohbetine mesaj attığımda, kızların burada benimle buluşup kötü şansım için bana acıyacıklarını hayal etmişim. Elbette şok olacaklarını biliyordum, hatta Ronnie'nin biraz öfkeleneneceğini bile tahmin edebilirdim, ama her şeyden çok sempati, birlikte bir içki ve belki bir kucaklaşma bekliyordum. Damian'ın bana verdiği rolü oynamak zorunda kalacağımı düşünmemişim ve bu kadar çabuk bir bahane uydurmam gerekeceğini de hiç tahmin etmemişim. Tüm bunların nasıl olduğunu sindirmek için bile zamanım olmadı, insanlara ne diyeceğimi düşünmeye hiç fırsatım olmadı.

Ve bu küçük etkileşim sayesinde, bunu çok kötü bir şekilde yaptığının acı verici bir şekilde farkındayım.

Birdenbire Touro Park'tan kaçtığıma pişman oldum. Birkaç dakika daha kalsaydım, o pislik herifle bu ayrıntıları halledebilirdik.

Ronnie kendine gelir, sanki biri reset düğmesine basmış gibi koltuğunda sarsılır. Saçlarını savurarak Eli'ye bakar, ama önce gözleri benimkilere kayar. Uzun sürmez, sadece bir saniye, ama o saniye, gözlerinin derinliklerindeki sinsi parıltıyı fark etmem için yeterlidir.

Olamaz.

"Hayır, devam et," diye ısrar eder, sesi nazik bir şefkatle. "Ne söyleyecektin?" Eli'ye devam etmesi için eliyle işaret eder.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım, ama o sadece bana şekerli bir gülümseme atar.

İşte orada. Melek gibi görünüşünün altında artık açıkça görebiliyorum: öfke ve benim bu kadar aptal olabileceğime dair saf inanamama.

O haklı, ama aynı zamanda... başka seçeneğim var mıydı ki?

Onun yüzüne kızgın bir bakış atarak, doğduğu günü sessizce lanetliyorum. Sonra hemen sözlerimi geri alıyorum, çünkü ne kadar vahşi olursa olsun, onu ölümüne seviyorum ve onun şansını ve böyle korkunç kararlar vermek zorunda kalmadığı koşulları kıskanmayı tercih ediyorum.

Eli'nin gözleri Ronnie ile benim aramda gidip geliyor, bizi ormanda tehlikeli bir ayıyı gözleyen biri gibi inceliyor, kaçmalı mı kalmalı mı kararsız. Muhtemelen hala fırsat varken kaçmış olmayı diliyordur. Yanında, Andie gözlerini kocaman açmış, dramın gelişmesini izliyor. Tatlı görünüşüne rağmen, buna bayılıyor. Şimdi tek ihtiyacı olan şey biraz patlamış mısır.

"Ne diyordun, Eli?" Ronnie tekrar sorar.

Sorduğum halde, aslında onun ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Bir şeyi kanıtlamak istiyor. Eli boğazını temizleyip "Eski olayları tekrar gündeme getirmeye çalışmıyorum, sadece... Geçen bahar olanlar yüzünden aramızda pek iyi bir geçmiş yoktu. Bilirsin, o video yüzünden." dediğinde, bu niyeti fazlasıyla anlaşıyor.

Dudaklarımdan bir iç çekiş daha kaçır. Buradaki tek bir kişi bile Damian'ın aptalca bahsini bilmesaydı ne harika olurdu.

Ronnie koltuğunda dönerek bana bakar. "Haklı bir noktaya değindi. Cevabınız nedir, Bayan Dornan?"

Hey, beyin, benim IQ'mun ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun? Bu zekânı kullanıp, aklı başında bir insanın Damian Navarro ile neden çıkacağını mantıklı bir şekilde açıklayabilirsen, bu saçmalığı bitirebilirim.

Ona sertçe bakıyorum. "Ne dememi istiyorsun?"

Ağzının sol köşesi kıvrılır. "Hiçbir şey. Sessizliğin her şeyi anlatıyor." Dilini şaklatır ve bakışlarını Eli'ye çevirir. "Soruna cevap vermek gerekirse, Elijah, Damian çok cömert bir sevgilidir ve penisi görünüşe göre sihirli." Sesindeki tiksinti cam kadar net ve keskindir. "Yani, Lexi'nin onu herkesin önünde utandırdığını unutmaması için öyle olmalı."

"Ben unutmadım," diye karşılık verdim.

Parmak ucuyla alt dudağına dokundu. "Sesinde küçümseme mi hissediyorum? *Sevgiline* karşı hissedilecek garip bir duygu."

"İğrenç. Öncelikle, benim yanımda bir daha asla sevgili deme. İkincisi, o... üzgün," diye bitiriyorum zayıf bir şekilde.

Ronnie bir kaşını kaldırdı. "İkna edici."

"Bu, aranızda halletmeniz gereken bir mesele gibi görünüyor, ben gidiyorum," diye araya girer Eli, koltuğundan kalkarak. "Ronnie, her zamanki gibi çok keyifliydi. Lexi... tebrikler?"

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bir sonraki içkim nerede diye merak ederek.

"Sana gelince..." Eli eğilip Andie'nin yanağına bir öpücük kondurur. "Akşam görüşürüz?"

Yüzü kiraz kırmızısına döner ve gülümser. "Evet. İşimiz bitince ararım."

Ronnie ile aralarında bir kez daha belirsiz bir bakış alışverişinde bulunan Eli, yavaşça geri çekilir, sonra dönüp suç mahallinden kaçan bir suçlu gibi bardan koşar adımlarla çıkar. Dürüst olmak gerekirse, yakında öyle bir yere dönüşebilir.

"Bu gece ne var?" diye soruyorum, Ronnie'nin öfkesinden birkaç dakika daha kaçmak için çaresizce, artık yalnız kaldığımıza ve aldatma maskesini nihayet çıkarabileceğimize seviniyorum. Zaten başından beri pek iyi takamamıştım.

Manikürlü bir parmak yüzümde çılginca sallanıyor. "Konuyu değiştirme!" diye azarlıyor.

Elini itiyorum. "Böyle bir ortamda büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum Andie'ye, onun omzunun üzerinden.

Ronnie nazikçe kokladı ve koltuğuna geri çöktü. "Bu çok acı, Alexandria. Gerçekten."

Ben burun kıvrarak güldüm. "Üzgünüm ama deli gibi davranıyorsun."

"*Deli* mi?" diye bağırır. "Burada deli olan tek kişi *sensin*, çünkü sen açıkça aklını kaçırmışsın!" Ağzını kapatır, gözlerini kapatır ve sakinleşmek için derin bir nefes alır, zenini ya da her neyse onu arar. Gözlerime tekrar baktığında, çok daha alçak bir sesle, "Cidden, *ne oluyor* Lex? Damian mı? Sorduğum *birkaç* soruyu görmezden gelerek, bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu gören tek kişi ben olamam, değil mi?" der. Andie'ye döner, Andie ise başını sallar.

"Bu gerçekten çok saçma," diye onaylar.

"Ayrıca, Damian'ın Craigslist'teki adam olması nasıl mümkün olabilir ki?" diye devam eder Ronnie. "Bunun onun sapıkça bir planının parçası olmadığına emin misin?"

ve seninle dalga geçmiyor mu? *Yine* mi?" Gözleri fal taşı gibi açılır ve neredeyse kulakları sağır edecek bir çığlık atar. "Ya bu da onun bahislerinden biriye..." "Öyle değil," diye onu sakinleştiririm. "İnan bana, öyleyse onu öldürürüm

öldürürdüm."

Stalker olmakla suçlanan kişinin *ben* olduğumu söylemeye gerek görmedim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Andie. "O pek güvenilir bir adam değil."

Elimi reddedercesine salladım. "İkiniz de Damian'ı çok abartıyorsunuz. İkiniz ve Gina dışında, annemin ne durumda olduğunu kimse bilmiyor, bu yüzden onun böyle bir işin ya da paranın beni cezbedebileceğini düşünmesi için hiçbir gerekçe ya da neden yok. *Ve*," Ronnie sözümü kesmek üzereyken devam ediyorum, "eğer beni kızdırmak için ilanı görmem ihtimaline karşı yayınlamış olsa bile, buna cevap verecek kişinin ben olma ihtimali 25 binde bir. Tabii Newport'taki herkesin, bebekler dahil, Craigslist'e baktığını varsayarsak. Matematik tutmuyor, çocuklar."

Ronnie iç çeker, pençelerini geri çeker, sonra masanın üzerinden uzanıp nazikçe elimi tutar. "Her neyse, bu tuhaf bir tesadüf, bebeğim. Sadece senin tekrar incinmeni istemiyorum."

Ona küçük bir gülümseme sunup parmaklarını sıkıyorum. "Biliyorum. Beni bu kadar endişelendirdiğin için seni seviyorum, ama endişelenmene gerek yok. Onunla *gerçekten* çıkacak değilim ya."

"Ama rol yapman gerekecek," diye Andie işaret eder. "Bu çok farklı mı? Sahte duygular, gerçek duyguların yeniden ortaya çıkmasına neden olabilir."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Damian'a hiç hislerim olmadı. Sadece bir anlık bir hata yaptım. Tamam, iki hata," ikisi de bana aynı şüpheli bakışları attığında düzeltirim. "Ama bu konumuzun dışında. Bu bir iş anlaşması. Hepsi bu."

"Bir 'iş anlaşması'," diye tekrarlar Ronnie, parmaklarını havada tırnak işareti yaparak. "Tabii."

"Öyle!" diye ısrar ediyorum. "Bakın, şok edici, biliyorum. Damian, Craigslist'te ilan veren adam olmasını bekleyeceğim *son* kişi ve ben de hala bununla başa çıkmaya çalışıyorum, ama... ben iyiyim. Her şey yolunda. Bazı yönlerden bu iyi bir şey. Tanıdık bir durum. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum."

Andie kaşlarını çattı. "Bu durumda tanıdık olması iyi bir şey olmayabilir." Ronnie de onaylayarak başını salladı.

Sinirli bir nefes veriyorum. "Hey, o ilana neden cevap verdiğimi unutmayalım," diye hatırlatıyorum onlara. "Elim kolum bağlı. O paraya ihtiyacım var, bu yüzden onu almak için dokuz ay boyunca o pisliğin kız arkadaşı gibi davranmam gerekiyorsa, öyle olsun. Ayrıca, onu on yerine on beş bin dolara ikna ettim, yani ocak geldiğinde, sigorta muafiyetini ve annemin ilaçlarını ödeyecek kadar para biriktirmiş olacağım." Kuzenler şüpheyle birbirlerine bakınca, "Aranızda ayda on beş bin dolar ödeyecek başka biri var mı?" diye mırıldanırım.

Ronnie elini kaldırır. "Ben teklif ettim. Ve teklifim hala geçerli. Açıkçası, bu noktada, kabul etmemene biraz kırdım."

Barmen, tam da bu çok garip anda içkimi getirir ve o, gecenin üçüncü Gin Eyre'sini önüme, barın adı ve logosu ile süslenmiş zarif bir peçetenin üzerine koyarken, ben teşekkürlerimi mırıldanırım: açık bir kitabın üzerinde duran bir salkım üzüm. Ronnie ve Andie'ye bir şey isterler mi diye sormaya çalıştığında, cümlesini bitirmeden ikisi de aynı anda "Biz iyiyiz, teşekkürler" diye cevap vererek, genetik olarak akraba bile olmayan iki kişi için ikiz enerjisi yayıyorlar.

Tekrar yalnız kalır kalmaz, Ronnie konuyu açar. "Cidden, neden yardım etmemize izin vermiyorsun?"

Göğsüm sıkışır. "Yapamayacağımı biliyorsunuz. Ailenizden çok fazla şey istiyorum. Ve bunu seve seve yapacağınızı biliyorum, ama gerçek şu ki... bu arkadaşlığımızın dengesini büyük ölçüde bozacaktır."

Ve şu anda, bu ikisiyle olan arkadaşlığım, hayatımda sahip olduğum tek iyi şeylerden biri.

Ronnie biraz geri çekilir ve burnunu kırıstırır. "Ne, sanki sana patronluk taslayacağım da ne? Tanrım, Lex, beni ne tür bir arkadaş sanıyorsun?"

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Tabii ki hayır. Ama..." Tereddüt ettim, açıklamak için doğru kelimeleri arıyordum. Keşke bunu rakamlarla anlatabilseydim. Rakamlar yalan söylemez ve matematik, akıcı bir şekilde konuşabildiğim tek dildir.

Ama sayılar bu savaşı benim için veremez ve Ronnie, neden onun cömertliğini kabul edemediğimi bilmek hak ediyor, ne kadar istesem de.

"Bu yük her zaman orada olacak, sana borçlu olduğumu ve asla ödeyemeyeceğimi bilmek, ve bu aramızdaki dinamiği değiştirecek. Gururuma bak, ama arkadaşlığımız benim için çok önemli, riske atamam.

. Seni seviyorum ve teşekkür ederim, ama bu benim için rahat hissedebileceğim bir borç değil."

"Ama *Damian*'a borçlu olman sorun değil mi?" diye karşılık verdi Andie.

Kafamı sallardım. "Mesele de o. Olmaz. Daha sonra bana dava açmasın diye ayrıntılara girmeyeceğim, ama *ona* bir iyilik yapmış gibi görünüyordu. Ayrıca, Navarro'lar 135 bin dolar daha fakir olsalar da olur, sence de öyle değil mi?"

Kuzenler yine şüpheli bakışlar atışır ve o anda onların asıl neden endişelendiklerini anlarım. Mesele para ya da birinci sınıfta yaşadığım utanç verici anları yeniden yaşamak değil. Mesele *Damian* bile değil; o sadece ikincil bir faktör, meselenin özü değil, onunla bağlantılı.

Hayır, mesele benim.

Uzun zamandır içimde biriken bir iç çekiş dudaklarımdan dökülür. "Bakın, geçen haftaki küçük... talihsizliğime rağmen, ikinizin bu kadar endişelendiği şey buysa, ben ondan hoşlanmıyorum. Ve inanın bana, o *da* benden hoşlanmıyor. *Damian*'dan bahsediyoruz. O bir kız arkadaş istiyor, benim istediğim kadar... Bilmiyorum, genital siğiller gibi."

"Onunla tekrar yatarsan, belki biraz alırsın," diye mırıldanır Ronnie.

Ona sert bir bakış attım. "Onunla bir daha yatmayacağım." Açıkçası, arkadaşlarımdan benim iradem hakkında bu kadar kötü düşünmesi beni çok utandırdı. Düşünmeden hareket eden biri olabilirim, ama vajinamı kendime saklayamayacak kadar aciz değilim.

Ronnie'nin ağzı bir çizgiye dönüşür. "Mm-hmm."

"Değilim! Hey, o bakış da ne öyle?" Dudaklarını geri çekerek en iyi kurmalı diş taklidini yapan Andie'ye ters bir şekilde sorarım.

Ellerini kaldırır. "Seni seviyoruz Lex, ama iki de iki yaptı." "Ne demek?"

"*Demek istediğim*, *Damian*'la iki kez yalnız kaldın ve her iki seferinde de hemen onun aletine atladın, kızım. Bu düzenin... kaderi kışkırtıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Oh, sen de mi? O kızıdan yeterince kader saçmalığı dinledim." Başparmağımı Ronnie'ye doğru uzatıyorum, o da öne eğilip parmağıyla kafama hafifçe vuruyor.

"Evrende küfür etme, aptal. *Dinliyor*."

"Tanrım, ikiniz *Damian*'la olan olaydan daha çok içki içmemi istiyorsunuz. Bu arada, *Damian*'la yanlış söylediğin gibi iki kez değil, *üç* kez yalnız kaldım. Yılın başında yapılan o saçma özel dersler

yılın başında yapılan dersler sayılmaz çünkü tanıklar vardı, bu da bizi geçen hafta kütüphanede... bilirsin... bir kez ve sonra bugün parkta kalanlarla bırakıyor. Ve tahmin et ne oldu? O parkta onun aleti hiçbir deliğime girmeden kaçmayı başardım. Yani, hayır, senin inandığının aksine, onunla bir daha sevişmeyeceğim." Başımı geriye atıp Gin Eyre'mi bir dikişte içtim, sonra bardağı masaya vurup dudaklarımı elimin tersiyle sildim. "Dediğim gibi, bu tamamen iş ilişkisidir."

"Julia Roberts de aynı şeyi düşünmüştür," diye karşılık verdi Andie.

Ronnie kuzenine büyük, baykuş gibi gözlerle bakarken, ben daha anlaşılır bir "Ha?" diyorum.

Andie, dehşet içinde ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "*Pretty Woman* mı? Tanrım, sizlerin film eğitimi almanız lazım."

Nefesimi içime çektim, şakaklarımda ani bir zonklama hissederek yüzümü buruşturdum.

Bu ikisi bana migren ağrısı yapmaya başlıyor.

"Andie," diye başlıyorum, burnumun köprüsünü sıkarak, "Bunu bir nerd olarak söylüyorum, ama şu anda senin rastgele seksenler referanslarına kesinlikle tahammül edemiyorum."

Ronnie, beni ona dönmeme neden olan küçük bir "*hmph*" sesi çıkarır. "Eklemek istediğin bir şey mi var?"

Kollarını kavuşturur. "Sadece Andie haklı. O pislik herifin yanında kimyasal dengen bozuluyor ve onu nefret ettiğin için onu tekrar becereceğini biliyoruz."

"Bu hiç mantıklı değil."

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki mantıklı. Buna nefret seksi denmesinin bir nedeni var. Ona karşı hissettiğin tüm öfke ve nefret bir yere gitmek zorunda."

Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Esas olarak ona "çok fazla itiraz ediyorsun" deme fırsatı ve tatmini vermek istemediğim için, ama aynı zamanda onun haklı olmadığından yüzde yüz emin olamadığım için.

Damian Navarro'dan nefret ediyorum... ama lanet olsun, o çocuk yatakta ateş gibi.

Tanrım, vajinamın erkek zevkinden *gerçekten* nefret ediyorum.

"Ayrıca," Andie tekrar sözünü keserek, "eğer bu konuda ciddiyseniz ve bir çift gibi görünmeyi planlıyorsanız, bu, diğer insanlarla seks yapmaktan kaçınmak anlamına gelir, çünkü bizimki gibi dedikodunun bu kadar yaygın olduğu bir üniversitede bunu gizli tutmanın imkanı yok. Ve eğer birbirinizle seks yapıyorsanız

...", insanlar fikrini ifade ettiğini düşündüğünde yaptığı o sinir bozucu, abartılı omuz silkme hareketini yapar. "Sadece söylüyorum, dokuz ay uzun bir süre. Biriniz pes edecektir."

"Asıl soru şu: hanginiz kırılacak?" diye sorar Ronnie.

Kaşlarımı çatarak, somurtarak koltuk minderlerine gömüldüm. "İkinizin bana karşı birleşmesini hiç sevmiyorum."

Ronnie omzumu tutar ve bana acıyarak sallar. "Üzgünüm dostum. Sadece gerçeği söylüyorum."

CHAPTER TWELVE

✦ *Damian* ✦

**Camarón que se duerme, se lo lleva la corriente - Uyuyan karides
akıntıya kapılır.**

**Çeviri: Uyursan, kaybedersin... ve ben kazanmak için ne
gerekiyorsa yapacağım.**

Conwick kampüsünden birkaç blok ötede, sakın bir yerleşim yoluna sağa döndüğümde, arabamın GPS'i "*Hedefinize ulaştınız*" diye seslendi. Komşuların ev numaralarını not alırken, aradığım evin önüne park ettim, vites kolunu park konumuna aldım ve pencereden parlak mavi renkli Viktorya tarzı evin daha da parlak kırmızı kapısına baktım. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle bu değildi. Ev... sevimli, balık pulu şeklinde kiremitleri ve evin ön cephesi boyunca uzanan rahat beyaz bir verandası var — Blondie'nin yaşayacağını hayal ettiğim türden bir ev değil. Aklımda belirli bir şey vardı diyemem, ama kesinlikle daha uğursuz bir şey hayal etmişim, mesela bıçaklarla dolu bir kulübe, içinde benim hayalarımı kesmek için bıçaklarını bilemediği bir kulübe.

Ama yine de arka bahçe var gibi görünüyor, yani kulübeyi tamamen göz ardı edemem.

Geriye yaslanıp kalçalarımı kaldırdım, cebimden telefonumu çıkardım, rehberimi açtım ve en son kaydettiğim numaraya mesaj simgesine dokundum.

mesajımı yazarken, bir anlık şüphe parmağımı durdurdu.

Bu kötü bir fikir. Blondie'nin çabuk sinirlendiğini biliyorum ve böyle ansızın ortaya çıkmam yüzünden bana çok kızabilir. Eğer anlaşmamızdan vazgeçerse, aile işinde çalışma umudum, hayatımın karanlık tüneline tek ışık olan umudum tamamen yok olur ve sonra ne olur? Dizlerimin üstüne çöküp ailemin yanına sürünerek sevgili babamdan af ve merhamet mi dilerim? Sanki mümkünmüş gibi.

Hayır, bu işe yaramalı. İşe yaraması lazım.

"Cesur ol. Cesur ol. Korkma," diyorum kendime, annemin dekoratif kanepe minderlerinde yazılı ilham verici mesajı tekrarlıyorum. Normalde ev dekorasyonundan alıntılar yapmam, ama "yaşa, gül, sev"den daha uygun geldi ve içimden bir ses, bugün Blondie ile yüzleşmek için tüm cesaretime ihtiyacım olacağını söylüyor. Bu denklemdeki tek belirsiz faktör o ve yılın başında aramızda olanlar için benden intikam almak için bunu kasten mahvetmeyeceğinden emin olamıyorum.

Keşke bu anlaşmayı kabul etmesine neden olan şeyi bilseydim, en azından bir kozum olurdu. Ama bilmiyorum ve bana asla söylemeyeceğini hissediyorum, bu yüzden tek umudum, benim düşündüğüm kadar paraya ihtiyacı olması. Çaresizlik, en kararsız insanları bile hizada tutar.

"Başarabilirsin," diye mırıldandım. Sonra yarısı yazılmış mesajı bitirip gönder tuşuna bastım.

ME

Tık tık Blondie. Hadi bir yere gidelim

Telefonumun titreyerek cevap vermesi uzun bir süre alır.

BLONDIE

Kim o?

Yaramaz bir gülümseme dudaklarımın kenarlarında belirir. Başka bir durumda, bu kısa süreli anonimliği onu kızdırmak için kullanmak isteyebilirdim, ama mantıklı tarafım Blondie'nin kötü tarafına daha fazla düşmemem gerektiğini biliyor. Ayrıca, zaman geçiyor ve bu gösteriye başlamak için sabırsızlanıyorum.

Bu yüzden, yerine, yaramaz Damian'ı kontrol altında tutmak için büyük çaba sarf ederek şu mesajı yazdım:

Gözümün ucunda bir hareket, bakışlarımı telefon ekranından uzaklaştırıp eve çevirir. Perdelerin aralığından, ikinci kattaki pencerelerden biri aracılığıyla bana bakan tanıdık bir yüz görürüm. Blondie'nin ifadesinden anlayabildiğim kadarıyla, kayıtsızlıktan "siktir et bu herifi"ye kadar bir ölçekte, kafası karışık ve sinirli arasında bir yerde görünüyor, ama daha fazlasını anlayamadan ortadan kayboluyor, sanki bir hayalet evdeki hayaletler gibi, onları gerçekten gördüğünüzden şüphe duymanıza neden oluyor.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, ne yapacağımı bilemeden kapıyı açıp arabadan indim. Dışarı çıkacak mı, yoksa kapısına gidip kapıyı çalmamı mı bekliyor? Belki de beni yeterince uzun süre görmezden gelirim gideceğimi umarak zaman kazanmaya çalışıyordur. Geçen gün Touro Park'tan nasıl ayrıldığını düşünürsek, ikinci seçenek daha olası görünüyor.

Arabama atlayıp planımı tamamen terk etmek üzereyim ki, ön kapı açılır ve Blondie eşikte belirir. Gözlerime bakar, ama birkaç saniye tereddüt eder, sonra kapıyı arkasından kapatır ve aceleyle verandadan iner, yanakları hafifçe kızarmış ve saçları dağınıktır. Fırtınalı yeşil gözlerinde heyecan parıltıdır.

"Burada ne arıyorsun?" diye tısladı, bana doğru hızlı adımlarla yaklaşırken. "Bu arada," diye ekledi, kaşlarını çatarak eviyle arabam arasında bakışlarını gezdirirken, "benim evimin yerini *nereden* biliyorsun?"

Dudaklarımın köşeleri seğirdi. "Yöntemlerim var."

Kollarını kavuşturdu, ağzı sevimli ama bir o kadar da korkutucu bir surat ifadesine büründü.

Gözlerimi devirdim ve içimden bir iç çekerek, "*Tamam*, Conwick'teki ofisteki yönetici kadınlardan birine rüşvet verip senin bilgilerini aldım. Yaşına göre oldukça cilveli bir kadındı. Genelde olgun kadınlardan hoşlanmam ama bu seferlik bir istisna yapabilirim" dedim.

Blondie'nin bana attığı keskin bakış çeliği eritecek kadar sert.

"Meredith'ten bahsediyorsan, o 68 yaşında ve emekli olmak üzere, yani... iğrenç," der, tamamen şok olmuş gibi. "İkincisi, bu büyük bir gizlilik ihlali ve eminim ki yasadışıdır."

Ben de küçümseyerek nefes veriyorum. "Sen bana pek seçenek bırakmadın. Geçen gün kaçmadan önce numaranı isteyecek fırsatım olmadı. Bu arada, çok hızlısın."

"Sadece pisliklerden kaçarken," diye mırıldanıyor. Sonra, buklelerini eliyle tarayarak soruyor, "Benimle bu kadar çok konuşmak istiyorsan, neden bana e-posta göndermedin? Pazartesi günü kullandığımız iletişim yöntemini kullanabilirdin. Ya da *az önce* yaptığın gibi, numaramı çaldığın için bana mesaj atabilirdin."

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum, bir elimle çenemi kaşıyıp diğer elimi kalçama dayıyorum. "Ah, evet. Yapabilirdim. Doğrusu, aklıma bile gelmedi."

Bu yalan. Aklıma geldi tabii ki. Salı günü parkta buluştuğumuzdan beri Blondie'ye en az sekiz e-posta yazdım (ve sonra sildim), ardından bu sabah o eski tilki Meredith'ten numarasını alınca aynı sayıda mesaj yazdım. Ama sonunda hiçbirini gönderemedim. Sanırım çok uzak hissettim, iletişimimizi dijital alanda tutmak, onun tüm bunları hiç olmamış gibi davranmasını ve sonunda anlaşılmamızdan çıkmak için bir bahane olarak kullanmasını kolaylaştıracaktı. Tek yapması gereken beni engellemekti.

Öte yandan, onu evinde pusuya düşürmek... Burada beni engellemek kolay olmaz.

Blondie bana şaşkın gözlerle bakıyor. "Tamam, e-posta aklına gelmedi, ama rüşvet ve kişisel bilgilerimi çalmak geldi...?"

Utangaç bir gülümsemeyle geri çekilip arabamın yanına yaslandım. "Dinle, Dornan, buraya gelip çok yaramaz bir çocuk olduğum için beni dövmeyi planlamıyorsan, bence bunu unutmalısın. Tartışmamız gereken bitmemiş işlerimiz var."

Yanakları ateş gibi kızardı. "Sen dayanılmazsın," diye homurdandı.

"Sen de pedantiksin," diye karşılık verdim. "Bana söylemek istediğin başka hakaret var mı, yoksa bitti mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerindeki öfke kaybolur ve yerine hafif bir eğlence ışıltısı belirir.

"Pedantik," diye tekrarlar, her ünsüz sesi dilinde bıçak gibi keskin. "Büyük kelime. Anlamını bildiğine şaşırdım."

Omuz silktim. "Günlük kelime takvimim, buna ihtiyacım olacağını biliyordun." Kahkahayla güldüğünde, onu kazandığımı anladım.

Daha fazla bir şey söylemek için ağzımı açtım — balığı oltaya sıkıca takmak için — ama tam o sırada evinin ön kapısı tekrar açıldı ve orta yaşlı, dolgun bir kadın verandaya çıktı. Saçları Blondie'ninkinden daha kıvrırcıktı (gevşek tirbuşonlardan çok yay gibi kıvrımlıydı), ama fareli kahverengiydi

ve yüzü, parlak, meraklı yeşil gözlerini çevreleyen çillerle kaplı.

"Lexi? Burada ne oluyor?" Bakışları Blondie'den bana kayar ve kaşları anında kalkar. "Oh, merhaba." Merdivenlerden aşağı inerken bana gülümseyerek bakar. "Ve bu...?"

Gülümsemesine karşılık verip arabadan uzaklaşarak elimi uzattım. "Damian. Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi kabul ettiğinde ona göz kırptım. "Lexi'nin ablasısın herhalde?"

Gürültülü bir kahkaha attı. "Ben onun teyzesi Romeo, senin iki katın yaşındayım, ama iyi denemeydi."

Ben esprili bir cevap veremedim, sarışın kız aramıza girer ve vücudunu koçbaşı gibi kullanarak ellerimizi ayırır. "Bu arada, biz gidiyoruz." Bana sessizce bir kelime daha söylemem için meydan okurcasına bakar, sonra teyzesine döner. "Yapmamız gereken bir... işimiz var." Kıkırdamamı saklarım. Çok inandırıcı. "G, anneme birkaç saat sonra eve geleceğimi söyler misin?"

Bana göz kırpan bir sırıtışla, yaşlı kadın ellerini asit yıkamalı kot pantolonunun ceplerine sokar ve verandaya çekilir. "Bizim için acele etme. Bugün Cuma! Siz ikiniz gidin eğlenin."

Blondie arabaya doğru dönerken içini çekerek üst dudağını kıvırdı. "İğrenç."

Teyzesine neşeyle el sallayarak, eğilip kapıyı açtım. Sonuçta, yeğeniyle sahte bir ilişki yaşayacaksam, ona bir beyefendi olduğumu göstermem gerekirdi. Sarışın kız yanımdan geçip yolcu koltuğuna otururken, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Bahse girerim ben seni boşaltırken böyle demedin," diye fısıldadım.

Blondie, hava mı salya mı boğuldu bilemiyorum, öksürerek arabaya yuvarlanır, uzun, ince uzuvları birbirine dolanır, hareketiyle büyük gözlükleri yana kayar. Kendi kendime gülerek, sürücü tarafına geçerim, emniyet kemerimi takıp kontağı çevirirken bana attığı ölümcül bakışları görmezden gelirim.

"Emin bile olmaman her şeyi açıklıyor." Kollarını kavuşturur ve nazikçe burnunu çeker. "Bu arada, güzel araba. Onu kazanmak için benim gibi kaç enayi sikkemek zorunda kaldın?"

Bir an tereddüt ettim, sonra arabayı vitesine alıp gaza bastım. Bu arabayla onun evine gittiğimde ona nasıl görüneceğini hiç düşünmemiştim, ama artık düşüncesizliğimin geri dönüşü yoktu. "Hayalarımın vücudumda kalması için bu soruya cevap vermeyeceğim."

Sessizlik aramızda büyüyor, ben yolun sonuna kadar devam edip sağa dönüyor, sonra bir sonraki sokağa girip geri dönerek kuzeye doğru ilerliyorum. 138 numaralı yola girip Newport Köprüsü'ne doğru ilerlerken Blondie'nin bana sorgulayan bir bakış attığını hissedebiliyorum, ama Jamestown'u geçip köprü'nün son kısmını geçip North Kingstown'a doğru ilerlerken, sonunda soruyor: "Ee, nereye gidiyoruz?"

"Dediğim gibi. Dışarı," diye cevap veriyorum, gözlerine bakmadan.

"Yani... cesedimi saklamayı planladığın kırsal bölgeye mi?" "Biraz daha halka açık bir yer düşünmüştüm."

"Halka açık," diye tekrarlar, bu kelimeye yüzü solarak.

Kıkırdamıştım. "Genelde randevular böyle olur."

Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışsam da, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve o, benim gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı ki, "Ben... başladığımızı fark etmemiştim," diyor.

Düşünceli bir mırıldanma dudaklarımdan çıkar. Gergin görünüyor. Ve tabii ki - çünkü bunu daha önce düşünmüş olamazdım - şimdi performans kaygısı mı yaşıyor yoksa belki de fiziksel olarak halka açık yerlerde sevgisini gösteremiyor mu diye merak ediyorum. Soğuk kişiliği bu teoriyi destekliyor.

Bakışlarımı tekrar öne çeviriyorum, onu ikna etmek için ne gerekiyorsa söylemeye kararlıyım. *İkimizin de* bunu yapabileceğimizi.

Geleceğim tam anlamıyla buna bağlı.

"Sakin ol, Dornan," diye mırıldanıyorum, sesim rahat ve -memnuniyetle- ikna edici bir şekilde güven verici. "Bugün, senin çok sevdiğin temel kuralları belirleyeceğiz."

O homurdanıyor ve ben tam da o anda başımı ona çeviriyorum ve o güzel yeşil gözlerini devirirken yakalıyorum.

Az önce aramızda hissettiğim küçük mizah izleri, kavurucu sıcakta asfaltta damlayan bir su damlası gibi buharlaşmış gibi. Kururken çıkardığı cızırtıyı neredeyse duyabiliyorum.

"Merakımdan soruyorum," diye elimi sallayarak başladım, "sen her zaman bu kadar öfkeli bir güneş ışığı musun, yoksa bugün uyandığında huysuz bir ruh hali içinde miydin?"

"Şey, kabusla uyandım," diyor Blondie, olayı olduğu gibi anlatarak. "Bunun için mutlu olmadığım için beni suçlayamazsın."

Onun sözlerini bir an düşünürüm, ama onun bakış açısından bakmaya çalışsam da, yapılması gereken şey değişmez. Bana karşı beslediği kötü duyguları ona kıskanmıyorum, ama geçmişimizi geride bırakmanın bir yolunu bulamazsa, bu ilişkinin asla yürümeyeceği gerçeği değişmez.

"Biliyorsun, bana karşı hissettiğin tüm bu küçümsemeyi sevgiye dönüştürmek için çaba sarf etmelisin, aksi takdirde kimse bizim bir çift olduğumuza inanmaz."

Geniş bir gülümseme takınıp gözlerini kırptırıyor, kirpikleri o kadar uzun ve koyu ki, gözlerini kırptığında yanaklarına yayılıyor. "Daha iyi mi?"

Bir saniye ona bakıp sonra tekrar yola döndüm. "Hiç de değil. Ayrıca seni uyarmalıyım, ailem alaycı tavırları sevmez. Hiç mizah anlayışları yoktur, inan bana, ben bilirim. Ne olduğunu anlarlar."

"Yüzüm mü?" diye sordu, şaşkın.

Kafamı salladım. "Gülümsemen. Çok sahte ve onlar bunu anlayacak."

Koltuğuna çökerek, düşünceli bir şekilde başparmağını alt dudaklarına dokundurur. "Tamam, o zaman bir çift yalan dedektörünü bizim çıkıyor olduğumuza nasıl ikna edeceğim?"

"Şey, tüm sıkıcı yaşlı insanlar gibi, görmek istediklerini görecekler ve görmek *istedikleri* şey benim hayatımı düzene sokmam ve geleceğimi ciddiye almam," diye açıklıyorum. "Sadece rahat ol ve fazla düşünme. Doğal davran, tamam mı? Son erkek arkadaşınla nasıl davrandığını düşün." Bir an duraksıyorum, aklıma bir şey geliyor. "Daha önce erkek arkadaşın oldu, değil mi?"

Yüzümün yan tarafında sert bakışlarını hissediyorum. "Evet, erkek arkadaşım oldu. Senin oldu mu?"

"Biliyor musun, bu hafta ikinci kez biri bana bunu soruyor," diyorum, pazar günü büyükannemle yaptığım konuşmayı hatırlayarak. "Neyse," Blondie neden kız arkadaş istemediğimi yanlış anlamadan önce konuyu değiştirsem iyi olur, "parayı düşün Dornan, eminim kısa sürede Meryl Streep gibi olursun."

Blondie zorla nefes verdi, sonra kapı düğmesine basarak camı birkaç santim indirdi. Dışarıdaki hava arabaya doldu, buklelerini şiddetli bir çılgınlığa sürükledi. "Eğer satacaksam, nereye gittiğimizi bilmem gerekmez mi?" diye ısrar etti, sesi rüzgârın sesini bastırıyordu. Çenesini kaldırdı ve bu hareket, hafif de olsa, dikkatimi yoldan uzaklaştırdı. Ona sadece bir an bakarım, ama bu, geçen hafta uyandığımda onu yatağımda bulduğumda ne kadar seksi görüldüğünü fark etmem için yeterlidir. Onu böyle tercih ediyorum: doğal bukleleriyle, makyajsız, burnundan aşağı kayan o iğrenç büyük gözlükleriyle ve hiç umursamayan haliyle.

İtiraf etmeliyim ki, bu benim için işe yarıyor. Hatta şimdi daha da seksi görünüyor.

Bu düşünce midemde ekşi süt gibi yerleşiyor ve yüzümü buruşturarak gözlerimi ondan ayırıyorum. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum (ya da umarım fark etmez umduğum ani ereksiyonun), ama parfümün, kadın feromonlarının ya da rüzgârın yüzüme esen kokunun suçunu tutuyorum. O kadar hafif ki, daha önce fark etmemiştim, ama şimdi fark ettiğimde, Blondie'nin narenciye ve vanilya gibi harika koktuğunu görmezden gelemiyorum. Aniden etrafımı saran bu baş döndürücü kokuyla net düşünmek zorlaşıyor. En azından Damian Jr. için öyle. Ve ikimizin de bu iş için net kafaya ihtiyacımız var.

Gergin penisemdeki kot pantolonun sıkıntısını hafifletmek için biraz kayarak, penceresi tamamen kapanana kadar parmağımı kapının ana kontrol düğmesine bastırıyorum. Sonra, tedbir olsun diye, klimayı açarak arabayı soğutma bobinlerinin hafif metalik ve çok daha az seksi kokusuyla dolduruyorum.

Blondie'nin yakıcı bakışları yine yüzüme takıldı.

"Tamam," diyorum çabucak, dikkatini pantolonumdaki şişkinlikten başka yere çekmek için, pencereyi kilitliyorum ki tekrar açmasın. Ya da kendini dışarı atmasın. "Ama şunu bil, hareket halindeki bir araçtasın, artık geri dönüş yok."

"Oh, tanrım," diye mırıldanıyor, endişeli.

"Alışverişe gidiyoruz!" diye bağıriyorum, sanki yarışmacıya çamaşır makinesi ya da ömür boyu çorap kazandığını söyleyen bir şov sunucusu gibi.

"Alışveriş," diye tekrarlar, sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi. Blondie'nin aslında bir robot olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Öyle dedim, değil mi?"

"Evet, ama ne için alışveriş?" diye sorar ve elini kaldırır. "Bir daha düşündüm de, söyleme. Bir sonraki kavşakta beni indir."

"Yeni bir gardırop," diyorum ve dikkatlice ekliyorum, "Senin için tabii ki. Benim giyimim kusursuz."

Ortam bir anda karardı ve Blondie'nin kendi hayatına çok değer verdiği için beni boğup arabayı çarpma riskine girmeyeceğini umarak dua ettim. Kendimi zorlayarak ona bir kez daha baktığımda, ifadesinin isyankar olduğunu görmek beni şaşırtmadı.

"Peki, benim kıyafetlerimin nesi var?" diye sorar, dişlerini sıkarak.

"Hiçbir şey!" diye temin ederim ve bunu içtenlikle söylerim. "Old Navy kot pantolonun sana çok yakışmış. Gerçekten *çok* yakışmış." Yüzü yumuşamayınca eklerim, "Demek istediğim, çok güzel bir..."

"Devam et!" diye keser sarışın.

Huh. Onun poposuna iltifat etmenin, onu zaten benden daha fazla nefret etmesine neden olacağını kim düşünürdü? Gerçekten her gün yeni bir şey öğreniyorsun.

Boğazımı temizledim. "Sana yeni bir imaj yaratmaya çalışmıyorum. Normal kıyafetlerini giymeye devam edebilirsin. Bu sadece birlikte görülüp fotoğraf çekilebileceğimiz zamanlar için... Yani, Conwick'te olduğun günler ve sahte randevulara çıktığımız zamanlar için."

"Hala bunun gerekliliğini anlamıyorum," diye karşılık verdi, sesi kibirliydi.

Gerçeğin beni öldürmemesi umuduyla bir iniltiyi bastırıyorum. "Sadece... şu anki gardırobun, benim vermem gereken imaja pek uymuyor."

Blondie koltuğunda pozisyonunu değiştirerek üst vücudunu bana doğru çevirir. "Yani...?"

Ona inanamayan bir bakış attım. "Hadi ama Dornan. Ben milyar dolarlık bir servetin varisiyim. İndirim mağazalarından alışveriş yapmış gibi görünen bir kızla görülmemeliyim. Ailemin beni ciddiye almasını istiyorum, geçici bir dönemden geçtiğimi düşünmelerini değil."

"Peki o ne tür bir aşama olur?" diye tersledi. "Tanrım, daha fazla hakaret edemez miydin?"

Dudaklarımdan alaycı bir iç çekiş kaçar. "Bu *sana* kişisel bir saldırı değil, atılgan bayan. Eğer bir şeyse, onlar hakkında bir yorum." Uzakta görünmeyen bir şeye elimi sallarım. "Magazin dergileri, ailem, bilgisayar ekranının arkasına saklanan, her şeyden şikayet ederek kendine hak ve önem hissi veren anonim Karen. Hepsi

hepsi yargılayıcı pislikler ve inan ya da inanma, seni hayatım boyunca uğraştığım zehirli saçmalıklardan kurtarmaya çalışıyorum."

Alaycı bir kahkaha attı. "Tabii. Tıpkı geçen bahar beni herkesin önünde küçük düşürmekten kurtardığın gibi."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Hak ettiğim bir tokat. Ve tüm dünyayı bizim çıkıyor olduğumuza inandırmaya çalışmasaydık, bana açıkça saldırmak için can attığı sözleri bir erkek gibi karşılardım. Ama bunun için vaktimiz yok ve eğer o içindeki Elsa'yı bulup onu serbest bırakamazsa - ya da en azından duygularını bir kenara bırakamazsa - bu iş felaketle sonuçlanacak ve denemekle kendimizi kandırmış olacağız.

"Anlamıyor musun?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor, ama geri adım atmıyorum ya da özür dilemiyorum. Blondie'nin içinde bulunduğu durumun farkına varması gerekiyor. "Senin gibi biriyle çıkarsam..." Sözümü kesip, üzerinde "I" harfi ve onun yanında bir kalp, ardından matematiksel pi sembolü olan bir pasta resmi olan tişörtünü işaret ediyorum (Blondie e-posta adresini yanlış anladığım için bana kızdıktan sonra Google'da aradım) resmi var. "Şöyle diyelim, sosyal medya bayram eder. En iyi ihtimalle, herkes senin altın avcısı olduğunu düşünür. En kötü ihtimalle, sadece görünüşüne bakarak seni hiç yaşamadığın şekilde yerden yere vururlar ve inan bana, bu tür şeyleri görmezden gelmek çok zordur. Yanlış anlama Dornan, sen çekici birisin. Hatta on üzerinden on veririm ve o nerd gömleğinle çok sevimli olduğunu da ekleyeyim, ama ailem bunun bir şaka olduğunu ve onların tehditlerini ciddiye almadığımı düşünecek. *Ama* seni giydirip, sana güzel bir hikaye uydurursak..."

Aramızda kalp atışı gibi, yüksek ve güçlü bir sessizlik hakim. Onun tepkisizliği, sözlerimi nasıl algıladığının bir göstergesi ise, bu sessizliği doldurma, kendimi daha da zor duruma sokma isteğine karşı direniyorum. Bakışlarımın tekrar sarışına kaymasını, yüzünden aklından geçenleri okumaya çalışmasını engellemek için tüm dikkatimi yola veriyorum.

"Yani, sadece bizim çıktığımızı yalanlamamı istemiyorsun, kim olduğumu da yalanlamamı istiyorsun." Bu bir soru değil. Sadece basit bir gerçeklik ifadesi. Bir onay.

Acı bir kahkaha attım. "Düşündüğün kadar zor değil. Ben bunu her zaman yapıyorum." O burun kıvrıldı. "Öyle mi? Ne zaman?"

Ona iğneleyici bir bakış attım. "Tanıştığımız zaman mesela? Sınıfta zorlandığımı ve gerçekten bir öğretmene ihtiyacım olduğunu söylediğimde bana inandın."

"Bu, tüm kimliğin hakkında yalan söylemekle aynı şey değil."

"Öyle mi?" diye meydan okurum. "Yalan yalandır. Aralarındaki tek fark, ne kadar iyi sattığıdır. Ve sen bana inandın, değil mi? Demek ki iyi satmışım."

Anında sinirlenir. "Evet, ama şaka benim üzerime kaldı çünkü incinen sen değildin, bendim. O yüzden, başkasına böyle bir yalan söyleme fırsatını kaçırdığım için beni affet."

Ouch. Bu bugün onun ikinci sert cevabı. Blondie'nin puanı iki. Damian'ın puanı sıfır.

"Dinle, o yapılacaklar listesi olayı... çok adice bir hareketti," diye itiraf ettim. "Ve neden kızdığını anlıyorum, gerçekten. Ama ne olursa olsun, özür dilerim. Gerçekten."

"Bunu sadece ben ayrılmayayım diye söylüyorsun," diye mırıldanıyor ve sesinden somurtduğunu neredeyse duyabiliyorum.

Sinirli bir nefes alıyorum. "İkisi de olamaz mı?" Sağ sinyal lambasını yakıp şeridi değiştiriyorum ve arabayı yolun kenarına çekiyorum, sonra araba durunca motoru kapatıyorum. Blondie neden durduğumuzu sormaya başlıyor ama onu kesiyorum. "Hadi ama, Blondie. Geçmiş geçmişte bırakalım." Koltuğumda ona dönerek en sevimli köpek yavrusu bakışlarımı ona yöneltirim. "Ayrıca," diye devam ederim, eski özgüvenimin biraz artmasının işe yarayacağını umarak, "sen de bana güzelce öç aldın."

Yanaklarında ince bir gülümseme belirir ve daha önce fark etmediğim küçük gamzeler oluşur. "Doğru," der, kendinden memnun bir şekilde. Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Bu arada, aletin nasıl?"

Aşağıya bakar ve yarı sertleşmiş penisin sönmüş olmasına minnettarım, hatta meraklı bir şekilde kasıklarımı incelediğinde hemen tekrar sertleşmemesine daha da rahatlarım. "Egosu incindi, ama hayatta kalacaktır," diyorum, içimden bir iç çekerek. "Ama ona küçük bir öpücük verirsen neşelenebilir..." Blondie koluma yumruk atıyor. "Şaka! Şaka!"

Ondan uzaklaşarak korkmuş gibi yapıp ellerimi teslim olarak kaldırıyorum. Büyük bir rahatlıkla, o da gülüyor.

Sırıtarak ellerimi tekrar direksiyona indiriyorum. "Ciddiyim, bu konuda sana gerçekten doğru davranmaya çalışıyorum." Aramızda belirsiz bir hareket yapıyorum. "Bu anlaşmadan ikimizin de başladığımızdan daha kötü durumda çıkmasını istemiyorum... maddi olarak ya da başka bir şekilde."

Blondie kararlı görünüyor, ama neye karar verdiğini bilmiyorum. Yeni kıyafetlere mi?

Anlaşmamız hakkında mı? Bana siktir git demesi hakkında mı?

Tam soracağım sırada, "Aramızda net olsun, senin pahalı kıyafetlerini giyeceğim ama kim olduğum hakkında yalan söylemeyeceğim" diyor. Yüzünde garip bir ifade beliriyor ve bu ifadeyi bir yerden tanıdığımı fark ediyorum. Nereden tanıdığımı hatırlamak biraz zaman alıyor ve Mart ayında bana listeyi ilgili hesap sorduğu anı hatırlayınca midem yine bulanıyor.

Evet. O zaman da yüzünde benzer bir ifade vardı, aynı öfke, incinmişlikle örtülmüştü.

"Eğer... 'fakir bir kız'la görülmekten utanıyorsan..." Sesi kesilir, dişlerini alt dudağına geçirir. Sonra o kararlı ifade geri gelir ve her zamanki gibi meydan okurcasına çenesini kaldırır. "O zaman bu *senin* sorunun, bu boktan rol yapma oyununu oynamak için başka birini bulabilirsin. Ben kendimden gayet memnunum."

İşte yine. Bir sözlü tokat daha. Sarışın: üç. Damian: sıfır.

İtiraz etmek için tereddüt ediyorum, ama sözler ağzımda karışıyor. "Ne? Ben *seni*..." *Seni değiştirmek istiyorum*, demek üzereyim, ama dilim düğümleniyor ve cümleyi tamamlamamı engelliyor. Hayal kırıklığıyla, "Sadece düşünüyordum..." diyorum.

Seni tanımak istemediğimi.

Ve eğer o başka biri gibi davranırsa, bilmeme gerek kalmaz.

Ama bunu ona söyleyemem ve yüzündeki incinmiş ifadeyi tekrar gördüğümde, sanki diyaframıma yumruk yemiş gibi ciğerlerimden tüm hava boşalır.

"Biliyor musun?" Nefesimi toplayınca söylüyorum. "Boş ver. Sorun değil. Yalan söylemene gerek yok. Sen kendin ol, Dornan. Senin için kolay olmalı."

Bunun benim için kolay olup olmayacağı ise henüz belli değil. "Yani, anlaştık mı?" diye soruyor.

Zorla gülümserim ve izci selamı yaparım, sonra kontağı tekrar çalıştırmak için düğmeye basarım. "Daha da iyisi. Hadi gidelim! Bütün gün vaktimiz yok!"

Trafiğe katılmak için sinyal veriyorum ve otoyola girerken onun fısıltıyla "Bu dokuz ay çok uzun olacak" dediğini duyuyorum.

Bir kez olsun, tamamen aynı fikirdeyiz.

Kısa bir yolculuktan sonra, Warwick'in dışındaki lüks moda butiği The Couture Room'un küçük, neredeyse boş otoparkına giriyorum. Annemin deyimiyle, burası Providence'ın içinde değil, hemen dışında olduğu için (yani kalabalık olmadığı için) gizli bir hazine. Buraya randevuyla giriliyor, böylece müşteriler tüm lüks markaları rahatça inceleyip deneyebiliyor... ve annem gibi gergin divaların sıradan insanlarla kaynaşmak zorunda kalmadan. Ayrıca, yardımcı olmak için kişisel alışveriş danışmanları da var, bu da bu özel gezinti için mükemmel bir yer haline getiriyor, çünkü Blondie'nin giyinip süslenmekten nefret edeceğini hissediyorum ve ilk kez birlikte halka açık bir yere çıkarken kavga etmek son isteğimiz. Ayrıca, buradaki personel müşterileri hakkında konuşma konusunda katı kurallara uymak zorunda, bu yüzden The Couture Room'da olanların The Couture Room'da kalacağından eminim ve sosyal medyada yayılmayacak, yani ilişkimizin dünyaya nasıl ve ne zaman açıklanacağı konusunda bir miktar kontrolümüz var.

Park ettikten sonra, kontağı kapatıp arabadan indim ve Blondie de peşimden geldi, ancak kapıya doğru yürürken güneşin kavurduğu kaldırımda tek bir çift ayak sesi duyuyordum. Omzuma bakınca, Blondie'nin arabanın yanında durduğunu gördüm. Yolcu kapısı hala açıktı ve sanki kendi kişisel cehennemine girmişiz gibi butik dükkanın tabelasına bakıyordu.

"Bana Richard Gere numarası yapmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Ses tonu suçlayıcıydı ve o güzel gözlerini yüzüme dikmişti. "*Pretty Woman*'ı canlandırmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?" Sonra, tam olarak anlayamadığım bir şey mırıldandı, ama "Siktiğimin Andie'si" gibi geldi.

Uzun bir nefes verdim. "Orada seni öldürecek hiçbir şey yok, söz veriyorum. Ve kendini daha iyi hissedeceksen, bugün denediğin her şeyi veto edebilirsin. Giydiklerinle rahat olmanı istiyorum."

Blondie tereddüt etti. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Sadece... oraya girmeden önce, kurallar hakkında..."

"Yine kurallar mı?" diye inlerim. "Vay canına, ne kadar da eğlencelisin, değil mi?" "Ciddiyim." Butiğe bir kez daha tedirgin bir bakış atar, bu kez bu sefer vitrinde sergilenen tasarımcı markalı kıyafetler ve çantalar giymiş mankenlere. "Güzel kıyafetler giyip sahte bir gülümseme takınmak bir

, ama... o" — yüzünü buruşturarak, elini dükkânın yönüne doğru salladı — "gerçekten benden beklediğin tek şey bu mu?"

Ben sertleşiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Yanaklarını içe çekip bana şüpheli bir bakış attı. "*Demek istediğim*," rahatsız edici bir duraklamanın ardından başladı, "bana ayda on beş bin dolar ödüyorsun. İstediyin daha fazlası olmalı."

Sözlerinin ardındaki ima karşısında ağzım açık kalır, sessiz bir çılgılık çıkar. Seks için para ödemem gerektiğini düşündüğü için mi, yoksa özellikle *onu* sikmek için bu kadar zahmete girdiğim için mi daha çok kırılmam gerektiğini bilemiyorum, özellikle de o pastadan zaten bir parça tattıktan sonra. Daha önce fetihlerim için çılgınca şeyler yapmış olabilirim, ama bunun aşırı olduğunu ben bile kabul edebilirim.

Şokumu fırsat bilen Blondie'ye gözlerimi kısarak bakıyorum. "Hiçbir... komik iş yapmayacağına dair güvence istiyorum." "Komik iş mi?" diyorum, yüzümde hiçbir ifade yok. "Nesin sen, 1930'ların gangsteri mi? Gerçekten düşündüğünü söyle, Dornan."

gerçekten düşündüğünü söyle, Dornan."

Kaşları çatıldı. "Geçen hafta aramızda olanların bir tekrarı olmayacak, anladın mı? Senin için, etrafımda her zaman 'Dokunma' yazan bir balon var."

"Ama *bazen* dokunmamız gerekecek," diyorum. "Ailemizi kandırmak için tabii," diye ekliyorum, yüzündeki somurtkan ifade derinleşince. "Ve interneti. Ama içini rahatlatıcaksa, seni bir daha becermek gibi bir niyetim yok. Asla."

Lexi Dornan'la yatmanın sonuçlarını zor yoldan öğrendim ve aynı hatayı iki kez yapmaya niyetim yok.

Üç kez, hafızam beni düzeltir ve geçmişteki Damian'ın sarhoş kararlarını sessizce lanetlerim.

"Hayalarımın tekmelenmesini *tekrar* yaşamak istemiyorum. *Tekrar*," diye ekliyorum onu yatıştırmak için, çünkü güvenebileceği bir şey varsa, o da Damian Jr.'ın kendini koruma içgüdüdür. "Hadi ama. Uzun süredir burada duruyoruz ve biraz şüpheli görünmeye başladık."

Blondie yolcu kapısını kapatırken bana ters ters bakar, aslan kaşları çatık bir şekilde asfaltta karşıma geçer. "Yani, kadın düşkünü kralı dokuz ay seks yapmamayı hiç sorun etmiyor mu? Neden buna inanamıyorum?" butik girişine yaklaşırken sorar.

Dükkânın arka tarafında çekici bir satış elemanı gözüme çarpar ve ben gülümserim, ona kesinlikle ilgilendiğimi belirten flörtöz bir bakış atarım. Kız da gülümsediğinde, "Seksi bırakmak mı dedin?" diye sorarım. "Ayrıca, bu aldatmak olmaz. Bu *sahte* bir ilişki, unuttun mu?"

Sarışın kız bakışımı takip edip alaycı bir şekilde gülümser. "Evet, ailene inandırmak için sahte bir ilişki. Son baktığımda, Conwick'te dedikodular herpes gibi yayılıyordu. Sözde arkadaşlarından biri, kız arkadaşın olmayan birini eve getirdiğini görürse, aileni de dahil olmak üzere tüm Newport sonunda bunu öğrenir. Onları kandırmak için bu kadar uğraştıktan sonra gerçekten bu riski alacak mısın?"

Ona gerçek arkadaşım olmadığını, en azından gerçek anlamda olmadığını ya da Conwick hakkında haklı olduğunu söylemeye tenezzül etmedim. Ama seks yapmak istediğimde baktığım tek yer üniversite kampüsü değil ve otel diye bir şey var. Ama sonra... paparazziler ve sosyal medyada hesabı olan herkes var, ve yeni kız arkadaşım hakkında haber yayılır yayılmaz, akbabalar etrafımda dolanmaya başlayacak. Bu, düşündüğümde daha zor olabilir ve sahte kız arkadaşımı aldatırken yakalanmak ikimiz için de iyi olmaz.

"Benim yöntemlerim var," diye karşılık veriyorum, bu cevabın ne kadar saçma olduğunu ya da bu yöntemlerin işe yaraması için benim çok tanınmış olduğumu görmezden gelmeye çalışarak. Özellikle de Navarro servetinin varisi Damian Navarro'nun piyasadan çekileceği gerçeği tüm dünyanın ilgisini çektiğinde.

"Evet, ama senin *yöntem*lerin bana bu paraya mal olacak ve ben sadece..." Tereddüdü beni şaşırtır, ama yüzünü ne kadar incelemeye çalışsam da ifadesini anlayamam. Onu izlediğimi fark edince, kararlı bir şekilde başını sallar. "Bunun olmasına izin veremem. O yüzden onu pantolonunda tut, yoksa seni o kadar hızlı engellerim ki Viagra'yı bile söyleyemeden bitirirsin."

Şakacı bir korkuyla elimi göğsüme bastırıyorum. "Hey, ben hap kullanmıyorum, bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" diye karşılık veriyor, inanmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak.

Sonraki bir saatimi soyunma odasının dışındaki kanepede oturarak, salatalık ve lavanta spritz içerek geçiriyorum. Blondie ise isteksizce her türlü kıyafeti deniyor, bu da onun sinirini bozarken benim eğlencemi katlıyor. Asla söylemem ama her şey ona çok yakışıyor. Tasarımcı markaların kıyafetleri içinde rahatsız görünebilir (fiyatlarına takıntılı olduğu belli) ve stil olarak vücudu saran elbiseler... ama tanrım, ona çok yakşıyorlar.

Tek sorun, Damian Jr.'ın Blondie'nin kıyafetlerinin çoğunu biraz fazla beğenmesi ve onun yargısının benimkini etkilemesi. Bu yüzden, Blondie'ye iç çamaşırlarını giyip poz vermesini ikna etmeye çalışırken (başarısız olarak) kafama bir askı fırlattığı için şimdi soyunma odasından uzakta duruyorum. Neyse, denemeden yüzde yüz başarısız olursun, ve kafamdaki şişlik, o mükemmel göğüsleri bir kez daha görebilmek için bile değdi.

"Merhaba," diye bir ses duyuyorum arkamdan ve dönüp bakınca, az önce gördüğüm satış asistanı bana gülümseyerek bakıyor. "Affedersiniz, pardon. Bu çok garip olacak ama siz Damian Navarro musunuz?"

Randevuyu kendi adıma aldığımı ve bu yüzden bana sormadan kolayca bulabileceğini söyleme isteğine direndim.

Yine de, potansiyel bir seks partneri söz konusu olduğunda, ben bir centilmenden başka bir şey değilim. "Ehliyetime bakmam gerek, ama eminim öyleyim," derim, içimdeki çekiciliği sonuna kadar kullanarak, alaycı bir gülümsemeyle.

Gülümsemesi genişler ve güzel dişleri ortaya çıkar. Dişleri şimdi dolgun alt dudağını ısıyor ve Damian Jr.'ın dikkatini tamamen oraya çekiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yaklaşarak parmak uçlarıyla hafifçe koluna dokunur. "Ben Rosie. Eğer sonra vaktin varsa, sana numaramı vermek isterim..."

"Merhaba, sevgilim," diye kesen şehvetli bir ses duyulur ve danışmanın arkasından, benim seçtiğim kırmızı büzgülü mini elbiseyi giymiş Blondie'yi görürüm. Kumaş vücudunun hatlarına tam oturuyor, uzun kolları ince bacaklarını vurguluyor ve yüksek yakası, yüzünün narin kemik yapısına tam uyuyor. Kısa eteği ise bacaklarını neredeyse iki buçuk kilometre uzunluğunda gösteriyor.

Kahretsin, Blondie manken olabilir, diye düşünüyorum ve önümdeki diğer kadını tamamen unutuyorum. Stella McCartney'nin hiç kimseye bu kadar yakıştığını hiç sanmıyorum.

Satış asistanının yanından geçerek Blondie yanıma yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Beni tanıştıracak mısın?" diye soruyor, masumca kirpiklerini kırıştırarak.

Cevap vermek yerine, spritz'den sarhoş mu oldu yoksa uzaylılar tarafından ele geçirildi mi diye merak ediyorum. Önce sevgili yorumları, şimdi de bu mu? Tanıdığım Blondie'nin böyle bir oyunu yoktur, bu sadece ele geçirildiği anlamına gelebilir.

Diğer kadının gözlerindeki şehvet sönüyor, yanakları kızarıyor ve benim yüzümle Blondie'nin yüzü arasında tedirgin bir bakış atıyor. "Oh, uh, sen onun kız arkadaşı falan mısın?"

Blondie sıkıntılı bir nefes verir. "*Keşke öyle olsaydı. O en iyisi.*"

Elini göğsüme bastırıp bana sevgi dolu ama çok yapmacık bir gülümseme atıyor — daha önce arabada taklitçilik yaptığını söylediğim gülümsemenin aynısı. Ben de sadece gülümsemekle yetiniyorum, ne yapmaya çalıştığını ve neden bu kadar utangaç ve baştan çıkarıcı davrandığını merak ediyorum... ve ne zaman bu kadar iyi olduğunu. Damian Jr. bile ikna olmuş.

Danışmana dönüp omuz silkiyor. "Ama hey, eşcinsel olduklarında eşcinseldirler, bilirsin? İyi olanlar genellikle öyledir." Tekrar iç çekiyor. "Oh, neyse. Tek yapabileceğim, onun hak ettiği arkadaşı olmak ve onu olduğu gibi sevmek."

Ona hayretle bakıyorum, ağzım açık, tek kelime bile edemiyorum, mantıklı bir düşünce bile oluşturamıyorum. Satış asistanı özür dileyip izin isteyince Blondie'nin ağzında zafer dolu bir gülümseme beliriyor.

"Ciddi misin?" diye sızlanıyorum.

Diğer kadın aceleyle uzaklaşıp, arkasına bakmadan dükkânın diğer ucundaki bir odaya girip kaybolurken, ben üzüntüyle izliyorum. Damian Jr., potansiyel yeni arkadaşını kaybetmiş gibi yas tutarken, sessizce onu teselli ediyorum. Üzgünüm dostum. Görünüşe göre yakın gelecekte sadece sen, benim elim ve birkaç mendil var.

Kadın gittikten sonra, sarışın kadın rolünü bırakıp bana dönüyor. "Cockblocked." Parmak ucunu göğsüme batırıyor. "Her gittiğin yere bunu yapmayacağımı sanma, pislik. Senin Scrooge'una lanet olası Noel Hayaleti olacağım."

Kaşlarımı çatarak, beni dürttüğü yeri ovuşturuyorum. "Öncelikle, Muppets versiyonundan mı bahsediyoruz? Çünkü o filmi çok severim. İkincisi, tamam, kadın, lanet olsun. Anladım. Sakin ol."

Blondie kollarını kavuşturur ve ben de içgüdüsel olarak ellerimi kaldırıyorum, sanki Jurassic World filmlerindeki kanlı raptorları evcilleştirebileceğini sanan adam gibi.

Sakin ol, kızım.

"Tamam, tamam, sen kazandın," dedim. "Anlaşmayı tehlikeye atmayacağım. Zaten hiç öyle bir niyetim yoktu." Blondie'nin şüpheli bakışları altında beş saniye dayandım. "Tamam, *belki* yapardım, çünkü ben erkeğim ve açıkça yanlış kafayla düşünme eğilimindeyim, ama haklısın. Bu riske atılamayacak kadar önemli, o yüzden uslu duracağım. Söz veriyorum."

(Şimdilik) yatışan Blondie, topuklarını dönüp soyunma odasına doğru koşarken, ben de sadık sahte erkek arkadaşım gibi arkasından gidiyorum.

"Bu elbise kesinlikle evet," diye sesleniyorum tam kalın kadife perdeyi kapatmak üzereyken. Gözlerimiz karşılaşıyor ve yanakları kızarıyor, ama bakışlarını kaçırıyor ve yerine eteğin kenarına asılı fiyat etiketine bakıyor. Etiket ters çevirdiğinde boğuk bir ses çıkıyor.

"Sen ödüyorsan sorun yok," der, gözleri şoktan büyümüş.

Yirmi dakika sonra, Blondie'nin itirazlarına rağmen, birkaç çanta ile arabaya geri döndük. Yeni gardırobunun toplam tutarını görünce neredeyse bayılıyordu, ama ailemin net servetini ve bugün harcadığım paranın Navarro servetinin yanında bir damla olduğunu hatırlattığımda hemen suskunlaştı. Dudakları büzülmüştü, belki de aramızdaki sınıf farkının bu kadar büyük olduğunu hatırlatmam hoşuna gitmemiştii, ama anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğimi iyi niyet göstergesi olarak kabul edip etmeyeceğini sorduğumda, omuzlarındaki gerginlik azaldı ve bu konuda artık benimle tartışmadı.

O anda, ateşkesimizin resmen başladığını anladım.

I-95 otoyolunda Newport'a doğru hızla ilerlerken, hafta sonu planlarımız hakkında kısa bir sohbet ve pazartesi günü ilk resmi buluşmamızı yapacağımızı teyit etmek dışında pek konuşmuyoruz. Blondie ve ben, Izzy's'de bir kahve içerek küçük bir başlangıç yapıp ortamı yoklamaya ve yakın çevremizin bizi birlikte görmeye alışmasına izin vermemiz gerektiği konusunda hemfikiriz.

Birlikte görmeye alışmaları için. Kız arkadaşım olmadığıyla ünlü olduğum için, ilk buluşmada büyük bir adım atmaktansa, yavaş yavaş bir ilişki kurmak daha mantıklı görünüyor. Ayrıca bu şekilde kampüsteki dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığını da görebiliriz.

Blondie'nin sokağına girdiğimde saat neredeyse dört olmuştu. Yine evinin önündeki kaldırıma yanaştım, arabayı park ettim ve motoru durdurmak için düğmeye bastım.

"Biliyor musun," diye başladım, o yolcu kapısının koluna uzanırken. Bana dönüp baktığında, bakışlarında bu sabahki saldırganlığın olmadığını fark ettim. Vay canına. Buna ilerleme diyebilirim. "Az önce satış danışmanıya olan performansın oldukça etkileyiciydi. Sanırım bu, küçük anlaşmamızdaki payını ikna edici bir şekilde satman konusunda endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor."

Omzunu silkti. "Paramı aldığım sürece, ne istersen satarım."

"Tamam, o zaman konuşacak tek bir şey kaldı." Bana temkinli bir bakış attı ve ben, ilk kez evinin önüne geldiğimde hayal ettiğim testis kesme sahnesinin gerçekleşmemesi için derin bir nefes aldım. Nefesimi verirken, "Beni öpmen gerekiyor," dedim.

Daha önceki düşmanlık aniden geri döner ve Blondie'nin etrafında fırtına bulutları gibi dolanır. "Üzgünüm, temel kuralları söylemiştim, duymadın mı?"

"Evet, evet. Seks yok, anladım. Ama" —gözleri hafifçe kısılır—"kimse bizi öpüşürken görmezse, birlikte olduğumuza gerçekten inanacaklarını mı sanıyorsun?"

ya da sarılmamızı, el ele tutuşmamızı görmezse, bizim birlikte olduğumuza inanacak mı?

Bunu duyunca yüzü biraz soldu. Açıkçası, sahte bir ilişkinin bir dereceye kadar halka açık sevgi gösterisi gerektireceğini düşünmemişti. Adil olmak gerekirse, onu uyarmaya çalışmışım. Seks yapmayacağımıza karar vermiştik, ama daha önce de söylediğim gibi, bu işi inandırıcı kılmak için *bazen* birbirimize dokunmamız gerekecekti.

"Benden nefret ettiğini anlıyorum, ama yapma," dedim. "İçinde bir yerlerde mantıklı bir insan var ve o benim haklı olduğumu biliyor olmalı. Ve beni bunu seni tekrar becermek için bahane olarak kullandığımı suçlamadan önce, sana söz veriyorum, öyle bir niyetim yok. Sana o şekilde ilgi duymuyorum."

Son kısım tamamen doğru değil — Damian Jr. *kesinlikle* fiziksel olarak ondan hoşlanıyor. Ama onun bunu bilmesine gerek yok.

"En azından bunu minimumda tutacağız," diye devam ettim, o cevap vermediğinde, "ve eğer seni daha rahat hissettirecekse, fiziksel temastan önce

bir tür işaret ya da şifre kelime falan bulabiliriz, böylece ikimiz de aynı sayfada olduğumuzdan emin oluruz."

Gözleri yüzümü tarar, daha da daralır. "Ama şu anda halka açık bir yerde değiliz, neden seni öpmemi istiyorsun?"

"Dilini boğazıma sokmanı istemiyorum Dornan... ama yaparsan da itiraz etmem. Sadece bir öpücük, böylece halka açılmadan önce aramızdaki kimyanın sağlam olduğundan emin olabiliriz. Arabayı denemeden satın almazsın, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Lütfen beni bir makineye benzetme."

"Arabaları ne kadar sevdiğimi düşünürsek, bunu bir iltifat olarak almalısın."
"

Sarışın, o güzel gözlerini yine devirir, ama hiçbir şey söylemez — ne esprili bir laf, ne de herhangi bir cevap. Alışılmadık bir sessizlik onu sarar, alt dudağını ısırır.

"Tamam," diye fısıldadı uzun bir sessizlikten sonra. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tamam mı?"

Beklerim, yüzünde kesin bir onay ararım ve ancak bana başını salladığında orta konsola eğilip elimi boynunun arkasına geçirir, yüzünü nazıkçe kendime doğru çekerim. Dokunuşumla ciğerlerinden keskin bir nefes çıkar, ama geri çekilmez ya da beni caydırmak için bir şey söylemez. Aramızdaki mesafeyi kapatırken o muhteşem gözleriyle sadece beni izler.

Dudaklarımız birleştğinde, bu tanıdık bir his, ama bunu geçen hafta yaptığımız için değil; alkolün etkisiyle o gece hafızamdan silinmiş. Bunun yerine, dudaklarının dudaklarıma değmesi beni lise birinci sınıfa, ocak ayında kütüphanede öpüştüğümüz güne geri götürüyor. O zamanlar Mason'la olan bahsi kazanmaya o kadar odaklanmışım ki, Blondie ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya zaman ayırmamışım. Günlerce onunla orada flört etmiş, güzel gülümsemesinin tadını çıkarmış, matematikte yardıma ihtiyacım varmış gibi davranmışım ve sonunda onu yatmaya ikna ettiğimde, o ilişkinin ne kadar ateşli ve pervasız olduğu önemli değildi, tek önemli olan boşalmak ve bir işi halletmektir. Oysa şimdi... şimdi, bu garip bir şekilde ağır geliyor, ve sadece çift olarak imajımızı satmamıza bağlı olduğu için değil, aynı zamanda bir kızı yatağa atmak niyetiyle öpmediğim ilk kez olduğu için. Hiç bir kadını sırf öpmek için öpmedim, bu her zaman seksin öncüsüydü. Gerekli ön sevişme. Ama Blondie ile seks söz konusu değil, bu yüzden bu... hiçbir yere varmayacak bu öpücük... sadece öpücük.

Ve bu hoş, neredeyse yatıştırıcı, karnımın derinliklerinde sıcak bir şey uyandırıyor. Tabii ki tahrik de var, ama bu farklı. Rahatlatıcı. Başka biri olsaydım, insanları sürekli uzaklaştırma ihtiyacı duymayan biri olsaydım, bunu daha kalıcı bir şekilde istemeye başlayabilirdim — başka biriyle bu yakınlığı. İlle de Blondie ile değil, sadece genel olarak samimiyetin getirdiği yakınlığı. Ve seksin samimiyetinden bahsetmiyorum, sadece sevgi için sevgiden gelen samimiyetten bahsediyorum.

Ama gerçek şu ki, ben başka biri değilim ve hayatın beni mahvetmeyeceğine güvenemediğim için bunu istemiyorum. Yapamam. Asla. Bu yüzden, sanki lanet olası bir robotmuşum gibi, çevremdeki herkesi her zaman uzak tutmayı kendime ilke edindim. Böylece kimse, ne arkadaşlarım, ne ailem, ne de özellikle Blondie gibi tehlikeli bir cazibe, dünyamı yeniden yıkma gücüne sahip olamaz.

Ama eğer böyle hissediyorsam - ve öyle hissediyorum - neden öpücüğü derinleştirmeyi ya da parmaklarımı Blondie'nin yumuşak saçlarında gezdirmeyi engelleyemiyorum? Ve neden o beni itmiyor?

Dilin ucu benimkine değiyor ve ağzıma inleyince anında sertleşiyorum. Çok ileri gittik. Şimdi durmazsam bu işin tek bir sonu var ve bir yanım onu tekrar içimde hissetmek, o hissi hatırlamak için can atıyor ama yapamam. Kaybedecek çok şey var ve ikimiz için de akli başında olan ben olmalıyım.

Öpücüğü kesip geri çekildim ve koltuğumda yeniden pozisyonumu aldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Sarışın da aynısını yaptı, yumuşak, nefes nefese solukları aramızdaki boşluğu doldurdu. İkimizin de bunu istemediğini sanıyorum, ama etkilenmiş tek kişinin ben olmadığımı görmek beni rahatlatı.

"Ee?" Gözlüklerini düzeltip yüksek sesle yutkunuyor. Yine gergin. Yanakları kızarmış, dudakları hafifçe şişmiş, bakışları bulanık. Kendimi eğip öpücüğümüzü sürdürmekten alıkoymak için tüm gücümü kullanıyorum.

Bu sadece bir iş anlaşması, Damian. Profesyonel davran.

"Yeterliydi," diyorum, sesimin kısıldığını fark etmemesini umarak.

Sol gözü seğiriyor. "Yeterli mi?"

"Yani, büyükannem tarafından öpülmekle aynı derecede iyi..."

"Sen tam bir pislisin."

Yolcu kapısını itip açtı ve ardından kapıyı arkasına çarptı, bana pencereden bakıp bagaja doğru yürüdü.

Kahkahayı bastırarak, ben de arabadan inip çantalarını taşımak için ona yardım ettim. "Hey, ne olursa olsun, ben büyükannemi çok seviyorum."

Blondie'nin yanakları tehlikeli bir şekilde kızardı ve kaşları derin, öfkeli bir V şekline büründü.

"Tanrım, şaka yapıyorum Dornan," dedim, omzuna hafifçe dokunarak. "Gerçekten rahatlamam lazım."

Beni görmezden gelerek, çantalara bakarak öfkesinin patlamak üzere olduğunu belli ediyor. "Bu kıyafetler bu ayın ödemem mi?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni gerçekten öldürebileceğini düşünerek vazgeçtim, sonra cebimden telefonumu çıkardım ve para transferi uygulamasını açtım. Adını, numarasını ve transfer etmek istediğim miktarı yazdıktan sonra gönder düğmesine bastım ve bekledim. Birkaç saniye sonra kendi telefonu bip sesi çıkardı ve bildirimi gördüğünde yüzü gevşedi.

"Ben... Bu..."

Yüzündeki şaşkın ifadeye sırtarak gülümsedim. Milyarder olmanın avantajlarından biri, normal insanlardan daha yüksek para transfer limitine sahip olmaktır. "Ön ödeme istediğini söylemiştin, değil mi? İşte Eylül ayı için on beş bin doların, ayrıca bugün iyi iş çıkardığın için küçük bir ikramiye. Giysilere gelince... Birçok işte üniforma vardır, değil mi? Onları da kendine alabilirsin."

Çantaların çoğunu alıp yanından geçerek verandanın merdivenlerini çıktım ve çantaları ön kapının yanındaki tahta tahtaların üzerine bıraktım. Blondie, geri kalanını tutarak arkamdan geliyor, adımları ağır, yüzünde hâlâ o üzgün ifade var. Aklıma gelse de, tüm bu yeni kıyafetleri ailesine, teyzesine ya da birlikte yaşadığı kişiye nasıl açıklayacağını sormuyorum, çünkü açıkçası, uydurduğu yalan bizim anlaşmamızı tehlikeye atmadığı sürece umurumda değil. Blondie'nin kişisel zamanında yaptığı her şey onun sorunu.

"Pazartesi'yi unutma," diye hatırlatıyorum, merdivenlerden aşağı inerken, hırlayan bir köpeğin kafasını okşar gibi omzuna hafifçe vuruyorum. Blondie sadece başını sallıyor, gözleri odaklanmamış.

Arabama geri dönüp bagajı kapatıyorum ve sürücü koltuğuna binmek üzereyken bakışlarım tekrar eve kayıyor. Blondie hala verandada duruyor, bakışları... aslında biraz şok olmuş gibi, gözleri elinde tuttuğu telefona yapışmış. Az önce ona gönderdiğim yirmi bin doların muhtemelen hayatında gördüğü en büyük para olduğunu anlıyorum.

Hiç bir seferde bu kadar çok görmemiştim. Bu, işleri rahatsız edici bir bakış açısına soktuğu için, o düşünceden uzaklaşıp zihnimi başka bir şeye yönlendirdim.

"Hey, Dornan," diye sesleniyorum ve sesimin duyulmasıyla başını kaldırıyor, gözlükleri burnundan bir santim kadar aşağı kayıyor. "Şu öpücük hakkında..."

Bir an için gerilimi uzatıp yüzündeki çelişkili ifadeyi zevkle izledim. Beni tekrar aşağılamak mı, yoksa gizlice kaldığımız yerden devam etmemi mi umuyor, emin olamıyor gibi görünüyordu. Onun (ve benim) olası hayal kırıklığına rağmen, ikisini de yapmadım.

"Güzeldi," diyorum onun yerine.

Bunun üzerine arabama geri binip kontağı çeviriyorum ve yola çıkıyorum.

CHAPTER THIRTEEN

✧ Lexi ✧

**Bugünün dersi: Denklemden öngörülemez bir fuckboy varsa,
sonuç muhtemelen kaos olur.**

"İyiydi."

Damian'ın sesi tekrar aklıma girince kaşlarımı çatıyorum, cuma öğleden sonradan beri en az yüzüncü kez beni eziyor. Bunu benimle oynamak için mi söyledi, beni sinirlendirmek için mi, yoksa gerçekten öyle mi düşündü, bir tür isteksiz itiraf gibi mi, bilmiyorum, ama bu üç kelime son 2,73 gündür durmaksızın kafamın içinde yankılanıyor (hatta rüyalarımın bile giriyor) ve çok daha önemli konulardan dikkatimi dağıtıyor. Mesela, gerçekten odaklanmam gereken Uygulamalı Ayrık Matematik dersim gibi. Geçen hafta dersi kaçırdım; bursum akademik performansına bağlı olduğu için, okul yılının bu kadar erken bir döneminde geri kalmayı göze alamam, dahi IQ'su olsun ya da olmasın.

Gözlüklerimi yukarı itip gözlerimi ovuşturuyorum, kalemi parmaklarımın arasında çeviriyorum ve Damian'ın istenmeyen anılarının ötesinde Profesör Bensen'in erkeksi bariton sesini duymak için kulaklarımı dikiyorum.

"—başlangıç noktanızdan, kenar ağırlıkları negatif olmayan bir grafikteki diğer tüm köşelere en kısa yolu bularak. Tabii ki, bu hem yönlü hem de yönsüz grafikler için geçerlidir, ancak ağırlıklar negatif değilse..."

Dikkatim yine daşılmak üzereyken, sözleri kafamın içinde bir uğultuya dönüşüyor. Ancak bu sefer, hipokampusümden beni boğmak için bir dalga gibi yükselen sadece Damian'ın sesi değil, öpücüğün kendisi.

Cidden, ben ne halt ediyordum? Dokunma konusunda onun mantığını anlayabiliyordum, ama dudaklara basit bir öpücük olması gereken şeyin bu kadar tırmanmasına izin vermemeliydim.

Ama tanrım, ne kadar güzeldi. Hayır... güzel bile yetersiz kalır. Damian'ın ağzı sanki saf sihir gibiydi. Ya da ev yapımı üçlü çikolatalı kekin son dilimi.

Ya da kokain gibi.

Daha önce hiç bir erkekle öpüşmemiş değilim, ama deneyimlerim çoğunlukla eski erkek arkadaşım Parker ile sınırlı. Ama o zaman bile, onu öpmek Damian'ı öpmek gibi değildi. Parker'ı öpmek fena değildi, biraz sıkıcı ve yüzeysel olsa da, Damian'ı öpmek ise... şey... bağımlılık yapıcı. Dudakları dudaklarıma değdiği anda kendimi kaybediyorum ve tüm benliğimi yitiriyorum, her dokunuşu içindeki sessiz közleri yanan bir cehenneme dönüştüren yakıt gibi. Onunla tanışmadan önce, hiç bu kadar yoğun bir tutku, bu kadar *şehvet* hissetmemiştim ve sinir bozucu bir şekilde, çıtayı o kadar yükseğe koydu ki, başka birinde bulabileceğimden şüphe duyuyorum. Tabii ki bu, tamamen boşa gittiği için onu daha da çok nefret etmeme neden oluyor.

Neden bu tür duyguları, o kadar berbat olmayan birine karşı hissedemiyorum?

Tanrım, Ronnie'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de Damian beni kimyasal olarak dengesizleştiriyor. Aklım yerine vajinamla kararlar almamın tek açıklaması bu olabilir, sanki ergenlik çağındaki bir ergen gibi, tek düşünebildiğim şey göğüsler.

Odaklan Lexi, kendimi azarlıyorum. O pislik Damian, ona harcadığın beyin hücrelerine değmez.

Kalemimi defterimin üzerine bırakıp dirseklerimi masaya dayadım ve parmak uçlarımı şakaklarıma bastırarak şiddetle ovuşturdum, sanki bu beni bir şekilde konsantre edecekmiş gibi, kendi kendime Vulcan zihin birleşmesi yapıyormuşum gibi. *Star Trek'i* izleyip bunun ne olduğunu bildiğimden değil, ama bu da benim, bu harika ikizlerin ilgi alanları ve hobileri hakkında konuşmalarını dinleyip, genel olarak kişiliklerini katlanmak için çok fazla zihinsel kaynak harcadığımı düşündürüyor.

kişiliklerine katlanmak için çok fazla bilişsel kaynağımı harcadığımı düşündürüyor. Damian ve ben cuma günü dışarı çıktığımızda, farkında olmadan onları taklit ettiğimden, durumun kesinlikle böyle olduğu anlaşıyor.

Önce *Pretty Woman* yorumuyla, sonra da aklımı kaçırıp o utanç içindeki satış asistanının önünde Damian'a "sevgilim" dedim. Andie beni Julia Roberts'la karşılaştırdıktan sonra filmi Google'da aratana kadar Richard Gere'nin kim olduğunu bilmiyordum, böylece Andie'nin ne demek istediğini anlayabildim. "Sevgilim" lafına gelince... Damian'ın o çekici satış elemanıya *Damian* gibi davrandığını gördüğümde aklıma gelen ilk kelime oydu, başka bir savunmam yok. O kız da Damian'ın azgın bir hayvan gibi yaydığı "hadi sevişelim" havasına kesinlikle kapılmıştı. Ve bunu kabul edemezdim, kıskandığım için değil (iğrenç), ama o, benim tüm onurumu feda ettiğim şeyi, ilk fırsatını bulduğunda, hazır bir vajina gördüğü anda, bu kadar kolayca riske atmaya hazırdı. Ve şey... bunu kabul edemezdim.

Biri öksürdü, ses beni düşüncelerimden sıçrattı ve refleks olarak odanın ön tarafına baktım, Profesör Bensen tahtada bir şeyi gösteriyordu. Kahretsin, neyden bahsediyordu? Grafik Teorisi öğreniyoruz ve az önce algoritmaları açıklıyordu, yani...

Dijkstra Algoritması! Cevap ön beyin korteksime yıldırım gibi çarptı ve zafer işareti yaparak parmaklarımı şıklattım, sınıf arkadaşlarımın şaşkın bakışlarını üzerime çektim.

Yerime çökünce yanaklarım kızardı. Kendimi gerçekten kontrol etmeliyim. Damian öpüşmede iyi olduğumu söyledi diye mi tüm bunlar? Artık kesin. Kafayı yedim.

Sanki o pisliğin ne düşündüğü umurumda da. "Kendine gel, Lexi," diye mırıldanıyorum.

"Dijkstra Algoritmasının zaman karmaşıklığı nedir, bilen var mı?" Profesör Bensen sorar ve ben anında canlanarak sandalyemde dikleşirim.

Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

Elimi havaya kaldırdım, okulun ilk gününe gelen aşırı hevesli bir anaokulu öğrencisi gibi.

Profesör Bensen kürsüye dönerken beni işaret ediyor. "Evet, Lexi."

Boğazımı temizledim. "Şey, öncelik kuyruğunu uygulamak için kullanılan veri yapısına bağlıdır, ancak ikili yığın kullanıldığında, zaman karmaşıklığı V artı E 'nin logaritması ile çarpılan Big O'dur. Fibonacci yığını kullanıyorsanız, karmaşıklığı E artı V 'nin logaritması ile çarpılan Big O'ya düşürebilirsiniz

V'nin logaritması ile çarpılarak azaltabilirsiniz, burada logaritma sadece V'ye uygulanır." Sözler dudaklarımdan dökülürken sayılar ve bağlantılar gözümün önünde dans ediyor, sadece benim görebildiğim renkli şekiller yerlerine oturuyor, her birinin kenarları keskin ve hassas, Tetris blokları gibi amaçlanan yerlerine düşüyor.

Profesör Bensen onaylayarak başını sallar. "Mükemmel cevap. Şimdi, gerçek hayatta bazı uygulamaları..."

"Fibo-ne?" diye bir ses kulağımın dibinde duyulur ve ben neredeyse koltuğumdan zıplarım. Öne doğru eğilirim, savaş ya da kaç içgüdüm devreye girer, sonra kendime gelince arkama dönerim ve dikkatimi dağıtan ve bitmek bilmeyen rahatsızlığımın kaynağını tam arkamda otururken bulurum.

"Damian?" aptalca nefes alıp vererek, halüsinasyon görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpiyorum.

Profesör Bensen'in dersinin ortasında, onun söylediklerini kafamdan atamadığım için onu bir şekilde ortaya çıkardım mı? Cuma günü öpücüğümüzü kafamdan atamadığım için mi?

Hayır, aptal olma, diyorum kendime. O burada çünkü... şey, bu dersi aldığı için değil, orası kesin. Matematik bildiğinden bile emin değilim. Geçen yılki özel derslerimizde hiç matematik çalışmadık. O dersler, matematik bölümündeki büyük finalden önceki sözlü ön sevişmeden ibaretti. Sanırım birbirimize ders kitaplarını kullanarak sürtünmek, matematiğe en çok yaklaştığımız andı.

"Ne yapıyorsun?" diye sormaya başlıyorum, aynı anda o da "Ne öğreniyorsun sen?" diyor. O anda fark ediyorum ki, karanlık bakışları yüzümde değil, omzumun üzerinden açık defterime sabitlenmiş, kaşları karışmış.

"Grafik Teorisi," diye cevap veriyorum, sesim nötr.

Beni geçerek defterimin sayfalarını çeviriyor, yüzündeki şaşkınlık giderek artıyor. "Bu ne, bir tür ninja matematiği mi?"

İç çekip Damian'ın elini masamdan itiyorum, sonra ona sırtımı dönüp en azından dikkatimi veriyormuş gibi davranıyorum, her ne kadar bu sikik herifin istenmeyen varlığıyla bu umudum tamamen yok olmuş olsa da. Profesör Bensen kesintiye fark etmemiş gibi görünüyor, ama etrafımdaki diğer öğrenciler kesinlikle fark etti.

"Ne istiyorsun?" Yakındaki birkaç sınıf arkadaşım bizi dikkatle izlerken fısıldadım.

Damian öne eğilir, dirseklerini sandalyemin arkasına dayar. "Mesajlarımı görmezden geliyorsun. Bugün randevumuzun hala geçerli olup olmadığını öğrenmek istedim."

Boynuma değen nefesi beni titretir ve başımı omzumun üzerinden ona bakacak kadar eğerek ona ters ters bakarım. "Mesajlarını görmezden gelmiyorum. Sınıfta olduğum için telefonum kapalı. *Ders çalışıyorum*. Senin de şu anda yapman gereken şey bu olmalı."

Burnunu kırıştırdı. "Ders için telefonunu kapatıyor musun? Ne kadar... çalışkanmışsın."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Evet, bazılarımız burayı hak etmek için çok çalıştı ve ben de yerimi korumak istiyorum. O yüzden, sen..."

"Tamam, tamam, gidiyorum," der savunmacı bir tavırla, koltuğuna geri kayarak, ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Ama bu işten sonra Izzy'nin evine gidiyoruz, değil mi?"

Bana bakarak cevabımı beklerken, ben de etrafımızdaki öğrencilere bakarak, fısıltılı konuşmamızı kaç kişinin dinlediğini sessizce sayıyorum. Birkaç kişi birbirine fısıldaşıyor, dedikodu makinesi çoktan çalışmaya başlamış. Açıkça dedikodu yaptıklarını ya da yüzlerine aşırı fondöten sürmüş gibi yayılan şüpheciliğini saklamaya bile çalışmıyorlar. Damian Navarro'nun benim gibi biriyle ne işi olduğunu merak ediyorlar: büyük beyni dışında hiçbir şeyi olmayan, fakir, önemsiz bir burslu öğrenci. Yeni kıyafetlerimin beni buraya yakıştırdığına bakma.

Ama tabii bu, bu dersteki diğer öğrencilerin beni tanıdığını varsayarsak... Ki tanımayacaklarından neredeyse eminim, çünkü benim gibi akademik başarıları ve maddi imkânları yüzünden burada olanlar değil, hepsi gelecekte yatırım bankacısı ya da şirket sahibi olmak isteyenler ve sonunda teknoloji şirketlerini kurmak için anne babalarının parasını kullanmayı planlayanlar. Ya da Damian gibi nadir birkaç kişi gibi, büyük şirketlerin varisleri ve bu Uygulamalı Ayrık Matematik dersini almak, babalarının milyarlarını miras almaya hak kazandıklarını gösterecek bir diploma almak için attıkları adımlardan sadece biri.

Yani, bu tür insanlar benim gibi insanlarla arkadaşlık kurmazlar — Ronnie ve kuzeni hariç, ama onlar da Conwick kuralının harika istisnalarıdır. Düşününce, kuzenler ve dolayısıyla Eli dışında, okulda etkileşimde bulunduğum tek insanlar diğer burslu öğrenciler ve o da sadece zorunlu çalışma programında konuşmak zorunda kaldığımızda. Bunun dışında, diğer burslu matematik öğrencileriyle nadiren görüşüyorum

diğer burslu matematik öğrencileriyle bile nadiren görüşüyorum; sayımız çok az ve akademik programlarımız farklı olduğu ve programda farklı yıllarda olduğumuz için derslerimiz hiç çakışmıyor.

Onların bu sınıfta olması, durumu daha katlanılabilir hale getirmezdi. Aslında, zengin çocuklar gibi, tamamen farklı, zengin pislikler gibi nedenlerle beni yargılayacaklardı.

Aklım yaklaşık sekiz yüz yönde dönüp dururken, yeni bir sıcaklık dalgası yanaklarımı yakıyor. Normalde başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursayan biri değilim, ama baharda yaşanan bahis fiyaskosundan sonra, eskisi kadar kalın derili değilim ve etrafımızda fısıldaşan öğrencilerin ne dediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Damian'la birlikte beni görmek, onlara birinci sınıfta yaşadığım utanç verici anları hatırlatmış olabilir mi?

Ya da tüm bu olaylar beni daha da kötü bir duruma sokmak için hazırlanıyorsa...

"Dornan." Damian'ın sesi beni düşüncelerimden çıkarır ve gözlerim ona kayar. "Izzy'nin evine mi?" diye sorar.

Boğazımda birdenbire oluşan yumruyu yutuyorum. "Evet, tamam, peki," diyorum aceleyle, kalbim derimin altında şiddetle atıyor. "Ders bitince mesaj atarım. Şimdi git. *Lütfen.*"

Damian'ın yalvarışına vereceği tepkiyi görmek istemiyorum, bu yüzden ona sırtımı dönüp, sınıfın önündeki beyaz tahtaya bir şeyler yazan Profesör Bensen'e odaklanıyorum.

En azından deniyorum. Aslında, arkamda Damian'ın vücudunun sıcaklığını ve ayağa kalkıp uzaklaşırken ayak seslerini çok iyi hissediyorum. Buraya gelmesi beni biraz klostrofobik hissettirdi ve sınıfın kapısının kapanmasının hafif sesini duyduğumda ancak nefes alabiliyorum.

"Şimdi" — Profesör Bensen, kaleminin ucuyla tahtaya vuruyor.
— "Dijkstra Algoritmasını kullanarak A noktasından bu dört noktaya en kısa yolu bulma sürecini kim anlatabilir?"

Hadi, konsantre ol, lanet olsun, diye beynime bağıriyorum. Sonra, nabzımı yavaşlatmak için derin ve sakın bir nefes alıp, bir kez daha elimi kaldırıyorum.

Sonraki kırk dakika, Damian'ın herhangi bir müdahalesi olmadan sakın bir şekilde geçer, ancak sınıf arkadaşlarımla meraklı bakışlarını, her hareketimi takip eden sorgulayıcı bakışlarını hissedebiliyorum, ders biter bitmez sınıftan çıkmaya başlasalar bile. Onları görmezden gelmeye çalışarak çantamı topluyorum ve telefonumu açtığımda Damian'dan birkaç mesaj ve Ronnie'den bir mesaj buluyorum. Bazen, onun gerçekten medyum olup olmadığını merak ediyorum.

FUCKBOY

Bugün için hala geçerli mi?

Hayır mı demek istedin?

Fikrini değiştirmedin, değil mi? Neden cevap

vermiyorsun?

Dooooooooornaaaaaaaaaan

????

Cevap vermezsen, sırf sana inat

 en yakın

Gözlerimi devirerek Damian'ın mesajlarını kapatıp Ronnie ile sohbetimi açtım.

RONNIE

Izzy's'de buluşalım mı? Bugün psikoloji dersine girmek istemiyorum, kaçırma için can atıyorum! x

Mesaja kaşlarımı çatarak, yanağımın içini ısıırıyorum. Bu hafta sonu Ronnie ve Andie'den uzak durmak için özel olarak uğraştım, böylece onlara Cuma günü Damian'la yaptığım ani alışveriş gezisinden bahsetmek zorunda kalmayacaktım... Ve öpüştüğümüzü öğrenirlerse bana yöneltecekleri çok gerçek yargılardan kaçınmak için. Ve öğreneceklerdi çünkü Ronnie, tırnaklarımla altına bambu çubukları sokar gibi sözlerle beni işkenceye tabi tutacaktı. Ayrıca, bu sabah planladığım bir kahve randevusundan da onlara bahsetmemişim. İkisi de bu sahte flört anlaşmasını onaylamadıkları için bunun bir anlamı yoktu ve kuzenlerimin beni psikanalize etmeye çalışmasına bir dakika daha katlanmak istemiyordum. Yemin ederim, Ronnie bir tane psikoloji dersi aldı ve şimdi her şey lanet olası bir terapi seansı gibi.

ME

Üzgünüm, bugün gelemem. Danışmanımla toplantım var.

Sonra da tedbir olsun diye (ve davetsiz gelmemesi için) şunu ekliyorum:

BEN

Ve sen de kaçırmamalısın. Ya ara sınavında sorulan bir konu işlenirse ve sen kalırsan, kredilerini telafi etmek zorunda kalırsın ve sonunda birlikte mezun olamayız? Seni affetmem.

Ona yalan söylemek sandığımdan çok daha kolay, ki önümüzdeki dokuz ay boyunca ne kadar çok yalan söylemem gerekeceğini düşünürsek bu iyi bir şey sanırım. Yine de mezuniyetle ilgili yorumumdan pek hoşnut değilim. Mezuniyete daha üç yıl olduğunu bir kenara bırakırsak, bir dersi kaçırmasının notlarını o kadar etkileyip onu sınıfta bırakma ihtimali çok düşük. Yine de, Izzy'nin evine gidip Damian'ı ve beni birlikte görme riskini alamam. Hem *de herkesin içinde*. Sonunda burnunu sokmayacak bir işe karışır ve Damian'ın terk ettiği eski sevgililerinden biri olduğu gibi saçma bir dedikodu çıkması, ihtiyacımız olan son şey. Öyle değil ama, tepkisi kesinlikle öyle bir izlenim yaratır çünkü neredeyse kesin olarak agresif olur. Hatta şiddet içerebilir.

Vicdanım, *bunu her halükarda öğreneceğini* hatırlatıyor. Ronnie dedikoduları sekiz mil öteden koklayabilir ve ilk buluşmamızın haberi sosyal medyaya ve Ronnie'nin abone olduğu ucuz dergilere düşer düşmez, ona yalan söylediğimi anlayacaktır.

Ama bana kalırsa, bu gelecekteki Lexi'nin sorunu. Şu anda tek yapmam gereken, Damian'la ilk "randevumun" felaketle sonuçlanmaması için odaklanmak. Bu da Ronnie'nin bizden mümkün olduğunca uzak durmasını sağlamak anlamına geliyor. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması, tam anlamıyla bir felaket olur.

Auditorium merdivenlerini çıkarken telefonum titredi.

RONNIE

Lanet olsun senin büyük beynine ve az önce söylediğin mantıklı
söze of,
sanırım tüm derslerim bittikten sonra öğleden sonra görüşürüz

Rahat bir nefes vererek cihazı cebime koyup, ağır ahşap derslik kapısını açtım.

"İşte buradasın! Sonunda!"

Sağ kulağımda yankılanan sevinçli sesle yine neredeyse kalbim duruyor, Damian'ın kapının yanında durduğunu görünce biraz sendeleyerek dönüyorum.

"*Lanet olsun*, ödümü kopardın! Kalp krizi geçirmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırdım. Ona çok keskin, çok sert bakışlar atmama rağmen, o sadece gülerek geçiştirdi.

"Bir şey olmayacak," diye beni sakinleştiren bir gülümsemeyle güvence verir. "Gidelim mi?"

Bana doğru adım attığında, ona öfkeyle bakıyorum, ancak şimdi onun ne kadar uzun olduğunu anlıyorum. Ben de kısa sayılmam, ama o benden neredeyse bir baş kadar uzun.

Ve vücudumun bu gerçeğe verdiği tepkiyi gerçekten *çok ama çok* nefret ediyorum. Açıkçası, beş saniye öncesine kadar farkında olmadığım, benden uzun erkeklere karşı bir saplantım var ve bu gerçeğin farkına varınca neredeyse bayılıyorum. Beni ayakta tutan tek şey, bu adamın beni becermek için bir kutuya işaret koymak için kullandığı adam olduğu gerçeği.

Ağzım kurumuş, ama zorla "Sen..." diyorum, ama salonun kapısı tekrar açıldığında ve birkaç öğrenci daha arkamdan derslikten çıktığında sözlerim yarıda kalıyor. Geçerken bize bakıyorlar, gözlerinde mücevher gibi parıldayan spekülasyonlar var. Seslerimizi duyamayacak kadar uzaklaşınca dikkatimi Damian'a çeviriyorum, sesimi alçaltıyorum ve tekrar deniyorum. "Bütün bu zaman boyunca burada mı bekledin? Sana mesaj atarım demiştim."

Damian omuz silkiyor. "Yani, çok abartmak istemem ama ilk fırsatta eyaletten kaçmayacağından emin değildim. Buralarda kalırsam, en azından önceden ödeme yaptığım için randevumuzu kaçırmayız diye düşündüm. Parasının karşılığını almalıyım." Koridorda kimse duyup duymadığını görmek için bakınca kalbim panikle hızlanıyor, ama yakınlarda sadece ikimiz varız. "Ayrıca..." Yaklaşıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Herkesin sana ne kadar düşkün olduğumu görmesinin bir zararı olmaz."

Burnumdan hava çıkıyor. "Tabii, birinin dersini bitirmesini beklemek büyük bir bağlılık göstergesidir."

"Hey, playboy olarak tanınıyorsan öyledir."

"Sanırım aradığın kelime 'kadın düşkünlü'," diye düzeltiyorum. Damian elini sallayarak reddediyor. "Po-tay-toe, po-tah-toe. Önemli olan, Damian Navarro zamanını koridorlarda dolaşarak

" Sonra elini uzatıp burnuma dokundu.

Ben irkilir, parmağını iterek geri çekilir ve aramıza biraz mesafe koyarım. Kendinden emin ifadesi bozulur ve sırtımda, omurgam boyunca buzlu bir parmak ucu gibi kaygan bir his yayılır. Şimdi bana tuhaf bir şekilde, neredeyse... sinsi sinsi bakıyor. Bu iyiye işaret olamaz.

"Ne?" diye kaçamak cevap verdim. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Sanki sorum onu dalgınlığından uyandırmış gibi gözlerini kırıştırır. "Hayır, hiçbir şey," der. "Sana aldığım kıyafetlerden bazılarını giydiğini fark ettim."

Kaşlarım seğiriyor, kendime bakıyorum. Bana aldığı kıyafetleri sevmiyorum, ki bu şaşırtıcı çünkü gardırobum genellikle kelime oyunları içeren tişörtler, kapüşonlular ve tuhaf örgü kazaklardan oluşuyor. Sahip olduğum birkaç etek, dekolte tişört ve yüksek topuklu ayakkabılar, nadiren katıldığım partilerde veya karşı cinse kendimi estetik açıdan daha çekici göstermek için giyiyorum, ki bu da pek sık olmuyor çünkü çoğu sosyal ortamı yorucu buluyorum. Damian'la tanıştığım parti, dönem başında bir istisnaydı. Sessiz, inzivaya çekilmiş hayatımdan bir sapmaydı. Benim için iyi vakit geçirmek, pijamalarımın evde Netflix izleyip içki içmek ya da o gün derslere giydiğim kıyafetlerle Grape Expectations'a gitmekti. Gardırobunda rahat kıyafetler tercih ederim, yani genellikle spor ayakkabı ve kot pantolon giyerim.

Ancak bugün, inanılmaz yumuşak bej renkli, vücudu saran bir balıkçı yaka kazak, vücudu güzel gösteren yüksek bel şort ve ona uyan diz üstü siyah süet botlar giyiyorum. İronik bir şekilde, Google Görseller'de gördüğüm fotoğraflara göre, bu kıyafet Julia Roberts'ın *Pretty Woman* filminde giydiği kıyafete benziyor. Üç parça da daha önce hiç duymadığım lüks bir tasarımcıya ait (bu pek bir şey ifade etmiyor ama) ve kendim için seçmeyeceğim türden parçalar olsa da, görünüşümü beğeniyorum, her ne kadar bu kadar pahalı oldukları için etrafıma 3 metre yaklaşan yiyecek ve içeceklerden korkuyor olsam da. Görünüşüm konusunda utangaç değilim, genetik olarak şanslı olan Ronnie ve Andie'nin yanında bile, geleneksel olarak çekici olduğumu biliyorum, sadece... umursamıyorum. Endişelenecek çok daha önemli şeylerim var, annem, bursum ve genel olarak hayatımın alt üst olmaması gibi. Ama bugün... bu kıyafetle... ilk kez Ronnie'nin modaya neden bu kadar önem verdiğini anlayabiliyorum. Giydiğin kıyafetle kendini iyi hissetmenin belli bir gücü var.

giysileriniz içinde kendinizi iyi hissediyorsanız, kendinizi iyi hissedersiniz ve sanırım bu, paranın değerinden çok daha önemlidir.

Tabii bunu Damian'a asla söylemem, ya da bu konuda mutlu olduğumu düşünerek ona bu zevki yaşatmam. Bana kalırsa, beni kendi kişisel Barbie'si gibi davrandığı için cehenneme gidebilir.

"Uhh... bunları satın almanın amacı bu değil miydi?" diye hatırlatıyorum ona. "Birlikteyken *kabul edilebilir* görünmem için?" Sesimdeki küçümsemeyi gizlemeye çalışmıyorum. Denesem bile başaramazdım herhalde. "Hatırladığımı kadarıyla, buna benim üniformam bile demiştin."

Damian bana inanamayan bir bakış attı. "Dostum, sen gerçekten iltifatı kabul edemiyorsun, değil mi?"

"O sözlerin içinde kaçırdığım bir iltifat mı vardı?" diye soruyorum kuru bir şekilde.

Gözlerini devirir. "İngilizlerin dediği gibi, formdasın. İltifatı kabul et, Dornan."

Karınımın altında derin bir sıcaklık yayıldı, sonra tüm vücuduma yayıldı ve sanki kibrit çakılmış gibi yandım. Olamaz. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorsam, onun da görebileceğinden şüphe yoktu.

Hayır. *Olmaz*. Damian Navarro'nun beni kızarttığını kabul etmiyorum. Belki alerjik bir reaksiyon gösteriyordum? Evet, kesin öyledir. Saçmalıklara alerjik reaksiyon.

"Hadi... Izzy'ye gidelim," diye mırıldanıyorum, yüzümü görmesin diye başımı eğerek yanından geçiyorum. "Ama lütfen bundan sonra kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetme."

Damian yanıma yaklaşırken göz ucuyla onun uzun boylu silüetini gördüm. "Tamam, ama randevumuz sırasında en az bir kez gülümseyeceğine söz ver. Bu sefer *gerçek* bir gülümseme olsun. Bu durum rehin alma olayı gibi görünmesin."

Ona o gülümsemeyi alıp milyar dolarlık kışına sokmasını söylemeyi düşünüyorum, ama sonunda gururumu yutup kabul etmenin tüm bu olayı çok daha az acı verici (ve çok daha az trajik) hale getireceğine karar veriyorum.

Ama ben benim ve Damian bir bok torbasının insan vücuduna bürünmüş hali olduğu için, elbette önce hoşnutsuzluğumu belli etmeden bunu yapamam.

Bu yüzden, hoşnutsuz bir nefes verip, ancak o zaman isteksizce "Anlaştık" diyorum.

Yine güzel, sıcak ve güneşli bir gün, bu yüzden Izzy'nin dükkanının önünde oturuyoruz. Böylece açıkta ve herkesin görebileceği bir yerde olmamız da cabası.

Kulakların duyamayacağı, ama meraklı gözlerin görebileceği bir masaya oturuyoruz. En azından hikayemizi netleştirene kadar, görülüp duyulmamamız en iyisi. Ya da şu anki çarpık halinden biraz daha netleştirene kadar. Damian, tüm pislikliklerine rağmen, centilmen rolünü iyi oynuyor. Sandalyemi çekiyor, kahvemini parasını ödüyor, esinti esip titrediğimde bana ceketini veriyor. Hatta hiç istemediğim halde bana limonlu kek alıyor, ki bu kek gerçekten çok lezzetli.

Bir sonraki dersime ve Damian'ın günün ilk dersine sadece bir saat var (öyle diyor, ama içimden bir ses bunun tamamen doğru olmadığını ve sabah seminerini beni rahatsız etmek için kaçırdığını söylüyor), bu yüzden bu zamanı birbirimizi tanımak için geçirmeye karar veriyoruz... aslında birbirimizi tanıyarak, ama sadece biraz ve sadece yüzeysel olarak. Oturur oturmaz anlaştık: kişisel bir şey olmayacak. Çok derin şeyler yok. İnsanların sevdikleri hakkında bilmesi gereken yüzeysel şeyler. Kan grubu gibi. Ve pizzaya ananas koyma konusunda kimin hangi tarafta olduğu gibi.

En sevdiğimiz renkleri (benimki yeşil, fuckboy'un ki koyu mavi) ve en sevdiğimiz yemekleri (benimki şüphesiz taco, Damian'ın ki ise büyükannesinin "gerçekten ünlü olması gereken" tres leches kekidir) tartıştıktan sonra en sevdiğimiz filmlere geçtik. Benimki her zaman *Good Will Hunting* olacak — ne diyebilirim ki, matematik dehası olmanın tüm garip yanlarına kendimi yakın hissediyorum — ve Damian'ın ki ise tartışmalı bir şekilde *Twilight*, ama umarım şaka yapıyordur. *Twilight* filmlerini sadece bir kez izledim — kendini Twihard olarak tanımlayan Gina, lise yıllarında beni de izlemeye zorlamıştı — ve en çok kendimi Charlie ile özdeşleştirdiğimi söyleyebilirim. Onun o av tüfeğini kullanmasını görmek istedim.

Şimdi konu arkadaşlara geldi ve keşke Bella ve Edward'ın vampir bebeği hakkında konuşuyor olsaydık.

"Ronnie Hayes..." Damian kahvesinden bir yudum aldı, yüzü düşüncelere dalmıştı. "Adı tanıdık geliyor ama kim olduğunu çıkaramadım. Onu daha önce

onu daha önce dövdim mü?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, en iyi arkadaşımı 'parçalamadın'."

Damian'ın kaşları alnına kadar yükselir. "İstatistiksel olarak, bu okulda ne kadar çok kızla çıktığıma bakılırsa pek olası değil, ama imkansız da değil."

"Çok hoş." Onun kelime seçimine alaycı bir şekilde gülümserim, ama o sanki "*Ne? Bu gerçek*" der gibi omuz silker. Kafamı sallar. "İstatistiksel olarak imkansız olsa da, yapmadın ve asla yapmayacaksın," diye onu temin ederim.

Bu onun merakını uyandırır. "Neden böyle söylüyorsun? Kızlardan mı hoşlanıyor?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Cinsel yöneliminin, seni koruyucu giysi olmadan dokunmaması ile bir ilgisi yok... ama bilmek istiyorsan, o panseksüel. Ve sen kesinlikle onun tipi *değilsin*."

"Şeytani yakışıklılık mı demek istiyorsun? Zengin mi? Yatakta harika mı? Bebeğim, ben herkesin tipiyim."

Ona söz verdiğim gülümseme dudaklarımın kenarından sızmak üzere. Ona bu zevki vermek istemiyorum, ama onu aşağılamak düşüncesi bana büyük bir zevk veriyor. Marie Kondo'nun dünyasında, Damian'ı bir kademe aşağı indirme fırsatını kaçırmam. Son anda, ifademi kontrol etmeyi başarırım. "Üzgünüm, o fuckboy'lardan pek hoşlanmaz."

Damian sözlerime alınmak yerine, "Bu fuckboy'un tadına bakmadı. Belki bu sahte ilişki bittiğinde ona bir şans veririm." diye karşılık veriyor.

Damian'ın Ronnie'ye asıldığı görüntüsü zihnimde canlanınca yine gülümsemek istemedim ve neredeyse sevinçten kahkaha atıyordum. "Biliyor musun? Sözümü geri alıyorum. Onunla şansını denemeni çok isterim. Seni kesinlikle mahveder."

"Söz mü?" Damian, dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle sorar. "Bekle, cinsel anlamda mı demek istedin?"

Omuz silkiyorum. "Duygusal olarak. Zihinsel olarak. Onun yetişkin bir adamı ağlattığını gördüm..."

O titrer. "Tamam, tamam, anladım. Psikopat olmayan başka arkadaşın yok mu Dornan, yoksa sadece o mu var?"

Kahvemin bir yudumunu alıp fincanı masaya geri koyuyorum. "Şey, Andie var. Ronnie kadar yoğun değil, ama genetik olarak olmasa da akrabalar. Kuzenler. Ama o nişanlı," diye uyarıyorum

. "Kocası var. Tabii bu seni daha önce engellemedi, eminim." Son cümleyi fısıldayarak söylüyorum. "Benimle aynı sınıfta, belki tanırsın. Eli Winslow? Senin gibi zengin, ama pislik geni onu es geçmiş galiba."

"Winslows otel zincirinden mi?" diye sorar Damian. "Evet, onları tanıyorum. Otellerinde birkaç kez kaldım. Güzel yerler."

"Ben bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, ellerimi karton bardağın etrafına sararak parmaklarıma sızan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Bin dolarlık otel odalarını karşılayabilseydim, seninle sahte bir randevuya çıkmak zorunda kalmazdım, değil mi?"

Eğlenerek nefes verip başını sallar. "Doğru. O zaman ben ne yaptım?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Hâlâ ilanına cevap verecek birini bekliyor olurdun herhalde." "Peki ya sen?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Başka bir gerçeklikte, bu anlaşmayı yapmamış olsaydık ve sen bu *muhteşem* ilk randevuda burada olmasaydın

burada olmazdın, ne yapardın?"

"Winslow otellerinde uyuyor olurdun, tabii ki," dedim ciddi bir ifadeyle. "Bu alternatif gerçeklikte, ben çok zenginim."

Bu kez daha içten gülüyor ve gülümsemesinin samimiyeti beni şaşırtıyor. Onu daha iyi tanımıyorsam, neredeyse gerçek olduğunu düşünebilirdim. Bunun hepsinin sahte olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Damian *rol yapıyor*. Ve bu çileyi zarar görmeden atlatmak istiyorsam, ben de rol yapmaya başlamalıyım.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu aniden. Kafam karışarak kaşlarımı çattım. "Neyi söyleyeyim?"

Kahvesinden bir yudum daha alırken gülümsemesi kaybolur ve fincanı masaya koyduğunda cevap verir: "Neden paraya ihtiyacın olduğunu."

Bütün vücudum buz gibi olur. Bu konuyu konuşmamayı umuyordum ve sormadığı için belki de hiç sormayacağını düşünmüştüm.

Soruyu geçiştiriyorum. "Merak etme, uyuşturucu ya da sana kadar izlenebilecek yasadıışı bir şey için değil."

Gözlerini kısar. "Vay canına, bu pek de belirsiz bir cevap değildi. Şimdi, *kesinlikle* garip bir şeyin peşinde olduğunu düşünüyorum." "Hayır, değil..." İtiraz etmeye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Porno, değil mi?" Kendi kendine başını salladı ve ben onun sözlerinin aptallığını kavrayamadan ekledi: "Porno bağımlılığın var ve bunun için paraya ihtiyaın var. Senin sapık olduğunu hissediyordum Dornan, ama bu..."

"Porno değil!" diye bağırıyorum ve yakınlarda oturan diğer müşterilerin şaşkın bakışlarını ve kıkırdamalarını topluyorum.

Damian yumruğuyla kakhahasını bastırır. "Nadir Pok mon kartı koleksiyoncusu musun?" diye tahmin eder.

Tanrım, bu konuyu bırakmayacak ve her ağzını açtığında ben gerçekten aptallaşıyorum. Ona gerçeği söyleyebilirdim, ama o zaman hayatımın onun bilmesini istemediğim bir kısmını açığa çıkarmış olurdum. Zaten çaresiz olduğumu anlamıştı, ama bunun nedeni çok kişiseldi ve hain bedenim açıkça beynimle ya da kalbimle aynı sayfada olmadığı için aramızda bir sınır çizmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu.

"Oh, biliyorum," Damian düşünceli bir şekilde çenesini eliyle okşayarak, "bu tamamen..."

"Cosplay," diye düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum.

Sessizce kendime lanetler yağdırarak kaskatı kesildim. Neden cosplay dedim ki? Hayatımda hiç cosplay yapmadım! Çocukken *Mario* dışında video oyunu oynamadım ve izlediğim tek anime, Andie'nin bir keresinde izlettirdiği Studio Ghibli filmiydi, ki itiraf etmeliyim ki çok beğenmiştim. izgi romanlardan, *Star Wars'tan*, Marvel'dan veya diğer büyük hayran gruplarından bahsetmeye bile gerek yok. Bazılarını yeterince seviyorum, ama o şeyler Andie'nin ilgi alanı, benim değil. Ben gerçek suçlar, psikolojik gerilim ve sayılarla ilgilenirim. Bana her zaman bir cinayet gizemi veya tuhaf bir dahi hikayesi verin.

"Cosplay," diye tekrarlar Damian ve yüzündeki ifadeden bana inanmadığını anlayabiliyorum.

"Uh... evet." Bir i çekişi yutuyorum. Artık geri dönüş yok. "Bu... yeni bir hobi ve kostümleri kendim yapabilecek becerim yok ve şey..." Kahretsin, Andie kostüm aksesuarlarını kendisi yapmaya vakti olmadığında nereden alıyor? *Bir tahminde bulun, aptal! Bir şey söyle!* "Etsy pahalı mı?" diye bitiriyorum, sesimdeki bariz soruyu duymamaya çalışarak.

Damian bir anlığına gözlerime bakıyor ve kendimi bir polisiye dizisindeki loş sorgu odasında dedektifin karşısında oturan bir şüpheli gibi hissediyorum. Bu sahneyi televizyonda yüzlerce kez izledim ve ne kadar kötü bir yalancı olduğum herkesin malumu, yani bu

tek bir şekilde sonuçlanabilir. Aman Tanrım, ya bana cosplay hakkında sorular sormaya başlarsa? Bunun ne olduğu hakkında genel bir fikrim dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Kahretsin. Yakalandım.

Ama beklediğim sorgulama gelmez. Bunun yerine Damian beni baştan aşağı süzer, dudakları şehvetli bir gülümsemeye gerilir. "Lütfen bana bir ara Prenses Leia'nın altın bikinisini giyeceğini söyle, çünkü bu *çok güzel* olur."

Elimde, onun yüzündeki o sinsi gülümsemeyi silmek için tokat atma isteğini bastırmaya çalışarak burnumdan hava çıkardım. "Sen tam bir sapıksın. Ve biraz da ineksin," dedim biraz şaşkınlıkla.

Bana azarlayıcı bir şekilde parmağını gösterir. "İyi giyinmiş bir kadını takdir etmenin nerdlikle alakası *yok*. O sahne 12 yaşındaki Damian'ın aklını başından almıştı... ve boşalmasına neden olmuştu."

"İğrenç!" diye azarladım, ama kendime rağmen gülmekten kendimi alamadım.

Damian'ın dikkati hafifçe kayıyor ve ben de onun bakışlarını Izzy'nin açık hava oturma alanının diğer ucundaki bir masaya takip ediyorum. Orada iki kız bizi izliyor. Dikkat çekmemeye çalışıyorlar mı bilmiyorum, ama çalışıyorlarsa çok kötü yapıyorlar. Hatta içlerinden biri telefonunu kaldırmış —muhtemelen bizi çekmek için. Diğer kız, fark ettiğimizi anlayınca kolunu indirir.

Ronnie, o kızın çektiği fotoğrafı veya videoyu gördüğünde başımıza açacağı belayı düşününce, göğsüm endişeyle doluyor. Umarım, kaçınılmaz sosyal medya paylaşımını gördüğünde, o kadar viral olmuş olur ki (en azından Conwick sınırları içinde), bana yalan söylediğim için kızgınlığını unuttur ve yerine savunma moduna geçer, beni alaydan korumayı yeni hayatının misyonu haline getirir. Damian ve benim hakkımızdaki haberler yayılınca, sonunda Andie ile beni bu anlaşmadan vazgeçiremeyeceklerini kabul etmek zorunda kalacak. Ben *kararlıyım*, fikrimi hiçbir şey değiştirmeyecek, bu yüzden ya beni desteklemek zorunda kalacak ya da beni kaybetme riskini göze alacak ve onun asla ikincisini seçmeyeceğini biliyorum.

Ortak noktamızın çok az olması nedeniyle, arkadaşlığımız bazılarına beklenmedik veya garip gelebilir, ancak Ronnie benim hayat arkadaşımdır. Birinci sınıf oryantasyonunda tanıştığımız anda, bana yeni doğmuş bir kuş gibi ya da Twilight filmlerindeki Bella'nın vampir bebeğine bağlanan kurt adam gibi bağlandı. Henüz tanışmamıştık bile, ancak

kelimelere gerek kalmadan aramızdaki bağın ömür boyu süreceğini biliyorduk. Bu, benim yaşadığım ya da gördüğüm en yakın ilk görüşte aşk deneyimiydi ve Andie'yi de bonus olarak kazanmıştım. Bir fiyatına iki tane.

Ve bunu kelimelerle ifade etmekte çok kötü olsam da, onlar benim için her şey demek. Bana sadece annem ve Gina'dan gördüğüm ve aldığım koşulsuz sevgiyi verdiler, ama daha da önemlisi, hayatımın en zor zamanlarında yanımda oldular. Annemin kanser teşhisiyle boğuşurken tanıştık ve bu karmaşık durumdan kaçmak yerine, ellerini omuzlarıma koyup bana destek olmaya karar verdiler. Açıkçası, önceki hayatımda onları hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama sonsuza kadar minnettar olacağım.

"Şuna bakın! Planımız şimdiden işe yarıyor," Damian sevinçle mırıldanarak kahvesinin üzerinden bana gülümsüyor.

"Bu bana bir şeyi hatırlattı. 'Ailemi başımdan savmak için' bunun işe yaraması gerektiğini söylediğinde," onun sesini kaba bir şekilde taklit ederek tekrarlıyorum, "sen..."

"Hey, parti kuralları!" Damian, sorumu bitirmeden sözümü keser. "Ailemden önceden haber vermeden bahsetme. Hay aksi, tam da eğlenmeye başlamıştım. Sen tam bir oyunbozansın Dornan."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Sen de çok dramatiksin," diyorum. "Cidden ama... seni gerçekten evlatlıktan mı reddediyorlar?"

Neden sorduğumu ya da neden umursadığımı bilmiyorum. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiği sürece bunun neden gerekli olduğunu umursamıyorum. Onun için üzülüyor da değilim.

Yine de Damian sinirlendiğinde midem burkuluyor. "İnan bana, tehdit gerçek," diyor ve bakışlarını uzaklara çeviriyor.

"Bahis yüzünden mi? Geçen bahar olanlar yüzünden mi?"

Öfkeye kapılmadan bunu sorabildiğime şaşıyorum. Damian da şaşırmış görünüyor, çünkü gözleri benimkilere dönünce panik izleri belirliyor.

"Ne?"

"Oldukça skandal bir olaydı, değil mi?" Vay canına, konuyu zorlamak için bile soğukkanlılığımı koruyabildim. Hmm. Belki de bu, insanların sürekli bahsettiği

kişisel gelişim olayıdır. "Bunu iyi karşıladıklarını sanmıyorum."

Acı bir kahkaha ile boğuluyor. "Bu yüzyılın en hafif tabiri." "Demek öyle. Sebep bu mu?" Bilmem gerekiyor, onun iyiliğini düşündüğüm için değil, ama geçen okul yılında bana verdiği acıyı hala içimde taşıyorum. Beni küçük düşürmek için söyleyebilirsin, ama onun her şeyi mahvettiğini ve bunun bedelini ödeyeceğini bilerek burada oturmak istiyorum. O her şeyi boşuna yaparken, ben bundan faydalanacağım ve o her şeyi kaybedecek. Yaptıklarının sonuçlarına hoş geldin. Ne olursa olsun, bunu hak ediyor.

Kafasını sallar, durur, sonra biraz başını sallar ama yine durur. "Bu... bunun bir parçası, ama tek nedeni değil. Şöyle diyelim, çok uzun zamandır onları kızdırmak için bir şeyler yapıyorum."

Merakla kaşlarını kaldırdım. "Kasten mi?"

"Yanlışlıkla yapsam eğlenceli olmazdı," der, ağzının köşeleri kıvrılır.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ne saçma bir cevap. Çok şaşırdım."

Cevabındaki sırtış utanmazcaydı. "Ne diyebilirim ki? Kendime sadık olmaktan başka bir şey değilim."

Damian fincanını dudaklarına götürür ve gözlerim istemeden boğazına takılır... ve yutkunduğunda sallanan adam elmasına. Bu manzara beni hiç etkilememelidir. Vay canına, bir adam kahve içti, basını çağırın! Ve yine de... açıklayamadığım bir nedenden dolayı (ve ondan nefret etmeme rağmen), bu son derece seksi. *O* inanılmaz seksi. Muhteşem bronz teni, sıvıyı ağzına çekerken keskin çenesinin gerginliği... Dürüst olmak gerekirse, önümdeki sahne PG-13 ile düpedüz pornografik arasında bir yerde gibi görünüyor.

Düşüncelerimi hissetmiş gibi, fincanını yere koyup sanki benimle alay edercesine dudaklarını yaladı. Karnımda, fiziksel tatmin isteyen o yerde bir sıcaklık hissettim ve...

Başımı başka yere çevirmek zorundayım. Başka bir şey, herhangi bir şey düşünmeliyim, ama tek odaklanabildiğim şey, göğüslerimde dilinin dokunuşunun hatırası ve bu da elbette zihnimi başka yerlere götürüyor. Dilinin...

Hayır. Olmaz. Öyle düşünmüyorum.

Kendi kahvemi alıp başımı geriye atıyorum ve bir bardak su gibi içiyorum. Sonra vajinamın kontrolünü kaybettiğinden ve

ona yanlışlıkla beni deli gibi sikmesini istemeyeceğime emin olduğumda, "Eğer tehditlerini yerine getirirlerse ne yapacaksın?" diyorum.

Damian bana şaşkın şaşkın bakar. "Şey, bu yüzden buradasın. Bunun olmaması için yardım etmek için."

Başımı sallayıp konuyu şimdilik kapatmaya karar verdim. Belli ki bu konuyu açmak istemiyor ve onun sorularına verdiğim kaçamak cevapları düşününce, onu suçlayamam. Birbirimizin motivasyonlarının tam olarak ne olduğunu bilmememiz en iyisi. Anlaştığımız gibi, sadece yüzeysel düzeyde.

Çünkü Tanrı korusun, bana nefretten başka bir şey hissettirecek bir şey söylemesin. Mesela *sempati gibi*. Bu düşünce bile beni titretir. Vajinam zaten yeterince sempatik. Ya da sikiştığımız kişinin kalitesini umursamayacak kadar aptal.

"En sevdiğin renk, yemek ve filmleri konuştuk," Damian parmaklarıyla sayıyor. "Bize sorulabilecek başka ne gibi bilgiler olabilir?"

"Bölümün?" Konunun değişmesine şükrederek öneriyorum. "Okuduğun bölümün bir kız arkadaşın için önemli bir bilgi olduğunu düşünüyorum."

"Laf açılmışken, az önce ne tür bir sınıfa girmiştin? Ana dalın ne, zaman yolculuğu falan mı?"

Kahkahayı bastım. "Matematik. Grafik Teorisi öğreniyoruz." Damian bana boş boş baktı. "Evet, ne olduğunu hiç bilmiyorum."

"Şimdi anlamaya çalışma," diye uyarıyorum. "Kendine zarar verebilirsin."

"Bekle, hepsi bu mu? Sen sadece... matematik mi okuyorsun?"

"Sadece matematik," diye tekrarlarım, gözlerimi ona dikerek. "Benim 'sadece matematik' bölümüm, muhtemelen bir haftadan az bir sürede beynini eritir."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor, bundan utanmadan. "Ama ciddi, bununla ne yapmayı planlıyorsun? Yani, spesifik olarak. Biraz belirsiz geldi."

"İş olarak mı demek istiyorsun?" diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Evet, genellikle üniversiteden sonra atılan adım budur."

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra durakladım. Çünkü gerçek şu ki... Hiçbir fikrim yok. Kendimi bildim bileli, tek iyi olduğum şey matematik. Sayılar, bu dünyadaki hiçbir şeyin yapamadığı şekilde beynimle uyum içinde. Andie gibi yaratıcı ya da Ronnie gibi performansçı değilim. Sosyal becerilerim tamamen eksik ve

duygularımı o kadar derine gömmek için bir eğilimim var ki, insanlar genellikle benim gerçekten duygularım olup olmadığını sorgular. Duygularım var, sadece duygularımı dışa vurmayı sevmiyorum ve duygularımı bölümlere ayırmada oldukça iyiyim. En azından çoğu zaman. Açıkçası, Damian'ın yanında durum böyle değil. O, içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor, sanki ben Dr. Jekyll'im ve o da içimdeki Mr. Hyde'ı uyandırıyor, ama bu benim normal halim değil. Bu bir istisna.

Matematik ise benim istisnam değil. Benim kuralım. Gizli gücüm. Güvenli alanım. Çok küçük yaşlardan beri, çevremdeki herkesten daha iyi olduğum tek şey, başka hiçbir şeye güvenemediğimde her zaman güvenebileceğim tek şey matematik. Matematik tutarlıdır. Matematik *sabittir*. Hayatta ise pek çok şey... öyle değildir.

Ancak bu konuda başarılı olmama rağmen, liseye başladığımda bile matematiği gerçek hayatta nasıl kullanacağımı düşünme fırsatım hiç olmadı. Matematikle ilgili bir işe girmem beklenen bir şeydi çünkü... neden olmasın ki? Matematiği seviyorum ve matematik *de* beni seviyor, bu yeteneğimi neden boşa harcayayım ki, özellikle de üniversiteye tam burslu girmemi garanti edecekse?

O zamanki danışmanım da aynı fikirdeydi, ama bence o sadece işinin asgari gerekliliklerini yerine getirerek, son başvuru tarihine kadar üniversitelere başvurmamı sağlamakla ilgileniyordu; bu konuda gerçek anlamda danışmanlık yapmıyordu. Anneme gelince... Lise son sınıfa geldiğimde, onun kafasında başka şeyler vardı. Üniversiteden sonra ne yapacağım ile ilgilenmeye vakti yoktu, benim de yoktu, hem dört yıl vardı ve annemin bir yılı bile atlatabileceğinden emin değildik. Buna kıyasla, bir ömür boyu uzak gibi görünen gelecekteki bir işe karar vermek önemsizdi. Bu benim önceliğim değildi ve sanırım bunu hiç düşünmedim çünkü düşünmem gerektiğini hissetmedim. Sonuçta matematikti ve tüm işlerde bir şekilde matematik kullanılmaz mı? Anneme bakın mesela. O muhasebeci, yani matematik işinin bir parçası. Gina ise hemşire, hastanede ilaçları dağıtmak ve serum akış hızını hesaplamak için matematik kullanıyor. Matematik her yerde. Tıpkı annemin çok sevdiği Hugh Grant'ın oynadığı eski Noel filmindeki aşk gibi.

Ama Damian'a bunların hiçbirini söylemeyeceğim. Bunun yerine, sorusunu başka yöne çekiyorum. "Peki ya sen?" diyorum. "*Sen* ne okuyorsun?"

"İşletme," diye cevaplıyor, sanki kelimeler onu sıkıyormuş gibi esneyerek, "yan dalım biyoteknoloji."

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Vay canına, bu..."

"Etkileyici mi?" diye soruyor, ben sözümü bitirmeden. "Biliyorum. Sonuçta ben etkileyici biriyim."

"Ben de 'şaşırtıcı' diyecektim," diye karşılık verdim. "İşletme ana dalını anlayabiliyorum, ama yan dal... pek çok çalışma gerektiriyor gibi görünüyor ve senin estetik anlayışın 'özverili öğrenci' izlenimi vermiyor."

"Belki öyle," diye kabul etti, "ama ailemin milyarlarını miras almaya kesinlikle adadım."

Kuru bir kahkaha attım. "Vay canına. En azından dürüstün." *Bu ilk kez oluyordu.*

"Dürüstlük benim ikinci adımdır diyebilirim, ama her şeyi düşününce bu biraz ikiye bölünebilir olur." Aramızda eliyle işaret edince başımı salladım.

"Böyle düşünmen doğru."

Damian boğazını temizledi ve şaşırtıcı bir şekilde neredeyse pişman görünüyordu. Hala rol yapıyor, sahte pişmanlık gösteriyor olabilir, ama öyle olsa bile, elimde değil. Yol kenarında yaralı bir köpek yavrusu gibi; ona acımadan duramıyorum. Ya da tam olarak acımak değil. Ama birdenbire onu her zamanki kadar öldürmek istemediğimi fark ettim.

İçimden bir iç çekerek, bu düşünceyi kafamdan atıp konuşmamıza geri döndüm.

"Demek biyoteknoloji. Çok ilginç."

Damian'ın masaya kaymış gözleri, yorumumla tekrar yukarı kalkıyor ve dudaklarını hafifçe yukarı çekerek, yaramaz bir çocuk gibi bakıyor. "Ve uyuşturucu işine girmek istiyorsan vazgeçilmez."

Boğuk bir hırıltı ile şaşkın bir kahkaha arasında bir ses çıkarırım. Şaka yapmayacağı bir şey yok mu bu adamın? "Sen inanılmazsın."

O sinir bozucu, kendini beğenmiş sırıtışını gösterir. "İnanılmaz derecede *harika* demek istedin herhalde," diye düzeltir ve bunun onun anlaşılabilir kibirinden mi yoksa beni gerçekten deliye çevirmesinden mi kaynaklandığını bilemem, ama kendimi Izzy'nin evine gelmeden önce istediği tek şeyi ona verirken bulurum.

Gerçek bir gülümseme.

"İşte bu," diyor zafer işareti yaparak yumruğunu sıkarak. Sonra, anlamadığım garip bir bakışla masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. Önce birbirine dolanan parmaklarımıza, sonra yüzüne bakarak irkiliyorum.

Bana attığı bakış, cuma günü bahsettiği işaret miydi? Bu tür fiziksel temaslar için bir şifre kelime belirlememiştik.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Damian fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı ve çenesini hafifçe kaldırarak omzuma bakmamı işaret etti. Onun bakışını takip ederek, bizi filme alan ya da fotoğrafımızı çeken başka bir öğrenciye doğru koltuğumda yerimi değiştirdim. Damian, fısıltıyla konuşabileceğim kadar bana yaklaştı.

"Şimdi, o güzel gülümsemeni kameraya göster."

CHAPTER FOURTEEN

✦ *Damian* ✦

Donde hay humo, hay fuego - Dumanın olduğu yerde ateş vardır.

Çeviri: Söylentilerin olduğu yerde gerçek de vardır... tabii hikayenin kontrolü sende değilse.

Ekim

Umduğum gibi, Blondie ile randevumun haberi hızla yayıldı. **#DateGate** hashtag'i Instagram ve X'te trend oldu ve Izzy's'de çekilen fotoğraflarımız en az üç farklı dedikodu sitesinde yayınlandı... en azından benim kontrol ettiğim sitelerde. Blondie, beni bir kadınla birlikte görmekten insanların şok olacağını söylediğimde şüpheli davranmıştı. Partide seksi bir kızla sohbet etmenin gündüz randevusundan çok farklı olduğunu belirtmeme rağmen, hakkımızda yayılan paylaşımları görene kadar bana inanmadı. Dışarıda birlikte görülmemizden o kadar kafası karışan insanlar vardı ki, bazıları Instagram'da bir gönderiye yorum yazarak bunun Make-A-Wish gibi bir şey olup olmadığını ve Blondie'nin son isteğini yerine getirdiğimi sordu. Şöyle söyleyeyim, o bunu benim kadar komik bulmadı.

İlk randevumuzdan bu yana geçen yaklaşık üç hafta ve birçok ek buluşmada, komplo teorileri yayıldı ve kampüste diğer öğrenciler tarafından

Blondie hakkında beni rahatsız etti. Mason, cevaplar için beni köşeye sıkıştıran ilk kişiydi ve onun sorgulamalarına boyun eğip internette dolaşan fotoğraflardaki gizemli kadının aslında Poor Girl olduğunu itiraf ettiğimde tamamen şok olmuş gibi davrandı. O zamanlar, ona onun dönem başındaki tek gecelik ilişkim olduğunu söylemenin kötü bir şey olacağını düşünmemiştim. Sonuçta, onun adını hatırlamıyordu ve onun hakkında, bucket listesinde işaretlediği kutucuktan başka hiçbir şey bilmiyordu ve o konuda da tekrar sessiz kalmaya yemin etmişti. Ama sonra asıl sorgulama başladı ve asıl sorusu, nasıl oldu da birdenbire birçok magazin dergisinin kapağına çıktığımız değildi, *neden* benim aletimi dizleriyle ezmeyi alışkanlık haline getirmiş gibi görünen biriyle isteyerek çıkmış olduğumdu.

"Ne diyebilirim ki?" diye cevap verdim. "Sanırım son yumruğun şoku doğrudan kalbime gitmiş olmalı."

Ama cevabım onun dehşetini yatıştırmadı, Mason'ın birdenbire dönüp bizim hakkımızda dedikodular yaymaya başlayabileceği endişesini de gidermedi. O, dedikoducu küçük bir kaltak. Arkadaşım listeyi veya bahsi ağzına almayacağını biliyor, ama ya başkası onun söylediklerinden bağlantıyı kurarsa? Ailem, Mason'ın videosunun yayınlanmasından sonraki haftalarda listeyi ekran görüntüsü alıp paylaşan herkese ve yayın organına dava açmakla tehdit ederek zenginlerin "hayatını mahvederiz" ikna gücünü kullandı. Hatta Conwick'e para bile verdiler ve okul, ailem üniversitenin en büyük bağışçılarından biri olduğu için onlara her türlü iyiliği yapmaya hazırdı. Bahisle ilgili herhangi bir söylenti yayınlayan, paylaşan, yeniden paylaşan, retweetleyen veya katkıda bulunan tüm öğrencileri okuldan atacağını duyurdu. Ama bu üniversitede pislikler bol ve Mason'ın yayınladığı isimleri hatırlayıp Blondie ile bağlantı kurarak sırf yapabildikleri için hayatımızı mahvetmeye çalışmayacaklarını kim söyleyebilir? Bazı insanlar dramayı sever ve ortalığı karıştırmak için yaşar ve internet onlara bunu yapmak için bir platform sunmakla kalmaz, bunu anonim olarak yapma imkanı da verir.

Bu aklıma gelmemişti, ama geçen ay hala bahisle ilgili haberler yayınlayan en az bir tabloid olduğunu düşünürsek, gerçekten aklıma gelmeliydi. Listeyi yayınlamadılar — makale daha çok, ailemin "şüpheli davranışlarım" hakkında açıklamalarda bulunan Hallazgo'daki yönetim kurulu üyesiyle ilgiliydi — ama bu, listenin tekrar yayınlanma olasılığını ortadan kaldırmaz. İnternetin

TikTok trendlerinden daha çok sevdiği bir şey varsa, o da ünlülerin dramalarıdır ve ailem sayesinde, bu kategoriye girecek kadar dünya çapında tanınırım.

Evrenin hayatımı mahvetmeye olan bağlılığını hafife almış olabilirim. Eğer biri Blondie'yi listeye ekler ise, onun tetikçi dizleri en son endişeleneceğim şey olacaktır.

Ya da olur mu? Bu noktada, bu bilginin açığa çıkmasının bize yararı mı yoksa zararı mı olacağını bile bilmiyorum ve bunun sonucunda ortaya çıkabilecek saçmalıkları düşünmediğim için kendime kızgınım. Mezuniyet tarihinin yaklaşması ve önümdeki tek seçeneği yakalamakla o kadar meşguldüm ki, her zamanki gibi sonuçlarını düşünmedim. Ve bunu düşünmeliydim, çünkü Blondie'nin kimliği er ya da geç ortaya çıkacaktı. Kahretsin, henüz ortaya çıkmamasının tek nedeni, onun şaşırtıcı derecede antisosyal olması ve benim, daha önce de belirttiğim gibi, açıkça bir aptal olmam. Tanrım, ne olacağını sanmıştım ki? Aslında, hiçbir şey düşünmedim, sorun da bu. Hiç düşünmedim ve şimdi, bu sorun başıma bela olmadan önce bunun bir sorun olup olmadığını anlamam gerekiyor.

Ama öte yandan... Belki de tamamen umutsuz durumdayım, çünkü Blondie'nin de aklıma gelen hiçbir şeyin farkında değil gibi görünüyor... Ya da farkında ama umursamıyor, ama onun kişiliğini tanıdığım kadarıyla bu pek olası değil. Ya da belki de geçen bahar ona yaşattığım utançtan daha çok paraya ihtiyacı vardır, her ne kadar o utanç karşısında verdiği tepki tam tersini gösteriyor olsa da. Her halükarda, onu korkutmaktan çok korktuğum için sormaya cesaret edemedim. O, farlara bakmış geyik gibidir; en ufak bir yanlış hareketimde kaçır ve şu anda benden kaçması, olası bir fırtınayı birlikte atlatmamızdan daha kötü olur.

Bu yüzden, ortalığı sakın tutmak ve bu olası soruna bir çözüm bulmak için biraz zaman kazanmak amacıyla, Mason'ı tehdit etmeye karar verdim. Uyarılarımı belirsiz tuttum; ona karşı kullanabileceğim bir şantaj malzemesi yoktu, ama bu, gerekirse o pisliği susturmak için bir şeyler bulup kanıt toplayamayacağım anlamına gelmez. Sonra, tedbir olsun diye, Blondie'nin onun hakkında veya ilişkimiz hakkında tek kelime bile ederse, Blondie'nin onun hayalarını üzüm reçeli gibi ezeceğini söyledim. Neyse ki *bu* onun dikkatini çekti.

Diğerlerine gelince, Blondie ile ilgili her konuda... sessiz kalmadım ama sessizliğe yakın davrandım, sadece arkadaş olduğumuzu ve birbirimizi yeni tanıdığımızı söyleyen belirsiz cevaplarla soruları geçiştirdim.

Birbirimizi yeni tanıdığımızı söyleyen belirsiz cevaplarla geçiştiriyorum. Onun adını asla söylememeye özen gösteriyorum ve onun kimliğini gizli tutmanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu keşfettim. Mason'ın bahsimizle ilgili videosunun yorumlarında adından bahsedilmesine rağmen, kampüste -hatta hiçbir yerde- Blondie'nin kim olduğunu bilen çok az kişi var gibi görünüyor ve şu ana kadar kimse onu listeye ilişkilendirmemiş gibi görünüyor. Mason'ın ifşa ettiği isimlerin yanında hiç fotoğraf yayınlanmamış olması ve Blondie'nin benim bulabildiğim hiçbir sosyal medyada olmaması, internet öncesi dönemlerden kalma bir tür antika gibi, bu konuda yardımcı oluyor. Ayrıca çok fazla arkadaşı yok gibi görünüyor ve insanların onu takip edebileceği dijital izleri olmadan, kim olduğunu bulmanın gerçekten imkansız.

Garip ve ürkütücü bir şekilde, sanki Blondie hiç var olmamış gibi. Lanet olsun, geçen ay Touro Park'ta tanıştıktan sonra telefonuma adını not etmeseydim, ofisteki yönetici bayanlar kimin hakkında konuştuğumu bilemezdi ve Conwick'in akademik burslar vermekle ünlü bir yer olmadığı düşünülürse, bu *çok şey* ifade ediyor. Buna Blondie'nin ilk adıyla tanıdığı gümüş tilki Meredith de dahil, ama o yaşlı cadaloz onu tanımıyor, orası kesin. Gerçi, adil olmak gerekirse, Meredith Crypt Keeper kadar yaşlı, bu da bir şey ifade edebilir.

Yine de, benimle ilişkiye girmesine rağmen, Blondie sanki gerçekten Conwick'in kendi Clark Kent'iymiş gibi gizli kalmanın bir yolunu buldu. Onun bu kadar görünmez olması garip, ama öte yandan... ben de onu yakın zamana kadar fark etmemiştim ki? Geçen okul yılında birlikte olmuştuk, ama sadece onun sosyal statüsüne uygun birini aradığım için. Onun sosyoekonomik düzeyinde veya daha kötü durumda olan herhangi biri bu işe uygun olurdu, geriye dönüp düşündükçe bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu daha iyi anlıyorum. Çünkü aslında, insanlar ailemin parası yüzünden benimle arkadaş olmaya çalıştıklarında hissettiğim şeyden hiçbir farkı yok ve bu karşılaştırmayı daha önce fark edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Blondie'nin benden nefret etmesine şaşmamalı. Bu da beni düşünmeye itiyor... Mason'la o bahsi yapmasaydım, onu hiç fark eder miydim? Yoksa kampüsteki herkes gibi Blondie'yi hiç fark etmez miydim? Şu anda bile, ona aldığım tasarımcı kıyafetleri giymiş olmasına rağmen, insanlar onu sadece birlikteyken fark ediyorlar ve o zaman bile, sanki kolumdaki güzel bir aksesuar gibi görülüyor; konuşma konusu her zaman benim. Bir

medyayı suçluyorum, ama aynı zamanda bunun kasıtlı olduğu şüphesinden de kurtulamıyorum, sanki Blondie fark edilmemeye *çalışıyor gibi*.

Her neyse, ne yapıyorsa işe yarıyor ve söylentiler yayıldıkça, onun anonimliğinin bizim için hayal edebileceğimden daha iyi sonuçlar verdiğini fark ediyorum. Üç haftadan kısa bir sürede bir düzine kadar kısa süreli birlikte görünmemiz, medya (ve tüm Conwick) onun kim olduğunu öğrenmek için can atıyor, o kadar ki ailemin bizim ilişkimizden haberi olmaması imkansız. Bu düşünce beni heyecanlandırırsa da, heyecanımı kontrol altında tutuyorum. Hayatımdaki şeyler garip bir şekilde ters gitme alışkanlığı var ve her şey plana göre gitse bile, kendini beğenmişlik yapmaya başlamak için henüz çok erken. Blondie ve benim, ailemin ya da başka kimsenin bizi ciddiye alması için daha çok çalışmamız gerekiyor.

Bu yüzden küçük adımlarla başlıyoruz, dersler arasında kampüs içinde basit yürüyüşler ve Izzy's'te kahve içmek gibi. Conwick öğrencileri (ve uzun lensli kameralı paparazziler) istediğı kadar fotoğraf çekebilecek kadar halka açık ama şüphe çekmeyecek kadar küçük şeyler. Bilinen uzun süren flört dönemimden sonra, küçük adımlar daha inandırıcı olur ve herkesin bizim birlikte olduğumuza inanması gerekiyor.

Blondie ise, yalan söylemede ne kadar kötü olduğunu düşünürsek, rolünü beklediğimden çok daha iyi oynuyor. Doğru anlarda gülüyor, şikayet etmeden elimi tutuyor ve yanağına öpücük kondurmak için eğildiğimde sadece hafifçe yüzünü buruşturuyor.

Ekim ayının ilk Cuma günü (alışveriş yaptığımız ve anlaşmamızın resmi olarak başladığı günden üç hafta sonra), sabahın ortasında onun beklenmedik bir mesajıyla uyandım.

BLONDIE

Yarın bir yere gidelim

Gözlerimi uykuyla kırpıştırarak sırt üstü yattım.

ME

Vay canına, tüm randevularımızı ben ayarlayacağım sanmıştım

Telefon ekranına bakarken esniyorum, ekran yüzümün üzerinde duruyor, o cevap yazana kadar küçük dans eden üç noktayı izliyorum.

BLONDIE

Şok edici, biliyorum, ama bana sen ödüyorsun, o yüzden biraz iş yapmam gerektiğini düşündüm.

Burnumdan nefes veriyorum.

BEN

Sen mesajlaşırken bile berbat bir yalancısın.

Cevap vermesi uzun bir süre sürer.

BLONDIE

Beni Gerçek şu ki, kahveyle ilgili olmayan ~~ya~~ da inanma, bunun senin kadar ihtiyacım var

"Vay canına, cosplay'e *gerçekten* meraklı olmalı," diye düşünürken telefonum tekrar titredi.

BLONDIE

Eğer bir şeyler yapmazsak insanlar yakında bizden sıkılmaya başlayacak ve eğer bir fark yaratacaksa, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var

Otururken sırtımı başlığa dayadım. Biraz daha cesur davranmamız gerektiği konusunda haklı, ama onun adı ortaya çıkarsa ne olacağı konusunda endişelendiğim için bunu yapmaya çekiniyordum. Hatta sonunda cesaretimi toplayıp onunla bu konuyu konuşabilirim, ama... mesajının son kısmı beni derinden etkiledi ve aklımdan çıkmıyor.

Dikkatini başka yere mi çekmek istiyor? Neyden?

Ona sormak üzereydim ki, Blondie'nin özel hayatının beni ilgilendirmediğini hatırladım. Üç hafta önce umursamazdım, şimdi de anlaşmamızı etkilemediği ve engellemediği sürece kesinlikle umursamıyorum.

Geçici endişemi silkelerek cevap yazdım:

ME

Tamam ama çiftler için resim dersi falan gibi tuhaf bir şey olmasın.

Bir sonraki mesajı öncekilerden daha hızlı geliyor.

BLONDIE

Yani, tamamen yabancı birini alışverişe götürüp, aslında istemediği on binlerce dolarlık kıyafetler almak gibi garip mi?

Teknik olarak, birinin içine girmişseniz, o kişi sizin için yabancı sayılır mı? Bir arkadaşım için soruyorum.

Benim mesajımdan bir saniye sonra başka bir mesaj geliyor.

BLONDIE

Ya da o yabancınn dersine bir tür sapık gibi girmeye ne dersin?
Bu da tuhaf olur mu?

BEN

Eğer doğru hatırlıyorsam, beni takip eden hap sever sendin.

Telefonum onun cevabıyla titriyor ve okurken Blondie'nin yüzünün zihnimde canlanan görüntüsüne gülmemeye çalışıyorum. O, Jigglypuff gibi, kızginken bile sevimli.

BLONDIE

Bana bir daha öyle de,

 yok

ME

Beni iyi zamanla tehdit etme

Bir gün kahveme zehir katabileceği aklıma geldi, bu yüzden aceleyle ekledim:

ME

Şaka bir yana, aklında ne vardı?

Telefonum o kadar uzun süredir sessiz ki, beni görmezden geliyor diye endişelenmeye başlıyorum. Sonunda tekrar titrediğinde, kalbim bir sıçrayışla göğsüme çarparak sertçe vurur. Gönderdiği konum işaretine bakarken kaşlarım çatılır, ama neye baktığımı anlamaya fırsat bulamadan altında başka bir mesaj belirir.

BLONDIE

Yarın saat 11'de burada buluşalım.

ve geç kalma yoksa

yüzüne kalıcı

kalıcı

Bu sefer kendimi tutamıyorum. Kahkahalarım giderek artıyor ve sonunda karnıma ağırlar girene kadar gülüyorum.

Sanki Blondie aklımı okuyor gibi ve kendimi toparlayıp mantıklı bir cevap yazabilmek için neredeyse bir dakika geçmesi gerekiyor. Cevabımı yazdığımda, Pokémon tema müziği kafamda çalmaya başlarken dudaklarım geniş bir gülümsemeye bürünüyor.

ME

Ne dersen de Jigglypuff

"Konağı gezmek mi? *Ciddi misin?*" omzumu üzerinden itaatkar bir şekilde lüks mülke bakarak homurdanıyorum. "Vanderbiltler hakkında tarih dersi almak isteseydim anneme sorardım. O, onların ikinci ya da üçüncü kuzeni falan. Bu beni ne yapar tam olarak bilmiyorum

—ikinci ve üçüncü kuzen falan olması beni hep kafam karıştırmıştır—ama akraba olduğumuzu biliyorum. Sanırım. Başka biriyle karıştırıyor olabilirim."

Blondie gözlerini devirerek beni Breakers Welcome Center'ın kapısından itti ve Newport'un en büyük ve sözde en görkemli tarihi konaklarından birinde yapacağımız tur için sıranın sonuna geçtik. En son ne zaman isteyerek bir şey için beklediğimi hatırlamıyorum, *istemediğim* bir şey için *beklediğimi* hiç hatırlamıyorum. Normalde Navarro olduğumu söyleyip bu saçma kuyruğun önüne geçerim, ama ne yazık ki Blondie'nin milyarder statümü kötüye kullanmama izin vereceğini sanmıyorum.

"Vanderbilt'lerden bahsediyoruz," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Onları kimle karıştırmış olabilirsin *ki?*"

Elimi çeneme götürüp uzun, düşünceli bir mırıldanma çıkarırım. "Vanderpumps'lar olabilir mi? Annemin her hafta onların programını nefretle izlemesini bu açıklayabilir."

Blondie'nin kaşları arasında küçük bir kırısklık oluşur. "Nefretle izlediğini nereden biliyorsun? Belki de sadece izliyordur? Bilirsin, hoşuna gittiği için."

"Ah, benim tatlı yaz çocuğum," diye şefkatle başının üstüne okşayarak söylüyorum. Elim iitiyor ve ben gülümsüyorum. "Birincisi, annem uzak akrabalarımızın çoğunu hor görüyor. İkincisi, bilmen gereken bir şey var, annem tam bir Karen. Nefretle izlemek

her şeyi şikayet etme gücü verdiği için televizyon izlemenin *tek* yoludur. Tek istisna *The Great British Bake Off*, ama o da sadece Paul Hollywood'a büyük bir hayranlık duyduğu için."

Blondie o güzel gözlerini bana kırıştırdı. "Annen hakkında 'kadın boner' gibi bir ifade kullanman beni rahatsız etti. Ayrıca Paul Hollywood'un kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden yorumuna hiçbir şekilde anlam veremiyorum."

Bu itiraf beni şok eder ve hemen telefonumu çıkarır, Paul Hollywood'u aratır ve ekranı ona doğru çeviririm. "Hiçbir şey yok mu?" Blondie tepki vermez.

"Pişirme programları pek ilgimi çekmez," der omuz silkerek.

"Hadi canım, *Bake Off* herkesin ilgisini çeker."

Sarışın sadece başını salladı. "Benim değil."

Daha önce filmlerden bahsetmiş olmamıza rağmen, televizyon programları konusundaki kişisel zevklerimizin henüz hiçbir randevumuzda gündeme gelmediğini şimdi fark ediyorum. Ama öte yandan, birlikte geçirdiğimiz sınırlı zamanın çoğunu sözlü atışmalarla geçiriyoruz ve günün sadece belirli saatleri var, bu yüzden önemli bir şeyi kaçırmamız kaçınılmazdı sanırım.

Kollarımı kavuşturup, daralmış gözlerle onun kararlı ifadesini değerlendiriyorum. "Medeni dünyanın geri kalanı gibi *Bake Off* izlemiyorsan, ne izliyorsun?"

O cevap veremedi sıra ilerledi ve aniden Newport Mansions logosu ile süslenmiş bir blazer giyen yaşlı bir adam bizi karşıladı.

"Günaydın efendim. Hanımefendi," diye ekledi Blondie'ye nazık bir gülümsemeyle. "Bugün için biletlerinizi önceden ayırttınız mı?"

Blondie telefonunu kaldırıp, sanırım rezervasyon onay e-postasını adama gösterir. Adam bizi yakındaki bir gişeye yönlendirir. Orada malikanenin basılı haritasını alır ve turla ilgili bilgileri dinleriz. Breakers Welcome Center'dan çıkıp talimatlara göre malikanenin doğu girişine doğru ilerlerken, Blondie ona aldığım Balmain kot eteğinin cebinden markasız bir kulaklık kılıfı çıkarır.

"Bekle, tur yapmayacağız, değil mi?" diye soruyorum, bu fikir beni gerçekten dehşete düşürüyor. Bu eski evde dolaşmak bir şey, ama bunu yaparken sıkıcı bir trolde sıkıcı eski tarih hikayeleri dinlemek mi? Bu düşünce beni ürpertiyor.

"Ne, bir şey öğrenmekten mi korkuyorsun?" Sarışın, bir kaşını kaldırarak meydan okur. Tiksinti dolu ifademi görünce gülerek, "Merak etme, sadece görünüş için" der.

"Oh, peki, o zaman..." Onun izinden giderek, kendi (markalı) kulaklıklarımı kot pantolonumun cebinden çıkarıp kulaklarıma takarım.

Önümüzde küçük bir grubu takip ederek büyük bir giriş holüne giriyoruz. Sarışın kız, bana fısıldayarak buranın Büyük Salon olduğunu söylüyor. Dört devasa avize ve süslü yaldızlı tavan, başımızın üzerinde asılı duruyor ve etrafımızdaki duvarları karmaşık motiflerle süslüyor. Çok güzel, bazıları sanat eseri bile diyebilir, ama bana göre etrafımdaki mermer ve taşlar çok soğuk. Kendi evimi hatırlatıyor ve rahatsız ediyor. Ya da daha doğrusu, ailemin evini. Benim için o ev artık bir hapis haneden farksız, bu yüzden Conwick'e başladığımdan beri oraya mümkün olduğunca az gitmeye özen gösteriyorum. Estetik olarak hiç benzemese de, aynı rahatsız edici soğukluk, aynı uçsuz bucaksız boşluk var. Her şeyin yerli yerinde olduğu bir model ev gibi. Sanki kimse yaşamıyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, artık orada yaşayanlar varmış gibi hissetmiyorum. "Neden bu kadar gergin görünüyorsun?" diye soruyor sarışın.

Ona ters ters bakarak kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Bu hafta sonu yapabileceğimiz onca şey varken, sen bunu seçtin... *Neden?*"

"Yani, ya bu ya da manzaralı tramvay turu vardı..."

"Neden sadece bu iki seçenek vardı?" diye patladım. "Newport'un yaşlı bir kitleye hitap ettiğini biliyorum, ama mutlaka daha modern bir şeyler sunabilir."

Blondie bana sinirli bir bakış atar. "Yani, buraya daha önce hiç gelmediğini ve bunun normalde cumartesi sabahı yapacağın bir şey olmadığını varsayarsam haklı mıyım?"

Hassas bir şekilde burnumu çekerek cevap veriyorum. "Evet, tabii ki değil," diyorum somurtarak. "O zaman, seninle birlikte sözde çıktığın bir kızla görmek haber değeri taşıyabilir miyim?"

Onun mantığına kaşlarımı çatıyorum. "Yani, evet, belki. Ama hadi ama Dornan" — etrafımızı işaret ediyorum — "burası gençlerle dolu bir yer değil ki. Burada akıllı telefonu *olan* var mı ki?"

"Öyle diyorsun ama şuna bir bak," diye fısıldadı, sesi komplo kuruyormuş gibi. Ceketimin kolunu çekip beni arkasına aldı ve

aslanlar ve sarhoş çıplak bebekler gibi görünen bir sürü figürün oyulduğu büyük bir şömine rafının önünden geçerek beni arkasından sürükler ve yan odanın kapısına ulaşana kadar durmaz. Bu odanın mobilyaları ve dekoru hiç benim zevkime uygun değildir, zarif olmaktan çok ucuzdur, renkler birbiriyle uyumsuzdur. Hemen başım ağrımaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" diye sormaya başlıyorum ama sarışın kız soğuk parmağını dudaklarıma bastırıyor.

Bak, diye işaret etti ve ben de onun bakışını takip ederek, yuvarlak pencere köşesindeki küçük piyanonun yanında telefonlarıyla uğraşan iki kızı gördüm. Bizden daha büyük değillerdi, hatta daha küçük bile olabilirdi ve TikTok videoları çekip mobilyalarla selfie'ler çekerek vakit geçiriyorlardı.

"Biz içeri girerken onları gördüm," diye açıklıyor Blondie.

"Uhh... tamam mı?" diye mırıldanıyorum, kafam karışmış.

Blondie ellerini omuzlarıma koyup beni Büyük Salon'a doğru itti.

"Demek istediğim, evet, buraya çoğunlukla yaşlı insanlar geliyor, ama turistler de geliyor, aralarında Jane Austen, *Downton Abbey* ve *Bridgerton* hayranı romantik kızlar da var. En iyi regency hayatını yaşamak için *can atıyorlar* ve çoğu için bu konaklar, buna en yakın yerler. Bu yer Regency dönemi değil tabii," diye ekliyor, neredeyse kendi kendine, gözleri, özellikle canını sıkın bir gözlem yaptığında fark ettiğim şekilde dolaşılıyor. Sonra omuz silkiyor, düşüncesini bir kenara atıyor ve tekrar gözlerime bakıyor. "Buraya her geldiğimde, özellikle son birkaç yıldır, tam da bu odada ve bu mülkün her yerinde, tıpkı *bu kızlar gibi* kızlar görüyorum. Fotoğraf çekiyorlar, TikTok videoları çekiyorlar ve buradaki ziyaretlerinin her saniyesini sosyal medyada paylaşıyorlar. Ve senin kim olduğunu ve... nasıl görüldüğünü düşünürsek" — elini bana doğru sallayarak, isteksizce vücudumun boyunu boyunca yukarı aşağı salladı — "bu kızlar muhtemelen gecelerini senin Instagram'ına yüklediğin seksapel fotoğraflarına bakarak geçiriyorlardır."

"Susuzluk tuzakları mı?" Ne dediğini anlamasaydım, gerçekten gülerdim.

Elini bir kez daha sallayarak beni başından savar. "Her neyse. Demek istediğim, burada kesinlikle akıllı telefon sahibi insanlar var ve sen yeterince ünlüsün, bizi görürlerse yüzde yüz fotoğrafımızı çekeceklerdir

Çünkü bizim neslimiz, her şeyi internete yüklemekten kendimizi *alamıyoruz*."

"Jane Austen'ı seven insanlar mı?" diye sorarak anlamaya çalışıyorum.

O başını sallar. "Aynen öyle. Ve bana inan, o sürtükler Jane Austen'ı *çok seviyorlar*."

"Tamam. Sanırım ne demek istediğini anladım, ama *asıl* merak ettiğim şey, bunu nasıl bildiğin."

Sarışın iç çekiyor. "Buraya çok gelirim. Sana bahsettiğim arkadaşım Ronnie'yi hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "O da bahsettiğim sürtüklerden biri."

"Ah." Bu sefer daha şiddetle başımı sallıyorum, sonunda ne demek istediğini anlıyorum. "Peki *sen* de bu sürtüklerden biri misin?"

Blondie dudaklarını sıkıştırır. "Aslında seri katiller daha çok benim tarzım." Yüzüm bembeyaz olur, zorla bir kahkaha çıkarırım.

"Anlamadım?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Suç belgeselleri? Psikolojik gerilim filmleri? Daha önce bana ne tür programları sevdiğimi sormuştun. Şey, cinayet içeren her şeyi severim."

Huh. Blondie'nin sürprizlerle dolu olduğunu söyleyebilirim, ama Damian Jr.'a iki kez suikast girişiminde bulunmuş biri olarak, bu hiç de şaşırtıcı değil.

"Neyse..." Izzy'nin evindeki ilk randevumuzdan beri tüm randevularımızda yaptığı gibi, elini bana uzatıyor, ama bu sefer iç çekerek ve gözlerini daha da fazla devirerek. "Burada durmak biraz şüpheli görünüyor, biraz dolaşalım mı?"

Sadece bir saniye tereddüt ettim, bir kez olsun bizim aramızda fiziksel temas kurduğu için yaşadığım şoku atlatmak için yeterli bir süre, sonra onun jestini kabul ettim ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Eli benimkine serin geliyor, cildi dışarıdaki sonbahar havasından hala soğuk. Salonun diğer tarafındaki kırmızı halılı merdivenlere doğru yürürken, dudaklarımı elinin arkasına bastırıp o ısınana kadar orada tutmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Bu dürtüyü hemen kafamdan atıyorum ve bu alışılmadık, samimi düşüncelerin sorumlusu olarak kendi kendime dayattığım bekarlığa suçluyorum. Sadece bastırılmış duygularım var, hepsi bu. Bir aydır seks yapmamamın etkisi. Kahretsin, Shrek'in elini tutsam bile ona öpücük vermeyi düşünürdüm herhalde.

Blondie beni mecazi olarak aletimden tutup evin içinde gezdirirken, sadece kısmen dinlediğim rastgele bilgilerle konuşurken, onun haklı olduğunu anlıyorum. daha fazla genç insan burada—özellikle kadınlar—beklediğimden

beklediğimden daha fazla genç insan var ve tam da onun tahmin ettiği gibi, bir odaya girdiğimizde hepsi bize odaklanıyor.

En az yarım düzine tur katılımcısı fotoğrafımızı çekiyor, geçtikçe daha fazlası bizi işaret edip fısıldaşıyor, ama ikimiz de birbirimize dalmış gibi davranarak farkında değilmiş gibi yapıyoruz. Blondie'nin eli bir an bile benimkinden ayrılmıyor, ama parmakları ara sıra seğirip geriliyor, sanki benim dokunuşumu aşırı derecede farkında gibi. Onu suçlayamam, ben de garip bir şekilde farkındayım. Birkaç dakika içinde beşinci kez birbirine dolanmış ellerimize bakarken, bunun nedenini merak ediyorum.

Bir saat boyunca evde dolaştıktan sonra, kulaklıklarımızı saklayıp manzara değişikliği için dışarı çıkıyoruz. Geniş bahçede dolaşp Atlantik'in muhteşem panoramik manzarasının tadını çıkarıyoruz.

"Bu manzaradan hiç bıkmıyorum," diyor Blondie, el ele tutuşmuş olarak bakımlı çimleri geçerken.

Ben de başımı sallıyorum. "İtiraf etmeliyim ki, burası gerçekten çok güzel." Arkamızda tüm ihtişamıyla duran malikanenin kuzey cephesine bakıyorum. "Ve hakkını vermek gerekirse... bugün o kadar da kötü geçmedi."

"Ha!" Blondie elimi bırakıp önüme geçiyor ve sol göğsüme parmağını hafifçe dokunduruyor. "Biliyordum. Sen Jane Austen hayranısın, değil mi?"

Yenilgiyi kabul ederek kollarımı kaldırıyorum. "Beni yakaladın. Ben, Damian Navarro, gizli bir regency hayranıyım. Gerçi, doğrusu Jane Austen'dan çok *Bridgerton*'ı seviyorum."

Blondie içten bir kahkaha attı, bu da göğsümde garip bir his uyandırdı. "*Bridgerton*'u izlediğine neden şaşırmadım ki?"

Alaycı bir nefes veriyorum. "Beni kim suçlayabilir ki? O düğ *tam* bir yakışıklı. Heteroseksüel olmak kör olduğum anlamına gelmez."

O tekrar güldü, o sevimli gamzeleri ortaya çıkarken, biz çimlerden yokuş aşağı kayalığın tepesine doğru ilerledik. "Eğer istersen, uçurum kenarında yürüyüş yapabiliriz," diye önerdi ve ben ona inanmaz bir bakış attım.

"Neden, beni uçurumdan itmek mi istiyorsun?"

Dudakları seğirdi. "Belki. Ama bu darbeyi biraz olsun hafifletirse, sonra çok üzölmüş gibi davranırım."

Sözleri kafamda yankılanıyor: "*Eğer acıyı hafifletirse...*" Ve bir anlık dikkatsizlikle, birbirimize bakıyoruz. Blondie benim cevabımı bekliyor

cevabımı beklerken, ben ise onun farkında bile olmadığı belki de sorunumuza en zekice çözümü bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen.

"İşte bu." Blondie'nin bakışlarındaki sessiz soruyu anlayarak, telefonumu arka cebimden çıkardım. "Bana güveniyor musun?"

O burun kıvırdı. "Kesinlikle hayır. Bu ne biçim bir soru?"

Elimi kaldırdım. "Başka bir şekilde sorayım. Aramızda el ele tutuşmak veya yanağa hızlıca bir öpücük vermek dışında samimi bir hareket yaparsam, beni bu uçurumdan itecek misin?"

Blondie bir an beni düşündü. "Hayır. Ödememi aldıktan sonra dokuzuncu ayda yapmaya karar verdim. Ayrıca, seni buradan Atlantik'e fırlatmak için kolumun inanılmaz güçlü olması gerekir. Kenar hala çok uzak."

"İnsanlar hala 'fırlatmak' diyor mu?" diye karşılık veriyorum ve pazıma hafif bir tokat yapıyorum.

"Sen çok akıllı bir..." diye başlar ama sözleri, beline bir elimi dolayıp onu kendime doğru çekince kesilir. Göğsü benimkine çarptığında yumuşak bir "oof" sesi çıkarır, gözleri şaşkınlıkla açılır. Telefonumu tutan elimi kaldırıp o anı yakalamak için kamera uygulamasını açtığımda gözleri daha da büyür.

"Fotoğraf mı çekiyorsun?" diye soruyor, biraz nefes nefese, yanakları pembeye dönmüş. "Yani, tabii ki çekiyorsun, ama neden?"

Çünkü olası bir skandalın etkisini hafifletmenin, ona önceden hazırlıklı olmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi? Eğer insanlar Blondie ile gerçekten aşık olduğumuzu düşünürse, o zaman onun adı ortaya çıktığında, ki bu kesin olacak, iki şeyden biri olur. Birincisi: İnsanlar, geçen bahar ona yaptıklarından sonra Blondie'nin neden benimle çıkmaya devam ettiğini sorgular ve ikimiz de halkın alay konusu oluruz. Ya da ikincisi (ve ben buna güveniyorum): Şu anki romantik ilişkimiz, insanların bahsin medya tarafından abartılmış olabileceğini düşünmelerine yol açacak ve bu da, birinci seçenekle aynı nedenden dolayı, ama madalyonun diğer yüzünden, bahsin genel saçmalığını önemsizleştirmeye yol açacak: Eğer yaptığım şey gerçekten o kadar kötüydü, Blondie neden benimle çıkmak istesin ki? Peki ya bu hikayeyi kullanarak dikkatleri bahisten uzaklaştırıp yeni başlayan romantik ilişkimize çevirirsem? O zaman ilişkimiz tüm bu zorlu sürecin mutlu sonu olarak bile görülebilir.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü çok uzun sürer ve Blondie'nin aklında bile olmayan bir şey için endişelenmesini istemiyorum. Bunun yerine, "Çünkü haklıydın" diyorum. Onu daha çok şok edenin bu itiraf mı, yoksa ona attığım şakacı göz kırpma mı, emin değilim.

onu daha çok şok edenin bu itiraf mı yoksa ona attığım şakacı göz kırpma mı olduğundan emin değilim. "Gerçekten bir değişiklik yapmamız lazım. Ve Instagram'da resmi hale getirmek için bir fotoğraf kadar romantik bir şey olamaz."

Aramızdaki zaten dar olan boşluğa eğildiğimde nefeslerimiz çarpışıyor ve o itiraz etmediğinde, başka bir şey söylemeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Her ne kadar çok istesem de, öpücüğü derinleştirmiyorum, geçen sefer onun evinin önündeki arabamda yaptığım gibi değil. Bu anın tatlı görünmesi önemli. Romantik. Ve bunu bir profesyonel gibi başarıyorum, ama *tanrım*, ne kadar da zor. Blondie'nin dudakları çok yumuşak ve sıcak, ve parfümünün kokusu, ya da doğal aroması, ya da her ne haltsa o koku, Warwick'e giderken olduğu gibi yine kafamı sarmalıyor, başımı döndürüyor ve beynimi bulanıklaştırıyor. Aniden vahşi bir köpeğe dönüşüyorum, onu içeri sürükleyip en yakın antika masanın üzerine eğip, onu sikmenin ne kadar iyi olduğunu ikimize de hatırlatmaktan başka bir şey istemiyorum.

Geçen ayki sevişmemizin ayrıntılarını hatırlamadığım için ilk kez değil, yine pişmanlık duyuyorum. Tek hatırladığım, ocak ayında kütüphanede yaptığımız hızlı sevişme, ama o zamanlar çok fazla seks yapıyordum ve Mason'la yaptığım bahsin heyecanıyla o kadar sarhoştum ki, onu seks dışında düşünmüyordum. O sadece bir vücut, bir sayı, listemdeki bir tikti. Ve bunu çok pişmanlık duyuyorum. Nasıl olduğunu yeterince net hatırlıyorum, ama birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmalıydim. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu her saniyesini kaydetmeliydim, böylece şimdi o anları çok vahşi, çok *canlı* hayal gücümle doldurmak yerine hatırlayabilirdim.

Sertleştiğimi hissettiğimde fotoğrafı çekiyorum, sonra çekiliyorum, tamamen aklımı kaybetmeden ve ikimizi de müstehcenlikten hapse attıracak bir şey yapmadan öpüşmeyi bırakıyorum. Eski bir bilgisayar gibi, Blondie birkaç saniye gecikme yaşıyor, gözlerini o kadar yavaş açıyor ki sanki ağır çekimde hareket ediyor gibi. Sonunda tekrar gözlerime baktığında, göz bebekleri büyür ve yanakları anında kızarır, güzel bir çiçek yaprağı pembesinden parlak kırmızıya döner.

Ve... kahretsin. O *çok güzel*. Yani, zaten güzel olduğunu biliyordum, ama bunu şimdiye kadar fark etmemiş olmam beni hiç olmadığı kadar şaşırtıyor. Cidden, onu ilk gördüğümde nasıl fark etmedim? Çünkü onu bu kadar güzel yapan, ona seçtiğim kıyafetler değil, her ne kadar ona çok yakışsalar da. Hayır, onu güzel yapan, yanaklarının kızarması, elimi onun cildine dokunup parmaklarımın altında o sıcaklığı hissetmek istememe neden oluyor.

. Dudaklarını aralayıp, ikimiz de nefes nefese ve doyana kadar öpüşmemizi isteyen tavırları. Her şeyden öte, o delici gözlerinin benimkilere bakışları, uzun zamandır kimse gerçek beni görmediğini düşündüğümde, onun beni gerçekten görebildiğini, ya da en azından görmeye çalıştığını hissettiriyor.

Bu düşünceyi hemen kafamdan silip attım. *Kes şunu, Damian. Bu gerçek değil. Sadece bir oyun. O sadece sana para için yapması gerekeni yapıyor. Daha fazlası değil. Bu iş. Profesyonel davran ve olmayan şeyleri kafana takma.*

Boğazımı temizleyip bakışlarımı telefonuma çeviriyorum ve Instagram'ı açıyorum. Sadece beni emmek için yalvaran alt dudağından dikkatimi dağıtmak için değil, kontrol etmem gereken bir hikaye var. Oynamam gereken bir rol. İkimizin de var.

Prova bitti. Perdeyi kaldırıp sahneye çıkma zamanı.

Blondie hiçbir şey söylemiyor. Ben öpüştüğümüz fotoğrafı seçip uygulamada bir sonraki ekrana geçtikçe sessizce beni izliyor. Onu etiketlemiyorum (etiketleyemem zaten) veya fotoğrafın altına herhangi bir açıklama ya da bağlam eklemiyorum. Bunun yerine tek bir emoji koyuyorum.

Bir kalp.

Ve "paylaş"a bastığımda, kalbimin gerçekten çarptığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

CHAPTER FIFTEEN

✧ Lexi ✧

**Bu tekne gezisinin acı verici bir şekilde garip geçmeme olasılığı?
Sıfır ile başka herhangi bir yerde olmak arasında bir yerde.**

Pazartesi sabahı uyandığımda, Ronnie ve Andie ile grup sohbetimizde sekiz yüz kadar mesaj var gibi görünüyor, ama ilk birkaçını okuduktan sonra telefonumu bir süre kapatmanın en iyisi olacağına karar veriyorum. Onları görmezden gelmiyorum, sadece şu anda saat dokuzdaki dersimden başka bir şeye kafamı veremeyecek kadar yorgunum ve hazırlanıp kampüse gitmek için tam bir saatim var. Damian'a cumartesi günü dışarı çıkmak istediğimi söylediğimde ciddiymdim, çünkü kafamı dağıtmam gerekiyordu. Annemin hastalığı, yeni kıyafetlerimi ve sigorta indirimi ile ilaçlarını, derslerini ve Damian'a karşı bu oyunu sürdürmek için parayı nereden bulduğumu açıklamak için bahaneler uydurmakla geçen son bir ay, günlerim oldukça yoğundu. Dürüst olmak gerekirse, çok yorgunum. Ve işler bundan sonra daha da karmaşık hale gelecek.

Damian geçen hafta sonu sahte ilişkimizi kamuoyuna duyurduğundan beri (ya da bir kalp emojisiyle duyurulabileceği kadar resmi olarak), Instagram'ı yorumlarla doldu ve Hallazgo varisinin artık piyasada olmadığı haberi cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi yayıldı. Şu ana kadar adım medyada geçmedi, ki kendi kendime dayattığım mağara trolü statüsünü düşünürsek bu pek de şaşırtıcı değil, ama aynı zamanda bunun sadece zaman meselesi olduğunu bilecek kadar da akıllı biriyim

Öte yandan, Conwick'teki çoğu insanın paraya ihtiyacı yok ve Damian'ın en son manşetlere çıkmasının üzerinden çok zaman geçmediğinden, herkesin, medyaya bilgi sızdıranlara ne olacağına dair ailesinin ve okulun tehditlerini hala hatırladığını ve olası intikamdan çekindiğini düşünüyorum. Düşündükçe, Conwick'te beni ifşa etmeye çalışan kimsenin olmamasının tek nedeninin bu korku olduğunu anlıyorum, çünkü beni ismen tanıyan birkaç kişi var, çoğu burs programından. Sanırım beni tanıyanlar, okulun öfkesini göze alacak son kişiler olduğu için şanslıyız. Diğerleri ise okuldan atılmaktan ve olası yasal yaptırımlardan korkuyor olabilirler, ama bu korku onları Instagram ve X'te bizimle ilgili fotoğraflar çekip teoriler yayınlamaktan alıkoymadı; sadece daha derine inmelerini engelledi. Şimdilik.

Her ne kadar açıkça söylemese de, Ronnie'nin Damian ile yaptığım anlaşma hakkında en çok endişelendiği şeyin bu olduğunu biliyorum: Damian'ın bahsi ve ölüm listesi (benim adımla birlikte) ortaya çıkacak ve geçen bahar tamamen şans eseri kurtulduğum inceleme sonunda *Final Destination* filmindeki Ölüm gibi beni yakalayacak. İlk seferinde şanslıydım; o pislik Mason, listede adı geçen tüm kadınları ifşa edip utandırmış olabilir, ama benim tam adımı kullanmıştı, bu yüzden okulda kimse bana bakmadı, çünkü okulda kimse, diğer burslu öğrenciler bile, beni Alexandria olarak tanıımıyordu. Ayrıca, listede Damian'la ilişkilendirmek bir yana, Conwick'le ilişkilendirmek bile kimsenin aklına gelmeyecek, benim gibi zavallı bir kızdan çok daha ilginç isimler vardı. Herkesin bildiği kadarıyla, Alexandria Dornan, Damian'ın bir gece kulüpte seks yaptığı rastgele bir kızdı. Damian'la yüzleşip ona hak ettiği cevabı verdiğimde bile, kimse onu benimle ilişkilendirmek için bir neden bulamadı. Bunun tek tanığı Mason'dı ve kopmak üzere olan fırtına, öfkeli kadınların giderek uzayan listesindeki önemsiz birinden çok daha büyüktü.

Bu, onun yaptığını haklı çıkarmaz. Yine de çok aşağılayıcıydı ve haftalarca, birinin sonunda bağlantıyı kuracağından emin olarak, dışarıda yüzümü göstermeye korkuyordum. Ronnie şu anda bunun için endişeleniyor, bu tür bir kamuoyu baskısının benim üzerimde yaratacağı etki için, ve haklı olduğunu biliyorum. Artık herkes Damian'la birlikte olduğumu düşünüyor, işler değişti. İnsanların benim hakkımda kirli çamaşırları ortaya çıkarmak için nedenleri var.

Ama mesele Şu ki, Ronnie'nin anlamasını istediğim Şey, beni listeyle iliŐkilendirip bu bilgi tekrar ortaya çıksa bile, açıkçası umurumda değil. Her ne kadar kamuoyu önünde aŐađılanmak hoş bir Şey olmasa da, Damian'ın yaptığı Şeyin beni bu kadar inciten yanı bu değildi. Beni kandırarak benden gerçekten hoŐlanabileceđine inandırmasıydı. Onu bu yüzden suluyordum. *Hala* suçluyorum. Ve bunu reddedilmeyi kaldıramadığım için değil, duygusal olarak çok hassas bir dnemdeydim ve sanki tüm dünya bana karŐıymıŐ gibi hissediyordum. Hayatımın en iyi seksini yaŐadıktan sonra terk edilmek bir Şeydi. Hayal kırıklığına uğramak ve iki ay sonra, o muhteşem seksin sadece bir bahsi kazanmak için olduğunu öğrenmek? Bunun beni kelimelerle ifade edemeyeceğim bir Şekilde kullanılmış hissettirdiğini söyleyeyim. Ama zaten duygularımı kelimelere dökmekte her zaman berbat olmuŐumdur, bu yüzden tüm bu olaylara tepkim Damian'ın hayalarına tekme atmak oldu. En azından o zaman ne demek istediğimi anlatabiliyordum.

Kamuoyunun görüŐüne gelince, hem bahis konusunda hem de diğer konularda... Son olaylar bana çok Şey öğretti ve Conwick'te ya da başka bir yerde bu pisliklerin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil, bu yüzden hiç önemi yok. Tek umursadığım anneme yardım etmek için ihtiyaım olan parayı bulmak; bunu başarmak için adım çamurda sürülmek gerekiyorsa, öyle olsun.

Ayrıca, annem veya Gina'nın bu konuyu duyacağından endişelenmeme gerek yok. İkiisi de sosyal medyada değil ve ünlülerin dedikodularıyla ilgilenmiyorlar. Ayrıca, Şüpheli bir magazin manŐeti yüzünden bize ulaŐabilecek yakın akrabalarımız veya arkadaşlarımız da yok. İŞ arkadaşları için de endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum. Gina hastanede sürekli hareket halinde ve hastaları rahatlatmak için onlarla birkaç kelime konuşmak dışında, gün boyunca boş boş sohbet etmek için hiç zaman ayırmıyor. İzin günlerinde de (başkalarına iyilik yapmadığı zamanlarda) acil bir iş çıkmadıkça, annemle vakit geçiriyor ya da evde dinleniyor. Anneme gelince, o inŐaatda bir grup orta yaşlı erkekle alıŐıyor. Onların *Us Weekly* dergisini karıŐtırdıklarını veya akŐamlarını TMZ'yi takip ederek geçirdiklerini hiç sanmıyorum.

Ama bunu Ronnie'ye kaç kez söylersem söyleyeyim, sanki inanmıyor gibi—ya da belki de Hollywood'un spot ıŐıklarında servet kazanmış bir aileden geldiği için kamuoyunun ne düşündüğünü umursamamayı hayal etmesi zor. Her neyse, pazartesi sabahı saat sekizde bu konuyu tekrar konuşmaya hazır değilim, bu yüzden Damian'a ders ıkıŐtıktan sonra onu göreceğimi ve telefonumu kapatacağımı mesaj atıyorum.

Damian'a ders sonrası görüşeceğimizi onaylayan bir mesaj attım ve telefonumu kapattım.

Ve dersin ardından onu görüyorum. Artık, Uygulamalı Ayrık Matematik dersindeki sınıf arkadaşlarım her hafta beni görmek için derslik dışında beklediğini görmeye alıştı (sanırım şokun etkisi geçti), ve ben de buna alışmış olmalıyım, çünkü sanki dünyadaki en sevdiğim yermiş gibi onun sıcak kolunun altına kayıyorum, ama aynı zamanda bunun öyle olmadığını, bundan nefret ettiğimi, hepsinin gösteriş için olduğunu kendime ikna etmek için elimden geleni yapıyorum... Her ne kadar dıştan öyle davranmak çok kolay gelse de.

Haftada birkaç kez derslerimiz çakıştığında, her ders çıkışı bunu yapıyoruz ve son zamanlarda bir rutin haline geldi, omzuma hafifçe vuruyor (yanaklarımdan öpeceğini gösteren anlaşıma işaretimiz) ve eğilip ağzımdan sadece birkaç santim uzaklıkta beni yumuşakça öpüyor. Bazen, sırf dudaklarını tekrar hissetmek için başımı çevirip o öpücüğe doğru eğildiğimi hayal ediyorum ve bu dürtü, cumartesi günkü küçük gösterimizden beri her zamankinden daha güçlü. O öpücük, arabadaki "deneme" öpücüğümüzden daha hafifti, ama orada yeni bir şey vardı, iki gün sonra bile hala cildimde karıncalanmaya devam eden bir elektrik akımı. Kendime bunun sadece çekim ve belki de bastırılmış cinsel tatminsizlik olduğunu söylüyorum, Ronnie ve Andie'nin endişelenmesine gerek olmadığını ve benim tarafımda kesinlikle sıcak, bulanık duygular olmadığını. Sonuçta, duygular ve çekim birbirini dışlayan şeyler değil. Damian'dan nefret edebilirim ama yine de onu gerçekten, *gerçekten* sikmek isteyebilirim.

Ama sonra böyle anlar oluyor, Izzy'nin yerine yürürken, içeceklerimizi sipariş ederken bana göz kırpmıyor, o kadar gerçekçi geliyor ki, yanıldığımı düşünmeye başlıyorum. Dahası, ona karşı bir şeyler hissetmeye izin verecek kadar aptal olup olmadığını düşünüyorum - Ronnie ve Andie'ye söylediğim gibi, bir anlık yargı hatası yapıp yapmayacağımı. Özellikle de bunun bir yalan olduğunu çok iyi bildiğim şu anda.

"Tamam, sürtük, *ne oluyor?*" sağımdan tanıdık bir ses geliyor ve koltuğumdan şiddetle sıçradığım için kahvemi içmemiş olmam iyi oluyor. Gözlerim, Izzy'nin açık hava tezgahında sırada bekleyen Damian'dan ayrılıyor ve beni onaylamayan bir ebeveynin çocuğunu azarladığı gibi başımın üzerinde duran Ronnie'ye kayıyor.

"Ronnie, seni burada görmeyi beklemiyordum..." Cümlemi yarıda kesip, diğer sandalyeyi çekerek bana ters ters bakan Ronnie'yi görünce sessiz kaldım.

Karşıma otururken, "Ben sana *çok* iyi bir arkadaş oldum, Lexi. Geçen ay, Fuckboy ile kahve içmek için danışmanıyla buluştuğunu söyleyerek yalan söylediğinde seni affettim çünkü yüzleşmekten ne kadar korktuğunu biliyorum ve itiraf etmeliyim ki o zamanlar sana en iyi arkadaşın gibi davranmadım. Ama" diye ellerini masaya vurarak devam etti, "bana *mesajımı okumadan* bırakmak? Bu ne cüret?"

Özür dilerim, mesajlarına cevap veremedim, ama Andie ile aranızda o kadar çok mesaj vardı ki, hepsini okumak için zaman ayırsaydım derse geç kalacaktım. Pazartesi sabahı ilk iş ne yapmamı bekliyordun? Daha kahve bile içmemiştim."

"Haklısın," diye kabul etti. "*Ama bunu* öğrenmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm." Telefonunu yüzüme doğru uzatarak, Damian'ın cumartesi günü Breakers'ın önünde öpüşürken çektiği fotoğrafı gösterdi. "En yakın arkadaşımdan değil de, Instagram'da takip ettiğim isimsiz bir dedikodu hesabından öğrendim."

Fotoğrafa sadece bir saniye bakıyorum, sonra yutkunup bakışlarımı başka yere çeviriyorum, Damian'ın dudaklarının görüntüsünü kafamdan silmek için.

"Benden ne söylememi istediğini tam olarak anlamadım. Bizim çıktığımızı zaten biliyordun. Onun kim olduğunu düşünürsek, bunun olacağını tahmin etmeliydin." Telefonuna doğru elimi sallıyorum.

Ronnie alt dudağını ön dişlerinin arasına çekip bir anlığına bana sertçe bakar. "Evet, o konu. Tekrar belirtmek isterim ki *bu*" —telefonunu kaldırıp birkaç kez sallıyor—"sana *çözdüğünden* daha fazla sorun yaratacak."

Onun sözleri kalbimin ağzıma gelmesine neden olur ve etrafta konuşmamıza dikkat eden kimse olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakınırım, sonra ona yaklaşıp fısıldayarak sorarım, "Bunu konuşmadık mı?"

Ronnie huysuzca iç çeker. "Sadece bunu iyice düşünmediğinden ve tüm yalanların başına bela olacağından endişeleniyorum. Mesela, annene ve Gina'ya tüm o yeni kıyafetleri benim verdiğimi söylemen gibi."

Koltuğuma yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Andie'ye göre, sen dolabını yılda en az üç kez temizliyormuşsun. Söylediğim yalanlar arasında bu en inandırıcı olanı."

Ronnie'nin ağzı hakaretkar bir O şeklinde açılır. "Tamam, akıllı kız. Ama henüz fark etmedilerse bile, eninde sonunda senin benden *birkaç* santim uzun olduğunu fark edecekler. O zaman ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Moda konusunda beceriksiz annem ve teyzemin giydiğim kıyafetleri ve bana uyup uymadığını hiç düşünmediklerini varsaymak cesurca." Ronnie ile arkadaş olduğumdan beri annemin beni eve geldiğinde gördüğü bazı kıyafetleri düşününce, bu noktada sorgulamamanın en iyisi olduğunu düşündüğünü sanıyorum. Damian'la en son seviştiğimde giydiğim, kesinlikle işe uygun olmayan kıyafet gibi.

Ronnie, bana bilek güreşi yapalım mı diye soracakmış gibi ön kollarını masaya dayadı. "Peki ya para? Carol hala hayırseverlik yalanına inanıyor mu?"

İç çekiyorum. Bu yalan benim en büyük yalanım, Damian Navarro'ya romantik ilgi duyduğumu ya da onu bir insan olarak sevdiğimi düşündürmekten bile daha büyük.

Anneme, paranın bir kanser yardım kuruluşundan verildiğini söylemeyi planlamıştım. Onun adına başvuruda bulunmuş ve reçete ve tedavi masraflarını hafifletmek için aylık yardım almaya hak kazanmıştık. Aldığımız miktar bu tür yardımlar için normalin çok üzerinde olsa da. Annemin bunu bilmediğini ya da paranın nereden geldiğini önemsemeyecek kadar umursamayacağını umuyordum.

Ama geçen ay alışverişten sonra Damian bana ilk ödemeyi gönderdiğinde, annemin transferlerin benden geldiğini kesinlikle fark edeceği aklıma geldi. Bir yardım kuruluşundan değil. *Benden*.

Ve fark etti. Hesabında yirmi bin doları gördüğü anda bana sordu ve parayı nereden bulduğumu öğrenmek istedi.

Biraz ikna etmek gerekti, ama panik ve çaresizlik beni tahmin ettiğimden daha iyi bir aktör yapmış olmalı ki, başvuru belgelerine yanlış hesap bilgilerini yazdığımı ve bu yüzden paranın doğrudan hayır kurumundan değil benden geldiğini söylediğimde bana inandı. Ben sadece aracı rolünü oynuyordum, parayı A noktasından B noktasına götürüyordum. Başta şüpheli görünüyordu, ama kanıtlamak için banka hesap özetlerimi göstermeyi teklif ettiğimde, neyse ki blöfümü yutmadı. Ve konu bir daha açılmadı. Muhtemelen yalan söylemem için bir neden bulamadığı içindir.

"O konuda her şey yolunda," diye Ronnie'yi rahatlatıyorum. "Annem hiçbir şeyden haberi yok." O alaycı bir şekilde gülüyor. "Demek her şeyi düşünmüşsün."

Dışarıdan bakan herkes, Ronnie'nin olumsuzlukları aradığını, tüm bu olayın benim yüzüme patlamasını *istediğini* düşünebilir, ama ben onu daha iyi tanıyorum, tıpkı onun sevgi dilinin endişe olduğunu, ancak bunun genellikle pasif-agresiflik olarak ortaya çıktığını bildiğim gibi. Ayrıca,

, annemin kanser teşhisinin ilk yılı gibi korkunç bir dönemde, onun bana destek olduğu gibi birinin yanında durup ona yardım edemezsin. Onun için gerçekten iyi şeyler istemiyorsan... ve onu kötülüklerden korumak istemiyorsan.

Ve Ronnie tam da böyledir. Benim minicik koruyucu ateş parçam.

"Oh!" Parmaklarını şıklatıyor. "Vergi etkileri ne olacak? Bu kadar para almanın vergilerine nasıl etki edeceğini düşündün mü? Ya da anneninkine?"

Tendelerim gerilir. Kahretsin. Bunu düşünmemiştim. Damian ile yaptığım anlaşma yasal bir iş sayılmaz... değil mi? Birinin sahte kız arkadaşı gibi davranıp bunun için para almak beni serbest meslek sahibi yapar mı? Ondan aldığım paranın hediye olduğunu söyleyebiliriz, ama o durumda vergi ödememiz gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Her yıl annemin vergi beyannamesini hazırladığım için bunu bilmem *gerekir*, ama bugüne kadar bunu bilmem gerekecek kadar büyük bir hediye almadık.

Gözlerimi devirdim. "Tamam, benim düşünmediğim tek şeyi sen düşündün." Ronnie'nin yüzü benim ses tonumla düştü ve ben de sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissederek geri çekildim. Masadan uzanıp ellerini tuttum. "Bak, benim için endişelendiğini biliyorum, ama sorun yok. Her şey kontrolüm altında ve henüz çözemediğim şeyleri de çözeceğim." *Çünkü mecburum.* "Benim için endişelenmeyi bırakabilirsin."

"Ama yapmayacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Hayatını kurtarmak istercesine parmaklarımı sıkıyor. Başımı salladığımda, bana yaklaşıp fısıldıyor: "En azından Damian'la olanların derslerine engel olmasına izin vermeyeceğine söz ver. Bu bursun sana ne kadar gerekli olduğunu biliyorum."

"Merak etme," diye gülümseyerek fısıldadım. "Ara sınavları geçeceğim."

Ronnie sessizce güler, ama masanın üzerine düşen gölgeyle gülümsemesi söner.

"Vay vay, bu meşhur Ronnie olmalı," diyor Damian, kahvemi Ronnie ve benim hala el ele tutuştığımız yerin birkaç santim uzağına koyarak. "Buraya geleceğini bilseydim, sana bir içki ısmarlardım."

Ronnie koltuğuna otururken biz de ayrılırız. "Ben kalmıyorum. Sadece Lexi'ye bir bakayım dedim. İkinizin arasında her şey *yolunda mı* diye bakayım." Bu sözlerin arkasında sadece bir aptalın fark edemeyeceği sessiz bir tehdit vardır. Neyse ki Damian aptal *değil*, çünkü sesindeki bariz tehdidi fark etti ve kaşları çatıldı. "Bu arada Instagram paylaşımını gördüm. Kendine harika bir kadın bulduğunuz için tebrikler

kadını kaptığını. Tabii onu hak etmediğin için değil," diye mırıldanır ve tatlı bir gülümseme ekler.

"Vay canına. Teşekkürler, Kızıl," Damian da aynı derecede samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu arada, bir ara hep birlikte bir şeyler yapalım," dedi Ronnie

önerir. Alt dudağını masum bir şekilde dışarı çıkarır, ama ben bunun arkasında yatan şeytanı açıkça görebiliyorum. "Lexi'nin en iyi arkadaşı olarak, onun çıktığı kişiyi tanımam benim için önemli."

"Tabii ki," Damian hala nazik davranarak kabul eder, ama bence onun oyununu anladı. "Bu hafta sonu nasıl? Arkadaşlarını da davet et, hava güzel olursa cumartesi günü hep birlikte yatımda gezebiliriz."

"Harika!" Ronnie sandalyesinden zıplayarak ayağa kalkar ve yüzünde sinirlerimi gerginleştiren geniş bir gülümseme belirir. Damian'ı denize atmayı planlıyor olsa hiç şaşımam. Gözleri benimkilere kilitlenir. "Detayları mesaj at, Lex." Sonra coşkulu bir el sallayarak, sanki Mary Poppins gibi neşeli bir "Hoşça kal!" diyerek uzaklaşır.

O gittikten sonra Damian derin bir nefes alır ve onun boşalttığı koltuğa oturur. "Onun yoğun olduğunu söylemiştin, ama bence bu yetersiz bir tanım."

Beynim bana katılıyorum diyor ama ağızım "Yatın mı var?" diye cevap veriyor.

Damian bana kafama vurmuşum gibi bakar. "Ben milyarder bir aileden geliyorum, Dornan. Yat sahibi olmak bizim için bir tür geçiş hakkı gibidir."

Dudaklarımı sıkıp başımı sallıyorum, buna ne cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum. Sanki milyarderlerin üyelik kartları varmış gibi konuşuyor.

"Neden?"

"Sebebi yok," diye mırıldanıyorum, kahveme bakarak.

"Yatlara karşı bilmediğim bir kin mi besliyorsun?" diye şaka yapar. Cevap vermediğimde, "Bekle. Ciddi misin?" der.

Konuşmak için ağızımı açtım, ne söyleyeceğimi düşünmek için durakladım, sonra tekrar denedim, hala onun bakışlarına bakamadan. "Kin değil, hayır. Sadece... daha önce hiç tekneye binmedim." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz içim buz gibi oldu. Sadece yüzeysel bilgiler vermekle kalmamışım.

Bir anlık tereddüt.

"Newport'ta büyümedin mi?" Sesinde bir şaşkınlık var.

Evet, ama hepimiz istediğimiz zaman tekneye çıkacak kadar zengin değiliz, diye cevap vermek istiyorum.

Bunun yerine, bu sefer daha çekinik bir şekilde başımı salladım ve gözlüklerimle oynamamak için parmaklarımı sıcak bardağın etrafına doladım. Damian bir şey söylemeyince, kendimi zorlayarak tekrar başımı kaldırdım.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde bir anlayış belirdi.

"Onlardan korkuyor musun?"

"Öyle değil," diye ısrarla başımı sallayarak cevap verdim. "Sadece... çok zorlanmadıkça yeni şeyler denemeyi sevmiyorum," diye itiraf ettim.

"Mesela?" diye sorar Damian.

Konuşmanın aldığı yönü hemen pişman olurum ve konuyu değiştirmeyi düşünürüm, ama Damian bana o kadar dikkatle bakıyor ki, bir cevap verene kadar bu konuyu bırakmayacağını düşünürüm.

Yutkunuyorum. "Şey, bir keresinde ortaokuldayken, teyzem normalde saçımı kesen kuaförün işini bıraktığını ve benim saçımı keseceğini söyledi. Ben istemiyordum, bunun iyi bir nedeni vardı. O kadın hemşire olabilir, ama kimseye makas tutmamalı. Neyse, o zamanlar çok paramız yoktu ve başka birine gitmek istemiyordum, bu yüzden annem beni suçluluk duygusuna kaparak saçımı kesmesine izin verdim, bana güzel olacağını söyledi. Uzun lafın kısıası, bana korkunç bir bob kesim yaptı ve beni sarışın bir yetim Annie'ye çevirdi. Ondan sonra üç gün odamdan çıkmadım."

Damian burnunu çekti. "Anlayabilirim. Ben de amatör birinin saçımı kesmesini istemezdim."

Konu burada bitmeliydi, ama nedense ağzım yine açılıyor ve sözler o kadar hızlı çıkıyor ki, durdurmaya zamanım olmuyor. "Liseye giderken, ilk partiden beş dakika sonra çıktım çünkü müzik çok gürültülüydü. Eve gidip *Zodiac* izledim."

Neden ona bunu anlatıyorsun? Kafamın içinde öfkeli bir ses bağıırıyor. İyi bir cevabım olmadığı için cevap vermiyorum.

"Ben... izlemedim," diyor Damian, sesi yapmacık, ama ben duymamış gibi devam ediyorum.

"Ve ulaşımdan bahsediyorsak" — kahkahayı zorla bastırıyorum — "ilk kez geçen dönem bahar tatilinde uçağa bindim, hem de Ronnie zorladı."

Tanrım, kelimeler ağzımdan dökölüyor. Çenemi sıkıca ısırarak kendimi susturuyorum, ardından cildimin kızardığını hissediyorum.

"Oh." Damian bana yine tuhaf bir bakış attı. "Peki... Cumartesi günü orada olması iyi olmuş."

Elimi yukarı kaldırıp gözlüğümü tutuyorum ve biraz sallıyorum. "Evet. İyi ki," diyorum, dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak gülümsüyorum ve kendimi hiç olmadığı kadar yorgun hissediyorum.

Cumartesi geldiğinde gökyüzü açık ve güneş parlıyor, güzel bir gün ve tekne gezintisi için mükemmel bir hava vaat ediyor. Yani bundan kaçmanın kesinlikle hiçbir yolu yok.

Ronnie beni yanına çekerek, kollarımızı birbirine dolayarak, kalkmak üzere olan Uber'den uzaklaşıp Newport Shipyard'ın kapılı girişinden geçiyoruz. Andie ve Eli hemen arkamızda, aşık gençler gibi kıkırdayarak bizi takip ediyorlar. Karşılama ofisinde kayıt yaptıktan sonra, Damian'ın yatının demirlediği 1 numaralı iskeleye yönlendiriliriz ve aramızda gereken slip numarasını söylerler. Teknecilik bilgim sınırlı olduğu için, bunun denizcilik dilinde "park yeri" anlamına geldiğini varsayıyorum.

İskele boyunca yürürken, etrafımdaki teknelerin büyüklüğüne hayran kaldım. Bazıları evimden bile büyük olduğuna eminim. Böyle bir şeyi satın almak için ne kadar para gerekir?

Kemoterapi masraflarını kolayca ödeyebilecek kadar çok para, diye vicdanım alaycı bir şekilde sordu.

Göğsümde rahatsız edici bir his yerleşirken, Damian ile aramdaki maddi fark her zamankinden daha belirgin hale geliyor ve endişe tüylerimi diken diken ediyor. Şu anda, her an biri benim buraya ait olmadığını fark edecek, güzel kıyafetler giymiş ve buraya aitmiş gibi görünsem de, bir sahtekar olduğumu anlayacak. Ronnie gibi değil, o bu hayat için doğmuş gibi, tasarımcı kot pantolonları, özel dikim blazeri, şapkası ve güneş gözlükleriyle içindeki şeker bebeği ortaya çıkarıyor.

Rıhtımın sonuna yaklaşırken güneş gözlüklerini indiriyor ve gözleri, tersane çalışanlarının söylediği yerde duran devasa yatı izliyor. Onun bakışlarını takip ediyorum ve kış tarafına zarif, kıvrımlı harflerle yazılmış *Lucia* ismini görüyorum.

"Vay canına," diyor ve uzun bir ıslık çalıyor. Adımları hayranlıkla duruyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Onun yatakta *harika olduğunu* falan söylediğini biliyorum, ama demek istediğim..." Şaşkın bir ifadeyle yatı işaret ediyor. "*Bir şeyi* telafi etmeye çalışıyor olmalı... değil mi?"

Damian ortaya çıkıp teknenin üstünden bize el salladığında yüzümden geçen eğlenceyi gizleyemiyorum. "Korkarım öyle." Bazen kendini beğenmiş bir pislik olabilir, ama Damian'ın kibirli olmaya hakkı olan tek bir şey varsa, o da budur.

Ronnie iç çeker. "İnanılmaz. Milyarder ve kocaman bir aleti mi var? Evren kimin tarafında ki?"

Gemide bizi karşılayan yaşlı bir beyefendi, kaptan olduğunu söyler ve sonra, muhtemelen garsonlar olduğunu düşündüğüm kişiler tarafından üst güverteye yönlendiriliriz. Tanrım, sanırım yüzde birlik kesimin nasıl yaşadığına dair söylenenler doğruymuş.

Damian merdivenlerin başında bizi karşılıyor, krem rengi chino pantolon ve beyaz keten gömlek giymiş, gömleğinin düğmeleri açık, sanki yazın ortasındaymışız ve aslında Ekim ortasında değilmişiz gibi bronzlaşmış, kaslı göğsü görünüyor.

"Hoş geldiniz!" diye bağırarak, bir sirk palyaçosu gibi ellerini iki yana açarak selamladı. Sonra bana yaklaşıp yanağımdan öptü ve selam olarak "Dornan" diye fısıldadı, ardından kolunu omuzlarıma atarak bizim çiftin simgesi haline gelen duruşumuzu aldı. Yanağım temasla ısınca içimden küfrettim.

"Ronnie, seni tekrar görmek ne güzel," diyor Damian, en iyi arkadaşım dikkatimizi çekmek için boğazını temizleyince ona nazikçe başını sallayarak. Gözümün ucuyla, dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirlediğini görüyorum.

Ronnie onu baştan aşağı süzer, ancak onun gerçekten de bir insan röntgen makinesi gibi Damian'ın kıyafetlerinin içini görmeye çalışıp, onun penisinin büyüklüğü hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini kendisinin belirlemeye çalıştığını düşünmeden edemiyorum. "Damian. Güzel bir beden var."

"Teşekkürler..." diye başlar ama Ronnie onu keser ve elini yüzüne uzatır.

"O *şampanya* mı?" diye bağırır, topukları üzerinde zıplayarak bir eliyle Damian'ın omzunu tutup sallar, diğer eliyle yatın yerleşik bir bölümünde yer alan lüks bir yemek salonunda duran flüt kadehlerle dolu masayı gösterir.

"Evet. Kendin alabilirsin," diye cevapladı Damian, ama Ronnie'nin onu duyduğunu sanmıyorum. O daha ağzını açmadan Ronnie masaya yarı yol gitmişti bile.

Spitfire gittiğinde, dikkatimiz aynı anda Andie'ye kayar. Ronnie ortadan kalktığı için, Eli'nin elini sıkıca tutarak bize yaklaşır. İki kuzen arasında kesinlikle daha rahat olanıdır, ama beni korumaya da hiç niyeti yoktur. Damian'ın bakışlarını bile yakalamadan onu süzöldüğünü görebiliyorum.

"Sen Andie olmalısın," der Damian, elini uzatır ve Andie sevinçle sıkar. Kısa bir el sıkışmasının ardından Eli'ye de aynı hareketi yapar. "Sen de erkek arkadaşı olmalısın?"

"Eli. Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

Selamlaşmalar bitti ve ortaya çıkan rahatsız edici sessizliği dolduracak bir şey yoktu. Bu yüzden, bu tekneyi ilk gördüğümünden beri kafamda yanan tek soruyu sormak için fırsatı kaçırmadım. "Lucia kim?"

Damian'ın yüzü anında sıcak bir gülümsemeyle aydınlanır. "Büyükanmem. Bu yat eskiden dedeme aitti ve ona büyükanmemin adını vermişti."

"Ne kadar tatlı," der Andie, Eli'ye sevgiyle bakarak, ardından dramatik kuzenine taş çıkacak kadar yüksek bir çığlık atar. "Aman Tanrım, o... jakuzi mi?" Güverteye karşı tarafta küçük bir havuz gibi görünen şeyi işaret eder.

Damian, sanki iki yüz metrelik bir mega yatta jakuzi olması çok normalmiş gibi, şaşkın bir ifadeyle Andie'nin bakışını takip eder. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla var. "İsterseniz kullanabilirsiniz."

Andie'nin gözleri benimkilere kilitlenir ve annesinin iznini isteyen bir çocuk gibi sessizce bana bakar, yüzünde heyecan belirir. Dürüst olmak gerekirse, bu manzara ve Ronnie'nin bedava şampanya olacağı için duyduğu coşku arasında, bu ikilinin zengin bir aileden geldiğini hiç tahmin edemezsiniz. Eli de en az onlar kadar heyecanlı görünüyor, ama bence bunun sebebi

güzel kız arkadaşıyla jakuziye gireceği düşüncesinden kaynaklanıyor gibi.

Kafamı sallıyorum. "Mayo getirmedim. Ama siz gidin."

Andie erkek arkadaşıyla bir bakış alışverişinde bulunur ve sonra giysilerini arkalarında bırakarak, sadece mayoları kalana kadar uzaklaşırlar. Buraya gelirken Uber'de Eli, pantolonunun altına mayoyu giymenin ne kadar rahatsız olduğunu şikayet etmişti, ama Andie "ne olur ne olmaz" diye mayolarını giymeleri konusunda ısrar etmişti. Yılın bu zamanında bu seçimi garip bulmuştum, ama galiba şaka bana döndü.

Damian kıkırdar ve yaklaşp kulağıma fısıldayarak, "İç çamaşırlarınla girebilirsin Dornan. Daha önce görmediğim bir şey olmaz," der.

Hala omuzlarımda duran kolunu omuzlarımdan çekip bir adım geri çekildim. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım, gözlerimi devirerek. "Bu arada, başka kimi bekliyoruz?"

Bana şaşkın bir bakış atar. "Bildiğim kimse yok. Neden sordun?"

Başımı çevirip etrafımızdaki geniş güverteyi gözlerimle taradım. Bu kat tek başına elli kişiyi rahatlıkla alabilirdi, ama burada sadece beş kişiydik.

"Sadece biz mi?"

"Evet?" diye cevap veriyor, sanki ne sorduğumu tam olarak anlamamış gibi.

Bir anlığına ona sertçe baktım, ikimizden hangisinin daha şaşkın olduğunu bilemeden. "Arkadaşlarımızı da getirebiliriz demiştin."

"Evet...?" Damian, sanki farklı bir dil konuşan biriyle iletişim kurmaya çalışır gibi, kelimeyi yavaş ve dikkatli bir şekilde telaffuz ediyor. Bazen gerçekten öyleymişiz gibi geliyor. "Arkadaşlarını davet et demiştim, sen de davet ettin."

"Ama *sen* kimseyi davet etmedin?" Ne demek istediğimi anlamadığı belli olduğu için açıklığa kavuşturuyorum.

"Davet etmem mi gerekiyordu?" diye sorar. Kafasını yana eğip yüzümü inceler, sanki o bir golden retriever, ben de bir dobermanmışım ve dostça davranıp davranmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Demek istediğim... arkadaşların ne olacak?"

"Ah. Tamam. Şimdi anladım." Sessizce düşünür gibi bir an için şiddetle başını sallar, sonra omuzlarını silker. "Gerçek şu ki, ben pek arkadaşlık yapmam."

"Kız arkadaşın *yok gibi* mi?" diye karşılık verdim, parmaklarımı alaycı bir şekilde havada tırnak işareti yaparak.

Damian bana şaşırtıcı derecede sert bir bakış attı. "Hemen hemen öyle."

Bu bilgiyi Damian'ın bulmacasına uydurmaya çalışarak düşünürüm. Bu sahte flört anlaşmasına başlamadan önce, onun oldukça tahmin edilebilir ve anlaşılması kolay biri olduğunu düşünüyordum. Sonuçta, sadece iki şey umurunda gibi görünüyordu: statü ve seks. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman uzadıkça, bunun tamamen doğru olmayabileceğini ve genel tablonun bir zamanlar düşündüğüm kadar net olmadığını fark etmeye başlıyorum. Sorun şu ki, neyi görmem gerektiğini anlamak için çok fazla parçayı kaçıyorum.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandım, kendime daha çok konuşuyordum. Güverteye tekrar göz gezdirdim, tüm boşluğu içime çektim, sonra başımı çevirip hala şaşkın yüzüne baktım. Bakışlarımdaki suçlamadan biraz geri çekildi. "Sen bir öğrenci birliğinde falan değil misin?"

Damian utançla kahkaha attı. "Ne? Hayır. Neden böyle düşündün?"

"Şey, sen hep onlarla parti yapıyorsun," diyorum, sesim keskinleşiyor. Geçen ay bir kardeşlik partisinde tesadüfen karşılaşp birlikte olduğumuzu eklemeye gerek görmüyorum.

"Kardashian'larla da parti yaptım," diye karşılık verdi. "Bu, onlardan biri olmak istediğim anlamına gelmez."

"Ben..." Bir cevap bulmaya çalışırken yüzüm kızardı. "Anlamadım."

Damian gözlerini kaçırır, kalın saçlarını eliyle tarar ve ben de içimdeki tüm gücü toplayarak kendi elimi uzatıp aynısını yapmamak için kendimi zor tutarım. İki kez seviştiğimiz anlar zihnimde kısa bir anlık görüntü olarak belirir, parmaklarım onun saçlarının dokunuşunu ve içimden onun saçlarına dokunmanın ne kadar iyi hissettireceğini bildiğim için seğirir. Onları kavramak. Yumruklarımda sıkamak.

Tanrım, *saçları* yüzünden bu kadar heyecanlanıyorsam, vajinamın benim üzerimde gerçekten çok güçlü bir etkisi var.

"Takip edecek pek bir şey yok," diyor sonunda, sesinde beni azgın hayallerimden uyandıran bir keskinlik var. "Aslında oldukça basit. Gerçek şu ki, benimki gibi zengin bir aileden geldiğinde, kimin samimi olduğunu, kimin sadece parana yakın olmak için sana yaklaştığını asla bilemezsin." Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve Andie ile Eli'nin

"Arkadaşının erkek arkadaşı bunu anlıyordur."

"Andie'nin Eli'nin parası için onunla olduğunu mu ima ediyorsun?" Boynumun arkasındaki tüyler, tıslayan bir kedinin tüyleri gibi diken diken oldu. "Çünkü o öyle biri *değil*..."

Damian, sesimin sertliğine gözlerini kocaman açtı. "Öyle demedim," diye ısrar etti, beni sakinleştirmek için ellerini kaldırarak. "Ben... öyle demek istemedim. Sadece ailem ve kim olduğumuz yüzünden arkadaş edinmenin zor olduğunu *söylüyorum*. Hepsi bu."

İnanmaz bir şekilde alay ettim. "Sorunun *sende* olmadığını nereden biliyorsun? Arkadaş edinmekte zorlandığını söylüyorsun, ama bu denklemdeki ortak payda sensin."

Özür diler gibi olan ifadesi, beni saran öfkeye çok benzeyen bir ifadeye dönüşüyor. "Ortak payda başka ne var biliyor musun?" diye soruyor öfkeyle, sonra kollarını yanlara açarak etrafımızı işaret ediyor. "Ailemin zenginliği. Ve her seferinde, 'arkadaşlarım' bunu kullanıyor. 'Damian bizi bu gece kulübüne sokabilir, çünkü VIP listesinde,'" der, sözde arkadaşlarından birinin sesini kaba bir şekilde taklit ederek. "'Damian, bizi özel jetine al.'" Kötü niyetle burnunu çeker. "İnsanlar yüzeysel ve sahtekar, bu yüzden arkadaşım yok."

"Peki ya Mason Harris?" Soru daha çok bir suçlama gibi çıkıyor. Ama sanırım öyle.

Damian sinirlenir. "O ne?"

Onun sabit bakışlarını karşıladım. "O senin arkadaşın, değil mi?"

Cevap vermeden önce, sanki aralarındaki tanıdıklığı mazur göstermek ya da haklı çıkarmak için doğru kelimeleri arıyormuş gibi, dayanılmaz bir sessizlik geçer. "Mason'la aynı liseye ve şimdi de aynı üniversiteye gitmek zorunda kaldım," diye açıklıyor. "Yakınlık tesadüf bizi arkadaş yapmaz."

"O zaman neden bahse girdin?"

Cevabı boğuk bir kahkaha oldu. "Sıkıldığım için ve zorlu mücadeleleri severim." Yine de, ifadesinin arkasında bu iddiayı yalanlayan bir şey vardı. Neredeyse acıya benzeyen bir şey. Ya da üzüntü.

"Gerçekten bu yüzden mi?" diye ısrar ediyorum, çünkü bunun daha fazlası olduğunu bilmem gerekiyor — bu kararın yol açtığı kaosun,

"Hadi." O da bir şey söylemez, kendisiyle çelişmez, ben de alaycı bir şekilde gülümserim. "Vay canına. Bu berbat bir cevap."

"Eh." Yine kollarını açtı, ama bu sefer dramatik bir şekilde yanlarına düşürdü, avuç içleri uyluklarına çarptı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm..."

"Siz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye bir ses keser ve Ronnie'nin şampanya kadehi ve çok şık görünümlü bir karides kokteyliyle iki elinde durduğunu görünce kalbim ağzıma gelir.

"Tanrım, Ronnie, beni korkuttun," derim, elimi göğsüme bastırarak.

Konuşmamızın ne kadarını duydu acaba? Diye merak ediyorum.

Umarım hiçbirini, diye cevaplar vicdanım ve içimden onaylayarak başımı sallarım. Sanki Ronnie'nin bu düzenlemeyi onaylamamak için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi.

Koyu renkli gözleri, içkisini dikkatlice yudumlarken benim yüzümle Damian'ın yüzü arasında gidip geliyor. Onun dikkatli ve sitemkar bakışları altında, bize bir soru sorduğunu fark ediyorum.

Ne hakkında konuşuyorduk? Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok, orası kesin.

"Uh..." Garip bir kahkaha atıyorum. "Damian bana en sevdiği filmin *Twilight* olduğunu söylüyordu," diyorum, kısmen Bella'nın vampir bebeği aklıma gelen ilk şey olduğu için (nedenini anlayamıyorum) ve kısmen de Damian'ın dayanılmaz bir aptal olduğu için ona intikam almak istediğim için.

"Cidden mi?" Ronnie, ikimiz arasında bakışarak nefesini tuttu. "Olamaz!"

Ben o filmleri

O filmleri çok seviyorum. Hangi takımsın?"

"Evet, Damian, sen hangi takımsın?" diye sordum, sırtarak.

Beni görmezden gelerek, sadece Ronnie'ye bakarak "Jacob'ın takımında, tabii ki" diyor.

Gözleri kısılır ve dudakları abartılı bir şekilde dışarı çıkar, sanki ona inanmadığını belli etmek istercesine. Kollarını kavuşturur ve ona şüpheli bir bakış atar. "Serinin en sevdiğin filmi hangisi?"

"*New Moon*," diye cevapladı adam tereddüt etmeden.

Gözleri kararlılıkla parladı. "En sevdiğin sahne?" diye sordu.

Damian, cevap çok açıkmiş gibi güldü. "Taylor Lautner'ın tişörtünü çıkardığı her sahne. Bir de Bella'nın adrenalini dolu topu yakalamaya çalışırken Eddie'nin garip halüsinasyonlarını gördüğü sahne. Çok çılgındı."

Ronnie ona bakarak gözlerini kırıştırır, yüzünde benimkini de yansıtan bir şaşkınlık ve hayret ifadesi vardır. İlk başta, en sevdiği filmin *Twilight* olduğunu söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm, ama Ronnie'nin sorularına verdiği cevaplar beni şüpheyeye düşürdü. Gina'nın beni beş filmi birden izlemeye zorladığı zamanlardan onun hangi kısmı kastettiğini hatırlıyorum ve bu cevabı, filmleri gerçekten izlemedikçe, sihirli bir şekilde uydurduğuna inanmıyorum.

Ronnie konuşmak için ağzını açıyor, ya Damian'la ortak bir yönü olduğunu söylemek için ya da ona *Twilight* hakkında daha fazla bilgi sormak için, ama o bir kelime bile söylemeden ben "Ciddi misin? *Twilight* gerçekten en sevdiğin film mi?" diyorum.

Damian gözlerime bakar, yüzü ciddi. "Yüz yaşındaki bakir bir vampir kadar ciddiym Dornan. *Twilight* hakkında şaka yapmam."

"Yani, o filmleri gerçekten seviyor musun... ironik olmayan bir şekilde?" diye sorar Ronnie, hemen ardından "Seviyorsan utanmana gerek yok. Ben seviyorum. Sadece heteroseksüel bir erkeğin sevmesi biraz nadir. Ve bana saldırmadan önce, bunu deneyimimden söylüyorum. Beni *Twilight*'a alıştıranlar, Peter Facinelli'ye olan ortak hayranlıkları nedeniyle eşcinsel babalarımıdır. Onları suçlayamam. Carlisle tam benim tipim."

"Onlar utanç verici, yanlış anlama," diye espri yapıyor Damian, "ama onları eğlenceli yapan da bu, değil mi? Ayrıca," omzuma kolunu tekrar atıyor, "kim iyi bir aşk hikayesini sevmez ki?"

Gerçek ilişkilere karşı bir tiksinti duyan adamın lafı, diye düşünüyorum kendi kendime.

Günün çoğunu denizde geçiriyoruz, üst güvertede şezlonglara uzanmış, mevsim normallerinin üzerinde sıcak sonbahar güneşinin tadını çıkarıyor, pahalı kanepeler, şampanya ve kokteyllerle kendimizi şımartıyoruz, sanki lüks bir hayır etkinliğinde ya da ödül töreni sonrası partisindeymişiz gibi. Denize açılmıyoruz, "tekneye daha kolay yanaşabilmek için" limana yakın kalıyoruz, diye açıklıyor Damian. Düşünmemeye çalışsam da, bu günün Navarro ailesine ne kadar mal olduğu sorusu aklımdan çıkmıyor.

Damian'ın bugün sadece garsonları tutmak için harcadığı parayla annemin bir aylık kemoterapi ilaçlarını kaç kez alabilirdim? Bu düşünce beni öfkeye boğuyor

bu düşünceyle beni kaplıyor ve tıbbi sistemin adaletsizliği ve çoğunluk ile yüzde bir arasındaki giderek artan uçurum karşısında kendimi kaybetmeden başka bir şeye odaklanmak için kendimi zorluyorum. Kimsenin emeklerinin meyvelerini kıskanan biri değilim, ama o meyveler sen kırıntılar için mücadele ederken sana bakıyorsa, bunu kabullenmek zor.

Neyse ki, Damian *Twilight'a* nasıl başladığını anlattığında, sohbet dikkatimizi yeterince dağıtır. Hepimiz, birinci sınıfta bir öğleden sonra, yurt odasının önünden geçerken, arkadaşı olmayan Mason'ı serinin ikinci filmini tek başına izlerken yakaladığı hikayesini dinlerken, büyük bir dikkatle dinleriz. Mason filmi kapatmak için acele etse de, Damian gerçeği anlayacak kadarını görmüştür. Ancak Mason'ı (Kristen Stewart'ı seksi bulduğu için filmleri izlediğini iddia eden) yargılamak yerine, Damian oturup onunla birlikte tüm seriyi izlemiş ve bu kadar gürültünün nedenini anlamaya çalışmış.

Bu olayları açıklaması beni şaşırtıyor, özellikle de arkadaşı olmadığını iddia eden biri için, hikayesinde anlattığı davranışlar bir arkadaşın yapacağı şeylere çok benziyor. Ama sonra... arkadaş *istemediğini* hiç söylemedi, sadece arkadaş olmadığını söyledi. Ve ben bile bunun bir fark olduğunu kabul edebilirim.

Bu düşünce kafamda yer edinirken, bugün Damian'ın sorunun kendisi olabileceğine dair söylediklerim aklıma geldi ve içimde buruk bir his yayıldı. Arkadaşı olmamasının ortak nedeninin *kendisi* olduğu düşüncesi. Şimdi, onu bu kadar çabuk yargılamamın yanlış olup olmadığını ve ailesinin zenginliği hakkında söylediklerinin aslında bir doğruluk payı olup olmadığını merak etmeye başladım. Sonuçta, onun parayı nasıl harcadığına bakarak bu kadar kolay varsayımlarda bulunabiliyorsam, başkalarının da onu bu yüzden kullanmak istemesi çok kolay olabilir.

Bu düşünce, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi aklımda kalıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Çoğunlukla, belki de, *sadece* belki, ilk seksimizden sonra beni terk ettiğinden beri kendime söylediğim kadar berbat bir insan olmadığını düşünmeme neden olduğu için. Ancak bu düşünceye çok fazla takılmıyorum. Damian'a olan nefretim konusunda vücudum zaten bana ihanet ediyor; ihtiyacım olan son şey, zihnimin olası olumlu duygular hakkında düşüncelere kapılması.

Günün geri kalanında, yüzeysel sohbetlerle ve mideme sığabildiği kadar pahalı kanepeler atıştırarak kendimi oyalıyorum. Yat tekrar tersaneye demir attığında, güneş

batmaya başlıyor ve ben, gemiye ilk adımımı attığımdan beri yaklaşık beş yüz karides ve bir galon şampanya ağırlığında hissediyorum.

Eşyalarımızı topluyoruz — Ronnie'nin çantasına birkaç karides kokteyli attığını bile gördüm — ve Damian, hala görevine sadık bir ev sahibi gibi davranarak hepimizi iskeleye kadar uğurlarken onunla birlikte yürüyorum.

"Şey," diyor Ronnie alçakgönüllü bir şekilde burnunu çekerek. "Bugün... aydınlatıcı bir gündü. Misafirperverliğin için teşekkürler, Damian. Bunu tekrar yapmalıyız." Ronnie'den alabileceği en büyük övgü budur.

Çenesini kaldırarak, Andie ve Eli veda etmek için öne çıkarken, rampadan iskeleye doğru koşar adımlarla iner.

"Teşekkürler, dostum." Eli geçerken başını sallar ve Andie el sallayarak neşeyle "Hoşça kal!" der.

Onlar Ronnie'nin yanına toplanırken ben geride kalırım, sonra Damian'a veda etmek için dönüp onlara el sallayarak önceden gitmelerini işaret ederim.

"Arkadaşların ilginç," diye yorumladı, ben ne diyeceğimi düşünmeden. "Bu arada, onlar biliyor mu? Bizim hakkımızda?"

"Ronnie ve Andie biliyor, evet. Beni vazgeçirmeye çalışıyorlar." Damian'ın gözlerindeki soruyu görmezden geldim. Bunun nedenini açıklamamın imkanı yoktu. Grape Expectations'ta arkadaşların güvenliği içinde konuşulanlar, Grape Expectations'ta kalacaktı. "Eli bilmiyor ama. Açıkçası, bence tüm bu olanlar kafasını karıştırmış."

"Tek kişi o değildir herhalde," diye düşünür Damian. "Bu arada, nasılsın?" Şaşkın bakışlarıma karşılık, "Bu hafta başında yeni şeyler senin için zor olabileceğini söylemiştin, ama gayet iyi idare etmişsin gibi görünüyor?" diye ekler.

Sesinde umut dolu, sorgulayıcı bir ton var ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. Yine o düşünce geliyor aklıma: Belki de o kadar da kötü biri değildir.

Hızla kafamdan atıyorum.

"İyiyim," diye onu rahatlatıyorum. "Haklıydın. Ronnie'nin burada olması yardımcı oldu. Ayrıca, *Twilight* hakkında yaptığınız konuşma harika bir dikkat dağıtıcıydı. Özellikle Mason'ın sana ilk başta parlak vampirlerin olduğu bir gençlik filmi değil, kürklü porno izlediğini ikna etmeye çalıştığı kısmı."

Damian gülümser. "Evet, neden kürklü fetişinin daha az utanç verici bir seçenek olduğunu düşündüğünü gerçekten anlamıyorum, ama ne de olsa o bir aptal."

Gangway'i işaret eder ve ben de onun gülümsemesine karşılık vererek yan yana rampadan aşağı ineriz.

"Peki, görüşürüz..." diye başlar ama Ronnie ismimi haykırarak iskeleye doğru koşarken sözünü keser. Yüzündeki dehşet dolu ifadeyle paniğe kapılırım.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ona doğru adım atarak. "Bir şey mi oldu?"

Kafasını sallar. "Bütün gün sinyalim yoktu, telefonumu kontrol ediyordum ve sonunda sinyal geldi, ama..." Sanki onu bu kadar sarsan şeyi söylemeye cesaret edemiyormuş gibi sözleri yarım kalır. Yüzü alışılmadık bir şekilde solgundur ve ekranında bir şey göstermek için telefonunu kaldırdığında elinin titrediğini fark ederim.

Aşağıya bakıyorum ve gözlerim X feed'indeki en popüler gönderiye takılıyor, kalbim bir anda yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bunu Beklemiyordun!

PharmHeir'in gizemli kız arkadaşı, seks bahsi skandalında adı geçen matematik dehası olarak ortaya çıktı

CHAPTER SIXTEEN

✦ *Damian* ✦

El que por su gusto muere, hasta la muerte le sabe - Kendi isteğiyle ölen, ölümün bile tadını alır.

Çeviri: Kendi yolunu seçersen, sonuçlarını kabul etmelisin... sonuçlar kötü olsa bile.

Blondie'nin kimliğinin ortaya çıkmasıyla internetin adeta çılgına dönmesinin üzerinden bir hafta geçti. Gördüğüm gizemli kızın, aslında, aylar önce medyada patlak veren skandalın ardından "Fucket List" (Siktim Listesi) olarak bilinen listede yer alan kadınlardan biri olduğunu dünyanın keşfetmesinin üzerinden bir hafta geçti. Tabloid gazeteler ve tüm sosyal medya hesaplarım bu haberle çalkalanırken, konuyla ilgili yorumların çoğunun olumlu olduğunu görmek beni çok mutlu etti.

Umduğum gibi, Mason ile yaptığım bahiste adı geçen kadınlardan biriyle "çıkıyor" olduğumun ortaya çıkması, çevrimiçi topluluğun büyük bir kısmının, bu listeye ilgili tüm durumun gerçekten gösterildiği kadar kötü olup olmadığını veya medyanın, ucuz tabloid gazeteleri satmak ve tıklanma sayısı elde etmek için olayı kasten abartıp abartmadığını sorgulamasına neden oldu. Bu abartılı bir düşünce değil, herkes birkaç kuruş kazanmanın en hızlı yolunun ünlülerin skandalları olduğunu bilir. Kamuoyunun ilgisini hiçbir şeyin, bir ünlü kişinin düşüşü kadar çekemeyeceği bilinen bir gerçektir.

Ama bu bir çöküş değil, lanet olası bir yeniden diriliş. Mason'ın videosunun yayınlandığı bahar aylarında maruz kaldığım öfkeyle toplumun algısı 180 derece değişti. İnternette pek çok kişi Blondie ile olan ilişkiyi destekliyor ve bizi bir araya getiren koşulları romantikleştiriyor. **"Doğru Bir Bahis: Damian Navarro'nun Seks Bahsi Tartışmasının Arkasında Yatan Dokunaklı Hikaye"** ve **"Alexandria Dornan: Cesaretini Aşka Dönüştüren Kız"** gibi başlıklar, birçok önde gelen haber sitesinin manşetlerini süslüyor. Tabii ki, bu hafta ara sınavlar arasında boş zamanlarımda göz attığım makalelerdeki bilgilerin çoğu, ikimizi tanıdığını iddia eden sözde "kaynaklar"ın uydurduğu yalanlarla doluydu. Bu yalanlarla, yurt odamın duvarlarını kaplayacak kadar duvar kağıdı yapabilirdim.

Ancak diğerlerinde, gerçeği yalandan, gerçekleri uydurmalarından ayırmak daha zor. Örneğin, medyanın ilgisini çeken makalede Blondie'den "matematik dahisi" olarak bahsediliyordu. Bu elbette abartılı bir ifade olabilir, ama Blondie'nin Conwick'te nadir bulunan tam burslu okuduğunu ve benim de katıldığım bir derste gerçekten ninja matematiği öğrendiğini düşünürsek, bu unvan ona kesinlikle yakışıyor. Makalede başka gerçekler de vardı, örneğin Blondie'nin Newport'ta doğup büyüdüğü ve şu anda üniversitede ikinci sınıf öğrencisi olduğu gibi, ancak bunlar çok fazla derinlemesine ele alınmamıştı. Ama sonra, okuduğum diğer makaleler gibi, makale bizim "yaklaşan nişanımız" hakkındaki söylentilere ve yine "yakın bir kaynağa" göre Blondie'nin yüzünü sol kalçama dövme yaptırdığımı iddia eden iddialara dönüştü ve birdenbire, etrafımıza ördüğümüz bu maskenin arkasında neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilemez oldum.

Yine de, yanlışlarla dolu olsa da, internette gördüğüm şeylerin çoğu sahte ilişkimize olumlu bir bakış açısı getiriyordu ve ilk makale yayınlandığından beri geçen her gün, giderek daha fazla insan bizim çiçek açan "aşkımızı" destekleyen yorumlar ve paylaşımlar yapıyordu. Blondie ve bana, sanki bir sonraki Brangelina veya Bennifer gibi, birleşik çift isimleri bile takıldı. İşte o zaman gerçekten başardığını anlıyorsun.

Ama her şeyde olduğu gibi, destekçileri olduğu gibi, nefret edenler de var. —Takım **#Dexi** (hayranlarımız) ve Takım **#Lamian** (bütün bu olayı şüpheli bulanlar bize bu isimleri taktı). İkincisinin yorumlarını gördüğümde, Blondie'nin sosyal medyada olmadığına

olmadığına çok seviniyorum ve umarım arkadaşları bu pisliklerin söylediklerini ona anlatmazlar. Bu hafta okuduklarımı ona anlatmayacağımdan eminim — sayısız aptalın, sanki onun hakkında sahip oldukları yanlış algı gerçekmiş ve diğer her şey yalanmış gibi, özellikle onun ne kadar akıllı olduğunu vurgulayan makalelerde, onun zekasını ve yargı gücünü sorguladıklarını. Sanki bu anonim klavye savaşçıları kendileri gerçeğin hakimiyiymiş gibi.

En kötüsü, Blondie'yi, kova listesi skandalından sonra kendimi daha iyi göstermek için bir ilişkiye zorladığımı bile iddia ettiler. Bu bakış açısı bana hiç uymuyor, muhtemelen gerçekliğe çok yakın olduğu için. Gerçekte neler olduğunu bilselerdi, manşetlerin nasıl olacağını hayal edebiliyorum - Blondie ile aramızdaki tüm bu olayı, bir tür şantaj hikayesine dönüştürmeye çalışacaklardı. Tanrım, onun bunu nasıl karşılayacağını tahmin bile edemiyorum. Blondie, sinirli bir kaplumbağa gibi sert bir dış görünüme sahip olabilir, ama içinden daha yumuşak, daha hassas olduğunu hissediyorum... bunu saklamaya çalışsa da.

Sanırım *Lucia'da* geçirdiğimiz günden beri ondan kaçmamın gerçek nedeni bu. Geçen hafta bir bahanem vardı. Ara sınavlarımız vardı ve ikimiz de sınavlarımız bitene kadar dışarı çıkmamaya karar verdik. Ama bundan sonra? Onu bir dahaki görüşmemizde ne beklemem gerektiğini hiç bilmiyorum. İnsanların onun hakkında ne dediğini öğrenirse. Benimle bu anlaşmayı yaptığına pişman olursa. Çıldıırıp her şeyi iptal edecek mi? Sahte çıkmaya başladığımızdan beri, birlikte görölmek, herkesin gözü önünde olmak konusunda şaşırtıcı derecede kayıtsızdı, ama bu, kimliği herkes tarafından öğrenilmeden ve değişikliklerle zorlandığını itiraf etmeden önceydi. Ve kabul edelim, ülkedeki en çok aranan kişilerden biri olmak büyük bir değişiklik.

Elbette, burada oturup onun neye bulaştığını bildiğini söyleyebilirim, ama bu adil olmaz, çünkü daha önce bu kadar yoğun bir incelemeye maruz kalmamış kimse böyle bir şeyin tam boyutunu anlayamaz. Geçen bahara geri dönüp kontrol edemem (o zamanlar kendim dışındaki kişilere yönelik tepkilere o kadar da dikkat etmiyordum), ama Blondie'yi tanımadığımdan (hem Conwick'te fiziksel olarak hem de son zamanlarda medyada adı geçmesinden dolayı), liste ilk ortaya çıktığında

ilk ortaya çıktığında, hatta tamamen gözden kaçmış olabilir... Bu da, bu tür bir ilgiyle ilk kez karşı karşıya kaldığı anlamına gelebilir.

Bana gelince, son dört yılda kendimle ilgili yeterince olumsuz haber okudum ve artık umursamamayı öğrendim.

Ancak... babamın uyarısı boynumda bir ilmek gibi asılı dururken, bunun tamamen doğru olmadığını fark ediyorum. Silahımda son bir mermi kaldı. Geceleri uykumu kaçırان ve üzerinde çok düşündüğümde beni acımasız bir korkuyla dolduran tek bir endişem var.

Ve bu, ailemin dikkat çekici sessizliği.

Fernando'nun evinde verdikleri ultimatomen üzerinden sadece bir buçuk ay geçtiğini biliyorum, ama bana tek kelime etmemeleri garip. Derslerime sorunsuz bir şekilde devam ettiğim için övgü yok (hala aktif olarak kontrol ettiklerinden eminim). Parti ortamından uzak durduğum ve başımı belaya sokmadığım için "aferin" yok. Ve hepsinden önemlisi, Blondie hakkında tek bir yorum bile yok, Instagram'da Breakers'ta çekilmiş fotoğrafımızı paylaştığımdan beri, özellikle de geçen hafta onun bucket list ile bağlantısı olduğu haberi çıktığından beri.

Ben de Blondie'nin adı ve karmaşık geçmişimizin kamuoyuna açıklanmasının bana bir şekilde yararı olacağını düşünüyordum. Belki de her şeyi yanlış hesapladım ve bu konuyla ilgili yorum ve görüşlerdeki olumlu değişime bakmak yerine, ailem aptalca bahsimizin yine manşetlere taşınmasına kızgın.

Ya da belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyorlar ve gerçek niyetimi anladılar; Blondie ile ilişkimizin, beni evlatlıktan çıkarmakla tehdit ettikleri sözlerini geri almaları için onları kandırmak için uydurduğum bir hile olduğunu anladılar.

Ya da belki de Lamian'ın tarafına geçtiler ve insanları hatalar yapabileceğine ve bu hatalardan ders alabileceğine inanmak yerine, nefret etmek daha kolay olduğu için bizden nefret ediyorlar.

Ya da... belki de asıl sorun, onların sessiz kalmasının gerçek nedeni, benim ilk adımı atmamı beklemeleri. Belki de asıl sorun, yeterince açık konuşmamam, güvenli ve belirsiz davranmam, çünkü bunun hedefime ulaşmanın en kolay ve en hızlı yolu olduğunu düşünmemdir. Ailem hayatımı ciddiye almamı istiyor, ama ben onların asıl istediğinin benim inisiyatif almamı ve sorumluluk almamı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Mazeret uydurmayı bırakıp bir şeyler *yapmamı* istiyorlar.

Ve bunu yaparken arkasında durmaya cesaretim olsun.

Son bir saati uyumaya çalışmak yerine sosyal medyada kötü haberleri okurken geçirdiğim yatakta kendimi dikleştirirken aklıma bir fikir geliyor.

uyumaya çalışmak yerine sosyal medyada kötü haberleri okuduktan sonra, notlar uygulamamı atımdı ve yazmaya başladım.

Yarım yamalak özürler ve belirsiz jestlerin zamanı bitti. Damian Navarro resmen ilan dönemine giriyor.

Cuma gününe kadar, halkın bana ve Blondie'ye olan bakışı ve nasıl bir araya geldiğimize dair genel algı daha da iyileşirken, benim ruh halim dibe vurmuştu.

Ailemden hala tek bir kelime bile duymadım, "Merhaba oğlum, hayatta ve iyi misin diye bakmak için aradım" gibi bir şey bile. Hayır. Öyle bir şey yok.

Sadece aynı dayanılmaz, yargılayıcı sessizlik.

Bu da radikal önlemler alma zamanı geldiğı anlamına geliyor, bu yüzden şu anda dünyadaki en sevmediğim yerde, Fernando's'ta, ailemin her zamanki masasında oturuyorum. Blondie karşımda oturuyor, siyah Givenchy dekolte elbisesiyle bir hayalet gibi (geçen ay alışverişe çıktığımızda ona aldığım birkaç elbiseden biri) ve Superman alter egosuna muzaffer bir dönüş yapıyor. Onu en son, o gece seviştiğimizde grmştmdim, o zaman o kadar kr ve sarhoştum ki, onun kim olduğunu bile anlayamamıştım. Her ne kadar onun ilk evrimindeki Pokmon'u Clark Kent'in doğal halinin hayranı olsam da, bu gece ne kadar harika göründüğünü görmezden gelemiyorum; hazırlanırken belli ki epey uğraşmış. Bukleleri şık bir topuzda toplanmış, gözlükleri ortada yok ve hatta makyaj bile yapmış, kendi isteğı dışında. Buraya gelirken, bu randevuyu son dakikada ayarladığımdan, böyle lüks bir restorana gitmek için Ronnie'nin yardımını almak zorunda kaldığından ve tmdı bu deneyimin ne kadar işkence gibi olduğundan şikayet etmişti. Son zamanlarda herkesin kişisel mankeni gibi davranıldığını da mırıldanmış olabilir, ama konuşurken dişlerini gıcırdatıyordu, bu yüzden kelimeleri tam olarak anlayamadım.

Buraya geldiğimizde öfkesini arabada bırakacağını ummuştum, ama bu akşam da benim kadar somurtkan görünüyor. Ya da belki de masanın bu tarafında yayılan negatif enerjiyi hissediyor ve rahatsız edici bir konuşma yapmaya çalışmak yerine sessiz kalmayı tercih ediyor.

Son görüşmemizden bu yana geçen uzun süreye kızdığı için mi sessiz olduğunu merak ederek ona bir bakış attım.

Ama neden öyle olsun ki? Diye soruyorum kendime. O benim *gerçek* kız arkadaşım değil ki, üstelik ona istediği gibi bir aylık borcumu önceden ödedim. Hatta, son iki haftayı işvereninden aldığı cömert bir izin olarak görmesi gerekir.

Geçen sefer geldiğimde arpa jarocho çalan köşedeki adamın yerini, flamenko gitar çalan oldukça yakışıklı bir beyefendinin eşlik ettiği, Meksika baladları söyleyen yaşlı bir kadın almıştı. Birlikte yarattıkları müzik çok güzeldi, ama havadaki gerginlikle tuhaf bir kontrast oluşturunuyordu. Sessizlik, her an kopabilecek kadar gergin, neredeyse elle tutulabilir bir ip gibiydi.

"Bu gece alışılmadık derecede sessizsin," diyor Blondie, o ipi sertçe çekerek. Neredeyse ipin yıpranmaya başladığını görebiliyorum. "Aklında bir şey mi var?"

Bıçak ve çatalının tabağında dans eden hafif hareketlerini izliyorum.

"Hayır. Sadece burayı pek sevmiyorum."

Elleri hareketsiz, o muhteşem yeşil gözleri benimkilere yükselir. "Gerçekten mi?" Dikkatini benim dokunulmamış yemeğime çevirir. "Yemeği sevmedin mi?"

Derin bir nefes alıp şarabımdan bolca yudumladım. "Daha çok... genel atmosferi," diye cevap verdim, elimi çevremdeki restorana doğru belirsiz bir şekilde sallayarak.

Blondie el hareketimi takip etti, sonra tekrar gözlerime baktı ve bir anlığına bana sertçe baktı. Çatal bıçaklarını gevşetip tabağının yanına koydu. "Tamam..." dedi yavaşça, sesinde karışık bir duygu vardı. "O zaman *neden* buradayız?"

Cevap vermediğimde, yüzünde tanıdık bir somurtkanlık belirir, kaşlarını çatarak.

"Cidden Damian, neler oluyor? İki haftadır seni görmedim, haber almadım, sonra birdenbire beni aradın ve görünüşe göre nefret ettiğin bir yerde lüks bir randevuya davet ettin?" Gözlerinde gördüğüm "*Ne oluyor lan?*" ifadesi dile gelmez.

Sanırım bu, son zamanlarda onu biraz ihmal ettiğim için kızgın olup olmadığını sorduğum sorunun cevabı. Belli ki, geçen sefer yaptığımdan dersimi almamışım.

Koltuğuma çöküyorum, son birkaç haftanın hayal kırıklığı beni tırmalıyor, sanki bir yara kabuğunu takıntılı bir şekilde koparan tırnaklar gibi, yaraya iyileşme şansı vermiyor. Blondie'nin delici bakışları bir açıklama istiyor, ama suçluluk duygusu ve sinirimin etkisiyle gözlerine bakamıyorum. Onun tüm dünyasını hiçbir şey için alt üst etmiş olabileceğim için suçluluk duyuyorum.

"Ben sadece... bunun onların dikkatini çekeceğini düşündüm," diyorum sonunda, mikroskobuyla mikropları inceleyen bir bilim adamı gibi, bembeyaz masa örtüsüne bakarak. "Burası en sevdikleri yer, ve düşündüm ki... belki bu onların dikkatini çeker."

Blondie o kadar uzun süre sessiz kalır ki dinlemediğini düşünmeye başlarım, ama sonra, on dakika gibi gelen ama muhtemelen bir dakikaya yakın bir süre sonra, fısıldar: "Kim?"

Çenem sıkışır. "Ailem." O hayal kırıklığı şimdi beni boğucu bir güçle sarıyor. "Şimdiye kadar ilişkimize daha fazla ilgi gösterirler diye düşünmüştüm. Anlamıyorum." Kafamı sallıyorum, öfkem alevleniyor. Sesimin yükselmesini engellemek için tüm irademi kullanıyorum. "Onların istediği iyi, itaatkar evlat oldum. Hayatımı değiştirdim. Onların istediği bağlılığı gösteriyorum, ama yine de hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sıfır." Elimi Blondie'nin yönüne doğru savuruyorum, neredeyse bardağımı deviriyordum. "Seni buraya getirip, en *sevdikleri* masaya oturtursam, başka hiçbir şeyin dikkatlerini çekemediği için sonunda dikkatlerini çekebilirler diye düşündüm."

Yine sessizlik, kulaklarıma sızan o unutulmaz melodi dışında, içimde derin bir şeyleri harekete geçiriyor. "Y aunque la vida me cueste," kadın arkamda şarkı söylüyor. *Ve hayatıma mal olsa bile*. Bu sözler şu anda ürkütücü bir kehanet gibi geliyor.

Blondie'nin burnundan çıkan boğuk nefesin sesiyle gözlerimi açtım. "Vay canına."

Onun sert tepkisine şaşırarak ona göz kırptım. "Bu mu? Vay canına?" Ona hayatımın özellikle hassas bir yönünü açtım ve tek söyleyebildiği bu mu?

Dilini şaklatıyor, kaşları inanamıyormuş gibi kalkıyor. "Hayır, sadece, sana kızdıkları aynı aptalca numaraları yapmaya devam ederken, hayatında bir değişiklik olduğunu kendine inandırmış olmanı şaşırtıcı buluyorum. Tanrım, Damian, ağzından çıkanları *duyuyor* musun?"

Onun acımasız cevabı sadece bir tokat değil, tam bir saldırı, boğazıma kadar iniyor ve ciğerlerimdeki havayı çekiyor. "Ne?" Göğsümü sıkıştıran nefes darlığından başka bir şey söyleyemiyorum.

O şiddetli yeşil gözler küçümseyen bir şekilde kısıldı. "Söylesene, tam olarak neye karar verdin?" diye sordu. "Gerçek bir şey değil, orası kesin. Gerçek bir gelişme gösterdiğini gösteren ne yaptın? Ailenin, ya da herhangi birinin, senin değiştiğini ve hala her zamanki gibi olgunlaşmamış bir pislik olmadığını düşünmesini sağlayacak ne yaptın?"

Ağzından çıkan her kınayıcı kelimeyle içimde öfke yükseliyor. "Bu gece senin sorunun ne Dornan?" diye bağırıyorum, sonunda sesimi buluyorum. "Biri Wheaties'ine işedi mi ne?"

Burun delikleri genişledi, dişlerini sıktı. "Benim *sorunum*, senin şımarık bir velet olman, kendi ayrıcalıklarını bile göremeyecek kadar kör olman. Yani, hangi salak, daha iyi bir insan olmaya çalışmak yerine, ailesine yalan söyleyip bu kadar uğraşır?" Etrafımızdaki büyük yemek odasını işaret etti. "İyi bir insan olmak *zor* değil, Damian."

Mantıklı mı? Bu anlaşmayı yaptığımızdan beri tek yaptığım mantıklı davranmaya çalışmak! Ellerimi kaldırıyorum. "Tamam, şimdi kafam karıştı.

Eğer ben bu kadar berbat bir insan ve davranışlarım sana *bu kadar* iğrenç geliyorsa, neden bana yardım etmeyi kabul ettin?" Nefes alıp, sesimi yumuşatarak,

"Bu nereden çıktı?"

Benden gözlerini ayırıp telefonunu çıkarır. Parmağı ekranı kaydırır, boğazını temizler ve okumaya başlar: "Hayatımda birçok hata yaptım, ama hiçbirisi şu anda herkesin bildiği 'Fucket List' kadar düşüncesiz ve zarar verici değildi."

Omurgamdan bir ürperti geçer, damarlarım buzla dolarken, Blondie'nin sesinden kendi sözlerimi duyarım.

"Şimdi geriye dönüp baktığımda," diye devam ediyor, bakışlarımı kaçırarak, "seçimlerim konusunda değil, bu seçimlerin çevremdeki insanları nasıl etkilediği konusunda ne kadar olgunlaşmamış ve dikkatsiz olduğuma inanamıyorum." Bir duraklama. "Ama bazen hayat, hak etmediğin ikinci şanslarla seni şaşırtır. Onun affını hak etmemiş olsam da, Lexi bende bir şey gördü ve nedenini asla tam olarak anlayamayacağım bir sebepten dolayı, daha iyi olabileceğimi kanıtlama fırsatı verdi. Bu sadece bana bir şans vermesi değil.

önem verdiğim biri saygı ve sevgiyi hak ediyorsa, herkesin hak ettiği anlamına geliyor."

Bu sefer durakladığında, acımasız bir kahkaha attı.

"Geçmişteki davranışlarımdan dolayı incinen herkese, içtenlikle ve derinden özür dilerim. Hepiniz daha iyisini hak ediyordunuz. Yaptıklarımı silemem ve affedilmeyi beklemiyorum, ama hayatımın geri kalanını hatalarımdan ders aldığımı kanıtlamak için geçireceğime söz veriyorum. Lexi, bana bir şans vermek zorunda değildin, ama verdin ve bu, bana verilen en büyük hediye. Sana teşekkür etmek için kelimeler bulamayacağım, ama belki bunlar yerine geçer. Seni seviyorum." Restoranın loş ışığında gözleri karardı, telefonu masaya koydu ve bakışlarını bana çevirdi. "Seni seviyorum? *Gerçekten mi?* Sen sormadan söyleyeyim, hayır. Hâlâ Instagram hesabım yok. Ronnie, dikkat çekmek için yazdığın tüm mesajı ekran görüntüsü alıp bana gönderdi."

"Ben..." diye başlıyorum, ama beynim az önce söylediklerini tekrar oynatınca sözüm kesiliyor ve başka bir düşünce ön plana çıkıyor. *Dikkat çekmek mi?* "Bekle, buna kızdın mı?" diye kekeliyorum, çenemi onun telefonuna doğru uzatarak.

Blondie koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturdu, bakışlarımı güzel köprücük kemiklerine ve cömert dekoltesine çekti. Keskin sesi, gözlerimi ait oldukları yere geri çevirdi. "Birkaç dakika öncesine kadar, dürüst olmak gerekirse ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Ama şimdi?" Başını salladı, dili alt dudağını itti. "Evet, çok *kızgınım*," diye karar verdi, gözleri sert bir şekilde bana bakarak. "Bunu ilk okuduğumda" — parmağı telefonunun ekranına dokundu — "aslında bir an için, bir saniye boyunca, senin bir kez olsun tamamen bencil davranmadığını düşündüm. Belki de... bazı insanların internette söylediklerinden beni korumaya çalışıyordun."

Ağır bir yük mideme çöküyor. Demek ki yorumları duymuş. En azından bir kısmını. Bu, anlaşılmamız hakkında fikrini değiştirdiği anlamına mı geliyor?

Değiştirmiş olsa bile ne fark eder ki?

Ona olumlu yorumları gördü mü, yoksa sadece olumsuz yorumları mı gördü diye sormak istiyorum, ama ağzımı açamadan o konuşuyor: "Bu yazının herhangi bir tepkiyi yatıştıracağını ve bu berbat durumu daha olumlu bir şekilde göstereceğini düşündüğünü kendime söyledim." Tekrar gülüyor ve sesi cam gibi içimi kesiyor. "Ama artık açıkça görülüyor ki *bu*" —üst dudağı tiksintiyle telefonuna bakarken kıvrılıyor—"hiç benimle ilgili değildi, tamamen *seninle* ve Damian'ın ihtiyacı olan şeyle ilgiliydi.

Damian'ın ihtiyacı olan şeylerle ilgiliymiş. Ve ben... ben, senin davranışlarını mantıklı hale getirmeye çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Ağzım açık, ona bakakaldım. Cidden mi? Ben ona, ikimize bir iyilik yapıyordum ve o böyle mi tepki veriyor? "*Bu*," diye karşılık verdim, onun sesindeki küçümsemeyi taklit ederek telefonuna uzandım, vurgu yapmak için aramıza kaldırdım ve salladım, "ben sana yardım ediyordum. Bu arada, rica ederim."

"Bana *yardım* mı?" diye neredeyse çığlık atıyor, sonra kendini tutuyor, sakinleşmek için nefes alıyor ve sesini alçaltıyor. "Bu yazdıkların, ilişkimizi anlaştığımızın *çok* ötesine taşıdığı gerçeği bir yana, kendini kullanılmış hissetmemi nasıl bekleyebilirsin? Beni, senin saçma kurtuluş hikayeni satmak için bir araç olarak kullandın. Lanet olsun, yazdıklarının hiçbirini *ciddiye almıyor* musun? Bunların hiçbirinden en ufak bir pişmanlık duymuyor musun?" Hayal kırıklığına uğrayan kız, telefonu elimden kapıp masaya fırlatır. Bir sonraki sözleri, sanki tüm öfkesi yok olmuş gibi, bir an önce öfke dolu olan sesi artık zar zor duyulur hale gelir. "O yazıyı sadece ailenin seni reddetmesini engellemek için mi yazdın? *Harçlığını* kesmelerinden mi korkuyorsun?" Sesi yumuşak olsa da, son kelimeyi hor görerek söylüyor.

Daha önce içimi kemiren suçluluk duygusu şimdi tamamen yüzeye çıkıyor, boğazımı parçalamaya kararlıymışçasına dişlerini boynuma geçiriyor. Buna ne cevap verebilirim ki? Seni düzgün bir plan yapmadan kendi karmaşama sürüklediğim için mi özür dileyebilirim?

Belki de bana kızmakta haklıdır. Instagram gönderisi, bu aptal akşam yemeği... Bunların bir faydası var mı, yoksa işleri daha da kötüleştiriyor mu, bilmiyorum bile. Bir yanım, ailemin beni kurutmak için asılı bıraktığına, bu işi daha da batırıp batırmayacağımı görmek için beklediğine inanıyor.

Bunu kendime de, ona da itiraf etmek istemedim, ama son iki haftadır Blondie'den kaçınmamın gerçek nedeni buydu. Ara sınavlar yüzünden değil, medyadaki çılgınlığa alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüğümünden değil, içimde büyüyen, tüm bunların boşuna olabileceği korkusu yüzündendi. Ve bu sessizliği ne kadar uzatırsam, bu korku o kadar yoğunlaşıyordu, ta ki çaresizlik içinde, bu akşam yemeğine katlanmanın, hiçbir şey beklemeden bir gün daha geçirmekten daha iyi olacağına kendimi ikna edene kadar.

Peki, aramızdaki sorunu çözmek için ne diyebilirim ki? Onu, beni gösterdiği gibi bir pislik olmadığımı ikna edecek ne diyebilirim?

Kesinlikle kendimi söylerken bulduğum şey değil, orası kesin.

"Bu, ücretli bir suç ortağından çok fazla yargılama." Onun öfkesine kendi öfkemle karşılık vererek alaycı bir şekilde söylüyorum. "Birdenbire tüm bunların üstündeymiş gibi davranma."

Sarışın alaycı bir şekilde güldü. "*Suç ortağı* mı? Suç ortakları birlikte çalışır, ama insanların *bize, bana* bakışını etkileyen her kararı sen benim fikrimi almadan verdin. Yani hayır, ben senin suç ortağın değilim Damian. Ben sadece senin kullanıp, işim bittiğinde istediğin zaman atabileceğin bir piyonum."

Kucağındaki peçeteyi çekip, sandalyesini geriye itti ve beyaz kumaşı masanın üzerine attıktan sonra ayağa kalkıp telefonunu aldı. Cihazı, ona aldığım beş yüz dolarlık el çantasına tıktırırken, yanımdan geçmeye başladı, ama sonra adımını durdurup sandalyemin yanında durdu.

"Bu kadar endişelendiğin sorunlar mı?" diye mırıldanır, sesi keskin olmasına rağmen sessizdir. "Başkalarının her gün karşılaştığı sorunların yanında bunlar hiçbir şey, bu yüzden anne ve baban sana ilgi göstermiyor diye benim sana acımamı ya da bu oyuna gelmemi bekleme. Senin boktan davranışlarını haklı çıkarmak için dayandığın koltuk değneği olmayı reddediyorum."

Sonra uzaklaşır ve beni onun acımasız sözleri üzerinde tek başıma düşünmeye bırakır.

Restoran tamamen sessizleşmiş gibi, ya da belki de Blondie'nin bana yönelttiği sağır edici yargısı - *kendi kendime* yönelttiğim yargı - her şeyi engelliyor.

Gerçekten de bunu mu yaptım? Bilmeden onu, benim kurtuluşumun istemeden bir sembolü haline getirerek, kamuoyundaki dönüşümümün tüm yükünü onun omuzlarına mı yükledim?

Sanırım ne yaptığımı biliyordum. Onu affeden kişi rolüne aktif olarak seçtim çünkü bizim hakkımızdaki bu resmi güzel renklerle yeniden boyamak için bir yola ihtiyacım vardı, böylece insanlar altındaki orijinal görüntüyü değil, sadece düzeltilmiş halini görecekti. Ve Blondie'yi kullanmak bunu yapmanın en kolay yoluydu.

Onu küçük düşürmek niyetinde değildim. O paylaşımı yaptığımda, sadece aileme hatalarımın sorumluluğunu üstlenebileceğimi göstermek istedim. Onların benden istediği gibi sorumluluk alabileceğimi.

Ayrıca, listeyi ve bahsi gerçekten pişmanlık duyuyorum, yani hiçbirini içten söylemedim. Özür *dilerim*, o sözleri yazarken Blondie'nin iyiliğini düşünüyordum. Kahretsin, onu bağışlayıcı bir tanrıça gibi gösterdim, ama sonra... Aslında ilk başta ondan affetmesini hiç *istemedim*

ve Şimdi bunun sorun olduğunu anlıyorum. O seçimi, affedilmeyi hak edip etmediğime dair kararı ondan aldım ve onu, belki de dinlemeyecek iki kişiye bir Şey kanıtlamak işin, onun istediğinden şok daha fazla bir role itekledim.

Siktir. Blondie haklıydı. Bu gerçekten de başka bir saçmalık numarasıydı ve ben kendi bencil ihtiyaşlarımla o kadar şor olmuştum ki bunu goremeydim bile.

Saçlarımı elime alıp, şarabımın kalanını bir yudumda içip sandalyemi geri ittim. Ayağa kalktığımda, onu gördüm: beni izleyen düzinelerce göz... ve odanın diğer ucunda beni kesinlikle filme alan telefon. *Bizi* filme alıyordu.

Ve Blondie'nin öfkeyle çıkıp gittiği her saniyenin kaydedildiğinden hiç şüphem yok.

CHAPTER SEVENTEEN

✧ Lexi ✧

Sınırlar, şeylerin nerede bittiğini anlamana yardımcı olur, ama ben kendi sınıırıma ulaşip ulaşmadığımı ya da hala kenara doğru ilerleyip ilerlemediğimi anlayamıyorum.

Burnumdan nefes verip, kendi açık defterimle yanımdaki birinci sınıf öğrencisinin defterinin arasına sıkıştırılmış matematik kitabının 356. sayfasına kalemimle vurdum. Bugün Çarşamba, yani kütüphanede zorunlu çalışma dersim var ve bugün, bilgisayar bilimi bölümünde matematik dersi alan ve hiçbir şey anlamayan, çilli bir çocukla çalışacağım.

"Tamam," diye tekrar deniyorum, "şöyle düşün. Fonksiyonun gerçekte nereye ulaştığını bulmaya çalışmıyorsun, o noktaya yaklaşırken değerinin ne olduğunu bulmaya çalışıyorsun. Anladın mı?"

Warner ders kitabına bakarak gözlerini kırıştırıyor ve gözlerinin donuklaştığı anı tam olarak görebiliyorum. Birkaç saniye sonra bana baktığında, cam gibi derin gözlerinde sorunun cevabını görüyorum.

Yine yorgun bir nefes alıp koltuğuma yaslanıyorum ve yüzümden sarkan bir bukle saçımı kulak arkasına atıyorum. Bir saattir aynı konunun üzerinde takılıp kalmış durumdayız ve Warner'a bölümünü değiştirmesinin daha iyi olacağını söylemek için bir açıklama daha yapmam kaldı.

Yalvaran bakışları yine benimkilerle buluşuyor ve ben düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. Belki de kavramı anlamaktan aciz değildir, sadece

farklı bir bakış açısıyla görmesi gerekiyor.

Damian'ın benim bakış açımdan onun aptal sahte aşk itirafını görmesi gerektiği gibi, diye somurtarak düşünürüm.

Zihnimde canlanan onun yüzünün istenmeyen görüntüsüne ve zihnimde fısıldayan ismine yüzümü buruşturuyorum. Fernando'nun evinde yaşadığımız pek de özel sayılmayacak kavgadan ve benim dramatik çıkışımdan (ve ardından Uber ile kaçışımdan) bu yana beş gün geçti ve dürüst olmak gerekirse hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: onun neden bu kadar kızgın olduğumu anlamıyor gibi görünmesi mi, yoksa benim kızgın olmam mı?

Bu anlaşma aptalca bir fikirdi. Ronnie öyle dedi. Andie öyle dedi. *Ben* de biliyordum. Yine de, aptalca bir şekilde kendimi buna ikna etmişim, annem için geçmişimizi ve onun kız arkadaşı olmanın anlamını kabullenebileceğime. Ve kabullenebildim. Bunu yapıyordum. Ve belki ölüm tehdidi altında hariç, bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de, bundan zevk alıyordum. Coğunlukla. Aktif olarak öyle değilmiş gibi davransam da.

Ve şimdi anlıyorum ki, sorun da bu. Bütün bu haftalar boyunca zorla yakınlık ve sahte flörtler sırasında, onun beni incitecek türde bir adam olduğunu unutmama izin verdim. Beni incitmiş bir adam. Onun, beni takip eden ve sadece bir bahsi kazanmak için bana ilgi duyuyormuş gibi davranan bencil pislik olmadığını düşünmeye başladım (bilinçli olarak değil, şimdiye kadar). *Günlerce* benimle vakit geçirip, gülümseyip, flört edip, ders yardımı istiyormuş gibi davranan, sırf ben dönüp onunla sevişeyim diye. Ve ben de yaptım. Hem de herkesin içinde. Çünkü görünüşe göre kendimi kontrol edemiyorum.

Ama tüm bunlara rağmen, beni asıl sinirlendiren şey, internetin zehirli saçmalıklarından beni kurtarmak istediğini söylediğinde ona inanmış olmam ve belki... sadece belki... derinlerde iyi bir insan olduğunu ve bu kütüphanede seks yaptığım narsist pislikle aynı kişi olmadığını düşünmüş olmam. Onun güzel sözlerine, kolay etkileyciliğine ve kendi öfkeli hormonlarıma kapıldım... ki artık bir doktora görünmem gerektiğini düşünmeye başladım.

Ama sonra o yazıyı gördüm ve yanıldığımı anladım. Çünkü Damian beni gerçekten önemseydi, kendinden başka birini, az da olsa önemseydi bu kadar bencil ve samimiyetsiz davranmazdı.

Daha da kötüsü, kızgın olmakta, onun saçma özrünü yüzüne vurmakta haklı olduğumu bilmeme rağmen, gerçek şu ki ben de onun kadar kötüyüm. Çünkü şu anda, her şeyden çok, sadece kendimi düşünüyorum. Onun gönderisini görüp, onun samimi olduğunu düşünecek kadar saf olan listedeki diğer kadınları düşünmüyorum. Damian'ın, oğullarının aktif olarak değişmeye çalıştığına dair umutlarını yeşertebilecek olan ebeveynlerini düşünmüyorum.

Damian'ın bu anlaşmayı iptal etmeye karar verirse ve onun parasını kaybedersem ne yapacağımı düşünüyorum.

Çünkü ne kadar kızgın olsam da, ne kadar intikam almak istesem de, bunu iptal edemem, her ne kadar yapmak istesem de. Annemin sağlığı ve ilaçlarını almasını sağlamak, benim incinen gururumdan çok daha önemli.

Yanımda Warner boğazını temizliyor ve ben düşüncelerimi kafamdan atıp beynimi odaklanmaya zorluyorum. Yeni bir bakış açısı, evet. Warner'ın ihtiyacı olan tam da bu. Kahretsin, ben de buna ihtiyacım var.

"Bir dur işareti doğru sürdüğünü hayal et," diyorum, kalemimi alıp açık defterimin üzerinde bir araba gibi hareket ettiriyorum. Warner'ın gözleri hareketi takip ediyor, hem umutlu hem endişeli, ama daha çok endişeli. "Yavaşlama şekline göre nerede duracağını tahmin etmeye çalışıyorum. İşarete çarparsan da umurumda değil" — sayfanın bir ucuna bir çizgi çizerim — "ya da frenleri çok erken yaparsan da." Birkaç santim uzağa başka bir çizgi çizerim, sonra kalemi ikisinin arasına koyarım. "Sadece nerede durman gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

Warner'a bu benzetmenin bir faydası olup olmadığını sormak üzereyken, masamızın önüne devasa bir varlık belirir ve kanım donar. Kim olduğunu görmek için başımı kaldırmama bile gerek yok; sanki vücudumda bir tür fuckboy dedektörü var gibi onu hissedebiliyorum.

Gözlerim hızla yukarı kayar ve Damian'ın iğrenç, kendini beğenmiş yüzüne kilitlenir.

"Merhaba," diyor neşeli ve sinir bozucu bir nezaketle, sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi. "Özel öğretmen arıyorum, sana danışabilirim diye duydum."

Yüzüm taş gibi sertleşir. "Başka yere bak," diye homurdanırım. "Zaten birine yardım ettiğimi görmüyor musun?"

Warner'a belirsiz bir işaret yaparım ama Damian ona bakmaz bile.

"Gerçekten bekleyemez," diye ısrar etti. "Yarın önemli bir sınav var." Cevap vermediğimde, ellerini masanın üzerine koydu ve yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar eğildi. "Lütfen?" Bu tek kelime, sessiz ve yalvaran bir nefesle ağzından çıktı. "Bu önemli."

Dudaklarım hoş bir gülümsemeye bürünse de, gözlerim küçülerek küçümsemeye bakıyorum. "Başka ne önemlidir biliyor musun? Sınırlar." Kalkülüs kitabına doğru başımı sallıyorum, ama sözlerim iki anlamlı. Sadece matematikteki sınırlardan bahsetmiyorum, kendi sınırlarımdan da bahsediyorum. Onun utanmadan aştığı sınırlar. "Şimdi,"

diyorum ve dikkatimi Damian ile benim aramda kalmış, son derece gergin görünen Warner'a çeviriyorum. "İzninizle..."

"Uh... Sanırım şimdi anladım," diyor birinci sınıf öğrencisi kekeleyerek, sandalyesinden kalkarken tökezleyerek eşyalarını topluyor, yaklaşan kavgamızdan olabildiğince uzaklaşmak için can atıyor. Ya da belki de sadece dramaya alerjisi vardır. Ben de kesinlikle öyleyim, ama son zamanlarda bu tür olayların merkezindeyim. "Teşekkürler," diye ekliyor, hem benim hem de Damian'ın bakışlarından kaçarak uzaklaşıyor.

Damian masaya parmaklarıyla vurur. "Artık özgürsün galiba."

Kaşlarımı çattım. Bu seansın çalışma saatlerine sayılması için Warner'ın zaman çizelgesine imzası gerekiyordu ve şimdi Damian sayesinde son altmış dakika boşa gitmişti. "Harika. Umarım gerekli çalışma saatlerimi tamamlayamadığım için bursumu keserlerse okul ücretimi de sen ödersin."

"Yani, ödeyeceğimi biliyorsun," diye mırıldanır, ama ifadem isyanla dolunca hemen geri adım atar. "Tamam, bu kesinlikle yanlış bir şeydi."

"Söylediğin her şey yanlış," diye mırıldanarak ayağa kalkıp kitaplarımı toplamaya başladım.

Masayı dolaşan Damian, boşalan sandalyeyi döndürüp üzerine oturdu. "Beni dinlemeyecek misin?" diye sordu. Kollarını sandalyenin arkasına koyup çenesini ellerinin üzerine dayadı ve alt dudağını dışarı çıkararak bana baktı. "Buraya özür dilemeye geldim."

Elim çantamın içindeyken donakaldım ve yüksek sesle, kaba bir kahkaha attım. "Oh, bu çok iyi olacak. Devam et. Instagram gönderin gibi bir şeyse, samimiyetle doludur kesin."

Damian, masadaki son iki kitabı kapıp alaycı bir gülümsemeyle arkanı dönünce kaşlarını çattı.

Sessiz kitap raflarının arasına dalarken, arkamda aceleyle gelen ayak seslerini duydum. "Bak, hatalı olduğumu biliyorum." Önüme atlayarak yolumu kesti ve gözlerimiz kilitlendiğinde, barış işareti yaparak ellerini kaldırdı. "Gönderi düşüncesizceydi. Bunu kabul ediyorum. Kahretsin, çaresizlikten yaptım. Ama," ben onu atlatmaya çalışınca hemen ekliyor, "anne ve baba meseleleri bir yana, bunun durumumuza yardımcı olacağını gerçekten düşündüm. Seni kullanılmış hissettirmek istememiştim."

Burnumdan hava çıkar. "Evet, çünkü 'senin özerkliğine saygı duyuyorum' demek için, ağzıma laf sokmaktan daha iyi bir yol yok."

O çekinir. "Hadi ama, öyle demek istemedim. Ben sadece..." Doğru açıklamayı bulmaya çalışır gibi telaşla elini sallar.

—“Hikayeyi kontrol etmek, seni rahatsız bir duruma sokmak değil... ama şimdi senin bunu öyle algılayabileceğini anlayabiliyorum.”

Kitapları göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Bu neredeyse bir özür gibiydi. Tebrikler. Başka bir şey var mı?"

Damian elini saçlarından geçirip sinirli bir nefes verir ve nefesinin yüzüme çarpar. Vücudumun buna verdiği tepkiyi, onun istenmeyen yakınlığından dolayı içimde yayılan acımasız sıcaklığı nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. *Ondan* nefret ediyorum. Ve yine de... varlığımın her zerresinin onu ne kadar çok istediğini inkar edemiyorum.

"Gerçekten çabalıyorum Dornan," diye fısıldadı ve o sıcak, bal gibi gözleri benimkilere dikildiğinde, neredeyse pes ediyordum.

Çünkü buna inanmak istiyorum - o, defalarca beni ilk yılımda kandıran aynı Damian olduğunu kanıtlamasına rağmen, farklı olabileceğine inanmak istiyorum. Buna inanmak istiyorum çünkü aksi takdirde, tüm dünyada en çok nefret ettiğim kişinin, aynı zamanda bedenimin en çok arzuladığı kişi olduğunu kabul etmek zorunda kalacağım... ve bu ikisini uzlaştırmakta zorlanıyorum.

Başımı sallıyorum. "Sorun da bu," diyorum, aramıza gerekli bir duvar örerek. "Sen 'denemek'in, kolay bir gülümseme veya espriyle her şeyin affedileceği anlamına geldiğini düşünüyorsun, çünkü arkanda adın ve ailenin parası var. Ama öyle değil."

Gözlerindeki ışık anında söner ve özür dileme niyeti de kaybolur. "Çünkü benim sorunlarım önemsiz, değil mi? *Gerçek* sorunlara kıyasla hiçbir şey." Sesi ölümcül ve keskin, kalbime saplanmış bir bıçak gibi.

Kesilme korkusu olmadan bir adım daha yaklaşıyorum. "Yanılıyor muyum?"

Dudaklarının köşelerinde sıkı, alaycı bir gülümseme belirir. "Hayır, o benim: eylemlerinin sonuçlarıyla asla yüzleşmek zorunda olmayan ayrıcalıklı bir pislik. Oh, bekle..." Gözleri alaycı bir şekilde kararır. "En azından yarısını doğru anlamışsın."

"Evet," diye karşılık verdim, "pislik kısmı. İşimiz bitti mi?"

O tekrar gülümsüyor, ama bu sefer ağzının kenarları yılan gibi kıvrılıyor. Satranç tahtasındaki taşlar gibi, benim hareketlerimi taklit ediyor, yaklaşıyor,

uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Bilmiyorum. Sen söyle. Bitti mi?"

Bir parçam bitmesini istiyor. Neredeyse iki aydır bu durum devam ediyor ve ben yorgunluktan bitkin durumdayım; son tarihe kadar nasıl dayanacağım ya da bu oyunu daha fazla sürdürmenin bir anlamı var mı, hiç bilmiyorum. Belki de gururumu bir kenara bırakıp Ronnie'den annem için ihtiyacım olan parayı istemeliyim. Bu, kesinlikle bu durumla uğraşmaktan daha kolay olur.

"Olabiliriz," diye cevapladım. "Ronnie ve Andie'ye göre, yaklaşan 'ayrılığımız' internette çoktan yayılmış."

Neyse ki, Fernando'nun evinde kavga ettiğimiz video yayınlandığında söylediklerimiz duyulmamıştı, bu yüzden sıradan bir sevgili kavgası gibi görünüyor ve internetteki insanlar kavgamızın nedenini tahmin etmekten başka yapacak bir şey bulamıyor. Bunu kendi lehimize kullanabilir, daha fazla skandaldan kaçınabilir ve bize sunduğu kolay yolu seçerek ilişkimizi burada ve şimdi bitirebiliriz. Ya da kendimi bunun gerçekten işe yaradığını düşünerek kandırdığım bu sahte düzeni sürdürebiliriz, ama gerçekte... bunun ne olduğunu kim bilir?

Damian başını sallar. "Geri alınamayacak bir şey değil." "Başka bir yalanla mı?" diye sorarım.

Gergin bir kahkaha atar. "Aramızdaki her şey bir yalan, Dornan. Her zaman öyleydi. Neden birdenbire bu kadar takıldın, anlamıyorum."

O haklı. Bütün bu durum bir yalan ve ben bunu bilerek bu sahte oyuna isteyerek katıldım. Ama o yazıyı yazdığında işler değişti çünkü bu yalan artık hoş olmayan bir alana uzandı. Yalan söylemek istemediğim görüşlere... ve birinin bana, hakkımda, içtenlikle söylemediği sürece duymak istemediğim sözlerle.

Damian'ın bunu göremiyor olması, bu ilişkinin yürümeyeceğinin tam da nedeni.

Yüzümdeki söylenmemiş kararı görmüş olmalı ki, tekrar uzaklaşmaya çalıştığımda bileğimi tuttu. "Bekle. Dur. Sözlerimi geri alıyorum. Neden kızgın olduğunu biliyorum."

Saçmalık. Kolumu çekip, elimi kurtarmaya çalışıyorum.

"Dur," diye fısıldadı. "Lütfen?"

O fısıltı gibi ricada, o tek kelimenin ardında hissettiğim çaresizliğe karşı kaskatı kesiliyorum. Bunu taklit ediyor olamaz, tabii benim tahmin ettiğimden çok daha iyi bir aktör değilse.

Nefes alıp, bir kez daha onun bakışlarına dönüyorum. "Tamam, beni aydınlat. Neden kızgınlım?"

Yutkundu ve sesi, sessiz boşlukta duyulabiliyordu. "Çünkü senin kabul etmediğin bir hikâyeyi zorla anlattım. Zorla anlatmaya hakkım olmayan bir hikâyeyi. Beni affedip affetmeyeceğine karar vermek bana düşmez. Ya da affetmen gerekip gerekmediğine."

Sözleri ve sesi o kadar ciddi ki, gerçekten böyle mi düşünüyor yoksa bu da hesaplı bir yalan mı, ayırt etmekte zorlanıyorum. İkisi arasındaki çizgi o kadar bulanıklaşıyor ki, net olarak göremiyorum.

Geçen ay boyunca çok sık hissettiğim yorgunluk yine içime sızıyor ve arkamdaki kitaplığa sırtımı dayayıp yüzümü ovuşturuyorum. "Bilmiyorum Damian. Her şey karmaşıklaşmaya başladı. Yani, bunu sürdürmenin bir anlamı var mı?" Elimi göğüslerimizin arasındaki dar boşlukta ileri geri hareket ettiriyorum. "Ailenin kız arkadaşın olup olmadığını umursama ihtimali var mı? Bu bir fark yaratır mı?"

Bakışları benimkilere saplanıyor. "Belki. Büyük olasılıkla hayır. Ama şimdi vazgeçersek, bunu asla bilemeyeceğim."

O anda anlıyorum: gözlerindeki korkuyu. Son bir buçuk yıldır her gün hissettiğim, çok iyi bildiğim, acı verici bir korku. İlk kez, onun durumunun daha önce söylediğinden daha karmaşık olup olmadığını merak ediyorum. Sorunlarının, onu azarladığım kadar küçük olup olmadığını.

"Ayrıca," diye devam ediyor, ben bu düşünceyi kafamda toparlayamadan, "bu sana yardımcı oluyor, değil mi? En azından bu bir şey."

Sesindeki samimiyet ve bakışlarındaki utanmaz yalvarış göğsümü sıkıştırdı. İnternette yazdığı özür içten gelmemiş olabilir, ama bunu içten söylüyor. *Kimse* bu kadar iyi yalan söyleyemez.

Midemde gergin bir his uyanıyor.
Kabul etmem yanlış olur mu? Kabul etmek istiyor muyum ki?

Annemi düşün. Annem için yap, diye kendime hatırlatıyorum ve bu düşünce beni ikna etmeye yetiyor.

"Eğer evet dersem," diye başlıyorum, kitaplıktan uzaklaşırken sesim tereddütlü, "bir daha hiçbir şekilde spontane 'aşk' beyanlarında bulunmayacaksın, anladın mı?" Damian'ın yüzüne parmağımı tutuyorum. "Ve bir daha benim adıma, özellikle de yapılacaklar listesi hakkında *hiçbir konuda* konuşmayacaksın. Ve dünyanın ne düşündüğü önemli değil, seni affettiğimi bir an bile düşünme."

Damian kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Anladım." Ciddi ifadesi biraz yumuşarken dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Bu, benimle hala birlikte olduğun anlamına mı geliyor?"

Burnumdan yorgun bir nefes veriyorum. "Ne olacak ki? Yedi ay daha ne fark eder?"

Bir sonsuzluk, vicdanım sızlanıyor.

Yüzü bir gülümsemeye dönüşür ve kıkırdar. "Hakkımda ne dersen de, Dornan, ya acil psikiyatrik yardım gerektiren ciddi bir cosplay bağımlılığın var... ya da benim etrafımda olmaktan hoşlanıyorsun." Bir elini kaldırır, başparmağını ve işaret parmağını birbirine bir santim yaklaştırır, bir gözünü kapatıp aralığından bana bakar. "En azından biraz."

Kollarımda hâlâ tuttuğum kitapları raflarına geri koymak için onu sertçe iterek geçip gülmekten boğuluyorum. "Kendini övme."

Damian her adımımı takip ediyor, ağzı kulağıma rahatsız edici bir şekilde yakın ve şöyle diyor: "Oh, *çok* gururum okundu Dornan. Ve ne olursa olsun, sen de o kadar kötü bir arkadaş değilsin, huysuzlandığın zamanlarda bile."

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım, başımı eğerek yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemeye çalıştım.

"Tabii, nefret edersin," diye alay ediyor Damian, onu atlatmak için hızımı artırdığım halde, varlığı topuklarımı ısıyor. "Yine de, beni 'nefret eden' biri için, çekip gidebilecekken benimle kavga etmek için çok enerji harcıyorsun."

Ben bunu yapmaya çalışmıyorum ki! Neredeyse ona bağıriyorum. Bunun yerine, "Belki de sen çok kolaylaştırıyorsun" diye karşılık veriyorum ve omzumun üzerinden ona dilimi çıkarıyorum.

Onun sorunu ne? Bu sadece kişiliği mi, yoksa beni kızdırmaktan sapıkça bir zevk mi alıyor?

"Ya da belki," diye mırıldanarak, matematik bölümüne geldiğimizde tam aradığım rafın önüne geçip, dudaklarını kötü bir gülümsemeyle kıvrarak, "çünkü beni sandığın kadar nefret etmiyorsun."

Ben de ona bok yiyen bir sırtışla karşılık verip, bir kitabı geri koymak için kolumu kaldırdım ve onu omzunun üzerinden bir yere kaydırmaya çalıştım. "Senin yanıdayken cinayet işleme dürtülerim aksini gösteriyor."

Bileğimi yakaladı, elime sıkıca tuttuğum kitabı rafa ulaşamayacağım bir yerde tuttu, gözleri delici bir şekilde bana bakıyordu. Konuştuğunda sesi hem flörtöz hem de alaycıydı. "O dürtülerin gerçekten o olduğundan *emin* misin?"

Yüzümde yine o sıcaklık var, ama şimdi tüm vücuduma yayılıyor, tam da parmaklarının dokunduğu yerden başlayarak. Parmakları cildime yanıyor, tüm sinir sistemimi ateşe veriyor. Buraya kızılötesi tarayıcıyla biri girse, lanet olası bir Noel ağacı gibi parlarım.

Şu anda ne oluyor? Damian hala kolumu tutuyor ve ben çekilmeye çalışmıyorum, aramızda neredeyse *hiç* boşluk yok. Yüzümde onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu sıcaklık sadece bacaklarımın arasında oluşan sıcaklıkla eşleşiyor ve... oh, lanet olsun. Bu sıcaklık beni gerçekten *çok* aptalca bir şey yapmaya itecek.

"Öğrenmek ister misin?" Tanımadığım bir sesle meydan okurum, çünkü bu ses kesinlikle bana ait değildir. Yüzde yüz, ruhumu ele geçirmiş şeytani vajinama aittir.

O vahşi sırtış, yırtıcı bir hale dönüşüyor. "Kızdığında çok sevimli oluyorsun. Kimse sana bunu söylemedi mi?"

Aklım yerine gelir ve ona öfkeyle bakarak, boğuk bir sesle karşılık veririm, "Sen nefes alırken dayanılmazsın, ki bu da *her* zaman. Kimse *sana* bunu söylemedi mi?"

Damian kolumu bırakıp bana doğru eğildi, beni bir adım geri çekilmeye zorladı. "Dayanılmaz, ha? Hm. Peki, bu seni beni iki kez sikmekten alıkoymadı.

Sesi şehvetli, sanki cildime ipek bir öpücük gibi.

Bu tehlikeli, gerçeklik ve yalan arasındaki çizgi hiç bu kadar bulanık olmamıştı.

"Hayatımın en büyük pişmanlıkları," diye karşılık verdim, topuklarımı yere vurarak yerimden kıpırdamadan.

O sinir bozucu derecede öpülesi dudaklar, çarpık bir gülümsemeye büründü. "Yalan söyleme, Dornan," diye azarladı Damian, yüzü o kadar yakındı ki, onu öpmek isteseydim parmak uçlarına basmam yeterdi. Ama istemiyordum. Hiç istemiyordum. Hayır. *Kesinlikle* hayır. Sanki yüzümde düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi tekrar kıkırdar. Nefesi dudaklarımın üzerinde, aramızdaki havayı çalacak kadar yakın, ama benimkine değmeyecek kadar uzak. Sanki beni sınıyor. Alay ediyor. "İkimiz de senin dünyanı alt üst ettiğimi biliyoruz."

Kafamda birkaç farklı cevap birbiriyle yarışırken alaycı bir şekilde güldüm.

Bizi seviştiğimizi bile hatırlamayan biri için cesur bir iddia.

Benim dünyam mı? Lütfen, yatak başlığını bile sallamadın.

Daha unutulmaz kağıt kesikleri yaşadım.

Kendi sesinden hiç bıkmaz mısın? Bir arkadaşım soruyor.

Vay canına, kendinden sandığımdan daha da çok etkilenmişsin.

Ve yine de, gözlerinde o cilveli ışıltıyla bana bakarken, ağızından çıkan tek kelime "Sen bir domuzsun" oluyor.

Sonra elimdeki iki kitabı yere atıp onu kitaplığa itiyorum, kalan tüm akıl sağlığım beni terk ediyor ve içimi yakan o vahşi ateşin bir kabı haline geliyorum. O ateş hareketlerimi yönlendiriyor, her hareketimi kontrol ediyor, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken gözlüğümü yana düşürüyorum.

Damian şaşkınlıkla yumuşak bir "hmpf" sesi çıkarır, ama kollarını belime dolayarak, duyularımı ele geçiren arzunun patlamasını yansıtan bir hevesle beni kendine çeker, ağzını açarak ağızından çıkan iniltiyi yutar.

Eğer bu bir sınavsa, ben çuvalladım. *Hem de fena halde.* Ama ne yazık ki, ne halt ettiğimi merak edecek zihinsel kapasitem bile yok. Tek odak noktam, dilinin dilimde kayması, parmaklarının kıcıma doğru inip beni rahat hissetmeyecek kadar yakın bir şekilde uyluklarımdan arkasını okşaması ve bacaklarımdan ortasında hızla çılgınca bir acıya dönüşen ateş.

Bu öpücükte yumuşak ya da nazik hiçbir şey yok. Sert ve dağınık, tamamen dil ve dişler... Aramızdaki bu sözsüz gerilimin ve haftalarca süren sözlü atışmaların nihayet uzun zamandır beklenen doruk noktasına ulaşması.

Nefret dolu seks böyle bir şey mi? Eğer öyleyse, bunun cazibesini anlamaya başlıyorum çünkü onu yere itip lanet olası bir midilli gibi binmek, onu bu koridorda akılsızca sikmekten başka bir şey istemiyorum. Bu kütüphanede onunla bir kez seks yapmamış olsaydım, bunu farkında olmadığım bir teşhircilik sapkınlığı olarak değerlendirirdim. Ama beni tahrik eden yer değil, o. Şu anda Damian'ı birinci sınıfta istediğimden daha çok istiyorum, sanki derimin altında kaynayan bu nefret, aramızdaki çekimi besliyor gibi.

Ve bir çekim *var*. Bu delilik ve mantıklı kararlar verme yeteneğimi açıkça etkiliyor, ama orada. Uyluklarımdan okşayan şişkinlik bir göstergeyse, Damian'ın da benimle aynı müstehcen düşüncelere kapıldığını, bu... kimya ya da delilik ya da bu aramızdaki şeye ne dersiniz deyin, aynı şekilde farkında olduğunu varsayabiliriz.

aynı müstehcen düşüncelere sahip olduğunu ve bu... kimya, delilik ya da bizim aramızdaki bu şeye ne ad vermek isterseniz, bunun farkında olduğunu varsayabiliriz. Alt dudağımı ısıyor ve ben ona karşı itiyorum, kontrolü yeniden ele geçiriyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve dilimi bir kez daha ağzına daldırıyorum.

Bunun daha da ileri gitmesine izin verebilirdim. Elimi birkaç santim sola kaydırıp, onun uzunluğunu kavrayıp, doğanın işini yapmasına izin verebilirdim. Belki de sadece içimizden atmamız gerekiyordu. Son bir kez sevişip, bu işi bitirebilirdik.

Ama bunun yeterli olmayacağını biliyorum. Eğer yeterli olsaydı, burada ıslak ve onun dokunuşlarının altında kıvranıyor olmazdım. O bana iki kez hatırlatmak için can atarken.

İşte o anda anlıyorum. Onun vücudu değil, her ne kadar sert ve dirençli olsa da, ama yapacağım şeyin soğuk, acımasız netliği.

Şu anda yaptığımız şeyin.

Aman Tanrım. Damian Navarro ile *öpüşüyorum*. Hayır, sadece öpüşmüyorum, utanç ya da kontrol duygusu olmayan kısırlaştırılmamış bir köpek gibi, halka açık bir kütüphanenin ortasında onunla sevişiyorum. Sayısız saatler boyunca *öpüşmek yerine yumruklamayı* hayal ettiğim Damian. Ve şimdi burada, külotumu çıkarıp onun beni tekrar sikmesine izin vermek üzereyim.

Ne zeki biriyim.

Utanç, bir kova buzlu su gibi içimi kaplıyor ve içimdeki ateşi bir anda söndürüyor. Öpüşmeyi bırakıyorum, ağzımı onunkinden çekiyorum ve göğsüne o kadar sert bir şekilde itiyorum ki bir adım geriye sendeliyorum.

Bir an için birbirimize bakakaldık, gözlerimiz kilitli, göğüslerimiz inip kalkıyordu. Damian'ın dudakları, kısa süreli deliliğimde ona verdiğim ilgiyle pembe ve şişmişti, saçları o kadar çekici bir şekilde dağınıktı ki, bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kaldım, yoksa yine o uçuruma yuvarlanacaktım.

Gözlerim ancak o güldüğünde tekrar yukarıya doğru kaydı.

"Bunu haklı olduğum anlamına alacağım," diyor şeytani bir gülümsemeyle, parmağını alt dudağına sürerek.

Şimdi içimi yeni bir sıcaklık kaplıyor, öncekinden daha sıcak ve daha hızlı, öfke ve aşağılanmanın bir araya geldiği bir cehennem. Bu onun için sadece bir oyun mu? Beni öpeceğimi bildiği için kasten beni kışkırttı mı?

Eğer öyleyse, onu gerçekten, içtenlikle nefret ediyorum.

"Bu hiç olmadı," diye homurdanıyorum. Etrafta kimse olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakıyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum, gözlüklerimi ayarlıyorum ve boğazımı temizliyorum, son bir kez gözlerine bakarak uyarımı tekrar ediyorum. "Duydun mu? *Asla*."

Damian hiçbir şey söylemez ve ben onun hazırlayacağı esprili cevapları beklememeye karar verip, reddedilmiş bir kadının öfkesi ve kızgınlığıyla oradan uzaklaşıyorum. Bir yanım onun peşimden gelmesini beklerken, diğer yanım gelmemesine şükrediyor. Üçüncü yanım ise, aktif olarak görmezden gelmeye çalıştığım yanım

—aramızda olanlardan ve zihnimde kalan yüzünün görüntüsünden kurtulamıyorum. Son veda sözlerini söylerken yüzünde beliren geçici ifadeden.

O ifade... hayal kırıklığına çok benziyordu.

CHAPTER EIGHTEEN

✦ *Damian* ✦

No hay peor ciego que el que no quiere ver - Görmek istemeyen kadar körü yoktur.

Çeviri: İnsanlar kabul etmek istemedikleri zaman gerçeği görmezden gelirler. Ne dediğini hiç anlamadığım için bu mantıklı geliyor.

Ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısı ve hayatımın en büyük ereksiyonuyla uyandım. Kafamdaki silik görüntüler, Blondie'yi hayal ettiğimi söylüyordu — dün akşam kütüphanede öpüştüğümüzü. Onun her şeyi unutmamı söylemesine rağmen, aklımdan çıkaramadığım öpücüğü.

Dün gece olayların nasıl bu noktaya geldiğini hâlâ tam olarak bilmiyorum. Bir an Blondie'ye beni affetmesi için yalvarıyordum. Bir sonraki an, son sekiz haftadır alışkanlık haline getirdiğim gibi onu kışkırtıyordum, kızginken ne kadar sevimli olduğunu görmeye dayanamadığım için onu kızdırmak için elimden geleni yapıyordum.

Kütüphanenin raflarında birbirimize yakın olmamız mıydı, yoksa orada önceki hızlı seksimizi yeniden yaşamak için ikimizin de farkında olmadığı garip bir ihtiyaç mıydı, bilmiyorum, ama dünkü şakalaşmamız her zamankinden farklıydı. Aramızda bir gerilim vardı, manyetik, ısrarcı, sanki

aylardır bizi birbirimize yaklaştırmak için kasıtlı olarak çekiyordu, sadece doğru anı bekliyordu.

Blondie'nin dilinin benimkine hevesle dolanması, o mükemmel göğüslerin göğsüme bastırılması, sanki bir kuklacıymışım ve hangi ipleri çekeceğimi tam olarak biliyormuşum gibi dudaklarından kolayca çıkardığım çaresiz inlemeler...

Eğilip ağrıyarak sertleşmiş penisini avuçlayarak birkaç kez yavaşça okşadı. Tanrım, sadece ağzını düşünmek bile onu boşalmaya getiriyordu.

Yatağımın başucundaki telefonumun ani, neredeyse kulakları sağır eden titreşimine irkildim. Gözlerimi açarak tavana baktım ve isteksizce penisimi bıraktım.

Ne halt ediyorum ben? Bir öpücük yüzünden bu kadar heyecanlanıyorsam, bekârlık bana hiç yakışmıyor. Evet, *harika* bir öpücüktü, ama yine de... sadece bir öpücüktü. Sanki ilk kez mastürbasyon yapan on beş yaşındaki bir bakire gibi boşalmak üzere olmamalıyım.

Telefonum tekrar titredi, bu sefer daha ısrarcıydı ve sinirli bir homurtuyla yuvarlanıp masadan telefonu aldım. Ekrandaki ismi görünce ereksiyonum anında söndü.

Yutkunarak, cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Merhaba, baba," diyorum, sesim kısık.

Alaycı bir şekilde güldü. "Nerede kaldın? Her zaman bu kadar geç mi yatarsın, oğlum?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana tekrar bakıyorum. Ne oluyor lan? Saat daha sekiz bile değil. Sabah horchata'sına ne tür uyarıcılar koyduğunu bilmiyorum ama bunu uyumak olarak nitelendiremem. Ayrıca, ilk dersim saat 10'da ve bunu hemen söylemek için ağzımı açtım ama... sonunda söylediğim şey bu olmadı. "Üzgünüm, duştaydım," yalan söyledim çünkü dürüst olmak gerekirse, onun yargılayıcı bakışlarına bir saniye daha katlanmak daha zordu.

Homurdanıyor (benden alabileceğim en fazla onay bu), sonra nihayet aramasının sebebini açıklıyor. "Bu hafta sonu ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu bir soru değil. Bir test. Ve yataktan kalkmadan beni arayan uzak babam ereksiyonumu öldürmemiş olsaydı, bu yorum ve sesindeki şüphe kesinlikle işini görürdü.

Boğazımı rahatsız edici bir sıkışma kaplar ve tamamen farklı bir nedenden dolayı sesim kısılır: "Tabii ki hatırlıyorum."

"İyi." Sesi aşağılayıcı bir şekilde şaşırmış gibiydi. Sanki unutacakmışım gibi. "O zaman yarın görüşürüz. Cumartesi ise sabahın ilk uçağıyla çıkacağız, geç kalma. Detayları mesaj atarım."

"Tamam." Söyleyebildiğim tek şey bu. Bizim kültürümüzde bu, kutlama ve sevinç zamanı olmalı, ama gerçekte her yıl bu tatili korkuyla bekliyorum. Ve her yıl, tatili atlamayı düşünüyorum. Ama asla yapmıyorum. Söylemeye cesaretim olmadığı için değil, bunu düşünmekten bile kendimden nefret ettiğim için.

"Sen bir korkaksın," diyor vicdanım. Karşı çıkmıyorum.

"Son bir şey daha," diye ekliyor babam.

Telefonun diğer ucundaki sessizliği çok net bir şekilde hissediyorum. Kulaklarımda uğulduyor, aramızda statik elektrik gibi uzanıyor, derimin altında karıncalanıyor, vızıldıyor, vızıldıyor, vızıldıyor...

"Annen ve ben, görüştüğün o kızı Guadalajara'ya bizimle birlikte getirmeni istiyoruz."

Hareketsiz kalıyorum, onu doğru duymadığımı düşünüyorum. Kesinlikle duymamış olmalıyım. O ve annem neredeyse iki aydır benimle tek kelime bile konuşmadılar ve Blondie ile olan ilişkiyi kabul etmeye bile tenezzül etmediler. Ve şimdi... onu Día de los Muertos için Meksika'ya götürmemi mi istiyorlar? Ne diyorsun sen lan?

"Ne?" diye kekeliyorum, bana ne istediğini anlamaya çalışıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye homurdandı ve sesinde yine o şüpheyi duydum. Hayal kırıklığını.

Seni anladı. Bir şey söyle lan.

"Hayır," diye cevap veriyorum çabucak, kendimi tokatlamamak için boş elimi yumruk yapıyorum.

Şimdi ne yapacaksın, dahi?

Uygun bir yalan bulmak için kelimeleri karıştırıyorum... ve aptal babamın sesimden fark etmemesi için dua ediyorum. "Sadece... pasaportunun geçerli olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

Ve bunun tamamen normal, mantıklı bir istek olduğuna onu ikna etmeye çalış.

"İyi," der babam tek cevaben. "Abuela onu görmek isteyecektir. Ben de öyle."

Başka bir şey söylemeden telefon kapandı.

Yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan çektim.

İşte bu kadar. Bugün öleceğim gün. Çünkü bunu Blondie'ye söylediğim anda, beni öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Ekim sonlarında hava soğuktu. Binadan çıkıp hızlı adımlarla avluyu geçtim. Sabah babamla yaptığım telefon görüşmesi, kötü bir şarkı gibi kafamda tekrar tekrar çalmaya devam ediyordu. Bugün Cadılar Bayramı olmasaydı, Blondie ile planladığımız geziden vazgeçmek isteyebilirdim. Sadece Guadalajara'yı ona nasıl soracağımı bulduktan sonra öfkesinden kaçmak için değil, aynı zamanda dün beri onu görmediğim ve konuşmadığım için de. Kısa bir mesajlaşmada bu akşamın planının hala geçerli olduğunu teyit etmiştik ama aramızda bir gerginlik istemiyordum.

Sadece sen garip hale getirirsen garip olur, diye vicdanım yardımcı olmaksızın bana hatırlatıyor.

Gözlerimi devirdim. *Sanki bir kızla öpüşmeyi bilmiyormuşum ve hiç olmamış gibi davranacakmışım gibi.*

Ama sonra... Blondie'yi öpmek farklıydı. Onun yumuşacık dudaklarının benim dudaklarımdaki hissini, ellerimin altında hissettiğim ince kıvrımlarını düşünmeden edemiyorum ve bunu, "Tekrar Yok" kuralıma rağmen aramızda bu tür fiziksel şeylerin olmasına izin vermeye devam etmeme bağlayabilir miyim, emin değilim. Kahretsin, bu kural tam da şu anda iptal edip uzaklaşmam için bir neden. İkimize de hormonlarımız ya da birbirimizi deli gibi arzulamamıza neden olan her neyse, yatışana ve tekrar net düşünebilene kadar çok ihtiyacımız olan nefes alma süresi.

Ama onu iptal etmek, Phi Sigma'nın efsanevi yıllık *Boos and Booze* partisini kaçırmak anlamına gelir - sahte ilişkimiz başladığından beri kendime izin verdiğim ilk parti - ve son birkaç haftadır titizlikle planladığım kostümümün boşa gitmesine izin veremem. Tabii ki tek başıma gidebilirdim, ama bu ne tür bir mesaj verirdi? Ayrıldığımız izlenimini azaltmaya kesinlikle yardımcı olmazdı. Ve dün gece ne olursa olsun, bu anlaşmadan vazgeçmeye hazır değilim. Bu kadar yol kat ettikten ve hala bir şans varken değil.

Hayır, şu anda ihtiyacımız olan şey birleşik bir cephe. Ve ailemin bir partiye gitmemi affedebileceği tek bir gün varsa, o da Cadılar Bayramı'dır. Kendime dikkat ettiğim, sarhoş olmadığım ve olay çıkarmadığım sürece her şey yolunda gidecektir. Ve umarım bu arada Blondie ve ben bu sinir bozucu ayrılık söylentilerini sonlandırabiliriz.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp ekrana dokundum ve Garfield Hall'a çıkan merdivenleri atlayarak Blondie ile sohbetim açıldı. Son iki mesajımız bana bakıyordu ve diğer mesajlarımızdan ton olarak farklı olmasa da, çünkü öpücüğün aramızdaki dinamiği bozup bozmadığını düşünmeden edemedim.

BEN

Bu gece hala geçerli mi? Nerede buluşalım? Ben 9'da uğra

BLONDIE

Garfield Hall. 237 numaralı oda.

Blondie bana karşı her zaman oldukça açık sözlüydü, ama bu seferki cevabı çok... keskin geldi. Her zamankinden daha keskin. Muhtemelen hayal gücümün ürünü. Ve eğer değilse, eğer bana kızgınsa... Bilmiyorum, onu öptüğüm için mi? O zaman işler çok daha garip bir hal alacak.

Binanın kapısını açıp, talimatlara göre 237 numaralı odaya ulaşmak için iki kat merdiven çıkıyorum. Telefonumu cebime geri koyup, sırtımı düzeltiyorum ve kendimi hazırlayarak kapıyı sertçe tıklatıyorum. Kapının arkasından, boğuk sesler ve ardından kahkahalar geliyor, bu da Blondie'yi ne tür bir ruh hali içinde bulacağımı tahmin etmemi sağlıyor. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında kalbim göğsümde hızla atıyor, ama kapıyı açan sahte kız arkadaşım değil.

"Damian," diyor Ronnie, kapının diğer tarafından bana somurtarak.

Doğru. Unutmuşum. Blondie kampüste yaşamıyor, yani burası Ronnie'nin odası olmalı.

"Merhaba, Kızıl." Büyük şapka'nın kenarını tutup selamlamak için öne doğru eğiyorum. Şapkayı yerine geri koyarken gözlerim parlak itfaiye kırmızısı platform botlara ve onu müstehcenlik suçlamasından koruyacak kadar uzun olmayan minik Union Jack mini elbisesine takılıyor.

"Güzel kostüm. Ne olmaya çalışıyorsun, İngilizlerin ıslak rüyası falan mı?"

"Ben Ginger Spice, gerizekalı. Spice Girls'ten." Onu boş boş bakınca, dilini şaklatıyor. "*İğrenç*, kültürsüz domuz. Neyse, *sen* ne olmaya çalışıyorsun?" diye karşılık veriyor, beni baştan aşağı süzüyor. "Dev bir sarı duş mu?"

Ben burnumu çektim. *Şimdi, kültürsüz domuz kim?* "Bir kadının vajinasını ne kadar sevdiğimi bilmen gerekirse, ben..." Ronnie'nin arkasındaki hareket dikkatimi çekti ve şoktan rahatsız bir çığlık attım. "Tanrım, ne *giyiyorsun?*"

Blondie odanın ortasında durur ve bana bakar, kaşları karışmış bir şekilde. Kendine bakar, sanki son birkaç dakika içinde giydiği şeyi unutmuş gibi, sonra tekrar bana bakar ve sevimli burnunun üzerine gözlüklerini iter. "Ben bir hesap makinesiyim," diye cevaplar omuz silkerek.

Ronnie'yi geçip odaya girdim ve önümdeki korkunç manzaraya dehşetle baktım. Yakından bakınca kostüm koridordan görüldüğünden daha da kötüydü. Blondie, grafik hesap makinesinde bulunan düğmeler ve sembollerle süslenmiş, ayak bileklerine kadar uzanan siyah bir çöp torbası giymişti. Kostüm çok detaylıydı... ve iğrençliğin ötesindeydi.

"Dinle, Dornan, matematiği sevdiğini biliyorum ama bu çok fazla. Bu kostüm bir ucubelik." *Ve senin küçük cosplay fetişini yepyeni ve rahatsız edici bir boyuta taşıyor.*

"Hey, onu ben yaptım!" Birinin sızlanmasını duyarım ve bakışlarım, yatakhane odasındaki iki masadan birinde oturan Andie'ye kayar. Yeşil bir pelerin giymiş, bronz tenine çarpıcı bir kontrast oluşturan platin sarısı bir peruk takmış ve protez elf kulakları var. Eli, makyaj fırçasını parmakları arasında sıkıştırmış, yüzüne doğru yarıda kalmış bir şekilde donmuş durumda. Bana kaşlarını çatınca, avuçlarımı birbirine vurup başımı eğerek af dilerim.

"En içten özürlerimi sunarım. Gerçekten," diyorum ve dikkatimi tekrar Blondie'ye çeviriyorum. Cosplay için ayırdığı para mı bitti yoksa bunu bir hayır işi olarak mı kabul etti? "Her neyse, bunu giyemezsin."

"Irregardless kelime değil," diye karşılık verdi Blondie. "Neden olmasın? Bugün Cadılar Bayramı ve son baktığımda bu bir kostümdü."

"Evet," diye bağırır Ronnie. "Ne isterse giyebilir, salak."

İnlerim. "Ama o gierse *benim* kostümüm anlamsız olur." Omzumdan getirdiğim sırt çantasını indirip aramıza yere bırakırım. Fermuarını açıp içindeki hazineyi çıkarırım. "Bu bizim ilk Cadılar Bayramımız, bebeğim," derim, evlilik teklifi eden bir adamın tüm coşkusuyla. "Uyumlu olmalıyız."

Blondie geri çekilir, üst dudağı kıvrılır. "O da ne *lan*?"

Onun için benim kostümümle uyumlu olması için özel olarak tasarladığım kostümü kaldırdım, hangi kısmının kafa karıştırıcı olabileceğini bilmiyordum.

"Maymun kostümü," diye cevapladım, sanki bu, herkesin benim fikrimin dehasına hayran kalmasını sağlayacakmış gibi kostüme elimi sallayarak. "Maymun," diye tekrar söyledim, bu sefer daha yavaş, kostümü işaret ederek, sonra da yakalı gömlek, pantolon, kahverengi botlar, benekli kravat ve en önemlisi devasa koni şeklindeki şapkamdan oluşan kendi maceracı kıyafetimi göstererek. "Sarı Şapkalı Adam," diye gururla ilan ediyorum. Odadaki kimse tepki vermezken, "Hiç *Curious George'u* izlemediniz mi? Sevimli, yaramaz bir maymun ve onun en iyi arkadaşı ve sahibi olan insan? Hayır mı?" diye soruyorum. Hayal kırıklığıyla içimden bir çığlık kaçıyor. "Ne tür bir çocukluk geçirdiniz siz?"

"Senin gibi çizgi film karakteri gibi giyinmiş yetişkin bir adamın aksine, ben çocukluğumu çoktan geride bıraktım," diye mırıldanır Blondie.

Dudaklarımı büzüyorum. "Hadi ama, Blondie. George olmadan Sarı Şapkalı Adam olamam. Lütfen?"

"Gerçekten benim seksi maymun kostümü giymemi beklemiyorsun, değil mi?" der, dehşet içinde. Yanında, Ronnie sessizce başını sallar, bu da ateşli kızıl saçlı kadının vajinasını kampüse sergilemekten bir adım uzakta olduğunu düşünürsek oldukça ilginçtir.

Aşağılanmış hissederek elimi göğsüme bastırırım. "Ne cüret!" derim alaycı bir şekilde. "Sürtükçe değil, *sevimli*! Şu küçük kuyruğuna bak!" Kuyruğu sallamak için dürttüm ama bu onu ikna etmedi. Ben de yetişkin gibi davranıp somurtmaya başladım. "Kaba olmak istemem ama, *o kostümle* seninle görünmek istemiyorum," diye mırıldandım, kostüm gibi giydiği, vücudunu tamamen kaplayan siyah çantayı işaret ederek.

Sarışın kız bir kez daha kendine bakar, ama bu sefer yüzünde karışıklık yerine bir anlık kararsızlık görürüm. Bu fırsatı kaçırmam.

"Hadi ama, örümcek maymunu," diye yalvarırım, "ne diyorsun?"

Başını kaldırıp bana öfkeyle baktı. "Bu da *Twilight'tan* bir alıntıysa, seni gerçekten bıçaklayabilirim." Omuz silktiğimde, sinirli ama yenilmiş bir iç çekişle. "*Peki*, ama beni bir ağaç gibi tırmanacağımı sanıyorsan, başka bir şey daha var."

Ronnie ve Andie aynı anda burunlarını çekerler, ama başka bir şey söylemezler.

Ardından gelen anlamlı sessizlik her şeyi anlatıyor.

Birkaç dakika sonra, Blondie giyinir ve kızlar çıkmaya hazırdır, 237 numaralı odanın kapısı beni karşılamak için açılır. Blondie'nin giyinmesi için koridorda bekleyeceğim aşikârdı ve şimdi kostümünü gördüğümde... neden onu seksi bulduğunu anlayabiliyorum.

Kostüm, yumuşak, çikolata kahverengi polar kumaştan yapılmış, kapüşonlu, uzun kollu bir elbise. Önünde boydan boya fermuar var, yere kadar uzanan kavisli bir kuyruğu ve krem rengi kulakları ve kapüşonunu süsleyen bir maymun yüzü var. Kostümün kendisi seksi sayılmaz, ama Blondie'nin üzerinde, herkesin görebileceği bol dekoltesi ve uzun çıplak bacaklarıyla, neredeyse müstehcen. Bu kostümü ilk kez denediği için, fermuarın göğsünün sadece bir kısmına kadar çıktığını ve lezzetli göğüslerinin büyük bir kısmını açıkta bıraktığını fark etmemiştim. Elbisenin etek kısmına gelince, şey... Bu akşam tutuklanma riski olan tek kişinin Ronnie olmadığını söyleyelim.

"Harika görünüyorsun," diye onu teselli ediyorum, o da bana hiç de memnun olmayan bir bakışla cevap veriyor.

"Hadi gidelim," diye homurdandı.

Phi Sigma evi kampüsün diğer tarafında, Garfield Hall'dan yürüyerek on dakika kadar uzaklıkta. Ronnie ve Andie önümüzde kısa bir mesafe yürüyorlar, ara sıra omuzlarından bize bakıp fısıltıyla konuşuyorlar, Blondie ve ben ise muhtemelen hayatımda yaşadığım en rahatsız edici sessizlik içinde yan yana yürüyoruz. Öpücüğü gündeme getirmek istiyorum ama vazgeçiyorum. Eğer söylediklerinde ciddiye, yani öpücük hiç olmamışsa, o zaman şu anda bunu gündeme getirmem en son isteyeceği şey olacaktır. En iyisi bu konuyu unutmak.

"Hey, biliyorum çok son dakika oldu," diyorum, "ama Cumartesi günü Guadalajara'ya büyükannemi ziyarete gitmem gerekiyor... ve ailem senin de gelmeni istiyor."

Sarışın kız aniden durdu. "Ne?"

Adımlarım sendeledi, ama bir an tereddüt ettikten sonra sonunda ona dönüp gözlerine baktım. Yanakları pembeydi (soğuktan ya da yükselen öfkesinden, muhtemelen her ikisinden) ve biraz titriyordu, tüyleri diken diken olmuş, çekici çıplak teninde...

Odaklan, Damian.

"Biliyorum," diyorum aceleyle, Damian Jr.'ın istenmeyen bir şekilde ortaya çıkmaması için gözlerimi kaçırarak. Bu kıyafetle onu saklamak oldukça zor olurdu, spor şortunda ereksiyonunu saklamaya çalışmak gibi. "Babam bu sabah birdenbire söyledi."

Bu sabah ortaya çıkan tek şey bu değildi, ama bu düşüncüyü hızla kafamdan attım.

Blondie, konuşmayı hatırlamadan önce birkaç anlaşılmaz hece çıkardı. "Bunun için ülkeyi terk etmemi beklemiyorsun, değil mi? Yapamam..."

Onu kesmek için elimi kaldırdım. "Seni hiçbir şeye zorlamaya çalışmıyorum, Dornan, söz veriyorum. Dersimi aldım." Yeşil gözlerinin arkasında bir şüphe belirdi ve midem burkuldu. "Bak, gelemeyeceğin için uyduruk bir bahane uydurmak benim için sorun değil. Sen söyle, ben de pasaportunu köpeğinin yediğini söylerim."

"Köpeğim yok," diye işaret etti. "Ugh, tamam. Kedinin." Yüzümü buruşturdum.

Kaşlarını kaldırır. "Kedim de yok. Kedilere alerjim var." Oh. Demek ki kedi sevmiyor. Çok ilginç.

"Köpeklere alerjin var mı?" diye soruyorum, cevaba sandığımdan çok daha fazla ilgi göstermiş gibi.

Kafasını sallar. "Hayır. Tanrıya şükür, çünkü köpekleri çok severim."

Kalbim o anda bir sıçrayış yapar, dudaklarım gülümsemeye çekilir. Kendime gelip, yerine bir kaş çatma yaparım. "Neyse, evcil hayvanlar önemli değil. Kaybettiğini söyleriz. Ya da köpek konusunda ısrarcıysan, bir sokak köpeği yediğini söyleyebiliriz. Tabii pasaportun varsa."

Bana temkinli bir bakış attı ve midem yine burkuldu. Bu... suçluluk mu? Nedenini anlayamıyorum. Ona bir çıkış yolu sunuyorum. Ama sonra... Blondie o kadar da

aptal değil. Hayır deme seçeneği olabilir, ama benim bunu istemediğimi çok iyi biliyor. Sonuçta, son birkaç haftadır bunun için çalışmıyor muyduk? Ailemin onunla tanışmasını *istemiyor* muyum?

Böyle değil, diye bir ses kafamın içinde fısıldıyor.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye fırsatım olmadan Blondie, "Ama gelmemi *istiyorsun*, değil mi?" diyor.

Bu sabah babamın yaptığı gibi, sözleri bir soru olmaktan çok onay arıyor. İç çekiyorum. Şimdi hangimiz berbat bir yalancı?

"Tabii ki gelmeni istiyorum. Bu bana verdikleri ilk fırsat Dornan ve ben... şey, bu fırsatı gerçekten değerlendirmeliyim. Ayrıca babam seninle tanışmak için çok ısrarcıydı."

"Evet, ama başka bir ülkede mi?" Bu fikri anlayamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Yani, teknik olarak oraya giderken onlarla tanışmış olacaksın," diye düzeltiyorum, "ama... eğer fark eder ise, sadece bir gecelik ve tüm masraflar karşılanacak. Zahmetin için sana fazla mesai ücreti bile ödeyeceğim. Ayrıca, ailemin özel jetiyle uçacağız, yani havaalanında uzun ve sıkıcı beklemeler olmayacak."

"Şey, pardon," diyor Ronnie, birdenbire arkamdan ortaya çıkarak. "Az önce 'özel jet' ve 'bedava tatil' kelimelerini mi duydum?"

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım. "Yani, *tam olarak* tatil sayılmaz ama..."

Ronnie avucunu ağızıma kapatır. "Daha fazla söyleme. Lexi gitmezse ben giderim."

"Ohh, nereye?" Andie diğer tarafımda belirerek sorar.

Yüzümün alt kısmını hala sıkıca tutan narin elin arkasında iç çekiyorum ve Blondie'ye yalvaran bir bakış atıyorum. O da, arkadaşları olarak adlandırdığı, muhtemelen fazla kafein almış, burnunu her şeye sokan iki gremlin arasında bakışlarını gezdiriyor. Biri onlara gece yarısından sonra yemek vermiş belli.

Blondie de aynı derecede sinirli bir nefes verir. "Pasaportumu bulsam iyi olacak," diye mırıldanır. Sonra gözlerini devirerek yürümeye devam eder.

Phi Sigma partisi, eve vardığımızda çoktan başlamış, müziğin basları o kadar yüksek sesle çalıyor ki, ayaklarımın altındaki kaldırımda titreşimleri hissedebiliyorum.

Gözümün ucuyla Blondie'nin irkildiğini gördüğüme yemin edebilirim, ama bir sorun olup olmadığını sormadan, Ronnie ve Andie'nin koluna girerek açık ön kapıdan içeri giriyor.

Üç katlı Kolonyal Revival tarzındaki bu ev, kampüsün Greek Row bölgesindeki uzun evler sırasından sadece biri, ama içerideki kalabalığa bakılırsa, Conwick'in çoğunluğunun bu gece bu partide olduğunu varsayabiliriz. Kalabalığın arasından sıkışarak geçiyorum ve arkadaşlarının yanında kalan Blondie'ye yakın durmaya özen gösteriyorum, ama ona kızmıyorum. Hatta onların varlığı, aramızdaki gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor.

Sonraki birkaç saat boyunca bira pong oynuyor, dans ediyor ve Ronnie'nin (ve benim) Instagram'ı için sayısız fotoğraf çekiyoruz. Bu, o iğrenç ayrılık söylentilerini daha başlangıcında kesmek için ihtiyacım olan tüm kanıtları sağlıyor. Gece boyunca, birkaç kişi "kız arkadaşım"la tanışmak için bize yaklaşıyor ve Blondie'nin giderek sarhoş olmasına ve bana karşı hissettiği olası kızgınlığa rağmen, her zamanki gibi rolünü çok iyi oynadığını fark ediyorum. İnsanların bakabileceğini düşündüğünde, bana zamanlaması mükemmel gülümsemeler ve yanağıma öpücükler atıyor. Gece ilerledikçe, Mason'ın ait olduğu karanlık delikten çıkmadığını görünce şaşırıyorum, ama sonra muhtemelen Blondie'ye bir bakıp kapıya doğru koştuğunu anlıyorum. Açıkçası, Blondie'nin onun hayalarını ezmekle tehdit ettiğimi hatırlıyor ve evin başka bir yerinde, gözden uzak bir yerde saklanıyor.

Gece yarısı geldiğinde, dans etmekten yorgun düşmüşüm. Pek içki içmediğim için, bu partileri bu kadar eğlenceli kılan kaygısız coşkuyu hissetmiyorum, bu da giderek artan yorgunluğumu gizleyecek hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyor. Dev sarı şapkamla yüzümü havalandırarak, nefes alabileceğim, genel atmosferi hissedebileceğim ve birkaç dakika insanları izleyebileceğim odanın kenarına çekiliyorum.

Ve yine de... kendimi izlerken bulduğum tek kişi Blondie. Yaklaşık bir saat önce, Andie erkek arkadaşıyla vakit geçirmek için üçlünün yanından ayrıldı ve beni Blondie ve Ronnie ile yalnız bıraktı. Ronnie içkilerini yenilemeye gitmişti. En azından ben öyle sanıyordum. Blondie'nin şu anda iki elinde tuttuğu iki Solo bardaktan yola çıkarak, bir süre içki içmeye niyetli olduğunu söyleyebilirim.

Onu, kardeşlik evinin geniş oturma odasının ortasında sallanırken, altın rengi buklelerinin üzerine takmış sevimli maymun başlığıyla, gözlüklerinin arkasından yarı kapalı gözlerle müziğin ritmine göre hareket ederken, kırmızı bardaklardaki sıvının etkisiyle kızarmış yanaklarıyla, büyülenmiş gibi izliyorum.

Onu hiç böyle görmediğimi fark ediyorum, bu kadar rahat, ve onun rahatlaması için bu kadar çok alkol alması gerektiği için çok üzülüyorum. Keşke bu yönünü daha sık görebilsem, ideal olarak ayık bir ortamda. Gerçi Damian Jr.'ın bu gösteriyi beğenmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Kostümü, kalçalarını çevirip dizlerini bükerek, sikişmeyi çok andıran bir hareketle kıvrıldığında bir santim yukarı kayıyor. Dönüp göğüslerinin arasında parıldayan ter damlalarını gördüğümde boğazım kuruyor.

Tanrım, sadece rahat görünmüyor. Tamamen sikilebilir görünüyor... bu da bir sorun yaratıyor. *O böyle* dans ederken öpüşmemizi nasıl unutabilirim ki?

Onu en son partide gördüğümde de böyle miydi? Eğer öyleyse, geçmişteki Damian'ın tek kuralımızı çiğnemesini affedebiliriz.

"Hayır," diye bir ses yanımda bağıyor.

İrkilip bir adım sola atarken devasa şapkamı düşürmek üzereyim, gözlerim sesin geldiği yere, şimdi sağımda bir adımdan az mesafede duran ve bana öfkeyle bakan Ronnie'ye kayıyor. Bu kız nereden çıktı? Yemin ederim, bu kız birdenbire ortaya çıkmayı bırakmalı.

"Affedersiniz?" diye soruyorum.

"*Hayır*," diyor yine, sesi sert. "Aslında, başka bir şekilde söyleyeyim: *hayır*, olmaz."

Ona boş boş bakıyorum, tamamen kafam karışmış durumda. "Üzgünüm, Kızıl. Biraz daha açık olmalısın."

Düşmanlık yüzünü kararttı. "Az önce Lexi'ye bakarken yüzündeki ifade. Sakın aklından bile geçirme."

Dikkatim, odanın ortasında hala tek başına dans eden ve bizim konuşmamızdan tamamen habersiz olan Blondie'ye geri döner.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım..." diye başlıyorum ama Ronnie sözümü kesiyor.

"Saçmalamayı *kes*. Sevimli çift kostümü. Meksika gezisi. Kütüphanede öpüştüğünüzü bana anlattı, gerzek, ve seni anladım."

Şu anda ne düşündüğünü biliyorum ve bu olmayacak. Benim gözümün önünden olmaz."

Demek Blondie arkadaşlarına dün gece olanları anlatmış. Unutmak istediğini söyleyen biri için ilginç bir davranış. Ama bu konumuzun dışında.

"Her şeyi yanlış anladın," diye itiraz ediyorum, ama sözlerim ikna edici gelmiyor. Muhtemelen yalan oldukları için. Sonuçta, az önce Blondie'nin mükemmel göğüslerini motorlu tekneyle sürtmek hayal etmiyor muydum? Damian Jr.'ın aklına bir şey gelmeden kafamdan o görüntüyü silip atıyorum. "*Ama yapmasan bile, bunun seni ne ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum...*"

Yine sözümü kesip göğsüme sertçe vuruyor. "Lexi benim en iyi arkadaşım, bu yüzden beni ilgilendirir. Ve onun en iyi arkadaşı olarak, sana uyarıyorum, eğer bir beyefendi gibi davranmaz ve anlaşmaya uymazsan, kelimenin tam anlamıyla hayalarını koparırım. Koparırım. Her kelimeyi göğüs kaslarıma acı veren kesik kesik darbelerle telaffuz ediyor. "Hemen koparacağım. Hapse girmekten çekinmem, orospu, bunu ona mahvetmeden önce aklından çıkarma."

Elini itip bir adım geri çekildim. "Sakin ol, Kızıl. Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim. Anlaşmamız karşılıklı yararımıza. Benim de bunun işe yaramasına ihtiyacım var, unuttun mu?"

"Bu yüzden ellerini kendine saklayacaksın, böyle kalacak," diye uyarıyor. Kızıl kahverengi gözleri yana kayıyor, bir an Blondie'yi izliyor. Sonra, müziğin üstüne zar zor duyabileceğim ciddi bir sesle ekliyor, "Onun bu paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıyorsun galiba."

Tamam, şimdi kafam tamamen karıştı.

"Dinle, cosplay'i sevdiğini biliyorum, ama bu biraz aşırı değil mi?" diye soruyorum, yargılayıcı bir pislik gibi görünmemeye çalışarak, ama tamamen başarısız olarak. "Kask, tuhaf peruklar ya da eBay'den aldığı diğer şeyleri almazsa ölecek değil ya."

Ronnie bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Cosplay? EBay? Sen neden bahsediyorsun?"

Onun şaşkın bakışlarına karşılık veriyorum. "Lexi, cosplay bağımlılığını finanse etmek için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi." Ronnie'nin kaşları çatıldığında, elimi kaldırıp "ben sadece ona söylediklerini tekrar ediyorum" işareti yapıyorum.

Angry Spice burnundan yüksek sesle nefes verir. "Vay canına, tamam, burada açıklanması gereken çok şey var. Öncelikle, bu tamamen saçmalık. Cosplay yapan Andie, Lexi değil. İkincisi, neden bunu sır olarak sakladığını bilmiyorum ama Lexi o parayı annesinin kanser ilaçları için istiyor."

Sözleri beynime işlerken, tüm dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor, beni havada asılı kalmış gibi hissettiriyor. Korkunç, ağırlıksız bir his, sanki zaman etrafımda donmuş, kaçmak için her şeyi vereceğim bir anda beni asılı bırakmış gibi.

Ya da düşüyormuşum gibi.

Bu hissi çok iyi biliyorum... ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir his. Ve yine de, sanki son dört yıl bir döngü gibi tamamlanmış gibi, buradayım.

"Ne?" Nefes almakta zorlanarak soruyorum.

"Evet," diyor Ronnie, bana tuhaf bir şekilde bakarak, içimi parçalayan paniği fark etmiş olmalı. "Sana gerçekten söylemedi mi? Annesi lösemi hastası ve sigortası kısa süre önce ilaçlarını karşılamayı bıraktı. Çok *pahalı* bir ilaç ve bu para olmadan ödeyemezler. Evet, haklısın. Lexi ölmeyecek, ama tüm bunlar ters giderse annesi ölebilir."

Demek bu yüzden iş ilanına cevap vermiş. Tanrım, *ne kadar* aptalım.

İçimden çıkmak isteyen histerik kahkahayı bastırmak için tüm gücümü kullanıyorum. İlanı yanıtlayabilecek onca insan varken, bunun benim başıma gelme ihtimali ne kadardır?

Bu, evrenin kötü bir şakası olmalı.

"Hayır, bu doğru olamaz. Eğer söylediklerin doğruysa ve o paraya o kadar çok ihtiyacı varsa, neden sen ödemek istemiyorsun? Sen zengin değil misin?" diye soruyorum. "Sana vermedim mi sanıyorsun?" diye karşılık veriyor, sesi tehditkar bir hırıltıya dönüşüyor. "*Denedim*. İki kez. Her ikisinde de reddetti.

O parayı kabul etmenin arkadaşlığımıza getireceği dengesizliği kaldıramayacağını söyledi.

Bu delilik, çünkü ben ona karşı *asla* böyle bir şey yapmazdım ve babalarım harika insanlar, hiçbir soru sormadan tüm masrafları karşılardı."

Ronnie'nin gözlerinin ardındaki acıyı kolayca görebiliyorum — sadece neye bakacağını bilenlerin görebileceği bir acı. Çünkü arkadaşı onun yardımını kabul etmiyor. Çünkü parası dışında durumu iyileştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Bu da benim çok iyi bildiğim bir duygu. O güçsüzlük. Her lanet gün beni takip ediyor.

"Ben..." Boğazım o kadar tıkanmış ki yutkunamıyorum. "Hiç bilmiyordum..."

Ronnie öfkeyle kollarını kavuşturur. "Evet, senin 'kız arkadaşın' olması gerektiği halde pek bir şey bilmiyorsun galiba. Cidden, onu ne kadar tanıyorsun ki?"

Bu harika bir soru, Red. Açıkçası, hiç de iyi değil.

Blondie'nin iki içkisinden birini yudumlarken, kimsenin duyamadığı sessiz bir şakaya güldüğü, oturma odasından dans pistine dönüşen alana bakıyorum.

Etrafında sallanan elimi ona doğru uzatıyorum. "Burslu olduğunu ve matematik dehası olduğunu biliyorum, yani akıllı falan. Ve onun acımasız olabileceğini de bizzat biliyorum. *Gerçekten* acımasız. Gerçi, belki senin kadar acımasız değildir. Oh, ve o nerd tişörtleri ve... turta seviyor? Dur, hayır. Pi," diye düzeltiyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum, bunun farkı hiç açıklamadığını fark ederek.

Cevabımı düzeltemeden, Ronnie gülmeden güldü. "O sadece akıllı değil, aptal. O bir dahi. *Kelimenin tam* anlamıyla. Einstein'dan daha akıllı."

"Tamam. Çok akıllı. Anladım."

"Hayır, *gerçekten* anlamadın," diye karşılık verdi Ronnie. "Entelektüel yetenekli olmanın hayatını kolaylaştırdığını mı sanıyorsun? Çünkü haberin yok: kolaylaştırmıyor. Birçok yönden hayatını zorlaştırıyor."

Daha zor mu? Çılgılık atmak istiyorum. Kanseri olan bir aile üyesi olmaktan daha mı zor?

Ama bunu söylemiyorum. Söyleyemem.

"Bu ne anlama geliyor?" diye ısrar ediyorum.

Ronnie, açıklamak için doğru kelimeleri arıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu demek oluyor ki... Lexi, dünyayı sen ve benim hayal bile edemeyeceğimiz bir şekilde görüyor. Onun için sayılar sadece sayı değil, şekiller, renkler, desenler. Benim şu anda karşımda durduğunu gördüğüm gibi, fiziksel *olarak görebildiği* şeyler. Ve ben mecazi anlamda, hayal etmek gibi bir şeyden bahsetmiyorum. *Kelimenin tam anlamıyla*. Lexi'nin parlak zekasının işleyişinin diğer birçok yönünün yanı sıra, sayı-şekil sinestezisi var, bu yüzden matematiği sevmese bile bundan asla kaçamaz. Bu, nefes almak kadar onun bir parçası. Yani, evet, o *gerçekten* çok zeki," diye devam ediyor, az önce benim söylediğim sözleri taklit ederek, "ama bundan çok daha fazlası var."

daha fazlası var. Sinestezi, beyninin çalışma şeklinin, dünyayı ve içindeki her şeyi toplumun standartlarına göre 'tipik' olmayan bir şekilde deneyimleme şeklinin sadece bir yönü. Normal insanların hesap makinesi kullanarak çözmesi gereken denklemleri, o kafasından çözebilir" — bir elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor — "ama biri ona neden kızgın olduğunu veya ne hissettiğini, o kişi ona açıkça söylemedikçe anlayamaz. Bazen çok açık sözlüdür veya çoğumuzun fark etmediği şeylere takılır. Sence o kötü biri mi?" Yine küçümseyici bir şekilde burnunu çeker. "Değil. Sadece olayları güzelleştirmez, ki açıkçası bu onun en sevdiğim özelliği. *Ama* sözlerinin veya davranışlarının nasıl algılanabileceğini her zaman fark etmez. Bu yüzden Lexi uyum sağlamayı, her davranışını ve sözünü tartmayı öğrenmek zorunda kaldı. Tabii bu, her zaman doğru yaptığını ya da her zaman uğraştığını anlamına gelmez. Duruma ve kimlerin dahil olduğuna bağlı. Ancak gerektiğinde, kendini iyi gizleyebiliyor; insanların ondan beklediklerini yansıtıyor ve uyum sağlamak için o kişiye dönüşüyor."

Ronnie gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı ki şöyle diyor: "Yalan söylemede *bu kadar* kötü olan birinin, sahte kız arkadaşın olarak nasıl bu kadar ikna edici olabildiğini merak etmedin mi? Bu onun maskeleyme yeteneği. Gerçekte hiç de öyle olmasa da, her şeyi yolunda gibi görünmesini sağlayan şey bu. Tam tersine. O maskenin arkasında, her zaman gergin, ip üzerinde yürüyormuş gibi, her an kayıp düşecekmiş gibi. Her şeyi sorguluyor çünkü durumları ve etkileşimleri bizimle aynı şekilde anlamıyor. Bu yüzden değişikliklere pek uyum sağlayamıyor. Gerekirse uyum sağlayabilir ve bazı şeylere açık, ancak bu yönde hafif bir baskı olduğu sürece. Ancak kolayca aşırı uyarılır ve endişelenir, bu yüzden zaman alır."

"Bu yüzden çocukluğu biraz zor geçti. Onun bu hali, onu bazen çok zorladı. Özellikle babası için. Lexi, baktığı her yerde matematik gören, çevresindekileri anlamayan, ama dünyayı anlamaya çalışırken bazen biraz daha sabır gerektiren, zeki ve tuhaf bir çocuktu, ama babası onu terk etti. Her şeyi annesine bıraktı."

Bunu bana neden anlatıyorsun? Demek istiyorum, ama kelimeleri bulamıyorum. Ya da belki Blondie hakkında daha fazla şey duymak için o kadar çaresizim ki, Ronnie'yi durdurmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Bekle, *akıllı* olduğu için mi terk etti?" diye soruyorum, bu beklenmedik bilgi bombardımanı karşısında şaşkın ve tamamen afallamış bir halde. Bu

kesinlikle Blondie ile birbirimize anlatmak üzere anlaştığımızdan çok daha fazla kişisel bilgi ve arkadaşının bana bunları anlatmasından kızacak mı, yoksa bunu kendisi yapmak zorunda kalmadığı için minnettar mı olacak, emin değilim.

"Hayır," diye karşılık verir Ronnie, savunmacı bir tonla, "o gitti çünkü 'farklı' bir çocuğu yetiştiremeyen bir pislikti. Ve Lexi bunu fark etti. Bu yüzden böyle davranıyor. Bu yüzden bir an uzaklaşıp, bir an sonra aşırı telafi etmeye çalışıyor, sanki kalmaya değer olduğunu kanıtlaması gerekiyormuş gibi. Ve hayal kırıklığına uğradığında bunu çok zor kabulleniyor. Babası onu terk ettiğinden beri, çoğu şeyi kendi başına halletmeyi öğrendi çünkü onu sevmesi gereken insanlar için 'fazla' olduğu hissiyle büyüdü."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Annesini tanımıyorum ama teyzesini tanıyorum ve Lexi'ye öyle davranacak birine benzemiyor."

Ronnie alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki hayır. Gina ve Carol azizdir. Lexi'nin babası evi terk ettiğinde Gina devreye girdi ve birlikte Lexi'yi büyüttüler ve normal hissetmesi için ellerinden geleni yaptılar... normal hissetmediği zamanlarda bile. Kötü anlamda değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. İkisi de Lexi'ye bir kez bile kendini değiştirmesi gerektiğini hissettirmediler. Ama bu, diğer insanların ona da aynı şekilde davrandığı anlamına gelmez. Yıllarını, kendisi olmakla, herkesin onun olması gerektiğini düşündüğü kişi olmak arasında denge kurmaya çalışarak geçirdi. Bunun ne kadar yorucu olduğunu hayal edebiliyor musun? Bu yüzden çok fazla arkadaşı yok. O kadar çok kez hayal kırıklığına uğradı ki, onu anlayacak ve tuhaflıklarına katlanacak insanlar bulmak uğraşmaya değmez hale geldi."

"Yine de seni buldu," diyorum. "Ve Andie'yi."

"Evet, şey..." Ronnie elini sallayarak önemsizmiş gibi gösterdi. "İnsanlar hakkında altıncı hissim var. Lexi'ye bir bakış attım ve onun ruh ikizim olduğunu anladım. Andie de kendine özgü bir tuhaflık var. İkisi de birbirine çok benzeyen iki inek."

Ronnie'nin az önce anlattığı her şeyi düşünerek, düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum.

"Yani... annesiyle olanlar, yani... neden Ivy League üniversitelerinden birine değil de Conwick'e gitti? Eğer senin dediğin kadar zeki ise, eğer

gerçekten bir matematik dehasıysa, istediği okula gidebilirdi."

Ronnie başını sallıyor, yüzü biraz buruşuyor. "Lexi, adını sayabileceğin tüm Ivy League ve seçkin araştırma üniversitelerinden tam burslu teklif aldı. MIT onu oraya gelmesi için yalvardı. Annesi hastalanmadan önce geleceği belliydi. Hayalindeki okula gidecekti ve lisedeki erkek arkadaşı Harvard'a kabul edildi, bu yüzden birlikte Boston'a taşınacaklardı."

Erkek arkadaş mı? Bu düşünce içimde beklenmedik bir kıskançlık dalgası yaratır. Muhtemelen bunun nedenini daha yakından incelemeliyim, ama Ronnie devam edince dikkatim dağılıyor.

"Ama sonra son sınıfa geldi ve bahar döneminin ortasında annesine teşhis kondu. Kabul için son başvuru tarihi çoktan geçmişti, ama Conwick Lexi için bir istisna yaptı ve o da tereddüt etmeden hayalindeki üniversiteyi bırakıp Newport'ta kalarak Carol'a kemoterapi sırasında destek olmaya karar verdi. Sadece MIT'yi kaybetmiş olsaydı, sanırım bu kadar büyük bir darbe olmazdı, ama o pis erkek arkadaşı, Boston'a gitmeyeceğini söylediği anda onu terk etti."

Kıskançlık duygusu tekrar ortaya çıktı, ama bu sefer öfkeyle karışmıştı. İntikam duygusu. Hızla bastırdım ve nefesimi tutarak Ronnie'nin her kelimesine kulak kabarttım.

"Son bir buçuk yıl onun için çok zor geçti. Ve tüm bu süre boyunca, iyiymiş gibi davranmaya devam etti. Ama iyi değil. Gerçekten değil. Hala elinden gelen her şeyi yapıyor, annesini kurtarmaya ve her şeyi bir arada tutmaya çalışıyor, ve bu arada sen burada bunun cosplay olduğunu düşünüyorsun."

Sesindeki zehirli ses tonuna irkiliyorum. İşler bir anda tersine döndü. "Bilmiyordum! Bilseydim..." Sesi kesiliyor. Bilseydim... ne yapardım?

Ne yapardım ki?

Ronnie'nin de aynı şeyi düşündüğünü varsayabilirim çünkü sonraki sözleri oldukça sert. "Lexi çok kez hayal kırıklığına uğradı ve ironik bir şekilde, bunlardan biri de *senin* yüzünden oldu. İsteddiği kadar önemsizmiş gibi davranabilir ama bahis olayı onu gerçekten çok incitti. Sana önemsiz gelebilir, bir listede yazan bir isim, kimin umurunda? Ama nadiren insanlara açılan biri için... bu onu ciddi şekilde etkiledi. Ayrıca, onun bahar tatilini mahvetti, ki buna çok kızgınım çünkü onu uçağa binmeye ikna etmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun."

Bunların hepsi doğru mu? Bahar tatili kısmı uyuyor, Mason aptal videosunu tam da bir grup arkadaşımın Cabo'ya gitmek üzereyken yayınladı, değil mi?

Cabo'ya gitmek üzereydik, ama video viral olunca ailem gezimizi hemen iptal etti. Peki ya geri kalanı? Blondie'nin, bucket list fiyaskosu yüzünden bana karşı bazı öfkeleri olduğunu biliyorum, ama bunun sadece onu herkesin önünde utandırdığım için olduğunu sanıyordum, onu *gerçekten* incittiğim için değil. Bana hiç o kadar ciddi gelmemiştir.

Ve vicdanım alaycı bir şekilde, işte bu yüzden onun affını hak etmiyorsun diyor.

"Şimdi anladın mı? Neden sana güvenmediğimi?" Ronnie sesini alçaltarak tısladı. "Neden onun bunu yapmasını *hiç* istemedim? İkinizin arası çoktan tehlikeli bir çizgiyi aştı ve eğer bunu mahvedersen, sadece annesinin *hayatı* tehlikeye girmez, Lexi'nin insanlara olan inancı da tehlikeye girer. Ve bir daha birine güvenmeyi düşünebileceği tüm inancı. Yani, onu sadece becerip, sikini ıslatıp sonra tekrar ortadan kaybolmayı planlıyorsan, bir daha düşün. Başka bir istekli amcık bul ve onu bu işin dışında bırak."

"Ben öyle yapmıyorum," diye bağırarak üzereyim, kendi şiddetli tepkime şaşırmışım.

Ronnie bakışlarını kaçırıp omuz silker, cilalı kırmızı tırnaklarını kurcalar. "Onun iyiliği için, umarım bu doğrudur. Ve eğer değilse..." Gözleri tekrar bana döner. "Eh, sanırım turuncu bana yakışıyor, neyse ki."

Tek kelime etmeden, beni sersemlemiş halde bırakarak uzaklaşır.

Ronnie ile olan konuşmamın etkisiyle ne kadar süre orada durduğumu bilmiyorum, ama bir sonraki bakışında Blondie tam karşımda, daralmış gözlerle bana bakıyor. Daha önce tuttuğu iki fincan gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş.

Bana doğru eğilerek, "Kafan trafik konisi gibi görünüyor" diye fısıldadı. Sonra kıkırdayarak, bir eliyle omzuma asılıp diğer eliyle şapkamı çekiştirmeye başladı, sanki kedi nanesi koklamış bir kedi yavrusu gibi.

Görünüşe göre biri biraz fazla içmiş.

Gülme isteğiyle mücadele ederek ona yatıştırıcı bir gülümseme attım. "Eğleniyor gibi görünüyorsun."

Gözleri cam gibi parlayarak başını salladı. "Orman suyu gerçekten çok iyi."

"Biliyor musun," diyorum, bir adım geriye sendeleyince kolumu beline dolayarak, "Bence bu küçük maymun bir gecelik orman macerasını yeterince yaşadı. Seni eve götüreyim mi?"

Beni bir an düşündü, çenesini kaşıdı. "Uyumak kulağa hoş geliyor," dedi, sözleri peltek çıkıyordu.

"Katılıyorum. Bir şey yapayım da..." Sözümü yarım bırakıp, Blondie'yi partiye katılanların arasından geçerek ön kapıya doğru yönlendirirken etrafımdaki yüzleri tararım. Mutfaktan dolambaçlı yoldan geçerken, arka tarafa açılan veranda kapısının yanında tanıdık bir sarı peruk görürüm. "Andie, hey," diye seslenirim, sarhoş birini eşlik eder gibi olabildiğince hızlıca arasına girerim.

O dönünce, ne söyleyeceğimi unutuyorum, dikkatim kostümüne ve yanında duran erkek arkadaşının kıyafetine odaklanıyor.

"Durun, siz ikiniz ne olacaksınız?" Sözlerim biraz suçlayıcı çıkınca Andie bana merakla bakar.

"Legolas ve Gimli," diye cevapladı Andie, Eli ise büyük örgülü sahte sakalının arkasından bana başını sallayarak, görmem için sahte bir balta kaldırdı. "*Yüzüklerin* Efendisi'nden."

Heyecan içimi kaplar ve Blondie'ye dönerek sevinçle "Çift kostümleri! Gördün mü? Bu bir şey!" diye bağırarak üzereyim, ama o anda onun neredeyse yarı baygın olduğunu ve muhtemelen bunu hatırlamayacağını fark ediyorum.

"Harika, harika, harika. Çok güzel olmuşsunuz," diyorum yerine, yükselen hayal kırıklığı sevincimi söndürüyor. "Her neyse, bana büyük bir iyilik yapıp kuzenin Şeytan'a, cehennemin efendisi ve hükümdarı, Lexi'yi eve bıraktığımı söyler misin? Açıklığa kavuşturmak için, onun evine demek istiyorum. Orada onun rahat ve güvende olduğundan emin olacağım ve sonra kendi yurduma döneceğim. *Yalnız*. Bence bu ayırım önemli." Gözümün ucuyla kırmızı saçları görürüm, ama dönüp baktığımda yok olmuştur, geride sadece bir ürperti bırakarak. "Kendim söyledim," diye fısıldarım, "ama o elbisenin içinde bir bıçak saklıyor olabilir ve bu akşam bıçaklanmak istemiyorum."

Andie yumruğunu ağzına bastırarak gülmemeye çalışıyor. "Ben söylerim," diyor Eli'nin sözünü keserek, "Ona yakışır."

Ona kardeşçe bir bakış attım. Bu adam beni çok iyi anlıyor.

"Güç seninle olsun," diye ekliyor Eli, Blondie'ye cesaret verici bir şekilde başını sallayarak. Blondie tekrar kıkırdıyor ve burnuma hafifçe vuruyor.

"Yanlışı evren, dostum!" Andie kaşlarını çatarak erkek arkadaşının kaburgalarına hafifçe dirsek atar. "Tanrım, aynı tür bile değil!"

Kafamı sallayarak devam ediyorum, ön kapıya yaklaşık yarı yolda geldiğimde kolumun arkasına hafif bir dokunuş hissediyorum. Dönüp Blondie'yi iterek biraz sendeliyorum, ama arkamızda Andie duruyor.

"Ronnie'nin niyeti iyi," diyor, yüzünde özür diler bir ifadeyle. "Kişisel algılama, tamam mı? O... biz... sadece Lexi için endişeleniyoruz."

İkimiz de kostümünün arkasına dikilmiş kuyruğa yeni bir ilgi duymaya başlayan Blondie'ye bakıyoruz.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, ama asıl söylemek istediğim şey, "*Ben de öyle.*" "Ama bence, en azından bu gece için endişelenmemiz gereken tek şey, yarınki korkunç akşamdan kalma hali."

Andie bana nazik bir gülümseme atar, sonra başını sallar ve partiye geri döner.

Bir iç çekerek Blondie'yi ön kapıya kadar götürür ve onu dışarıdaki soğuk havaya çıkarırım. Soğuk beni delip geçerken, kendimi onun çıplak göğüslerine ve bacaklarına bakarken bulurum ve ona bir ceketim olmasını dilerim. Ama Blondie üşüyorsa bile şikayet etmez. Hatta vücudundaki alkol onu sıcak tutmak için çok iyi iş çıkarıyor.

Evin yanındaki çimlerde sevişen bir çiftin ve ön bahçedeki çalılıarın içinde ve etrafında en az dört kişinin baygın halde yatarken, onun sendeleyeni adımlarına dikkat ediyorum. Tanrım, partilerden uzak kalalı iki ay bile olmadı ve Conwick öğrencilerinin ne kadar dağınık olabileceğini unutmuşum.

Evet. Kesinlikle eve gitme zamanı geldi.

Blondie'nin evi kampüsten çok uzak değil, ama onun belirlediği yavaş tempoda devam edersek oraya varmamız çok uzun sürer. Onu kolundan nazikçe tutarak durduruyorum, yoluna çıkıp yerinde dönerek dizlerimi büküp onun önünde kaldırımda çömeliyorum.

"Hadi, örümcek maymun. Atla."

Hemen hareket etmediğinde, açıklığa kavuşturmak için belime hafifçe vurum.

Omzuma parmağını hafifçe dokundurduğunda omurgamdan bir ürperti geçer. "Sana ağaç gibi tırmanmayacağımı söylemiştim, Bay Dev Muz."

Burnumdan soluyarak ona bakıyorum. "Sanırım o, bir galon Everclear içmeden *önceydi*. Hadi, sadece eve götürüyorum."

İkna etmek için bu kadarı yeter. Ve hemen pişman olurum.

Blondie sırtıma tırmanır, kilometrelerce uzun bacaklarını belime dolayarak, sırtımda hissettiğim göğüslerinin sıcaklığı ve boynumun yanındaki nefesinin sıcaklığıyla yutkunurum. Onun vücudunu hiç bu kadar fark etmemiştim, ki bu da tam da centilmenlik yapmaya çalışırken

son düşüncem, onun içinde olmak nasıl bir his olurdu olmamalı.

Sonraki beş dakika boyunca, en kötü türden ereksiyonu öldüren düşüncelerle kendimi oyalıyorum, ama büyükannemin iç çamaşırlarıyla en grotesk görüntüler bile Blondie'yi düşünmekten beni alıkoyamıyor. Onun düşüncesi beni o kadar tüketiyor ki, kulağımda duyduğum yumuşak, kısık sesin hayal ürünü olmadığını fark etmem çok uzun sürüyor.

"Ne?" diye boğuk bir sesle soruyorum, bacaklarındaki tutuşumu değiştirip parmaklarımin altında hissettiğim çıplak teninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Biliyor muydun?" diyor, sözleri çamaşır makinesinde sıkma döngüsündeymiş gibi sallanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Neyi?"

"Seni öpeceğimi," diye fısıldadı.

Sesi suçlayıcı değil, meraklı. Yine de bu soru beni rahatsız etti, öpücüğün kendisinden değil, bir şekilde onu önlediğim düşüncesinden. Sadece öpücüğün geleceğini bilmemden değil, onu *beklememden*.

Öyle miydi? Vicdanım bana soruyor.

"Hayır," diyorum, ve bu doğru. *Ama içimden bir parça bunu umuyordum.*

"Gördüm, biliyorsun," diye mırıldanıyor boynuma, cildimde bir titreme yaratıyor. "Unut gitsin dediğimde hayal kırıklığına uğramıştın."

Nefes nefese gülümserim. "Ne diyebilirim ki? Güzel bir öpücüktü."

Gözümün ucuyla, gözlüklerinin burnundan kaydığını görüyorum ve düşmeden önce omzumun üzerinden uzanıp yerine itiyorum. Bunu yaptığımda, sanki ona nazik davranmamdan rahatsız olmuş gibi sevimli bir ses çıkarıyor.

Blondie'nin evine kadar olan yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Onu verandanın merdivenlerine olabildiğince yaklaştırdım, yere düşme mesafesini en aza indirmek için sırtımı merdivenlere döndüm, sonra dikkatlice ayağa kalkarken onu yavaşça indirdim.

İyi geceler demek için döndüğümde, onu kapının önünde bulmayı bekliyorum. Bir parçam, teşekkür bile etmeden kapıyı yüzüme çarpacağını düşünüyor. Beklemediğim şey ise Blondie'nin yüzünün benimkine bir santim uzaklıkta olması ve ellerini omuzlarıma dayayarak dengede durması.

"Bunu itiraf etmek beni rahatsız ediyor," diye fısıldadı, nefesi yanaklarımdan sıcak sıcak geliyordu, "ama senden hoşlanıyorum. *Gerçekten* hoşlanıyorum. Vücudum..." Birkaç santim öne doğru eğildi ve gözlerimin, dudaklarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşan göğüs dekoltesine kaymaması için resmen Tanrı'ya yalvarmak zorunda kaldım.

—“Vücudunu çok seviyorum. Ve bence sen de benden hoşlanıyorsun.”

Boğazımdaki kocaman yumru, pantolonumdaki sertleşen şişkinlikten daha büyük.

"Gözleri ve sağduyusu olan herkes senden etkilenir, Dornan," diyorum, sesim kalınlaşmış. "Ben ikisine de sahibim."

"Öyleyse..." O, bana daha da yaklaşır, dizini bacaklarımdan arasına sokar. "Bunun bir çaresini bulmalıyız."

Bu yanlış. O sarhoş, vicdanım beni azarlıyor. Hemen buna bir son ver, aptal.

Ellerimi Blondie'nin omuzlarına koyup onu nazikçe geri itiyorum. "Şimdi benim gerçek kız arkadaşım olmak istediğini söylemeye çalışıyorsan, bu anlaşmanın bir parçası değil..."

Son kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum ki Blondie gülüyor. Hayır, gülmek bile yetmez. Bu tam anlamıyla, şeytani, "Dünyayı yok etmek için bir planım var ve şimdi öleceksin, Bay Bond" diye kahkahalar.

"Bu istediğim son şey," diyor, eğlenceden başı dönmüş bir şekilde.

Ne bileyim? Ego darbesi de ereksiyonu öldüren etkili bir yöntemmiş.

Dudaklarımı sıkıyorum. "O zaman ne istiyorsun?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Neden onu içeri sokup bu geceyi geride bırakmıyorum, ait olduğu yere? Blondie bu haldeyken onunla konuşmak, gerçek bir maymunla konuşmaya çalışmak gibi. Elbette birbirimizi biraz anlıyoruz, ama çoğunlukla el hareketleri (genellikle kaba olanlar) ve sözlü hakaretler.

"Kuralları değiştirmek için," diye cevaplıyor, dilini çıkarıp alt dudağını yalıyor, sonra da sırf beni işkence etmek için ön dişlerinin arasına çekiyor.

Dikkatimi ona verip gözlerine bakıyorum. "Kurallar mı?" diye tekrarlıyorum, kafam karışmış. "Hangi kurallar?"

Gözlerini devirir. "Anlaşmamızın kuralları. Birbirimizden nefret ederken aynı zamanda karşılıklı çekim hissettiğimiz benzersiz bir durumdayız. Bu *da demek oluyor* ki," diye devam eder, az önce sağlıksız miktarda jungle juice içmiş biri için şaşırtıcı derecede akıcı bir şekilde, "kimsenin

'duygularımızı fark etmesinden endişelenmemize gerek yok. Benim sana aşık olma ihtimalim yok ve sen de duyguları hissetmekten tamamen acizsin, yani, evet. Sorun yok."

Sorun yok mu? Daha çok "anlamadım" gibi.

"Dornan, nereye varmak istediğini gerçekten anlamadım. Sanırım bana açıkça söylemen gerek..."

"Seksi masaya yatırmak istiyorum," diye patladı.

"Ben... ne?" diyebiliyorum sadece. Eminim yüzüm de aynı şekilde ifade edici.

"Seks," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yüksek sesle, sanki sorun sesinin yüksekliğindeymiş gibi. "Yapmak istiyorum. Seninle. Tekrar. Üçüncü kez. Zaten iki kez yaptık." İki parmağını kaldırıyor. "Şimdi üç kez yapmak istiyorum. Sonra belki birkaç kez daha." Artık tüm parmakları dik ve bana yaramaz bir gülümsemeyle sallıyor.

Daha zayıf bir adam bu ayartmaya kapılırdı. Daha zayıf bir adam, onun teklifini sorgusuz sualsiz kabul ederdi. Ve bunu, hiçbir erkek bağlanmadan seks yapmayı reddedecek kadar aptal olduğu için değil, Blondie'nin çok çekici olduğu için yapardı. Akıllı, çok seksi, farkında olmadığı kadar komik...

Ve işte bu yüzden bunu yapamam.

"Ben... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum dikkatlice, aramızda biraz mesafe bırakmak için geri çekilirken.

Yüzü fırtınalı bir hal alıyor. "Beni sikmek istemediğini söyle." Sikim seğiriyor, ama ben kararlıyım. "Bunun konuyla alakası yok."

"Hayır, değil," diye itiraz ediyor, merdivenlerden inerek tekrar aynı seviyeye geliyor ve sözleri birdenbire o kadar net ve keskin ki, nefesinden alkol kokusu gelmeseydi, az önce sarhoş numarası yaptığını düşünürdüm. Bir adım daha yaklaşıyor. "Bir dakika gerçekçi olalım. Seks yapmayacağımı söylediğimi biliyorum, ama pratikte bu işe yaramıyor. İkimiz de çok azdık ve bu, ortak bir soruna mükemmel bir çözüm. İşyerinin bir avantajı, diyebiliriz."

Onun sözleriyle, mücadele ettiğim tahrik aniden yok olur ve çenem sıkılır. İşyerinde avantaj mı? Şu anda ciddi mi konuşuyor? Benim sikim, alıp götürebileceğin bir kahvaltılık barı ya da diş sigortası değil.

Umumi tuvaletten daha fazla kış görmüş bir adam olarak, bu fikir beni şaşırtıcı derecede şok etti. Öfke içimde kaynıyor ve kötü bir güneş yanığı gibi beni saran sıcaklığı hissediyorum, ta ki sadece öfkeli değil, *çılğına* döndüğümü fark edene kadar. Bunu önermesi beni çok sinirlendiriyor,

ve şimdiye kadar başarılı olan bir düzeni bozması beni çok kızdırıyor. Hayır dersem, başka biriyle, benimle olmayan başka biriyle zevk alacağını düşünmek beni çok öfkeliyor. Her şeyden öte, o kadar çok daha fazlasını hak eden birinin kendini benim seks arkadaşım gibi duygusuz bir şeye indirgemesi beni çok kızdırıyor.

Kafamdan geçen düşünceyi sindirmek için biraz zaman gerekiyor. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum. Ve "çok daha fazlasını hak ediyor" derken ne demek istedim ki? Daha ne? Kesinlikle...

Midem düğümlendi. Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Olamaz. Siktir.

"Eğer endişelendiğin buysa, daha fazlasını istemem," diyor Blondie, bu akşamın en ironik ve acımasız sözleriyle.

Çünkü onu seviyorum. Blondie'yi *seviyorum*. Artık bunu görebiliyorum. Platonik, sahte kız arkadaş gibi değil, "senin her santimini öperek seni orgazma ulaştırmak istiyorum" gibi bir şekilde.

Eğer sana bir daha o kadar yaklaşmama izin veririm, sana gerçekten aşık olabilirim.

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Lanet olsun, özellikle Conwick'te çalışmaya başladığımdan beri, tam da bu sonucu yaşamamak için yattığım her kadını aktif olarak uzaklaştırdım ve bu sahte ilişkiye gerçek bir kız arkadaş aramak için girmediğimden eminim. Ama daha önce hiç kimseye Blondie'ye yaklaştığım kadar yaklaşmamıştım. Ve ilişkimizi profesyonel tutmak için elimizden geleni yapmamıza rağmen (ya da sahte bir ilişki ne kadar profesyonel olabilirse), onu daha önce hiç kimseyi tanımadığım kadar iyi tanımaya başladım. Onu *tanıyorum*... ve şimdi, Ronnie sayesinde, onu gerçekten görebiliyorum.

"Beni dinliyor musun?" diye soruyor Blondie ve ben düşüncelerimden sıyrılıp, zorlukla yutkunuyorum.

Ellerim, sanki içimdeki duyguların fırtınasını dindirebilecekmiş gibi yumruk haline geliyor. "Sarhoşsun," diyorum, konuşmakta zorlanarak. "Sabah böyle hissetmeyeceksin."

Öyle mi? Yoksa şu anda hissettiğim şey sadece garip bir anlık duygu mu? Aklımın geçici bir kayması mı?

O muhteşem yeşil gözlere bir bakış attığımda cevabı biliyorum. Eğer bu bir anlık bir şey, akıl sağlığımın bir anlık kaybıysa, o zaman son iki ay beni tamamen delirtmiş demektir. Çünkü Blondie'yi sadece sevmiyorum, onu *gerçekten* seviyorum. Nasıl sevmem ki? O muhteşem, ateşli bir mizacı var ve

, dahi olsam da olmasam da. Kahretsin, sanırım onu bir süredir seviyorum, ama bunu itiraf edecek cesaretim ya da kabul edecek mantığım yoktu. Ya da cesaretim. Çünkü Blondie'yi sevmek, onu sonunda kaybedebileceğimin çok gerçek olasılığını kabullenmek anlamına geliyor ve bu, yüzleşmeye hazır olmadığım bir gerçeklik. Kendimi bu tür bir acıya tekrar açmaktansa, onu hiç yaşamamış olmak daha kolay.

Ama bunu Blondie'ye açıklamak için ona geçmişimi anlatmam gerekir ve bunun için de hazır değilim. En azından şimdilik.

Belki de hiç.

"Gerçekten bunun bir gecede geçeceğini mi düşünüyorsun? Öyleyse neden seni öptüm?" diye sorarak tekrar kişisel alanıma giriyor. Cevap vermediğimde sinirli bir şekilde sızlanıyor. "Cidden, bu gece o kadar içtim ki cesaretimi toplayıp..."

"Arkadaşlık ve seks ilişkisi teklif etmek için mi?" diye tükürdüm, sözler dilimde ekşidi.

O başka biri olsaydı, evet demek hiç zor olmazdı. Sevişmek benim için hiç sorun olmamıştı. Sorun, bunun ardındaki duygulardı.

Ve bu duygular, ne kadar sorunlu olursa olsun, tam da bu yüzden hayır demem gerekiyor. Aksi halde yanlış olur, sadece o sarhoş olduğu ve ben onun benimle olması için para ödediğim için değil, onun istemediği ama annesine yardım etmek için içinde bulunmak zorunda olduğu bir durumdan faydalanmış olurum. *Hasta* annesi.

Hasta... tıpkı Jamie gibi.

Blondie burnunu çekerek beni bu hoş olmayan düşünceden çıkardı. "Yani, biz pek arkadaş sayılmayız Damian."

İşte bu. Bu küçük *duygu* karmaşasının asıl meselesi. Blondie benimle yatmak isteyebilir, ama benden kesinlikle hoşlanmıyor ve dürüst olmak gerekirse, hoşlanacağını da sanmıyorum. Ona yaptıklarımın sonra. Ona davranışlarımdan sonra...

Ve bunu kendime yapabilir miyim, bilmiyorum.

"Bence," diye başladım, sesim alçak ama kararlıydı. Sert. "Anlaşmamızın hatırı için, işimizi profesyonelce yürütmeliyiz... ve kurallara uymalıyız."

Blondie sesimin kesinliğini duymuş olmalı ki tartışmıyor, ama o güzel gözlerinden bana attığı bakışlar, sözler kadar kolayca içimi kesiyor. Nazikçe burnunu çekerek bir adım geri atıyor

aramızdaki mesafeyi bir kez daha genişletir, sonra elini kostümünün yakasına götürür... ve fermuarını açmaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırarak üzereyim, gözlerimi ondan ayırmamak için yüzüne bakmaya devam ediyorum. Çabalarım rağmen, siyah dantelli külotunu, sütyenini ve şimdi açıkta kalan tüm tenini çok iyi görebiliyorum.

"Kostümünü geri veriyorum," diye cevaplıyor basitçe, "ve sana ne kaçırdığını hatırlatıyorum."

Kostümünü çıkarır, yerden alır ve bana fırlatır, sonra verandanın merdivenlerini tırmanarak ön kapıyı arkasında çarparak çıkar. Elimdeki yünlü kumaş yığınınına, sonra da

Blondie son olarak ayakta durdu, bacaklarında hareket edecek güç bulamıyordu. Eh, bu sabah uyandığımda bir konuda haklıymışım.

Blondie kesinlikle beni öldürecek.

CHAPTER NINETEEN

✧ Lexi ✧

Bir aile, söylenmemiş bir sırı bölünmüş+ , neredeyse tadını alabileceğim kadar yoğun bir gerilim = hiç beklemediğim bir empati.

Kasım

Damian Cumartesi sabahı beni almaya geldiğinde, son otuz bir saatin berrak bir ateşli rüya olmadığını kabul etmek zorunda kaldım. Hayır, gerçekten maymun kostümü giyip sarhoş olmuş ve Damian'ın sırtında Newport sokaklarında dolaşmışım. Pasaportumu (ABD'den hiç çıkmamış biri olarak, sadece ikinci bir kimlik olarak ve annemin "her ihtimale karşı" almamı söylediği için sahip olduğum) çıkarıp, Guadalajara'ya yapacağım bu çılgın yolculuk için valizlerimi hazırlayan gerçekten bendim. Yarın akşama kadar eve gelemeyeceğimi açıklamak için yalan söylemek zorunda kaldığım bir yolculuk.

Neyse ki Ronnie, isteksiz de olsa yalanımı örtbas etmeye razı oldu. Annem ve Gina'ya göre Ronnie, Andie ve ben, ara sınavların bitmesini kutlamak için geceyi Providence'ta geçireceğiz. Annem ve teyzemin aslında ülke dışında olduğumu öğrenmemeleri için, telefonumu masamda, birkaç gömleğin arkasına saklayacağım.

"yanıma almamaya karar verdiğim ve çantamı hazırlarken gelişigüzel bir şekilde kenara attığım" birkaç gömleğin arkasına saklayacağım. Bilirsin, ikisinden biri sorarsa diye.

Bu kesinlikle yaptığım en akıllıca hareket değil, ama inkar açısından, modern teknoloji ve insanları takip etme yeteneği göz önüne alındığında, telefonu bırakmak daha güvenliydi. Annem bana güvenir, ama rastgele takip uygulamasını kontrol edip hayatta olduğumu (ve nerede olduğumu) kontrol etme alışkanlığı var ve Providence'ta değil de Meksika'da olduğumu fark etmesi, almaya hazır olmadığım bir risk.

Ronnie'nin suç ortaklığı karşılığında tek isteği, Damian'ın telefonuna onun numarasını kaydetmem (böylece bir şey olursa, ikimizden biri onunla iletişime geçip neler olduğunu haber verebilsin) ve uyuduğum zamanlar hariç, altı saatte bir o numaradan ona haber vermemdi. Ona, bir günden az bir süre için, yani Dünya'nın bir turunu bile tamamlamadan ülke dışına çıkacağımı ve kötü bir şey olma ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu söylemeye çalıştım, ama o ısrar etti ve ben de tartışacak havada değildim.

Damian'dan, annem ve Gina'nın onu evin önünde park etmiş görmemeleri için yolun aşağısında beklemesini istemiştin, ama yine de hızla arabasına doğru yürürken omzuma bakıp pencereden beni izlemediklerinden emin olmak için arkama bakıyorum, ya veda etmek için ya da sadece oraya güvenli bir şekilde vardığımı görmek için. Saat oldukça erken ve ortalıkta kimse yok gibi görünüyor, ama oyalanmıyorum; çantamı hızla bagaja atıp yolcu kapısına koşuyorum.

Yanına oturduğumda selam olarak "Dornan" diyor. Bakışlarından kaçınıyorum ama sonsuz bir sinirle, gözümün ucuyla dudaklarında beliren kendini beğenmiş gülümsemeyi görebiliyorum.

Kendi ifademi bozmadan, kısa bir "Siktir git" ile cevap veriyorum.

O kahkahayı patlatıyor. "Bu sorunun cevabı belli oldu. Sabahları uyanık biri değilsin."

Yüzümün yan tarafına bakışlarının yakıcı olduğunu hissedebiliyorum ve aramızdaki sessizlik, sanki konuşmamı ya da ona bakmamı bekliyormuş gibi gergin bir beklentiyle doluyor. İkisini de yapamıyorum. Kısmen ne söyleyeceğimi bilmediğim için, ama çoğunlukla görmek istemediğim için — geçen geceki davranışlarımın anısı onun gözlerinin derinliklerinde yansıyor.

O gecenin bazı kısımları en iyi ihtimalle bulanık olsa da, ne yazık ki hafızamdan tüm anıları silebilecek kadar sarhoş değildim. Ve

Daha da kötüsü, en net hatırladığım kısımlar en utanç verici olanlar.

Ben, öfkeli libidomun sınır tanımadığı için Damian'a teklifte bulunurken ve dokuz ay boyunca seks yapmadan duramayacak kadar acizmişim gibi görünüyorum.

O reddettiğinde, beni (neredeyse) çıplak görmek onu doyumsuz bir şehvetle doldurup fikrini değiştireceğini umarak iç çamaşırlarıma kadar soyunmak.

Spoiler uyarısı: işe yaramadı. Ve şimdi, kendimi aptal gibi hissediyorum. Yine.

Damian kaldırımdan uzaklaşıyor ve birkaç dakika sessizce sürüyoruz, sessizlik şişirilmiş bir balon gibi patlamak üzere.

"Biliyorsun, bu hafta sonu bir ara bana bakman gerekecek," diyor. "Ve benimle bir kelimeden fazla konuş. İdeal olarak." Cevap vermediğimde, neredeyse tanıyamadığım yumuşak bir sesle ekliyor: "Vazgeçmek için henüz geç değil. Seni eve bırakmamı istersen, bırakırım."

Ona bakma isteğine direnmek zorundayım — bana gerçekten dürüst mü, yoksa sadece beni kırmak için mi böyle diyor, anlamak için. Bu duyguyu kolayca görmezden gelmek, bunun da bir yalan olduğunu varsaymak çok kolay olurdu, ama... sesindeki samimiyet bunun öyle olmadığını söylüyor.

Boynum kızarıyor ve yan aynadan yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu görebiliyorum. "O değil." Sözler ağzımdan bir anda dökülüyor.

"O zaman ne?" diye sorar Damian.

Koltuğuma çöküyorum, omuzlarımı kaldırıp çenemi göğsüme gömüyorum, sanki kabuğuna kaçmaya çalışan bir kaplumbağa gibi. "Utaniyorum."

Damian bunu düşünür ve ben, konuyu zorlayıp zorlamayacağını merak ederim. Sırf kendi eğlencesi için beni eziyet etmek için, utandığım şeyi (ne demek istediğimi çok iyi bilmesine rağmen) bana söylememi isteyecek mi?

Bekliyorum. Alay etmesini. Şakacı, alaycı sözlerini. Ama gelmiyorlar.

Bunun yerine, aynı şaşırtıcı derecede nazik sesle, "Utanmana gerek yok. Unutuldu." derken gözlerinin yine yüzümde olduğunu hissediyorum.

Havaalanına kadar olan kısa yolculuk boyunca ikimiz de sessiz kalırız ve havaalanına vardığımız anda, bu uçuşun şimdiye kadar yaptığım hiçbir uçuşa benzemeyeceğini anlarım. Çok fazla uçuş yaptığımdan değil, sadece

ve dönüş uçuşu, ama yine de. Damian'ın doğrudan uçağın önüne kadar arabayla gelmesi bile yeterince açıklayıcı.

Havaalanı personeli arabanın dışında bizi bekliyor, hatta park eder etmez kapılarımızı açıp bagajdan çantalarımızı çıkarıyorlar. Damian'a bakıyorum ama o benim sorgulayan bakışlarımı fark etmiyor, arabadan inip anahtarlarını yakınlarda duran genç adama atıyor, adam da boşalan sürücü koltuğuna oturuyor. Arabadan iner inmez, vale yarın dönene kadar bu pislik arabayı güvenli bir yere park etmek için hızla uzaklaşıyor.

Çantalarımızı taşıyan iki görevliden dikkatim, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi jete çıkan merdivenlere doğru yürüyen Damian'a kayınca ağzım açık kalır. Sanırım, ailesinin servetine alışkın biri için bu normal bir şeydir. Onun peşinden sendeleyerek, titrek bacaklarla merdivenleri tırmanıyorum, ellerim gözlüklerimle oynuyor. Güvenlik hakkında ve binış kartlarına ihtiyacımız olup olmadığını sormalı mıyım diye düşünüyorum (ancak özel jetleri olan zenginler için kuralların farklı olduğunu sanıyorum), ama uçağa adımımızı attığımız anda düşüncelerimi toparlama çabalarım suya düşüyor.

Daha önce şaşkın görünüyorsam, şimdi bir çizgi film karakterinin aynası olmalıyım, ağzım komik bir şekilde açık, gözlerim yuvalarından fırlamış.

Jet, tabii ki ticari bir uçaktan çok daha küçüktü, ama içi bin kat daha lüks. Parlak ahşap paneller beyaz duvarları ve tavanı süslüyordu ve bej halının üzerinde, koltuklara benzeyen beş çift krem rengi koltuk bizi bekliyordu. Dördü uçağın ön tarafında, biri ise uzun bir kanepenin karşısında, bardak tutucular, yastıklar ve battaniyelerle donatılmıştı.

Eski Hollywood'un zarafetini yansıtan bir kadın, bu koltuklardan birinden kalkarak bizi selamlamak için ayağa fırladı.

"Ah, işte buradaymış," diyor ve karşısındaki adama uzanarak küçük ahşap masanın üzerinden koluna hafifçe vurarak dikkatini çekiyor. Adam bize sırtını dönmüş durumda, ancak kadının sözleri üzerine okuduğu gazeteyi katlayıp masaya koyarak dönüyor.

Damian elimi tutar, uçağın arka kısmından girdiğimiz yerden beni öne doğru çeker ve kadının gözleri benimkilere kayıp beni süzdüğünde, ağzımı hemen kapatırım. Kadının gülümsemesi nazik ama çekingendir.

arkasında duran adam, o anda başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyor, bu hissi çok iyi anlayabiliyorum.

"Anne. Baba," diyor Damian, sırayla anne ve babasına bakarak. Elini benimkine sıkıca tutuşundan tüm vücudunun gerginliğini hissedebiliyorum duyabiliyorum. En çok da bana baktığında yüzünde görüyorum. "Bu Lexi. Lexi, bunlar benim annem ve babam, Lenore ve Hector."

Kalbim hızla atıyor, göğsümde çarpıyor ve Damian'ın anne babasının, derimin altında kaynayan endişemi hissedip hissetmediklerini merak ediyorum. Saçlarımın kenarlarından ter damlacıklarının oluşmaya başladığını görebiliyorlar mı?

Fotoğraflar için poz vermek ve Damian'ın sosyal medyada ilişkimiz hakkında yalanlar yaymasına izin vermek bir şeydi — ben aktif olarak katılmıyordum, daha çok... inkar etmemekle gerçeği gizliyordum. Ama şimdi? Şimdi, sözlerimin arkasında durmak ve hayatımız buna bağlıymış gibi yalan söylemek zorundayım.

Annemin hayatı buna bağlıymış gibi.

Bu düşünce, oyun yüzümü takmam için ihtiyacım olan tüm cesaret.

Hoş bir gülümseme takınıyorum ve boş elimin parmaklarını sıkıca yumruk yapıp yanıma koyuyorum, böylece gözlüğüme dokunmuyorum. "İkinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Annesi Lenore elini uzattı, ben de sıktım. "Ben de. Ama dürüst olmak gerekirse, Damian bize senden hiç bahsetmedi."

Eski moda, tiz bir kahkaha atıp omuz silkiyorum. "Şey, bu hala çok yeni bir şey, o yüzden..." Bilerek cümlemi yarım bırakıyorum, boşluğu doldurmak için Damian'ın ailesine bırakıyorum. Damian gözlerime bakmıyor ama elimi sıkıyor ve o anda hissediyorum — parmaklarının hafif titremesini.

"Neden yerine geçmiyorsun?" dedi babası sert ve soğuk bir sesle. "Sen de geldin, yakında kalkacağız."

Ailesi jetin ön tarafındaki koltuklara geri döner, ama bu sefer dar koridorun iki yanındaki koltuklara otururlar ve bize karşı koltuklara geçmemizi işaret ederler, böylece hepimiz birbirimizin karşısında oturmuş oluruz. Uçuş ekibi kalkış için hazırlık yaparken ve gerekli güvenlik prosedürlerini uygularken gergin birkaç dakika geçer. Bu sırada bir uçuş görevlisi içecek siparişlerimizi alır ve Damian'ın annesi için buharlı bir fincan çay, Damian, babası ve benim için üç fincan kahve ile geri döner.

Rahatsız edici bir sessizlik hakimdir. Hepimiz, sanki birinin konuşmasını bekliyormuş gibi sessizce fincanlarımızdan yudumluyoruz, ama hiç kimse ilk konuşmak istemiyor. Kalkıştan sonra da gerginlik devam eder ve daha havalandıktan sorgulama başlayacağını hissediyorum.

"Alexandria, bize biraz kendinden bahsetsene," diyor Lenore, dudaklarının kenarlarında rahatsız edici bir gülümsemeyle.

Tam adımın kullanılmasıyla kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Damian beni tanıştırtırken Lexi demişti, Alexandria *değil*. Annesi tahmin etmiş ya da varsaymış olabilir, ama içimden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyor. Belki Damian onlara bahsetmiştir ve annesi, Damian'ın onlara benim hakkımda hiçbir şey söylemediğini söylerken abartmıştır. Damian, onların özellikle bugün gelmemi istediklerini söylemişti, bu da benim hakkımda bir şeyler bildikleri, hatta tam adımları bile bildikleri anlamına geliyor.

Ya da daha büyük olasılıkla, internette yayınlananları görmüşlerdir, diye içimden bir ses söylüyor.

Damian, ona gizlice bakıp yüzünü okumaya çalışmak için çok uzakta oturuyor; aramızdaki koridor birden okyanus kadar geniş ve uçsuz bucaksız.

Kendi başınasın. Sakin ol.

Sırtımı düzelterek, pek hanımefendiye yakışmayacak şekilde kahvemi yudumlayıp fincanımı masaya koydum. "Şey, Newport'ta doğup büyüdüm. Annem ve teyzemle yaşıyorum. Damian'la Conwick'e gidiyorum, ama aynı sınıfta değiliz. İkinci sınıftayım."

Gördün mü? Gergin olmana gerek yok, kendime güvenmeliyim. Söylediklerinin hiçbirisi

yal

an. "Peki nasıl tanıştınız?" diye ısrar etti.

Ben de onun dikkatli gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim.

"Kütüphanede." Bu hala

gerçektir; oğlunun matematik bölümündeki kitapların arasında bir bahsi kazanmak için beni siktiğini söylemediğim sürece paniğe gerek yoktu. Son zamanlarda medyada çıkan haberleri düşünürsek, zaten biliyordu. Genel olarak konuşursak, yani.

"Bayan Dornan, sadede gelelim," dedi Lenore, uzun, manikürlü parmaklarını buharlı fincanın etrafına dolayarak. "Geçen bahar, oğlumuzun kötü *planlanmış... girişimleri*yle bağlantılı genç bayanlardan biri olduğunuzu biliyoruz."

İşte bu. Kaçınmak istediğim konu.

Aramızdaki uçurumlara rağmen, Lenore boğazını temizlerken Damian'ın gerildiğini hissediyorum. "Conwick'te tam burslu okuduğunuzu, matematik okuduğunuzu da biliyoruz, ama bilmediğimiz ve anlamaya çalıştığımız şey, geçen dönem ikinizin başına gelenlerden sonra neden onunla çıkmaya devam ettiğiniz."

Kahvemi bir yudum daha içerek nefesimin kesilmesini gizledim. Tamam, yani ailesi benimle olan bağlantısını biliyor ve benim hakkımda yeterince bilgi sahibi oldukları için kişisel hayatım hakkında da biraz bilgileri var, ama en önemlisi, bizim aramızdaki sahte romantizmin gerçek olduğuna inanıyorlar ya da en azından bu fikre açıklar. Şüpheci oldukları kesin, ama tamamen inanmıyorlar. Henüz değil. Bu da, ne kadar zayıf da olsa, bunu başarabileceğimiz bir şans olduğu anlamına geliyor.

"Sadece... alışılmadık bir durum," diye devam etti Lenore, parmakları boynundaki inci kolyeye kaydı. "Ve onca şeyden sonra, neden *şimdi*? Sanki..."

"Biri birini zorluyor," diye bitirir Hector.

Tüm gözler Damian'ın babasına çevrilir. O da beni, hiçbir şeyden habersiz bir fareyi takip eden bir şahin gibi, kısık gözlerle izlemektedir. Onun yakıcı bakışları altında sinmemek için tüm irademi kullanmam gerekir.

"O öyle değil..." Damian araya girer, ama babası onu uyarıcı bir bakışla keser.

"*Onun* cevap vermesini istiyoruz."

Damian gözle görülür bir şekilde geri çekilir, koltuğuna çökerek gözlerini annesiyle arasındaki masaya indirir ve ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yaparken anlarım... O korkuyor. Babasından değil, öyle bir his almıyorum, ama yanlış bir şey söylersem ortaya çıkacak sonuçlardan korkuyor.

Endişe yüzüne yayılır ve bir anlık bakışlarımız kesiştiğinde onu görürüm — her zaman taktığı rahat maskesi ardındaki gerçek yüzünü.

Zırh gibi, fark ediyorum.

O anda Damian'ın şakacı tavırlarının, alaycı sözlerinin hepsinin bir maske olduğunu anlıyorum... Hala tam olarak göremediğim o kafa karıştırıcı bulmacanın bir parçası. Kendini korumak için mizahı kullanıyor, artık bunu görebiliyorum. Sanırım bunu, Navarros'ların yatında bana neden hiç arkadaşı olmadığını açıkladığı günden beri biliyordum.

Ama neden? Herkesi kendinden uzak tutmak için bu kadar kararlı olmasını sağlayan şey ne?

Cevap aklıma gelmiyor. Tek bildiğim, yanımdaki adamın - sakın görünmeye çalışsa da gözlerinde korku dolu bir çocuk olan adamın - *gerçek* Damian olduğu ve yılın başında tanıştığım pislik herifin, o kişiyi saklamak için giydiği kostüm olduğu. Ama burada görmediğim başka bir şey var - onunla ailesi arasındaki bu neredeyse elle tutulur düşmanlığı açıklayacak, yüzeyin altında yatan bir şey. Neden sorunlarını önemsiz bulduğumda bu kadar sinirlendiğinin cevabını da verebilecek bir şey.

Bu düşünce aklımdan geçerken, bir başkası daha geliyor. Ailesinin ultimatomunda bana anlattıklarından daha fazlası olmalı, tıpkı benim ona söylemek istemediğim, o saçma cosplay bahanesinin ardında saklı olan gerçek gibi. Aramızda sırlar dolaşıyor gibi görünüyor ve sanırım bu sırlar, aramızdaki inkar edilemez çekim kadar güçlü ve mevcut.

Midemde bir rahatsızlık hissediyorum çünkü uzak bir yerde, onun hissettiklerini anlayabiliyorum. Annemle sarsılmaz bir bağım olabilir, ama kanser teşhisi nedeniyle ilişkimizin karmaşıklaşmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Babama gelince... Onunla da benzer bir gerginlik yaşadığımı hatırlıyorum, bu yüzden bu durum bana çok tanıdık geliyor. Damian'ın babası onu benimki gibi terk etmemiş olabilir, ama onu evden atmakla tehdit etmesi de bir nevi terk etmek sayılır.

Belki de bu yüzden, bu anlaşılmayı yaptığımızdan beri ilk kez Damian'a yardım etmek istiyorum; bu yalanın sadece bir katılımcısı değil, aktif bir planlayıcısı olmak istiyorum. Kendi bencil nedenlerimden dolayı değil, sadece para için değil, seni koşulsuz sevmesi gereken birinin gözünde sürekli bir hayal kırıklığı olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için. Ve belki de aynı nedenle, sözler çekinmeden ağızımdan dökülmeye başlıyor.

"Saygısızlık etmek istemem, durumun nasıl göründüğünü anlayabiliyorum, ama burada kimse kimseyi zorlamıyor." Damian'a bakıp ona güven verici bir gülümseme attıktan sonra, taş gibi bakışlarımı tekrar anne babasına çevirdim. "Geçen bahar oğlunuzun yaptığı şey yüzünden çok kızgındım, ama bunun olmasına pişman değilim. Eğer olmasaydı, onun şu anki halini asla göremezdim. O kötü kararlarından daha fazlası olan kişiyi."

Bu gerçek değil... ama tamamen yalan da değil. Bu liste olmasaydı, Damian'ın apkın kabuğunun otesini goremezdim ve burada, onun sakladığı gerçek kişiliğini gormek için çaresizce oturuyor olmazdım.

Onu nefret ediyorsun, kafamın arkasında bir ses bana hatırlatıyor. Neden umursuyorsun?

Ama bu sözler zihnimi doldururken, tek cevap verebildiğim, "*Belki de ondan nefret etmiyorum. Artık etmiyorum.*"

Ya da belki de ona karşı hissettiklerimin, nefret gibi basit bir duygu olmaktan çok daha karmaşık olduğunu söylemek daha doğru olur. Birlikte geçirdiğimiz haftalarda, onun birçok küçük parçasını gördüm ve bunların oluşturduğu resim hala dağınık ve belirsiz olsa da, onun birinci sınıfta beni terk eden çocuktan daha fazlası olduğunu anlayacak kadarını gördüm. Öyle olmak zorunda.

"Damian'la neden çıkıyorum bilmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, gözlerine bakmadan, ama onun beni izlediğini hissedebiliyorum, tıpkı ailesi gibi cevabı merak ediyor. Omuz silkiyorum. "ok basit. Hatasını kabul etti, özür diledi ve ben onu affetmeyi *seçtim*. Şu anda benimle olan kişı, o bahsi yapan kişı değil."

Yine yarı doğru bir cevap. Şimdiye kadarki zrleri en iyi ihtimalle kayıtsızdı ve onu gerçekten affedebileceğimi sanmıyorum... ama aynı zamanda onun yılın başında kütüphanede seviştığım adamla aynı kişı olmadığını da biliyorum. Çünkü o adama karşı nefretten başıka bir şey hissedemezdim, ama Şu anda yanımda oturan Damian? Artık ondan nefret etmediğimden eminim.

Eğer nefret etseydim, ailesine bu kadar hevesle cevap vermeye alışmazdım.

"Her şey çok ani oldu," diye ısrar ediyor annesi, kocasıyla endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor.

"yle değil." Ses tonum kibarlık ve tartışmacılık arasında gidip geliyor. Titriyor olsa da, çoğunlukla kibarlık tarafında kalmaya çalışıyorum. "Damian aylarca benim gözüme girmek için uğraştı," diyorum ve açık ama gerekli bir yalan söylemeye karar veriyorum. "Son zamanlarda olan tek şey çıkmamız. Ondan önce, daha çok... geçici bir arkadaşıktı." Hala ikna olmamış grndklerinde, kısa bir cümle ekliyorum: "Belgelenmemiş olması, olmamış olduğu anlamına gelmez."

Son cümle dikkatlerini çekiyor. Lenore bana hayretle bakarken, Hector beni değerlendirir gibi gözleriyle süzüyor.

"Yanlış anlama, canım, ama neden *sen*?" diye sorar uzun bir sessizlikten sonra. "O çocukça davranışıyla incittiği onca kadın varken, neden sadece senden özür diliyor? Neden özür diliyor ki? Bu karakterine hiç uymayan vicdan azabını ne tetiklemiş olabilir?"

İyi bir soru. Cevabını bilmediğim bir soru.

Sahte ilişkimizin başladığı haftalarda, Damian ve ben, biri bize nasıl bir araya geldiğimizi sorarsa ne diyeceğimizi ve en kötü senaryoda, onun bahsiyle olan bağlantım kamuoyuna açıklanırsa, onu nasıl affedip onunla çıkmaya başladığımı nasıl açıklayacağımızı uzun uzun tartıştık. Karar verdiğimiz cevap şuydu: Aslında aylardır arkadaştık ve o benim affımı kazanmak için çaba harcadı. Kolay. Basit. Belirsiz ama yeterince inandırıcı. Sayılır.

Ama hiç hazırlıklı olmadığımız soru, birinin bize Damian'ın neden *benimle* olduğunu sorabileceğiydi. Bahiste yaralanan taraf benim, kötü adam da o olduğu için, bu sorunun ortaya çıkması pek olası görünmüyordu... bu yüzden bunu düşünmedik.

Bu, şimdi bize pahalıya mal olabilecek bir hata.

Dudaklarımı aralayıp beynime bir şeyler bulması için yalvarıyorum — karışık düşüncelerimi düzenleyip bu konuşmayı atlatmamız için uygun kelimelere dönüştürmesi için. Ama Damian ben fırsat bulamadan konuşuyor.

"Çünkü o, ikinizden çok önce benim hatalarımı yüzüme vuran ilk kişiydi," diye tersler. Gözlerim onun yüzüne kayar ve bakışlarında gördüğüm korkmuş çocuk artık yok, daha önce hiç görmediğim sert bir ifadeyle gizlenmiş. Kararlı görünüyor. Hayır, kararlı değil...

Savunmacı. Hatta koruyucu.

Beni koruyor.

"İnanmayacaksın ama olanlar için gerçekten üzüldüm. Bahis için değil, en azından başlangıçta, ama video için kesinlikle üzüldüm." O anne babasına bakıyor ama bir yanımda bu sözlerin bana yönelik olup olmadığını merak ediyor. Gözleri bir anlığına benimkilere kayıyor ve bal rengi irislerinde, söylemediğim sorunun cevabını görüyorum. *Evet, bana yönelik*. "Ne istersem yapmaya o kadar alışmıştım ki, sonuçları umurumda bile değildi, çünkü hiç sonuçları olmadı" — alaycı bir şekilde — "gerçekten üzülmem gerektiğini hissetmedim. Her şeyin unutulup geçeceğini düşündüm

ve hayat normal şekilde devam edeceğini düşündüm. Ama... Lexi bunu unutmama *izin* vermedi. Her fırsatta bana cehennemini yaşattı."

Ailesi sessizce dinliyor, sessizliğe gömülmüşler. Ben de ne diyeceğini merakla beklerken tek kelime bile edemiyorum.

Damian sinirli bir şekilde burnundan nefes verdi. "Bir süre gururumdan özür dilemedim, ama sonunda onu başımdan savmak için özür dilediğimde, beni dinlemek istemedi. Sadece yaptığının farkında olmamı, onu ve diğer insanları incittiğimi kabul etmemi ve özür derken içtenlikle söylememi istedi."

Kendi yarı gerçeği. Yoksa değil mi? Beni kesinlikle doğru tanımlamış.

Damian acı bir kahkaha attı. "Bu beni rahatsız ediyordu... Gülümsemek ve onu etkilemekle affetmesini sağlayamadım. Bir süre bunun nedenini anlamadım. Neden onun düşüncesini önemsiyordum? Neden özürümü kabul edip etmemesini önemsiyordum?" Başını sallar, yüzünde utanç belirir, ama bunun sadece rol mü, yoksa gerçekte onun gerçek yüzünü bir kez daha görmüş müyüm, anlayamıyorum. Gerçek Damian'ı. "Sonunda anlamam için kendimi de affedemeyeceğimi fark etmem gerekti. O kişi olmak istemediğimi fark etmem gerekti. Diğer herkesin hayatını zehir eden zengin bir pislik olmak istemediğimi."

Önündeki masaya kaymış olan gözleri tekrar yukarı kalkıyor ve babasına sabitleniyor.

"Neden Lexi? Neden *şimdi*? Çünkü yıllarca bağlantılarımız ve paramız sayesinde davranışlarım mazur görüldü ya da örtbas edildi, ama *o* benden saklanmama izin vermeyen tek kişiydi. Beni sorumlu tuttu. Ve sadece tehditlerle değil" — bu sözlerle gözleri sertleşti, eminim ki ailesinin ultimatomundan bahsediyordu — "ama *neden* böyle yaptığımı anlamaya çalışarak." Aramızdaki küçük koridordan uzanıp elimi tuttu, başparmağı parmaklarımın arkasını okşadı. Dokunuşuyla omurgamdan bir ürperti geçti, ama sözlerine o kadar dalmıştım ki, bunun farkına bile varmadım. "Bu yüzden, beni daha iyi biri olmak istememi sağladı. Ya da en azından onu hak edecek kadar iyi."

Ailesine cevap verme şansı vermeden, haklı bir öfkeyle koltuğundan kalkar ve beni peşinden sürükleyerek uçağın diğer ucuna, sesimizi alçaltırsak duyulmayacağımız bir kanepeye oturur.

"Bu... çok dramatikti," diye fısıldadım, yüzümü omzuna gömdüm. Az önce söylediklerini sormak istedim, bunların hiçbirinin

Doğru, ama ailesi bizi duyabilir diye riske atmaya cesaret edemiyorum.

Damian bana bakıyor ve o dolgun dudaklarında sinsi bir gülümseme belirince, gözlerindeki öfke kayboluyor. Savunmacı patlamasının, öfkeyle uzaklaşmasının hepsinin hesaplı bir hareket olduğunu anlıyorum.

Hayal kırıklığı içimi kaplıyor. O zaman hepsi numara mıydı? "Evet," diyor. "Ve şimdi, onlar bunu sindirsinler."

Ondan sonra uzun süre ikimiz de konuşmuyoruz, ama o uçuş boyunca elimi bir an olsun bırakmıyor. Başparmağı durmadan tembelce tenime dokunuyor ve o dokunuş, her dokunuşundaki şefkat... bu, tedirginliğimi yatıştırmaya yetiyor.

Ve bu, belki de onun söylediklerinin en azından bir kısmının doğru olduğunu düşünmeme neden oluyor.

Uçağımız beş saat sonra Guadalajara'ya iner ve özel bir arabayla kırk beş dakika sonra Damian'ın büyükannesinin evine varırız. Ev, Colinas de San Javier olarak bilinen zengin bir yerleşim bölgesinde bulunan, hacienda tarzında üç katlı bir konaktır. Ev muhteşemdir; kırmızı kiremit çatısı, koyu renkli ahşap kapı ve pencereleri, sayısız kemerli geçitleri, koyu sarı duvarları ve o kadar çok yeşillik vardır ki, sanki ev canlıymış gibi hissettirir.

Eve çıkan merdivenler renkli çiçek desenli fayanslarla süslenmiş ve dışarıda gördüğüm sıcak sarı ve ahşap tonları, kemerli çift ön kapıdan geniş giriş salonuna adım attığımızda konağın iç mekanında da devam ediyor.

İçeriye iki adım atmıştım ki, yakınlardan bir kadın sesi duyuldu: "¿A poco es mi nieto el que oigo?"

"Evet, büyükanne," diye cevaplar Damian. "Giriş salonundayız." Ona baktığımda, yüzünü aydınlatan gülümseme gözlerimi kamaştırıyor. Elimi tekrar tutarak, "Gel," diyor ve beni solumuzdaki köşeyi dönüp kısa bir koridordan geçerek şimdiye kadar gördüğüm en güzel mutfağa götürüyor.

Tavan ahşap oymacılığının bir şaheseri, raflar ve bitkilerle kaplı olmayan duvarlar ise aynı sarı boya ve zarif desenli fayanslarla süslenmiş, sanki üzerlerinde basılı resimler bir hikaye anlatıyor gibi.

duvarları kaplamayan kısımları, üzerinde basılı görüntülerle bir hikaye anlatıyor gibi. Duvarları kaplayan dolaplar ve mutfağın ortasındaki ada, yumuşak adaçayı yeşili renkte, üstleri evin diğer yerlerinde kullanılan sıcak ahşapla kaplı ve tavandan, özenle işlenmiş demirden yapılmış şamdanlar sarkıyor.

Yetmişli yaşlarında görünen yaşlı bir kadın, adanın karşı tarafındaki tezgahın üzerinde eğilmiş duruyor, ama biz odaya girer girmez hemen dikleşiyor ve unlu avuçlarını önlüğüne silerek tozunu alıyor.

"Damian," diye sesleniyor, adeta uçarcasına adanın etrafından dolaşıp aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarla kapatıyor. Damian eğilip kadının yüzünü ellerinin arasına alıyor ve her iki yanağına birer öpücük konduruyor. "Güzel oğlum. ¿Como estas?" diyor sevgiyle, biraz geri çekilip ona bakıyor, sonra yanında durduğumu fark edince irkiliyor. "Bu kim?" Beni baştan aşağı süzer, sonra çok iyi tanıdığım yaramaz bir gülümseme dudaklarının köşelerinde belirir. Damian'ın bunu kimden aldığını şimdi anlıyorum. "Ella es muy bonita," diye fısıldayarak ona söyler, kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırır.

Damian gülmemek için yumruğuna öksürür. "Abuelita, bu Lexi. Lexi, bu benim büyükannem Lucia. Evet... çok güzel, değil mi?"

Yanaklarım önce onun sözleriyle kızardı, sonra Lucia ona kaşlarını kaldırıp "Kız arkadaşın mı?" diye sorunca tekrar kızardı.

Damian'ın gülümsemesi sadece birazcık sönüyor, sadece benim fark edebileceğim kadar.

Gülümsemesini zorla geri koyarak başını sallar.

Damian'ın koridorda gösterdiği gülümseme güneşe, büyükannesinin gülümsemesi tüm yıldızların toplamından daha parlak.

Bana gülümseyerek, sevgiyle yanağımı okşadı. "Hoş geldin, canım." Gözleri Damian'a döndü ve kısıldı. "Umarım bu çocuk sana iyi davranıyordur."

Yanımda Damian burnunu çekiyor. "Tabii ki ona iyi davranıyorum, abuela. Tanrım. Beni ne sanıyorsun?"

İkisi arasında bakışlarını gezdirip, gülümsemelerini taklit ederek, kendimi tamamen yabancı hissetmemeye çalışıyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyebiliyorum sadece, sonra aceleyle ekliyorum, "Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Lucia, muhtemelen ana dilini anlamadığımı fark ederek, bana çeviri istemekten kurtarır ve İngilizce olarak, "Ne zaman istersen gelebilirsiniz. Ah!" der. Topraklı terakota karo zeminde patilerin çıkardığı sesle dikkatini arkasına çevirir ve ellerini kaldırır.

"Ve işte Xolo, şüphesiz tüm bu gürültünün nedenini öğrenmek için geliyor."

"Xolo mu?" diye soruyorum tam o sırada Damian, "¡Ven acá, Xolo!" diye bağıyor.

Havlama sesleri duyulur ve ben sesin geldiği yere bakarım. Orta boy, tüysüz, koyu kahverengi bir köpek odaya girer ve Damian'ın bekleyen kollarına atlar.

"Buen perrito," diye bebek sesiyle, o ağızdan çıkmasını hiç beklemediğim bir sesle mırıldanarak, sızlanan köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyor.

Az önce tanık olduğum beklenmedik sıcaklık karşısında bir an şaşkınlıkla onları izledim, sonra - çünkü hemen sevmek istemediğim bir köpekle hiç karşılaşmadığım için - yanlarına çömelerek yere oturdum.

"Vay canına. Ne havalı bir köpek," diye mırıldanarak, Xolo'nun pürüzsüz derisine elimi uzatıp okşuyorum. Garip bir his ama beni büyülemiş durumda.

Damian bana yan gözle bakıyor. "O bir Xoloitzcuintli, Meksika tüysüz köpeği olarak da bilinir. Ve o dünyadaki en iyi köpek. Evet, öylesin," diyor yine o iğrenç tatlı bebek sesiyle, sonra Xolo'nun burnuna gürültülü bir öpücük konduruyor.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirir. Damian Navarro gibi, anlamlı bir insan ilişkisi kurmaktansa sahte kız arkadaşı olması için birine para ödeyecek bir adamın köpeklere bu kadar düşkün olacağını kim tahmin edebilirdi?

"Damian." Lucia torununun omzuna dokunarak dikkatini çeker, sonra onu mutfak adasına çağırır. Adanın üzerinde birkaç tabak pasta ve unla kaplı bir kesme tahtası vardır. Lucia tabaklardan birini gösterir. "Bu buñuelos'ları büyükbabanın ofrendasına götür. Böylece gitmeden önce ona merhaba diyebilirsin."

Gitmek mi? Nereye? Neredeyse söylüyorum, ama susuyorum ve bunun yerine Damian'ın kafasının arkasına gizlice bakışlar atıyorum. Bu gezide ne olacağı hakkında bana hiçbir şey söylemediği için onu lanetliyorum. Ve sormayı akıl edemediğim için kendimi de aynı şekilde lanetliyorum. Damian'ın ailesiyle tanışmaya o kadar odaklanmışım ki — ve içten içe uçakta büyük bir panik atak geçirmediğim için sevinirken — bu küçük yurt dışı gezisinin gerçek nedenini düşünmeye hiç vakit bulamadım. Keşke İspanyolca bilsem. Birazcık bile olsa. Damian'ın büyükannesi, aile tatilinde buraya geldiğim için saygısızlık yaptığımı düşünüyor mu? Bu konuda pek seçim şansım yoktu gerçi. Keşke Día de los Muertos hakkında daha fazla şey bilseydim. *Ah*, neden telefonumu evde bıraktım ki? Şu anda Google'a çok ihtiyacım var.

Xolo'nun kafasına son bir kez okşayarak Damian ayağa kalkar, tezgaha doğru yürür, tabağı alır ve hemen yanıma döner. "Gel benimle," diyor ve tekrar elimi tutuyor. Sorgulayan bakışlarıma karşılık, çenesiyle arkamdaki kapıyı işaret ediyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek, mutfağa girmek üzere olan anne ve babasını görüyorum. "Ailem seni tekrar sorguya çekmesin diye," diye açıklıyor.

Ben başımı sallayıp onaylayacak bir kelime bile söylemeden, beni odanın diğer ucuna, başka bir koridora açılan bir kemerin içinden çekip götürdü.

Gözlerim her yere kayıyordu, parlak fayanslı zeminden başımın üstündeki ahşap kirişlere atlıyordu. Kirişlerin her biri, evin geri kalanında da görülen aynı cesur renklerle boyanmış ve güzel desenlerle oyulmuştu.

Yürürken, çevremdeki her ayrıntıyı içime çekiyorum, geçtiğimiz açık kapı aralıklarından içeri bakarak, burada geçireceğim sınırlı sürede bu muhteşem evi olabildiğince içime sindirmeye çalışıyorum. Guadalajara'da yirmi dört saatten az kalacağımızı düşünmek çılgınca; bu kadar kısa sürede bu mülkü tam olarak takdir edebileceğimi sanmıyorum ve bu kadar kısa bir ziyaret için buraya uçmanın maliyeti mide bulandırıcı derecede yüksek olmalı. Ama sonra, Damian ve ailesi gibi insanlar için bu kadar para okyanusta bir damla bile değildir diye düşünüyorum - ve bu konağın ihtişamına bakılırsa, büyükannesi için de.

"Meksika kültürü hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum," diye söze başlayan Damian, beni iki katlı bir oturma odasına yönlendiriyor. Üst kat, süslü oyma mesquite korkuluklarla çevrili ve aşağıdaki açık alana bakıyor. Daha önce gördüğüm diğer odalar gibi, duvarlar da sıcak ve davetkar bir okra renginde, ahşap detaylar ve bitkiler neredeyse tüm yüzeyleri kaplıyor. Odada, odanın merkezinde yer alan büyük bir tuğla şöminenin etrafını, zengin kırmızı kanepeler çevreliyor.

"*Coco'yu* izledim," diyorum esprili bir şekilde.

O burun kıvrıyor. "Demek DÍA de los Muertos'u biliyorsun."

Omuz silktim. "Biraz. Ama uzun zaman oldu, o yüzden beni bu konuda sınama.

Bilirsin, ne olur ne olmaz."

Damian bana açıkça "sen akıllı sanıyorsun" diyen bir bakış attı, sonra sırtı ve onu takip etmem için işaret etti.

Solumdaki duvar açılır açılmaz durur ve o anda onu görürüm: odanın köşesindeki vitrini saran renk patlaması. İlk geldiğimizde durduğum yerden göremiyordum.

O odaya girdiğimde, buranın en azından bugün için evin gerçek merkezi olduğunu fark ettim.

Beyaz ketenle örtülü bir masa ve üzerinde üç adet aynı boyutta masa, kemerli bir köşenin ortasında duruyor. Masa, en koyu turuncu renkli kadife çiçekleri ve gökkuşağının tüm renklerinde kağıt afişlerle çevrili. Afişlerin her biri, çiçek ve kafatası desenleriyle özenle kesilmiş. Masalar, daha da fazla kadife çiçeği ve ortasından yere doğru kumaştan bir şelale gibi uzanan magenta renkli bir masa örtüsüyle süslenmiş. Çerçevesiz fotoğraflar, her şekil ve boyutta süs eşyaları ve neredeyse tüm alanı dolduran yanan mumlar da var. Tapınağın her iki yanında, daha da fazla canlı turuncu kadife çiçeği ve o kadar çok farklı yiyecek içeren tabaklar ile süslenmiş iki ek yüzey var ki, önce nereye bakacağımı bile bilemiyorum.

Damian, hayranlıkla bakışlarımı fark edince, "Kısaca özetlemek gerekirse, bu bayram bizim için kaybettiğimiz insanları onurlandırmanın bir yoludur. Onları yas tutmak yerine, onları hatırlamak ve hayatlarını kutlamak için kutlanır... ama ailemde bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır" diyor.

Bir adım öne çıkıp kızarmış hamur işlerini yan masalardan birine koyar ve bunların, çocukken Newport'ta 4 Temmuz kutlamalarında yediğim kızarmış hamurlara benzediğini fark ederim. Damian geri çekilirken, onun hüznü bakışlarını takip ederek önümüzdeki fotoğraflardan birine bakarım. Fotoğrafta Damian ve yaşından dolayı büyükbabası olduğunu anladığım yaşlı, gülümseyen bir adam var.

Etrafındaki diğer fotoğraflara da göz atıyorum. Birinde dedesi ve büyükannesinin düğün günü, diğerinde Damian'ın abuelo ve abuela'sı ile Hector'un çocukluk hali var. Ama sergilenen fotoğrafların çoğunda Damian var; bazıları gençken, bazıları daha yakın zamanda çekilmiş, ama son birkaç yıl içinde çekilmiş gibi görünmüyor. Fotoğrafların çoğunda dedesiyle yalnız ve birbirlerine olan yakınlıkları, aynı gülümsemelerinden belli. Damian'ın her iki dedesiyle birlikte çekilmiş fotoğrafları da var; şu anda tanıdığım Damian'da görmekte zorlandığım, daha mutlu ve daha genç bir hali.

Sonra diğer fotoğraflar var ve Navarro'ların arasında tanımadığım bir yüzü incelerken içimde derin bir yerlerden tüylerimi diken diken eden bir korku uyanıyor. Ama... o tamamen yabancı değil. Yüz hatlarında Lenore ve Hector'u görüyorum ve Damian'ın yaramazlığı dişleri görünen gülümsemesinde yansıyor. Damian da orada olmasaydı...

Fotoğraflara bakınca, onun daha genç halini gördüğümü sanabilirim, ama o her fotoğrafta orada, hiç tanımadığım bir genç olarak.

Küçük çocuğun sırttan yüzüne bakarken ağzım kuruyor. Damian olmayan küçük çocuk.

"Bu, büyükannenin bahsettiği ofrenda, değil mi?" Sessizliği doldurmak için kendimi zorlayarak soruyorum, ama kafamın içinde başka bir soru dönüp duruyor. "Ve bu... bir tür sunak mı?"

Damian başını sallar. "Her ofrenda farklıdır, ama genellikle hepsinde resimler, mumlar, hatıra eşyaları ve yiyecekler bulunur. Büyükbabamın ofrendasında pan de muerto, tamales, atole gibi şeyler koyarız. Temel olarak, en sevdiği şeyler. Coco'dan hatırlayacağın gibi" —bana eğlenceli bir gülümseme atar

— "Día de los Muertos'ta, yaşayanlar ve ölümler arasındaki perde geçici olarak kalkar, bu da yılın tek zamanında ölen sevdiklerimizle yeniden bir araya gelebileceğimiz anlamına gelir. Bu" — ofrenda'yı işaret eder — "onların ruhlarını bize geri getirmek için."

Bir kez daha, tapınağın iki yanındaki yuvarlak masaları dolduran tüm tabakları gözlerimle tararım.

"Yani... bu yemekler adak mı?" Bu bir soru değil, daha çok onun kültürünü ve hayatlarının önemli bir parçası olan bu bayramın anlamını anlamama yardımcı olmak için bir teyit. Özellikle de sadece saygılarını sunmak için bu kadar uzaklara ve kısa bir süreliğine seyahat ediyorlarsa.

"Doğru. Buñuelos" — Damian'ın bakışlarını, birkaç dakika önce koyduğu tabağa takip ediyorum — "büyükbabamın en sevdiği tatlıydı. Eğer geri dönerse, eminim ki bunlar için dönecektir."

Dikkatim bir kez daha ofrenda'nın üstündeki fotoğraflara, o fotoğraflardaki Damian'ın gülümseyen yüzüne kaydı. Büyükbabasının nazik yüzüne. Ve hala hayatta olan Navarro'lar arasında dikkat çekici bir şekilde eksik olan o küçük çocuğun yüzüne.

O korku hissi yoğunlaşıyor ve Damian'a bakıyorum, kalbim o sormadığım sorunun ağırlığıyla acıyor. Kendimi soramayacağım bir soru.

Bunun yerine, "Bunu her yıl yapar mısınız?" diyorum.

Damian, bir sonraki sözlerini dikkatlice seçerek, ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Büyürken, Newport'ta kutlardık, ama bu, dedem ölmeden ve büyükannem Guadalajara'ya taşınmadan önceydi. Çünkü ikisi de burada büyümüş, tanışmış ve evlenmişlerdi ve büyükannem, kalan günlerini

günlerini onun mezarının yakınında geçirmek istedi. Şimdi kutlamayı iki yer arasında bölüştürüyoruz."

Büyükbabasının nasıl ve ne zaman öldüğünü sormuyorum; fotoğraflara bakılırsa, en yenisi Damian'ı on altı yaşlarında gösteriyor. Böyle derin bir kaybın üstesinden gelmek için zor bir yaş.

Annemin teşhisi konduğunda benim yaşımdan çok da küçük değildi, fark ediyorum.

Bu düşünce bir kamyon gibi üzerime çöküyor ve ne yapacağımı bilemiyorum — onun da benim deneyimlerimin beni şekillendirdiği gibi, onu şekillendiren önemli bir travma yaşadığı düşüncesi. Damian'ı her zaman başka bir oyuncu, bir fuckboy, her şeyi ve herkesi satın alabileceği için kaybedecek hiçbir şeyi olmayan zengin bir pislik olarak görmezden gelmek çok kolaydı.

Ama şimdi bunun doğru olmadığını anlamaya başlıyorum.

Sonuçta, servet bile ölümden kurtaramaz.

Göğsüm sıkışıyor ve yeni keşfettiğim takdir ve saygıyla ofrenda'ya bakarken gözlerim yaşıyor. Şanslıyım, annem hala burada, hala hayatta. Ama bunu görmek, Damian'ın bu bayram hakkında bana anlattıkları... Ölümün son olmadığını güçlü bir şekilde inanan insanlar olduğunu bilmek bana bir tür huzur veriyor. Umarım haklıdırlar.

"Çok güzel... Ölülerin bizi gerçekten terk etmediği fikri."

Damian, alaycı bir kahkaha gibi gelen bir nefes verir ve ona baktığımda, yakışıklı yüzünü bozan yıkık ifade beni şaşırtır. Başını sallar, gözlerime bakmaz.

"Keşke bu doğru olsaydı." Sonra ofrendadan uzaklaşır ve arkasını dönmeden uzaklaşır.

Sonraki birkaç saati, Lucia'nın evinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki Guadalajara'da bulunan tarihi bir mezarlık olan Panteón de Mezquitán'da, Damian'ın büyükbabasının mezarını ziyaret ederek geçiriyoruz. Damian'ın dedesinin ofrendası gibi, mezarlık da sayısız renkle bezenmiş, mezarların ve mezar taşlarının arasına asılmış karmaşık kesimli bayraklar, şeker kafatasları ve Damian'ın "cempasúchil" dediği turuncu kadife çiçekleri (ölü çiçeği)

veya flor de muerto - ölülerin çiçeği) ve kırmızı horoz ibiği çiçekleri o kadar bol ki, sadece bu yerde milyonlarca çiçek olmalı.

Kendimi buraya ait hissetmesem de, Damian'ın büyükannesi nazik davranıyor ve bana kocasının mezarını temizleme ve mumlar, çerçeveli fotoğraflar ve kişisel hatıralarla süsleme sürecinde yardımcı oluyor — tıpkı evindeki ofrenda gibi. Damian ve babası da yardım ediyor, Lenore ise sessizce kenarda durup mezar taşının önüne koyduğumuz buketleri özenle düzenliyor. Süslemeler bittiğinde ve adaklar yerleştirildiğinde, Lucia, Hector ve Damian'ın her birinin abuelo'larına dua edip saygılarını sunmalarını saygıyla dinliyorum. Sonra bir süre, sıcak öğleden sonra ve daha sonra akşam havasının, etrafımızdaki mumların ışığının ve yakınlarda çalan geleneksel müziğin tadını çıkarıyoruz. Tüm bunlar, mezarlığı saran manevi atmosfere katkıda bulunuyor.

Navarro ailesi o saatler boyunca hiç konuşmaz, Lucia'nın evine dönüp akşam yemeği için masaya oturduğumuzda bile. Birkaç kez, Lucia'ya yemeklerinin ne kadar *lezzetli* olduğunu söylemek için sessizliği bozmak isterim, ama dilimi tutarım... ve damaklarımdaki cesur lezzetlerin çeşitliliğinden neredeyse kaçan iniltiyi de. Daha önce hiç duymadığım, bırakın denemeyi, hiç tatmadığım o kadar çok yemek var ki (Meksika mutfağı hakkındaki bilgim her zaman çoğunlukla tacolarla sınırlı kalmıştır) ve hepsini tabağıma yeterince hızlı alamıyorum. Lucia iştahımdan memnun görünüyor, ara sıra masanın karşısından bana gülümsüyor. Birkaç kez Damian'ın da beni izlediğini fark ediyorum, ancak ifadesini tam olarak anlayamıyorum.

Akşam yemeği bittiğinde saat geç olmuştu ve sonra hep birlikte, neredeyse acı verici bir sessizlik içinde mutfağı temizledik. İşimiz bittiğinde Damian'ın ailesi, bir iki saat daha mezarlığa döneceklerini söyleyerek Damian ve Lucia'nın cevap vermesine bile fırsat vermeden hepimize iyi geceler diledi. Onlar giderken, Hector'un bana bakışındaki merakı kaçırmıyorum, sanki bir karar vermeye çalışıyor gibi, ama bakışı o kadar kısa sürüyor ki, hayal mi gördüm diye emin olamıyorum.

Hector ve Lenore'un ayrılması Lucia'yı şaşırtmaz, o da bütün gün bana gösterdiği içten nezaketle bana gülümser.

"Bu yaşlı kadının erken yatmasına izin verin, kemiklerim eskisi gibi değil... ve biraz yalnız kalmak istiyorum. Damian size odanızı gösterecek. Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim."

Onun uzattığı eli sıkarken boğazıma bir yumru yükseldi. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Dikkatini Damian'a çeviren Lucia, onun yüzünü tutup yanağına öpmek için kendine doğru çeker. "Buenas noches, mi cielo," diye fısıldar.

"Sana da iyi geceler, abuelita," diye fısıldadı Damian, dudaklarında ona hiç yakışmayan, ama o kadar içten ve sevgi dolu bir gülümsemeyle, ki benim kalbim bile atlamaya başladı.

Lucia kendine güzel bir melodi mırıldanarak uzaklaşırken, Damian'a bakıyorum ve günün yorgunluğunun üzerime çöktüğünü hissediyorum. Ona nerede uyuyacağımı sormadan, Lucia utangaç bir şekilde omzunun üzerinden sesleniyor, "Oh, bu arada. Seninle yatmaya çalışabilir."

"Ne?" Damian ve ben bu kelimeyi boğazımızda takmış gibi kalıyoruz ve ben bir adım geri çekilip aramızda mesafe bırakıyorum, yüzüm dehşetle kaplanıyor.

Lucia, fark etmediğim köpeğine başıyla işaret eder. Köpek mutfığa girmiş ve dikkat çekmek için çıplak kafasını Damian'ın bacağına vurmaktadır. "Xolo," der Lucia, sanki cevap çok açıkmiş gibi. "Misafirimiz olduğunda çok sever." Damian ve ben ona şaşkın şaşkın bakarken, Lucia masum masum gözlerle bize bakar. "Neden? Ne demek istediğimi sandınız?"

Ama ikimizin de cevap vermesini beklemez ve odadan çıkarken dudaklarının köşelerinde şeytani bir gülümseme belirir... Gözlerindeki ışıltı, ne demek istediğini çok iyi bildiğini gösterir.

Yalnız kaldığımız anda hava değişir, statik elektrik gibi yüklenir ve çatırdar. Damian gülerek geçiştirmeye çalışsa da, büyükannesinin bile fark edebileceği aramızdaki bu ağır çekimi görmezden gelmeye çalışsa da, onun da bunun farkında olduğunu biliyorum.

Ve şimdi bizi ateşleyecek tek bir kıvılcım yeterli.

CHAPTER TWENTY

✦ *Damian* ✦

Logro resistirlo todo, salvo la tentaci3n - Her Şeye direnirim, ama ayartılmaya değil.

Çeviri: Hepimiz sonunda arzularımıza yenik düşeriz... ve ben de bir istisna değilim.

Blondie'yi uzun, boş koridorda yürürken sessizlik boğucu. Xolo yanımızda büyük adımlarla yürüyor ve cildimin altında tüm vücudumu ateşe veren bir sıcaklık dalgası var. Nasıl ya da ne olduğunu açıklayamıyorum, ama bu sabah, ailemle birlikte çıktığımız o garip uçak yolculuğundan beri aramızda bir Şeylerin değiştiğini hissediyorum. İkimiz de rol yapıyoruz, gerekli gösteriyi yapıyoruz, bunu biliyorum, ama sözlerimizin arkasında gerçeklik de var, bundan eminim. Benim sözlerimde kesinlikle gerçeklik var.

Ya da belki yanılıyorum ve hiçbir Şey değişmedi, sadece farkına vardığım için kendi derinleşen duygularımı fark ediyorum. Cadılar Bayramı'ndan beri, o duygular ve o, odaklanabildiğim tek Şey, varlığı etrafımda sürekli bir ağırlık, en yoğun nemden daha ağır, oksijeni benden alan bir ağırlık.

Anlamdan.

Bu duygu... *İşte* bu yüzden Tekrar Yok kuralını koymuştum, romantik bağlardan uzak durmuştum. Her türlü bağdan uzak durmuştum

Çünkü *bu... bu* her ne ise, benim olduğumu iddia ettiğim her şeyi tehdit ediyor. Kalbimin parçalanmış kalıntılarını korumak için kalkan görevi gören maskeyi yerinden söküp atmakla tehdit ediyor.

Bu oyunu sürdürebileceğimi sanmıştım. Aramızdaki gerekli mesafeyi koruyabileceğimi sanmıştım ve belki başka biriyle bunu başarabilirdim.

Ama Blondie sıradan biri değil ve şimdi anlıyorum ki, ondan hoşlanmayacağımı düşünerek kendimi kandırıyormuşum. Bu ilişkiden bağlanmadan çıkabileceğimi bir an bile düşünmek aptalcaydı.

İşte bu yüzden onu tanımak istemedim. Bir yanımda, eğer tanırsam, ona yaklaşmama izin verirsem

—bir şeyler hissetmemek imkansız olurdu. Ve hissediyorum.

Her şeyi hissediyorum.

Merak etmeden duramıyorum... Bu his ne zaman sahte olmaktan çıkıp gerçek bir şeye dönüştü? Gerçekten istediğim bir şeye? Belki The Breakers'da, Instagram için öpüştüğümüzde? Ya da daha da önce, belki arabamda öpüştüğümüzde? Beynimi zorluyorum ama tam olarak ne zaman olduğunu belirleyemiyorum ve ne kadar denersen, onu sevdiğimi fark etmeden önce ona ne kadar aşık olduğumu o kadar çok düşünüyorum. Ve geçen gün kütüphanede beni öptüğünde... Sanırım o zaman gerçekten farkına vardım - bilinçli olarak değil, ama Halloween o treni tam hızla yola çıkarmadan önce tekerlekleri döndürmeye yetecek kadar.

Ve şimdi? Şimdi, mahvoldum. Aramızda bir sınır koyabileceğimi, fiziksel ve duygusal olmayan bir ilişki sürdürebileceğimi sanmıştım, ama onu burada görmek? Ailemle birlikte, büyükannem onu sorgusuz sualsiz kucaklarken? Jamie'nin olmadığı bir geleceği hayal edemediğim için, hiç cesaret edemediğim bir gelecek şekilleniyor. Hala mücadele ediyorum, ama... o öldüğünden beri ilk kez, parlak altın bir ışık, dünyamın acımasız karanlığına girmeye başlıyor ve o geleceğin nasıl olabileceğini hayal etmek *istediğimi* fark ediyorum.

Ve her versiyonunda Blondie'yi görüyorum.

"Daha önce," diye başlıyor, koridorda yürürken aramızdaki sessizliği bozarak. Parmaklarım, sesinin yatıştırıcı ritmine karşı içgüdüsel olarak kıvrılıyor ve onu kendime çekmemek, o parmaklarımı onun vahşi buklelerinden geçirmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Bu kötü bir fikir olur. Ona da öyle söyledim. Ama bu, o cazibenin ortadan kalktığı anlamına gelmiyor.

Göğsümde yanan alevler, kendimi ona bakmaya zorladıkça daha da
O kızarıyor.

Yüzümü analiz ediyor, sanki ihtiyatlı ifadem bir matematik denklemiymiş gibi.

Çözülmeyi bekleyen bir soru var ve dişleri alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor, bakışları düşünceli. Sanki dudaklarının kenarında biriken, söylemeye cesaret edemediği soruyu sormalı mı, sormamalı mı diye kararsız gibi.

"Evden çıkmadan hemen önce," kararlı bir nefes alarak devam ediyor, "büyükbabanın ofrendasındaki resimlerin bazılarında küçük bir çocuk gördüm."

Soğuk bir titreme damarlarımdaki ateşi söndürdü, sanki kafama bir kova su dökülmüş gibi. Tüylerim diken diken oldu, kollarımdaki ve ensemdeki tüyler sertleşip protesto edercesine dikildi.

Sadece kırk sekiz saat önce, bunun için çok erken olduğunu düşünmüştüm. Ona bunu anlatmak için. Duygusal olarak bunu dile getirebilecek kadar hazır hissetmek için. Ama bunu sonsuza kadar erteleyemem, artık olmaz. Onun hakkında, annesi hakkında bildiklerimi düşününce... bu adil olmaz.

Zamanı geldi. Bunu unutmak için değil, bunun asla mümkün olacağını sanmıyorum, ama olanların olduğunu kabul etmek için. Artık bunu tabu olarak görmemek, ailemin yapmaya kararlı olduğu gibi, yılda bir gün dışında asla konuşulmayacak, düşünülmeyecek bir şey olarak görmemek için. Ama bunu konuşmak için.

Acımı gerçekten dinleyecek biriyle paylaşmak.

"Onun belki bir kuzenim olabileceğini düşündüm," Blondie, ben konuşacak cesareti bulamadan yumuşak bir sesle mırıldanıyor. Koridorda yavaşça ilerlerken, gözünün ucuyla bana temkinli bir bakış atıyor. "Ama... burada sadece ikimiz olduğumuza ve o fotoğraflarda başka aile üyesi olmadığına bakılırsa, sanmıyorum."

"Jamie," diye boğuk bir sesle söylüyorum, adı ağzımda yabancı ve garip geliyor, sanki dilim artık heceleri anlayamıyor ya da rahatça telaffuz edemiyormuş gibi. En son ne zaman kendime bunu yüksek sesle söylemeye izin vermişim? "Küçük kardeşim."

Göğsümü kaplayan ateş, yerini gözlerime bırakır ve şimdi acımasızca yanmaya başlar. Dört yıl boyunca biriken acı, tek bir an içinde patlamaya hazırdır. Blondie'nin gözyaşlarını görmemesi için başımı eğiyorum.

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum." Tonunda dikkatli, ama ikimiz de onun gerçeği anlayacak kadar zeki ve algısı güçlü olduğunu biliyoruz.

belki de bu konuya çok yakın olduğu için, kendi geleceğinde onu bekleyen şeylere çok yakın olduğu için, ilk söyleyen olmak istemiyor.

"Vardı."

Blondie, boğuk nefesimle adımları sendeler ve ben de yürümeyi bırakınca Xolo da durur, büyük gözleri bize sabitlenmiş, kuyruğu sallanıyor, o tek kelimenin içerdığı trajediden tamamen habersiz. O hareketsiz duruyor, gözlerime bakmıyor ve ağır bir sessizlik içinde, Xolo bacaklarımızın arasında sıkışmış halde, konuşmak istemeden, ya da belki de konuşamadan, koridorun ortasında öylece duruyoruz.

Henüz çok geç değil, diyor bir ses kafamın içinde. Bu konuşmayı başlamadan bitirebilirsin. Başka bir şey söylemene gerek yok.

Ama sonra gözlerim sanki yerçekimi tarafından çekiliyormuşçasına Blondie'nin gözlerine kayıyor ve yüzündeki yıkılmış ifade, bunu fark etmemi sağlıyor. Aramızda inşa ettiğimiz duvar hiç bu kadar ince ve kırılgan olmamıştı. Tek bir kelime yeter. Bir kelime daha ve onu yıkabilir, tüm yalanları ve eksiklikleri geçmişte bırakabilir, dünyadan sakladığım beni ona gösterebilirim, çünkü kendimi güvende hissetmemin tek yolu bu.

Bu adımı atmaya hazır olup olmadığımı hala bilmiyorum, ama biliyorum ki atmazsam, şimdi korkaklığa yenik düşersem, ona karşı... ya da kendime karşı dürüst olabilmek için bir şansım daha olmayabilir. Ya geri çekilirsem? Ya yalan söylersem? Ronnie'nin beni uyardığı şeyi yapmış olurum. Öyle dememiş miydi? Eğer bunu mahvedersem, Blondie bir daha kimseye güvenemeyebilir, özellikle de bana.

Hislerimi artık bildiğim halde bu riski almaya hazır mıyım?

Açıkça söylemedi ama Blondie'nin bana karşı hislerinin değiştiğini hissedebiliyorum. Belki benimkiler kadar değil (ya da aynı yönde değil) ama onun benden nefret etmesinden kurtulmayı başardım, bu da bir şeydir. Kısa sürmüş olsa da, o nefretin ardında nasıl biri olduğunu biraz olsun görebildim ve onun nefretinin boş bir şey olduğunu anladım. Ve hayatımda beni oraya mahkum eden o karanlık yere asla geri dönmek istemiyorum.

Hayır, dürüst olmanın zamanı geldi. Blondie'ye... ve kendime. En azından bu konuda.

"Jamie, o..." Boğazımdaki yumru beni sessizliğe boğmaya kararlı gibi, ama engeli aşıyorum. "Dört yıl önce, sekiz yaşında öldü.

glioblastoma vardı. Beyin kanseri," diye açıklıyorum, kaşları soru işareti şeklinde kırışınca. "Her şey çok hızlı oldu."

Ağzını açıyor ama hemen kapatıyor, yüzümü inceliyor, yüzüm onun bakışlarının altında kayboluyor. "Ben..." Sesi boğuk, boğazını temizliyor ama sadece çekingen bir "Bu çok kötü" diyebiliyor.

"Bu yüzden ailemle ilişkilerim çok gergin," diye açıklamaya çalışıyorum, son dört yıldır içimde tuttuğum öfke, ağzımdan çıkan kelimeleri oluşturan harflerin her keskin çizgisine ve kıvrımına sızıyor. "Herkes hayatına devam etmek, unutmak istiyor, ama ben... yapamıyorum. Onu da affedemiyorum."

Yüzünde bir anlık şüphe belirir. "Kardeşin mi?"

Başımı sallarım, tırnaklarım avuç içlerimi ısıtır. "Hayır, babam."

Arkamı dönüp yürümeye başlıyorum, sakinleşmek için hareket etmem gerekiyor, çünkü Blondie'nin şaşkın bakışları sığır damgası gibi sırtımda yanıyor. Birkaç saniye geçiyor, sonra o da yanıma yaklaşıyor, nefesi düzensiz. O konuşmadan ben konuşuyorum, sorusunu hissediyorum, sözler içimde kırık camlar gibi, önemli yerlerimi kesiyor.

"Jamie'ye teşhis konulduğunda, prognoz çok kötüydü. Pediatrik kanser araştırmaları zaten ciddi şekilde yetersiz finanse ediliyor ve glioblastoma son derece agresif bir kanser türü; doktorlar, onun şansının çok az olduğunu, tek gerçek şansının kök hücre veya gen tedavisi gibi deneysel tedavileri denemek olduğunu söylediler."

Blondie'nin sessizliği şimdi farklı geliyor ve düşüncelerimi toparlamak için verdiğim kısa aralıkta, annesi hakkında da benzer bir şey söylenmiş olabileceğini merak ediyorum. İkisinin de iyiliği için söylememiş olmasını umuyorum.

Omuzlarımızın neredeyse birbirine değdiği dar alanda, başka bir soru daha var. Soru şu: *Bunun babanla ne ilgisi var?*

Her şeyle, diye cevaplıyorum.

"Babam reddetti." Blondie'nin boğuk nefesini duyunca, durumu açıklığa kavuşturuyorum (onu savunmak için değil, asla savunmak için değil, sadece o zamanki durumu tam olarak anlayabilmesi için): "Aile şirketi konusunda çok açık bir şekilde deneyim karşıtı bir tutum sergilemişti. Kişisel inançlarından dolayı değil, hissedarlarının 'etik' kaygıları vardı." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Yani, Hallazgo bu ilaçları üretirse ve bir şey ters giderse, kendilerine düşebilecek yasal sorumluluktan ödleri patlıyordu

. Ve babamın bu dünyada en çok değer verdiği şey nedir?"

Blondie, sanki cevabı arkamızdaki boşlukta, ayak izlerimizin hayalinde bulacakmış gibi omzunun üzerinden bakıyor. Bulamayınca dikkatini tekrar bana çeviriyor, o büyük yeşil gözleri gözyaşlarının parlaklığıyla parlıyor.

"Babasının mirasını korumak," diyorum gülmeden. "Onun gözünde bu sadece maddi bir kumar değil, şirketin adı için bir riskti. *Marka*," alaycı bir şekilde ekliyorum. "Yani, hangisinin onun için daha önemli olduğunu tahmin edebilirsin: o tavrını korumak mı, yoksa ölmek üzere olan oğlunun hayatını kurtarmak için tek şansı olan bu fırsatı onlara siktir edip gitmelerini söylemek mi?"

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Blondie'nin sıcak dokunuşunu elimde hissediyorum. Parmakları cildimde titriyor.

"Çok üzgünüm, Damian."

Kalbim öfkeyle, kederle, hiddetle, ama her şeyden önce, bazen öngörülemez ve şaşırtıcı, ama *her zaman* akıllı ve güzel olan bu kıza duyduğum özlemle çalkalanıyor. Jamie'nin ölümünden bu yana geçen dört yıl boyunca, o sadece elimi tutarak benim için ailemin yaptığı, hatta yapmaya çalıştığı şeylerden daha fazlasını yaptı.

Aptalca bir şey yapmadan, eğilip onu öpmeden önce kendimi geri çekiyorum.

"Söylemeye gerek yok, lise yıllarım berbat geçti," diye hayıflanıyorum. Üniversiteye gitmeden önceki son yılını düşünürsek, onun da bana hak vereceğini biliyorum. "Önce, onuncu sınıfa başladıktan hemen sonra dedem öldü, ardından büyükannem taşındı. Sonra Jamie... son sınıfta."

Gözümün ucuyla, loş ışık ve gölgelerin içinde yüzünün değiştiğini görebiliyorum — dudaklarını büzüşmesi, kaşlarının çatılması — ve Ronnie'den onun geçmişini öğrendiğimde benim de fark ettiğim şeyi mi fark ediyor acaba diye merak ediyorum. Kişisel deneyimlerimizin, zaman çizelgesine kadar birbirinin garip bir yansıması olduğunu.

"Nasıl olur..." Sesi kesildi ve söylenmemiş sözlerin ağırlığı bakışlarımı yüzüne çekti. Önceden tuttuğum el şimdi gözlüğünün sağ kolunu sıkıca kavıyordu ve gözlüğü kayma tehlikesi olmamasına rağmen birkaç milimetre kaydırdı. Onun maskeleydiği şeyleri bilmesem, onu daha çok sevmeme neden olacak birçok küçük tuhaflığından biri.

Uzun bakışlarım altında yanakları kızardı.

"Neden Jamie'yi onurlandırmadık?" Sesi tereddütlü. Kararsız. Sanki utanmış ya da sorarak beni kırmaktan korkmuş gibi.

Onu sakinleştirmek için gülümserim. Anlamaya çalışması bile benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli. "Día de los Muertos birkaç gün sürer. Bugün, büyükbabam gibi kaybettiğimiz yetişkinleri anıyoruz. Dün ise çocuklardı." Yılın tek günü, ailem açıkça yas tutmasına izin veriyor, ama o zaman bile, annem ve babam acımasız kayıtsızlık örtüsünü giymeye devam ediyor, Jamie'nin hayatını kutlama bahanesiyle onu gizliyorlar, sanki acımızı kabul etmek utanılacak bir şeymiş gibi. Sanki kabul edecek acıları kalmamış gibi. Benim gibi değil. Bir sonraki kelimeleri zorla söylerken, hıçkırıklar boğazımdan çıkmak istiyor. "Jamie'nin ofrenda'sı ve mezarı Newport'ta, ama büyükanne burada da onun için bir ofrenda hazırladı. Dün onu andık."

Blondie'nin tek cevabı yavaş, düşünceli bir baş sallama.

"Üzgünüm," diye ekliyorum, sanki onu zorlamadan sessizliği bozmayacakmış gibi görüldüğünde. "Bütün bunları sana yüklemek istemedim." Ama bir kez başladım mı, kendimi durduramıyorum. Her zaman kaburgalarımın arasına sıkıştırdığım bıçağı alıp, ona içimi dökmekten kendimi alıkoyamıyorum. Acı bir iç çekiş boğazımı yakıyor. "Bazen, anne babam gibi olup her şeyi untabilmeyi diliyorum." Bu acıyı atlatabilmeyi diliyorum. Jamie'nin hayatta olduğu gerçeğinde mutluluk bulabilmeyi diliyorum, ama yara hala çok taze. "Ama ben..."

"Belki de onlar da atlatamamıştır," diye Blondie araya girerek gözlüklerini tekrar düzeltir. "Belki de sadece içlerine atmakta daha iyilerdir."

Burnumdan nefes alıp verdim. Bu da bir bakış açısı. Ve benim söyleyeceğimden kesinlikle daha nazik. Ailem kaçma konusunda uzmandır.

Berbat kararları bir kenara bırakırsak, bir noktada kardeşimin yasını tuttuklarına şüphem yok — belki de kendi tarzlarında hâlâ tutuyorlardır — ama sorun şu ki ben bunu hiç görmedim. Ve onlar hayatlarına devam etmeye, onun ölümünün hiç olmamış gibi davranmaya o kadar odaklanmışlar ki, sadece kendileri için değil, benim için de durumu daha da kötüleştirdiklerinin farkına varmamış gibiler. Jamie'yi kaybeden tek kişiler onlar değildi ve onların bunu kabul etmelerine *ihtiyacım vardı*. Onlara bu kaybı ifade etmeme izin vermeleri gerekiyordu.

Onlara bu kaybımı ifade etmeme izin verilmedi.

İşte o zaman isyankar davranışlar başladı. Çünkü acımı sağlıklı bir şekilde dışa vurmazsam, geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Kendimi yok etmek.

"Evet," diye mırıldanıyorum, ellerimi ceplerime sokup gözlerimi yere indiriyorum, düşüncesizce adımlarımıza bakıyorum. "Belki."

Koluma konan bir el beni tekrar durmaya zorlar ve ben de pes ederek adımımı yarıda keserim, kalbim boğazıma çıkar. Sarışının gözleri yüzümün yanına dikilir ama bu sefer ona bakmaya cesaret edemem. Çok açık, çok hassasım. Öfkemin, acımın çirkin gerçeğini görecektir.

Ama bu onu korkutmuyor gibi görünüyor, çünkü elini çeneme koyup yüzümü ona çeviriyor, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Ne olursa olsun, hissettiklerini hissetmenin bir sakıncası yok bence."

Dokunuşu sadece bir an sürer, parmaklarının hissini cildime ve hafızama kalıcı olarak kazımak için yeterli bir süre, sonra elini indirir.

"Bu hafta sonu onların hayatlarını kutlamak için olduğunu biliyorum, yas tutmak için değil, ve bence bu harika bir bakış açısı, ama aynı zamanda senin de daha önce söylediğin gibi, söylemesi kolay, yapması zor. Bazen geçmişte takılıp kalırız ve her şeyi unutmamız gerektiğini, sanki hiç olmamış gibi davranmamız gerektiğini ya da sadece olumlu yanlarına bakmamız gerektiğini düşünürüz, çünkü herkes öyle yapıyor gibi görünür. Çünkü bu şekilde, bunun sizi etkilemediğini ya da acınızı aşmayı başardığınızı gösterirsiniz. Ve bazı şeyleri bırakmamız gerekir." Sözleri keskin bir acı içeriyor ve onun babasından bahsettiğini düşünmeden edemiyorum. Onu sınırsız ve koşulsuz sevmesi gereken adamdan, ama sırf farklı olduğu için onu terk etmeyi seçen adamdan. Özel olduğu için.

"Bazı şeylere tutunmaya değmez," diyor ve o anda, Blondie'nin sperm donörüne duyduğu çocukluk sevgisine tutunan herhangi bir parçası varsa, o da bu sözle yok oldu. Yıpranmış bir iplik parçası gibi kesildi. "Ama diğer şeyler..." Yine uzanıp alnımdan sarkan bir saç telini itip avucunu yanağıma koyuyor. "Önemli şeylere tutunmak sorun değil. Henüz iyileşmemiş olmak sorun değil. Hâlâ üzgün olmak *sorun değil*."

Blondie'ye olan hislerimin farkında olmasaydım, bu sözler benim için bir uyanış olurdu. Sadece onun anlayışlı ve empatik olması nedeniyle değil, çünkü... o anda, o duyguyla, o kadar çok dedeme benziyordu ki, onun bugün gerçekten bizimle birlikte olduğuna inanmaya başladım.

"Büyükbabam gibi konuşuyorsun," diye düşünürüm. "O da aynı şeyi söylerdi."

Blondie'nin dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sanırım ben istenmeyen bilgelikle doluyum."

Elini tekrar çekmek için hareket etti, ama mantıksız tarafım onu yapamadan yakaladı ve sıcak avucunu cildime bastırdı. Bu tarafım, "*Kuralların canı cehenneme. Ne istersen o olurum*" demek istiyordu.

"Ah, evet." Yaklaşıyorum, tutuşum sabit, kalbim yanaklarında yayılan kızarıklığın muhteşem manzarası karşısında hızla atıyor. "O zamanlar, çıkarlı düşman olalım demiştin. Çok akıllıcaydı," diye alay ediyorum, ama aslında söylemek istediğim şey, *senin düşmanın olmak istemediğim. Arkadaşın bile olmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Daha fazlasını istiyorum.*

Nefesi kesildi ve sesi benimki gibi kısıldı, "Unuttuk demiştin, ne oldu?" diye fısıldadı.

Keşke bakışlarındaki bu yeni soruyu çözebilseydim. Keşke şu anda benim hissettiklerimi o da az da olsa hissediyor mu, yoksa cinsel çekim, umabileceğim tek karşılıklı duygu mu, anlayabilseydim.

Bu delilik. Daha geçen hafta, bu sadece karşılıklı yarar sağlayan, tamamen platonik (eğer öyleyse) bir anlaşmaydı. Ama şimdi...

Ne kadar çabuk tersine döndü.

Boğazımı temizliyorum. *O seninle ilgilenmiyor*, içimdeki azarlayan ses diyor. Ve bu hatırlatma ile kafamda, elini bırakıyorum.

Geri çekilip, düşünmek için aramızda biraz mesafe bırakarak, evde nerede olduğumuzu fark ediyorum. Dönüp, birkaç adım daha atıp sağımızdaki açık kapının önünde duruyorum. "İşte odan."

Sarışın kız bana göz kırpmıyor, yüzünde bir kez daha doğru şeyi söylemeyi düşünüyormuş gibi ya da sözcükler dilinin ucunda, sadece söylenmeyi bekliyormuş gibi çelişkili bir ifade var.

Ama konuşmaz. Bunun yerine, bakışlarını indirir ve yanımdan geçerek yatak odasına girer. "İyi geceler."

Kapıyı kapatmaya başladığında Xolo ayaklarımın dibinde sızlanıyor ve bu ses (ya da kendi aptallığım) beni harekete geçiriyor, elimi uzatıp onu durduruyorum. Avucum ahşaba çarpıyor ve Blondie kapı ile çerçeve arasındaki aralıktan bana bakıyor.

Bu kötü bir fikir, diye uyarıyor vicdanım, ama bilmem gerek.

"Ciddi miydin?" Kendimi mantığımın aksine sorarken buluyorum, beynim ağzımdan dökülen kelimelere yetişemiyor. "Yoksa alkolün etkisi miydi?"

Blondie'nin kaşları bir saniye için çatıldı, sonra yüzünde anlama ifadesiyle yerini aldı.

Vicdanım haklıydı. Bu kötü bir fikir. Berbat bir fikir. Bunu düşünmemem bile gerekirdi, göğsümdeki acı bunun kanıtı. Hemen buradan gitmeliyim.

Çünkü Blondie'ye bu kadar yakınken, onunla yatmanın *neye* yarayacağını sanıyorum ki? Beni artık nefret etmiyor olabilir (sanırım), ama bu beni sevdiği anlamına da gelmez. Kahretsin, bana karşı romantik hisleri olmadığını çok net bir şekilde belirtmişti. Ne şimdi, ne de gelecekte.

Bana gelince, *hislerime* gelince... Bir süredir ona, herkese karşı rol yapıyorum, ama artık bağlanmamış çapkın rolünü inandırıcı bir şekilde oynayabileceğimden emin değilim. Özellikle de onunla tekrar yatarsam. Çünkü Blondie ile seks yapmak sadece maskeyi düşürmekle kalmayacak. Maskeyi ve benim rol yaptığım her şeyi küle çevirecek.

Ve yine de, çoktan gitmem gerekirken, Blondie'nin bakışlarını tutuyorum, her nefesim beklentiyle kesik kesik. Akıllıca olmayabilir, tüm anlaşmayı mahvedebilir, ama Cadılar Bayramı'nda ona söylediklerime rağmen, şimdi biliyorum ki, onu istediği gibi elde etmekle hiç elde edememek arasında bir seçim varsa, her zaman ilkinin seçeceğim. Bu süreçte kalbimin pelteleşmesi pahasına bile olsa.

Yutkunduğunda boğazındaki kemik hareket ediyor, saniyeler salyangoz hızında geçerken bu hareket acı verici derecede yavaş. Bunu beni eziyet etmek için kasten yapıyor, bunu biliyorum, ama yine de, onun söyleyeceği en ufak bir ihtimal için bu işkencenin her anını göze alırım...

"Ciddiydim." Sözler, kilisenin kutsal sessizliğinde fısıldanan bir itiraf gibi ağzından dökülüyor.

Dudaklarım ve ağzım tamamen kurumuş. "Şimdi ne olacak?" Tehlikeli bir soru... Cevabı her şeyi değiştirecek bir soru.

Blondie'nin şaşkın ifadesi biraz yumuşuyor. "Sanırım duruma göre değişir."

Kalbim, sanki bu duygular beni gerçekten parçalamaya çalışıyormuş gibi göğsüme çarpıyor. "Neye?" diye ısrar ediyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmadan kapıyı tekrar açar. "Abuela'nın bizi duyup duymayacağına."

Kapı ile çerçeve arasındaki boşluğu ölçüp, onun arkasından boş yatak odasına bakıyorum, içeri adımımı attığım anda geri dönüşün olmayacağını farkındayım. Benim için yok.

"*Yapma,*" diye bir ses içimdeki o kasvetli, ıssız yerden geliyor. Son dört yıldır her bağlantı fırsatını uzaklaştırmamı ve iyileşme umudumu sabote etmemi sağlayan o karanlık yerden. Kaybetmekten ve ihanete uğramaktan o kadar korkuyordum ki, kendime o kendi kendime yaptığım kopukluktan başka hiçbir şey hissetmeye izin vermedim. Beni kederimde yalnız bırakan yer.

Ama yalnız kalmak istemiyorum. Artık istemiyorum. Karanlıkta yaşamaktan bıktım.

Odaya bir adım atıyorum. Blondie'nin kişisel alanına, onun sıcak, altın ışığına giriyorum. Gözlerinin yüzümde dolaşmasını ve ellerinin belime dokunmak için uzanırken tenime değmesini zevkle izliyorum. Boynumun arkasına sarılmak için başımı kaldırıyorum ve...

Koridordan gelen bir havlama sesiyle ondan uzaklaşıyorum ve ikimiz de Xolo'ya bakıyoruz. Xolo, tasmaını sallıyor ve yalvaran gözlerle bize bakıyor, onu da içeri almamız için yalvarıyor.

Gülmemi bastırıp Blondie'den uzaklaşarak elimi kapıya koydum. "Üzgünüm, evlat, ama şimdi muhtemelen görmek istemeyeceğin bir şey yapacağım."

Kapıyı kapatmadan Blondie kollarıma atıyor ve onu en yakın duvara itiyorum, bir elim sol bileğini başının üstünde tutarken, diğer elim çenesinin yumuşak derisini okşuyor. Vücudunun sıcaklığı sarhoş edici, *bu* arzu, aramızdaki ince kumaştan yayılıyor. Parmak uçlarımin altında nabzının hızlı atışını hissedebiliyorum ve onu kendime çekip dudaklarını kovalarken nefesi sığlaşıyor. Çenesindeki başparmağımı hafifçe çekerek dudaklarını ayırınca ağzıma inliyor ve o bana kendini açınca dilimi içeri sokup sesini yakalıyorum.

Çarşamba günü kütüphanede öpüşmemiz aç bir cehennemse, şu anda paylaştığımız öpücük hayatımızı sona erdirecek bir tsunami. Üzerimize çöküyor, ciğerlerimizi dolduruyor, boğulana kadar. Ben tamamen *ona* boğulana kadar.

Dudaklarımı aşağıya doğru indirdiğimde Blondie'nin dizleri titremeye başlar, tüm dikkatimi boğazına veririm ve ulaşabildiğim her santimetreye açık ağızla öpücükler yağdırırım. Çenesini, boynunu, köprücük kemiğini öperken, elleri saçlarımda düğümlenir, vücudu kavislenerek beni kendine çeker, daha fazlasını ister.

Daha fazlasını *istiyor*. Bir nefeslik inilti daha çıkar ve ben onun cildine karşı gülümsemeden edemiyorum. Bu, tekrar tekrar duymak istediğim türden bir ses.

Sonra, onun sürekli çıkardığı küçük inlemelerle coşmuş bir şekilde, ağzını keşfetmeye devam ediyorum ve dilinin dilimin üzerinde her kayışında, beynim onun tadı en sevdiğim şeylerin hepsinin bir arada olduğu gibi olduğunu kaydediyor, özellikle de...

Blondie, uygunsuz bir zamanda kahkaha attığımda geri çekilir ve bana ters ters bakar. "Ne?"

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirip dilime götürdüm ve kalan tadı emdim. "Tadın büyükannemin tamales gibi," dedim, ona şehvetli bir gülümseme atarak.

Yüzünde saf utanç belirir. "Aman Tanrım."

Elini ağzına kapatıp geri çekilmeye çalışır ama çok uzaklaşmadan onu yakalarım. "Hayır, dur." Durmayınca, başını başka yöne çevirip sanki nefesiyle beni öldürecekmiş gibi benim tutuşumdan kurtulmaya çalışınca iç çekiyorum. "Saçmalıyorsun, Dornan." Sözlerimi kanıtlamak için onu öne doğru çekerim ve kollarımın arasında sıkıştırırım, öyle yakın duruyoruz ki başımı eğersem istediğimde onu tekrar öpebilirim. Bu isteğe karşı koyarım ve yerine dudaklarımı kulağının kenarına sürerim. "Hoşuma gitti. Başka yerlerinde tadı nasılmış öğrenmek istiyorum."

Sözlerim onu titretir ve bu onu ikna etmek için yeterli olur, çünkü ağzı anında tekrar ağzıma yapışır. Öpüşürken ellerimi kalçalarına götürür, sonra uyluklarına kıvrıp onu kaldırırım, böylece bacakları belime dolanabilir. Bana sürtünür ve sikim sertleşir, fermuarımın sert ısırığı altında acılar içinde kalır. Onu bu şekilde sikebilirdim - kot pantolonumu aşağı indirip, o muhteşem gözlerine mükemmel uyan güzel yeşil elbisesini yukarı çekip, boşalana kadar onu sikebilirdim. Ama onunla acele etmek istemiyorum. Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum, çünkü daha kaç tane yaşayacağımı bilmiyorum.

Bunu yapmak niyetiyle onu yatağa doğru yürütüyorum ve öne eğilip onu battaniyenin üzerine yatırıyorum. Öpüşmemizi kesip yüzüne bakıyorum, parmak uçlarım çıplak bacaklarında gezerken zevkten göz kapaklarının titremesini izliyorum.

Avuçlarımı düzleştirip bacaklarını açarak kalçalarını yatağın kenarına doğru çekerim, sonra onun önünde dizlerimin üzerine çökerim, sanki o

dua etmek için bir sunakmış gibi. Dindar bir adam olmayabilirim, ama bu konuya gelince, onun hayatının en iyi seksini yaşamasını sağlamak söz konusu olduğunda, tamamen dindar bir adam olurum.

"Siktir, Çarşamba günü beni öptüğünden beri neredeyse hiç durmadan bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum, bacağına iç kısmına alaycı öpücükler kondururken.

"Ben yapmadım," diyor Blondie, sonra elinin arkasını ısıtarak nefesini kesiyor. Kafamı kaldırıp ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Neyi yapmadın? Beni öpmek mi?"

Hadi ama, Blondie," diye mırıldanıyorum, "utangaç olmaya gerek yok. Ayrıca..." Bir öpücük daha - bu sefer uyluklarının tepesine daha yakın, dudaklarımın altında titremesine neden oluyor. "Kontrolü ele alan kadınları severim."

Elbisesi kalçalarını ortaya çıkarana kadar yukarı çekiyorum ve dantelli beyaz külotunu ve ince kumaşın ortasında belirginleşen ıslak lekeyi görünce ağzım sulanıyor. Parmaklarımın ucuyla dantelin kenarını okşayarak onu bir anlığına kızdırdım ve ağzından çıkan iniltiyi zevkle dinledim. Sonra öne eğilip, iç çamaşırıyla birlikte ağzımı onun üzerine kapattım. Dudaklarımın altında kıvrıldı ve boğuk bir "Siktir!" diye bağırdı, bu da onun sıcaklığına karşı gülümsememe neden oldu.

Onu yeterince kızdırdığıma karar verip geri çekildim, sonra külotunu uzun bacaklarından ustaca aşağı kaydırıp arkamdaki yere attım.

"Seni yiyip bitireceğim," diye mırıldanıyorum ve sözümü tutmak için başımı tekrar eğiyorum.

Blondie'nin sırtı, dilimin ilk sıcak dokunuşuyla kavislenir ve ben ağzımı tekrar onun etrafına kapatarak inlerim, titreyene kadar emip yalarım. Elleri saçlarımı tarar, vahşi bir istekle saç tellerini kavrar ve beni kendine çekerken, yüzüme karşı kıvrılır. Klitorisini geniş vuruşlar ve alaycı daireler arasında değiştirerek yalıyorum, ona bunu yapanın ben olduğumun bilinciyle tamamen tüketilmiş durumdayım. Onu kendini kaybetmesine neden oluyorum.

Ve ben de kendimi kaybediyorum. Kalçalarının her hareketi içimdeki ateşi daha da körüklüyor ve ben biraz daha aşağı eğilip dilimin ucuyla girişini yokluyorum, onu inleyecek kadar az alay ediyorum. O kadar tatlı, o kadar duyarlı ki, onun tadında, ağzıma karşı attığı nabızlarda kendimi kaybediyorum.

Birkaç dakika sonra geri çekiliyorum, yüzünü görmek istiyorum, ona ne yaptığımı görmek istiyorum ve onun mahvolmuş ifadesi beni neredeyse boşaltıyor.

dokunulmamış. Kot pantolonum o kadar sıkı ki acı verici. Bir elimle klitorisinin şeklini başparmağımla izlerken, diğer elimle sikimi serbest bırakmak için hareket ediyorum.

"Neden durdun?" diye sorduğunu duyuyorum, sesi kesik kesik bir nefes gibi, ve ben ona şeytani bir gülümseme atıp bacağına pelvisine değdiği yeri öpüyorum.

"Sana tadının nasıl olduğunu söylemeli miyim diye düşünüyordum," diye fısıldıyorum cildine ve o nefesimin sıcaklığından titriyor. "Merak etme, tadı güzel," diye söz veriyorum.

Onu tekrar yalarım ve parmağımı kaygan girişine soktuğumda inler, elim dilimle uyum içinde çalışır. Diğer elimle kendimi yavaşça okşarım, boşalmak için yeterli değil, ama acıyı dindirmek için yeterli. Şimdilik.

Blondie'nin nefesleri dilimin her açgözlü hareketiyle hızlanıyor ve iç duvarları sıkılaşıırken, boşalmasının yaklaştığını hissediyorum. Yüzüne bir şey bastırıyor, yastık olduğunu tahmin ediyorum, klitorisine son bir yalamayla ağzından çıkan çaresiz iniltiyi bastırıyor. Yine acele etmeden, bilinçli bir şekilde onu sararım, doruğunun tatlı, baş döndürücü tadını, orgazmının dilimde titreyen nabzını tadarım.

Gecenin erken bitmemesi için penisini bırakıp geri çekildim, sonra ayağa kalkıp yatağa tırmandım ve dört ayak üzerinde Blondie'nin üzerine eğildim. Yastık hala yüzüne dayalıydı, ama artık onu tutmuyordu, kolları yanlarına uzanmış, göğsü düzenli bir ritimle inip kalkarken vücudu tamamen hareketsizdi. Yastığı çekiyorum, görmek istiyorum - yüzünde bulacağıma emin olduğum mutluluktan uçmuş ecstasy'yi. O anın heyecanında nasıl görüldüğünü gördüm ve şimdi, tamamen parçalandığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Benim tarafımdan.

Blondie'nin gözleri bulanık ve bakışlarımız kesiştiğinde boğazından gevşek bir kahkaha çıkıyor, gamzeleri beni selamlamak için ortaya çıkıyor. Tanrım, o çok güzel. Onu öpmek istiyorum ve kendimi sorgulamadan önce bunu yapmak için eğiliyorum. Belki de yapmamalıyım. Bazı kadınlar bunu kabul etmez, özellikle de benim yaptığım şeyden sonra. Dudaklarımda kalan tadı varken olmaz.

Ama çoktan fark ettiğim gibi, Blondie peşinde koştuğum diğer kadınlar gibi değil. Kolunu sırtıma doluyor, beni kendine çekiyor ve tereddüt etmeden dudaklarımızı birbirine kenetliyor.

Bu öpücük iffetli, yumuşaktı ve bittiğinde ona baktım — yanaklarının kızarıklığına, şişmiş dudaklarına. Tanımadığım bir duygu ile parlayan o güzel yeşil gözlerine. Bu, birlikte olduğum diğer kadınların gözlerinde hiç görmediğim bir duygu.

Her neyse, anlamaya çalışmadan kayboluyor. Bir sonraki anda, Blondie gözlerini aramızda asılı duran, ihmal edilmiş ve sızan ereksiyonuma indiriyor. Utangaç bir gülümsemeyle eğiliyor ve yumuşak parmaklarını uzunluğumun etrafına doluyor, dudaklarımdan bir inilti koparıyor. Gözlerimi kapatıp başımı boynunun kıvrımına bırakıyorum.

"Seninle sevişebilir miyim?" diye fısıldıyorum, sesimdeki gergin titremeye irkiliyorum. Tanrım, sanki hoşlandığım kıza dans etmeyi teklif eden bir ergen gibi konuşuyorum.

Blondie hareketsiz kalır ve buz gibi bir korku içimi kaplar. Yanlış bir şey mi söyledim? Bana oral seks yapmam için izin vermiş olabilir, ama Cadılar Bayramı'nda söylediklerine rağmen daha fazlasını isteyeceğini düşünmekle küstahlık mı ediyorum?

O güldüğünde, bu korkular sonbahar yaprakları gibi dökülür. "Dürüst olmak gerekirse? Yapmazsan seni öldürebilirim."

Rahatlarım, ama korkunç bir gerçek fark edince rahatlığım kaybolur. "Siktir."

"Ne?"

Dizlerimin üzerine çöküp doğruluyorum, saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. "Ben... bunun olacağını beklemiyordum," itiraf ediyorum, geçmişteki Damian'ın bu kadar dar görüşlü olduğu için öfkelenerek, "bu yüzden hiçbir şey getirmedi."

Blondie hemen ne demek istediğimi anlar. "Oh. Şey..." Dudaklarını ısırır, düşünceli ifadesi geri gelir. Sonunda içinden bir karar vererek omuz silker ve "Hap kullanıyorum. Ayrıca, doğurganlık dönemime daha çok var, yani sorun olmaz." der.

Şaşkın bir kahkaha atarım. "Doğurganlık dönemi mi?"

Bana aptalmışım gibi bakar. "Evet, bilirsin. Yumurtlama?"

"Kadınlar bunu takip mi ediyor?" diye sorarım.

Sarışın dudaklarını büzüştürdü. "Ne, zor mu? Basit bir matematik." "Peki ya cinsel yolla bulaşan hastalıklar?" diye karşılık verdim. Bu, sanki bu işi bitirmek için bir bahane arıyormuşum gibi gelmesinden nefret ediyordum bunu durdurmak için bir bahane arıyormuşum gibi gelmesinden nefret ediyordum, ama bir çıkış yolu, uzaklaşmak için bir neden arıyorsam, bu tam da o olurdu. Kendimi tamamen kaybetmeden önce hala hayır diyebilirdim.

O sertleşir. "Umarım bu, gerçekten belsoğumu olduğunu söylemenin bir yolu değildir."

"İnsanlar öyle mi *diyor*?" Nefesimi tutarak, sanki annem en sevdiği parfümün üretimden kaldırıldığını duymuş gibi, mecazi bir inci kolyeyi sıkıca tutarak soruyorum.

Sarışın kız başını sallar. "Sadece Ronnie."

"Ne kadar şok edici," dedim, öfkemizi gizleyemeden. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Belsoğumu ya da başka bir cinsel yolla bulaşan hastalığım *yok*. Yüzde yüz temizim. Ayrıca, o gün neredeyse hayalarımı koparana kadar birlikte olduğumuzdan beri sadece seninle birlikteyim. Yani, ikinci seferden beri," diye ekledim.

Blondie burnunu çeker. "Conwick'te kaldığım süre boyunca birlikte olduğum tek kişi sensin."

Çenem düşer. "Olamaz. Gerçekten mi?"

Bahis skandalından sonra başka kimseyle yatmamış olmasına şaşırmadım – onun yerinde olsam ben de erkeklerden soğurdum – ama ondan önce? Conwick'e başladığından itibaren altı ay boyunca Pound Town'a gidebilirdi.

Ama sonra Ronnie'nin geçen gece partide söylediği sözler aklıma geldi. Blondie'nin aptal eski sevgilisi ve onun hayal kırıklığına o kadar alışmış ki kimseyi hayatına sokmadığından bahsetmişti. Birdenbire, ben de o insanlardan biri olduğum için kendimden iğrendim...

Ve bir daha asla öyle olmamaya karar verdim.

Sabırsızlık Blondie'nin alnını kııştırdı ve bakışlarını kaçırdı, ama yanaklarını kaplayan kızarıklığı gizleyemedi, cildi seksi bir kızıl renge büründü. "Sakin kafana takma," diye mırıldandı. Sonra bana somurtarak ekledi, "Yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Boğazımdan gelen bir kahkaha ile dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve vücudum onun vücudunu sarınca, o mükemmel, baştan çıkarıcı göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Kendimi korumak için yaptığım her şey boşa gitti. Tanrım, ben mahvoldum. "Sadece emir vermeye devam edersen," diyorum, ona yaramaz bir gülümseme atarak. "Bu çok tahrik edici, biliyor musun?"

Ondan sonra konuşmuyoruz ve abuela'nın bizi duymasından duyduğu endişeler, kot pantolonumu ve külotumu indirip onun sıcaklığına gömüldüğümde çoktan unutulmuş oluyor.

Eylül sabahı uyandıgımda onu yatağımda bulduğumdan beri bunun nasıl bir his olacağını merak etmişim. Listede kim olduğunu anladığımdan beri onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istemişim. Ve onu sikmek, hayal ettiğimden ya da hatırladığımdan daha iyi olmasa da, en azından

Blondie'nin vücudu sanki birbirimiz için yaratılmış gibi benimkine uyum sağlıyor, her hareketimiz mükemmel bir uyum içinde. Tek pişmanlığım, kıyafetlerimizi tamamen çıkarmak yerine kenara itmemiz, böylece onun çıplak tenini, o muhteşem göğüslerini dünyaya sergilediğini görememem. Buna rağmen, Blondie'nin altında inleyen ve kıvranan hali görülmeye değer ve bu kadar uzun süre dayanmak benim için zor oluyor. Neyse ki, boşaldığımda o da benimle birlikte, ağlamasını bastırmak için ağzını omzuma bastırıyor.

"Siktir," diye nefes nefese söylüyor, bir an sonra yanına uzandığımda. "Bu..."

"Evet," diyorum, göğsüm inip kalkıyor.

Tanıdık olmayan bir gerginlik, zaten gergin olan midemi düğümler. Normalde bu, akşamki partnerimin ayrılacağı kısım olurdu. Ya da neredede olduğumuza bağlı olarak ben ayrılırdım. Ama bu? Bu benim için bilinmeyen bir alan ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Ya da ne düşünmem gerektiğini.

Güvenli seçeneği tercih ediyorum. *Akıllıca* olanı.

Kalçalarımı kaldırıp kot pantolonumu çekip yataktan kaymaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sarışın, dirseklerini yatağa dayayarak. dirseklerine dayanarak sorar.

"Senin kalmamı istemeyeceğini düşündüm," diye cevap veriyorum, olabildiğince soğuk bir ses tonuyla.

Gözleri sanki yalanımı görebiliyormuş gibi kısılır. "İstersen kalabilirsin. Seni becerdikten sonra yataktan atacak kadar kalpsiz değilim."

"Ne romantik."

Blondie sinirli bir iç çekişle yatak örtüsünün üzerine yığılır. "Gitmek Gitmek *ister* misin?"

Evet, akıllı tarafım söylemeye çalışıyor. Ama aptal tarafım, bunun çok kötü bir fikir olduğunu bilen tarafım, sesimi ele geçiriyor.

"Yani, odama kadar uzun bir yol *var*." Blondie'nin şüpheli bakışına omuz silkiyorum. "Burası büyük bir ev."

O homurdanarak tekrar oturur, sonra kolumu yakalar ve beni de yanına çekerek yatakta yan yana uzanırız. "O zaman kal, aptal," diye azarlar. "Ayrıca" — bana daha da yaklaşır, yüzünü pazıma sürter — "sen sıcaksın."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum — sanki bir tür insan koala gibi bana sarılmış. "Huh," diyorum. "Seni

Seni sarılmayı seven biri olarak görmemiştim."

Bana kaşlarını çatarak, yeşil gözleri uyarıcı bir şekilde parlar. "Kapa çeneni," diye homurdanır.

Arka arkaya orgazmlar Blondie'yi komaya sokmak üzere olduğu için biraz cesaretlendirmem gerekiyor, ama onu yatakta yukarı kaydırıp yorganın altına girmeye ikna ediyorum. İkimiz de yerimizi alıp yerleşir yerleşmez, vücudunu tekrar benimkine kıvrıyor ve kendini sıkıca yanıma yapıştırıyor.

Garip; son iki sefer seks yaptığımızda böyle değildi. En azından hatırladığım kadarıyla. Ama o zamanlar birbirimizi şimdi olduğu kadar iyi tanımiyordum. Aramızda bu kadar güven yoktu, onun tarafında biraz çekingen de olsa. Bu, neredeyse umutlanmama yetiyor, ama sonra kendime geliyorum. Bunun geçici olduğunu hatırlıyorum. Ve maske yerine oturuyor.

Duygusal bir etkiye hazır olarak, uykuya dalmaya başlayan onu izliyorum, koyu kirpikleri hala pembe yanaklarında dalgalanıyor, dudakları her yumuşak nefesle aralanıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor, ben ise onu tekrar öpmek istediğimi düşünürken. Onu uyandırıp, anlaşmamızın kurallarını değıştirmek istediğimi söylemeyi düşünüyorum. Ama sadece seks hakkında değil. Her şey hakkında.

Bunun gerçek olmasını ne kadar istediğimi.

Sesimi bulmam o kadar uzun sürer ki, konuşmaya başladığımda o çoktan uykuya dalmıştır.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum. Sonra, *gerçekten* söylemek istediklerimi engellemek için, ağızımı bakır tadı doldurana kadar alt dudağımı ısııyorum.

CHAPTER TWENTY-ONE

✧ Lexi ✧

Bazen karmaşık bir denklemi çözmenin tek yolu, yeni değişkenlerle baştan başlamaktır.

Ertesi sabah uyandığımda Damian çoktan gitmişti; iç çamaşırım yerde dağılmış olmasaydı ve çarşaflarda onun pahalı sandal ağacı ve kakule kokulu kolonyasının kokusu olmasaydı, her şeyi rüyada gördüğümü düşünebilirdim.

Bir an için şok içinde hareketsizce yatıyorum, parmaklarım dalgın dalgın battaniyeyi sıkıyor.

Damian ve ben yine seks yaptık. *Muhteşem* bir seks. *Akıllara durgunluk veren* bir seks. Cadılar Bayramı'nda bana işimizi profesyonelce yürütmemiz ve kurallara uymamız gerektiğini söyledikten sonra, tutumunu gerçekten değiştireceğini hiç beklemiyordum. O kadar ısrarcı, benimle o sınırı aşmamaya kararlı görünüyordu, ama yine de...

Dudaklarının dudaklarımda hissi, dün gece yaptığımız her şey, onun zihniyetinin tamamen farklı bir yönünü gösteriyor. Şu anda kafamdan geçen düşünceler ise tek bir şey ve elim, bacaklarımın arasında oluşan acıya doğru ilerliyor. Keşke o hala burada olsaydı da bu acıyı dindirebilseydi.

Ama o yok ve içimden bir ses, kendi elimle ulaşacağım orgazmın değmeyeceğini söylüyor. Bu yüzden, güne başlamak

başlatmaktan başka seçeneğim yok, yataktan atlayıp yanmadan soğuk bir duşa giriyorum.

Giyindikten sonra Damian'ı, anne babası ve büyükannesiyle birlikte mutfakta buluyorum. Hepsi masada oturmuş, sessizce kahvelerini içip yemeklerini yiyorlar. Xolo ise ayaklarının etrafında dolaşıp yemek artıkları arıyor. Lucia beni görür görmez neşeleniyor ve bana boş bir sandalye gösterip hemen bana bir tabak hazırlamayı hayatının amacı haline getiriyor. Dün gecedan beri hala tok olduğumu ona söyleyemiyorum.

Kaba olmak istemediğimden, yemeğimi yavaşça yiyorum. Her lokma, önceki akşam yediğim ziyafetteki kadar lezzetli ve ağız sulandırıcı. Ardından, muhtemelen dünyanın en iyi kahvesi olan iki fincan kahveyi içiyorum. İlk yudumda gözlerim parlamış olmalı ki Damian masanın diğer ucundan bana eğlenerek gülümsüyor ve... başka bir şey daha var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama nedense yanaklarım yanıyor ve kalbim deli gibi çarpıyor.

Diğerleri fark etmeden gözlerimi kaçırıyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra havaalanına doğru yola çıktık. Tam ayrılmadan önce Lucia bana sıkıca sarıldı ve Damian'dan beni tekrar buraya getireceğine söz vermesini istedi, hem de yakında ve bir dahaki sefere daha uzun süreliğine. Bu sözü vermek, geri geleceğime *dair* yalan söylemek, diğer yalanların hiçbirisi gibi fiziksel olarak canımı acıtıyordu. Belki de geri gelmek istediğim içindi. Damian'ın hayatının bu kısmını daha fazla görmek istiyorum, sadece burası çok canlı ve zengin olduğu için ve son zamanlarda tek renk tonlarıyla boyanmış kendi hayatıma bu renklerden birazını katmak istediğim için değil, burada olmak, Damian'ı burada görmek, perde arkasına bir göz atmak gibi olduğu için. Ama bu bakış beni tatmin etmiyor ve daha fazlasını görmek istiyorum, özellikle de onun tam resmini görmemi engelleyen eksik parçalar yerine oturmaya başladığı için.

Havaalanına gidiş ve dönüş uçuşu, buraya gelirken olduğu kadar garip geçiyor, ancak Damian'ın ailesinin bana yönelttiği yargılayıcı bakışlar artık sessiz bir düşünceye dönüşmüş durumda. Arada sırada onların bizi izlediğini hissediyorum. *Bizi* izliyorlar. Bir keresinde gözlerine bakmaya cesaret ettiğimde, Damian'ın annesi dikkatli ve iyimser bir gülümsemeyle bana bakıp hemen başka yere çevirdi, ama Damian'ın babası... O benim bakışlarımı karşıladı, ama bana meydan okumak için değil, sanki karısının tereddütlü umudunu paylaşıyor ve bunu göstermeye daha çekiniyor gibi.

Ailesi yüzümde ne gördüyse, endişelerini hafifletmiş olmalı, çünkü Newport'a indiğimizde ikisi de beni tekrar görmek istediklerini söylediler. Onların isteğini kabul etmek yalan söylemekten çok, kaçınılmaz bir şey gibi geldi.

kaçınılmazlık gibi geliyor. Bir garanti gibi, özellikle de ilişkimizin sona erme tarihi hala aylarca uzak olduğu için.

Vale arabalarımızı getirince havaalanında ayrıldık, Damian'ın ailesi bir yöne, Damian ve ben ise şehrin diğer tarafına doğru yola çıktık. Damian'ın yolculuk boyunca ürkütücü bir sessizlik içinde olması beni üzdü. Sabah bana gösterdiği sıcak gülümseme bile kaybolmuştu.

Damian kahvaltıda ve uçuş boyunca pek konuşmamıştı, ama bunun benim yaptığım bir şeyden çok ailesinin yakınlığından kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama şimdi, yüzünün profilini incelerken, onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Söylemeye çekindiği bir şey.

Dün gece yaptığımız şeyden pişman mı? Yoksa ona yapmayacağıma söz vermiş olmama rağmen ona karşı hisler beslediğimi mi düşünüyor? Belki de onu odamda kalmasına izin vermemeliydim. Belki sarılmak fazla ileri gitmekti.

Ama mesele şu ki, insan temasına ihtiyacım vardı. Kardeşinin hikâyesini dinledikten sonra, çok yakında benim başıma da gelebilecek trajediyi duyduktan sonra, endişem doruk noktasına ulaşmış, mükemmel bir misafir rolünü oynamak için taktığım maskeyi parçalamak üzereydim. Gerçekte, her an patlamak üzereydim, zihinsel kontrolümün sınırlarını zorluyordum ve yabancı bir yerde tek başıma uyuyacağım düşüncesiyle baş edemiyordum. Kafamın içinde şiddetli yılanlar gibi tıslayan ve ısırmaya çalışan düşünceler ve korkularla tek başıma kalacağım düşüncesiyle. Ev, güzel olmasına rağmen çok büyüktü, hayaletlerle doluydu ve beni ayakta tutacak kimse olmadan, yalnız kaldığımda parçalanacağımı biliyordum.

Ama... parçalanmadım. Çünkü Damian oradaydı. Çünkü o *kaldı*.

Ve hayatımda ilk kez, endişem yağmur suyu gibi akıp gitti.

Dönüş yolu çabuk geçti ve farkına varmadan evimin önüne park ettik. Çok geç değildi ama gece çoktan çökmüştü, Kasım ayının gelişini haber vererek sessiz yolu kalın, ağır bir karanlıkla kaplamıştı. Annem ve Gina, telefonumu "unutmuş" olduğum için bugün ne zaman döneceğimi bilmiyorlardı, ama beni bekliyor olsalar bile, gölgeler sayesinde arabada yanımda kimin oturduğunu göremezlerdi. Sadece bu yüzden oyalanıyordum.

"Dün geldiğin için teşekkürler," diyor Damian, motoru kapatırken. "Sanırım ailem seni sevdi. Büyükanнем kesinlikle sevdi, ve bu ailemizde çok önemli bir şey."

"Eğlenceliydi..." *Eğlenceli* demek üzereydim ama son anda kendimi durdurdum.

Damian, gözlüklerimle oynarken, sanki ne söyleyeceğimi tahmin etmiş gibi gülümsedi. "Eğlenceli mi?" diye tahmin etti. "Sorun değil, söyleyebilirsin. Bazı kısımları öyleydi."

Bana göz kırptığında kaşlarım yukarı kalktı. "Yani pişman değil misin? Dün gece?"

Uzun kirpiklerini yavaşça bana doğru kırıştırdı. "Hayır mı? Neden öyle düşündün?"

Gerçekten şaşkın, hatta incinmiş gibi geliyor. Yine de ona şüpheli bir bakış atıyorum. "En son bu kadar sessiz olduğunda, bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama..."

Vicdanımın azarlayıcı sesi hoş olmayan bir şekilde ortaya çıkınca dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Cidden mi? Onu rahatsız eden başka bir şey olabileceğini bilmiyor musun? Dün gece sana anlattığı ölen kardeşi ne olacak?

Alnıma bir tokat atma dürtüsüne direniyorum.

Ona söylediklerimi unutmasını söylemek üzereyim ki, aniden fısıldıyor: "Haklısın."

Nedenini analiz etmeye hazır olmasam da midem düğümleniyor. Yüzümdeki ifadeyi ve gözlüğümü düzeltmek için kaldırdığım elimi fark edince ekliyor: "Ama senin düşündüğün şey hakkında değil."

Ona dönmek için koltuğumda yer değiştiriyorum, çılgınca atan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Damian gözlerime bakmıyor, bakışlarını pencereden ayırmadan, diğer tarafta gecenin karanlığına bakıyor.

"Dün söylediklerimde ciddiydim. Aileme söylediğimde." Gözleri camda kalır, ama başı dönük olsa bile, yansımalarını görebiliyorum... ve muhtemelen benden saklamak için yüzünü çevirdiği için gizlediği mutsuz ifadesini. "Söylemen gerekeni söylediğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum, ama benim söylediklerim? Yalan değildi. Ve ben..." Sesi kırılır ve boğazını temizleyerek tekrar dener. "Bahis için çok üzgünüm. Seninle oynadığım ve sana öyle düşündürdüğüm için..."

Senden hoşlanıyordum.

Söylenmemiş bu sözler, hala hafızamda yer alan ama zamanla ve onun maskesinin arkasından kazandığım bu küçük bakışlarla, bir bıçağın aşınarak keskinliğini kaybetmesi gibi, yavaş yavaş körelmeye başlayan aşılanma ve öfke yüzünden içim kayganlaşır ve soğur.

"Her şey için üzgünüm," diye nefes alır. Gözleri benimkilere kayar ve damarlarımda dolaşan buz, onların sıcak, bal gibi dokunuşuyla erimeye başlar.

"Geçen bahar olanlar için pişman olmadığını söylediğin şey..." Bir an sonra devam ediyor. "Bunun sadece ailemi yatıştırmak için uydurduğun bir yalan olduğunu biliyorum, ama benim için?" Sanki bu itirafa kendisi de inanamıyormuş gibi sessizce gülüyor. "Ben de sana aynen öyle hissediyorum. En azından vicdansız kısmı. O kısmım bencil ve olan hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü kafamdaki sesi dinleyip uzak kalsaydım, seni tanıma şansını yakalayamazdım. Ve bu gerçekten çok yazık olurdu."

Onun itirafına karşılık kafamda yüzlerce farklı düşünce dönüyor. Ama sorabildiğim tek şey, "Peki vicdanlı olan kısmın?"

Damian sorumu birkaç saniye boyunca düşünür ve o sessiz saniyelerde, gözlerinde gerçek pişmanlığı görürüm.

"Dört yıl boyunca, tüm benliğim kardeşimin tekrar hayatta olmasını istedi. Ama şimdi... O kadar uzun süre içim parçalandı ve Jamie'ye olanlar için ailemi cezalandırmaya o kadar kararlıydım ki, senin ve diğerlerinin bu çatışmanın ortasında kaldığını göremedim. Her şey berbat oldu, şimdi anlıyorum. Ve ben..." Yavaşça nefes verirken sesi titriyor. "Her şeyden çok, içimdeki o kısım sana verdiğim tüm acıyı ve aşağılanmayı geri almak istiyor... bu, seni hiç tanımamış olacağım anlamına gelse bile."

Bu sözler aramızdaki havada ağır bir şekilde asılı kalıyor, ciğerlerimdeki tüm oksijeni boğarak nefes almakta zorlanıyorum. Damian, yüzümdeki ifadeyi yanlış anlayarak, çabucak şöyle diyor: "Senden af dilemiyorum çünkü yaptığım şeyin bunu hak etmediğini biliyorum. Ama en azından özür dilediğime inanmanı istiyorum."

Bana yalvaran gözlerle bakar ve birbirimize düşman olduğumuzu söylememe, tüm varlığımla ondan nefret ettiğimi söylememe rağmen... o anda, "Özür dilerim" demek çok kolay gelir.

Ondan sonra ikimiz de kısa bir veda dışında başka bir şey söylemiyoruz. Damian daha fazlasını söyleyebilecek durumda değil gibi görünüyor, sanki hafta sonu onu tamamen suskun bırakmış ve o da kalan birkaç kelimesini de kullanmış gibi.

Bana gelince, içimde çatışan tüm duyguların isimlerini heceliyorlar, içimdeki duvarları zorlayarak

ta ki patlayacakmış gibi hissedene kadar.

Ön kapıdan fırlayarak, evin içinde bir kasırğa gibi dolaşırken beni sessizce izleyen anneme ve Gina'ya hızlıca merhaba ve iyi geceler diyerek geçiyorum. Odama girer girmez, üstümü değiştirmeye bile tenezzül etmeden masamdan telefonumu alıp karnımın üstüne yatıyorum. Telefonun şarjı bitmek üzere, bu yüzden şarj etmeden önce fişe takıyorum ve hemen iMessage'ı açıyorum. Ronnie ve Andie ile grup sohbetine mesaj yazarken parmaklarım titriyor.

Onlara bu hafta sonu olan her şeyi anlatıyorum. Damian'ın ailesi hakkında. Kardeşi hakkında. Az önce arabada yaptığı itiraf hakkında. Ve sonra onlara seks hakkında da anlatıyorum.

Neyse ki ikisi de ben her şeyi anlatana kadar yorum yapmayı bekliyorlar.

RONNIE

Biliyordum. Öde bakalım
kaltak

Andie'nin cevabı birkaç saniye sonra gelir.

ANDIE

Telefona kızgın bir şekilde bakıyorum.

BEN

Siz ikiniz gerçekten benim hafta sonuma bahis mi oynadınız?
Bahis geçmişimi düşünürsek utanç verici bir davranış.

RONNIE

Sadece Navarro'yu becereceğin için

ANDIE

Savunmam olarak, bunu son kez konuştuğumuzda o kadar
sinirlendin ki, daha fazla kendine hakim olacağını sanmıştım.

Şok olmuş bir şekilde nefes aldım.

ME

Hey! Ben kendimi tutuyorum. Peki senin savunman ne? Az önce
söylediklerinin hangisi daha iyi?

ANDIE

RONNIE

Sana bunu söylemek istemezdim ama Navarro'nun yanında kendini tutabilme yeteneğin kopmuş lastik bant kadar.

Ronnie'nin en sevdiği film ve öfkemi dile getirmek için mükemmel bir silah olan 2005 yapımı *Pride & Prejudice* filmindeki Mr. Darcy'nin GIF'ini öfkeyle ararken cildim kızarıyor. Yakışıklı yüzü, "Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsun. Bu kadar ayrıntılı açıkladığın için teşekkürler" alıntısıyla birlikte ekranı dolduruyor.

Ronnie'nin tek cevabı öpücük emoji ve "Üzgünüm, üzgün değilim" yazısı.

Hala telefonuma kaşlarımı çatmış bakarken, başka bir mesaj geldi.

ANDIE

Hâlâ ondan nefret ediyor musun?

Dudaklarımdan bir nefes kaçarken, karnımdaki boşluğu kelebekler dolduruyor. Guadalajara'ya giderken uçakta da kendime aynı soruyu sormuştum ve o zamandan beri bu soru aklımdan çıkmıyor. Damian'dan hala nefret ediyor muyum?

Bu sefer kendime sorduğumda cevap hemen geliyor. Belki de irtifa ve saat farkı zihnime çok ihtiyacım olan berraklığı kazandırdı, ya da Damian'ın arabada yaptığı itiraf şimdi her şeyi bu kadar net görmemi sağlıyor. Sebep ne olursa olsun, dürüstçe cevap veriyorum. *Yeni* gerçeğimi.

ME

Hayır. Sanmıyorum.

Sonraki iki buçuk hafta boyunca, derslerde ya da Ronnie ve Andie'nin "Sana demiştim" sözleriyle başa çıkmakla meşgul olmadığım zamanlarda Damian'la birlikteyim, ancak halka açık yerlerdeki buluşmalarımız her zamankinden çok daha kısa sürüyor.

Bunun yerine, sanki Meksika'da tekrar seks yapmak içimizdeki bir şeyi serbest bırakmış gibi, neredeyse sürekli çıplak halde birlikte vakit geçiriyoruz.

kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışır gibi seviyoruz, genellikle Damian'ın odasında, ancak birkaç cesur istisna dışında, o zamanlar benim potansiyel teşhircilik eğilimim gerçekten sınanmıştı.

Hiç bu kadar doygun hissetmemiştim, Parker'la birlikteyken bile (*özellikle* Parker'la birlikteyken), ve vücudumun her hücresi Damian'la yatmanın kötü bir fikir olduğunu haykırsa da, doyamıyorum. Yine incineceğim. Bunun sadece kalp kırıklığıyla biteceği.

Ama sonra, bunun kalp kırıklığıyla bitmesi, ikimizden birinin ya da ikimizin de birbirimiz için basit bir cinsel çekimden daha derin bir şey hissettiği anlamına gelir ve bu saçma... değil mi? Sadece birkaç gün önce, *evet, bu kesinlikle saçma* derdim, ama şimdi o kadar emin değilim. Uzak tutmaya çalışmama rağmen, kendi gelişen (ama hala çelişkili) duygularımdan emin değilim.

Ya da Damian'ınkiler.

Guadalajara'dan beri, konuşmak istemediği kendi iç çatışması olduğunu fark etmedim değil. Her kolay gülümsemenin ve esprinin arkasında bunu hissediyorum ve her dokunuşumuzda, her öpücüğümüzde aramızda hep var. Sanki bir şeyi çözmeye çalışır gibi sevişiyor. Sanki onu acımasızca rahatsız eden bir sorunun cevabını arıyor ve onu sadece benim içimde, tek bir yolla ulaşabileceği bir yerde bulabilecekmiş gibi. Onun coşkusu takdir ediliyor ve hoş karşılanıyor; keşke bunun nedenini bilebilseydim.

İkimiz de o gün arabada bana söylediği şeyi —ya da benim ona söylediğim iki kelimeyi—ve bunun en iyisi mi, yoksa aramızdaki *bu şeyi, her* neyse, çözülmenden bırakmak mı, karar veremiyorum.

İlişkimiz şu anda bir cümlemin sonundaki üç nokta gibi, düşüncesi eksik. Bir bakıma, zaman içinde bir balonun içinde sıkışmış gibiyiz. Donmuş. Ne ileri ne geri. İkincisi için minnettarım; eskisi gibi olmak istemiyorum, düşman olmak, eğer bize öyle denebilirse. Ama ne kadar güzel olsa da, bu şekilde kalmak da istemiyorum, gerçek ile yalan arasındaki bu garip alanda.

Bu benim hatam. Ben istedim. Düşman, iş ortağı, arkadaş, her neyse, daha fazlası olmak için zorladım. Ve şimdi, bilinmeyen belirsizliğinde boğuluyorum.

Belki de seks yapmayı teklif etmemeliydim. Zaten çok şey söz konusu iken her şeyi karmaşıktırdı ve artık

Bu düzenlemenin yüzümüze patlamadan onun mezuniyet tarihine kadar dayanabileceğimize artık inanmıyorum.

Ya da en azından benim yüzüme patlamadan.

Belki Damian, bu anlaşılmayı, onunla bu kadar karanlık bir geçmiş olmaya, hatta hiç geçmişi olmayan biriyle yapsaydı daha iyi olurdu. Benim gibi onun cazibesine karşı bağışık biriyle. O zaman onu affetmek, hayatıma devam etmek *istediğim* ama kalbimdeki acı beni engellediği için bu garip arafta sıkışıp kalmak yerine, onu tekrar nefret etmeye başlayabilirdim. İyileşmesi çok uzun süren, iltihaplı bir yara.

Hayal kırıklığıyla inleyerek, alnımı açık ders kitabına dayayana kadar öne eğildim. Bugün Çarşamba, yani kütüphanede çalışma gecesi, ama aklım Damian'la ilgili düşüncelerle o kadar meşgul ki kimseye bir faydam dokunmuyor. Geçen kıştan beri ders verdiğim istatistik bölümü üçüncü sınıf öğrencisi bana iyi olup olmadığımı sordu, ben de onu başımdan savmak için soğuk algınlığı gibi saçma bir bahane uydurdum. Neyse ki o geceki son öğrencim, bu yüzden rolümü uzun süre sürdürmek zorunda kalmıyorum.

O gittikten sonra, cebimden telefonumu çıkarıp rehberdeki Damian'ın numarasını izliyorum ve son iki haftadır kafamda yeşeren bir fikri düşünerek kafa yoruyorum. Riskli bir şey bu; Damian deli olduğumu düşünebilir ya da bu öneriyi çok kırıncı bulabilir, ama o yarayı kapatıp geçmişimize sonsuza kadar kapılarını kapatmanın başka bir yolunu bulamıyorum.

Buna senin kadar onun da ihtiyacı var, diyorum kendime ve bu düşünce, sohbetimizi açmak için ihtiyacım olan tüm cesareti veriyor.

BANA

Kütüphanede buluşabilir miyiz? Bir teoriyi test etmek istiyorum.

FUCKBOY

Merakımı
uyandırdın

10 dakikaya
oradayım

Söz verdiği gibi, Damian on dakika sonra kapıdan içeri girer. Kütüphane yarım saat sonra kapanacağı için, öğrencilerin çoğu çoktan gitmiştir (Conwick'te kütüphaneyi gerçekten kullanan az sayıdaki lisans öğrencisinden

kullanan Conwick lisans öğrencilerinin küçük bir kısmı) çoktan gitmiş ve kütüphaneci masasında meşgul, bu yüzden çabuk olursak sorun olmaz.

Sandalyeye atlayarak, atriyumun zeminini kesip ona doğru düz bir çizgide ilerliyorum.

"Selam," diye seslendi, sesim duyulur duyulmaz. "İyi misin? Ben..."

"Benimle gel." Neredeyse boş olan kütüphaneye aceleyle bir göz attıktan sonra, elini dikkatlice tutup onu arkamdan kitap raflarının arasına çektim.

Damian, şikayet etmeden kitap raflarının arasından geçmeme izin veriyor, ancak nereye gittiğimizi anladığında sessizliği bozuyor. Yüzünü göremiyorum ama sesinden kafasının karıştığını anlayabiliyorum. "Neden..."

Ama sözünü bitirmesine izin vermedim. Matematik bölümüne adımımızı attığımız anda ona döndüm, parmak uçlarına yükselerek onu öptüm.

Onun şaşkınlık sesini boğazıma kadar yutarken, sırtını en yakın rafa doğru itiyorum ve kontrolümü kaybederek dilimi ağzının içine sokuyorum —çaresiz bir ihtiyaç—bu bana tamamen yabancı bir duygu. Damian ilk başta beni öpüyor, bir eli belimde, diğeri gömleğimin içinden göğüslerime doğru kayıyor, ama neredeyse başladığımız anda geri çekiliyor.

"Bekle, dur," diyor ve öpücüğü kesiyor. Sonra ellerini omuzlarıma sıkıca koyuyor ve beni birkaç santim uzaklaştırıyor, ama bunu beni tekrar öpmemem için mi, yoksa kendini durdurmak için mi yapıyor, emin olamıyorum. "Sadece... bir saniye bekle," diye yalvarır, "ve bana neler olduğunu söyle." Gözlerini kısarak yüzümü inceler, ama cevap bulamayınca (ve ben de açıkça söylemeyince), "Lütfen?" diye fisıldar.

Nefesi yüzümde sıcak ve bu ya beni kendimden geçiriyor ya da bana biraz akıl veriyor, çünkü boğuk bir sesle "Aramızda ne olduğunu artık bilmiyorum. Ama sana bakıyorum ve ben..." diyorum. Geri adım atıyorum, parmakları omuzlarımdan kayıyor ve ona elimi sallayarak işaret ediyorum.

Damian kaşlarını kaldırır. "Sen...?" Sesi kesilir ve devam etmem için beni bekler.

Ağzım hoşnutsuz bir şekilde büzülür. "Senden nefret etmiyorum. Senden nefret etmiyorum." Meksika'dan döndüğümüz gün arabada bana söylediklerini düşünürsek, Damian'ın bunu duyunca en azından biraz mutlu olmasını beklerdim. Ama

yüzü okunamaz, ifadesi tedirgin edici bir şekilde boş. "Bir 'ama' hissediyorum," diyor sadece.

Yutkunuyorum, boğazımın aniden kuruyup pürüzlü hale gelmesinden yüzümü buruşturuyorum. "Ama bu yerin, bunun... bu kadar çok şeyi..." Elimi ikimizin arasında ileri geri sallıyorum.

—“Geçen bahar olanlar yüzünden lekелendi. Üzgün olduğunu biliyorum,” diye sözünü keserek araya girdim, “ve buna inanıyorum, gerçekten. Ve bir bakıma, bana anlattığın her şeyi duyduktan sonra, neden öyle davrandığını bile anlayabiliyorum. Ama,” diye tekrar ediyorum, bu kelimenin sesinden nefret ederek, "bence benim"—*ikimizin, diye içimden ekliyorum*—"gerçekten ihtiyacımız olan şey, geçmiş i silip baştan başlamak. Tam olarak yeni bir başlangıç değil, daha çok... bir yeniden başlangıç."

Damian'ın kaşları çatılır. "Yeniden mi?" Evet, başımı sallarım.

Ama o sadece başını sallar. "Anlamıyorum, sarışın." Sesinde bir öfke var ve ben refleks olarak geri çekilirim — babamın ayrılmadan önceki haftalarda, aylarda, hatta yıllarda sesinde duyduğum aynı öfkeyi hatırlayarak.

Bu karşılaştırma içimi sertleştirir.

İşte bu. Duygularıyla yüzleşmekten ve onları gerçekte oldukları gibi kabul etmekten bu kadar korktuğumun gerçek nedeni. Damian'a aramızdaki duygular hakkında endişelenmemesi gerektiğini söylediğimde, ikimiz de bunun yalan olduğunu bildiğimiz halde.

Mesele bahis ya da video değildi; mesele, ona kendimi açmış olmam ve onun da tıpkı çocukken pislik babamın yaptığı gibi beni terk etmiş olmasıydı. Ve bir parçam, birbirimiz için hiçbir şey olmamamıza rağmen bunun tekrar olacağından korkuyor. Anlaşmamız bittiğinde onun yanımda kalmasını beklemem için hiçbir neden olmamasına rağmen. Zaten tartışmanın bir anlamı yok. Duygular olsun ya da olmasın, Damian bir kız arkadaş aramıyor ve bunu bana Cadılar Bayramı'nda çok net bir şekilde gösterdi.

Değişmiş olsa bile, bir fark eder miydi? Onun kız arkadaşı olmak istediğim en son şey olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim ve bu da tam olarak değişmedi, ama bunun nedeni değişti. Eğer şimdi bana teklif etseydi, sahte bir ilişki değil, gerçek bir ilişki, kabul edemezdim, ama ona karşı bir şey hissetmediğim için değil... çünkü sonunda hissettiğimi itiraf edebiliyorum. Çünkü bu duygulara rağmen, ona önemli olan şeylere tutunmasının normal olduğunu söyleme cesaretini buldum, oysa benim tutunabildiğim tek şey önemsiz olan kötü şeyler. Ona karşı dürüst olmaya cesaret edemiyorken, gerçek bir şey bekleme hakkım ne? Hislerim, annem hakkında, özellikle de o bana açılmaya istekli ve cesur davranırken? Ailesi hakkında. Kardeşi ve onu hala içten içe yiyip bitiren acısı hakkında

Hala onu yiyip bitiren. Kendimin tüm yaralı yanlarını ona göstermezken, onun herhangi bir parçasına hakkım ne?

Yine de, birlikte olalım ya da olmayalım, gerçek olsun ya da olmasın, işlerin böyle kalmasını, donmuş halde kalmasını, hayatımızın gerçeklerini, ne kadar çirkin görünürlerse görünsünler, asla kabul etmemesini istemiyorum. Ve hepsiyle yüzleşmeye, zihnimi ve kalbimi sürekli ağırlaştıran yükten kurtarmaya hazır olmasam da, yüzleşmeye hazır olduğum bir gerçek *var*. Sonunda yıkmaya hazır olduğum bir duvar var.

"Ocak ayında birlikte buradayken, benimle sadece bahis için seks yaptın, değil mi?"

Sesimde suçlama yok, ama Damian benim açık sözlü sorumu suçlama olarak algılamış olmalı ki, gergin bir sesle, gözleri suçluluk ve incinmişlikle parıldayarak soruyor: "Buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

Bir an dudak içimi ısııyorum. "Başka bir şekilde sorayım. Neden şimdi benimle seks yapıyorsun?"

O burun kıvırdı. "Teknik olarak konuşursak, şu anda sorguya çekiliyorum..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık verdim.

Damian yüzüme bir bakış attı — parmaklarıyla kil yoğurur gibi şekillendirdiği ciddi ifadeyle — ve burnundan derin bir nefes aldı. "Seninle yatıyorum Dornan, çünkü hoşuma gidiyor ve çünkü istiyorum. Ve çünkü, yaklaşık otuz saniye öncesine kadar, senin de istediğini sanıyordum."

"Seviyorum, kes sesini," diye homurdanıyorum, yüzüm ve ensemin yanıyor. "Demek istediğim, bu sefer başka bir niyetim yok, değil mi?"

Damian gözlerini devirdi. "Hayır. Seninle yatmak için, seninle birlikte olmanın ve vajinanın verdiği zevkten başka bir niyetim yok. Ve o mükemmel göğüslerin."

Ona öfkeyle bakıyorum.

"Ne?" der savunmacı bir tavırla. "*Harika* göğüslerin var. Kabul et. Onları o inek tişörtlerinden birinin üzerine bas." Gülmediğim, hatta gülümsemediğim için Damian nefes verir, sonra yumuşak, endişeli bir sesle mırıldanır, "Hadi Dornan, bunun gerçek sebebi ne?"

Sözler ağzımdan aceleyle dökülürken göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissediyorum. "Geçmişte takılıp kalmak istemiyorum. Seni affetmek *istiyorum*. Tamamen. Ama bunun için, bunu silmeme yardım etmen gerekiyor."

Söylediklerimin anlamı kafasına dank edince gözleri büyüdü. Tereddütle nefes alıp sordu, "Geçmiş mi?" Onaylayarak başımı sallayınca ekledi, "Nasıl?"

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Burada son seviştiğimizde," diyorum, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "bunu sadece bir işi bitirmek için yaptın. Ama bana söylediğin onca şeyden, yaşadığımız onca şeyden sonra, senin için artık isimsiz bir zavallı kız olmadığımı inanmak zorundayım."

"Değilsin," diye homurdanır Damian, beni bir kez daha dikkatlice geri iter, ama sadece gözlerime bakacak kadar. "Dornan, ben..."

"O zaman yardım et," diye yalvararak, söyleyeceği şeyi kesiyorum, çünkü bunu şimdi söylemezsem, cesaretimi kaybedeceğimi biliyorum. "Burada bıraktığımız kötü anıları yenileriyle değiştirelim. Daha iyileriyle. Böylece ikimiz de hayatımıza devam edebilir ve tüm o acıyı ve ıstırabı geride bırakabiliriz."

"Temiz bir sayfa," diye fısıldadı Damian hayranlıkla ve gözlerindeki umut dolu bakış beni neredeyse eritecekti.

Elimi kaldırıp, Guadalajara'da yaptığım gibi yanağını avuçlarım. Sonra fısıldayarak cevap veririm, "Temiz bir sayfa."

Nefes almaya fırsat bulamadan, dudakları dudaklarıma yapışır.

Bu seferki öpücüğümüz, geçen sefer birlikte olduğumuzda olanın neredeyse aynısıydı: dişlerin ve dillerin çarpışması, acil ve çılgınca. Ama öncekinden farklı olarak, o zaman işlerin fazla ileri gitmesini engellemiştim, şimdi ise Damian'ın parmaklarının her hevesli dokunuşuna yaslanarak onu teşvik ediyorum.

Elleri belimden kayıyor, sonra gömleğimin altına girip göğüslerimi okşuyor, başparmakları sütyenimin kumaşını kenara itip hassas meme uçlarımı hafifçe okşuyor. Dokunuşu içimden bir inilti koparıyor ve o bunu hevesle yutuyor, dudakları fiziksel olarak hissedebileceğim bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Ben de gülümsüyorum, bana karşı kaslı vücudunun hissine, uyluklarıma bastırıldığı sert uzunluğunun hissine kendimi kaptırıyorum. Elimini aşağıya uzatıp kot pantolonunun üzerinden onu okşuyorum ve o ağzıma inleyerek nefesini kesiyor. Bir sesin beni bu kadar tahrik edebileceğini hiç bilmiyordum, ama Damian'ın böyle inlemesini duymak ve buna neden olanın ben olduğumu bilmek, sonsuza kadar kafayı bulabileceğim bir uyuşturucu gibi.

Sonra bir elini karnımın üzerinden aşağıya doğru kaydırır ve belimde durarak, içimde biriken açlık hissinden o kadar etkilenmemiş olsaydım hayran kalacağım bir ustalıklarla kot pantolonumun düğmelerini açtı. Düğme açılır açılmaz

serbest kalır kalmaz, o elini külotumun altına sokar ve en çok baskıya ihtiyacım olan yere dokunur. Parmağı ağrıyan tomurcuğumun üzerinde dönmeye başlayınca içimden bir inilti çıkar.

"Siktir, çoktan ıslanmışsın," diye kulağıma fısıldadı ve bir parmağını içime soktu.

Çıglık atmamak için Henley tişörtünün kumaşını ısıırıyorum. Elini pantolonumun içinde, avucunu klitorisime sürterek sadece bu şekilde bile boşalabilirim, ama geçen Ocak ayında işler böyle gelişmemişti ve ikimiz de şimdi böyle olmasını istemiyoruz.

"Sik beni," diye nefes nefese, boğuk bir sesle söylüyorum. "Lütfen?"

Damian'a iki kez sormama gerek yok. Elini çekip belimden tutuyor ve beni yer değiştiriyor, bir an önce durduğu kitaplığın önüne kadar itiyor. Sırtım göğsüne değdiğinde dudakları kulağımın kıvrımlarını okşuyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Bundan emin misin?" Nefes nefese konuşurken sesindeki tereddütleri fark ettim ve bu tereddüt içimdeki bir şeyi çözdü, bu konuda hala tutunduğum son çekinceleri de.

Ağzının kalıntıları dudaklarımda hissedilirken başımı sallarım. "Eminim. Şimdi, Bayan Everly bizi yakalamadan çabuk ol."

Damian burnundan soluyor. "Kütüphanecinin adını biliyor musun?"

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım. "Her çarşamba buradayım.

Neden bu seni şaşırtıyor?"

Boynuma gülerek, içimi zevkle titreten bir ürperti gönderir ve farkında olmadan sırtımı kamburlaştırıp kığım onun uzunluğuna sürtünür. Damian'ın söylemek üzere olduğu diğer alaycı yorumlar, kot pantolonumu ve külotumu aşağı çekmesiyle dilinde kalır.

Bir elini sırtıma koyup üst bedenimi biraz aşağı bastırırken, klima cildimi ürpertir. Diğer eliyle arkamdan dikiş yerinden parmağını yukarı doğru kaydırır ve bu tek dokunuş bacaklarımı neredeyse spagetti makarnaya çevirir.

Elimi geriye uzatıyorum, parmaklarım onun uyluklarının sıcaklığını okşuyor ve pantolonunun çoktan indirilmiş olduğunu fark edince kalbim bir an duruyor. O da benim kadar çıplak. Onun sıcaklığı çok belirgin ve ben daha fazlasını arayarak yerimi değiştiriyorum. Bir saniye sonra hissediyorum: onun sert başı girişime bastırılmış, sıcak ve istekli, içimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

Damian ellerini kalçalarımaya sıkıca geçirip beni penisine doğru çekerken, içime girerken her santimi vücudumu kıvrılmaya zorlar, ta ki bir yay gibi gerilene kadar. O kadar ıslakım ki, tamamen girip yerleşmesi için tek bir derin itme yeter ve ani dolgunluk hissinden neredeyse çığlık atıyorum.

O arkamdan bana uzanıp bir elini kitaplığa dayayarak destek alırken, başımı omzuna yasladım. Diğer eli göğsümden boğazıma doğru kaydı ve içime girip çıkarken - önce yavaşça, sonra daha hızlı, sanki ikimizi de tüketen bir ihtiyacı besliyormuş gibi - geçen sefer bu pozisyonda olduğumuzda yaptığı gibi, ağzımı kapatıp çığlıklarımı bastırmasını bekledim.

Bunun yerine, uzun, yetenekli parmaklarını çenemin etrafına dolayarak yüzümü kendine çevirir ve beni öper.

Ondan sonra tüm mantığımızı yitiriyoruz ve o bana tekrar tekrar girip çıkarken, bizi yaklaşan orgazmlarımıza yaklaştıırken, bu seferki birlikte olmanın kendimize söylediğimiz yalan gibi değil, daha çok kaçınılmaz bir sonuç gibi geldiğini fark ediyorum. Ancak bu sonucun ne olduğu, hâlâ tam olarak bilmiyorum.

İçimdeki ateş kaynama noktasına yükselirken ve ben onun penisini sıkıca kavrarken, ağzım onun boşalma çığlıklarını yutarken, emin olduğum tek bir şey var. Ve o da aynı şeyi yaparken, kalçaları son bir kez içime girerken dudaklarıma inleyerek, onun da bunun farkında olduğunu hissediyorum.

Bizi saran nefret, gerginlik... rüzgârın söndürdüğü bir mum gibi yok oldu. Göğsümdeki ağırlığın bir anda kalktığını hissediyorum ve o anda başardığımızı anlıyorum. Bütün bu olanlardan sonra, aramızdaki geçmişin tüm çıplaklığıyla ortada olduğu bu yerde tekrar bir araya gelerek, daha önce aramızdaki karmaşık denklemi yeniden yazmayı başardık, nefret ve gerginlik gibi değişkenler birbirini iptal ederek geriye... bunu bıraktı. Yeni bir şey. Belirsiz, belki, ama gerçek.

Damian çenesini omzuma dayadı, ama çekmedi, sanki bizi birbirimize bağlayan bu fiziksel bağı kaybetmek istemiyormuş gibi. Ben istemediğimi biliyorum. Penisini içimde zonklıyor ve keşke başka bir yerde olsaydık diyorum - onun odasında, bir otele. Siktir, arabasının arka koltuğuna bile otururdum. Bu anın bitmemesi için her yere giderdim.

Gözümün ucuyla, yüzünde yayılan yaramaz gülümsemeyi görüyorum.

"Kütüphanelerin çok küçümsendiğini düşünmeye başlıyorum," diyor, arkamdan kollarıyla beni sararak göğsüne sıkıca çekiyor.

Ve beni tekrar öpmek için çenemi çevirdiğinde, geçen bahar olanlardan bu yana ilk kez, aramızdaki şeyin kırık bir şey gibi hissetmediğimi fark ediyorum. Neredeyse bir başlangıç gibi hissettiriyor.

CHAPTER TWENTY-TWO

✦ *Damian* ✦

**El árbol que crece torcido, nunca endereza – Eğri büyüyen ağaç
asla düzelmez**

**Çeviri: Geçmişi geri alamazsın, ama yeni bir sayfa açabilirsin.
Belki de artık bırakıp ilerlemenin zamanı gelmiştir.**

Resmi olarak: Ben dünyanın en büyük korkakıyım.

Blondie'ye ondan hoşlandığımı söylemek için mükemmel bir fırsatım vardı – fırsat gümüş tepside sunulmuştu – ama son birkaç haftayı tam da o an için hazırlık yaparak geçirmiş olmama rağmen, bu fırsatı kaçırdım. Guadalajara'daki o gecedan beri her birlikte yattığımızda, itiraf etme kararlılığım daha da güçleniyordu ve kafamdaki ses "*İşte bu. Bugün ona söyleyeceğim*" diyordu. Ama sonra, her seferinde, istisnasız, yaşlı bir testis gibi büzölüp kalıyordum.

Kendime bunun doğru zaman olmadığını, başka bir şansım olacağını söyleyip durdum. Ama dün gece kütüphanede? *O* an tam zamanıydı, eminim. Ve ben her şeyi mahvettim.

Sarışın, aramızdaki şeyi onaylamam için, bu sahte ilişkinin ne hale geldiği konusunda kafasının karışık olduğunu ve yalnız olmadığını ona güvence vermem için resmen yalvarıyordu. Ama onun söylemeye çalıştığı *şeyden* çok korkuyordum: Her şeyi silip baştan başlamak istemesi, bu ilişkiyi bitireceği anlamına geliyordu.

Anlaşma bozuldu ve onun *gerçekte* ne demek istediğini anlayamadan o kadar şaşkına döndüm ki, konu açıldığında hazırlıksız yakalandım ve Kool-Aid adamının coşkulu "Oh, evet!" nidaları olmadan konuşmamıza daldım. Blondie bana laf sokacak fırsat vermedi ama yine de, gerçekten isteseydim ona söyleyebilirdim.

Belki de dün gece onunla, *onun* ihtiyaçlarıyla ilgili olduğu için yapmadım, ama en azından denemediğim için kendimden nefret ediyorum. Hayatımın en yoğun seksinden sonra ona gerçeği söylemeden gitmesine izin verdiğim için. Bunun benim için ne anlama geldiğini söylemeden. Şimdi, son birkaç haftanın ve hatta onun istediği yeniden başlama fırsatının, benim için daha fazlası değil, sadece sıradan bir seks olduğunu düşünüyor olabileceğini düşünmek beni öldürüyor. Hala hak ettiğime inanmadığım o harika affetme fırsatının ötesinde bir şey. Adını koymaya korkuyorum, ama bunu yapmamak içimi parçalıyor.

Hayal kırıklığıyla inleyerek yastığıma yaslanıp tavana bakıyorum, beynim dün kütüphanede olanların her saniyesini acı verici ayrıntılarla tekrarlıyor, ta ki o kadar sertleşene kadar ki, tekrar net düşünebilmek için mastürbasyon yapmak zorunda kalıyorum. Orgazm o kadar hızlı gelir ki, boynum tutulur, ama ne yazık ki düşüncelerimi netleştirmekte pek işe yaramaz. Belki de Blondie'ye her şeyi itiraf edene kadar hiçbir şey işe yaramayacaktır. Hislerimi. Bizim ne olmamızı istediğimi.

Her şey hakkında.

Belki de en çok bu yüzden ona ondan hoşlandığımı söyleyemedim. Zamanlamadan ya da cesaretimden değil (tabii ki bu da bir faktördü), ama o acı çekiyor ve ben ona annesi hakkında bildiklerimi söyleyecek cesaretim yok.

Belki de, anlaşılmaz bir şekilde, Blondie'nin en yakın arkadaşının bana onun şu anki durumunu anlattığını bilmediğini düşündüğüm için, onunla Ronnie arasında sorun çıkarmak istemiyorum. Ronnie'nin böyle bir şeyi itiraf edecek biri gibi görünmüyor ve Blondie biliyorsa, Jamie'ye olanları anlattığımda mutlaka bahsederdi. Ayrıca, bunu bilmemesi, neden beni evine hiç davet etmediğini açıklıyor. Neden verandasının sınırlarını aşmamı her istediğimde ödünden çıkıyormuş gibi davranıyor? Çünkü korkuyor. Annesi ile karşılaşp gerçeği öğreneceğimden korkuyor.

Ayrıca, Ginger Spice şeytan gibi bir kadın olabilir, ama aynı zamanda sert ve koruyucu bir arkadaş olduğu da açık. Blondie için bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum.

tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum, sadece Blondie'nin zaten çok şey kaybettiği için değil, aynı zamanda iki arkadaşın arasına girmek, özellikle de Blondie'nin çok fazla arkadaşı olmadığı için, çok büyük bir pisliklik olur. Ve *ben* o kadar da pislik değilim.

Çoğunlukla, ona söylemiyorum çünkü tepkisinden çok korkuyorum. Anlaşmamızdaki paraya neden ihtiyacı olduğunu bildiğim için utanacağını ve kendini korumak için benden, bu ilişkiden uzaklaşacağını düşünüyorum. Oysa ben onu asla yargılamam, bir an bile. Jamie'yi geri getirebilmek için ne vermezdim, ne kadar alçalırdım? Kahretsin, Blondie'yi yargılamak yapacağım son şey olurdu.

Ve eminim, kardeşim hakkında duyduktan sonra, bir şekilde bunu anlıyordur, ama yine de... dün olanlardan sonra bile, bunu kolay yolu seçmek ve ilişkimizi bitirmek için bir bahane olarak kullanacağından korkuyorum. Güvenli ve mesafeli görünüşe geri dönmemizi isteyeceğinden korkuyorum. Ve ona istediği her şeyi veririm, kendini güvende ve rahat hissetmesi için her şeyi yaparım, ama bunu yapmak beni içten içe mahveder. Duvarlar yıkıldığında ve yalan söylememize gerek olmadığına, sadece o anlarda görebildiğim bu yanını kaybetmek istemiyorum.

Onun hiçbir parçasını kaybetmek istemiyorum.

Göğsüm bir kez daha iç çekerek kabardı. Bu durum çok berbat. Blondie'nin hasta annesine yardım etmek için benim ilanımı cevaplamak zorunda kalması çok berbat. Sistem hep böyle miydi ve ben kendi ayrıcalıklarından dolayı bunu fark edemedim mi? Kasıtlı cehaletimin, param ve onun paraya olan çaresiz ihtiyacı nedeniyle var olan bariz güç dengesizliğini görmemi engellediğini söylemek, kendimi kurtarmak için bir bahane gibi geliyor, ama ben tam da öyleydim: cahil. Ronnie bana Blondie'nin annesinden bahsetmeden önce, bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma gibi geliyordu ve bu dengesizliği görmezden gelebiliyordum. Ama şimdi gerçeği gördüm ve kendimi kirlenmiş hissediyorum, sanki Blondie'nin bana borçlu olduğu için seks yapıyoruz, aramızdaki patlayıcı çekim bunun doğru olmadığını kanıtlamaya yetmesine rağmen. Yine de şüphe sesim çok yüksek. Bazen o kadar yüksek ki çılgılık atmak istiyorum.

Bir başka acı dolu iniltiyle kendimi zorla ayağa kaldırıp bacaklarımı yatağın kenarına salladım. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Blondie'nin herhangi bir şekilde acı çektiğini ve buna benim de katkım olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Geçmişe bakmak acı verici ve bahsi yaptığımız sırada onun durumundan habersizdim

ama bu bir mazeret değil ve bundan sonra ne yapacağımı bulmama da yardımcı olmuyor. Keşke *şimdi* yapabileceğim bir şey olsaydı, lanet cüzdanımdan başka bir şekilde faydalı olabileceğim bir şey. Jamie'nin hikayesinin farklı bir sonla bitmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Aniden, bu son dört yılı üretken bir şey yapmak yerine kederimde boşa harcadığım için kendimden nefret ediyorum. Cidden, ne halt ettim ben? Ailemi ve çevremdeki herkesi cezalandırmak Jamie'yi geri getirmedi. Üniversiteye başladığımdan beri yaptığım tüm anlamsız seksler acımı dindirmedi, kardeşimin bıraktığı boşluğu doldurmadı; bunu başaran tek şey Blondie ile birlikte olmak ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmemek beni öldürüyor.

Keşke annesinin kanseri, sigortaları, *her şey* hakkında daha fazla bilgi sahibi olsaydım, ama Ronnie'nin sırrını açtığını söylemeden ona bunları soramam. Ayrıca, bu bilgilerin herhangi birine sahip olsam bile, ne yapabilirdim ki?

Hiçbir şey. Acı gerçek şu ki, hiçbir şey yapamam.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdikten sonra ellerimi ensemin arkasına kavuşturdum. Son dört yıldır yaptıklarımın sonuçları hiç bu kadar ağır gelmemişti. Gerçek bir koltuğa oturmaya bu kadar yaklaşmışken, aptallığım ve olgunlaşmamışlığım yüzünden her şeyi mahvetmiş ve hiç olmadığım kadar uzaklaşmıştım. Bu kadar dar görüşlü ve öfkeli olmasaydım, altı ay sonra Hallazgo için çalışıyor olacaktım ve Blondie'nin annesi gibi insanlara yardım etmek için *bir şeyler* yapma imkânım ve imkânlarım olacaktı. Jamie gibi.

Keşke o şeyin ne olduğunu bilseydim.

Ellerimi yüzüme sürerek burnumdan yüksek sesle nefes veriyorum. Zihnim cevap, en ufak bir ilham kırıntısı bile bulmak için dönüp duruyor ama hiçbir şey bulamıyorum. Her zamanki gibi, lanet olası bir işe yaramazım.

Şu anda Blondie gibi bir beyin sahibi olmak için neler vermezdim.

Gözlerim, sessiz ve hareketsiz bir şekilde duran telefonumun bulunduğu komodine kayıyor ve birden fark ediyorum ki, bir dahi olmasam da, ondan sonra gelen en iyi şeye sahibim.

Telefonumu kaydırıp son aramaları açıyorum ve abuela'yı seçiyorum. Sanki arayacağımı hissetmiş gibi ilk çalınıştta cevap veriyor.

"¡Hola, mi cielo!" diye seslenir ve endişeli kalbim, sesindeki utanmaz sevgiyle anında ısınır. Sanki yatıştırıcı bir kucaklama gibi beni sarar.

"Merhaba, abuelita." Telefonu hoparlöre alıp masanın üzerine koyuyorum. "Meşgul müsün?"

Dilini şaklatıyor. "Senin için mi, mi amor? Asla." Sesinden gülümsediğini duyabiliyorum, iki saniye geçmeden soruyor: "O sevimli kız arkadaşın nasıl?"

Midem altüst oldu ve ağzım refleks olarak o kadar genişledi ki yanaklarım ağrımaya başladı. Kendini pislik olarak tanımlayan Damian Navarro olarak, "kız arkadaş" kelimesini duyduğumda aşk sarhoşu bir aptal gibi sırtıcağımı milyon yıl düşünmezdim, ama işte buradayım.

"Lexi iyi," diyorum ve sözler dudaklarımdan güneş ışığı gibi çıkıyor. "Selamını iletceğim."

"Lütfen," diye ısrar etti büyükannem. "Şimdi, senden haber almayı ne kadar sevdiğimi bilirsin, mi cielo, ama saatin bu saatine bakılırsa, bu bir sosyal arama değil, değil mi?"

Telefonumdaki saate bakınca gülümsemem kayboldu. Kahretsin, Newport'ta neredeyse gece yarısı, yani Guadalajara'da saat on bir, normal bir günde yaşlı büyükannem için sabahın üçü gibi bir saat. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiş olmanın yanı sıra, yaz saati uygulamasını da unutmuşum ve hala iki saat ileride olduğumu sanmışım.

"Lo siento, abuelita. Saate bile bakmadım..."

"Saçmalama," diye sözümü kesiyor, özür dilememi bitirmeden, aceleyle iyi geceler dilemeden ve telefonu kapatmadan önce. "Saat kaç olursa olsun, telefonuna her zaman cevap veririm, mijo. Ama Xolo, yatma vaktinin geldiğini hatırlatır gibi bana bakıyor, belki bana ne olduğunu anlattırır da konuşuruz ve bu yaşlı kadın uyuyabilir?"

O göremeyecek olsa da başımı salladım, sonra dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslattım. "Ben sadece... şey, sormak istediğim şey..." Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışırken sözlerim kesildi.

Bir anlık sessizlikten sonra büyükannem sorar, "Seni rahatsız eden ne, mi amor? Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun."

Ciğerlerimden titrek bir nefes çıkar. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her şeyi mahvettiğimi hissediyorum. Sanki... bir fark yaratma, hayatımda büyükbabamın yaptığı gibi iyi bir şey yapma şansım vardı, ama şimdi, her şey..." *Gitti.*

Ya da neredeyse. Bu noktada, ailemin ne düşündüğünü ya da dokuz ay geçtikten sonra masada oturmamıza izin verip vermeyeceklerini söylemek imkansız.

"Babanla yine kavga mı ettin?" diye soruyor büyükannem.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sonra boğazımı temizleyip ses tonumu kontrol ediyorum. "Hayır, kavga etmedim. Sadece... Hallazgo'yu ve büyükbabamın inşa ettiği her şeyi düşünüyordum. İnsanlara yardım etmek istediğini ve bunu başardığını. Kendi geleceğime bakıyorum" — bu düşünceyle sinirli bir nefes veriyorum

— Bilmiyorum. Sanki tüm sistem, en çok ihtiyacı olan insanlara zarar vermek için kurulmuş gibi geliyor ve ben bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum. Büyükbabam bunu nasıl başardı?"

Abuela'nın uzun sessizliği çok anlamlı. "Ah, mijo," diyor, sesindeki hüznün kafamda alarm zilleri çaldırıyor ve gözlerimin önünde kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. "Abuelo'n harika bir adamdı, ama onda gördüklerin, sana küçükken aşılacağı hikayeler ve idealler, onlar bir hayaldi. *Onun* hayali, evet. Ama her zaman gerçek değildi."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun? Her zaman ilacı halkın erişimine açmak istediğinden bahsederdi ve bunu başardı. Bu ulaşılamaz bir hayal değildi. O bunu gerçekleştirdi."

Büyükbabamın hikayeleriyle büyüdüm; nasıl yoksulluk içinde büyüdüğü, Hallazgo'yu sıfırdan kurarak bugün sağlık sektöründe bir holding ve önemli bir yer edindiği. Bu hikaye her zaman klasik bir azınlığın zaferi olarak anlatılırdı; kimyaya tutkulu bir adamın, kariyerinin başında çığır açan bir tedavi geliştirdikten sonra, bilimi kullanarak dünyayı değiştirebileceğini fark ettiği ilham verici bir öykü.

Hedefleri fedakârdı, şefkati ve merhameti eşsizdi ve hak edilmeyen yardımlara inanmasa da, hayır kurumlarına bağış yapmak için her zaman ilk sırada yer alırdı. En çok ihtiyacı olanlara yardım etmek için. Onun hakkında tüm bunları kesin olarak biliyorum, kendi gözlerimle gördüm, ama yine de... büyükannemin sözleri, çok genç olduğum ve o imajı yıkmaktan korktuğum için, önümdeki gerçeğin ötesine bakamadığım için görmediğim daha fazla şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Gerçeği değil, görmek istediğim şeyi mi görüyordum? Sevdiğim büyükbabamı ve onun olmak istediği adamı, gerçekte olduğu kişi yerine mi idolize ediyordum?

Onun sonraki sözleri bu korkuyu daha da artırıyor.

"Sana o kadar uzun zaman önceymiş gibi gelmeyebilir, ama o öldüğünde sen daha çok küçüktün. Sen sadece başarılarını gördün. Bunun ona neye mal olduğunu görmedin

."

Neye mal olduğunu mu? Kafamı karıştırılmış bir şekilde sallıyorum. Büyükbabam coşkulu, hayat dolu, enerjik ve fikirlerle dolu bir adamdı. Ve bu fikirleri zekası ve yenilikçiliğiyle gerçeğe dönüştürdü. Servetimiz ve Hallazgo'nun küresel pazardaki hakimiyeti bunun kanıtıdır.

Ama bu doğruysa, neden Blondie hakkında kafamı kurcalayan o şüphe dolu ses şimdi yine kulağımda fısıldıyor ve belki de her şeyi yanlış anlamışımdır diye düşünmemi istiyor? Büyükbabam hakkında, bu inanılmaz, kendi kendini yetiştirmiş adam hakkında hikayelerle büyüdüm, ama ben bile servetin ve fırsatların bir anda ortaya çıkmadığını biliyorum. Hiçbir şeyi olmayan biri olarak, Guadalajara'lı fakir kimyagerin ulaştığı etkileyici zirvelere ulaşmak için fedakarlıklar yapması veya bir bedel ödemesi kaçınılmazdı. Bu anlayış içime işledikçe, başka bir rahatsız edici düşünce şekilleniyor. Benim için çok doğal olan bu hayatı yaratmak için hangi şeytanlarla pazarlık yapmak zorunda kaldı?

Ruhunu hangi canavarlara satmak zorunda kaldı?

Midem bozuk süt gibi karıştırılmış gibi rahatsızlık hissi uyandırıyor ve aniden kusma isteği duyuyorum.

"Ben..." Saç çizgimde ve alnımda oluşan yapışkan ter damlaları beni ürpertir. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye zorla kendimi sustururum. "O sadece iyi şeylerden, yeterince çalışırsam neler başarabileceğimden bahsederdi. Her zaman dünyayı değiştirebileceğimizi söylerdi."

"Çünkü senin buna inanmanı istedi," diyor büyükannem, sesi nazik olsa da ısrarcı. "Sana ulaşmaya çalıştığı şeyin en iyi yanlarını gösterirken, gerçeğin çirkinliğinden seni korumak istedi."

"Gerçek mi?" Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyor.

Birkaç saniye geçiyor, telefonumun ekranındaki arama saati sanki benimle alay ediyormuş gibi. Sonunda büyükannem diyor ki, "İnsanları kârın önüne koyan bir sistemde iyi bir şey yaratmak ne kadar zordu."

"Ama başardı," diye karşılık verdim, çocukken hayran olduğum adamın, dedemin görüntüsüne tutunarak. "Hallazgo'yu kendi başına kurdu ve onu büyük bir şeye dönüştürdü. Sistemi yenmenin bir yolunu buldu."

Öyle değil mi?

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Büyükannemin konuşması için geçen uzun saniyelerde aramızdaki statik sesin hışırtısını duyabiliyorum.

"Hayır, mijo." Sesinde artık bir ağırlık var. "O yenilmedi. O Hayatta kaldı."

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Büyükbabamı her zaman saygı duyulan, tüm dünyayı kendi iradesine boyun eğdiren bir adam olarak hayal etmiştim. Onun buna boyun eğmek zorunda kaldığı düşüncesi... bu bana hiç uymuyor. Hiç uymuyor.

"Büyükbaban bu ülkeye geldiğinde, çoğu insan gibi umutları ve hayalleri vardı. Azimle ve doğru insanların desteğiyle, gelir düzeyine bakılmaksızın herkesin alabileceği ilaçlar üretmek için gerekli imkânlarla ve kaynaklara ulaşabileceğini düşünüyordu. Başkalarının da onun ideallerini paylaşacağını düşünüyordu. Bilim ve bu dünyada iyilik yapma arzusu, onları ikna etmek için yeterli olacağını düşünüyordu."

"Dur tahmin edeyim," dedim ciddi bir ifadeyle. "Öyle olmadı."

"Hayır," diyor üzülerek. "Olmadı. Sigorta şirketleri, sektör düzenleyicileri, yatırımcılar... Hepsi önce para kazanmak istiyordu, insanlara yardım etmek ikinci plandaydı. Büyükbabanın en büyük mücadelesi laboratuvarlarda değildi; o kısım onun için her zaman kolaydı. Asıl engel, bu pastadan pay alan herkesi onun fikirlerine şans vermeye ikna etmektir. Her formül, her buluş için finansman bulmak, onay almak, ilacı ihtiyacı olan hastaların eline ulaştırmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Ve bu mücadelenin her adımında tavizler verildi."

Midemdeki o korkunç ekşi his, ağızımda sahra tadı hissedene kadar yemek boruma kadar yükselir. Acı tadı tükürmeye çalışırım, ama ağızımdan çıkanlar suçlayıcı, zehirli sözlerdir. "Demek sattın," diye homurdanırım, büyükbabamı koyduğum kaide önümde parçalanıyor gibi.

"O kadar basit değil," diye itiraz etti büyükannem, sesimdeki açık öfkeye karşılık. "Büyükbaban ideallerinden asla vazgeçmedi, ama aynı zamanda tek başına başaramayacağını da biliyordu. Zengin bir aileden gelmiyordu, bunu biliyorsun. Parası sınırsız değildi. Bu yüzden, sisteme karşı değil, sistemle birlikte çalışmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Şirketin başarısı her şeyden önce gelmeliydi. Bundan nefret ediyordu, ama kurallara uymazsa Hallazgo olmazdı. Ürettiği ilacı dağıtmanın bir yolu olmazdı, en azından ihtiyacı olan insanlara. İlaçlarının fiyatının sadece zenginlerin alabileceği kadar yüksek olmasını istediğini mi sanıyorsun? Sömürücü sigorta şirketleriyle ortaklık yapmak *istediğini* mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Ama onlar olmasaydı, ilaçlarına en çok ihtiyaç duyanlar, kendi cebinden ödeyemeyenler, bu ilaçlara asla ulaşamazlardı. Ve finansman, patentler ve onaylar olmasaydı, satılacak ilaç da olmazdı. **B a ş k a** seçeneği yoktu,

Damian. Tek umudu, bir gün, onun liderliğinde ya da babanın... hatta senin liderliğinde," anlamlı bir duraklamanın ardından ekledi, "belki bir gün, her şeyin farklı olacaktı."

Jamie'yi kaybettiğimden beri ilk kez, tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum. Bunca yıl, ailemizin servetinin büyükbabamın özverili hırslarının bir sonucu olduğunu düşünmüştüm, onun hırslarına rağmen değil. En azından çocukken, bunu sorgulamayı hiç düşünmemiş olmamın suçunu ergenlik çağının bencilliğine atabilirdim, ama şimdi ne mazeretim var? Açıkçası, ben *hala* kendi dünyamda yaşayan, kendi sorunlarıyla o kadar meşgul ki burnunun ucunu göremeyen bir çocukum. Ve bunu görmeliydim. Farkına varmalıyım. Sonuçta, Hallazgo'nun ne hale geldiğini, yatırımcılarının değerlerinin nerede yattığını ilk elden biliyorum. Sanırım bunu görmek istemiyordum çünkü görmek, sonunda pembe gözlüklerimi çıkarmamı gerektirecekti. Büyükbabamın, zihnimde yarattığım kusursuz figür olmadığını fark etmemi gerektirecekti.

Ve sanırım babamı suçlamak daha kolaydı, tıpkı diğer birçok şeyde olduğu gibi. Suçu onun üstüne atmak. Sonuçta, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışmıyor ya da Blondie'nin annesi gibi insanlara yardım etmek için bir şey yapmıyor. Onun tek bir endişesi var ve hiçbir fedakarlık değil.

"Büyükbabanın yaptığı her şey," büyükannem, benim sessizliği bozmayacağını anlayınca dikkatlice söylüyor, "hayatta kalmak içindi. İstikrar için. Ve eylemlerinin sonunda dünyada bir fayda sağlayacağına dair, ne kadar küçük de olsa, bir şans için. Hiçbir şeyin olmadan yeni bir ülkeye gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Evet, idealleri vardı, ama o sadece bir şirket kurmuyordu, Damian. Ailesi için bir hayat kuruyordu. *Senin* için. Büyükbaban insanlara yardım etmek istiyordu ve elinden geldiğince yardım etti, ama ailesi için de çok önemliydi. Geleceğimizi garanti altına almak ve korumak. Ne yazık ki, bu süreçte bazen seçimler yapmak zorunda kaldı. Hallazgo büyüdükçe, büyükbabanın kaybedecekleri de arttı."

Gözlerimden yaşlar süzölmek üzereyken, zorlukla yutkundum. "Ben sadece onun... Bilmiyorum. Her zaman bu konudan bahsederken, tüm bu saçmalıkların üstesinden gelmenin bir yolunu bulduğunu düşünmüştüm."

O içini çekerek şöyle dedi: "Buna gençliğin cehaleti denmesinin bir nedeni var, mijo. Sen sadece onun senin görmeni istediği adamı gördün; dünyayı gerçekten değiştirebileceğine inanan hayalperest adamı. Ama sana göstermediği çok daha fazla şey vardı. Doğru şeyi yapıp yapmadığını sürekli merak ediyordu.

Yeterince çaba gösteriyor muydu? Büyükbaban iyi bir adamdı, Damian. Ama iyi adamlar bile tek başlarına tüm dünyayla savaşılamazlar. Yardım etmeye hiç vazgeçmedi, ama sistemin kendisinden çok daha büyük olduğunu da biliyordu. Kendisinin çok daha büyük bir makinenin sadece bir dişlisi olduğunu biliyordu."

"Babam bu makinenin bir parçası olmaktan çok mutluydu," diye mırıldandım. Sonuçta babam bir iş adamı, büyükbabam gibi kimyager ya da idealist değil. Onun için her zaman kâr öncelikli olacaktır.

Büyükannem yüksek sesle *tsk diye* içini çekiyor. "Baban, sisteme derin kökleri olan bir şirketi miras aldı. O kurmadı. Sadece ayakta tutmaya, dağılmasını önlemeye çalışıyor. Sence o fedakarlık yapmadı mı? Büyükbabanın yaşadığı aynı sorulara o da maruz kalmadı mı, ya da verdiği kararlar hakkında pişmanlıkları yok mu?" Büyükannemin en son ne zaman sesini yükselttiğini, ya da her kelimesinde daha da parıldayan o ateşi en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum. Kahretsin, büyükannemin bana kaç kez bağırdığını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Ve ne yazık ki, henüz bitirmemişti. "Sen onun bencil olduğunu düşünüyorsun, ama bence o büyükbabanın uğruna savaştığı her şeyi kaybetmekten korkuyor. Bu aileyi mahveden kişi olmaktan korkuyor."

İçimdeki küstahlık karşılık veriyor: "Ama o her şeyin neden başladığını unutmuş. Büyükbaba insanlara yardım etmek istiyordu. Babam ise sadece kâr ve hissedarları memnun etmekle ilgileniyor."

Bu haksız bir söz. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun farkındayım. Sonuçta, ailemin zenginliği yeni bir şey değil. Babam şirketi devraldığından beri sahip olduğumuz bir şey değil. Özel jetler, yatlarla büyüdüm. Büyükbabamın liderliğinde tüm bunlara ve daha fazlasına sahiptik. Biz zenginleşirken fakirler daha da fakirleşti ve tüm bu zaman boyunca, servetimizin başkalarının sırtından elde edildiğine inanmayacak kadar cahil ve bencil davrandım.

Öyle olmadığına inanmak istedim. Bir insanın ahlakına göre yaşayıp dünyada olumlu değişiklikler yapabileceğine ve yine de benim miras olarak aldığım başarıya, servete ve yaşam tarzına sahip olabileceğine inanmak istedim. Burada oturup, Hallazgo'da çalışmak istememin nedeninin miras olmadığını, büyükbabamla olan son bağımı korumak istediğim için olduğunu söyleyebilirim - gerçi bu doğru olsa da - ama aynı zamanda, güvenilebileceğim bir güvenlik ağı varken böyle bir şey söylemenin ne kadar kolay olduğunu da görebiliyorum... Bu güvenlik ağı, tek bir yanlış hareketle altımdan çekilebilir olsa bile.

Derin bir iç çekiş kulağıma ulaşır ve büyükannem tekrar konuşmaya başladığında, sesindeki ateşin söndüğünü fark ederim. Sönmüş. Artık sadece yorgun geliyor, sanki bu konuyu bu kısa konuşmadan çok daha uzun süredir tartışıyormuş gibi. "Miras ağır bir yükür, oğlum. Belki de hayal edebileceğinden daha ağır. Büyükaban kaç kez başarısız olacağını düşündü, biliyor musun? Kaç kez başını ellerinin arasına alıp masada oturarak yanlış seçim mi yaptığını, yanlış bir şey mi yaptığını düşündü? Baban bunu izleyerek büyüdü. Başarısızlıktan her şeyden çok korkmayı öğrendi, en azından bu ülkeye ilk geldiğimiz günlerde ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu öğrendi." Bir an sessizlik. "O zamandan bu yana yıllar geçti, ama o korku hala devam ediyor. Belki şimdi nedenini anlayabilirsin."

"Ama anlamıyorum," derim, sanki bir ömür boyu tuttuğum gözyaşları sıcak, yakıcı çizgiler halinde yanaklarımdan süzülürken. "Hiçbirini anlamıyorum. Çünkü babam dedemin temsil ettiğı şeyleri umursasaydı, Jamie'nin ölmesine asla izin vermezdi."

Telefonun diğer ucunda büyükannemin şokunu hissedebiliyorum ve bir an sessiz kalıyor. Sonunda, bir saat, bir yıl, on yıl gibi gelen bir süreden sonra, "Bu çok kötü bir karardı, ama bu kararı sadece baban vermedi" diyor. Her kelimesi, sesinde duyduğum titremeyi gizlemek için ölçülü. "Gerçek şu ki, Jamie, annenle baban ne karar verselerdi de ölecekti."

"Ama en azından deneyebilirdiler!" diye bağıriyorum ve elimi masaya sertçe vuruyorum.

"Evet, kurtarabilirdiler," diye onaylıyor ve ben artık hıçkırarak ağlıyorum. Gözyaşlarımı bir türlü silemiyorum. "Ama Jamie'nin hayatını kurtarmak için bir mucize gerekirdi, oysa bu ailenin geçim kaynağına ve şirketin kurulmasına yardım eden herkese vurulacak darbe kesin olurdu. Ve ben hissedarlardan bahsetmiyorum, çalışanlardan bahsediyorum; Hallazgo'yu gerçeğe dönüştürmek için büyükabanla birlikte çalışan bilim adamlarından. Babana bu yolu seçmenin pahalıya mal olmadığını düşünme hatasına düşme."

Burnumu koluma silerek, kendimi yatağı atıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "O zaman, onun değerli mirasını kaybetmemesi ne şans," diye alay ettim.

Büyükannemin cevabı tamamen mizahsız bir kahkahaydı. "Hayır, ama ona bir çocuğunu ve diğerinin sevgisini ve saygısını mal oldu." Bir süre durakladı

sanki ne söyleyeceğini düşünür gibi, birkaç saniye sessizlik geçer ve sonra ekler, "İnan bana, o anda babanın düşündüğü para ya da miras değildi... ama gerçekten yaşayabilecek bir çocuğun geleceğinin güvende olmasını sağlamakti."

Bu sözler, Blondie'nin hızlı tekmelerinden daha fazla acı uyandırıyor ve yüzümü telefonuma birkaç santim yaklaştırarak yan dönüp yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu sadece onu affetmem için mi söylüyorsun?" diye mırıldanıyorum.

Umarım öyledir. Çünkü bunun bir yalan olması, söylediklerinin doğru olma ihtimalinden çok daha kolay kabul edilebilir.

Büyükannem bu soruya tsk tsk diye ses çıkarır. "Hayır, mi amor. Baban senin affını istiyorsa, bunu kendisi istemek zorunda. Ama kardeşini kaybeden tek kişinin sen olmadığını unutmaya çalışmanı diliyorum. Hepimiz hala acı çekiyoruz."

Sanki işaret almış gibi, kalbim sıkışır, o acıyı hatırlatır ve gözyaşlarım sessizce akmaya devam ederken, yüzümün altında biriken gözyaşları yastığı ıslak ve soğuk hale getirirken, kendimi bir top gibi kıvrırım.

Bu konuşmadan ilham dolu bir şekilde ayrılmak için çok uğraştım. Kendimi daha iyi hissetmek için büyükannemi aradım, çünkü kendi başıma yapamayacağım çok açık olduğu için Blondie'ye yardım etmenin bir yolunu bulabileceğime dair umut vermek için. Bir fikir üretmek istedim, büyürken inandığım her şeyin saçmalık olduğunu ve son dört yıldır hissettiğim öfkenin belki de tamamen yanlış yönlendirilmiş olduğunu keşfetmek istemedim.

"Hala orada mısın, mijo?" diye sordu bir süre sonra.

Cevabım coşkusuz bir homurtuydu.

"Konuş benimle Damian. Ne düşündüğünü söyle."

Burnumu çekip tekrar sırt üstü yattım ve ellerimin tersiyle kalan gözyaşlarımı sildim. "Sana yalan söylemeyeceğim, abuela. Bence tüm bunlar iç karartıcı bir şekilde gözlerimi açtı."

Alaycı bir kahkaha attı. "Neden? Sonunda büyükbabanın da bir insan olduğunu mu öğrendin? Babanın, kendini ikna ettiğin gibi kalpsiz bir canavar olmadığını mı?" Sessizliğim her şeyi anlatıyordu ve o da burnunu çekti. "Güzel. Belki artık onlardan biri olman gerektiği fikrini bırakabilirsin. Bunun yerine, kendin olmalısın."

Buna şaşırarak gözlerimi kırptırdım, sözleri yüzüme atılmış bir tokat gibi beni öfkem ve kederimden uyandırdı.

Kendi kendimin adamı mı?

"Ama ben..." Boğazımda bir yumru oluşur. Zorla yutarım. "Hallazgo, dedemin hayal ettiği gibi biri olmasa da, fikirleri ve becerileri olan biriydi. Benim neyim var ki? Onun başaramadığını ben nasıl başarabilirim?"

O gerçek bir fark yaratmanın yolunu bulamadıysa, ben nasıl bulabilirim?

Bir de babamla uğraşmam gerekiyor. Jamie'ye olanların nedeni ne olursa olsun, onun önceliği Hallazgo'nun hayatta kalması. Belki de onu korumak için motivasyonu, benim bu şirkette çalışmaya bu kadar kararlı olmamın nedeni ile aynıdır: bizi büyükbaba ile bağlayan o kalıcı bağ. Belki de o ipliği koparacak kadar beni tanıdığı için, beni itiraf etmek istemediğim kadar iyi tanıyor. Ama bu duygusal bağ, benim farklı bir Hallazgo için savaşmak istememe ve onun onu korumak istemesine neden olan şey, babamı bir şeyi değiştirmeme ikna etmeyi daha da zor hale getiriyor. O korumak istiyor, ben ise gelişmek istiyorum.

Keşke bunu nasıl yapacağımı bilseydim.

"Beni dinle, mijo," diyor büyükannem emir verircesine, ve ben onun teselli edici ses tonuyla yumuşuyorum. "Sen parlak bir genç adamsın ve fark yaratmak için kullanabileceğin kendi becerilerin ve tutkuların var. Bundan eminim. Ama şu anda tüm cevapları bilmen gerekmiyor, kimse bunu senden beklemiyor. Zaman ver. *Kendine* zaman ver."

Ama benim zamanım yok! Neredeyse telefona bağıryorum. Blondie'nin annesinin zamanı olmayabilir.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, büyükannem şöyle diyor: "Ayrıca, Lexi'nin oldukça yetenekli olduğunu duydum. Belki bir gün bu konuda birlikte çalışır ve o cevapları birlikte bulursunuz."

Büyükannemin sözleri kafamda yankılanıyor.

Birlikte...

Birlikte mi?

Kahretsin, işte bu!

Blondie gibi büyük bir beyine ihtiyacım yok. Sadece Blondie'nin kendisine ihtiyacım var.

Beklediğim kıvılcım çakıyor ve belirsiz bir fikir oluşmaya başlıyor. Siktir. Bu çok travmatik bir yoldu ama sonunda ilhamımı bulmuş gibi görünüyor.

Aferin sana, büyükannem.

Onun acımasız dürüstlüğü için teşekkür ediyorum ve hızlı bir veda, iyi geceler ve "Evet, abuela, Lexi'yi yakında tekrar ziyarete getireceğim" dedikten sonra telefonu kapatıp beyin fırtınası yapmaya hazırlanıyorum. Ve içimde büyüyen umut kıvılcımı canlı bir alev haline dönüşürken, belki de büyükbabamın başaramadığını ben başarabilirim diye inanmaya başlıyorum. Belki de onun rolü, başladığı işi bitirmek değil, temeli atmaktı. Benim daha ileriye götürebileceğim, hayatta kalmanın ötesine geçebileceğim ve Hallazgo'yu, onun her zaman istediği gibi dünyaya gerçek bir değişim getirecek bir şey yaratmak için kullanabileceğim kadar güçlü bir şey inşa etmektir.

Belki de *benim* mirasım budur.

Artık anlıyorum — tüm hikayelerin, benim yetiştirilme tarzımın ardındaki nedenleri...

Babam şirketi miras almış olabilir, ama ben büyükbabamın hayalini miras aldım.

CHAPTER TWENTY-THREE

✧ Lexi ✧

Üstel büyüme, sorunlarımın çoğalma hızıdır.

Kin tutmanın fiziksel olarak ağırlık hissettirebileceğini, kelimenin tam anlamıyla kalbime baskı uygulayan bir yük gibi olabileceğini hiç bilmezdim, ama şimdi bu yük kalkınca, aradaki farka hayret etmeden edemiyorum. O yükten nihayet kurtulduğum için şimdi ne kadar hafif olduğumu.

Daha önce kimseyi affetmediğimi söylemek garip geliyor. Ama birini küçük bir şey için affetmekle, seni derinden incitmiş birini affetmek iki farklı şeydir. Ve gerçek şu ki Damian beni derinden incitti ve onu bunun için gerçekten affedebileceğimden emin değildim, ama affettim. Ve bu affetme, bunu yapabileceğimi bilmek, beni uyuşturucu gibi bir coşkuyla dolduruyor. O anda, yaptığımız şeyin aramızdaki tüm kötülükleri silip süpürmesinin bu kadar kolay olması çılgınca, ama öyle oldu. Damian'ın penisi gerçekten sihirliymiş gibi, Ronnie'nin dediği gibi, öfkem ve kinim silinip gitti.

O andan beri o hafiflikle dolaşıyorum. Yani, bu sabaha kadar, annemin iki haftada bir kemoterapi seansının olduğunu fark edene kadar. Gerçeklik beni tekrar yere çakdı. Annem tedavinin ikinci yılında olmasına rağmen, tedavi hala devam ediyor ve ne zaman tamamen iyileşeceği belli değil. Bugün gibi günler...

orada oturup, battaniyeye sarılmış, kolundaki porttan damardan damlayan serumla ne kadar zayıf görüldüğünü izlemek zorunda olduğum günler, bana bunu hatırlatıyor. Ama cesur bir yüz takınıyorum çünkü annemin şu anda benden ihtiyacı olan bu. Bazı günler, bugün gibi, umutlu hissetmek çok zor olsa da, onun umutlu olduğumu düşünmesini istiyorum.

İkimiz arasında, Gina çok daha iyi bir motivasyon kaynağıdır ve genellikle annemle hastaneye gitmeyi sırayla yaparız (bugün onun günüydü), ama ona bu çok ihtiyaç duyduğu dinlenme fırsatını vermek istedim. Sigorta şirketleri bize darbe vurmaya karar verdiğinden beri, banka hesaplarımızı boşaltacak, ipotek ve faturaları ödeme gücümüzü etkileyecek herhangi bir şey olması ihtimaline karşı, fazla mesaiye boğuluyor ve onun yorgun ve tükenme noktasına geldiğini biliyorum. Zaten cuma günü dersim yok, bu yüzden annemi infüzyona götürmek için gönüllü oldum.

Dört saat sonra, eve dönmek için arabadayız ve neyse ki bugün monoklonal antikör günü olduğu için, her zamanki kemoterapi seanslarından sonra olduğu kadar hasta veya yorgun görünmüyorum. Hatta akşam yemeğinde ne yiyebileceğimizi konuşuyor, ki bu, tedavilerin ardından genellikle yemek yiyemeyecek kadar hasta hissetmesi göz önüne alındığında şaşırtıcı. İtalyan yemeği mi Çin yemeği mi diye tartışırken, evimizin önüne döndüğümde, evimizin önünde park etmiş gümüş rengi Audi'yi görünce, chow mein hakkındaki düşüncelerim bir anda uçup gitti.

"Bu kimin arabası?" diye soruyorum, anneme bakarak.

O başını salladı. "Emin değilim. Komşulardan biri gelmiş olmalı. Ya da Gina'nın misafiri var mıdır?"

İkincisi pek olası görünmüyor. Gina genellikle o kadar meşgul ki, kendine zaman ayırabildiğinde, kanepede uzanıp *New Girl*'ün bölümlerini tekrar izleyerek geçirmeyi tercih ediyor. Bu nadir bir zevk, ama fırsat bulduğunda çok keyif alıyor. Kişisel zamanına girmesine izin verdiği tek kişiler ise ben ve annem. Yani, Edward Cullen'ın kendisi orada tüm vampir sırlarını anlatmıyorsa, birinin ona geldiğini sanmıyorum.

Söz konusu arabanın önüne park edip sürücü kapısını açtım ve bir anlığına neredeyse boş olan yolu gözden geçirdikten sonra anneme yardım etmek için yolcu tarafına koştum. Annem asfaltta ayağı takılıp biraz sendeledi, ben de onu tutmak için elimi uzattım ve Audi'yi tamamen unuttum.

"İyi misin?" diye soruyorum, onu verandaya giden kısa yolu göstererek.

O, gülmeden içini çekerek güldü. "Her zamanki gibi. Bana bebek gibi davranmana gerek yok, Lex. Ben iyiyim." Söylediklerine rağmen, yardım teklifimi reddetmedi ve soyulmuş ahşap merdivenleri çıkarken bana biraz daha sıkı tutunduğunu fark ettim.

Kapıyı açtığımda kahkahalar kulağıma ulaşır ve oturma odası gözümün önüne gelene kadar koridora adım atıp "Eve geldik!" diye seslenmek üzereyim. Gina tam beklediğim yerde, hardal sarısı kanepede oturmaktadır ve karşısındaki koltukta...

"Damian?" Adı panik içinde bir çığlık olarak ağzımdan çıkıyor. O burada ne arıyor?

Sesimi duyunca başını bana doğru çevirir ve annem ne olduğunu görmek için öne doğru ilerlerken omzuma bakınca ağzım kurur. Damian'a tekrar baktığımda koltuktan fırlar ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Merhaba."

Midem burkular, parmaklarım aniden gözlüğüme dokunma isteğiyle seğirir. Annemi görürse, anlar. Paraya neden ihtiyacım olduğunu yalan söylediğimi anlar. Kırılmanın eşiğinde olduğumu anlar.

"Ben..." Yutkunuyorum. "B-burada ne işin var?"

Boynunun arkasını eliyle ovuştururken, yanaklarına gerçek bir kızarıklık yayıldı. "Şey, ben..." Boğazını temizledi, sonra bana utangaç bir gülümseme attı, bu gülümseme hem sevimli hem de ona hiç yakışmıyordu. "Seni görmek istedim, ama evde yoktun. Gina, sen dönene kadar bekleyebileceğimi söyledi, ben de..." Omuzlarını silkti. "Bekleyeyim dedim."

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken aptalca gözlerimi kırıştıyorum. "Ve... ne kadar oldu?"

"Oh, uh..." Saatine bakar ve yanakları iki küçük balon gibi şişer, sonra bir nefes verir. "İki saat mi?"

"İki *saat* mi?" diye tekrar ediyorum, neredeyse bağırarak.

Ellerini kaldırır. "Merak etme. Teyzen beni gerçekten çok ilginç bir sohbetle eğlendirdi. Aslında" —gözleri benimkilere biraz daralırken, dudaklarının köşelerinde sinsi bir gülümseme belirir—"aslında çok ortak yanımız var—"

"Söyleme," diye uyarıyorum, ne söyleyeceğini çok iyi bilmeme ve başladığına göre onu hiçbir şeyin durduramayacağını bilmeme rağmen.

Gülümsemesi derinleşir. "Gina'nın da kendini Twihard olarak tanımladığını biliyor muydun? Düşman olmalıyız," der ve teyzeme bir bakış atar. Teyzem, bu gelişmeden çok *memnunmuş* gibi başını sallar ve bana sırtarak bakar. "Bilirsin, o Edward'ın tarafında falan. Ama senin için ateşkes yaptık, böylece taraf seçmek zorunda kalmazsın."

İnlememi saklamaya bile tenezzül etmeden burnumun köprüsünü çimdikledim. "Tanrım," diye mırıldandım.

Arkamda annem dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. Kahretsin. Altmış saniye içinde Damian'ın *Twilight'a* olan tuhaf takıntısı düşüncelerimi dağıttı ve onun burada olduğunu tamamen unuttum. Hem de kemoterapiden hemen sonra, sanki onkoloji koğuşundan çıkmış gibi görünüyordu. Çökmüş yanakları ve solgun teni yetmezmiş gibi, saçsız kafasını örten pamuklu örtü de onu ele veriyordu.

"Lex," diye başlıyor, benim gözlerimin aynası olan gözleri benim yüzümden Damian'ın yüzüne, sonra tekrar bana dönerek beni olduğum yerde sabitliyor. "Beni tanıştırır mısın?"

Dikkatimi Damian'a çevirip, annemin hasta olduğunu fark ettiğine dair herhangi bir işaret var mı diye yüz ifadesini inceliyorum... ama hiçbir şey bulamıyorum. Sadece sabırlı bir gülümseme ve hepimizin konuşmamı beklediğini hatırlatmak için kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Ya da belki de kendime görmeme izin verdiğim tek şey budur.

Dudaklarım açılır ve sesimi bulana kadar bir an ağzım açık kalır. "Anne," derim yavaşça, "bu Damian. Damian, bu... annem." Teyzeme elimi uzatırım. "Gina, tanırsın."

Damian, annemle birlikte oturma odasının eşiğinde durduğumuz yere doğru ilerler, uzun bacaklarıyla mesafeyi sadece iki adımda kat eder. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Dornan," der ve elini ona uzatır. Ona Bayan yerine Bayan diye hitap etmesi dikkatimden kaçmaz, ama ben babamdan hiç bahsetmedim ve o benim annem ve teyzemle yaşadığımı biliyor, bu yüzden muhtemelen en güvenli seçeneği tercih etmiştir. Onların etkileşimini lazer gibi odaklanarak izliyorum, özellikle annem elini onun eline kaydırıp o da elini sıktığında. Ona dokunma şekli de dikkatimden kaçmıyor. "Hakkınızda çok iyi şeyler duydum."

Öyle *mi? Nerede* duydunuz? *Çünkü ben size hiçbir şey söylemedim.* Ama yorumumu yutuyorum ve Damian'ın sadece

kibarca davrandığını hatırlatıyorum. Rol yapıyor, bir role giriyor, ama şu anda hangi rolü oynadığını kim bilebilir ki?

"Öyle mi?" diyor annem, bana kaşlarını kaldırıp nazikçe ekliyor, "Ve lütfen bana Carol de. Bu odada ilk adıyla hitap edilmeyen tek kişi olmak istemiyorum."

Damian ona gülümser, açıkça memnun, sanki bu yıl Noel Baba'nın iyi çocuklar listesine girdiğini duymuş bir çocuk gibi. Tanrı bilir neden bu kadar mutlu.

Cidden, neden buradasın? Bu düşünceyi doğrudan beynine göndermeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Anneme gülümsemeye devam ediyor, yüzüne diktiğim bakışlarımın yakıcılığını ve bana bakması için yaptığım bariz girişimleri tamamen fark etmiyor. Ona gitmesini söylemek için dudaklarımla konuşmaya çalışıyorum. Yalan söylediğimi fark edip benden nefret etmeden önce gitmesi için. Özellikle de kardeşi hakkında bu kadar samimi olduktan sonra.

Ona Guadalajara'da söyleyebilirdim. Ona onlarca kez söyleyebilirdim. Ona söylemeliydim, ama yine de... kelimeleri bulamadım. Belki de annemin hastalığı hakkında konuşmak onu daha da gerçek kılıyor ve hayatımda bunun olmadığına inanabileceğim tek bir yer istiyorum. Bunun benim hayatım olmadığına. Belki de Damian'ın acıma duygusunu istemiyorum, ki bu delilik, çünkü Gina dışında bunu gerçekten anlayabilecek tek kişi o.

Ya da belki de bizi birbirimize bağlayan bu büyük ortak noktamızdan korktuğum için, onu korkutmak istemiyorum. Jamie'ye olanlardan sonra bu onun için çok ağır olabilir. Eğer öyleyse, beni terk eder. Ve ben onun kalmasını çok istiyorum.

Tekrar terk edilmek istemiyorum.

Bu düşünceyle anneme bakıyorum, bugün iyi bir gün olmasına rağmen ne kadar zayıf olduğunu çok iyi biliyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var, ama bunu büyütürsem Damian neler olduğunu anlar, değil mi?

Sakin ol Lex, diyorum kendime. Sanki sakın olmak benim için çok kolaymış gibi.

"Anne, şey... sen otur, ben herkese içecek bir şeyler hazırlayayım," diyorum.

Üç kahve ve bir bitki çayı (annem için) sonra, elimizde fincanlarla oturma odasında garip bir sessizlik içinde oturuyoruz. Annem, onu tamamen yutacakmış gibi görünen büyük mavi koltukta dinleniyor, Damian, Gina ve ben ise kanepede, ben ortada sıkışmış halde oturuyoruz. Damian'ın vücut ısısı bana da geçiyor, aramızda biraz nefes alabileceğim boşluk bırakmaya bilinçli olarak çabalıyorum ama her hareketimde, sanki annem ne yapıp ne yapmadığımı tam olarak biliyormuş gibi, annemin bakışları benim hareketlerime odaklanıyor.

nefes alabileceğim bir boşluk bırakmaya çalışsam da. Çabalarım rağmen, annemin her hareketimi, ne kadar küçük olursa olsun, sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi izlediğini hissedebiliyorum.

Gözleri, kalçalarımızın arasındaki neredeyse hiç olmayan boşluktan Damian'ın yüzüne kayıyor. "Damian, sen de Conwick'e gidiyorsun, değil mi?"

O başını sallar. "Evet. Ama Lexi ve ben aynı sınıfta değiliz. Ben son sınıfta okuyorum." Yanımda Gina omzuma dokunur. "Daha yaşlı bir adam. Güzel. Yap şunu kızım."

Yanaklarım alev aldı ve gözlerim, yüzümü keskin bir bakışla inceleyen anneme kaydı. Bir şey söylemesini, beni azarlamasını bekliyordum... Ne diye, bilmiyorum, ama *bir şey*. Ama onun bakışları Damian'a geri döner ve ona bölümünü sorar, ardından şu soruyu ekler: "Lexi ile nasıl tanıştınız? Aynı sınıftan değilsiniz galiba."

"Aslında kütüphanede tanıştık," diyor Damian ve ben kahvemi neredeyse tükürüyorum. "Ana dalımın gerekliliklerini tamamlamak için birkaç matematik dersi almam gerekiyordu ve o bana birkaç kez özel ders verdi."

Oh. *Tamam, o kadar da kötü değil*, diye kendimi ikna ediyorum, çünkü o açıklama daha fazla bir şey eklemeyecek gibi görünüyor. Tamamen yalan sayılmaz; o da bana ilk öyle yaklaşmıştı, o zaman ders çalışmak yerine flört etmiş olsak da, ve özel derse ihtiyacım olduğu kısmı da yalandı. Her neyse, en azından şunu söylemediğine sevindim...

"Ama şunu söyleyeyim," diye devam ediyor, sanki o pislik gerçekten aklımı okuyor gibi, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor, "o matematik denklemlerinde beni gerçekten *çok* zorladı."

Aman Tanrım. Şu anda bir top gibi kıvrılıp ölebilseydim, ölürdüm. Annem ve Gina'nın bu uygun bir şekilde yerleştirilmiş çift anlamlı cümleyi kaçırmış olmaları imkansız. Gina'nın kaldırdığı kaşları ve bastırmaya çalıştığı gülümseme, onu duyduğunun kanıtı. Lanet olası Damian. Yanaklarım o kadar kızardı ki, güneşin yüzeyine rakip olacağına eminim.

Annemin gözleri benimle Damian arasında bir sarkaç gibi gidip geliyor, dudakları hafifçe büzülmüş, sanki içinden bir karar vermeye çalışıyor gibi. Sonunda, "Yani, anladığım kadarıyla siz ikiniz..." diyor.

Kanepeden fırladım. "Biliyor musun? Saat geç oldu. Seni dışarıya kadar geçireyim mi?" dedim, Damian'ın kolunu tutup onu ayağa kaldırarak.

"Ne? Saat daha dört bile olmadı," diye itiraz ediyor.

Burnumdan soluyarak onu daha sertçe çekerim. "Evet, ama İsveç'te saat on gibi," diye karşılık veririm, sanki bunun bu konuşmayla bir ilgisi varmış gibi. Kimse

ve herkes bana aklımlı kaçırımışım gibi bakınca, ekledim, "Yani... evet. Neyse, seni uğurlayayım."

"Tamam, zorba," diye homurdanır Damian, elimi çekip annemin yanına yürür ve elini tekrar uzatır. "Carol, tanıştığımıza çok memnun oldum." Sonra başını yana çevirip teyzeme bakar. "Gina" — elini yumruk yapıp teyzeme uzatır ve benim dehşetle izlediğim gibi teyzem de hevesle karşılık verir — "gerçekçi ol."

"Jacob hayranı bir kız için fena değilsin," der teyzem onaylayarak başını sallar. Sonra flörtöz bir şekilde el sallar ve şekerli bir sesle "Hoşça kal Damian!" der.

Damian'ın bileğini tekrar tutup, parmaklarımla kolunu sıkıca kavradığımda, içimi utanç kapladı. Bu sefer beni iteklemeden, onu kapıya doğru çektim.

"Oh, gitmeden önce," annem, koridora ve bu konuşmadan kurtulmaya bir adım kala seslendi. Bir gülümseme takınıp ona döndüm, ama yüzündeki hesapçı bakış karşısında kanım dondu. Hasta olabilir, ama bu kadın gerçek suçları takip eden bir kadın. Dikkatini verdiğinde, hiçbir şey gözünden kaçmaz.

Ama o bana bakmıyor.

"Soyadını duyamadım, Damian."

"Navarro" kelimesi dudaklarından çıkar çıkmaz, başka kimse sahte erkek arkadaşım ile elli soru oyunu oynamak istemesin diye onu kapıya doğru çekiyorum.

Dışarıya güvenli bir şekilde çıkana ve ön kapı arkamızda sıkıca kapanana kadar kolunu bırakmıyorum.

"Lanet olsun, Dornan," Damian homurdanarak bileğini ovuşturdu. "Benden utanıyor musun yoksa?"

"Ne?" Başımı ona doğru çeviriyorum ama beynim bu hareketi ayaklarıma iletemiyor ve ayaklarım ileriye doğru yürümeye devam ediyor, neredeyse merdivenlerden aşağı düşüp ölüyordum. Damian düşmeden son anda elimi yakalıyor.

Derimin altında nabzım hızla atarken, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ve kalp atışlarım normale döndüğünde, elim hâlâ onun elinde sıkılı olduğunu fark ediyorum. Gözlerim oturma odasının penceresine kayıyor, ama perdeler kapalı olmasına rağmen elimi çekiyorum.

"Hayır," diyorum, ama doğru olmasına rağmen sesim hiç inandırıcı gelmiyor. "Ben sadece... Ben henüz hazır değildim... *buna*."

Damian'ın bakışları benimkilerle birlikte eve döner ve ona tekrar baktığımda, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesine karşı içim sızlar.

Ne düşündüğünü biliyorum. O, annemle tanışmaya hazır olmadığını düşünüyor, ama gerçekte tam tersi. Benim hazır olmadığım şey, onun *annemle* tanışmasıydı. Sakladığım gerçeği görmesi... O duvarı tamamen yıkarsam bunun ne anlama geleceğinden korktuğum için aramızda sakladığım son yalanı görmesi. Ve hissettiklerimin tek taraflı olması durumunda bunun bana ne yapacağından korktuğumdan.

"Anladım," diye mırıldanıyor. Sonra merdivenlerden inerken bir an sessiz kalıyor. "Buraya gelerek haddimi aştıysam özür dilerim," diyor kaldırıma vardığımızda. "Mesaj attım ama cevap vermedin, o yüzden iyi misin diye bakmak istedim."

Yabancı bir sıkıntı göğsümü sıkıştırıyor. Annemle hastanedeyken telefonum bütün gün kapalıydı, eve geldiğimden beri de açma fırsatım olmadı, bu yüzden mesajlarını görmedim. Ama bunu ona söyleyemem, bu yüzden onun sözlerinin son kısmına takılıyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyorum, şaşkınmış gibi davranarak.

Yüzümün yan tarafına bakarak ifademi okumaya çalışıyor gibi. Ya da onun ötesini görmeye çalışıyor. Gözlerine bakmıyorum ve sesimdeki sahte tonu, bariz kaçamağımı fark ederse de, bunu yüzüme vuruyor.

"Anladın beni. Sadece senin sevimli nerd tişörtlerinden birini tekrar görmek istedim."

Sonra yürümeyi bırakır, evimin önünde park etmiş gümüş rengi Audi'nin yanında durur. Cebinden anahtarları çıkarır, kilit açma düğmesine basar ve araç sesli *bir bip sesi* çıkarınca nihayet gördüğüm şeyi anlarım.

"Bekle..." Audi'ye, Damian'a, sonra tekrar Audi'ye bakıyorum. "Bu senin araban değil."

"Tabii ki benim," der, elini uzatıp avucuyla sevgiyle tavana vurur. "Sadece Renesmobile ile tanışmadın."

Ne... ne?

"Renesmobile?" Akıllıca bir soru sormak yerine, onun sözlerini tekrarlıyorum.

Damian'ın karşılık verdiği sırtış neredeyse manyakça. "Evet. Ve sen sormadan söyleyeyim, *tam* da düşündüğün şey." Bir elini uzatır. "Renesmee." Sonra diğer elini de uzatır. "Mobil. İkisini birleştir" — elini çırpar — "ve

"Oh, Tanrım. Bir arabanın adını *Twilight* bebeğinin adından mı yaptın?" Damian gülümser. "Ne diyebilirim ki? Takıntımın sınırı yok."

"Aman Tanrım. Cidden bir arabaya *Twilight* bebeğinin adını mı verdin?"

Damian gülüyor. "Ne diyebilirim ki? Takıntımın sınırı yok."

Ve Jacob hayranı olarak, bu çok uygun oldu."

Burnumu kırıştırıyorum. "Seninle rızaya dayalı seks yaptığımı inanamıyorum."

O tekrar güldü, ama aramızda cevapsız kalan asıl soruya hiçbir açıklama yapmadı.

İç çekiyorum. "Tamam, ben sorayım. Douchemobile'a ne oldu?"

Damian'ın tüm tavırları değişir, gözlerindeki mizah ve ışık, suyla söndürülmüş bir alev gibi aniden sönüyor. Bir sonraki sözleri o kadar yumuşak ki, zar zor duyabiliyorum. "Geri verdim."

Ona bakıp, doğru duyduğuma tam olarak emin olamadan gözlerimi kırıştırırım. "Onu... geri verdin mi?" diye tekrarlar, bu itirafı anlamaya çalışırım. "Yani... Mason'a mı?"

Damian'ın bana gösterdiği gülümseme zorlama. "Doğru. Ve Renesmobile emeklilikten geri getirildi." Arabanın tavanını tekrar okşadı. "Maserati'den sıkılmışım ve Nessie zaten ailemin garajı için fazla iyi, yani her şey yolunda, gerçekten."

Elimi kaldırıyorum. "Dur, kafam karıştı. Neden?"

"Neden ailemin garajı için fazla iyiymiş?" Damian sordu, kaşları çatıldı ve gözlerini kapattı, bakışları karardı ve içimde garip bir his uyandırdı.

Boğazımı temizleyerek konuyu saptırmamaya çalışıyorum. "*Hayır*. Neden geri verdin?"

Ne sorduğumu biliyordu. Göz bebeklerinin küçülmesinden ve cevap verirken dudaklarında beliren tedirginlik titremesinden bunu anlayabiliyordum.

"O... artık istemediğim bir hatıraydı." Sesi artık fısıltıdan biraz daha yüksek ve bakışlarımı üzerinde tutmak için büyük çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum. Utancı yüzeye çıkarken, gözlerini kaçırmak için can atıyor ama onun onuruna, bunu yapmıyor. "Doğrusu, bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım."

Sözleri nefesimi keser ve ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmesem de bir şeyler söylemek için ağzımı açarım. Damian, anlaşılmaz bir cırtlak ses çıkarmadan sözümü keser.

"Bunun yaptığımı silmeyeceğini biliyorum, ama geçen gün olanlardan sonra..." Şimdi yüzü belirgin bir şekilde telaşlı, bakışlarını kaçırıyor. Elini saçlarının arasında gezdirerek kalın bukleleri dağıtır. "Belki bu, benim de bunu yeniden yapmak istediğimi açıkça gösterir diye düşündüm."

Bu itirafa ne anlam vereceğimi bilemeden ona bakakaldım. Bu, onu affettiğim için teşekkür etme şekli mi, yoksa hala affetmediğimi mi düşünüyor? Dürüst olmak gerekirse, bunu açıkça söylemedim, ama affettiğim açıkça belliydi. Affettim.

Onu affediyorum.

Ona bunu söylemek üzereyim ki, gözleri omzumun üzerinden uzaklara, bir şeye bakıyor. "Sanırım içeride seni arıyorlar."

"Ben... ne?"

Çenesini arkamdaki evin yönüne doğru hafifçe salladı. "Annen ve teyzen pencereden bizi izliyorlar."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve başımı çevirip onun doğruyu mu söylediğini yoksa benimle dalga mı geçtiğini kontrol ediyorum, ki bu da beni hiç şaşırtmazdı. Ama tabii ki, annem ve Gina ön pencereden perdeleri çekip bizim konuşmamızı dinliyorlar. Tanrım, saklanmaya bile zahmet etmiyorlar.

"Bekle, sanırım Gina bir şey söylüyor..." Damian gözlerini kısarak bakıyor. "Öp... onu mu? Oh, madem ısrar ediyorsa, o zaman kesinlikle yapmalısın." Bana göz kırparak dudaklarını büzüyor.

"Hayır, yapmıyor!" Annem ve teyzemin bunu izlediğinden utançtan ve onun yaptığı aptal öpücük suratına gülmekten yarı yarıya nefes nefese kaldım.

Damian kahkahayı bastı. "Şaka yapıyorum, Dornan. Ama tepkine bakılırsa, veda öpücüğü bir dahaki sefere kaldı."

Yüzüm yine kızardı ve gözlerindeki neşeli bakış, muhtemelen domates kadar kızardığımı söylüyordu. "Ben... evet." Annem ve Gina'nın zaten bir sürü soru soracağına emin olduğum için onlara malzeme vermek istemiyordum.

Midem düğümlenir ve hayal kırıklığına uğradığımı fark ederim. Damian'ı öpmek *istiyorum*, aramızdaki kimyasal çekim ya da seksin öncüsü olarak değil, sadece ona o şekilde yakın olmak istediğim için. Çünkü onun şapşal, aptal yüzü göğsümü hafifletiyor ve önceki o korkunç ağırlığın geri gelmesini istemiyorum.

"Biliyor musun," diyor, öne doğru adım atıp kulaklarımın arkasındaki kaçak bir bukleyi düzeltiyor. "Utandığın zaman çok tatlısın, sarışın."

"Ne? Ben değilim..."

"Yalancı." Bana utangaç bir gülümseme atıyor ve ben daha fazla itiraz edemeden, gümüş rengi Audi'nin kapısını açıp elini sallayarak sürücü koltuğuna oturuyor.

Damian uzaklaştıktan sonra, trajik bir şekilde uzun bir süre kaldırımda durdum. Arka aynada gördüğüm yüzü, benden uzaklaştıkça küçülerek, kötü bir anı gibi zihnime kazındı. Annem ve teyzemin pencereden beni izlediğini hatırlamam uzun bir süre aldı ve arkamı dönüp yolumu geri izlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerim büyük cam pencerelere kaydı, ama meraklı akrabalarım ortadan kaybolmuştu. Yine de, ifadelerini göremesem de, ne olacağını biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi, eve geri adım attığım anda, ikisi de Ronnie'nin bedava numune masasına atladığı gibi üstüme çullandılar. Beni kapalı ön kapiya sıkıştırdılar.

"Hadi, anlat," der teyzem, annem de aynı anda, "O neydi, Lex?"

"Damian." Sanki bu cevap her şeyi açıklıyormuş gibi omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "O... bir arkadaş."

Annem alaycı bir şekilde güldü. "Milyarder olan bir arkadaş mı? Oh, bir de senin erkek arkadaşın, *öyle mi?*"

Yanaklarımın renginin attığını hissedebiliyorum. "Ne?"

Teyzem ellerini beline koyar. "Navarro mu? Hallazgo Pharmaceuticals'tan mı?" Ona boş boş bakınca gözlerini devirir. "Lexi, ben hastanede çalışıyorum," diye hatırlatır. "İlaçları nereden aldığımızı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Annem de onaylayarak başını salladı. "Sadece adını Google'da aratmamız yetti, ilk sonuçlardan biri sen çıktın. Yanında açıklığa kavuşturmak istediğim bazı ilginç bilgiler de vardı." Ses tonuna rağmen, ifadesi sakindi. *Fazla* sakindi. Hiç hazırlıklı olmadığım bir fırtınadan hemen önce görülen türden bir sakinlikti.

"Biliyor musun," diyor teyzem çenesini ovuşturarak, "Buraya geldiği ilk gün bana tanıdık geldi."

Bu açıklamaya şaşırarak Gina'ya bir göz attım. Eylül ayında alışverişe çıktığımız gün Damian'la tanıştığımızda paniğe kapılmamamın tek nedeni

onun kim olduğunu bilmesinin imkânsız olduğundan emindim. Damian ona soyadını söylememiştii, Gina ünlüler veya kamuoyunda tanınan kişilerle hiç ilgilenmezdi ve sosyal medyada da yoktu, yani onu tesadüfen görebileceğı bir yerde değildi. Çünkü kıymetli boş zamanını doomscrolling yaparak harcamayı sevmezdi.

Teyzem düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış olmalı ki, sıkı ve neşesiz bir kahkaha attı. "Kızım, ünlülerin dedikodularını umursamıyorum ama hastanenin bekleme odaları dergilerle doludur. Tabii ki durup okumuyorum ama ara sıra kapaklarına bakıyorum."

"İnfüzyon odasında da var," diye ekliyor annem. "Ve kız kardeşimden farklı olarak, ben ara sıra dedikoduları okurum."

Şaşkınlıkla anneme bakıyorum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi. Ne zamandan beri magazin dergileri okuyor?

"Ama ben... Ben..."

"Anlayacağımızı mı sandın? Tanrım, Lex, taşın altında yaşamıyoruz." Sonra yüzü buruşur ve gözleri, vücudunun zayıf haliyle hiç uyuşmayan bir yoğunlukla benimkilere kilitlenir. "Tedavim için parayı buradan mı buluyordun?" Sanki bunu daha önce anlamadığına inanamıyormuş gibi, inanmaz bir nefes verir. "Bu hayır işi hakkında bir terslik olduğunu hissediyordum, ama neden yalan söylediğini anlayamadım, bu yüzden konuyu fazla kurcalamadım. Ama bu çocuktan para alıyorsan, bilmek istiyorum. *Hemen.* Hazır başlamışken, Google'da 'arkadaşın'ı aradığımda sürekli çıkan bahis hakkında da bana bir şey söyle."

Annemin yüzündeki ifade, benim için yeterlidir — gözlerindeki sert azarlama, çok açık bir endişeyle karışmıştır. Son üç aydır o kadar çok yalanı içimde tutuyorum ki, patlamak üzereyim. Ve sonunda patlarım. Sözler, steroid almış bir üstel denklem gibi içimden fışkırır; o kadar hızlı dökülürler ki, onları durduramam, söyleyebileceklerimin bir sınırı yokmuş gibi. Ve gerçekten de yok. Her şeyi anlatırım, Damian'la birlikte olduğumuzu bile, ama iğrenç ayrıntıları onlara saklarım. Onlara bahsi (kütüphanede seks kısmını hariç), Craigslist ilanını, ilana cevap vermeden önce diğer tüm seçenekleri nasıl tükettiğimi anlatıyorum. Sahte randevularımızı ve Guadalajara gezisini anlatıyorum. "Bana haber vermeden ülkeyi mi terk ettin?" diye bağırdı annem, ama benim yaptığım şeyin onu daha çok kızdırdığını mı yoksa şok ettiğini mi söylemek zordu.

Neyse ki, yakın ailemin haberi olmadan sınırı geçmem konusu, Damian'ın kardeşi ve bunun sonucunda ailesiyle yaşadığı olayları anlatınca kapanmış oldu. Çarşamba günü kütüphanede olanları onlara anlatmıyorum, bunun çok fazla olacağına eminim (ve içimden bir ses, annemin bu konudaki mantığını tam olarak anlamayacağını söylüyor), ama Damian'ın arabasından bahsediyorum. *Mason'ın* arabasından. Ve onu geri verme kararının benim için ne anlama geldiğinden.

"Ona borcumuzu ödemeliyiz," diye mırıldanıyor annem, ben nihayet konuşmayı bitirir bitirmez. Oturma odasına geri dönmüşüz. Bu sefer annem kanepenin yanına oturuyor, Gina ise koltukta dik oturmuş, her sözümüzü dinliyor. "Ve ondan daha fazla para kabul edemezsin," diye ekliyor annem, bana uyarıcı bir bakış atarak.

"Bunu kabul edemem," diyorum, olabildiğince sakın bir şekilde. "Buna ihtiyacın var. Bu yüzden onunla bu anlaşmayı yaptım. Saygıyla söylüyorum, 'tedaviye devam etmenin alternatifi'ni *siktir et*," diye ekliyorum, o itiraz etmeye başlayınca, sigorta şirketi ilaçlarını karşılamayı ilk kestiğinde söylediği sözleri hatırlatarak. "Çözüm bu değil, anne. Çözüm bu. İnan bana, başka bir seçeneğim olsaydı, onu seçerdim, ama yok. Ve bunun için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum. Ayrıca, bu anlaşma karşılıklı olarak yararlı. Ben Damian'a ailesiyle ilgili yardım ediyorum, o bana para ödüyor ve *sen* de ilaçlarını alıyorsun." Annemin tedirgin ifadesine bakınca, kararlılığımı pekiştiriyorum. "Buna ihtiyacımız var. *Senin* buna ihtiyacın var. Bunu sonlandıramam. Sonlandırmayacağım."

Damian'ın da buna ihtiyacı var. Bu anlaşmadan vazgeçemem, sadece annem için değil, ona bunu yapamam. Onun yardımına ihtiyacım olduğu kadar, onun da benim yardımına ihtiyacı var ve aramızdaki ilişkinin başlangıcı ne olursa olsun, şimdi ona yardım etmek istiyorum.

Annemin yüzü buruşur ve bir an için ağlayacak gibi olur. "Ah, tatlım. Bu *senin* yükün olmamalı."

Gina'nın yüzü gergin ve anneme katılmak istediğini anlayabiliyorum, ama haklı olduğumu bildiği için bunu söyleyemiyor. Bu anlaşma olmasaydı, bu para olmasaydı, annem kemoterapisine devam edemezdi ve tedavisine devam etmeseydi, bunun tek bir sonu olacaktı.

"Ama öyle," diyorum, ellerini ellerime alıp. "Ve sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım için özür dilemeyeceğim."

Annemin gözleri yaşarır ve burnunu çeker. "Sadaka gibi davranılmaktan hoşlanmıyorum, Lex."

"Ama değilsin," diye onu teselli ediyorum. "Damian kanserinden ve parayı ne için kullandığımı bilmiyor." Annem ve teyzemin keskin bakışları üzerine, utanarak gülümsüyorum ve "O parayı cosplay için kullandığımı sanıyor," diye açıklıyorum.

Teyzemin kaba kahkahası o kadar yüksek sesli ki kulaklarımı tıkamak istiyorum. "Cosplay mi?" diye patlar, artık tamamen kıkırdarak gülüyor. "Ne olarak? Dünyanın en kötü yalancısı mı?"

"Lex, yapma," annem kız kardeşine gözlerini devirerek azarladı. "Eğer gerçeği bilmiyorsa, artık bildiğini söyleyebiliriz."

Kendini işaret ediyor ve onun da benim gördüğümü fark ettiğimi anlayınca kalbim biraz kırılıyor. Keşke baktığı aynalar yalan söyleseydi de en azından güçlüymüş gibi davranabilirdi.

Boğazımda bir yumru oluşur. "Önemli değil." Ama önemli. *Benim için* önemli. Ama onun önemli olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini inanması gerekiyor. Kendimi ikna etmek için olduğu kadar onun da buna inanması gerekiyor.

Annemin zayıf eli elimi sıkıca tutar. "Önemli," diye ısrar eder. "Ama benim yüzümden değil, *senin* yüzünden. Para ile duyguları bu şekilde karıştırarak tehlikeli bir oyun oynuyorsun..." Başını sallar. "Bu, ikinizden birinin ya da ikinizin de incinmesiyle sonuçlanacak."

Sinirleniyorum. "Neden olsun ki? Evet, birlikte yatıyoruz ama aslında çıkmıyoruz. Biz sadece... arkadaşız," diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar bu kelime bizi tanımlamak için hiç de uygun olmasa da. "Aramızda hiçbir şey yok."

Yalancı, vicdanım haykırıyor, ama sesini derinlere, kafamın arkasında duyamayacağım karanlık bir yere bastırıyorum. Ancak onun yerine, daha yüksek ve çok daha tanıdık bir ses duyuyorum.

"O bunu biliyor mu?" diye sorar teyzem meydan okurcasına.

Ahşap sehpanın üzerinden ona sert bir bakış attım. "Ne?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Kızım, o çocukla iki saat boyunca oturup *senin* hakkında konuştum. Ve tabii ki *Twilight* hakkında. Ama çoğunlukla *senin* hakkında." Başını sallar ve gözlerindeki endişeyi kaçırmam. Sessiz bir inanamama hali. "Bazen sosyal ipuçlarını anlamakta zorlandığını biliyorum Lex, ama bunun ne anlama geldiğini göremiyorsan, kasten kör olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Gina'nın demek istediği," annem araya girdi, "sen ikinizin arasındaki şeyin gerçek olmadığını iddia ediyorsun, ama bize öyle görünmüyor. Ve

bence o da öyle hissetmiyor."

Sözleri sessizliğin içinde asılı kalır ve o sessizlikte, kafamın arkasında uzak, azarlayan bir ses duyuyorum. Ancak bu sefer beni azarlamak yerine basit bir soru soruyor.

Sana göre bu nasıl bir his?

CHAPTER TWENTY-FOUR

✦ *Damian* ✦

Más vale solo que mal acompañado - Kötü arkadaşlarla birlikte olmaktansa yalnız olmak daha iyidir

Çeviri: Yanımda yanlış insanlarla olmak yerine yalnız kalmak daha iyidir. Artık gereksiz yüklerden kurtulup gerçekten önemli olan şeylere odaklanma zamanı.

Blondie'yi telaşlı görmek her zaman eğlenceli bir deneyimdir, ancak bu öğleden sonra yaşadığı dehşeti görmek hiç de eğlenceli değildi. Onun evine öylece gelerek onu hazırlıksız yakaladığımı biliyorum, ki bu gerçekten istememiştim. Mesajlarıma cevap vermediğinde gerçekten endişelendim. Ve bu, tüm dikkatini bana vermeni isteyen sapık bir takipçi gibi değil, umarım kötü bir şey olmamıştır diye endişelenen biri gibi bir endişeydi. Annesinin halini görünce endişelenmekte haklıymışım gibi görünüyor.

Blondie'nin benim orada olmam ve evde olanları öğrenmemden çok korktuğunu biliyorum; keşke bana neden anlatmak istemediğini anlayabilseydim. İlk başta, şu anda birbirimiz için olduğumuz şey olmadan önce, annesinin hastalığı ve maddi sorunları hakkında bana güvenmek için doğru kişi olmadığımı düşünmesinin nedenini anlayabiliyordum. Ama şimdi? Jamie'yi anlatarak onu ne kadar anladığımı göstermeye çalıştıktan sonra?

Anlamıyorum lan.

Elimden geldiğince soğukkanlı davranmaya çalıştım ama beni kovması canımı yaktı ve bu reddedilme hissi bütün gün kafamı kurcaladı, başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Blondie'nin evinden ayrıldıktan sonra, öğleden sonranın ve akşamın büyük bir kısmını kampüs kütüphanesinde geçirdim (şok edici, biliyorum), sağlık masraflarına yardımcı olan mevcut programlar hakkında mümkün olduğunca çok araştırma yaptım ve yerel yaşam maliyetlerini ve mevcut gelir ile tıbbi masraflar arasındaki farkı hesaplamak için demografik veriler topladım. Ama dürüst olmak gerekirse, bunların ne kadarını hatırladığımı bilmiyorum. Bugün Blondie ile Hallazgo için birlikte bir teklif hazırlamak hakkında konuşmayı planlamıştım, ama onun evinde olanlardan sonra bunu gündeme getirmek için doğru zaman değildi. Blondie'nin daha önce ayrılırken verdiği tepkiye bakılırsa, belki de hiç uygun bir zaman olmayacak.

İç çekerek, yurt binasının ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Cuma günü saat daha 10 bile olmamışken geceyi bitirmek garip geliyor, özellikle de koridorun bir yerinden öğrencilerin bağırışlarını duyarken. Muhtemelen bira pong ya da flip cup oynayarak, bu gece parti veren bir öğrenci yurdu ya da spor takımı evine gitmeden önce hazırlık yapıyorlar. Sadece üç ay önce, ben de onların arasında olurdum, sarhoş olup düzgün göremeyecek hale gelirdim ve kampüste yeni bir flört arardım.

Şimdi ise, öyle takılma isteğim tamamen yok oldu. Akşamlarımı Blondie ile sahte randevularımızda, bir şey hakkında neşeyle tartışarak ya da daha da iyisi, yüzümü bacaklarının arasına gömerek geçirmeyi tercih ediyorum.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişmesi, o hayatıma geri döndüğünden beri benim bu kadar değişmem... ve özellikle de duygularımın yüzüme tokat gibi çarptığı Cadılar Bayramı'ndan beri. Keşke onun ne düşündüğünü bilseydim, bizim anlaşmamızın belirsiz sınırları konusunda benim kadar zorlanıyor mu acaba? Biz yatmaya başladığımızdan beri o da yalanın nerede bittiğini, gerçeğin nerede başladığını göremiyor mu acaba?

Ama sonra... Yalan söylemiyorum. Artık söylemiyorum. Hiçbir şey hakkında. Anlaşmamızın şartlarına rağmen, bunun bitmesini istemiyorum. Onu istiyorum, tümünü

istiyorum, sadece yatakta aldığım kısmını ya da anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını değil. Onun tüm kısımlarını istiyorum, çirkin kısımlarını bile, benim anlamayacağımı düşündüğü kısımlarını. Belki anlamayacağım, ama kesinlikle deneyeceğim. Bu noktada, onun için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Odanın koridoruna girip durduğumda, ona telefon edip daha önce olanları konuşmayı düşünüyorum. Mason kapımın önünde duruyor

kapımın önünde durmuş, sırtı duvara yaslanmış, elleri ceplerinde. Beni beklediğine hiç şüphem yok.

Geri çekilip onu beklemek için başka bir yer aramak üzereyim, çünkü şu anda onunla uğraşacak havamda değilim, ama beni hissetmiş olmalı ki solgun gözleri benimkilere çeviriyor.

"İşte buradasın," diye bağılıyor koridordan. "Senden beri bekliyorum."

Burnumu silerek yüzümdeki buruşturmayı gizledim. "Dışarıdaydım. Bir şeyin varsa, arardın."

Mason, ben yaklaşırken gözlerini bana dikti. "Aradım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. Neden bahsediyor bu adam? Son iki saatte ne ondan ne de başkalarından mesaj ya da arama gelmedi.

Cebimden telefonumu çıkarıp yan düğmeye basarak ekranı açtım. "Kahretsin. Telefonun şarjı bitmiş." Lanet olsun. Umarım Blondie beni aramaya çalışmamıştır. Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim, telefonu kot pantolonumun cebine geri koyup Mason'ın gözlerine baktım. "Ne oldu? Bir şey mi lazım?"

Mason beni bir anlığına süzdü, önce telefonumu koyduğum cebimin çevresine, sonra da diğer kolumun altına sıkıştırdığım deftere baktı. Gözlerim onunla buluştuğunda kaşları yukarı kalktı. "Ee, seni affetti mi?"

Tendelerim gerildi. "Ne?"

Mason gözlerini devirdi. "Zavallı kız," diye cevapladı ve sesindeki küçümseme tonunu duymamak imkansızdı. "Mas'ın anahtarlarını kafama fırlatmadan önce hiçbir açıklama yapmadığını düşünürsek, riske girip arabayı geri vermenin sebebinin o olduğunu varsayacağım."

Alnını işaret ediyor, orada, yağlı saçlarının yarısıyla örtülmüş kırmızı bir iz var.

Ben burnumdan soluyorum. "El-göz koordinasyonunun boktan olması benim suçum değil." Bu adamın, doğru yeri tuttuğundan emin olmak için sikine bakmadan mastürbasyon yapabileceğini sanmıyorum.

Mason beni uzun bir süre daha izler, söz konusu açıklamayı ya da belki bir özrü bekler, ama ikisine de hakkı yok ve hak etmiyor. Son üç yıldır aptalca onun beni kışkırtmasına izin verdiğim için çok şüpheli ve incitici şeyler yaptım, ama artık bitti. Her şey bitti, ama özellikle o bitti.

Bu yüzden bu sabah anahtarlarını geri verirken kendimi açıklamaya zahmet etmedim. Odasına girdim, anahtarları attım ve Maserati'nin onun olduğunu söyledim. Çünkü o araba Mason'la olan ilişkimin bir uzantısıydı ve ikisinden de arınmam gerekiyordu, kötü kararlarımı ve verdiğim acıyı hatırlatan her şeyden. Mason'la sahte arkadaşlık yapmaya, arabasını sürmeye ve Blondie'ye söylediğim özürün tek kelimesine bile inanmaya devam edemem. İkisi birbiriyle uyumsuz ve benim için önemli olan sadece bir tanesi.

Kaşlarını kaldırdı. "Hepsi bu mu? Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Omuzlarımı silkiyorum, sol omzunun arkasındaki kapıya bakıyorum. Kapıyı rahatsız edici bir şekilde engelliyor. "Ne dememi istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum dostum. Bütün bu olay çok garip geliyor, hepsi bu. Bahis aylar önce kamuoyuna duyuruldu, ama sen arabayı terk etmedin, en kötü tepkiler geldiğinde bile. O olay internette patladığında ve insanlar sana pislik dediğinde bile gözünü bile kırpmadın."

Sana teşekkür etmiyorum, demek istiyorum ama dilimi tutuyorum.

"Ama şimdi, birdenbire, bu konuyu kapattın mı?" Yine omuz silkiyorum, bu da onu daha da öfkeliyor ve aceleyle ekliyor: "Eğer hala o kadar kızgınsa, neden seninle çıkıyor acaba? Ama ne bileyim ben? *Kadınlar*, değil mi?" Tek nefeste tüm karşı cinsi aşağılamayı başaran küçümseyici tavrı, yüzüne yumruk atma isteğini uyandırıyor.

Hayır, Mason, haklı değilsin. Sen sadece bir aletsin.

Derin bir nefes alıyorum. "Bahis bizim için berbat bir şeydi, Mason. Belki de berbat bir insan olmaktan yoruldum."

Ve bu doğru. Bahis Mason'ın fikri olabilir ve sonrasındaki sonuçlar tamamen onun pervasız aptallığından kaynaklanıyor olabilir, ama *ben* yine de onun meydan okumasını kabul ettim. Hala katıldım ve tüm o kadınları aşağıladım, tıpkı onun şimdi Blondie'yi aşağıladığı gibi. Babama olan kederim ve öfkem o kadar kör etmişti ki, ne kadar berbat bir insan olduğumu bile göremiyordum. Ama şimdi gözlerim açıldı ve artık o kişi olmak istemiyorum. Sadece Blondie için değil, kendim için de.

Abuelo ve Jamie'nin gurur duyacağı biri olmak istiyorum.

"Biliyor musun, eskiden eğlenceli biriydi."

Mason alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben bu tuzağa düşmemek, hakaretlere karşılık vermemek için uğraşsam da kendimi tutamıyorum. Soru ağzımdan çıkıyor.

"Ne demek?"

Üst dudağı kıvrılır ve beni baştan aşağı süzer, sanki o aptal maske düşmüş de beni ilk kez görüyormuş gibi.

"Şu haline bak," diye alay ediyor. "Lanet olası bir Maserati'yi geri veriyorsun, sevgi dolu erkek arkadaşı oynuyorsun, artık itibarını umursamıyormuş gibi bile davranmıyorsun." Sanki daha önemli bir şey olamayacağını anlayamıyormuş gibi başını sallıyor. "Birkaç ay önce, sana bu hale geleceğini söyleseydim, yüzüme gülerdin."

Omuz silkiyorum. "Eh, senin fikrine hiç önem vermemiş olmam iyi olmuş."

Onu tanıdığımndan beri Mason hayatımda sadece arka plan gürültüsüydü. Onu görmezden gelmek her zaman kolaydı, sadece eğlenmek ya da aptalca bir şaka için suç ortağına ihtiyacım olduğunda sesini yükseltirdim, ama şimdi onu hayatımdan tamamen çıkarma zamanı geldi. Hayatımın o kısmının sesini kapatıp yerine daha iyi bir şeyin çalmasına izin verme zamanı.

Mason alaycı bir şekilde güldü. "Sen öyle de. Sana en iyisini dilerim." Kapıdan uzaklaştı ve yanımdan geçmeye başladı, son anda dönüp "Umarım zavallı kız buna değer" diye ekledi.

Koridora doğru uzaklaşırken, onun arkasından öfkeyle bakıyorum.

"Merak etme lan," diyorum dişlerimi sıkarak kapımın kilidini açarken. "O buna değer."

Sonraki bir saatimi yatak odamda volta atarak, tırnaklarımı ısırarak ve yatak başındaki şarjda duran telefonuma ara sıra bakarak geçiriyorum.

Ala onu! Kafamın içindeki ses dakikalar içinde onuncu kez bağılıyor.

O haklı. *Ben* haklıyım. Blondie'yi aramalıyım. En kötü ne olabilir ki?

Bu düşüncenin hemen ardından, hayal edebileceğim en kötü senaryolar geliyor. Blondie, birdenbire evine geldiğim için bana bağılıyor. Blondie, yatakta berbat olduğumu söylüyor. Blondie, anlaşılmamızı sonlandırıyor.

Tanrım, ne zaman bu kadar acınası bir hale geldim? Ne zaman bu kadar özgüvensiz oldum? İhtiyacım olduğunda kendine güvenen Damian nerede?

Yanağıma sertçe bir tokat atıyorum. "Hadi. Yapabilirsin." Başımı onaylayarak sallıyorum, odayı geçiyorum, telefonumu alıyorum, rehberi açıyorum, Blondie'nin adını tıklıyorum ve cihazı kulağıma dayamadan önce arama tuşuna basıyorum.

Zil sesi o kadar çok tekrarlıyor ki, cevap vermeyecek diye düşünmeye başlıyorum. Tam kapatmak üzereyken, zil sesi kesiliyor ve "Alo?" diye zayıf bir ses duyuyorum.

Telefonu kafamdan biraz uzaklaştırıp ekrana bakıyorum. Kesinlikle Blondie'yi aramışım, ama onun tarafında çok gürültü var ve onu zar zor duyabiliyorum.

"Dornan? Neredesin?" diye soruyorum, içimi kaplayan ve beni boğan ani paniği görmezden gelmeye çalışarak.

Cevap verdiğinde, karışık kahkaha ve müzik seslerini onun boğuk sesinden zar zor ayırt edebiliyorum. "Grabe Expep... Expeptasins."

İtfaiyeci şapkası takmış küçük çizgi film adamları kafamın içinde koşturuyor, alarma geçmiş, "Yangın! Yangın!" diye bağıyor. Sarhoş mu? Yani, bu ilk kez olmuyor, ama arkadaşlarının onu bu kadar sarhoş bırakması, İngilizceyi zar zor anlayacak hale gelmesi garip.

Onun geveleyen sözlerini anlamak istediğimden biraz daha uzun sürüyor.

"Grape Expectations mı?" diye soruyorum.

"Şarap barı mı?" Sarışın gülümsüyor. "Evet, orası."

"Peki ne kadar şarap içtin?" diye ısrar ediyorum, sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Blondie'nin mikrofonu ağzına dayayıp başını salladığı gibi bir hışırtı sesi duyulur, ardından homurdanan bir sesle "Şarap yok. Ben Gin Eyres hayranıyım" der.

Sonra bir erkek sesi duyuyorum ve Blondie onun söylediği bir şeye kıkırdıyor, bu da anında çenemi sıkılaştırıyor. "Yanında biri mi var?" Sesimdeki kıskançlık o kadar bariz ki utanıyorum. Blondie'nin seks yapmak için dışarıda içki içtiğini düşünmenin saçma olduğunu biliyorum, ama sonra Eylül ayında bizim birlikte olmamıza neden olan olayları hatırlıyorum ve içimdeki mağara adamı çirkin yüzünü gösteriyor. Blondie'nin başka bir erkekle, benimle olmayan başka biriyle olduğunu düşünmek, kendimde var olduğunu bilmediğim bir sahiplenme duygusu uyandırıyor.

O benim. Arabamda öpüştüğümüz günden beri benim. Keşke bunu bilseydi.

O, benim tepkime eğlenmiş gibi yumuşak bir kahkaha atıyor, ama bundan daha fazla çaba gerektiren bir şey için enerjisi yok. "O sadece barmen, aptal." Nefesimi veriyorum, ama rahatlamam kısa sürüyor, çünkü o "Neredesin? Neden seni göremiyorum?" diye sorunca endişem yeniden başlıyor.

"Çünkü telefonda konuşuyoruz," diyorum dikkatlice, içimdeki korku o kadar belirgin ki, neredeyse tadını alabiliyorum. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor ve tüm vücudum soğuyor. "Ronnie seninle birlikte mi? Ya da Andie?" Sessizlik. Cevap yok. "Dornan?" diye ısrar ediyorum. Hala hiçbir şey söylemiyor. "*Lexi*?" Bu sefer neredeyse bağıriyorum, çaresizlik sesimi bir oktav yukarı çıkarıyor.

"Hayır," diye cevapladı sonunda, uzun bir iç çekişle. "Sadece ben ve yaptıklarımın ağırlığı."

Kahretsin. Sadece sarhoş ve yalnız değil, *üzgün* de. Benim yüzümden mi? Davetsizce evine geldiğim için mi? Annesi olanlar yüzünden mi? Cevabı bilmiyorum ve bilmemek, içimde büyüyen endişeyi daha da körüklüyor.

Sonraki sözlerimde ısrarcı bir coşku var. "Orada kal. Seni almaya geliyorum."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Blondie ile telefonu kapattığım anda, yurt odamdan fırladım ve Batman'in Bat-Sinyali'ne cevap verir gibi Renesmobile'a koştum. Trafik kurallarına uymaya devam etsem de (güvenlik önemli ve tüm o şeyler), sessiz yollarda pedala biraz daha sert bastım, Blondie'ye mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya kararlıydım, hayır, ulaşmam gerekiyordu.

On dakikadan az bir süre sonra, Blondie'yi doğru anladığımı umarak Grape Expectations'ın kapısını iterek açtım. Onu arka köşedeki masada gördüğümde içimden çıkan nefes, sanki tüm vücut ağırlığımı da beraberinde götürmüş gibi, masasına koşarken neredeyse havada süzülüyordum.

Dediği gibi, yalnızdı, etrafında en az bir düzine boş highball bardağı vardı, saçları dağınıktı ve gözlükleri yüzünde eğri büğrü duruyordu.

Omzumun üzerinden, altı ya da yedi içki önce onu kesmesi gereken barmenlere öfkeyle bakıyorum. Hatta daha da iyisi, henüz 21 yaşında olmadığı için ona hiç içki vermemesi gerekirdi, ama tecrübelerime göre barmen onun kimliğini kontrol etme zahmetine girmezdi. Ancak barmen, sarışının alkol seviyesine dikkat etmek yerine, busty esmerle flört etmekle meşgul. Çıkmadan önce o pislikle kesinlikle konuşacağım.

Blondie'nin gözleri, onun karşısındaki yuvarlak koltuğa kayarken benimkilerle buluştuğunda cam gibi parlıyor.

"Vay vay vay, bakın kim gelmiş, Bay Büyük Yarak," diyor alaycı bir sesle.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Erkekliğimin büyüklüğü hiç şüphe konusu olmamıştı, ama onun bundan etkilendiğini duymak hoşuma gitti.

Kaşları birleşerek gözlerinin arasında sevimli bir kırıksıklık oluşturur. "Burada ne yapıyorsun? Yoksa hayal mi görüyüm?" Yüzü biraz solur ve başını sallar, ellerini gözlerinin üzerine koyar. "Tanrım, umarım hayal görüyüm. Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Nasıl?" diye soruyorum nazıkçe. "Seni daha önce sarhoş görmüştüm."

Parmaklarının arasından bana bakıyor. "Hayır, üzgün ve tuhaf."

Burnumdan hava çıkardı. "Sana bunu söylemek istemezdim Dornan, ama sen her zaman garipsin." Gülümsemem titredi ve bir an tereddüt ettikten sonra sordum, "Neden üzgünsün?"

Ellerini çaresizce indirir ve masaya bakarken alt dudağı titrer. "Çünkü annem ve G teyzem gerçeği biliyor. Bizim gerçekten çıkmadığımızı... ve geri kalan her şeyi."

Midem burkuldu. "Gerisi... anlaşma gibi mi?" O başını salladı. "Mmhmm. Ve bahis."

Şimdi içim bir o yana bir bu yana, kusacakmışım gibi hissediyorum. Kahretsin. Er ya da geç ailesinin bahsi öğrenmesi kaçınılmazdı, özellikle de daha önce onun evine öylece gitmişken. Tek bir Google araması beni mahvederdi. Ama yine de, annesi ve teyzesinin yaptığı tüm pislikleri öğreneceği düşüncesi beni saran dehşete hazırlıklı değildim. Ya da Blondie ile olan ilişkiyi onaylamayacakları düşüncesi.

"Oh. Onlar, şey... bitirmeni mi istiyorlar?" diye sormaya zorladım kendimi.

Eğer öyleyse, bu bizi nereye götürür?

Hiçbir yere, kafamın içindeki ses alaycı bir şekilde soruyor.

Haklı. Blondie'nin annesi ve teyzesi onun benimle ilişkisini bitirmesini istiyorsa, öyle olacak. Anlaşma feshedildi. Onu kaybetmek beni öldürür, ama bunu nezaketle kabul ederim. Asla ona seçim yapmasını istemezdim.

Tam da bu sonuca, yani onun burada ve şimdi ilişkimizi bitirmesine hazırlandığım sırada, o yine başını sallayarak beni şaşırttı. "Annem bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyor, ama Gina anlıyor. Paraya ihtiyacımız var, o yüzden..." Sesi kesildi ve tüylerim diken diken oldu, tüylerim ürperdi.

Düşüncelerime sızan, Blondie'nin sadece ona ödediğim para için mi benimle birlikte olduğunu, *benim için* değil mi diye merak etmeme neden olan kendime olan güvensizliğimden nefret ediyorum.

Ona sormak istiyorum, ama doğru ya da adil olmaz, hele ki onun şu sarhoş haliyle. Bunun yerine, "O zaman sorun ne?" diye soruyorum.

Blondie gözlerini devirdi. "Sorun, senin benden hoşlandığını düşünüyorlar. Yani..."

"Sevdiğin gibi," diye açıklıyor.

Kalbim göğsüme çarpar, hayal kırıklığı ruhumun her santimini yakar, beni acıtır. Kelimelerin bu kadar acı verebileceğini bilmezdim, ama onu sevmemin bir *sorun* olduğunu duymak, hazırlıklı olmadığım yeni bir acı.

Bana bakarak cevabımı bekliyor. Boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. "Çok fazla beğenmişsin," diyorum, yüzümde hiçbir ifade yok.

Yine iç çekiyor. "Mmhmm."

Blondie çenesini kollarının üzerine koyup masaya yaslanıyor ve onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Garip bir şekilde, bu beni iyimser yapıyor. Durumu yanlış mı yorumluyorum diye merak ediyorum, sorun onu sevmem değil de, onun benim onu sevmediğime kendini inandırmış olması. Annesinin ve teyzesinin yanıldığını düşünüyor.

Bu inanç tamamen yanlış olabilir, ama beni cesur yapıyor. "Kim demiş ben sevmiyorum *diye*? Senin gibi seviyorum" diyebilecek kadar cesur.

Blondie, burnunun ucuna biraz kaymış gözlüklerinin arkasından bana o güzel gözlerini kırıyor ve gözlerinde gördüğüm umut, kalbimi lanet olası aya fırlatıyor. Beni kaplayan hayal kırıklığı, sıcak bir günde sabah çimlerini kaplayan çiğ gibi hızla buharlaşıyor ve yerini beni patlatacak kadar büyük bir coşkuya bırakıyor.

Kahretsin, haklıymışım. Sarışın benden *hoşlanıyor*. Sadece fiziksel olarak değil, sadece seks için değil, *romantik olarak* da.

Ama eğer bu doğruysa... neden bu kadar mutsuz görünüyor?

Alt dudağı derin bir somurtma ile dışarı çıkıyor. "Çünkü, Halüsinasyon Damian," diye karşılık veriyor, ses tonu azarlayıcı, "Gerçek Damian kız arkadaş yapmaz."

Blondie'nin beni hayal ürünü olarak gördüğünü düşünerek endişelenmeli miyim, yoksa ona aslında burada olduğumu açıklayarak onu düzeltmeli miyim? Belki de bunu yapmamam çok saçma. Ama bana karşı hislerini kaç kez açıkça ifade ettiğini bir elin parmaklarıyla sayabilirim (duygularının oldukça tekdüze ve öfke ve nefretle sınırlı olduğu ilk günler dahil) ve onun ne düşündüğünü anlama fırsatını kaçırmak istemiyorum. Benimkini çıkarmış olmama rağmen, benim etrafımda takmaya devam ettiği maskenin arkasında ne olduğunu görmek istiyorum.

Bu yüzden yeni bir role giriyorum: onun benden oynamamı istediği role. Bu rol, onun için orada olmama, bana anlatmak istediği her şeyi dinlememe izin verecek, hatta tek açılma yolu bunun hepsinin kafasında olduğuna inanmak olsa bile.

"Öyle mi dedi?" diye soruyorum, rolüme kendimi vererek. "Ne adi herif."

Ve bu doğru. Ben bir piçim, bu yüzden sanırım bir ömür önce söylediğim sözlerin şimdi bana geri dönmesi çok normal.

"Evet," diye mırıldanıyor, yine umutsuzca iç çekiyor ve masanın üzerinden uzanıp eline dokunmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ya öyle olsaydı?" Sözler kafamda tam olarak oluşmadan ağızımdan çıkıyor. Gözlerindeki soruyu anlayarak açıklıyorum, "Ya gerçek Damian bir kız arkadaş isteseydi?"

Ya ben senin kız arkadaşım olmanı istersem? Sahte değil, gerçek bir kız arkadaş.

Ondan ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum, ama fısıldadığı "bilmiyorum" değil.

Sesindeki belirsizlik beni sinirlendiriyor. "Bahis yüzünden mi? Onu hala affetmemiş olsan da seni suçlamam."

Yine beni şaşırtarak, şiddetle başını salladı. "O değil. Ve onu affettim," diye ekledi, göğsümü sıkıştıran bir şiddetle.

Bunu daha önce hiç söylememişti, açıkça değil, ve ben de söyleyeceğinden şüphe etmeye başlamıştım. Sadece söylemekle kalmayıp, beni gerçekten affedeceğinden. Ama şimdi, bunu gerçekten duyunca...

Kulağıma müzik gibi geliyor.

"Sadece ona karşı dürüst olmadım." Bu konuda ısrar etmediğimde, kaşlarını kaldırıp "Bana neyi sormayacaksın?" diyor.

Neredeyse "Söylemene gerek yok. Biliyorum" diyeceğim. Ama sözler ağzımdan çıkmadan kendimi durduruyorum.

İşte bu. Onun benimle bu konuyu konuşmasını bekliyordum. Açılmasını. Ama şimdi bu noktaya geldik ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bir yandan bu yanlış geliyor, sanki onu kandırıyormuşum gibi, ama diğer yandan, onun bunu söylemek için kendini yeterince güvende hissedebileceği tek yolun bu olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ona nasıl cevap vereceğimi, doğru seçeneğin ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden ortada bir yerde karar verip, kararı ona bırakıyorum.

"Sadece sen söylemek istersen."

Bir an düşündükten sonra dik oturdu, gözleri bara girdiğimde olduğundan biraz daha berraktı.

"Annem kanser. Kronik lenfositik lösemi. Erken teşhis edildi, bu yüzden şansımız varsa, remisyona girecek ve daha fazla zamanımız olacak."

"Zaman" kelimesini söylediğinde göğsüm sızladı. Jamie ile daha fazla sahip olmak istediğim tek şeydi.

"Ama...?" Daha söylemek istediği şeyler olduğunu hissederek soruyorum.

Omuzlarını zayıf bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Ama Damian'a bunu söyleyemem."

"Neden? Sence *ben... o*," diye çabucak düzeltiyorum, "anlamaz mı?"

Melankolik bir gülümseme pembe yanaklarını buruşturur. "Hayır, anlardı. Muhtemelen tanıdığım herkesten daha çok." Dudakları titreyerek açılır ve sanki odadaki tüm oksijen emilmiş gibi nefesim kesilir. "Bana kardeşinden bahsettiği halde, ben ona annemden bahsedememek beni öldürüyor, ama çok korkuyorum... Eğer söylersem, bu ona çok ağır gelir ve o..." Yine sözünü keser.

"Ne yapacak?" diye ısrar ettim, nabzım derimin altında atıyordu. "Gidecek," diye soluk soluğa, sessiz bir hıçkırıkla boğuldu. "Gidecek."

Tavanın loş ışığı gözlerindeki parıltıyı yakaladı ve o gözyaşlarını görmek ve bunların benim yüzümden olduğunu bilmek, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Çünkü benim berbat geçmiş davranışlarım, onun en kötüsünü düşünmesine ve zaten inandığı şeyi daha da pekiştirmesine neden oldu.

Onun için kalmaya değmez.

Ama içindeki bu duygular sadece bana bağlı değil; benim davranışlarım çok daha derin bir soruna katkıda bulundu.

"Ben senin baban değilim, Lexi," diyorum çünkü bunu duyması gerekiyor. Onun, babası ve eski erkek arkadaşı gibi onu terk etmeyecek erkekler olduğunu bilmesini istiyorum

—benim yaptığım gibi. Onu terk etmeyecek erkekler. Onun dünyadaki tüm sevgiye ve daha fazlasına layık olduğunu bilmesini istiyorum.

O, boğuk ve acı bir kahkaha atıyor. "İşte bu yüzden senin gerçek olmadığını biliyorum. Damian'a babamdan hiç bahsetmedim ve o da mecbur kalmadıkça bana Lexi demez." Gülümsüyor, ama yüzünde mizah yok. "Seni yakaladım, Halüsinasyon Damian."

Kalbim parçalanıyor olsa da ona gülümsüyorum. "Beni yakaladın."

Masaya bakarak, çenesini katlanmış kollarının üzerine dayayarak tekrar öne eğildi ve saatler sürmüş gibi gelen korkunç bir an boyunca ikimiz de tek kelime etmedik.

"Hey, geç oldu," diye mırıldanıyorum, göz kapakları ağırlaşmaya başladığında. "Çok yorgun olmalısın."

"Biraz," diye kabul etti. "Belki biraz gözlerimi dinleyeyim."

"Burada değil, Sarışın," diye omzumun üzerinden barmene bakarak uyarıyorum. Neyse ki, o da busty Barbie ile konuşmakla meşgul, Blondie'nin bilincini zar zor ayakta tuttuğunu fark etmiyor, çünkü onu kesip susdurmak gibi bir akıl parçasını bile bulamadı.

Blondie beni duyarsa da, sözlerime aldırmaz ve saniyeler içinde o güzel gözleri kapanır.

Saçlarımı elime alıp cebimden telefonumu çıkarırım ve hiç kullanmayacağımı düşündüğüm numarayı ararım. Blondie'nin Guadalajara'ya gitmeden önce rehberime kaydettiği numara.

ME

Selam, ben Damian. Lexi ile Grape Expectations'tayım ve onun eve gidecek durumda olmadığını düşünüyorum.

Onu alıp bu gece sende kalmasını sağlar mısın? Onunla birlikte çıkmaya çalışırsam şüphe çekebilir ve tutuklanmak istemiyorum.

Ayrıca, yarın tanıdık ve güvenli bir yerde uyanması daha iyi olur.

Ronnie'nin cevabından kuzenlerin bara girmesine kadar kaç dakika geçtiğini bilmiyorum, ama ortaya çıkmaları neredeyse anlık gibi görünüyor. İçeri girer girmez, Blondie'yi barmenin görüş alanından korumak için yanına oturduğum arka köşedeki masadan onlara el sallıyorum. Gözlerimiz karşılaştıkça Ronnie neredeyse alevler içinde kalıyor ve gerçek şeytani yüzünü gösteriyor.

"Ona *ne* yaptın sen?" diye tıslar, masaya ulaşır ulaşmaz, gözleri neredeyse kırmızı renkte parlıyor.

Masumiyetimi kanıtlamak için ellerimi yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyorum. "Ben geldiğimde zaten böyleydi, yemin ederim."

Ronnie kuzenine bakıyor, o da omuz silkiyor. "Yani, mantıklı geliyor," diyor Andie ve ne demek istediğini merak etsem de ayrıntılara girmiyorum. Blondie'nin dertlerini cinle unutmaya çalıştığı ilk sefer olmadığını varsayıyorum.

Ronnie kollarını kavuşturup bana öfkeyle bakıyor. "En azından *neden* cuma gecesi, hüzünlü bir bağımsız filmdeki kahraman gibi tek başına içtiğini söyledi mi?"

Kafası hala kollarının üzerinde, yüzü saçlarıyla kısmen örtülü olan Blondie'ye bakıyorum. "Annesi ve teyzesi anlaşmamızı öğrendi. Onların bunu bildiğini sanmıyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Ronnie. Sonra içinden bir karar verip iç çekiyor. "Tamam. Gerisini biz hallederiz."

Kızların Blondie'ye ulaşabilmesi için koltuktan kalkıyorum ve Ronnie boşalan koltuğuma otururken, etrafındaki müzik ve sohbetin sesini bastıracak kadar yüksek sesle konuşuyorum. "O benim burada olduğumu sanmıyor. Benim bir halüsinasyon olduğuma kendini inandırdı ve ben sadece..." Çaresizce omuz silkiyorum. "Söylediklerinden utanmasını istemiyorum, o yüzden belki... öyle devam et."

Ronnie'nin yüzü aniden aydınlanır ve nefesini tutar. "Aman Tanrım, sonunda sana annesinden bahsetti mi?"

Blondie'ye dikkatli bir bakış attım, ama o yerinden kıpırdamamış ve Ronnie'nin sözlerine hiç tepki vermemişti, bu yüzden onaylayarak başımı salladım. "Başka şeyler de var," diye itiraf ettim. "Ve bunu bana bu şekilde anlattığını bilirse nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

Ronnie'nin gözleri, uzattığım elimi takip ederek sarhoş en iyi arkadaşına kaydı. Kız, kelimenin tam anlamıyla saçlarına salya akıtıyordu.

Kaşlarını çattı, sonra da dairesel koltuğun karşı tarafında oturan kuzenine baktı. "Hey, And?" Diğer kız onun bakışlarını karşılayınca, Ronnie çenesini Blondie'ye doğru salladı. "Bununla ilgilenir misin lütfen?"

Kuzeni hiç tereddüt etmez. "Hemen." Andie masanın üzerinden uzanarak Blondie'nin rahat tuttuğu cep telefonunu alır, Ronnie ise

sahte kız arkadaşımın parmağını ekranın altındaki düğmeye hafifçe dokundurarak cihazın kilidini açtı.

Onlara ne halt ettiklerini soracağım tam o sırada Andie telefonu bana doğru çevirir. "Bu aramayı yaptığında Lexi burada mıydı?" diye sorar, Blondie'nin son arama listesindeki son girişi göstererek.

Gözlerimi kısarak zaman damgasına dikkatle bakıyorum. "Evet," diye onaylıyorum. "Ona iyi olup olmadığını sormak için aradım ve yalnız başına içtiğini fark edince hemen buraya geldim."

Ronnie, Blondie'ye bakarak endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Tamam, sil şunu."

Andie ona başparmağını kaldırarak onaylar. "Anladım. Ve ekstra önlem olarak..."

Blondie'nin telefon ekranına dokundu ve bir saniye sonra, kızıl saçlı kızın geldiklerinde masanın üzerine attığı Ronnie'nin çantası çalmaya ve titremeye başladı. Ronnie çantanın içine uzanıp telefonunu çıkardı ve yeşil cevap düğmesine bastı, aramayı yaklaşık otuz saniye devam ettirdikten sonra sonunda kapattı.

"Mazeretim hazır," diyor bize ve ben ikisi arasında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

Andie elinde tuttuğu telefonu gösterir. "Lexi aptal değil. Ayıldığında arama kaydını kontrol edecektir. Böylece, *bizi* aradığını ve bu yüzden onu almaya geldiğimizi düşünecektir."

"Ve ona yaptığın aramanın kanıtı silindiği için, senin burada olduğunu asla bilmeyecek," diye ekledi Ronnie.

Şaşkın bakışlarım kuzenler arasında gidip geliyor. Birbirlerine hiç benzemiyorlar ve Blondie'nin bana biyolojik olarak akraba olmadıklarını söylediğini hatırlıyorum, ama yine de...

"Bu gerçekten ürkütücü bir ikiz numarasıydı," diyorum hayranlıkla, Andie bankın diğer tarafına kayarken ve Blondie'nin bir kolunu omzuna atarken, Ronnie diğer kolunu tutup onu ayağa kaldırırken.

Masa ile koltuk arasındaki dar alandan çıkarken, kuzenler birbirlerine kendini beğenmiş bir gülümseme atıyorlar. "Bunu çok duyuyoruz," diyor Andie.

Blondie'yi sürükleyerek yanımdan geçmek üzereydiler - gözleri hala ağırdı, ama en azından onların ısrarıyla sürünerek ilerleyecek kadar bilinci yerindeydi - ben boğuk bir sesle, "Hey, acaba... beni haberdar eder misiniz? Sadece iyi olduğunu bildiren kısa bir mesaj atın," dedim.

Ronnie, bir Şeye karar vermeye çalışır gibi, değerlendirici bir bakışla bana bakıyor. Sonunda başını eğiyor. "Tabii."

Gergin bir nefes veriyorum, gsm ve omuzlarım rahatlamış bir Şekilde gözle görülür Şekilde sönüyor. "Teşekkürler."

"Gidelim," diye ısrar ediyor Andie. "Bu kadını seviyorum ama lanet olsun, çok ağır."

Onların gitmelerini bekliyorum, ama Ronnie heykel gibi hareketsiz duruyor, kuzeninin kışkırtmalarını görmezden geliyor, kahverengi gözleri dikkatle yüzüme kilitlenmiş. Geçen saniyelerde bir kez bile gözlerini kırpmadığını sanıyorum ve ona neye baktığını sormak üzereyim ki, "Bunu itiraf etmek bana acı veriyor, ama... *belki* de sandığım kadar pislik bir herif değilsin." diyor.

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor ve bir kakhaha atıyorum. "Bu, bugün aldığım en iyi ikinci iltifattı."

Andie, Blondie'nin vahşı buklelerinden başını uzatır. "Birincisi neydi?"

Blondie'nin bana "Bay Büyük Yarak" dediği şehvetli tavrını hatırlayınca gülümsemem derinleşir. Ama bunu onlara söylemem. Bunun yerine burnumun kenarına dokunup göz kırparım. "O benim ve kız arkadaşım arasında."

"Sanırım *sahte* kız arkadaşını kastediyorsun," diye Ronnie fısıldayarak beni düzeltir ve Blondie'yi kapıya doğru yönlendirir.

Belki, diye düşünürken onları uzaklaşırken izledim. Ama artık Blondie'nin kafasından neler geçtiğini bildiğime göre, umarım bu durum uzun sürmez. Haftalarca duygularımla ve ileride nasıl bir insan olmak istediğimle boğuştuktan sonra, artık gerçek aşka hazırım ve bunu onunla yaşamak istiyorum. Sadece, beni kabul ederse hiçbir yere gitmeyeceğimi kanıtlamam gerekiyor. Hiçbir şeyin beni korkutup kaıramayacağını.

Ama önce, omzumun üzerinden ateşli bir bakışla kendime hatırlatıyorum ve tezgahın arkasındaki glen adamın gözlerine kilitleniyorum.

Halletmem gereken bir barmen var.

CHAPTER TWENTY-FIVE

✧ Lexi ✧

Bugünkü duygusal durumum bir kesir gibi. Payda panik, pay ise korku.

Cumartesi sabahı uyandığımda kendimi A) çöp gibi hissediyorum, B) Ronnie ve Andie'nin odasında nasıl bulduğumu bilmiyorum ve C) dün gece aptalca bir şey yaptığımdan dolayı kemiklerime kadar korkuyorum.

Başım ikiye bölünmüş gibi ağrıyor, kuzenlerimin film geceleri ve nadiren beni dışarı çıkarmaya ikna ettikleri zamanlar için odalarında benim için ayırdıkları mercan pembesi futonun üzerine yavaşça oturmaya çalışırken inliyorum. Gözlüklerimi bulmak için etrafta el yordamıyla aramış (sonunda geçici yatağımın yanındaki küçük masada buldum) ve takınca Ronnie ve Andie'nin çoktan uyanmış olduğunu gördüm. Ronnie, masasını makyaj masasına çevirip kendini süsleniyordu, Andie ise bebek mavisi puf koltuğuna kıvrılmış, *Dune'u* herhalde sekiz yüzüncü kez okuyordu.

Ben ayağa kalkar kalkmaz ikisi de yaptıkları şeyi bırakıyor. Andie kitabını bırakıp ayağa kalkıyor ve bana çok ihtiyacım olan bir şişe su uzatıyor. Ronnie ise makyaj aynasının yanındaki kancadan güneş gözlüklerini alıyor, önümde diz çöküyor ve gözlüklerimin önüne takıyor.

"Al tatlım," diyor. "Buna ihtiyacın olacak."

Andie'nin şefkatle elime koyduğu ağrı kesicileri içip suyun yarısını yuttuktan sonra, kuzenlerime bakarak nihayet dün geceyi sormaya hazır hissediyorum. Cevapları sinir bozucu derecede belirsiz. Mantıklı geliyorlar — Grape Expectations'da tek başıma içiyormuşum (yine mi, of!), onları aramışım ve onlar da beni almaya gelmişler — ama yine de önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Alkolle bulanmış beynimin hatırlamayı reddettiği önceki geceden bazı anılar.

Ronnie ve Andie, Gin Eyre'nin neden olduğu akşamdan kalma halime uygun şekilde anlayış gösteriyorlar ve hatta beni onlarla kahvaltıya gitmeye ikna ediyorlar. Kuzenlere, bir şey yeme düşüncesinin midemi bulandırdığını söylemeye tenezzül etmiyorum.

Kampüs kafeteryası, normalde ağzımın suyunu akıtacak olan, ama bugün midemi bulandıran bir kokuyla, omlet ve pastırma kokuyor. Yemek yerken sessizim, Ronnie ve Andie benim sadece yarısını dinlediğim konularda heyecanla sohbet ederken, ben tabağımdaki yemeği karıştırıyorum, gözlerim ise etrafımdaki masalara kayıyor. Tamamen bilinçli bir niyet olmasa da, o masalarda Damian'ı aradığımı biliyorum.

Garip bir şekilde, onu görmek istediğim için mi yoksa ondan saklanmak için mi aradığımı bilmiyorum. Dün yaptığım şeyden dolayı kendimi kötü hissediyorum, gerçeği itiraf edemeyecek kadar korkak davrandığım için, ama yalan o kadar uzun süredir devam ediyor ki, konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Bir yanımda, hiç söylemememin daha kolay olacağını düşünüyor. Ama bu yolda devam edersem, beni nereye götüreceğini düşündüğümde, hayal ettiğim gelecek yalnızlık dolu. Teorik olarak, geçmişteki Lexi bununla sorun yaşamayabilirdi, en azından bu şekilde incinmezdi... ama o Damian'dan önceydi.

Bazen sinir bozucu, inanılmaz derecede kendini beğenmiş ve sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş, ama tüm bu alaycılığının altında, hiç bilmediğim bir şekilde düşünceli ve samimi, duvarlarımı yıkmak istememe neden olacak kadar. Ve onu boğmak istemediğim zamanlardan daha çok boğmak istesem de, son birkaç ayda hayatıma daha önce eksik olan bir heyecan getirdi.

Ve bu beni korkutuyor. Çünkü şimdi, uzak geleceğe baktığımda, onu oradan ayırmakta zorlanıyorum.

Ronnie ve Andie sessiz düşüncelerimi fark etseler bile, yorum yapmıyorlar. Merak da etmiyorlar. Ancak beni eve kadar geçiriyorlar ("Temiz hava sana iyi gelir!" diye ısrar etti Ronnie) ve kahvaltıdan o kısa yürüyüşe kadar toplamda beş kelime bile konuşmasak da, bana eşlik ettikleri ve dikkatimi dağıttıkları için minnettarım.

sokağıma döndüğümüzde, kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Ronnie'nin şu anda izlediği bir reality şovda geçen, korkunç bir şekilde ters giden bir randevuyla ilgili söylediği bir şeye burun kıvrırmaktan öteye geçemiyorum, ama en azından bir an için aklımı başka şeylerden uzaklaştırmaya yetiyor.

Evime vardığımızda, dışarıda park etmiş tek araba anneminki. Bu beni rahatlatıyor, ama ardından gelen hayal kırıklığı hissi beni şaşırtıyor. Bu hissi silkeliyorum ve ön kapının kilidini açarken başka bir şey düşünmeye çalışarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

İçeri girdiğimde ev sessizdi, bu da bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi. Gina'yı duymayı beklemiyorum — dün bana bugün hastanede vardiyası olduğunu söylemişti — ama annem genellikle tedavilerinin ardından günlerini kanepede battaniyeye sarılmış televizyon izleyerek geçirdiği için *bir ses* duymayı beklerdim. Uyuyor olabilir, ama sessizlikte uyumayı sevmez ve evi kaplayan bu tam anlamıyla sessizliği tarif edecek başka bir kelime yok.

"Anne?" diye sesleniyorum, sesim tedirginlikten titriyor.

Cevap yok.

Bu, bir şeylerin yolunda gitmediğinin ikinci işareti.

Kalbim göğsümde çekiç gibi atıyor ve arkamda Andie, "Ne oldu?" diyebiliyor sadece. Ronnie'nin güneş gözlüklerini yüzümden çıkarıp bir kenara fırlatıyorum ve ileri atılıyorum. Ön odayı gördüğüm anda buz gibi bir korku beni sarıyor.

"Anne!" Yerde yatarken onu görünce çığlık attım.

Kanepenin yanında yerde baygın yatıyor ve ben onun yanına diz çöküp titrek ellerimle boğazına bastırıyorum. Neyse ki nabzını hissediyorum, ama çok zayıf.

Çok zayıf.

Arkamda duyulan bir nefes sesi ile başımı odanın eşiğinde duran kuzenlerime çeviriyorum, yüzlerinde dehşet ifadeleri var.

Andie, komut boğazımdan hızlı ve güçlü bir şekilde çıkarken, telefonunu cebinden çıkarmaya başlamıştı bile, tıpkı mide bulantısının yemek borumdan yukarı çıkması gibi.

"Ambulans çağır!"

Newport Hastanesi'nin acil servisi bekleme salonunda bir kolumu belime dolamış, diğer kolumu ise son bir saatin büyük bir kısmında olduğu gibi aynı yerde tutuyorum. Elimi dudaklarıma götürmüş, dişlerim bilinçsizce başparmağımın tırnağını kemiriyor.

Andie 911'i aradıktan yedi dakika üç saniye sonra ambulans geldi ve on dakika sonra annem triyaj yapıldı, ben ise dışarıya yönlendirildim ve tüm zamanımı çöküşün eşiğinde bekleyerek geçirdim.

Kaygım bir el gibi, sadece boğazımı sıkıyor, içimden her yerime baskı yapıyor, kendimi derimin içinde sığamayacak kadar büyük hissediyorum. Nefeslerim kısa ve hızlı, aşırı ısınmaktan terliyorum. Termostat mı açılmış ne?

Ronnie ve Andie, ambulans gelene kadar benimle kaldılar, sonra Ronnie'nin arabasını almak için kampüse geri döndüler, böylece beni buraya kadar takip edebileceklerdi

yanımda oturuyorlar ve nadiren gözlerime bakıyorlar ama beni izlediklerini hissedebiliyorum.

"Lex," diyor Ronnie dikkatli bir şekilde, ikna edici ama ısrarcı olmayan bir tonla, "belki biraz oturmalsın. Yerde delik açmak ne sana ne de annene bir fayda sağlıyor."

Cevap veremedi, Andie araya girer: "Hey, Gina geldi."

Başımı acil servis kapılarının yönüne çeviriyorum ve tabii ki, her zamanki gök mavisi önlüğünü giymiş teyzemi görüyorum. Kalabalık bekleme salonunu geçip bana doğru gelirken gözlerimiz karşılaştınca bana tereddütlü bir gülümseme atıyor.

"Merhaba tatlım," diye seslendi, sesim duyulacak kadar yaklaştığımda.

Genelde iş için topladığı kıvrıkcık saçları dağınık ve gözleri ağlamış gibi kan çanağına dönmüştür.

"Anne?" diye boğuk bir sesle soruyorum, kalbim boğazımda şiddetle atarken başka hiçbir kelimeyi anlaşılır şekilde söyleyemiyorum.

Gina nasıl görüldüğünün farkında olmalı ki hemen başını salladı. "Merak etme, o iyi..."

"İyi görünmüyordu," diye karşılık veriyorum, titrek sesimde korkum belli oluyor. Kafamdaki o görüntü, annemin yerde hareketsiz yattığı görüntü,

hayatım boyunca unutamayacağım bir şey. Sesli olarak söyleyemem ama bir an için onun öldüğünü düşündüm.

Bu, *iyi* olmanın tam tersi.

"Biliyorum," diye mırıldanır Gina, kolumu teselli etmek için okşayarak. "*Ama o iyi olacak.*"

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Ben dışarıda öfke nöbeti geçirip tek başıma sarhoş olurken, sonra da arkadaşlarımdan odasında akşamdan kalma uyanırken, annem acı çekiyordu. *Ölebilirdi*. Eğer o anda eve gelmeseydim, çok büyük olasılıkla ölebilirdi.

Gina'ya cevap vermediğim için Ronnie, "Nesi var?" diye sorar ve aniden yanımda belirmesiyle irkilirim. Ona baktığımda, gözlüğüme dokunmaya çalıştığımı fark eder ve elimi tutup nazikçe sıkar. Titrek bir nefesle, onun elini de sıkarım.

En iyi arkadaşımı çok seven teyzem, Ronnie'ye minnettar bir gülümseme attı ve annemi bulmakla kalmayıp son bir saati de yalnız geçirmemenden dolayı rahatladığını biliyordum.

"Basit cevap mı?" Gina bir süre durakladıktan sonra sordu. "Anemi. Tıbbi açıklama: hemoglobin seviyesi çok düşüktü. İnfüzyonlardan sonra, özellikle tedavinin bu aşamasında ve CLL gibi kemik iliği fonksiyonunu baskılayabilen bir kanser türünde, hemoglobin seviyesinin dalgalanması sık görülen bir durumdur."

"Ama dün gayet iyi görünüyordu," diye itiraz ettim. "Normalden bile daha iyiydi." Damian için endişelenmekle meşgulken, *buna* daha fazla odaklanmalıydım. Kendimi lanet olası chow mein'le tıka basa yemektense, onun farklı olduğunu fark etmeliydim. "Ve bu, infüzyondan sonra daha önce hiç olmamıştı," diye ekliyorum. Bu doğru olabilir, ama aynı zamanda bir bahane de — şu anda beni ikiye bölmek üzere olan suçluluk duygusundan kaçmak için bir yol.

Gina, ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyor. "Biliyorum, ama kemoterapi gibi zorlu bir süreçten ne kadar uzun süre geçersen, vücudun o kadar kırılgan hale gelir. Annenin kemik iliği, tedaviye başladığı zamankinden daha az dirençli, bu yüzden hemoglobin seviyeleri zaten düşüyordu ve sadece bu kadar şiddetli bir reaksiyona neden olacak kadar kritik bir seviyeye ulaşmamıştı. Monoklonal antikör tedavileri de

beyaz kan hücresi sayısında azalmaya neden olarak bu baskıyı daha da kötüleştirebilir."

Yutkunuyorum, gözlerim bulanıyor. Teyzem öne çıkıyor ve beni nefes alamayacak kadar sıkı bir şekilde kucaklıyor, ama aynı zamanda beynimin odaklanmasını sağlamak için ihtiyacım olan ağırlığı da sağlıyor. Dağılmamı engelliyor. Ronnie elimi bırakıyor, böylece teyzeme sarılabiliyorum ve Andie'nin bekleme odasındaki koltuklardan birinde oturduğu yere geri dönerken ayak seslerini duyuyorum. İkisi bize yer açıyor.

"Seni tanıyorum, tatlım," diye fısıldadı Gina, baş başa kaldığımızda saçlarımıza. "Orada olmadığın için kendini suçluyorsun, biliyorum, ama suçlamamalısın. Ben on yıldan fazla hemşireyim, ama bu sabah işe gitmeden önce bile endişelenecek bir şey görmedim."

O uzaklaşıp bir adım geri çekilirken burnumu çekiyorum.

"Korkmuş olduğunu biliyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle, elini uzatıp yanağımdan akan tek bir hain gözyaşını silerek. "Ama bu, daha önce hiç olmamış olsa bile, infüzyondan sonra bazen olabilir. Annenin durumunda olduğu gibi, bu tür aneminin gecikmiş etkileri o kadar da nadir değildir. Ne yazık ki, ortaya çıktığında etkisi çok şiddetli oluyor."

"Tamam," diyorum, onun açıklamasını kafamda oturtmaya çalışırken kelimeleri uzatarak, "Peki, ona ne yapıyorlar? Plan nedir?"

Gina derin bir nefes alır. "Şimdilik onu bir gece hastanede tutacağız ve sıvılara nasıl tepki verdiğine bakacağız. Hemoglobin seviyesi yükselmeye başlarsa ve yarın kendini daha güçlü hissederse, doktor muhtemelen taburcu edecektir. Ama hala zayıfsa veya değerleri yeterince yükselmezse, bir gece daha hastanede tutabilirler ve kan nakli yapmayı düşünebilirler."

Sigorta şirketinden o kader mektupları aldığımız gün beni saran korku bir kez daha yüzeye çıkarken, yüzümün solduğunu *hissede biliyorum*. Annemin sağlığı ve iyiliği her zaman öncelikli olacak, ama artık onun iyi olacağını bildiğim için, tüm bu masraflar konusunda paniğe kapılmamak elde değil. Eylül ayında, annemin tedavisini sürdürmek için yaklaşık ne kadar paraya ihtiyacım olacağını hesaplamıştım ve kafamdan geçen rakamları defterimin "en kötü senaryo" sayfasına karalamıştım. Şimdi aynı rakamlar, etrafımı saran sandalyeler kadar gerçek ve somut görünen alaycı renkli bloklar halinde tekrar önümde beliriyor. Ambulans ücreti. Acil servis ziyareti. İntravenöz sıvılar. Bir gecelik konaklama. Kan nakli i h t i y a c ı . Rakamlar

beş haneli rakamlara fırlıyor ve endişem tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkarken yükselmeye devam ediyor.

Elbette, Damian'dan biriktirdiğimiz para var ve sigortamız bizi yine kazıklamaya kalkarsa ya da sigortanın karşılayacağı ve karşılamayacağı farkı ödemek için bu paranın fazlasıyla yetecektir, ama bu para, Ocak ayında poliçemiz değiştiğinde annemin reçetesi ve muafiyet tutarını ödemek için gerekli. En iyi ihtimalle, dokuz aylık anlaşmamız için alacağım toplam miktar, annemin ilaçlarının sadece sekiz aylık masrafını karşılayacak. Şimdi bu parayı kullanmaya başlarsam, ne kadar süre yeteceği belli değil.

"Ne kadar..." Sesim boğuk bir şekilde çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum, ellerimi yanlara sıkıca kapatıp gözlüğüme dokunma ve titremesini gizleme isteğine direniyorum. Tırnaklarım avuç içlerimi o kadar sıkı sıkıyorum ki kanadığını hissediyorum. "Bu ne kadara mal olacak?" diye soruyorum.

Gina tereddüt ediyor. "Bunu dert etme."

Gözlerimi kırıyorum, sonra bir anlığına ona sertçe bakıyorum. Kelime seçimi tuhaf bir şekilde kasıtlı. "*Şu anda* bunun için endişelenmenize gerek yok" değil, "Bunun için endişelenmenize gerek yok" diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdim. "Tabii ki, ben..."

Elini koluma koyarak sözümü keser. "Lex." Adımı yavaşça söyler. Keskin bir şekilde. "Her şey halledildi."

Halloldu mu?

Gözlerimi kısarak, ona açıklamasını isteyecektim, hatta ısrar edecektim, ama bakışları omzumun üzerinden, arkamda göremediğim bir şeye kaydı. Çenesini hareket ettirerek bana bakmamı işaret etti.

Yerimde dönüp teyzemin bakışlarını takip ettiğimde kalbim ayaklarıma düşer ve onu görürüm: Damian, odanın diğer ucunda, gülünç derecede büyük bir buket çiçek tutmaktadır.

Gözlerimden aniden akan gözyaşlarını silerken, dizlerim yere çarpacakmış gibi titriyor. Damian odayı geçmeye başlıyor, sandalyelerin oluşturduğu labirentte yolunu bulmaya çalışıyor ve kulaklarımda durmadan yankılanan "*o burada*" sesinden başka düşünebildiğim tek şey, Gina'nın ima ettiği şeyin doğruysa, annemin hastane masraflarını onun ödediği. Bu da tek bir anlama gelebilir...

O biliyor.

O, aramızdaki mesafeyi kapatırken, ben olduğum yerde donakaldım.

Bi

zi "Hey," diye mırıldanıyor. Dudaklarının köşeleri, gülümsemenin en ufak bir izini

bir gülümsemeyle titrer.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Tamamen şaşkına dönmüş gibiyim, sanki biri bana iki artı ikinin gerçekten beş ettiğini söylemiş gibi.

Gözlerim, göğsüne sıkıca tuttuğu, aşırı büyük (ve açıkça pahalı) çiçeklere kaydı.

"Annen için," diye cevap veriyor, sormadığım soruma, konuyu dolandırmaya bile tenezzül etmeden. "O nasıl?"

Ona cevap vermeye çalışıyorum, bu kadar uzun süre yalan söylediğim için özür dilemek istiyorum, ama kafamdaki karışıklık mantığımı bastırıyor ve ağzımdan çıkan şey çok nankörce bir "Burada ne işin var? *Nasıl* geldin?" oluyor. Dün onu evimde gördüğümde hissettiğim panik bir kez daha içimi kaplıyor ve boğazım düğümleniyor.

Şimdi, kafamda *onun burada olduğunu söyleyen* ısrarcı ses yerine, tek duyduğum, *onun bildiğini söyleyen* sonsuz bir cümle dizisi.

"Ronnie," diye cevaplar Damian, açıkça. "Bana mesaj attı ve olanları anlattı."

Beklenmedik ve tamamen saçma bir kıskançlık midemi düğümler. "Ben... Numarana nasıl ulaştı?"

Damian omuz silkiyor. "Guadalajara'dan mı? Sekiz kez sana ona haber vermeni istedi, herhalde ondan. Hala telefonunda kayıtlı olmalı."

Dudaklarım seğirir. "Hatırladığım kadarıyla en fazla üç kez." Damian burun kıvrır. "Günde, belki."

O geçici güvensizlik hissi kaybolur ve titrek bir nefes veririm. Ronnie asla Damian'ın peşine düşmezdi - ya da benimle yattığım ya da uzaktan ilgilendiğim herhangi birinin peşine düşmezdi - ve tüm yaşadıklarımızdan sonra Damian'ın onun peşine düşmeyeceğine inanmak zorundayım. Tabii aramızdaki her şeyi yanlış anlamadıysam, o zaman ben...

Damian'ın sağ eline gözüm takılınca beynim birden durur. Parmak eklemleri siyahımsı mor çürüklerle kaplıdır, sanki sert bir şeye vurmuş gibi. Duvara gibi.

Ya da birinin çenesine.

"Eline ne oldu?" diye haykırarak, elini buketten dikkatlice çekip daha iyi görebilmek için uzandım.

Dokunmam karşısında direnmeden pes eder, ancak şişmiş cildine başparmağımla dokunduğumda göz ucuyla onun yüzünün buruştuğunu fark ederim.

"Oh, bu mu?" diye sordu, önemsizmiş gibi bir sesle. "Önemli değil, sadece çok yoğun bir taş-kağıt-makas oyununun sonucu. Spoiler uyarısı: kağıt kazandı." Ona ciddi bir bakış attığımda, o sinir bozucu çekici gülümsemesiyle cevap verdi.

"Gerçekten olmuş gibi geliyor," dedim ciddi bir ifadeyle.

Damian başını salladı. "Kesinlikle. Görmeliydin."

Tek cevabım alaycı bir kahkaha olur ve sonra o kadar yoğun ve her şeyi kaplayan bir sessizlik çöker ki, sanki tüm bekleme odasını yutmuş gibidir. O sessizlikte, aramızda söylenmemiş tüm sözleri duyarım.

Damian'ın bakışlarından kaçınmak için eline bakıyorum, başparmaklarım hala yaralı cildinde düşüncesizce yatıştırıcı daireler çiziyor. Yüzümde sıcak nefesini hissedene kadar bana doğru eğildiğinin farkında bile değilim.

"Nasıl dayanıyorsun?"

Başparmağım hareketsiz kalır. "Ben... buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diye itiraf ederim. "Ya da sana ne söyleyeceğimi..." Tanıdık bir panik dalgası göğsümde yayılır ve içgüdüsel olarak elini bırakırım. Bir adım geri çekilip aramızda biraz mesafe bırakmak üzereyim ki, o beni durdurur, yaralı eliyle uzanır ve hareketin ona çok acı verici olmasına rağmen parmaklarımı sıkıca tutar.

"Hey." Sesi çelişkiliydi; sert ama yumuşaktı. Teselli dolu sıcak bir kucaklamanın içine sarılmış bir uyarı. "İstemiyorsan hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Kirpiklerimin arasından ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve bana attığı bakış göğsümü sıkıştırıyor.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı; bu kadar sevgi ve anlayışla, sanki benim acımı kendisi hissetmiş gibi, benim acı çekmemem için dünyadaki her şeyi yapabilecekmiş gibi.

Gözlerimin kenarlarından yeni gözyaşları süzülürken, o biraz daha eğilir, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Ama konuşmak istersen ya da sadece birinin omzunda ağlamak ya da gömleğine bağlamak istersen, ya da hiçbir şey yapmadan burada sessizce oturup bekleme odasındaki M&Ms'leri yiyerek zaman geçirmek istersen, ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa o olurum—dinleyen kulak, omuz, gömlek ya da otomatik boşaltmak için ihtiyacın olan kadar dolar banknotu getiren adam

" O, çenesini söz konusu otomat makinesine doğru uzatır ve ben, onun bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce ıslak bir kahkaha atarım. Bunu yaptığımda, duymam gereken kelimeleri söyler. Kalbim patlayacakmış gibi hissettiren kelimeler. "*Buradayım,*" diye söz verir. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Alt dudağım titrer.

Bana böyle şeyler söyleyemezsin, neredeyse ağızımdan kaçıyordu. Çünkü söylediğinde, ona aşık olmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmak istiyorum.

Henüz yapmadıysam tabii.

Bu düşünce, eksik bir halka gibi yerine oturur ve boğuk, mırıldanır bir ses çıkarırım. Damian endişeyle kaşlarını kaldırır.

Histerik bir kahkaha atarak, (kısmen doğru olduğu için, kısmen de yüzümde yazan gerçeği ondan uzaklaştırmak için) "Şu anda M&M's yemek isterdim" diyorum.

Damian da kendi kahkahasını çıkarır ve elimi bırakır. "O zaman ben de bir ATM bulsam iyi olacak." Tereddütlü bir gülümsemeyle parmaklarını yüzüme kaldırır ve morarmış parmak eklemlerini çenemin kıvrımları boyunca gezdirir, bu hareketim beni titretir. "Hemen dönerim."

Damian gözümün önünden kaybolduğunda, birkaç adım arkasında Ronnie'nin utangaç bir ifadeyle bana baktığını görmek beni şaşırtmadı. Damian odadan çıkana kadar bekledi, sonra bana doğru sürünerek geldi.

"Onu buraya çağırdığım için kızdın mı?" diye sorar, ellerini belinin önünde birleştirerek, hiç ona göre olmayan bir şekilde gerginliğini gösterir.

Omuz silkiyorum. "Duruma bağlı. Ona sadece hesabı ödesin diye mi mesaj attın?" Ses tonumda istemeden bir sertlik var, çünkü onun böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Ronnie'nin benim güvenimi böyle bir şekilde bozmak yerine borcumu kendisi ödeyeceğine inanıyorum.

Yine de... ona annemden bahsetmiş. Nedenini bilmem gerek.

Bana sabit bir bakış attı, ama gerginliği hala hissediliyordu. "Ona mesaj attım çünkü, ikinizin arasında olanlara dair çekincelerim olsa da, Damian'ın seni önemseydiğini görebiliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, onun burada olmasının yardımcı olabileceğini düşündüm. Sadece parasal açıdan değil," dudaklarım büzülünce açıkladı. Keskin bir nefes verince, elimi tutup tuttu. "Çok yükün var Lex. Yalnız başına üstesinden gelmeye çalışmadığından emin olmak istedim."

"Ama ben varım," diye karşılık verdim. "Andie var. Açıkça yalnız değilim."

"Biliyorum," diyor Ronnie. "Ama onun bize sunamayacağı bir şey sunabileceğini de biliyorum ve bence şu anda buna ihtiyacın var."

Ona bakakaldım. Bu gerçekten Damian'a her türlü hakaret eden ve son üç aydır onunla sahte bir ilişki kurmamam için beni caydırmaya çalışan kadın mı?

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Öyleyse" — derin bir nefes alıyorum — "hayır, kızgın değilim. Açıkçası, ona tüm bunları daha önce anlatmalıydım."

"Neden yapmadın?"

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum ama... yapamıyorum. Sanki bu kelimeleri ağızımdan çıkarmak, onları düşüncelerimden çıkarıp başkalarının duyabileceği bir forma dönüştürmek, onları gerçek yapacakmış gibi geliyor ve bu beni korkutuyor.

"Söylemeye cesaretin bile yok, değil mi?" diye meydan okurcasına sorar. Sinirlenirim. "Ne söyleyeyim?"

Ronnie'nin bana attığı bakışta beklediğim yargılayıcı keskinlik yok. Aksine, şaşırtıcı derecede anlayışlı. "Ona karşı hislerin olduğunu."

İnanamayan bir kahkaha atıyorum. "Yok. Biz sadece... arkadaşız."

Yine o saçma bahane, diye düşünürüm, zihnimde kendime seslenirim. İki günde iki kez. Aferin bana.

Yüzüm buruşur. Kendime bile itiraf edemediğim duygularımı Ronnie'ye nasıl itiraf edebilirim? Onları görmüyorum değil, sadece... onlardan korkuyorum. *Ve o da aynı şekilde hissetmezse, reddedilme ihtimalinden korkuyorum.* Damian benimle seks yapmaktan hoşlanıyor olabilir, ama bu beni romantik olarak sevdiği anlamına gelmez. Arada kesin bir fark var. Sorun şu ki, benim için bu iki şey artık birbirine karışmış durumda.

Ama bunları söylemek yerine, olgun davranıp daha da ısrar ediyorum. "Hepsi sahte, bunu biliyorsun."

O alaycı bir şekilde güldü. "Evet, Timothée Chalamet benim gizli nişanlım ve gelecek hafta Mars'a kaçacağız. Kabul etsen de olur, Lex. Onun tepkisini merak ediyorsan, şaşırsın belki." Bana göz kırptı ve ben bir kez daha ona bakakaldım, Damian ile ilgili ani tavır değişikliği karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Anlamıyorum. Onu nefret ettiğini sanıyordum."

Omuzlarını silkti. "Sevmiyordum. Ama fikirler değişebilir, değil mi? Seninki de değişti." Onun, benim hakkındaki fikrinin benimkinden daha fazla değiştiğini tam olarak kavrayıp kavrayamadığını merak etmeye başladım. "Yanlış anlama, hala

bahis yüzünden onun bir pislik olduğunu düşünüyorum, ama geçen bahar olduğu kişi olmadığı açık. Ve geçmişteki ben bunu duysa çok şok olurdu, ama bence o sana iyi gelebilir. Seni rahatlık alanından çıkardı ve dahası, sen de buna *izin verdin*. Hem de normalde ihtiyaç duyduğun kadar ikna edici olmadan, eklemeliyim. Seninle ya da benimle ve Andie ile akraba olmayan kaç kişi için bunu söyleyebilirsin? Bu çok önemli, Lex. O değişti, ama sen de değiştin ve bence nedenini biliyorsun."

Buna itiraz ediyorum. Önce annem ve Gina, şimdi de Ronnie mi? Hepsi benim görmediğim şeyi görüyorlar mı diye merak ediyorum... ama sorun şu ki, ben de görüyorum. Sadece bunun hayatımdaki diğer şeyler gibi bir yalan olmasından korkuyorum. Gördüğüm şeyin gerçek olmadığından.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Ronnie ellerimi tekrar sıkıyor ve şöyle diyor: "Korkuyorsun, biliyorum, ama korkmana gerek yok. Herkes seni terk etmeyecek, Lex. *Ben* terk etmedim. Andie de terk etmedi. Annenin terk edeceğinden korktuğunu biliyorum, ama terk ederse, bu kesinlikle kendi isteğiyle olmayacak ve bugün olmayacak. Hepimiz seni *seviyoruz*. Başkalarının da seni sevmesi için onlara kendini açman sorun değil."

Bir an düşündükten sonra soruyorum: "Eğer yapsaydım... beni yargılamaz mıydın? Aramızda olan her şeyi göz önünde bulundurarak?"

Yine beni şaşırtarak başını sallar. "*Bazen* hayat seçimlerini sorgulayabilirim" —bana doğru eğilir ve omzuma şakacı bir şekilde dokunur—"ama aynı zamanda, yerlerimiz tersine dönseydi ve Jay ile ikinci bir şansım olsaydı..." Anılarına dalmış gibi tereddüt eder, sonra bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Şey, ben bunu reddetme gücüm olur muydu, emin değilim. Bu senin ikinci şansın, Lex. Korkuyorsun diye kaçırma."

Sözler boğazımda düğümlenir. Ne söyleyeceğimi bilmediğimden değil, ama bir kez ağızımdan çıkarsa, geri dönüşü olmayacak ve artık inkar edemeyeceğim.

Nefes alıyorum. Sonra bir kez daha. Ronnie beni izliyor, bekliyor, sabrı aramızdaki sessizliği dayanılmaz hale getiriyor. Boğazımda düğümlenen gerçeğin saklanacak yeri kalmayana kadar.

"Damian'dan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "O kadar çok ki, onu gerçekten onu *seviyorum*. Ve haklısın. Bu beni çok korkutuyor."

İtirafım dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bir şeyin değiştiğini hissediyorum. Yerleşiyor. Uzun zamandır kaçtığım gerçek sonunda beni yakalıyor.

Ronnie'ye bakarak, "Sana söylemiştim" gibi bir tepki bekliyorum, ama o sadece elimi tekrar sıkıyor, zaten bildiğini sessizce kabul ediyor.

biliyormuş gibi.

Ve şimdi... ben de biliyorum.

CHAPTER TWENTY-SIX

✦ *Damian* ✦

Vale más dar que recibir - Vermek, almaktan daha değerlidir

Çeviri: Sevgi ve şefkat, servetten daha değerlidir... Bu yüzden ben de benimkilerle bir fark yaratmak istiyorum.

Sözümün eri olarak, küçük bir çocuk ordusunu beslemeye yetecek kadar M&M's ile bekleme salonuna geri döndüm. Otomatları ararken yanından geçtiğim resepsiyonistlerden biri bana acıyarak, ganimetlerimi koymam için plastik bir poşet verdi ve neden burada olduğumu söylediğimde, Carol için aldığım çiçekleri almayı teklif etti, onu ya da Gina'yı gördüğü anda odasına götüreceğine söz verdi. Teklifini nezaketle kabul ettim; o buket, hazırlıklı olmadığım kadar kolumu kaplıyordu ve şekerleri verimli bir şekilde istiflememi ciddi şekilde engelliyordu.

Bekleme odası son geldiğimden daha sessiz ve Blondie'nin ortalıkta olmadığını hemen fark ettim. Sanki onu tespit etmek için tasarlanmış bir iç radarım var ve onun ani sessizliği sinir bozucu. Gina'yı da hiçbir yerde görmüyorum ve Carol'la birlikte olduklarını varsayabiliyorum, bu da Carol'un şu anda ziyaretçi kabul edebiliyorsa iyiye işaret. Blondie'nin hatırı için umarım öyledir.

En azından Ronnie ve Andie burada, hala önceki yerlerinde oturuyorlar, ben de elimde hışırdayan, aşırı dolu çantamla yanlarına doğru yavaşça yürüyorum. Ronnie, yanındaki boş sandalyeye kayarken bana bir bakıyor.

"Selam," diyorum. "Haber var mı?"

Kafasını sallar. "Pek yok. Ama Gina'nın Carol'ı yakında acil servisten çıkaracaklarını söylediğini duydum, bu iyi haber. Lexi şu anda onun yanında, geri dönünce daha fazla bilgi alabiliriz."

Başımı sallıyorum. Blondie'nin annesini başka bir koğuşa naklediyorlarsa, durumu stabil demektir. Kesinlikle iyi bir şey.

Ronnie burun kıvrıyor. "Kıyameti falan mı bekliyorsun?"

Onun bakışlarını, açık bacaklarımın arasında parmak uçlarımda sallanan çantaya yöneltiyorum. "Lexi M&Ms istedi," diyorum basitçe.

Ronnie bir an boş boş bana bakar. "Yani buraya gelirken şeker fabrikasını mı soydun?"

Kahkahayı boğazımdan çıkarırım ve büyük bir şaşkınlıkla, şeytan kız bana gülümser — ölümümü planlayan biri gibi değil, bir gün gerçekten arkadaşım olabilecek biri gibi.

"Daha önce söyleme fırsatı bulamadım, ama mesaj attığın için teşekkürler," diyorum ona, ve her kelimesinde samimiyim. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

Dudaklarının köşeleri titrer, gülümsemesi kaybolur, yüzünde hafif bir hüznün belirir. "Geldiğin için teşekkürler. Lexi bunu asla söylemeyecek ama senin burada olduğuna sevindi. Ben de sevindim," diye ekler isteksizce, sesi hoşnutsuz bir homurtu gibidir.

Sandalyeye yaslanıp sırtıyorum. "En iyi arkadaş olmak istediğini böyle mi söylüyorsun?" Elimi uzattığımda Ronnie alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Ne dersin, Kızıl? Benim Bella'mın Alice'i olur musun?"

Dudaklarını büzerek ve hafifçe burnunu çekerek, "Jessica benim için en iyisi," diye cevap veriyor.

Bir an düşünürüm, sonra başımı sallar. "Adil bir teklif. Düşman arkadaş olalım o zaman."

Ronnie elimi tutar ve yeni kurulan dostluğumuzu onaylamak için el sıkışırız... Gerçi bunu tarif etmek için "ateşkes" kelimesi daha uygun olabilir. Diğer tarafında Andie alaycı bir şekilde yumuşak bir kahkaha atar.

"Bana da nerd dersin."

Yaklaşık on dakika sonra Blondie geri döner ve onu görür görmez sandalyemden zıplarım, ağlamaktan kızarmış gözlerini fark edince göğsüm sıkışır. Kahretsin. Umarım bu kötü bir şey anlamına gelmez. Önümdeki sandalyeleri geçerek onun önüne gelirim.

"Selam." Tanrım, çok üzgün ve uysal görünüyor, boyuna rağmen çok küçük. Elini tutmak, ona sarılmak ya da *bir şey* yapmak istiyorum, ama dokunmak isteyeceğinden emin değilim. Ben istememiştim. Ama belki de yıllar önce onun yerinde ben olsaydım, Blondie benimle birlikte olsaydı, ben yapardım.

Boğazımda yükselen yumruyu yutarak, sessizce soruyorum, "Annen nasıl?"

Gözlerinin etrafındaki kızarıklığa rağmen, yorgun ve kesinlikle akşamdan kalma yüzünde sadece rahatlama olarak tanımlanabilecek bir ifade beliriyor. "İyi olacak... Gina'dan zaten biliyordum, ama kendi gözlerimle görmek iyi geldi."

"Elbette." Bunu çok iyi anlıyorum. Ne yazık ki, Jamie ile o anı yaşayamadım.

"Kaldığın için teşekkürler," diye fısıldadı Blondie, utangaç bir gülümsemeyle bana bakıp çenesini eğerek ayakkabılarına baktı. "*Ben... Tanrım*, kaç paket M&M aldın?"

Şaşkın bakışlarını takip ediyorum, bakışları yanımdaki şişkin plastik poşete kaymış. "Hepsini aldım galiba? En azından bu hastanede... Personel odaları hariç." "Hepsini" derken, yoluma çıkan her otomat makinesinde bulduklarımın yanı sıra hediyelik eşya dükkanındaki stokları da dahil ettiğini açıklamaya gerek görmedim. Aşırı görünebilir, ama Blondie'nin istediği M&Ms'ti, o zaman ona fiziksel olarak alabileceğim kadar çok çikolatalı şeker getirecektim.

Yüzündeki yorgunluğa rağmen, Blondie gülümser, gamzeleriyle birlikte, ve kıkırdar. "Sen çok komiksin."

Onun kahkahasının o lanet olası *keyifli* sesi kalbimi yerinden oynatıyor. "Sadece üzerime düşeni yapıyorum," diyorum gülümseyerek ve ona söylemek istediğim şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Yüzümden okuyup okuyamadığını merak ediyorum.

Sözcükler dudaklarımın kenarından çıkmak üzereyken, arkamdan tanıdık bir ses duyuyorum.

"Lex?" Andie sözümü keser ve ben de endişeyle bize doğru yaklaşan kuzenlerimi görmek için dönerim. Blondie odaya girdiğinde onları tamamen unutmuşum. Onlar da onu gördüklerine eminim, bu yüzden bize biraz yalnız kalmamız için geri çekildiklerini varsayıyorum. Ama şimdi, ikisinin de yüzünde annesiyle ilgili haberleri duymak için ne kadar sabırsız olduklarını görebiliyorum.

Blondie yanaklarını şişirip yüksek sesle nefes vererek, ikisine de çekingen bir gülümseme gösterir. "Annem iyi," der, onların sormadıkları soruyu cevaplayarak. Üçümüzün arasında bakışarak, Carol'ın durumu ve bu arada ne yapmayı planladığı hakkında kısa bir özet veriyor. "Gina, ziyaret saatleri dışında yanına girmeme izin verilmeyeceği için burada kalmanın bir anlamı olmadığını söyledi, bu yüzden eve gidip sabah tekrar gelmeyi düşünüyorum. Gina gece burada kalacak ve bir değişiklik olursa beni arayacak."

"Seni eve bırakayım," diyorum ve hemen ekliyorum, "istersen." Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde Blondie'nin yüzü kızarıyor ve kalbim tamamen yeni, garip bir şey yapmaya başlıyor ve lanet olsun... içimde kıvranan bu duygu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Tamam," diyor, sesi o kadar yumuşak ki fısıltı bile sayılmaz.

Ronnie boğazını temizledi ve Blondie sanki trans halinden uyandırılmış gibi hızla gözlerini kırptı. Uzun, koyu kirpikleri porselen gibi yanaklarına değdi.

"İkinize de geldiğiniz için teşekkür ederim," diye kekeler, bakışlarımı kırıp arkadaşlarının yüzlerine bakarak kendini hatırlar. Her ikisi de aynı sabırlı gülümsemeyle cevap verir.

"Ne zaman istersen, Lex, bunu biliyorsun," diye fısıldar Andie.

Ronnie öne çıkar ve Blondie'nin ellerini kendi ellerinin arasına alır. "Bize ihtiyacın olursa ara. Ne olursa olsun, saat kaç olursa olsun, tamam mı?"

"Aram," diye söz verir Blondie, iki kız ona sarılırken.

Ronnie ve Andie ile hastanenin önünde ayrılıyor. Kuzenler, Ronnie'nin arabasını park ettiği yere doğru karşıya geçiyorlar, Blondie ve ben ise ana girişin yanındaki Uber durağında bekliyoruz.

Ronnie'nin mesajını aldığım da ilk içimden arabaya atlayıp buraya gelmek geldi, ama sonra boş park yeri bulmak için ne kadar zaman kaybedebileceğimi düşündüm, tabii bulabilirsem, ve gerekirse sevgili Renesmobile'ımı sokağın ortasında bırakmaya hazır olsam da, Uber çağırmak olası bir trafik kazasına neden olmaktan daha iyi göründü. İstedikimden daha uzun sürdü, çiçek almak için uğradığım pit stopu saymazsak

çiçek almak için yaptığım pit stopu saymazsak — bu da Dornan'ların endişelenmemesi için Carol'ın faturasını halletmek için arabadan hastaneyi aramam gerektiği anlamına geliyordu, ama geriye dönüp bakınca, en iyi seçim olduğunu düşünüyorum. Araba kullanacak durumda olduğumu sanmıyorum ve şimdi Blondie'nin evine giderken ona tüm dikkatimi verebilirim.

Uber iki dakikadan az bir süre sonra geldiğinde, onunla birlikte arka koltuğa biniyorum, M&Ms torbası ayaklarımın arasında yerde sıkışmış durumda ve o ortada oturmayı tercih edip bana yapıştığında kalbim deli gibi atıyor. Gözlerim, kucağında gergin bir şekilde sıkın ellerine kayıyor, sonra yüzüne, gözlüklerinin arkasından parlayan gözlerine. Kolum kendi kendine hareket ediyor gibi hissediyorum, omuzlarına dolanıp onu kendime çekiyorum. Bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değilim. Ona mesafe bırakmam gerekip gerekmediğinden emin değilim. Ama o, sert bir nefes verip iç çekerek göğsüme yaslandığında, tüm şüphelerim yok oluyor.

Araba yolculuğu boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Onu kendime sıkıca sarıp, ara sıra dudaklarımı saçlarına değdirerek, uyluklarımdaki elini görmezden gelmeye çalışıyordum (ama başaramıyordum). Yaptığımız şeyin cinsel bir yanı yoktu

—bu an tamamen rahatlamak için—ama onu böyle kucaklamak, kokusu beynimin farkında olduğu tek şey olacak kadar yakınında olmak, onu ne kadar çok istediğimi daha da fark etmemi sağlıyor. Ve sadece yatakta değil, her şekilde. Onun her parçasını istiyorum.

Çünkü onu
seviyorum. Onu
çok *seviyorum*.

Bu farkındalık, Blondie'nin evinin önüne gelene kadar kafamda sürekli bir döngü halinde yankılanıyor. Sonra, verandasına giden kısa yolu yürürken, kafamda tek duyduğum şey *ona söyle, ona söyle*, sanki kalbim bu kelimeleri kanıma pompalıyor da her yerde hissediyorum.

"Görünüşe göre bu gece ev bana kaldı," diyor kapıya vardığımızda, sesi rahat, ama bunun ardındaki anlam çok açık. "İçeri... girmek ister misin?"

Evet! Kapıyı açarken tüm benliğim haykırıyor, ama eşiği geçmekten kendimi alıkoyuyorum.

"Sadece sen istersen." Kaşları çatılır ve bir şey söylemek için ağzını açar, ama onu durdurmak için boş elimi kaldırırım. "Ve açıkça söyleyeyim, eğer girmemi istersen, hiçbir şey beklemiyorum. Neye ihtiyacın olursa, M&M'ler ve her şey için buradayım."

Diğer elimde sallanan, ağzına kadar dolu çantayı kaldırarak sözlerimi pekiştiriyorum.

Blondie, çantayı tekrar yanıma indirirken, içindekilere bakıyor. "*Bu halini bırakmanı istiyorum.*"

"Böyle mi?" diye tekrar ettim.

Sinirli bir nefes verdi. "Çekici. Tatlı. *Düşünceli.*" Her kelimesinde rahatsızlık vardı. "Bu beni kafam karıştırıyor."

Suçluluk gibi bir duygu, kalbime yıldırım çarpmış gibi vurur. "Neyin kafam karışık?"

Bana sinirli bir bakış attıktan sonra elini ikimizin arasında ileri geri hareket ettirdi. "Bunun ne olduğu... tam olarak."

Onun sözleri ve anlamı kafamda yer edindikçe, göğsümdeki sancı daha da belirginleşir. Sanırım dün gece barda hissettiğim önsezi doğruymuş. Sarışın, ondan hoşlandığımı düşünmüyor, en azından "kız arkadaşım yok" kuralımı bozacak kadar değil.

Siktir, Guadalajara'dan bu yana son birkaç haftadır benim sadece seks için bu ilişkiye girdiğimi mi düşünüyor? Aramızdaki ilişkinin benim için sadece fiziksel olduğunu, yoğun bir caddeden geçen bir araba kadar geçici olduğunu mu düşünüyor? Eğer öyleyse, ne zamandır bunun ne zaman biteceğini, benim bu ilişkiye tam olarak girmediğimi, boynuma kadar suya battığımı düşünüyor?

Tanrım, babam haklıymış. Ben bir pendejo'yum. Ronnie, Blondie'nin bazen her şeyin açıkça söylenmesi gerektiğini söylemişti, ama ben dünyanın en büyük aptalı olduğum için, ne hissettiğimi anladığım andan itibaren ona karşı dürüst davranmayarak kafasını daha da karıştırdım.

İşte bu kadar. Annesinin başına gelenler düşünülürse, zamanlama tamamen berbat olabilir, ama ona şimdi söylemeliyim, yoksa hiç söyleyemeyebilirim.

"Belli değil mi?" diye fısıldıyorum ve eşiği geçerek onun evine girerek yapacağım şeye karar veriyorum. Blondie, ona yavaşça yaklaşırken yerinde duruyor, hareketlerim yavaş ve ölçülü, bakışlarım sabit.

Nazik ol, diye kendime hatırlatıyorum. Bu da Ronnie'nin söylediği bir şeydi. Blondie, nazik bir şekilde yaklaşırsa yeni şeylere açık biri.

Ve yaşadığımız onca şeyden sonra ona olan hislerimi kabul etmek bir zorlamadır. Ama o da hissediyor, biliyorum. Hissetmeseydi, gitmemden bu kadar korkmazdı, bu korkuyu sonsuza dek ortadan kaldırmayı planlıyorum.

"Kesinlikle hayır," diye nefes nefese, titrek bir sesle başını sallayarak cevap verdi. "Bana değil."

Bir adım daha yaklaştım. Ona doğru biraz eğildim, başımı alaycı bir gülümsemeyle eğdim. "Şu anda bilerek mi anlamazlıktan geliyorsun, yoksa gerçekten bilmiyor musun?"

Sorum istenen etkiyi yaratır. Şakacı konuşmak bize her zaman kolay gelmiştir. Tanıdık bir alandır. Rahatlatıcıdır. Ve en önemlisi, onu rahatlatır —önceden gergin ve dik olan omuzlarının gevşemesinden anlayabiliyorum.

Sarışın gözlerini devirip burnunu çeker. "Anlamsız mı? Bu da günlük kelime takviminden mi?"

"Biliyorsun," diyorum gülerek, bir adım daha yaklaşıyor. "Bu ay matematik kelimeleri var. Soruma cevap verecek misin?"

Tereddüt eder, bana şüpheli bir bakış atar. "Ne demek istediğini anlamadım."

"O zaman sana heceleyim." Serbest elimi kaldırıp, buklelerinden birinin ucunu parmaklarımla tutup hafifçe çekip bırakıyorum, yerine geri dönmesini küçük, sevgi dolu bir gülümsemeyle izliyorum. Tanrım, saçlarını seviyorum. "Senden hoşlanıyorum," diye mırıldanıyorum.

Blondie bana bir kez... iki kez... bir bilgisayar komut girişi işler gibi yavaşça göz kırptı.

"Benden *hoşlanıyorsun*," diye tekrarlar. "Birinin çok iyi bir tacoyu sevmesi gibi mi?"

Kıkırdayarak güldüm. "Aslında *tacolarını seviyorum*. Ama... daha çok Twilight seviyesinde duygular gibi düşünmüştüm."

Dudakları sevimli bir şekilde büzülür. "Demek bana karşı büyük bir ereksiyonun var?" diye sorar, şaşırtıcı derecede şehvetli bir sesle, Damian Jr. bu konuşmayı hemen fark eder.

Başımı sallıyorum. "Pantolonumda ve kalbimde." Elim göğsüme kaldırıp sol göğsüme düz bir şekilde koyduğumda gözleri fal taşı gibi açılır. "Tam burada. En büyük ereksiyon." Bir an o ele bakıp hiçbir şey söylemez ve ben onun bakışlarında gördüğüm belirsizliğe kaşlarımı çatarım. Belki de bu itirafta *fazla* nazık davranıyorum. Ronnie'nin tavsiyesine uymak, Blondie'nin hatırı için bunu doğru yapmak istiyorum — her kelimeyi ve duyguyu açıkça söyleyerek ona bunu sindirmesi için zaman vermek, böylece şüphe duymamasını sağlamak — ama daha önce ona karşı hiç çekinmedim. Belki de şu anda benden istediği şey açık sözlülük.

"Hala bir karışıklık olduğunu hissediyorum, o yüzden açık konuşayım. Sana karşı hislerim var, Dornan."

"Öldürme duyguları gibi mi?" diye kaçamak cevap veriyor, geçen ay kütüphanede beni öpmeden önce söylediği sözleri tekrarlayarak.

Alaycı bir şekilde güldüm. Yemin ederim, bunu bilerek yapıyor.

"Romantik duygular, seni ukala." Ona o kadar yaklaşıyorum ki, sıcak nefesi yüzüme çarpıyor. "Senden *hoşlanıyorum*, sarışın. Hoşlanıyorum."

Son iki kelimeyi söylediğimde anladım: Yüzündeki temkinli ifade, benim ona olan hislerimi *bildiğini* (ya da en azından şüphelendiğini) ama buna inanmaya çok korktuğunu gösteriyordu.

"Benden hoşlanıyorsun," der, isli siyah kirpiklerinin arasından bana bakarak, "birinin kız arkadaşından hoşlandığı gibi mi?" Yüzümde bir gülümseme patlar ve cevap vermek üzereyim ki, onun temkinli sesi sessizliği bıçak gibi keser. "Ama kız arkadaş istemediğini söylemiştin."

Bu bir soru değil. Bir suçlama. Yüzümdeki gülümseme kaybolurken, geçmişteki kararlarımdan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Ne dediğimi biliyorum. Ama o geçmişteki Damian'dı ve ikimiz de geçmişteki Damian'ın biraz pislik olduğunu kabul edebiliriz."

Dudakları köşelerinden kıvrıldı, ama dün gece barda yaptığımız konuşmayı hatırlayıp hatırlamadığı belli değildi. Beni inandığı sürece hatırlamaması önemli değildi. "Peki ya şimdiki Damian?"

Elimdeki plastik poşeti yere bırakıp kollarımı beline doladım ve onu nazikçe kendime doğru çektim. "Şimdiki Damian, kız arkadaşına ilgisi olmadığına dair tüm önceki sözlerini geri almak istiyor... çünkü sana deli gibi aşık, Dornan. Sana deli gibi aşığım."

O keskin bir nefes aldı. "O zaman bir ortak noktamız var. Çünkü sen beni deli ediyorsun."

Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Bana karşı hislerin olduğunu böyle mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle cinayet işleme duyguları," diye espri yapar.

"Peki... cinayetskâr olmayanlar?" diye soruyorum, başımı eğdiğimde ağızlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta.

"Eğer bunu kastediyorsan, ben de sana çok azdım," dedi ciddi bir ifadeyle.

Gözlerim aramızdaki var olmayan boşluğa kayıyor, o mükemmel göğüslerin göğsüme değdiği yere.

"Pantolonunda mı, kalbinde mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"İkisinde de," diye fısıldadı ve "Ben de senden hoşlanıyorum, Damian. Ve bunun artık sahte olmasını istemiyorum" dediğinde kalbim patladı.

Bir elimi kaldırıp boynunun yanına bastırıyorum ve başparmağım çenesinin derisine değdiğinde titriyor. "O zaman sahte olmayacak," diye söz veriyorum.

Onu öpmek istemiyorum, ama öpmemek beni öldürüyor. Buraya hiçbir beklentiyle gelmediğimi söylerken ciddiydim. Ama o ayak parmaklarının ucuna yükselip aramızdaki son mesafeyi kapatıp dolgun dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında, tüm iradem kayboluyor.

Neyse ki, kafalarımız aynı yerde gibi görünüyor, çünkü farkına varmadan, ceketlerimiz ve gömleklerimiz yere yığılmış, üstsüz bir şekilde koridorda duruyoruz ve akılsızca birbirimizi okşuyoruz. Ulaşabildiğim her santimetrekairelik yumuşak cildini dolaştım — karnı, sırtının kıvrımı, boynunun narin çizgisi, o mükemmel göğüsleri — dudaklarım ellerimin izlediği yolu takip ediyordu. Onu, doyamayacağım bir şeymiş gibi öptüm. Tüketmem gereken bir şey. Yutmam gereken bir şey.

Onun tepkileri de benimki kadar hevesli ve onu en yakın duvara yasladığımda inlemesini yutuyorum, bacağını yukarı kaldırırken elimi uyluklarının altından kaydırıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum. Yaklaştıkça meme uçları benim sikim kadar sertleşiyor, o kadar yakınız ki aramızda hiçbir şey yok, hava bile

—ve ben, ona süründüğümde çıkardığı ahlaksız iniltiyi çok *seviyorum*.

Şu anda ihtiyacı olan şey bu değil, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama boşluğa bağırarak gibi. Kafamın içindeki mantığın sesini zar zor duyabiliyorum, onun dokunuşlarına, dudaklarına, sıcak merkezine ve yırtıp atmak için can attığım kalan giysilere o kadar sarhoşum ki.

Blondie sırtımı tırmalayıp beni kendine çekince, bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım diye fark ediyorum. "Yanılıyorsun. Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var," diye nefes nefese diyor yanağıma.

Ellerini kot pantolonuma doğru kaydırduğında kalbim deli gibi atıyor ve fermuarımın sesini algılayamadan avucunu sikimde hissediyorum.

"Siktir, Blondie," diye tısladım, onun dokunuşuna doğru iterek.

Birbirimizin pantolonlarını çıkarmaya yardım ederken hareketlerimiz beceriksizdir ve sonra onu tekrar öpmeye başlarım, onu duvara sıkıştırırım, sikim (o kadar sertleşmiştir ki üzerine bir ceket asabilirim) onun ıslak girişinin sıcaklığını okşar. Ellerim yine kalçalarının altını buluyor ve niyetimi anlayan o, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırdığımda bacaklarını belime doluyor. Bu açıyla içine girmek çok kolay, ama bu şekilde onu sikketmek hayatımda yaptığım en ateşli şey olsa da

kütüphanede sevişmemizden bile daha ateşli) ama aynı zamanda seksle daha önce hiç yaşamadığım bir samimiyet de var. Belki de aylarca yalanlar ve gerginlikle dans ettikten sonra birbirimize karşı dürüst olduğumuz içindir. Belki de sonunda kendimi tekrar bir şey hissetmeye açtığım içindir. Gerçek bir şey.

Ve ona girerken her şeyi hissediyorum. Zevk.

Coşku.

Bu mutluluğu hak ettiğime dair tam bir şaşkınlık.

O benim adımı haykırırken, orgazmı etrafımda çınlarken, acaba o da aynı duygularla, aynı tatmin edici tamamlanma hissiyle boğulmuş mu diye merak ediyorum, sanki dünya eskiden bulanıkmış da şimdi birlikte olduğumuz için keskin ve netmiş gibi.

Her şeyden çok, beni ne kadar sevdiğini merak ediyorum. Onu yere indirirken, beni kanepeye doğru yönlendirip açık bacaklarımın arasına diz çökmeden önce, ne kadar küçük de olsa bir şans var mı diye merak ediyorum...

O da beni seviyor olabilir mi?

Blondie ve ben sonraki birkaç saati birbirimizin vücutlarını sonuna kadar keşfederek geçiriyoruz, sanki duygularımızı itiraf etmek ilkel bir ihtiyacı ortaya çıkarmış ve tüm engelleri ortadan kaldırmış gibi. Kanepede, duvara yaslanarak, mutfak masasında sevişiyoruz. Seks, benim onu yalamam ve onun beni emmesi (ki bu muhteşem, eklemeliyim) arasında, yorgunluktan nasıl çökmedik bilmiyorum. Sanki sevişmeyi olimpik bir spor haline getirmişiz gibi ve o beni o kadar çok orgazm ediyor ki, vücudumda tek bir damla sperm kalmadığını düşünmeye başlıyorum. O kadar bitkinim ki, neredeyse açlıktan ölmek üzereyim, ama kanepeden kalkıp yiyecek bir şey ya da su almak için bile kendimi hareket ettiremiyorum. Çünkü bunu yapmak, uzuvlarımı onunkilerden ve bizi saran sıcak battaniyeden ayırmak anlamına geliyor.

Eğer böyle öleceksem, Blondie bacaklarımın arasında, sırtı göğsüme yaslanmış, parmakları karnının üzerinde uzanan kolumu düşüncesizce okşarken, o zaman ölümümü minnetle kabul ederim, çünkü bu dünyada bu andan daha iyi ya da beni daha mutlu eden hiçbir şey yok.

O başını kaldırıp bana bakmak için hareket ettiğinde dudaklarım alnına değiyor. "Buna bir etiket yapıştırmak isteyen biri olmak istemem," diyor, sesi muhtemelen seksten kaynaklanan susuzluktan dolayı kısık çıkıyor, "ama..."

Sesi kesilirken, ses tonundaki alt tonu fark ettim — belirsizlik ya da korku değil, beklenti. Benim onu sevdiğimi söylememi istiyor, ama sadece sevdiğimi değil, bu karşılıklı sevginin bizi nereye götüreceğini de. Bunu yüksek sesle duymaya ihtiyacı var.

Belki ben de duymak istiyorum.

"Evet," diyorum, onun söylemediği soruyu cevaplayarak, "sen benim kız arkadaşımın, Dornan. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, sahte kız arkadaşımdan bahsetmiyorum. Gerçek kız arkadaşımdan bahsediyorum. Ve bundan daha mutlu olamazdım." Onu sıkıca kendime çekip başının üstüne öperken gülümsemesini görüyorum. "Doğrusu, bunu uzun zamandır istiyordum."

"Gerçekten mi?" Tekrar dönerek büyük, güzel gözlerini bana kilitliyor. "Ne zamandan beri?"

"Tam olarak söylemek zor," diye itiraf ettim, "ama Halloween'da gerçekten farkına vardım, yani ondan biraz önce."

Blondie bir anlığına bana bakarak alt dudağını dişleriyle ısırды. Bana daha önce yaptıklarından sonra, o lezzetli dudaklar şüphesiz gelecekteki tüm rüyalarımın yer alacaktı. "Sormamda sakıncası var mı..." Bir sonraki sözlerini dikkatlice düşünür gibi tereddüt etti, sonra sonunda, "Neden eski Damian kız arkadaş sahibi olmamaya bu kadar kararlıydı?" diye sordu.

Hemen cevap vermediğimde, Blondie oturur ve dönerek karnımız birbirine değecek şekilde uzanır. Göğsüme yaslanarak çenesini kolunun arkasına dayar, diğer elinin parmaklarıyla omzumda tüy kadar hafif daireler çizer.

Vücudumu saran titremeyi onun dolaşan dokunuşlarına bağlamak istiyorum, ama bunun nedeninin o olmadığını biliyorum. Bu, son dört yıldır sakladığım son gerçek parçası. Söylemesi zor olsa da, bununla yüzleşmeye hazırım — gerçekten hayatıma devam etmek istiyorsam bununla yüzleşmem gerekiyor. Ve hayatıma devam etmek istiyorum, bu kadar uzun süre beni yiyip bitiren bu acıdan kurtulmak *istiyorum*. Bunun için tek yapmam gereken bunu söylemek ve Tanrı'ya bunun gerçekten o sözdeki gibi olmasını ummak: gerçek beni özgür kılacak.

"Büyükbabam ve ardından Jamie öldüğünde, hayatımda kocaman bir boşluk kaldı," diye açıklıyorum ve Blondie'nin yumuşayan bakışlarında sözlerimin ağırlığını görebiliyorum. "Bu boşluğu doldurmak için çaresizdim, ama kimseyi hayatıma almaya korkuyordum, bunun kötü biteceğinden ve sevdiğim birini kaybetmenin acısını yeniden yaşamak zorunda kalacağımdan emindim.

Sevdiğim birini tekrar kaybetmenin acısını yaşamak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Bu yüzden, *ihtiyacım olan* duygusal bağı boş fiziksel bağlarla doldurdum. Kendimi korumak için her şeyi ve herkesi güvenli bir mesafede tuttum. Arkadaşım yoktu, en azından gerçekten sevdiğim gerçek arkadaşlarım yoktu, ki bu çok kolaydı çünkü insanlar bana sadece ailemin parasını görüyordu. Kız arkadaşım yoktu. Sadece partiler ve seks. Ve kesinlikle tekrarlar yoktu. Ta ki sen gelene kadar." Mesleğimi duyunca kızaran bu muhteşem, zeki, inanılmaz kadına küçük bir gülümseme attım. "Hayatımın büyük bir kısmı, eskiden olduğum kişinin büyük bir kısmı... sen gelene kadar böyleydi. Riski almaya değer kılan ve bana yaşamayı hatırlatan birini tanıyana kadar."

Blondie'nin nefesi kesildi, çıplak kolunu okşadım, sonra parmaklarımızı birbirine doladım, birleşen ellerimizi yavaşça dudaklarıma çekip parmak eklemlerine nazikçe öptüm.

"Daha önce yaptığım şey yaşamak değildi. Kahretsin, hayatta kalamıyordum bile. *Boğuluyordum* ve sen beni kurtardın." Diğer elimi yüzüne götürdüm ve başparmağımın ucuyla alt dudağını okşadım. Dokunuşumla dudakları titredi. "Sen beni kurtarmakla kalmadın, hayatımı yeniden gözden geçirmemi sağladın. Hayatımda ne yapmak istediğimi, kim olmak istediğimi. Ve sanırım sonunda cevabı buldum."

Sonraki birkaç dakikayı Blondie'ye dedemden, büyürken kurduğum hayallerimden ve bu hayalleri gerçeğe dönüştürme umudumdan bahsederek geçiriyorum. Adımı ve ailemin servetini iyi bir amaç için kullanmak istediğimi söylediğimde, gözleri sessiz bir gururla parladı ve sonunda ilk adımı nasıl atmayı planladığımı anlattığımda - Hallazgo'nun yönetim kurulunu, hayat kurtaran ilaçları ve bakımı karşılayamayan ailelere yardım edecek bir program uygulamaya ikna etme teklifim - bakışlarındaki hayranlık gözyaşlarıyla parladı.

Ama bunu ne kadar istesem de, buna ne kadar inansam da, tüm bunların üzerinde asılı duran gölgeyi görmezden gelemiyorum: Hallazgo için çalışmama izin verilmeyebileceği tehdidi. Gerçek bir değişim yaratmanın araçlarının benden alınabileceği, artık benim mirasım olmayabileceği tehdidi. Dört yılımı kasten hayatımı mahvetmekle geçirdim; notlarım, dedemin kaybının etkisiyle zaten düşmüştü, ama Jamie'den sonra, son sınıfta neredeyse kalıyordum ve "hafifletici sebepler" ve ailemin yaptığı büyük bir bağış sayesinde liseden mezun olabildim. Babam para verip beni okula sokmasaydı Conwick'e bile giremezdim ve o zamandan beri asgari düzeyde bir hayat sürerek yoluma çıkan her şeyi mahvettim.

Sanırım ailem, benim bu "dönemden" çıkacağımı, bu "dönem"in gerçekte ne olduğunu kabul etmedikleri için, yani kederden çıkacağımı düşündüler. Ve ben çıkmadığımda... duygularını açıkça ortaya koydular: Bir daha çizgiden çıkarsam, beni sadece maddi olarak değil, aileden değil, büyükbabamın kurduğu şirketten de çıkaracaklarını söylediler. Onların oğlu olmamın bir önemi yok. Olduğum adamı onaylamıyorlarsa, imparatorluklarının bir parçası olmamıza izin vermeyecekler. Onların desteği olmadan, teklifimi sunma şansım bile olmayacak, bunu gerçekleştirmek ise hayal bile edemiyorum.

Yine de Blondie'nin onayı, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemli ve şimdilik bu korkuları bastırmaya yetiyor.

"Damian, bu..." Başını salladı. "Harika bir fikir olduğunu düşünmekten başka ne diyebilirim ki?"

"Bir fark yaratmak istiyorum." Ve bence büyükbabam ve Jamie de bunu isterdi. Hayatımı üzüntü ve kendini yok eden umutsuzluk içinde boşa harcamamı istemezlerdi. *Yaşamamı* isterlerdi. Bu dünyada olumlu bir güç olmamı... ve onların kaybından öğrendiklerimi, buraya gelmek için çok fazla acı çekmiş olsam bile, bir iz bırakmak için kullanmamı isterlerdi. "Tek sorun," diyorum bir süre sonra, "babam ve yönetim kurulu, programı Hallazgo için bir şekilde karlı hale getiremezsem asla kabul etmeyeceklerini biliyorum ve bunu nasıl yapabileceğime dair bazı fikirlerim var ama ben sayılarla aram iyi değil. Hesap makinesini en iyilerinden kullanabilirim ama bu teklifi kusursuz hale getirmek için matematik dehası gibi özel bir yetenek gerekiyor."

Blondie'nin dudakları utangaç bir gülümsemeye büründü. "Aklında biri var mı?"

Gülümserim ve onu sırt üstü çevirip gıdıklayınca, en tahrik edici kahkahalara boğulur.

"Ne dersin, Blondie?" diye soruyorum, sözlerimi boynuna, köprücük kemiğine ve göğsüne açık ağızla öpücükler atarak vurguluyorum. Çenemi onun dolgun göğüslerinin arasına yerleştirip, içimden taşan sevgi ve şefkatle dolu bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Birlikte dünyayı değiştirmek ister misin?"

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak bana bakar. "Batman ve Robin gibi mi?"

"Yani, bu durumda yakışıklı ve çok zengin olan kesinlikle Bruce Wayne benim, ama sen" — dudaklarımı göğüs kemiği boyunca sürükleyip, onun üzerinde durana kadar yükseliyorum — "kesinlikle Robin değilsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? O zaman ben

kimim?" "Süpermen," diye cevapladım.

"Tabii ki."

"Süpermen mi?" diye tekrarlar.

"Mmhmm. O gözlüklerle tam bir Clark Kent gibisin. *Çok* seksi."

Yüzü karışık bir ifadeyle buruşur ve burnunu kırıstırarak gözlüklerini itekler. "Clark Kent'in inek olduğunu, Süpermen'in seksi olan olduğunu sanıyordum?"

"Öyle," derim, alnındaki yaramaz bir bukleyi okşayarak. "Ama şanslısın, ben inekleri severim. Hazır laf açılmışken," otururum, etrafıma bakınırım, "o sevimli 'I love pi' tişörtün nerede? Onunla ilgili çok fazla seks rüyası gördüm ve rüyanın gerçeğe dönüşüp dönüşmediğini görmek istiyorum."

Yine kıkırdar. "Sen iflah olmazsın," diye azarlayarak, dikleşir ve beni kanepeye iterek üstüme çıkar.

Omuzlarımı silker ve manzarayı hayranlıkla seyretmek için geriye yaslanırım, parmaklarım çıplak vücudunun yanlarını tembelce okşar. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama sana inanacağım. Şimdi öp beni, sarışın. Ölüyorum burada."

Gözlerini devirse de, isteğimi yerine getirir.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

✧ Lexi ✧

Pi bir paradoks: mantıksız ama kaçınılmaz. Bir zamanlar nefret ettiğini sandığın birine aşık olmak gibi.

Aralık

Sonraki ay fırtınalı geçer. Noel tatili öncesi dersler ve final çalışmaları arasında, neredeyse tüm boş zamanlarımızı Damian'ın teklifini hazırlamak için geçiririz. Bazı geceler, onun yurt odasında, iki araştırma cini gibi yan yana yatarak çalışırız. O dizüstü bilgisayarında kamu verilerini, sektör raporlarını ve ekonomi makalelerini tararken, ben de hesap tablolarına ve rakamlara gömülmüşümdür. Ara sıra birbirimizi okşamak veya kafein almak için ara veririz. Bir yandan, kişinin gelirini değil, borçları, mevcut sağlık giderleri, bakmakla yükümlü olduğu kişiler ve yaşam maliyeti gibi değişkenleri de dikkate alarak *gerçekte* ne kadar ödeme yapabileceğini belirleyen bir uygunluk formülü üzerinde çalışıyorum. Diğer yandan, hastalar için uygunluğu ve şirket için uzun vadeli sürdürülebilirliği dengeleyen bir fiyat esnekliği modeli üzerinde çalışıyorum. Bu model, Hallazgo'nun kârlılığını korurken, girişimin büyümesini ve ihtiyacı olan insanlara yardım etmesini sağlıyor.

İşbirliğimizin birkaç gecesi geçtikten sonra, Damian'ın beni çalışırken izlediğini fark ettim. Gözleri, sayıları

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerinde bir şey gördüm — sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi, dizginlenemeyen bir merak. İlk başta bunu önemsemedim, onun tepkisini, karmaşık denklemleri bu kadar hızlı çözdüğümü gören insanların her zaman gösterdiği şüphecilik olarak yorumladım. Ama sonra yüzündeki o ifadeyi tekrar gördüm — anlamak istemişçesine gözlerindeki soru — ve o tek kelime etmeden, kendimi beynimin nasıl çalıştığını açıklarken buldum. Ona sayıların ve formüllerin benim için sadece sayı olmadığını, benim görebildiğim matematik temelli sanat eserleri gibi, dünyadaki renkler ve fiziksel şekiller olduğunu anlattım.

Ve o anda anladım... Damian cevabımdan şaşırılmamıştı. Açıklamamın ardından başka sorular sormadı, gözünü bile kırpmadı. Ben konuşurken sadece gülümsedi ve başını salladı, sanki bir şekilde zaten anlamış gibi, ben sadece boşlukları dolduruyormuşum gibi.

Sinesteziye verdiği tepki, beklediğim ya da tahmin ettiğim gibi değildi... Babamın hala net bir şekilde hafızamda olduğu için. Onun uzaklaşmasını. O ana kadar, insanların beni anlamaması, değiştiremeyeceğim veya kontrol edemeyeceğim bir şey için beni yargılamasından ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Beni ben yapan şeyden. Ama Damian korktuğum gibi tepki vermedi. Beni koşulsuz ve tereddütsüz kabul etti... Babamın yapmasını istediğim gibi.

Ve sanırım o anda, tüm erkeklerin babam gibi olmadığını gerçekten anladım. Damian'ın babam gibi olmadığını. Çünkü babamın çocukluğumda sık sık gösterdiği hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı yerine - beni anlayamadığı için değil, anlamaya çalışmaya bile tenezzül etmediği için - Damian'ın gözlerinde filtrelenmemiş bir hayranlık gördüm, sessiz ama samimi. Bana sanki tamamen eşsiz değil, *özel* biriymişim gibi bakıyordu. Değer verilmesi gereken biri. Ve bu anlaşma başladığından beri ilk kez, onun asla gitmeyeceğine gerçekten inanmaya başladım.

Gündüzler ve geceler birbirine karışırken, her birimiz projenin kendi köşesine dalmışken, zor olanın matematik olmadığı, her şeyi destekleyecek doğru verileri sürekli aramak olduğu ortaya çıktı. Neyse ki, birçok bilgiye çevrimiçi olarak erişilebiliyor: sektör fiyatları ve satış verileri, hastaların ödeme gücü ve mevcut hasta yardım programları hakkında araştırmalar ve anketler, ek ödeme ve indirilebilir tutar eğilimleri, ayrıca Hallazgo'nun ürettiği ilaçlarla ilgili sigorta reddi oranları. Hatta GoFundMe gibi kitle fonlama sitelerini tarayarak, sağlık hizmetleri maliyetleriyle mücadele eden gerçek hayattan örnekler arıyoruz.

Bu, sorunların ülkemizde ne kadar yaygın olduğunu gördüğümüzde motivasyonumuzu artırıyor.

Ancak bulabildiklerimize rağmen, Damian'ın Hallazgo'da çalışmaya başlamasına kadar, ki bu da birkaç ay sonra olacak ve gerçekleşeceği bile belli değil, Hallazgo'nun finans departmanına veya iç verilerine erişimimiz yok. Bu nedenle, elimizdeki en iyi seçenek, halka açık raporlardan, mali beyanlardan, nüfus sayımı verilerinden ve araştırmalardan elde edebileceğimiz bilgileri kullanarak programın nasıl olabileceğine dair teorik bir çerçeve oluşturmak ve Damian'ın ismi sayesinde görüşmeyi kabul eden sektör profesyonellerinden elde edebileceği içeriden bilgiler, finansal açıklamalar, nüfus sayımı verileri ve araştırmaların yanı sıra, Damian'ın ismi sayesinde görüşmeyi kabul eden sektör profesyonellerinden elde edebileceği içeriden bilgilerden yararlanarak programın nasıl olabileceğine dair teorik bir çerçeve oluşturmak.

Ve birçok kişi, geleneksel olarak yüksek kâr marjlı özel ilaçlara ve özel sigorta anlaşmalarına odaklanan ve kurumsal sosyal sorumluluğunu keşfetmekten ziyade sektörün lideri olan Hallazgo markasıyla ortaklık kurma fırsatını yakalamak için onunla görüşmeyi kabul etti. Bu da bize, şirketin faaliyet alanını genişletmesi halinde keşfedilmeyi bekleyen büyük bir potansiyel olduğunu gösterdi. Damian ilk kez teklif konusunda yardımımı istediğinde, onun ne kadar çok şey planladığını ve düşündüğünü hafife almıştım. Okul işlerinde sadece idare etmekle yetinen biri olarak, onun zekâsına hayran kaldım ve bu sektör hakkında beklediğimden çok daha fazla bilgiye sahip olduğunu görünce çok etkilendim. Programı karlı hale getirmek ve şirketin yönetim kuruluna çekici kılmak için fikirleri olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Başarmaya çalıştığımız şeye ilgi gösteren her araştırma üniversitesi bölüm başkanı ve hastane yöneticisiyle, bunun gerçekten işe yarayabileceğine ve gerçek olabileceğine olan inancım artıyor. *İyi bir şey.*

Ve çalışırken Damian'a her baktığımda, dizüstü bilgisayar ekranına veya etrafına dağılmış düzinelerce tıp ve ekonomi dergisine odaklanmış o kara gözleri, onu biraz daha sevdiğimi fark ediyorum — sadece benim ve annem için yaptıkları için değil, şu anda başarmaya çalıştığı şey için. Olmak istediği türden bir adam olduğu için. Her şeyden çok, bu riski aldığı, bir şeye ulaşmaya çalıştığı için onu seviyorum. Babasının reddetme riski olsa bile, sıkı sıkı tutunduğu hayalin peşinden gittiği için. Önemli olan *denemesi, umursaması*, bu benim için paradan çok daha değerli.

Bu araştırma haftalarında Damian'ın daha önce görmediğim bir yönünü keşfediyorum ve kısa sürede hırslı Damian'ın Damian'ın en seksi hali olduğunu anlıyorum. Zeki ve hesapçı bir tarafı var, bu da onu

Onun alaycı tavırları ve genel davranışları tarafından maskelenmiş olan bu adamı, onu gerçekten *görebilme* şansı, içimde nasıl kapatacağımı bilmediğim bir sel kapısını açıyor.

Bazı günler, onu o kadar çok istiyorum ki delireceğimi hissediyorum. Diğer günler ise direnmeye bile zahmet etmiyorum. Yapmakta olduğum işi bırakıp, onun dizüstü bilgisayarını kenara itiyorum, kucağına tırmanıyorum ve onun azmi ve kararlılığının beni ne kadar tahrik ettiğini gösteriyorum.

Damian'ın yurt odasında tıkılıp kalmadığımız zamanlarda kütüphaneye gidiyoruz, Gina'nın işi olduğu günlerde ise dersler arasında ve akşamları anneme göz kulak olmak için benim evime dönüyoruz. Geçen ay geçirdiği krizin ardından, kan nakli veya başka bir komplikasyon olmadan yirmi dört saat sonra taburcu edildi, ama bunun tekrar olabileceği korkusu ağzımda kötü bir tat gibi kalıyor; onu çok uzun süre yalnız bırakarak riske atmak istemiyorum.

Neyse ki annem bunu umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, bahsi öğrendiği halde Damian'ı sevdiğini bile düşünüyorum. Onun ailevi sorunlarını anneme anlattığım için, Damian'ın geçmişinde asi bir taraf olduğunu bildiği için bu durumun yardımcı olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, annemin yanında tam bir beyefendi, çekiciliğin vücut bulmuş hali. Kibar, özenli ve hatta çoğu akşam bize yemek bile pişiriyor (yemek yapabildiğini bilmiyordum, ama mutfakta tam bir ustalık ablası olan abuela'sını gördükten sonra pek de şaşırmadım). Ve onun yaptıklarına saygı duyduğunu, onun bu girişimle başarmaya çalıştığı şeye duygusal olarak bağlı olduğunu anlayabiliyorum. Kronik ve ölümcül hastalıkları olan insanlara aktif olarak maddi yardım etmeye çalışan birini sevmemek zor, özellikle de o insanlardan biri sensen. Ve ona hastane masraflarını ödediği için minnettar olduğunu biliyorum, her ne kadar onun parasını almamamız gerektiğini ısrarla söylese de.

Yine de, o bizim evde ne kadar çok zaman geçirirse, annemin fikrini onun lehine değiştiren şeyin yaptığı şeyler değil, beni mutlu görmesi olduğuna o kadar çok ikna oluyorum.

Ve ben mutluyum. Çok mutluyum ve bu mutluluğu hissetmem, daha önce ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemi sağladı. Mutlu değildim diyemem, hayatımda pek çok güzel ve anlamlı şey vardı, ama birçok yönden Damian gibi, karayı göremeyen bir adam gibi, sadece günleri geçiriyordum. Ama şimdi nihayet sağlam bir zemine ulaştım ve kıyıya attığım her adımda, sonsuz ve yorucu dalgaların çekimini geride bırakıyorum.

Hayatın bunu ne kadar kolay ve aniden elimizden alabileceğini bilmek korkutucu, ama o korku dolu anlarda, Ronnie'nin hastanede bana söylediği sözleri hatırlıyorum: Korkuyorum diye bu ikinci şansı kaçırmamam gerektiğini. Ve o anlarda, daha da sıkı tutunuyorum.

Annem Damian'ı onayladığı için çok mutluyum, ama Gina başka bir hikaye. Kasım ayında hastanede olanlardan sonra zaten Damian'ın tarafını tutmuştu, ama şimdi ona resmen aşık oldu. Öyle ki, çevrimiçi hayran kulübü kurmak gibi gerçekten utanç verici bir şey yapmasından korkmaya başladım. Damian'ın da teyzeme aynı şekilde takıntılı olması beni dehşete düşürüyor. İş programı nedeniyle onu sık görmüyoruz, ama gördüğümüzde Damian her zaman "Neredeydin, loca?" diye bağıyor ve sonra ikisi, en son hayran oldukları ünlüleri tartışan iki ergen kız gibi sohbet etmeye başlıyorlar. Bu sohbetler sırasında birbirlerine *o kadar* dalmışlar ki, yanlarında alev alsam fark etmezlerdi herhalde. Ama içimden söylenmeme rağmen, gizlice bunu seviyorum, ailemin ona bu kadar sıcak davranmasını seviyorum.

Hatta Damian, annem ve teyzeme o kadar çabuk sevildi ki, annemin hastaneden çıktıktan sonra dinlenmesi için bir hafta geç kutladığımız Şükran Günü'ne bile davet edildi. Ronnie ve Andie de oradaydı ve o akşam, sevdiğim tüm insanlarla çevriliyken, kalbim patlayacak gibi hissettim. Hatta bazılarının mucize diye adlandırabileceği bir şeye tanık oldum: Ronnie ve Damian sadece birbirleriyle medeni bir şekilde konuşmakla kalmadılar, *gülüştüler*. *Twilight* ile ilgili bir şeydi (Damian'ın en sevdiği konuşma konusu), ama yine de. İkisini birbirleriyle iyi geçinirken görmektense cehennemin donmasını tercih ederdim, bu da Damian'ın vampir takıntısının belki de bir anlamı olduğunu düşündürdü

—insanları bir araya getiren gizli bir sihirli gücü var mı acaba?

O gece ona bunu söylediğimde, kahkahayla güldü ve beni sıkıca kucaklayarak saçlarıma gülerek fısıldadı.

"*Twilight* değil," diye fısıldadı ve başımın üstüne öpücük kondurdu. "Sen sensin."

O iki kelime o günden beri aklımdan çıkmadı ve son birkaç haftadır Damian'ın bana attığı her bakışta, her gülümsemesinde yankılanıyor. Etrafımızdaki keskin takım elbiseli ve elbiseli insanlar, Navarro varisinin kolundaki tanıdık olmayan sarışını değerlendirirken, ben onların meraklı bakışları altında kıvrınmamaya çalışırken, Damian'ın elimi tutuşunda bunu *hissediyorum*. Artık pek halka açık yerlerde buluşmuyoruz, saklanmak için değil

saklanıyoruz, ama buna gerek yok. Aramızdaki şey artık gerçek bir şeye dönüştüğü için, kanıtlayacak bir şey yok.

Yine de, onu tanıyan ama beni tanımayan insanlarla çevrili bu şekilde onun dünyasına adım atmak, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor bana. Hallazgo konferans binasının atriumu nefes kesici: cam ve çelikten yapılmış yüksek bir alan, cilalı mermer zeminler tavandaki avizelerin sıcak ışığını yansıtıyor ve ay ışığı tonozlu tavan penceresinden içeri süzülüyor. Yaylı dörtlüsünün yumuşak notaları etrafımızda dolanıyor ve çevredeki konuşmalarla duman gibi karışıyor. Girişin yanında devasa bir Noel ağacı duruyor, parıldayan ışıkları tavandan tabana uzanan pencerelere değişen desenler yansıtıyor ve dışarıdaki karla kaplı yollar ile özenle bakımlı bahçeleri ortaya çıkarıyor. Hatta hava bile pahalı kokuyor, şampanya, çam ve takım elbiseli erkeklerin kullandığı kolonyaların kokusu karışmış. Son birkaç ayda rahatlık alanımın dışına çok çıktım, ama Hallazgo Noel partisine katılmak hepsini gölgede bırakabilir.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Damian, bu akşam kaçınıcı kez parmaklarımı oynattığımı fark edince elimi kaldırıp parmak eklemlerimi öptü. Kontakt lenslerim takılı olduğu için gözlüğümü alamıyordum ve tutunacak bir şey olmadığı için parmaklarım huzursuzdu. "Bu elbiseyi seçtiğim için çok mutluyum. Sana çok yakışmış."

Söz konusu elbiseye bakıyorum, uzun kollu ve yüksek yakalı kırmızı mini elbise, zarif bir topuzla toplanmış saçlarım boynumu daha da vurguluyor. Damian bu elbiseyi Warwick yakınlarındaki bir tasarımcı butiğinden benim için almıştı. Beni alışverişe götürdüğü gün sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ve bu anlaşılanın başladığı noktaya ve geldiğimiz noktaya bakmak çığınca geliyor. Yanımdaki bu muhteşem adamın benim olduğunu bilmek delice. Damian da kusursuz giyinmiş, siyah takım elbisesi mükemmel kesim, kırmızı kravatının koyu ipek kumaşı başımızın üzerindeki loş ışığı yansıtıyor. Genel görünümü doğal, zarif ve tamamen haksızlık, özellikle keskin çenesi ve dağınık dalgalı saçları onu hem düzenli hem de haylazca dağınık gösteriyor.

Beni vahşi bir gülümsemeyle baştan aşağı süzdü, sonra kulağıma fısıldamak için yaklaştı: "Daha sonra bunu senden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Onun mırıldanır gibi söylediği sözler beni kızarttı ve daha da kıvrandım. Damian bu gece bu elbiseyi giymemi önerdiğinde, emin olamamıştım. Üst kısmı mütevazı ama bacakları çok açık ve kokteyl elbiseleri ve şık uzun

ama bu akşam yeterince kısa elbise gördüm, o kadar da yabancı hissetmeyeceğim. Damian'ın bu elbiseyi giydiğimde bana bakışını sevdiğimi inkar edemem.

Dürüst olmak gerekirse, eski bir patates çuvalını giyseydim bile, insanlar bana şimdi baktıkları gibi bakarlardı, aynı meraklı bakışlarla. Merak *ediyorlar*; hiçbir şeyi olmayan, sadece yüksek IQ'su olan bir kızın, asi Damian Navarro'yu nasıl evcilleştirdiğini bilmek istiyorlar.

"Damian," diye sert bir erkek sesi duyuldu ve bakışlarımız aynı anda bize doğru yürüyen insanlardan birine kilitlendi. Yaklaşan adam yaşlıdır, tahminimce ellili yaşların ortalarında, saçları düzgünce taranmış ve sakalı kısa kesilmiş, saçlarında beyazlar daha fazladır. Bir kol mesafesine geldiğinde elini uzatır. "Bu akşam sizi göreceğimizi sanmıyordum, ama yanıldığımı görmekten memnunum."

Damian yaşlı adama nazık bir gülümsemeyle elini uzattı ve kıbarca elini sıktı, ama biraz gerginleşti. Sadece ben fark edebilecek kadar. "Bay Cunningham. Mutlu Noeller."

Bay Cunningham — Hallazgo yönetim kurulu üyesi sanırım — ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "İkinize de mutlu Noeller. Ve bu...?"

Damian'ın eli beni sarar, kalçama yerleşir ve sessiz bir sahiplenme duygusu uyandırır. Bu duygu şaşırtıcı derecede heyecan verici ve *ateşlidir*. Bu adam benim için bir tehdit değil, bunu onun nazık ela gözlerinden anlayabiliyorum. Damian'ın kalbimdeki yeri için de bir tehdit değil. Damian da kolayca kışkırtılan bir adam değil, geçen ay birini yumrukladığını düşündüğüm o tek olay hariç (umarım Mason'dır). Ama mesele bu değil. Belime doladığı kolu sahiplenme ya da kıskançlık göstergesi değil; sessiz bir güvence, ilişkimizin sağlam olduğunu hatırlatıyor. Ne yönetim kurulunun, ne halkın, ne de ailesinin bakışları bizi ya da sahip olduklarımızı sarsamaz.

"Alexandria Dornan," I say with an easy smile, shaking Mr.

Cunningham'ın uzattığı elini tuttu.

"Ah. Dahi, sanırım?" diye sorar, gözlerinde hayranlık belirir. Görünüşe göre biri magazin dergilerini okumuş.

"Aynen öyle," Damian, bir şekilde hem soğukkanlı hem de mesafeli, ama içimi yakacak kadar ateşli bir gülümsemeyle onayladı.

Bay Cunningham başını sallar. "Çok iyi. Peki, siz gençler takılın. Seni görmek güzeldi Damian. Umarım gelecekte daha sık karşılaşırız."

Damian'ın omuzlarındaki gerginlik, Bay Cunningham uzaklaşana kadar azalmadı.

"Oh, bundan nefret ettin, değil mi?" diye fısıldadım.

Damian bana yan gözle bakıyor. "Uff, umarım ona o kadar belli olmamıştır."

Kıkırdamakla yetindim. "Sanmıyorum. Seni tanıyorum." Ve kibar tavırlarının altında bariz bir küçümseme olduğunu görebiliyordum.

"Öyle," diye onaylar, aptalca bir gülümsemeyle, belime doladığı koluyla beni kendine çekip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur.

"Yine de seni gördüğüne sevindi gibi görünüyor," diye belirtiyorum, bir an sonra ayrıldığımızda. "Bu iyiye işaret, değil mi?"

Kaşlarının arasında düşünceli bir kırıksıklık oluşur. "Babamın yönetim kuruluna gelince, Bay Cunningham aslında o kadar da kötü değildir. Onlardan biri affedici olacak ve daha da önemlisi, teklifimizi destekleyecek olursa, bu muhtemelen o olur..." Damian cümlesini yarıda keser, gözleri büyür. "Kahretsin, geliyor," diye mırıldanır.

Onun dalgın bakışlarını takip ederek, odanın diğer ucunda bize doğru gelen annesine bakıyorum. Annesi, gece mavisini bir gece elbisesi giymiş, elinde bir flüt kadehi var.

Onu görünce midem burkulur. Guadalajara gezisinden beri Damian'ın anne babasını görmemiştik ve Lenore bana karşı nazik davranmış olsa da, beni sorgularken gözlerindeki endişeli bakışı ve vedalaşırken yerini alan dikkatli umudu unutamıyorum.

O günden bu yana yedi hafta geçti; yedi hafta içinde benim hakkımdaki fikrini değiştirmiş olabilir. Gözlerinde yine aynı endişeyi göreceğim miyim? O şüpheyi?

Yoksa yeni bir şey mi göreceğim?

Neyse ki, bize yaklaşırken yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Damian," dedi ve oğlunun yanağına bir öpücük kondurarak adını vurguladı. Sonra dönüp elimi tuttu. "Lexi. Seni tekrar görmek ne güzel. İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz."

İltifata kızarak, eteğimin ne kadar kısa olduğuna dikkat etmemesi için dua ettim. "Bayan Navarro."

Dilini şaklatıyor. "Lenore, lütfen," diye düzeltiyor ve hemen ardından gelen sıcak gülümseme beni rahatlatıyor. "Umarım ikiniz de

iyi vakit geçiriyorsunuzdur?"

"Çok," der Damian ciddi bir ifadeyle.

Lenore oğluna uyarıcı bir bakış atarken dudaklarımı ısırıyorum, ama sonra yüzünde eğlenceli bir gülümseme beliriyor ve gerginlik yok oluyor.

"Eminim ikiniz için de biraz sıkıcıdır," diye düşünürcesine, kalabalık odadaki diğer parti misafirlerine, Hallazgo çalışanlarına ve onların eşlerine bakarak, bazıları küçük gruplar halinde sohbet ederken, diğerleri kendilerine ayrılan masalarda oturmuş, inanılmaz pahalı şampanyayı yudumlar. Bir iç çekerek tekrar bize döner. "Bu sahne pek hareketli sayılmaz, değil mi?"

Damian şaşkınlıkla nefesini tutar. "*Patlamak* mı? Anne, lütfen havalı olmaya çalışma."

Damian onu duymazdan gelir, uzanıp elini Damian'ın omzuna koyar. "Biliyorum, neden Lexi'yi bahçeyi gezdirmiyorsun? Ona burada nelerimiz olduğunu göster."

Damian'a bakıyorum, Lenore'a bir tür zihinsel çöküntü yaşıyıp yaşamadığını sormakla, bu sıkıcı, sözde partiden zarar görmeden kaçma fırsatını sevinçle kabul etmek arasında kararsız görünüyor.

"Uh, tamam," diyor bir an tereddüt ettikten sonra. Kolunu belinden çekip bana uzatıyor. "Gidelim mi?"

Başımı sallayıp kolumu onun koluna takıyorum ve tam çıkmak üzereyken Lenore'un sesi onu durduruyor.

"Damian, ben..." Tereddüt eder, zorlukla yutar, sonra başını hafifçe sallar. "Biz... geldiğine sevindik."

Damian nazik bir gülümsemeyle cevap verir, ancak "biz" dediği kişinin diğer yarısı ortalarda yoktur, muhtemelen oğlunun sadece buraya gelmekle değil, son birkaç aydaki çabalarını takdir etmek yerine misafirlerini (ya da yönetim kurulunu) eğlendirmeye çalışıyordur. Damian, babasının fiziksel olarak yanında olmasına rağmen, onun yokluğunu hissettiğini, tek kelime etmese de anlayabiliyorum. İfadesiz yüzüne bir bakış, annesinin duygularının ne kadar boş olduğunu ve bu yokluğun gelecekte sadece ailesi için değil, Hallazgo için de ne anlama gelebileceği konusunda ne kadar endişelendiğini anlamam için yeterli.

Ama Damian bu endişelerini dile getirmiyor, her ne kadar bunların yüzeyin hemen altında gizli olduğunu bilsem de. Bana karşı değil. Annesine karşı da değil. Bir an için bir şey söyleyeceğini düşünüyorum - annesinin sözlerinin ağırlığını, babasının yokluğunu, tüm bu karmaşık durumu kabul edeceğini...

. Ama o sadece orada duruyor, yüzünde okunamayan bir ifadeyle, çenesi sıkı, gözleri annesinin sonunda uzaklaştığı yere sabitlenmiş.

Akşam havası bacaklarımın açıkta kalan derisini ısıyor ve Damian beni konferans salonundan uzaklaşan yaya yoluna doğru yönlendirirken, Noel partisi hala tüm hızıyla devam ediyor, kar ayaklarımızın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Burnuma çarpan soğuk esintide yeni bir kar fırtınasının habercisi olan kokuyu alıyorum, ancak Newport'ta okyanusa yakınlığımız ve havadaki yüksek tuz içeriği nedeniyle kar uzun süre kalmaz, bu yüzden bu anların kısa sürmesini takdir etmeye çalışıyorum, soğğun yanaklarımı ısırtmasına izin veriyorum, temiz gece havasını içime çekiyorum ve kışın zihnime getirdiği sessizlik ve berraklığın tadını çıkarıyorum.

"Öyleyse, görmek istediğin özel bir yer var mı?" diye soruyor Damian, yolun iki yanındaki binaları işaret ederek.

Damian beni ailesinin şirketinin Noel partisine davet ettiğinde ne beklediğimi bilmiyordum — sanırım baskıcı ve kişisel olmayan bir yer. Kesinlikle bu güzel kampüs değil, şık cam cepheli binaları, bakımlı yeşilliği ve geceleri yürüyenleri güvenle yönlendirmek için taşlara gömülü ışıklarla donatılmış yolları ile. Daha soğuk, daha steril bir yer bekliyordum, ama burada beklenmedik bir sıcaklık var, sanki sadece çalışmak için değil, yaşamak için tasarlanmış gibi. Sanki burayı planlayan kişi, çalışanlarına evlerinde hissetmelerini istemiş gibi.

"Yürürken bana şeyleri gösterir misin?" diyorum ve omuzlarıma doladığı kolunun sıcak kucaklamasına daha da yaklaşarak, kalın yünlü paltosuna sıkıca sarılmak için kendimi ona doğru çekiyorum.

Solumuzda ileride bir binayı işaret ederken ağzı eğri bir gülümsemeye büründü. "Tamam. Şuradaki ana laboratuvar binası. Sihir orada gerçekleşiyor."

"Ah, evet. Aşırı pahalı reçeteli hapların doğum yeri," diye düşünürüm. "Gerçekten ilham verici."

Damian kısık bir kahkaha attıktan sonra dikkatimi sağımızdaki tek katlı bir komplekse çekti. "Şuradaki benim en sevdiğim

bina. Kafeterya. Hayatım üzerine yemin ederim, orada hayatımda yediğim en lezzetli pizzayı yapıyorlar."

Şakacı bir şekilde dilimi şaklattım. "Tipik erkek. Her zaman midesi ile hareket eder."

Gözleri benimkilere kayarken dudakları yaramaz bir gülümsemeye büründü. "Şey, o ve benim..."

"Güneş panelleri mi?" diye sözünü kestim ve önümüzdeki büyük tesisi işaret ettim. Tesisin çatısı, bulutların arasından sızan ay ışığında parıltıdan düz, yansıtıcı kiremitlerle kaplıydı.

Damian başını salladı, yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Hallazgo aslında yenilenebilir enerji konusunda oldukça ileride," diye açıkladı. "Bu, dedemin vefatından önce son girişimlerinden biriydi." Sonra yüzü alaycı bir ifadeye büründü, sesi keskinleşti. "İlaçlarımız halk için pahalı olabilir, ama en azından onların cüzdanlarını boşaltırken gezegeni kurtarmak için üzerimize düşeni yapıyoruz."

Boğazını temizleyerek sağımızdaki başka bir binayı işaret eder. "Orası Ar-Ge binası. Hallazgo'nun en zeki çalışanlarının kahve makinesini kim doldurmayı unuttuğunu tartıştıkları yer. Tabii bir de bilimle uğraşıyorlar. Ve şu tarafta" — eli sola doğru sallanır.

—“Bir otopark var. Çok heyecan verici, biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, asıl drama orada yaşanıyor. Bir keresinde biri babamın yerini aldı ve bunu anlatacak kadar yaşamadı.”

Kıkırdayarak güldüm. “Dur tahmin edeyim, mutant farelerin olduğu bodrum laboratuvarına ‘yeniden atandılar’ mı?”

“Mutant, *insan yiyen* fareler, daha da kötüsü,” Damian beni düzeltir.

O da benim gülümsememe karşılık verir ve bir an için ikimiz de sessiz kalırız.

"İlaç ve sağlık hizmetleri deyince aklıma... steril, soğuk bir ortam geliyor." Hastanelerin sonsuz, boş koridorları, makinelerin uğultusu gibi. Havası her zaman çok ince olan bekleme odaları. "Ama burası çok... güzel."

Damian, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, düşünceli bir bakış attı... çünkü o da aynı soğuk korkuyu hissetmişti. Aynı boğucu sessizliğe katlanmıştı.

Kolunu omuzlarımdan çekip elini uzatıyor. "Eğer binaları güzel bulduysan, bunu da seveceksin. Hadi."

Damian, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek, büyük bir meşe ağacının tepesinde bulunan küçük bir tepenin etrafındaki dolambaçlı patikadan beni götürür ve bizi tepenin diğer tarafındaki nefes kesici manzarayla karşı karşıya getirir. Budanmış

çalılar, çiçek tarhları ve saksı bitkilerinden farklı olarak, bu alan neredeyse vahşi görünüyordu; bakımsız değil, sanki serbestçe büyümesine izin verilmiş gibi. Etrafındaki özenle bakılmış peyzajın yapamadığını, bu alan başarmıştı.

Tırmanan sarmaşıklar ve parlak çiçeklerle kaplı ahşap bir pergola bahçenin ortasında hakimdir ve karın soğuk renksizliğine zıtlık oluşturan canlı sıcaklık patlamaları ekler. Ama en çok dikkatimi çeken, bu mevsimde New England'ın düşük sıcaklıklarına rağmen hala çiçek açmış olan kadife çiçekleridir. Altın rengi yaprakları, soğuğa boyun eğmeyi reddeden küçük güneş ışığı küreleri gibi gecenin karanlığında parıldamaktadır.

Bahçe mevsime meydan okuyor gibi. Hatta uyku halindeki bitkiler bile güçlerini kaybetmeden, yapraklarındaki dona aldırış etmeden dik ve gururlu duruyorlar. Burada hava da farklı, hala soğuk ama daha canlı, sanki bu alan kışın soğuğuna rağmen hayatta kalmanın bir yolunu bulmuş gibi.

Kampüsün bu küçük köşesindeki sert iklim ile hayatın sessiz direnci arasındaki kontrast neredeyse büyülü.

"Bu..." Yavaşça dönerek, etrafımdaki bitki örtüsünün oluşturduğu gökkuşağına hayranlıkla bakıyorum. "Bunun sana büyükannenin evini hatırlatması garip mi?"

Onun evi de aynı canlı renkleri ve güzelliğiyle büyülü bir yerdi. Özellikle kadife çiçekleri, Meksika'ya yaptığım o kısa geziyi hatırlatıyor bana; sıcaklığı, parlaklığı, değişime rağmen canlı ve enerjik hissettiren atmosferi. Bu çiçekler anılara, geçmişe saygıya bağlıdır, ama burada daha fazlasını ifade ediyorlar. Soğukta, her şey durmuşken bile hayatın bir şekilde devam ettiğini gösteren bir işaret.

Ve belki ben de yapabilirim.

"O ve dedem bu bahçeyi birlikte dikti," diyor Damian, anıların etkisiyle gözlerinde sevgi dolu, uzak bir bakışla. "Sadece ikisi, kendi elleriyle. Bu araziye satın aldıklarında yaptıkları ilk şeylerden biriydi, çünkü dedem büyükannem için özel bir yer istiyordu — bir tür sığınak, onun yaptığı tüm fedakarlıklar için ve buraya onunla birlikte geldiği için ona teşekkür etmek için. Guadalajara gibi, ev gibi hissedilecek bir yer — köklerini ve buraya gelmek için birlikte yaşadıkları her şeyi hatırlatacak bir yer. Hallazgo'nun geri kalanı, genişlediklerinde bu bahçenin etrafına inşa edildi."

"Çok güzel," diyorum, sesim hayranlıkla dolu, ama sadece bahçeden bahsetmiyorum. Damian'ın anlattığı şey, dedesi ve büyükannesinin paylaştığı bağlılık ve sevgi

, hayranlık uyandırıcı. Filmlerde gördüğümüz, romanlarda okuduğumuz türden bir aşk, kendime asla yaklaşılamayacağımı düşündüğüm türden bir aşk. Ta ki şimdiye kadar.

Ona kadar.

"Hallazgo'da en sevdiğim yer burası," diye fısıldadı, nefesi özlem ve korkuyla doluydu. Kaybettiği dedesi için özlem. Sonunda kucakladığı bu rüyanın, gerçek olma şansı bulamadan elinden alınabileceği korkusu.

Elini sıkıyorum. "Gerçekten çok aşık olmalılar. Neredeyse hissedebiliyorum." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sanki Damian'ın büyükannesi burada bir parçası bırakmış, o inatçı kadife çiçeklerinde yaşamaya devam ediyor.

Damian burnunu çeker. "Öyleydiler. Biraz oturalım."

Damian beni pergolanın altına götürür ve yanına, pergolanın altındaki tek bankta oturmam için nazıkçe çeker. Ahşap, çıplak bacaklarımın arkasına serin bir his verir ve tüylerim diken diken olur, ama bu yerin, bu anın güzelliği, tüm rahatsızlığı gölgede bırakır ve zihnimin derinliklerine iter.

Damian'a bakıyorum, yakındaki bir sokak lambasının altın rengi ışığının yüzünde dans edişi, keskin çene hatlarını ve gözlerindeki sıcak bal rengini aydınlatması dikkatimi çekiyor. O da benim bakışlarımı karşılıyor, dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor

—büyüleyici, kurnaz, tamamen yıkıcı. Sorun vaat eden türden bir gülümseme. Ne düşündüğünü bile anlamadan kalbimin atışını hızlandıran, nefesimi kesen türden.

"Sana bir şey aldım. Noel için."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı — refleks, ani ve içgüdüsel. Sürprizler beni tedirgin eder. Bilememek, beklenti, yanlış tepki verme olasılığı. Tam olarak nefret etmiyorum ama beni gergin yapıyorlar.

"Ben de sana bir şey aldım," diyorum, bankta garip bir şekilde kıpırdanarak, "ama yanımda getirmedim."

O neşeli gülümseme derinleşir ve kaşlarını kaldırır. "Oh, merakımı uyandırdın. Nedir?" diye sorar. "Spoiler vermen sorun değil."

Aralık ayının başından beri Damian'a Noel için bir şey almalı mıyım diye düşünüyordum. Hediye almak için çok erken miydi, ilişkimiz bu adımı atmak için çok mu yeniydi, emin değildim. Ama sonra, geçen hafta erteleme modunda internette boş boş gezinirken gördüm: mükemmel hediye.

Hediyeyi açtığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum ama o bana bu kadar hevesle bakarken ona söylemeden duramadım. Yalan söylemek kadar sır saklamakta da kötüyüm.

"*Twilight* tişörtü," diye gururla cevap verdim, "üzerinde 'Bu bir katilin derisi, Bella' yazıyor ve Robert Pattinson'ın yüzü yapay elmaslarla kaplı."

Damian'ın çenesi, "Muhteşem" diye haykırırken sanki kafasından çıkacak gibi oldu.

Omuz silkiyorum. "Sana da kendi nerd tişörtün lazımdı diye düşündüm."

Sonra kahkahalarla gülerek başını geriye atıyor ve sessiz gecede yankılanacak kadar yüksek sesle gülüyor. "Kesinlikle. Aman Tanrım, görmek için sabırsızlanıyorum." Şu anda benimkiyle iç içe olmayan elinin parmaklarını şıklatırken gözleri yine benim yüzüme kilitleniyor. "Sonra birlikte nerd tişörtlerimizi giyebiliriz. Çok sevimli."

Neden bilmiyorum, ama bu hayal beni utandırdı. Belki de Damian'ın benim nerd tişörtlerimle beni pazar gününden pazar gününe kadar yedi şekilde becermiş olmasıdır, ya da belki de ilgi alanlarını utanmadan sahiplenmesi, başkalarının ne düşüneceğini umursamadan bunları dünyaya ilan etmeye hazır olmasıdır.

Onun kendine güveni sadece çekici değil, *baş döndürücü* ve içimde ilkel bir şeyi tetikliyor. Beni, donma tehlikesini göze alarak bu bankta onun üzerine atlamayı düşünmeye iten bir şey.

"O tişört konusunda beni kandırma," diye uyarıyor, gözleri şüpheyle kısılıyor, "çünkü çok heyecanlandım."

"Söz veriyorum, yalan söylemiyorum," diye onu temin ediyorum. "Beni eve getirdiğinde verebilirim."

Yüzü yumuşadı ve geniş gülümsemesi geri döndü. "Harika. Giymek için sabırsızlanıyorum. Ama o zamana kadar..." Gözlerini benden ayırmadan, ceketinin cebine uzandı. "*Senin* giyebileceğin bir şeye odaklanalım."

Birkaç saniye sonra elini geri çektiğinde, parlak kırmızı ve yeşil bir kurdeleyle bağlanmış küçük dikdörtgen bir kutu tuttuğunu fark ettim.

"Al," der, lambanın ışığı altında yanakları pembeye döner ve kutuyu bana uzatır. Kutuyu almak için yavaşça elimi uzattığımda kulaklarımda kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Kurdeleyi çözerken parmaklarımdan titremesini, içinde ne olduğunu merakla beklerken nefesimin hızlanmasını saklayamıyorum. Ağzım kurumuş, kapağı açıp kutuyu yanımdaki koltuğa koyuyorum.

Açık kutunun içinden düzgünce katlanmış siyah kağıt mendil karşılıyor beni ve onu açtığımda, kırmızı satenin üzerinde ince altın bir nesne duruyor.

Nefesimi tutarak, silindirik nesneyi nazıkçe çıkarıp ışığa tutuyorum. Garip silindiri incelemek için bileğimi hareket ettirirken, bir hapi andırdığını fark ediyorum, ama çok daha büyük, yaklaşık olarak başparmağımın uzunluğu ve kalınlığında. Hatta ortasında hapın ikiye bölüneceği yerde bir çentik bile var, ama bu kesinlikle yutulmak için yapılmamış.

"Bu... bir *anal tıpası* mı?" diye bağırırcasına soruyorum. Damian'a öfkeli bir bakış atıyorum. "Yemin ederim, eğer bunu takmakla onu benim... içine sokmak demek istiyorsan..."

"Hediye içinde!" diye savunarak patladı ve gülmemeye çalışırken zorlandığını anlayabiliyordum. "Gerçi, daha sonra anal tıpalar hakkında ne düşündüğünü duymak isterim. Ama şimdilik..." Parmakları benimkileri buldu ve küçük altın kutuyu iki elimde tutana kadar yönlendirdi. "Vidalı."

Aramızdaki havayı sessiz bir tıklama deler, ses o kadar yumuşaktır ki zar zor duyabilirim ve ikiye ayrılan hapi, aslında hap olmadığını fark ederek aşağıya bakarım. Onları tamamen ayırdığımda, ağırlık farkını fark ederim. Boş olan üst kısmı tezgahın üzerine koyup sağ elimi uzatarak boş olmayan alt kısmı dikleştiriyorum ve altın bir kolye avucuma düşerken dudaklarımdan bir çılgık kopuyor.

İki zincir var: kısa olanı Figaro tarzında, diğeri ise biraz daha uzun ve zarif altın kaplı incilerle süslenmiş kesintisiz bir ip. Her iki zincir de ince ve narin, ama bakışlarımı çeken, zincirlere takılı olan kolye uçları: cesur, altın pi sembolü ve onun üzerinde asılı tek bir yeşil taş.

"Zümrüt mü?" diye soruyorum, boğazımı yakan bir soru. Ya da belki de hissettiğim gözyaşlarının yaklaşan saldırısıdır. "Bir anlamı var mı?"

"Gözlerin," diyor sanki bu dünyanın en bariz cevabıymış gibi, ve dudaklarında daha önce hiç görmediğim bir gülümseme beliriyor. Sadece beğeniyle değil, sevgiyle parıldayan bir gülümseme. "Zümrüt," diye açıklıyor. "Gözlerini hatırlattı bana. Takabilir miyim?"

Çenesi hala elimde tuttuğum kolyeye doğru hareket ediyor ve ben de başımı sallayarak ona sırtımı dönüyorum, böylece kolyeyi takmama yardım edebilir. Parmak uçları omuzlarımla, sonra da ensemin arkasını okşuyor ve iki zincirin birleştiği yerde, ensemin arkasında tek bir toka ile kolyeyi takıyor. Kolye göğsüme yerleşirken, hayranlıkla aşağıya bakıyorum ve onu asla çıkarmayacağıma dair içimden yemin ediyorum.

Damian sol kulağımın hemen arkasını öptüğünde içimden bir titreme geçer. "Beğendin mi?" diye fısıldar ve ben titreyerek başımı sallar, tüm vücudum titriyor.

"Ben... çok beğendim," diye mırıldanıyorum ve bankta dönerek ona tekrar bakıyorum. "Teşekkür ederim." Ama bu sözler yetersiz geliyor. Yeterince ifade etmiyorlar. Bu hediyenin benim için ne kadar değerli olduğunu, onun benim için ne kadar değerli olduğunu ifade etmiyorlar.

Ona gerçekten söylemek istediğim şeyi söylemiyorlar.

Seni seviyorum, diyorum içimden, bunu yüksek sesle söyleyecek cesaretim olmasını diliyorum.

"Feliz Navidad, pi lover," Damian, elimi öpmek için eğilirken bana gülümseyerek söylüyor.

Aniden, her şeyin başladığı o gün, Touro Park'ta geçirdiğim güne geri dönüyorum ve birdenbire hap kutusu anlam kazanıyor. Gülmek istiyorum. O kader gününden bu yana ne kadar yol kat ettiğimizi söylemek istiyorum. O gün, e-posta adresimi *pi* yerine *pill* lover olarak okumuştı ve ben evrenin bana karmaşık bir şaka yaptığını düşünmüştüm. Ama yapamıyorum. Çünkü şimdi anlıyorum ki, evren benimle dalga geçmiyordu.

Bana tam da ihtiyacım olan şeyi getiriyordu. Sadece henüz farkında değildim.

Bu yüzden, gülmek istesem de gülmüyorum. Bunun yerine, onu izliyorum — bu sinir bozucu, alaycı, seksi, beklenmedik şekilde hırslı, sevdiğim adamı — ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, "Mutlu Noeller, sikik herif" diye fısıldarken nefesim kesiliyor.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

✦ *Damian* ✦

Después de la risa, viene el llanto - Gülmekten sonra ağlamak gelir

**Çeviri: Yukarı çıkan aşağı iner. Ve ben her zaman düşmeye
mahkum bir uçakım.**

Ocak

Yeni yıl patlamayla başlıyor. Noel'i Guadalajara'da büyükannemle geçirdikten sonra, Blondie, onun arkadaşları, Gina ve annesiyle Dornans'ların evinde Yeni Yılı karşılıyorum. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en sakin Yeni Yıl'dı. Saatler gece yarısını çoktan geçtikten sonra, parti şapkaları takıp oturma odasında oturup şampanya içip, konuşup gülüyorduk. O anların her dakikasını çok değerli buldum. Sanırım o gece hayatımda ilk kez bir yere ait olduğumu hissettim. Gerçekten gerçek arkadaşlarım olduğunu hissettim.

Büyükannem her zaman beni sevdiğini hissettirmek için elinden geleni yaptı ve bu konuda çok başarılıydı, ama büyükbabam öldüğünden beri ilk kez bir aileye ait hissettiğim anın o yılbaşı kutlaması olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Temelden parçalanmamış bir şeyin parçası olduğumu hissettiğim an.

Şu söz gibi: la familia no siempre es de sangre, sino de corazón. Aile her zaman kan bağıyla değil, kalple olur. Ve bu kesinlikle benim seçtiğim aile.

seçtiğim aile.

Blondie'nin arkadaşları bana ısındı, annesi ve teyzesi beni ikinci çocukları gibi kucakladılar. Sevgilerinin hiçbirinde şartlılık yok; yaptığım en kötü şeyleri biliyorlar ve buna rağmen beni kabul ettiler — bu, ailem için tam olarak söyleyemeyeceğim bir şey. Hayatımın hikayesinde, ben bir korsan gemisinde rehinim, tek bir yanlış kelimeyle gemiden atılmak üzereyim, ama Blondie ve ailesi ile birlikte, gemi yok. Onlar uzaktaki kara parçası, aksi takdirde beni yutacak olan açgözlü denizden sığınak vaat eden liman. Onlar benim sığınağım. Onlar benim evim.

Blondie benim evim.

O gece boyunca kollarımı ondan ayırmadım sanırım. Kanepenin önünde yere oturduk, sırtı göğsüme yaslanmış, kahkahalarının çınlaması şok dalgası gibi içimde yankılanıyordu. Onu öyle görmek çok mutluluk vericiydi — güvenli ve rahat bir yerde, kendisi olabileceği insanlarla çevrili ve benim de bunun bir parçası olduğumu bilerek. Kendimi sahtekar gibi hissettiğim, bana ait olmayan bir şeyi çalmışım gibi hissettiğim kısa anlar oldu. Bu mutluluğu hak etmediğime ve asla hak edemeyeceğime emin olduğum anlar. Onu hak etmediğime inandığım anlar. Ama sonra Noel'de ona verdiğim kolyeyi boynunda gördüğümde, o şüpheler ve endişeler okyanus dalgaları gibi çekip gitti. Elbette, Blondie'yi ben seçmiş olabilirim, ama o kolyeyi onun boynunda görmek, tüm kusurlarıyla birlikte Blondie'nin de beni seçtiğini gösterdi.

O günden beri her gün, uyanmak istemediğim bir rüyanın uzantısı gibi geçiyor. Belki de tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzel olduğu için, bir felaketin gelmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Belki de bu mutluluğun ufkunda bir şey hissediyorum, giderek yaklaşan, onu yok etmeye hazır bir şey.

Bu şey, Noel tatilinden sonra okula döndüğüm ilk haftanın ortasında babamdan gelen bir mesaj şeklinde ortaya çıktı ve beni uyandırarak, yeni gerçekliğim olmasını umduğum rüyanın güvenli ve rahat dünyasından kopardı.

Çünkü rüyalar, onlara karşı koyacak kabuslar olmadan var olamazlar. Ve telefon ekranına bakarken içimi saran his, tam da buna doğru gittiğimi söylüyor.

MEIN FÜHRER

Eve gelmen gerekiyor. Hemen.

Ailem, Newport'tan köprüden yirmi dakika uzaklıkta, Jamestown'da, New England'ın sahilinde, shingle tarzında bir malikanede yaşıyor. Bu bölgede nesillerdir birikmiş servet var ve eski para sahipleri mahremiyetine çok değer verdiği için, burnu havada ve kibirli tavırlarıyla ailem buraya çok uyum sağlamış. Ayrıca, turistlerden uzak (anneme göre bu bir artı) ama Hallazgo ve yerel olanaklara arabayla kısa bir mesafede.

Evin kendisi lüks, tasarımı ise manzarasının etkisiyle büyük ölçüde kıyı şeridinden esinlenerek yapılmış. Dış cephe, fırtınalı bir okyanusun gri-mavi tonlarında boyanmış, bu renk, birinci katın parke taşından duvarları ve mülkün keskin kenarlarını ve temiz hatlarını vurgulayan bembeyaz süslemelerle vurgulanmış. Duvarın belirli kısımlarına, efekt yaratmak için özenle dikilmiş sarmaşıklar uzanıyor ve pencerelerin altında bakımlı çalılar duruyor, donmuş yaprakları soğuk havada hareketsiz, her yönüyle saf ve itaatkar.

Benim gibi değil.

Büyükbabam vefat edip büyükannem taşınmadan önce, dedem ve büyükannem Newport'ta büyüleyici bir eski evde yaşıyordu. Ev hala güzel, hala büyük, teknik olarak hala bir konak, ama ailemin sahip olduğu gösterişli mülk gibi değil. Evlerinin bir tarihi vardı: gıcırdayan zeminler, bolca ahşap ve sadece gerçekten yaşanmış bir yerin sahip olabileceği türden bir cazibe ve sıcaklık. Büyükannemin şu anki evinden çok da farklı değildi. Birçok kişi evin bu kadar sade olmasına şaşıırıyordu, ama büyükannem ve büyükbabam hiçbir şeyi kanıtlamak için gösterişli bir tasarımcı malikanesine ihtiyaç duymamışlardı. Maceraları için *Lucia* adında bir yatları vardı ve gerçek lüks oradaydı. Öte yandan ev, birlikte geçirdikleri hayatın bir temsilcisiydi, sevgi doluydu. Ve ben her kapıdan girdiğimde bunu hissediyordum.

Burada aynı deneyimi yaşamıyorum.

Evin önünden kıvrılan geniş dairesel yolun sonunda kapının şifresini girmek tuhaf bir duygu. Son dört yıldır buraya birkaç kez geldim; mümkün olduğunca okulda kalıyorum, ki bu çoğu zaman oluyor, hatta yaz döneminde bir veya iki ders almayı tercih ediyorum, böylece kampüste kalmak için bir bahanem oluyor

ve tatillerimi her zaman abuela'mla geçiriyorum. Uzun tatillerde beni Guadalajara'ya davet edeceğini biliyorum, ama onun kendi hayatı var ve ben onun hayatını bozmak istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse... belki de çok uzun kalırsam, dedemi kaybettiğim gibi onu da kaybetme korkusuyla buradan ayrılmak istemeyeceğimden biraz korkuyordum. Jamie'yi kaybettiğim gibi. Ya da belki de kalmanın bu kaçınılmazlığı hızlandıracağından korkuyordum.

Sebebi ne olursa olsun, son dört yıldır, kesinlikle gerekli olmadıkça eve gitmemeye karar verdim — Kasım ayında Renesmobile'i almak için Guadalajara'dan döndüğümüz zaman gibi. Ailem beni özlemiyor ve nadiren beni çağırdıklarında da, kötü haberlerin iyi şarapla iyi gittiği Fernando'nun evine çağırıyorlar. Ve kötü haberler onların tek haber kaynağı olduğu için, beni buraya çağırmalarına gerek duyduysalar, her zamanki tiyatroyu oynayacak zamanları yoktu herhalde.

Konu ne olursa olsun, bekleyemezdi. Ya da söyleyecekleri o kadar kötü ki, dinleyenlerin olması riskini göze alamıyorlar.

Eve yaklaşırken daha da garip bir hisse kapılıyorum, ayakkabılarımın altında ince bir tabaka eriyen kar çtırdamaya başlıyor ve anne babamın kapısını iterek açıyorum. Jamie öldüğünden beri burası benim için bir ev gibi gelmiyor ama sanırım bu benim evimin kapısı.

İçeri girdiğimde giriş holü ürkütücü bir sessizlik içinde. Pencerelerden içeri dolan öğleden sonra güneş ışığı, iç mekana aydınlık ve ferah bir hava katıyor ve beni sahte bir rahatlık hissiyle dolduruyor, ama bu yanıltıcı rahatlık uzun sürmüyor. Koridorda ilerledikçe, geçtiğim boş odalara bakarken içimi bir korku kaplıyor.

"Ben geldim," diye sesleniyorum.

Hiçbir şey. Hizmetçi Bayan Jones'u ne görüyorum ne de duyuyorum. Bir adım daha atıyorum. "Merhaba?"

Yerimde dönüp sağımdaki oturma odasından geçip köşeyi döndüğümde, bitişik koridordan geçerek, annemin hayatında yemek yapmayı becerememesine rağmen evin gurur ve neşe kaynağı olan, sahil esintili gurme mutfağı gözüme çarptı.

"Ah, siz buradasınız" derim, anne babamı görünce. Mermer tezgahlı adanın etrafından dolanıp, limana bakan aydınlık kahvaltı köşesine yaklaşırım. Anne babam, yuvarlak maun masada sessizce oturmuştur. "Beni çağırdığımı duymadınız mı? Ben..."

Onların bana attığı kınayıcı bakışları fark ettiğimde içim burkuluyor. Henüz bozmadıkları sessizlik.

"Bekleyin." Göğsümde bir sıkıntı hissi belirir ve kalp atışlarım hızlanır. Yürüyüşümü durdurur, ciddi yüzlerine bakarak. "Neden ikiniz de müdahaleye hazırlanıyormuş gibi bakıyorsunuz?"

Ellerini masanın üzerinde birleştirmiş olan babam, parmaklarını açarak yanındaki boş sandalyeyi çekiyor. "Otur."

Otur. *Nokta*. Damian yok. Hijo yok. Sadece bu iki kesin, lanetleyici kelime.

Yutkunarak öne adım atıp sandalyeye oturuyorum, artık kesin olarak bildiğim şeyi bekliyorum: içlerinden birinin konuşacağı anı ve son birkaç haftadır kendimi sarmalayan mutluluğun acımasızca paramparça olacağı anı.

Dünyam başıma yıkılmak üzere, bunu biliyorum. Ve yine de... ikisi de bunu söylemeye istekli görünmüyor. Keşke söyleseler. Keşke lanet olasıca bunu söyleyip bu işi bitirseler.

Avuç içlerim terlemiş, ellerimi masanın altında sıkıştırıyorum. "Anne?" diye soruyorum, anneme bakıyorum ama o bakışlarını kaçırıyor. Ancak yüzünde beliren ve yayılan hayal kırıklığını görmek imkansız değil.

Sonunda sessizliği bozan babamdır.

"Az önce, Bay Harrison aile bütçesini incelerken hesabında bazı şüpheli işlemler fark etti ve bizi aradı." Koyu renkli gözleri beni yerine çiviler, ağzı sert bir kaş çatışıyla aşağı doğru kıvrılır. "Belki açıklamak istersin?"

Ona gözlerimi kırıyorum. Mesajının tonu, bunun başka bir şey hakkında olduğuna, benim farkında bile olmadığım bir son damla olduğuna ve bugün, benim ayaklarımın altından halıyı çekip, benimle olan bağlarını ve kalan sevgilerini (eğer hala bana karşı bir şey hissediyorlarsa) alıp götürecekleri gün olduğuna beni ikna etmişti. Beni hayatlarından çıkarmak istediklerini açıklayacaklarından emindim, belki de öyledir, belki *de* mesele budur. Ama öyleyse, bunu hak edecek ne yaptığımı hiç bilmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. İşlemler mi? Ne işlemleri? Fernando'nun evinde yaptığımız her zamanki akıl karıştırıcı oyunlar dışında büyük bir harcama yaptığımı hatırlamıyorum.

Cildim soluyor ve içimdeki tüm kan soğuyor. Aniden, neden beni her zamanki gibi Fernando'nun evine çağırmak yerine eve çağırdıkları aciliyet anlam kazanıyor.

Siktir. Siktir, *siktir*. Blondie'ye gönderdiğim parayı biliyorlar. Biliyor olmalılar; babam "işlemler" derken kastettiği tek şey bu olabilir. Normalden farklı bir şekilde para harcamadım ki... The Couture Room'da geçirdiğim gün ve Blondie'yi ve arkadaşlarını *Lucia*'ya götürdüğüm gün hariç. Ve tabii ki, ona Noel'de aldığım kolye. Ama onun dışında? Harcayacak tonla parası olan biri için, şaşırtıcı derecede tutumluyum. Genelde. Çoğunlukla.

Ama Blondie'ye yaptığım aylık ödemeler? Bunlar, önemsiz harcamalarla dolu bir yığın içinde kesinlikle göze çarpardı ve daha da kötüsü, tüm aptallığımla, ailemin sonunda bunları fark edeceği hiç aklıma gelmemiştir.

Ve bunu fark etmeleri neredeyse kesindi. Bay Harrison ailemizin muhasebecisidir, Navarro ailesinin tüm mali işlerini, Hallazgo'nun da dahil olmak üzere, yönetir ve yeni yılın başlangıcıyla birlikte resmi olarak vergi sezonu başladı... Bu da *elbette*, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak ve her kuruşun hesabını tutmak için tüm hesaplarımızı inceleyeceği anlamına geliyor. Blondie'ye aylık ödemeleri göndermeye başladığımda, aptal kafamdan hiç geçmeyen tamamen önemsiz bir ayrıntıydı bu.

Tanrım, bunun nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum; muhtemelen onu hamile bıraktığımı düşünüyorlardır. Kendime ne düşündüğümü sorardım, ama gerçek şu ki, hiç düşünmüyordum. Ve kesinlikle IRS'nin olası sonuçlarını düşünmüyordum. Birine yasal olarak ne kadar hediye verebileceğini bile bilmiyorum, ya da anlaşmamızın bir tür istihdam olarak sınıflandırılıp sınıflandırılmayacağını da. Hiç böyle şeyler hakkında endişelenmeme gerek olmadı ve Navarro adının itibarını korumak için mali durumumuza veya perde arkasında neler olup bittiğine hiç dikkat etmedim. Ayrıca ailem daha önce hiç harcamalarımı sormadı; buna gerek de yoktu.

Şimdiye kadar. Tamamen normların dışında bir şey yapmaya başlayana kadar

—ya da daha doğrusu *benim* normlarımın dışında bir şey yapmaya başlayana kadar. Kahretsin, Harrison'ın dikkatini çekmesine şaşmamalı; o adam kötü gününde bile bir şahin gibidir.

Parayı fark edilmeyeceğini düşünecek kadar cahil olduğuma inanamıyorum. Sırf milyarlarca dolarlık bir aileyiz diye, ayda beş haneli bir rakamın bu ailede kolayca gözden kaçacağını düşünmek. Ama sanırım dedikleri doğru: zenginler paralarını dağıtarak zengin olmazlar.

Bir bakıma, içimden bir ses, Blondie ile yaptığım bu anlaşmanın başından beri başarısız olacağına inanıyor. Her zaman

ultimatomonun kurbanı olacağına.

Sadece kendi aptallığının düşüşüne neden olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Ben..." Konuşmaya çalışıyorum, ama ağzım ve dilim zımpara kağıdı gibi kurumuş, *ne* söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Beni daha fazla suçlayacak hiçbir şey aklıma gelmiyor.

"O Dornan kızı sana şantaj mı yapıyor?" diye soruyor annem.

Gözlerim annemin yüzüne kayıyor, gergin, kopmak üzere olan bir tel gibi. Ben gülmekten kendimi zor tutarken, o da bakışlarımı kaçırmıyor.

Sadece birkaç hafta önce Blondie'ye gülümsüyor ve onu görmek ne kadar "harika" olduğunu söylüyordu. Ve şimdi?

Blondie'nin Lexi'den "o Dornan kızı"na dönüşmesi ne kadar da hızlı oldu.

"*Hayır*," diye karşılık veriyorum, sesim alaycı ve yalvaran bir tonda. "Her şeyi yanlış anladın. Bu tamamen benim suçum, Lexi'nin değil. O *hiçbir şey* yapmadı."

Babam alaycı bir şekilde güldü. "Bizden on binlerce dolar sızdırmak dışında mı?" diye homurdandı.

Kazara hamileliği unuttun, ailem bizim ağır bir suç işlediğimizi düşünüyor. Tabii ki en kötüsünü düşünecekler. Yıllarca olgunlaşmamış ve ahlaksız davranışlar sergilediğim için onları suçlayamam. Bir emsal oluşturdum ve Blondie'nin geçen bahar yaptığı bahisle bağlantısını düşünürsek, şantaja yol açabilecek başka bir pislik yaptığımı düşünmeleri normal. Bu, benim hakkımda yapılabilecek makul bir varsayım.

Ama Blondie hakkında kötü düşünmelerine tahammül edemem.

Babamın üzerine döndüm, üst dudağım alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "O bunu
O *zorla almadı*. Ben verdim."

"Evet, peki o parayı *sana* kim verdi?" diye meydan okurcasına sorar, ayağa kalkarak, öfkeden kızarmış yanaklarıyla. "Kendi geçimini sağlayamıyorsun, faturalarını ödeyemiyorsun, ama burada sana ait olmayan parayı saçıp savruyorsun. Biz senin kişisel kumbaran değiliz! Ve bizim olanı senin öylece dağıtmana izin vermedik."

Kız arkadaşşıma yöneltilen hakaretler ve imalar karşısında içimde öfke alevlense de, bağırmmamak için tüm kendimi zor tutuyorum. Bana yöneltilen sözlerle katlanabilirim. Sonuçta babam haksız değil, o para benim değil. Ben maddi olarak bağımsız değilim. En azından henüz değil. Ama onlar

sanki milyonlarca dolar vermişim gibi, sanki maddi olarak iflasın eşiğindeymişiz gibi davranıyorlar, oysa gerçekte onların net servetinde bir çentik bile açılmadı. Hâlâ yüzde birin içinde. Ailemizin biriktirdiği servet etik olmaktan uzak olsa da, hâlâ dünyanın en zengin insanları arasında yer alıyorlar.

Sanki birkaç değersiz altın sikke eksik olduğunu keşfetmiş iki lanet ejderha gibi davranıyorlar.

"Öylece vermedim," diye homurdandım, sahip olduğum tek gerekçeye sarılmaya çalışarak. "Verilen hizmetlerin karşılığıydı."

"Hizmetler mi?" diye tekrarlar annem, sesi yüksek ve tiz bir çığlık gibi. "Ne tür 'hizmetler'?"

"Evet, tam olarak *ne* için ödeme?" diye ısrar etti babam.

Pes ederek burnumdan bir nefes veriyorum, son kalan mutluluk da uçup gidiyor. Blondie'nin yüzünü düşünmeye çalışıyorum, bir an daha o görüntüye tutunmaya çalışıyorum, ama sanki biri bizim hikayemizi oluşturan yapbozu masadan devirmiş ve parçaları her yere saçılmış gibi.

"Kız arkadaşım gibi davranmak için," diye itiraf ediyorum, sözler ağzımda kül gibi. Bunu yüksek sesle söylemek garip geliyor, belki de artık o benim kız arkadaşım *olduğu* için. Çünkü yalan gerçek oldu.

Anlaşma değişmişti, yalanı geride bırakmıştık, ama görünüşe göre bununla yüzleşmekten başka seçeneğim yok. Sorumluluk almak... tıpkı ailemin istediği gibi.

"Eylül başında Fernando'nun evinde tanıştıktan sonra," diye açıklamaya başlıyorum, "Craigslit'e isimsiz bir ilan verdim ve Lexi cevap verdi. Anlaşmamız, mezuniyete kadar kız arkadaşım gibi davranarak sana benim ciddi bir ilişki kurabildiğimi, yetişkin olduğumu, ..." Tereddüt ediyorum, boğazımda bir yumru yükseliyor ve beni sessizliğe boğmak üzere. Yutmaya çalışıyorum ama tekrar konuşmaya başladığımda sesim titriyor. "Hallazgo'ya layık olduğumu kanıtlamak için. Karşılığında ona ayda on beş bin dolar ödemeyi kabul ettim."

"Oh, Damian," annem yanımda fısıldadı, elleriyle ağzını kapatarak, sanki hıçkırıklarını bastırmaya çalışır gibi.

Yüzündeki ifade, sadece gözlerinde parlayan şok değil, onun ötesinde, gün gibi açık olan kalp kırıklığı yüzünden içim burkuldu. Belki de benim bu kadar alçalabileceğimi düşünmemişti. Ya da belki de gerçekten

, bizim *için*, benim ve Blondie için. Her halükarda, Guadalajara gezisi sırasında gözlerinde gördüğüm umut ışığı yok oldu, yağmurda sönmüş bir alev gibi. Geriye sadece hayal kırıklığı kaldı. Jamie öldüğünden beri onda gördüğüm en güçlü duygu bu.

Bıçak gibi keskin bir suçluluk duygusu kaburgalarımın arasında kayıyor.

"Demek hepsi yalandı," diye mırıldanıyor babam. Gözlerini kapatıp derin bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "O bahsi yaptığın halde seninle çıkması için o kızda bir sorun olduğunu biliyordum."

Kendimi tutma gücüm gergin bir lastik gibi kopar.

"Lexi'nin hiçbir *sorunu* yok!" Bağırarak bağırırken, babamla aynı hizaya gelmek için ayağa fırlıyorum ve masaya sertçe vuruyorum. Öfkemden komik bile olabilecek kadar şok olmuş bir ifadeyle bana bakan anne ve babamın şaşkın bakışları altında. Kafamın içindeki sessiz bir ses, kendimi tutmamı, bağırmanın hiçbir işe yaramayacağını söylüyor, ama daha yüksek bir ses, Blondie'yi savunmamı, adını temize çıkarmamı ve pislik ebeveynlerime mantıklı davranmalarını sağlamamı söylüyor. Sözler, devrilmiş bir bardaktan su gibi dökülüyor. "Annesi kanser ve sigortası kemoterapi ilaçlarını artık karşılamıyor. *Çaresizdi*. Jamie olsaydı ve hayatta kalmasının önündeki tek engel para olsaydı, sen ne yapardın?" Bu soru anne babamı irkiltti, ama ben geri adım atmadım. "Onu yargılamayın lan," diye bağırdım. "En azından annesinin bu hastalığı yenmesi için elinden geleni yapıyor."

Kardeşimin ölümünü bu şekilde kullanmak, özellikle de büyükannemin babam ve onun almak zorunda kaldığı korkunç karar hakkında anlattıklarından sonra, çok alçakça bir hareket. Biliyorum. Ama bu, gerçeği değiştirmez. Çünkü biliyorum ki, sonuç önceden belli olmasaydı, Jamie'nin ölümü ile hayatta kalması arasında sadece para engel olsaydı, ailem her şeyi yapardı. Öyleyse, Blondie'nin yerinde olsalar, onun bu seçimi için onu nasıl yargılayabilirler?

Birkaç gergin saniye boyunca annemle babam sessiz kalırlar. Annemin yüzü solmuş bir çiçek gibi sarkar, bu da suçluluk duygusunu daha da derinleştirir. Bu oyunla ona, ikisine de acı vermek istemedim. Kahretsin, Blondie ile olanların sahte olduğunu hiç öğrenmemeleri gerekiyordu, özellikle de şimdi bunu bitirme niyetim olmadığı için. Diğer her şey, son dört yıldaki tüm şakalar ve kötü davranışlar...

hiçbiri onları incitmek için *değildi*, sadece benim acımı görmelerini sağlamak içindi. Beni gerçekten *görmelerini* sağlamak için. Yaşadığımız ortak travmayı ve kimsenin bunun hakkında konuşmadığını kabul etmelerini sağlamak için.

Bunu söylemek dilimin ucunda... Yıllardır biriken kin ve öfkeyi serbest bırakmak. Onların, benim üzerime dayattıkları bu sahte maskenin bana sadece zarar verdiğini ve acımı atlatmam için bana alan bırakmadığını anlamalarını sağlamak. Son dört yılımı, onlar benimle birlikte yas tutmayı reddettikleri için yalnız başıma geçirdim. Çünkü kapıyı yüzüme kapattılar ve anahtarları attılar, böylece kimse ailemizin yaşadığı gerçekleri göremezdi.

Blondie ile nasıl bir yalan olarak başladığımızı, ama sonra onları yatıştırmak için nasıl gerçek bir şeye dönüştüğünü açıklamayı düşünüyorum. Onun beni nasıl değiştirdiğini ve neredeyse gurur duyabileceğim biri haline geldiğimi. Eğer beni buraya getiren yıkıcı yola odaklanmamış olsalardı, onların da gurur duyacağı biri haline geldiğimi.

Onlara ne yapabileceğimi göstermek için evlilik teklifinden bahsetmeyi bile düşünüyorum. Bana bir şans verseler, Hallazgo'nun aradığı kişi olabileceğimi.

Bütün bunları söylemek istiyorum... ama söylemiyorum. Çünkü babamın karanlık gözlerindeki bakış - benimkine çok benzeyen ama bir o kadar da uzak - bunun anlamsız olduğunu anlamam için yeterli. Kararı kesin. Şimdi söyleyeceğim hiçbir şey onu değiştirmeyecek. Sözlerim kulak arasına girecek.

"Onun tarafını anlattın, peki ya seninki?" diye sordu sonunda, sesindeki kesinlik tüylerimi diken diken etti, tüylerim diken diken oldu. Bu bir soru değildi, aslında. Benden bir cevap ya da açıklama istemiyordu. Sadece onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı, ailemizi hayal kırıklığına uğrattığımı açıkça belirtmek istiyordu.

Büyükbabamı hayal kırıklığına uğrattığımı.

"Kendini haklı çıkarmak için başka bir yalan dışında ne gibi bir mazeretin olabilir?" diye devam etti. "Medya bunu duysaydı, felaket olurdu. Bunun nasıl görüneceğini biliyor musun?" Sesi yükselmeye başlayınca kendini tuttu ve öfkesini bastırdı. Sesi azaldıkça sönmüş gibi göründü ve sanki bana karşı duyduğu hayal kırıklığının ağırlığı altında ezilmiş gibi sandalyesine çöktü. "Senin olgunlaştığını, bencil ve çocukça davranışlarından kurtulduğunu düşünmekle aptallık ettik." Elini küçümseyerek salladıktan sonra avucunu masaya sertçe vurdu. "Ama işte buradayız. Sanırım yanılmışız."

Ondan sonra annemle babam bana bir daha bakmazlar ve sessizlikleri, konuşmanın bittiğini anlamam için yeterli bir işarettir. Üç vuruş, ve ben resmen oyundan çıktım. Ben de bir şey söylemeden arkanı dönüp mutfaktan fırlayarak çıkarım.

Titrek ayaklarla ön kapıya doğru ilerlerken, beş aşamalı yas sürecini hızla yaşıyorum ve sersemlemiş bir kabullenme haline doğru hızla ilerliyorum. Blondie ile yaptığım anlaşma sayesinde kaçınmak istediğim tek sonuç artık kaçınılmaz. Ailem beni evden kovacak ve reddedecek. Mahvoldum.

Ama o mahvolmadı, kafamın içindeki boşluktan küçük bir ses duyuyorum. Henüz değil.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarırken ellerim titriyor. Bugünden sonra Blondie için yapabileceğim pek bir şey kalmayabilir, ama en azından hala vaktim varken onun için bu son şeyi yapabilirim. Hala bir şeyler yapabilecek kadar param varken. Para transferi uygulamasını açıp onun numarasını seçiyorum, gönderebileceğim en yüksek tutarı yazıp transfer düğmesine basıyorum ve ekranımda başarı bildirimi belirdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Şimdi ne olursa olsun, Blondie'nin iyi olacağını bilerek rahatlayabilirim. Annesi iyi olacak. En azından bir süre daha.

Ön kapıdan arabama kadar yürüdüğümü bile fark etmedim ve sürücü koltuğuna oturup kontağı çevirir çevirmez Blondie'nin adı konsolda belirdi ve gelen aramayı bildirdi.

Cevap düğmesine basmama rağmen, konuşacak gücü bulamıyorum.

"Damian?"

Elim vites kolunu sıkıca tutuyor, ama vites takmıyorum ve ayağımı frenlerden çekmiyorum. Bir zamanlar evim dediğim bu eve ön camdan bakıyorum, bunun onu son görüşüm olacağından eminim.

"Alo?" Blondie, sessizliğim devam edince sorar.

Sonunda kendimi cevap vermeye zorladığımda sesim çakıl taşları gibi çıkıyor. "Buradayım."

"Transferi gördüm," diyor çekinerek. "Neler oluyor? Neden bana o kadar fazla para gönderdin?"

Bir an geçer. Sonra bir an daha. Nabzım kulaklarımda, boğazımda, kafamda atıyor ve nefeslerim, daralan ciğerlerimden çıkarken etrafımda yankılanıyor. Her nefes verişimin sesi, arabanın dar alanında kulakları sağır ediyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Kalp krizi böyle mi hissedilir? Panik atak mı? Her neyse, ölüyormuşum gibi hissediyorum.

"Sadece sen ve annenin iyi olduğundan emin olmak istedim," diyorum, gözlerimdeki sis perdesini kaldırmaya çalışarak. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülünce, bu bulanıklığın gözyaşı olduğunu anlıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor sarışın kız ve o anda duyuyorum — sesindeki endişe ve şüpheyi.

"Onlar biliyor," diyorum, o gece Grape Expectations'da bana söylediği sözleri taklit ederek. Aynı sözler ama çok farklı sonuçlar. Göğsümdeki sıkışma o kadar şiddetli ki, ciğerlerim neredeyse tamamen nefes alamayacak hale geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp burnumdan nefes alıyorum, sonra ağzımdan nefes veriyorum, sakinleşene kadar bu işlemi tekrarlıyorum. "Ailem, sana gönderdiğim tüm paralar konusunda benimle yüzleşti. Muhasebecileri, vergilerimizi hesaplarken fark etmiş."

Yumuşak olsa da, Blondie'nin keskin nefesini duydum. "Ben... Bu ne anlama..." "Hesabıma daha ne kadar erişebileceğim bilmiyorum," diye sözünü kestim.

"Keşke sana daha fazla gönderebilseydim, ama limitim bu kadar..."

"Dur, bir dakika," diye yalvarır Blondie ve sesimdeki paniği duymuş olmalı ki aceleyle ekler, "Sadece... nefes al. Bunu halledebiliriz, tamam mı? Ailenle birlikte konuşabiliriz. Her şeyi açıklarız."

O göremese de başımı salladım. "Düzeltilecek bir şey yok, Dornan," diye fısıldadım. "Çok geç. Zarar verildi."

Teklif için harcadığımız tüm emek, tüm enerji ve zaman boşa gitti. Her şey bitti. Babam bunu yüksek sesle söylememiş olabilir, ama onun böyle düşündüğünü biliyordum ve haklıydı. Büyükbabamı hayal kırıklığına uğrattım. Jamie'yi hayal kırıklığına uğrattım. Blondie'yi hayal kırıklığına uğrattım.

En önemlisi, kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

"O zaman büyükannenini arayalım," diyor Blondie, benimkiyle aynı heyecanı yansıtan bir sesle. "O anlayacaktır. O..."

"Anlamıyorsun." Sert ve alaycı bir kahkaha attım. "Bundan geri dönmem mümkün değil. Onlarla birlikte olmaz."

Onun sessiz, kederli inlemesi tırnaklar gibi cildimi tırmaladı. "Bunu yapma. Vazgeçme. Ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyorum, ama bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Yalnız *değilsin*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Blondie'nin sözleri hoparlörden çıkıp göğsümden geçerek içimdeki bir şeye dokunuyor gibi. Derinlere gömülmüş karanlık ve çarpık bir şeye.

"Olmam gerekirdi," diye nefes alıyorum, kendime, ikimize de yaptığım bu berbat durumun acı gerçeği nihayet kafama dank ediyor. Ailesinin parası olmadan Damian Navarro kimdir? Kimse, işte o. Değersiz, işe yaramaz bir hiç. "Dokunduğum her şeyi mahvediyorum. Artık anlaşmamızın kendi payıma düşen kısmını bile yerine getiremiyorum..."

"Anlaşmanın canı cehenneme, Damian!" Blondie, göğsümdeki sıkıntı o kadar dayanılmaz hale gelir ki odaklanmakta zorlanırken karşılık verir. Sözleri, kulaklarımda ve kafamda hızlanan nabzımın sesiyle boğulur. "Ondan bahsetmiyorum, *senden* bahsediyorum. Gel buraya, hallederiz."

Gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı soğuk direksiyona dayadım. "Yapamam. Ben..." Boğazımdaki kuruluştan kurtulmak için yutkundum ve kendimi zorla ayağa kaldırdım. "Düşünmem lazım."

Ne yapacağımı bulmam lazım.

Sanki ne olacağını hissetmiş gibi, Blondie, "Damian, beni dışlama —" ama ben telefonu kapatıp arabayı vitesine alıp yola çıktım.

CHAPTER TWENTY-NINE

✧ Lexi ✧

Bazen çözmese en zor denklemler, insanların dahil olduğu denklemlerdir.

Damian'dan iki gün boyunca haber yok. Onu her aradığımda telefonu sesli mesaja düşüyor ve kampüste ortada yok; derslerine girmiyor ve yurdunda da yok — ikisinin önünde bekledim ve birkaç sınıf arkadaşını köşeye sıkıştırdım, onlar da bunu doğruladı.

Başka nereye bakacağımı bilmiyorum. Eminim bir yerlerde saklanıyor, yaralarını sarıyor, utanç ve kalp kırıklığından ortaya çıkamıyor. Bir yanımda ona tekrar ortadan kaybolduğu için kızmak istiyor, ama onun bunu benim yaptığım bir şey yüzünden değil, acı çektiği için yaptığını biliyorum. Çünkü onun için çok önemli bir şey elinden alınmak üzere. Belki de, bir şekilde, ikimizin teklif için harcadığı onca çabadan sonra yüzüme bakmaya utanıyordur, ama şu anda bu en son endişem. Tek umudum onu bulmak, annemle yaşadığımda onun benim için olduğu gibi onun için de yanında olabilmek. En azından iyi olduğunu söylesin.

Ronnie ve Andie de aramaya katıldı ve tüm seçenekleri tükettikten sonra, Damian'ın kitabından bir sayfa koparmaya karar verdik. Damian ve ben ilk anlaşmamızı yaptığımızda, Conwick'in idari ofisinde çalışan yaşlı bayanlardan biri olan Meredith'ten benim adresimi öğrenmişti. Yakışıklı, tatlı dilli bir milyarder olmayabilirim, ama

Ronnie var, o en heteroseksüel insanı bile tercihlerini sorgulatabilir.

Ne yazık ki, Meredith bizim hazırlıklı olduğumuzdan çok daha kurnaz bir rakip çıktı ve Ronnie'nin cazibesine tamamen bağışık. Neyse ki, Andie Ronnie ve benim fark etmediğimiz bir şeyi fark etti: Meredith'in masasını süsleyen bol miktarda seksenler aksesuarı. Andie bunu fırsat bilip araya girdi ve John Cusack'ın boombox anını yaşayabilmem için Damian'ın ev adresine ihtiyacım olduğunu söyledi (bu referansı ne ben ne de kuzeni anlamadı). Bunun üzerine Meredith'in bakışları yumuşadı, bana gülümsedi, adresi bir Post-It'e yazdı, bana uzattı ve göz kırparak "Git erkeğini kap, kızım" diye mırıldandı.

Ve böylece kendimi burada buldum: Cumartesi öğleden sonra, Navarros'ların Jamestown'daki evinin heybetli kapısında, bir kolumun altında Conwick marka bir çanta, elimde sıkıca tuttuğum Post-It notu.

Yutkunarak, küçük kağıt parçasını buruşturup ceketimin cebine sıkıştırdım, sonra parmağımı taş kapı direğine monte edilmiş tuş takımındaki interkom düğmesine kaldırdım.

Kapı zili gibi melodik bir ses hoparlörden yumuşakça çaldı. Dudaklarımı yalayıp gözlüklerimi düzelttikten sonra parmaklarımı Damian'ın bana verdiği kolyeye götürdüm ve cesaret için pi sembolünü sıkıştırarak sütunun tepesinden bana bakan kameraya baktım. Bir dakika geçti. Sonra iki. Sonra üç.

Ayaklarımı sürüyerek yenilgiye hazırlanırken, tam dönüp gitmek üzereyken interkomdan bir kadın sesi duyuldu ve beni olduğum yerde dondu. "Evet?"

Bu tek kelime, konuşan kişinin Lenore olup olmadığını anlayamayacağım kadar kısa. Olmadığını varsayarak, ihtiyatlı davranıyorum.

"Şey, merhaba." Yine yutkunarak boğazımı temizledim. "Bay ve Bayan Navarro ile görüşmek istiyorum. Lütfen."

"Soğuk aramaları kabul etmiyoruz," diye cevap verdi ses. "Eğer bu bir hayır işi ile ilgiliyse..."

"Değil," diye araya girdim. Gerçi, Navarro'ların beni görmeyecek kadar hayırsever olmadıklarını varsayarak, bu tamamen doğru sayılmazdı. "Adım Alexandria Dornan. Damian'ın kız arkadaşım."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra yüksek bir zil sesi sessizliği bozdu ve kapı yavaşça içe doğru açılmaya başladı. Çantamın sapını yeniden tutarken tüylerim diken diken oldu ve uzun

Navarros'ların ön kapısına doğru ilerlerken, gri saçlı yaşlı bir kadın beni eşikte bekliyordu. Beni içeriye alırken yüzündeki ifade okunamazdı ve sağındaki koridoru işaret etti.

"Soldaki ikinci kapı," der ve dönüp uzaklaşır.

Titrek bir nefesle sessiz koridorda ilerlerken, gözlerim oyma saçaklara ve panelli duvarlara kayar. Duvarlarda garip bir şekilde Navarro ailesinin birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafı yoktur.

Ve daha da dikkat çekici olanı, Damian'ın kardeşinin hiçbir fotoğrafı yoktu.

Evin ne kadar boş ve içi boş hissettirdiği beni ürpertir. Damian'ın bunca yıldır böyle davranma ihtiyacı duymasına şaşmamalı. Sanki Jamie hiç var olmamış gibi, onun tüm izlerini silmişler, trajediyi kabul etmemekle bir şekilde ortadan kaldıracabileceklerini sanıyorlar.

Aklıma başka bir düşünce gelince midem burkuldu.

Damian'ı da silecekler mi?

Hizmetçinin talimatına uyarak sol taraftaki ikinci odaya girerken, gözlüğüme dokunmamak için parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. İçeri girdiğim oda aydınlık, krem rengi duvarlara uyumlu yumuşak halılar ve kobalt mavisi bir sehpa etrafında düzenlenmiş üçlü koltuk takımı var. Bay ve Bayan Navarro kanepenin karşı uçlarında oturmuş, muhtemelen bir servete mal olmuş, altın kulplu, ayrıntılı işlemeli fincanlardan içeceklerini yudumluyorlar. Osmanlı'nın üzerindeki tahta tepside, birbiriyle uyumlu iki çaydanlık, küçük bir sütlik ve şekerlik var.

"Bayan Dornan," diyor Hector, odaya girdiğimde selam olarak. Bana attığı bakış, neredeyse bir ters bakışa yakın ve Lenore'un ifadesi kocasınınkinden daha yumuşak olsa da, Hallazgo'nun Noel partisinde gördüğüm sıcaklık yok.

İkisi de ayağa kalkıp beni selamlamıyor ve tepside kahve veya çay ikram etmeyi düşünmediklerini tahmin ediyorum. Zaten beklediğim de bu değil. Bu bir ziyaret değil ve beni gördüklerine hiç de sevinmiş gibi görünmüyorlar.

"Ben... evinize böyle geldiğim için özür dilerim," diye kekeliyorum, "ama sizinle konuşmam çok önemli."

Hector kaşlarını kaldırdı. "Bizden aldığın para hakkında mı?"

Sesindeki sertlikten irkildim, ama buna pek de şaşırmadım. Damian'la yaptığım kısa görüşmeden anladığım kadarıyla, ailesi anlaşılmamızı pek iyi karşılamamıştı. Damian'ın yalan söylediği için onlara kızamayacak

Damian'ın bana büyük miktarda para göndermiş olması, adil olmak gerekirse bu paranın muhtemelen onlara ait olması, ama burada asıl önemli olan daha derin mesele yerine sadece bu konuya odaklanmış olmaları beni *çok kızdırıyor*.

Hector'un bakışlarını karşılarken yüzüm gerildi. "*Oğlun* hakkında."

Bir iç çekerek, fincanını tepsinin üzerine koydu ve bana sandalyelerden birine oturmamı işaret etti. "Otur."

Çantamı ve paltomu çıkarmadan kapıya en yakın koltuğa oturuyorum. Uzun kalmayacağım.

"Öncelikle," diye başlıyorum, koltuğun kenarına dik bir şekilde oturarak, "Damian ile olan ilişkim konusunda seni aldattığım için özür dilerim. Kimseyi incitmek niyetinde değildim. Sadece anneme yardım etmek istedim."

Lenore'un hafifçe nefes aldığını duydum, ama ona baktığımda gözlerini fincanına indirdi. Hector ise bakışlarımı kaçırmadı.

"Damian bize durumunu anlattı," diyor, sesi sert ama tamamen kaba değil. "Sana acıyoruz. Ama bu yalanını mazur göstermez."

"Hayır, öyle değil. Haklısın," diye katılıyorum. "Aslında başlangıçta bununla çok mücadele ettim. Yalanla," diye açıklıyorum. "Ama sonra düşündüm ki, ebeveynlerini etkilemek için bu kadar uğraşan birinin iyi bir nedeni olmalı." Hector alaycı bir şekilde gülümsese de, ben yılmadan devam ediyorum. "Damian sadece hayatını rayına oturtmak istiyordu. Bunu yapma şekli... sorunluydu, ama bence başka nasıl yapacağını bilmiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, olayların bu şekilde gelişmesine seviniyorum, çünkü aksi takdirde birbirimizi asla tanıyamazdık ve bu, ikinizin yalanımızı öğrenmesinden çok daha büyük bir utanç olurdu."

"Guadalajara'ya giderken uçakta da benzer bir şey söylemiştin," diyor Hector ve bu bir soru olmasa da, sesinde sorgulayıcı bir ton duyuyorum.

Ondan korkmadığımı göstermek için çenemi biraz kaldırıyorum. Beni istediği kadar sinayabilir. Endişem içimi kemiriyor olabilir, ama şimdiye kadar girmedığım sınavdan kalmadım ve her şeye hazırlıklı geldim.

"Ve ciddiye dim," diye karşılık verdim, nezaket veya kibarlık umursamadan. Tek umursadığım, söylediklerimi duymalarıydı. "O yolculuk sırasında sana söylediğim tek yalan, oğlunla çıktığımızdı. Tesadüfen, o hafta sonu yalan olmaktan çıktı."

Lenore'un başı birden yukarı kalkar. "Damian'la *gerçekten* çıkıyorsunuz mu diyorsun?"

O, zaten duyduğu bir şeyi onaylayan biri gibi değil, bu haberi ilk kez duyuyormuş gibi konuşuyor. Damian'la benim gerçek bir ilişkimiz olduğu fikri, mantığın ötesinde bir şey gibi, şok olmuş gibi geliyor.

Şaşkınlıkla yavaşça gözlerimi kırpiyorum. "Sana söylemedi mi?"

Cevabı Hector veriyor. "Fazla bir şey söylemedi... sadece bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını söyledi."

Sesinde şüpheli bir ton var, ama yumuşak, neredeyse düşünceli, sanki önündeki iki olasılık arasında gidip geliyor ve hangisinin doğru olduğundan emin değilmiş gibi. Ancak, onun sert yüzünü ne kadar uzun süre incelersem, bunun *bana* şüpheyi lehime kullanmak istediğı için değil, oğluna şüpheyi kullanmaktan vazgeçtiğı için olduğunu o kadar iyi anlıyorum.

Damian'a duyduğu tüm güven, tüm inanç ve iman, yere düşen bir bardak gibi paramparça olmuş. Bakışlarındaki bu kesinliği görmek, ruhumu ikiye bölmeye yetiyor. İşlerin böyle bitmesine izin veremem. Vermeyeceğim. Eğer Damian'ı dinlemeyecekler, o da kendini savunmaya istekli ya da muktedir değilse...

O zaman *ben* onun için ayağa kalkmalıyım.

"Biliyor musun, anlaşılmamızı yaptığımızda Damian'dan nefret ediyordum. Kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordum." Kahkahayı boğarak güldüm, annesi bana acı bir bakış attı. "Ama sonra onu tanıdım. Onu *gördüm*." *Sonra onu hiç de nefret etmediğimi fark ettim*. Kafamı sallayıp babasına tekrar baktım. "Aileniz için üstesinden gelmesi zor bazı şeyler yaptığını biliyorum, ama nedenini biliyorsunuzdur."

İkisi de cevap vermezken, ellerime bakıyorum. Endişemi bastırmak ve dikkatimi parmaklarımdan başka yere çekmek için ellerimi dizlerimin üzerinde sıkıca birleştiriyorum. Nefesim titriyor. Kendimi zorlayarak konuşuyorum. "Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamam, ama bir aile üyesinin kanserle mücadele etmesinin nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de Damian'ın kardeşini kaybetmenin onu ne kadar kışkırdığını anlamadığınızı düşünüyorum. O çok acı çekiyor ve ben, belki de sizin için her şeyin yolunda olduğunu dış dünyaya göstermek, gerçekte yolunda olmadığını kabul etmekten daha önemliydi diye düşünmeden edemiyorum."

Gözlerim hızla Hector'a kaydı. "O seni suçluyor... Jamie için." Sesim sert çıkmıştı ve sanki yüzüne vurmuşum gibi irkildi. Yaralı ifadesi göğsümü sıkıştırdı, ama beni duymak istiyorsa, *gerçekten* duymak istiyorsa, dürüst olmak tek yoldu. Ve bunu duyması

bunu duyması gerekiyor. Damian için. "Bunun farkındasın, değil mi?" diye ısrar ediyorum. "Onun zihninde, sen Hallazgo'yu kardeşinin hayatını kurtarmaya tercih ettin."

Hector'un parmak eklemleri de süt beyazı olur ve kupayı daha sıkı tutar. Bana karşı çıkmasını bekliyorum. Bunun beni ilgilendirmediyini ve evinden defolmamı söylemesini bekliyorum.

Ama yapmadı.

"O kadar basit değildi," diye itiraz ediyor, sesi gergin.

Küçük, anlayışlı bir baş sallama ile cevap veriyorum. "Eminim öyledir. Ama keder karmaşıklığı umursamaz. Babam beni küçükken terk etti, ama yine de onu anlayamadığım nedenlerden dolayı hala özledim. Onun bir işe yaramaz, havayı bozan bir adam olduğunu düşünmeme rağmen, hala eve gelmesini dilediğim günler oluyor. Damian'ın kederi de öyle," diye açıklıyorum ve Lenore ile kısa bir bakış alışverişinde bulunuyorum. "Kafası karışık. Ve sürekli ona dayattığın bu *mükemmel* imaj yüzünden boğulduğunu hissettiği için böyle davranıyor. Çünkü sevgini, dünyanın çökmesin diye yarattığın bu mükemmel imaja uymasına bağlı kıldın." Titrek bir nefes veriyorum, ama cesaretimi kaybetmeden devam ediyorum. "Jamie'nin ölümünü kontrol edemedin, ama Damian'ı kontrol *edebilirsin*. En azından denedin. Ama o, kontrol edilmeye ihtiyacı olmadığı için öyle davrandı. Senin onun acısını ve kendi acını kabul etmeni istiyor."

Hector şimdi öfkeyle tepki veriyor, sözlerimi acı gerçek olarak değil, hakaret olarak algıladığı için yüzü buruşuyor. "Oğlumuzla bu oyunu ne zamandır oynuyorsun? Eylül mü?" diye bağırıyor. "Onu beş aydan az bir sürede, onu büyüten kendi ebeveynlerinden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Saygısızlık etmek istemem ama evet," diye karşılık veriyorum, öfkem onun öfkesiyle yarışıyor. "Çünkü o, senin aksine bana karşı dürüst olmaktan korkmuyor. Sen onun yalan söylediği gerçeğine o kadar takılmışsın ki, neden yalan söylediğini anlamaya bile çalışmıyorsun."

O burun kıvrır. "Çünkü ailemizin serveti sayesinde elde ettiği ayrıcalıkları kaybetmekten korkuyordu."

Tanrım, Damian'ın ailesi gerçekten onun hakkında böyle mi düşünüyor? Eğer öyleyse, onu hiç tanımıyorlar.

"Çünkü Hallazgo'yu kaybetmekten korkuyordu." Ailemin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, çantamın askısını omzumdan indirip içine uzanarak, güvenli bir şekilde sakladığım kalın dosyayı çıkardım. "Henüz bitmedi

tamam değil," diyerek dosyayı Hector'a uzattım, "ama sizi ikna edemezsem, belki bu ikna eder."

Koyu renk kaşları çatılır ve elini uzatarak klasörü benden alır. "Bu ne?"

Dudaklarımı yaladım, kalbimin çılgınca atışını görmezden gelmeye çalışarak.

İşte başlıyoruz.

"Bir teklif," diye cevapladım, "kanser gibi kronik ve ölümcül hastalıklarla mücadele eden hastaların ilaç ve tedavi masraflarını, hastaneler, eczaneler ve araştırma üniversiteleriyle işbirliği yaparak karşılayacak bir program için." Bir an durakladım, sözlerimin etkisini gösterecek kadar. "Son iki ay boyunca her gün Damian'ın bu proje üzerinde çalışmasını izledim. Bu teklifi kusursuz hale getirmek için araştırma yapmak, ilgili sektördeki kişilerle konuşmak ve ne gerekiyorsa yapmak için sayısız saatlerini harcadı."

Şok, Hector'un yüzündeki öfkeyi silip süpürür ve gergin bir an boyunca bana bakar, sonunda dosyayı açar. O sayfaları çevirirken gözlerim Lenore'a kayar, ama o bir kelime bile etmez, sadece fincanını bırakıp kocasına yaklaşır.

Hector teklifi dikkatle incelerken sessiz kalıyorum. İkisinin de bakışları hesaplamaları ve açıklamaları takip ediyor. Konuşmadan geçen her saniye Lenore'un gözleri daha da doluyor.

"Bütün bunları o mu yaptı...?" diye fısıldayarak bana tereddütle baktı. Onun yalvaran bakışları karşısında öfkem biraz yumuşadı.

"Evet. Uygun fiyat ve sürdürülebilirlik modellerinin hesaplamaları hariç. Matematik benim, ama fikirlerin hepsi onun. Bir denge bulmaya kararlıydı; insanlara yardım etmenin, başka kimsenin Jamie'lerini kaybetmemesini sağlamanın ve aynı zamanda girişimin karlı olmasını sağlayacak adımlar atmanın bir yolunu. Ve Hallazgo bu girişimi başlatırsa, birçok kişi ortaklık kurmak istediğini belirtti. Bu da finansmana yardımcı olacak ve ilgili maliyetlerin çoğu hayırsever bağış olarak kabul edilecek, böylece program sadece sosyal açıdan etkili olmakla kalmayacak, aynı zamanda finansal olarak da sürdürülebilir olacak."

Lenore'un yanağından bir damla yaş süzülür ve onu aceleyle siler.

Hector'un bakışları klasörün üzerinde sabitlenir. "Bu hesaplamalar..."

"Yaptığım şeyin birçok geleneksel uygun fiyat modelinden farklı olduğunu biliyorum," diyorum, aniden kendimi bilinçli hissederek, ki bu *delilik* çünkü matematik

benim işim ve bu rakamları çok iyi hesapladığımı biliyorum. Ama işimin, sevdiğim adamın babası tarafından bu şekilde incelenmesi, onun tepkisinin bu kadar önemli olduğu bir durumda, daha önce hiç bulunmadığım bir durum. Gergin olmam çok normal sanırım. "Çoğu model öncelikle gelir düzeyine odaklanıyor, ama ben gerçek hayattaki finansal davranışları da hesaba katmak istedim. Borç-gelir oranını ve yaşam maliyeti ayarlamalarını da dahil ederek, hastaların tedavilere nasıl öncelik verebileceğini analiz ettim. Damian bunu gerçekten çok istedi; ortalama bir insanın sadece tıbbi faturalarla değil, başka sorunlarla da mücadele ettiğini anlamak, böylece hastaların potansiyel mali yıkım ile sağlıkları arasında seçim yapmak zorunda kalmamalarını sağlamak için bir yol bulmak. Bu, farklı fiyat noktalarının, özellikle maliyet nedeniyle tedaviyi sürdürme veya bırakma konusunda hastaların karar verme sürecini nasıl etkileyeceğini gösteren bir oyun teorisi yaklaşımıdır. Amaç sadece ilaçları daha uygun fiyatlı hale getirmek değil, Hallazgo'nun kârını tehlikeye atmadan daha fazla insanın ihtiyaç duyduğu bakıma erişebileceği eşiği belirlemektir. Bu, sübvansiyonlar, hastanelerle maliyet paylaşımı anlaşmaları, hibeler ve eczane ortaklıkları yoluyla indirimli ilaç fiyatları ile yapılabilir. Bahsettiğim hayırseverlik amaçlı borç silme işlemleri de buna dahildir."

Hector bana baktı. "Hallazgo'nun mali bilgilerine erişiminiz olmadığına göre, sürdürülebilirliği nasıl belirlediniz?" Sesindeki sertliğin kaybolduğunu fark ettim. Artık duyduğum tek şey gerçek bir merak.

Alt dudağımı dişlerimle ısırdım. "Kamuya açık sektör verileri, geçmiş piyasa eğilimleri ve gerçek dünya vaka çalışmalarına dayalı risk değerlendirme modelleri oluşturdum. Sigorta taleplerinin reddedilmesinden tıbbi masraflar için kitle fonlaması kampanyalarına kadar her şeyi ele aldım. Hatta farklı ekonomik senaryoları test etmek için tahmin simülasyonları da yaptım ve piyasa koşulları dalgalanma gösterse bile programın uygulanabilirliğini garanti altına aldım."

Gözlerini kırıştırdı. "Sen... simülasyonlar yaptın," diye tekrarladı, sözleri uzadı ve şaşkınlıkla doluydu.

Başımı sallıyorum. "Birkaç tane. Rakamların doğru olduğundan emin olmam gerekiyordu. Hallazgo bu girişimi hayata geçirirse, bu sadece bir halkla ilişkiler hilesi veya yüzeysel bir kurumsal sosyal sorumluluk çabası olmayacak. İnsanlara *gerçekten* yardım ederken pazar payını artıran, finansal açıdan sağlam bir strateji olacak."

Hector, keskin bir nefes alarak kanepe minderlerine gömüldü, sanki az önce söylediklerimin ağırlığı ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış gibi. Dikkatle kontrol ettiği tavırlarında gördüğüm ilk gerçek çatlak.

Gerçekten dinlediğinin ilk gerçek işareti. Yanında Lenore, bir eli açık ağzının üzerinde, sanki bir şey söylemek üzere ama kelimeleri bulamıyormuş gibi donmuş halde oturuyor.

Rahatladım. Rakamlar dünyayı anlamama yardımcı olabilir, ama onların dikkatini çektiğimi anlamak için matematik formülüne ihtiyacım yok.

"Söylemeliyim ki, bu çok etkileyici, Bayan Dornan," diyor Hector, şaşkın bir ses tonuyla. "Bu tür bir çalışmayı deneyimli bir sektör uzmanından beklerdim, üniversitede okuyan birinden değil."

Bu, öğretmenlerimden, profesörlerimden, kabul görevlilerinden daha önce duymadığım bir şey değil. Hatta, ilkokulda RICAS sınavında (resmi IQ testime yol açan) tam puan aldıktan sonra Mensa'ya davet edilmişim, ancak o zamanlar maddi durumumuz çok kötü olduğu için üyelik ücretini ödeyemediğim için reddetmişim. Ama Damian'ın babasından gelen bu sözler, benim için tahmin ettiğimden çok daha ağır basıyordu.

Ama bu benimle ilgili değil.

"Senin hayranlığını veya övgünü istemiyorum. Rakamları ben hesapladım, ama bu teklifteki diğer her şey, vizyon, gerçek bir etki yaratma taahhüdü, hepsi Damian'ın eseri. Bu projenin arkasındaki itici güç o. Hallazgo'yu sadece bir iş olarak görmüyor, anlamlı bir şey inşa etmek için bir platform olarak görüyor. Hayatları değiştirebilecek bir şey... tıpkı babanın istediği gibi."

Hector, babasının adının geçmesiyle yüzü soldu. Ya da belki de çocuğunu sandığı kadar iyi tanımadığını fark ettiğinden.

"Ben sadece *onun* fikirlerini somut bir şeye dönüştürmesine yardım ettim," diye devam ediyorum. "Gerçekten ciddiye alabileceğiniz bir şeye."

Ve o *da ciddiye aldı*. Yüzünden okunuyor. Teklifi reddederse bile, Damian'ın bu işe koyduğu emeği ve özveriyi reddedemeyeceğini biliyorum. Ya da bu projenin doğduğu şefkat ve hırsı.

Söylemek istediğim her şeyi söyledikten sonra, çantamın askısını omzuma tekrar asıp ayağa kalkarak gitmek için yerimden kalktım. İkisi de beni durdurmaya çalışmadı, belki sessizliklerinden, belki de oğullarına davranışlarından dolayı içimde kalan kızgınlıktan dolayı, ama oturma odasının kapısına vardığımda son bir söz daha söyledim.

Son bir düşünce.

"Biliyor musunuz, sadece parayı önemseyen biri olarak gördüğünüz Damian, sizin paranızı iyi bir amaç için kullanmaya kararlı."

Sonra, şaşkıın ifadelerini zihnime kazıyarak, arkanı dönmeden odadan çıkıyorum.

CHAPTER THIRTY

✦ *Damian* ✦

No hay mal que dure cien años - Yüz yıl süren kötülük yoktur

Çeviri: Kötü günler sonsuza kadar sürmez. Ve sonunda işler yoluna girmeye başlıyor gibi hissediyorum.

Güneş ışınları kabinin pencerelerinden içeri girerek göz kapaklarımı yakıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. Bu sabah şiddetli bir gün olacak belli, ama sanırım dün gece perdeleri kapatmayı unuttuğum için kendim suçluyum.

İç çekerek dirseklerimin üzerine doğruluyorum ve camdan parlak gök mavisi gökyüzüne bakıyorum. Çarşamba günü ailemle yaşadığım felaketten sonra kendimi kampüse geri dönmeye ikna edemedim, bu yüzden buraya geldim — *Lucia'ya*, burada bir süre dış dünyadan saklanıp hayatımı nasıl mahvettiğimi hayıflanabileceğim bir yere.

Bu benim hatam, bunu biliyorum. Ailem, duygusal ihmaliyle beni bu noktaya itmiş olabilir, ama yaptığım seçimler benim sonum oldu, bu yüzden bundan sonra olacaklar için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Bunun ne olabileceğini düşünmeye çalıştım. Lanet olsun, son üç gündür bunu düşünmekten *başka* bir şey yapmadım, bir planım ya da en azından ufak bir fikrim olması gerekirdi. Ama

yok. Sanki bir an hayatımın tamamlanmış romanını okuyordum ve sonra kelimeler birden sayfadan silindi. Şimdi, sadece bir gerilim anında kaldım ve iyi ya da kötü, ne olacağını öğrenmek için sonraki bölümlere erişmenin bir yolu yok.

Lucia'da sonsuza kadar kalamam, ailem sonunda nerede olduğumu anlayacaktır ve burası kalıcı olarak yaşamak için uygun bir yer değil, ama başka ne yapabilirim? Büyükanne min yanına gidemem. Onu benim karışıklığıma bulaştırmak ya da tek çocuğu olan babamla benim aramda seçim yapmaya zorlamak istemiyorum. Bu adil olmaz. Ama eve de gidemem, okula da geri dönemezdim; kısmen, okul taksitlerim iptal edilene kadar daha ne kadar okula devam edebileceğimi bilmediğim için, ama aynı zamanda orada olmanın beni çok açıkta, ailemin ulaşabileceği bir yerde hissettirdiği için, her ne kadar beni görmek ya da konuşmak istediklerini gösteren hiçbir işaret ya da işaret vermemiş olsalar da. Beni aramaya çalışmadılar ve ben de hesaplarımı kontrol etmeye cesaret edemedim, Eylül ayında beni kesmekle tehdit ettiklerini yerine getirip getirmediğini görmek için. Eğer getirmişlerse, şu anda olduğumdan daha da çaresiz kalacağım. Evsiz. Kürekleri olmayan bir sal gibi denizde sürükleniyor, kontrol edemediğim dalgalar tarafından amaçsızca sürüklenirken çaresiz. Bu garip arafta geçirdiğim her saniye, beni yerleşmeye başladığım hayatın kıyısından daha da uzaklaştırıyor gibi ve şu anda tek yapabileceğim, dalgaların beni yutmasını ya da bu yeni, yabancı gerçeklikte mahsur kalmamı beklemek.

Blondie'nin evi var tabii, annesi ve teyzesi beni sorgusuz sualsiz kabul ederler, ama onlara bu yükü yükleyemem. Gerçek şu ki, buraya sadece ailemden ve okula dönmek için gelmedim... *Onunla* yüzleşmekten çok korkuyorum. Blondie ve annesini görmekten, onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şeyin kalmadığını bilmekten korkuyorum. Blondie'den, sahip olduğumuz şeyden, olabileceğimiz şeyden kaçmak istemiyorum, ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorum. Ve şu anda, tek yaptığım şeyin bu olduğunu hissediyorum — geçmişte ve şimdiki hayatımdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Eminim bana aptal olduğumu söylerdi, zaten yeterince şey yaptığımı, özellikle de çarşamba günü gönderdiğim elli bin dolarla, benden aldığı paranın üzerine, birkaç aylık ilaç masraflarını da karşılayacağını söylerdi, ama yine de... Beni korkutan gelecek, bilinmeyen.

Yeterince şey yapıp yapmadığımı bilmemek.

Ağır gri battaniyeyi geri atıp yataktan kalkıyorum ve mutfığa doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Neyse ki mutfakta bozulmayacak yiyecekler var, en azından bir şeyler yiyebilirim, pazar günü saat 10'da kutu makarna olsa bile. Dolaplardan birinde bulduğum kavanozda duran sosu ocakta ısıtmak üzereyken, yanımdaki mermer tezgahın üzerinde telefonum titriyor.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra telefonu ters çevirip ekrana bakıyorum, Blondie'den başka bir mesaj veya arama bekliyorum. Son üç günde yaklaşık otuz kez aramış ve onları görmezden gelmek kalbimi kırıyor. Konuşacak durumda olmasam bile *onu* görmezden gelmek. Ne yapacağıma karar verene kadar.

Onun yerine annemden bir mesaj buluyorum.

MADRE

Öğlen Fernando'da buluşalım. Son birkaç günün gergin geçtiğini biliyorum ama konuşmamız gerek.

En kötü anılarımın çoğuna sahne olan restoranı duyunca midem bulanıyor ve son dört kelimenin altında yatan söylenmemiş beklenti beni ezip geçiyor.

Konuşmamız lazım.

Ne hakkında konuşmak? Beni reddetme niyetleri mi? Navarro soyadını benden almak mı? Haberin yok mu? Ben zaten biliyorum. Bana bunu açıkça söylemene ya da açık yaraya tuz basmana gerek yok.

Ocağı kapatıp kahvaltı barındaki tabureye çöküyorum, telefonuma somurtarak bakıp mesajı tekrar tekrar okuyorum. Annem genelde bana mesaj atmaz. En azından ciddi konularda. O iş her zaman kuralları uygulayan, disiplini sağlayan ve acımasızca hayal kırıklığına uğratan babama kalır.

Gitmemeliyim. Burada, onların incelemelerinden ve yargılarından uzak, güvende ve korunaklı bir yerde kalmalıyım. Temiz bir başlangıç yapmalıyım. Yine de... içimden bir ses, onların fikrini değiştirebilmem için, ne kadar küçük de olsa, hala bir şans olup olmadığını merak ediyor. İlişkimiz düzeltilemeyecek kadar bozuk olabilir, ama Hallazgo... onu bırakmak istemiyorum. Büyükbabamın hayalini bırakmak istemiyorum. *Benim* hayalimi. Blondie ve benim için çok uğraştığımız her şeyi öylece çöpe atmak istemiyorum.

Kararlı bir şekilde bar taburesinden yavaşça kalkıyorum. Eğer bu, hayatımda istediğim şey için savaşmak için tek fırsatımsa...

O zaman bunu değerlendirmeliyim.

Saat tam on ikiyi gösteriyor, Fernando'nun kapısını terli avuçlarımla açıyorum. Buraya gelmek, kalp kırıklığına tek yönlü bir bilet gibi geliyor, ama bunu yapmak zorundayım. En azından denemeden vazgeçmemek, büyükbabam ve Jamie'ye borcum.

Güneş ışığıyla aydınlanan geniş yemek odasına adımımı attığımda, nabzım beklenti ve korkuyla hızla atıyor. Köşeden gelen tanıdık arpa jarocho sesleri sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor, içimdeki tırnaklar derimin altını kazıyormuş gibi. Gözlerim, marina manzaralı pencerenin yanındaki en sevdikleri yerde oturan anne ve babamın üzerinde durduğunda yutkundum. Her zamanki küçümseyen sakinlikleri yoktu.

Babam parlak beyaz masa örtüsüne parmağıyla vuruyor, gözleri dışarıdaki parıldayan suya dikilmiş, annem ise tırnağını çiğniyor, kelimenin tam anlamıyla çiğniyor, üç yüz dolarlık manikürünü mahvediyor. Davranışlara takıntılı anneannem ve dedem burada olsalardı, sinir krizi geçirirlerdi.

Odaya doğru ilerlerken annemin gözleri benimkilere takılıyor ve babamın dikkatini çekmek için endişeyle omzuna dokunurken, nefesini tuttuğunu duyabiliyorum. "İşte orada," diyor, sanki en sevdiği ünlüyü görmek için sabırsızlanan biri gibi, sonra da gergin bir gülümsemeyle ayağa fırlıyor.

"Gel," diye fısıldadı, kulağımın duyabileceği mesafeye geldiğimde, aceleyle ikisinin arasındaki sandalyeyi çekerek. Yuvarlak masadaki tek boş sandalye, karşı tarafta aynı konumda ve bunun kasıtlı yapıldığını, böylece benimle aralarında nefes alacak boşluk kalmamasını istediklerini düşünmeden edemiyorum. Özellikle de benimle babam arasında. "Otur." Gözleri yalvarıyor, ben de dediğini yapıp koltuğa çöküyorum.

Kendimi savunmak için, beni *bir kez olsun* dinlemelerini sağlamak için söyleyeceğim her şey, babam "Dün kız arkadaşın eve geldi" dediğinde dilimde buharlaşıyor.

Beynimdeki çarklar, onun söylediklerini anlamaya çalışırken (ve başaramayınca) gıcırdayarak durdu. Sanırım savunmam suya düştü.

"Lexi?" diye soruyorum.

Kafamın içindeki alaycı sesin "*Aferin sana, dahi*" diye bağırmasına irkilirim.

Başka kimden bahsediyor olabilir ki?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, babam kaşlarını kaldırıp alaycı bir şekilde sorar, "Bizim bilmediğimiz *başka* bir kız arkadaşın mı var?"

Nefesim kesilir. "Ne?" diye kekelerim. "Hayır, ben..."

"Oldukça açık sözlü, değil mi?" diye düşünür, beni görmezden gelerek parmağıyla çatalı çevirir. "Düşündüğünü söylemekten çekinmiyor."

Bu bir hakaret mi, yoksa iltifat mı? Merak ediyorum. Onun için ikisi de olabilir.

Babamı dikkatle izliyorum, tamamen şaşkın hissediyorum ve ağzımı kapatırken, ne söyleyeceğime karar veremeden ona kaşlarımı çatıyorum. Ne yapmalıyım? Blondie onu kırdı mı? Onun adına özür dilemeli miyim?

Umurumda mı ki?

Siktir et, karar veriyorum. Hiçbir şey için özür dilemeyeceğim ve kızım adına *bir şey* yapmamanın dersini aldım. Ayrıca, tek üzüldüğüm şey, orada olup duymamış olmam. Bugün beni çağırmaları için ne söylemiş olabileceğini sadece tahmin edebilirim.

"Hayır, kesinlikle değil," diye mırıldandım.

Ronnie bir keresinde Blondie'nin hiçbir şeyi saklamamasını sevdiğini söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, ben de onu en çok bu yüzden seviyorum.

Babam düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Senin hakkında konuştuk ve bu konuda oldukça kesin bir fikri var. Aslında bize oldukça ateşli bir konuşma yaptı."

Burun kıvırıyorum. "Evet, sözünü saklamasıyla pek tanınmaz."

Mecazi *ya da* gerçek anlamda.

Babam başını sallar. "Anladım." Boğazını temizleyen babam çatalını bırakır, sonra solundaki boş sandalyede bir şey almak için elini masanın altına sokar. Birkaç saniye sonra masanın altından elini çıkardığında kalbim neredeyse durur. "Bize bunu da gösterdi."

Gözlerim, elinde tuttuğu siyah klasöre, daha doğrusu şeffaf kapağından görünen başlık sayfasına kilitlenir ve gördüğüme inanmak için kendimi zorlarım. Bu teklif mektubu. *Benim* teklif mektubum. Ama nasıl?

Blondie ve ben, teklifi tamamlamak için gerekli tüm verileri bile derlememiştik, bu nasıl burada olabilir? Hem *de babamın elinde*? Üstelik *böyle*, gerçek, dürüst, profesyonel bir belge olarak, benim hiç etkilenmeyen babamın ciddiye alabileceği bir belge olarak?

Sözlerim tükendi. Bunu Blondie yaptı. Tüm araştırmalarımızı organize etmekle kalmadı, bunları yazdırıp ciltledi ve şüphesiz kendi rahatlık alanının sınırlarını aşarak bunları aileme sundu. *Benim için*. Ben kendim için savaştığım güç ve cesaret bulamadığımda savaşmak için.

Babam klasörü masanın üzerine koyarken gözlerim yanıyor, ama açmak için kıpırdamıyor. Sadece avuçlarını kapak üzerine dikkatlice koyuyor ve ellerinin sırtına bakıyor, her zamanki sert ifadesi okunamaz hale gelmiş.

Devam ederken sesi çok sessiz. "Dün o gittikten sonra bütün öğleden sonrayı bunları inceleyerek geçirdim ve şunu söylemeliyim ki..." Bir an durup derin bir nefes alır. "Bu muazzam, oğlum."

Gözlerimi kırıyorum, bir an için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. İlk başta, tek fark ettiğim şey, bana yine "hijo" dediği. Bu sevgi dolu, samimi hitap, önceki konuşmamızda hiç yoktu ve onu tekrar duymak, son birkaç gündür içimi kemiren korku ve endişenin bir kısmını hafifletiyor. Ama sonra başka bir şey dikkatimi çekiyor ve odak noktam tek bir şeye, onun az önce söylediği bir cümleye kayıyor. Çok daha şaşırtıcı bir şey.

Babam az önce bana *iltifat etti*.

"Sen... teklifimi okudun mu?" Boğazımdaki şokun etkisini atlatarak soruyorum.

Gözlerime bakarak, babam küçük, ciddi bir baş sallama ile cevap verdi.

"Okudum."

"İkimiz *de* okuduk," diye ekledi annem ve masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. Parmakları parmaklarımı sardığında, gözleri tanımadığım bir duygu ile parladı ve bir an için şaka yapıyor mu diye düşündüm. Ya da bir şekilde alternatif bir zaman çizgisine girmiş ve iyiliksever bir uzaylı ırk ailemi kaçırıp onların yerine duygusal olarak daha ulaşılabilir doppelgänger'leri koymuş olabilir mi diye düşündüm. "Ve bu harika bir fikir, Damian."

"Son birkaç yıldır tek istediğimiz senin biraz inisiyatif almandı, ama bu mu?" Babam bir elini kaldırıp sırtıma vurunca şaşkın bir homurtu çıkar. "Bu yaz Hallazgo'da başladığında, o ekibi senin yönetmeni istiyorum..."

"Dur," diye sözünü kesiyorum, bir saniye düşünmeye ihtiyacım var. Annemin elinden elimi çekip babamın dokunuşundan uzaklaşıyorum, ikisi arasında tereddütle bakışlar atıyorum. "Hala Hallazgo'da çalışmamı mı istiyorsunuz? Beni evden kovmadınız, değil mi?"

Annemin yüzü, sesimdeki gergin ve savunmasız tavır karşısında anında buruşur. "Hayır. *Hayır*, ultimatomu unut. Oy vermeyi unut," der bana, sesi gözyaşlarıyla boğulmuş. "O bir hataydı..."

"Başka bir oğlumuzu daha kaybetmek istemiyoruz."

Babamın sert bariton sesiyle donakaldım, gözlerim yavaşça onun gözlerine döndü, şokun yıldırım gibi vurduğu vücudumda tepkilerim yavaşladı. Yanımdaki annem de aynı şekilde hareketsizdi.

Babamın bakışları sabit, boğazındaki adem elmasının hafifçe hareket ettiğini fark ediyorum, "*Seni* kaybetmek istemiyoruz, oğlum."

Son dört yıldır içimde biriktirdiğim tüm duygular, onun sözleriyle dışarı çıkmak üzere. Bu çok berbat. Sanki yerin üstünde, gökyüzünde durduğum ve sonsuz bir uçuruma düşen Upside Down Land'de yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Beni *kaybetmek* istemiyorlar mı? Her şeyden sonra, bu da ne biçim bir akıl oyunu?

Etrafımdaki yemek odasını işaret ederek alaycı bir şekilde burnumu çektim. "O zaman neden *buraya* gelmemi istedin?" Hayal kırıklığı sesimin tonunu bir oktav yukarı çıkardı.

Gözümün ucuyla annemin başını salladığını gördüm. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Ona dönüp somurarak soruyorum. "Siz ikiniz sadece kötü haberleriniz olduğunda benimle burada buluşmak istersiniz. Çarşamba günü evde yaptığımız eğlenceli parti son istisnaydı." Alaycı bir şekilde gülüyorum.

Ağzı açık kalır, elini göğsüne götürür ve boynundaki inci kolyeyi sıkıca tutar. "Gerçekten bunu yaptık mı?" diye fısıldar, dehşet içinde.

Cevap vermek üzereyken babam gülmekten boğulur. "Sanırım yaptık." Tekrar ona dönüp baktığımda başı eğik, eliyle destekliyor, parmakları göz kapaklarına bastırıyor. "Doğrusu, zor konuşmalar için hep burayı seçtim çünkü eskiden buraya senin büyükbabanla gelirdim. Burada olmak ona daha yakın hissetmemi sağlıyor. Ve sana iyi bir baba olmak için bu desteğe ihtiyacım vardı." Sonra bana bakar, yüzü çok mutsuzdur. "Bu konuda açıkça başarısız oldum."

Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu, babamın şimdiye kadar yüksek sesle itiraf ettiği en samimi şeydi, en azından bana karşı.

Dikleşir, boğazını tekrar temizler. "Bayan Dornan, bizim bilmediğimiz birkaç şeyi bize açıkladı..." Yüzünü buruşturur, başını sallar, sonra çabucak ekler, "Hayır, *kasten* görmezden geldiğimiz şeyleri. Bana kızdığın için seni suçlamıyorum. Ben kendime kızgıyım, oğlum. Sadece Jamie'ye olanlar için değil, olayların ardından *senin* açıkça ihtiyacın olan şeyi göz ardı ettiğim için de."

Göğsüm kalp etrafında çöküyor, onu ezip geçiyor. Bu ona göre değil. Biz bu konuyu konuşmayız. Jamie'yi konuşmayız. Olanları asla konuşmayız.

Ama sonra... sorun hep buydu.

"O seçim..." Burnunu çekince gözlerinde yaşların parladığını fark ettim. "O günden beri beni takip eden suçluluk duygusu, hayatımın geri kalanında her gün yaşayacağım bir şey, ama yaşayamayacağım şey, iki çocuğumu da hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek." Sandalyesinde bana dönüp, ellerini titreyerek yumruk yaparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O zaman Jamie hakkında hiç konuşmazsak, bir şekilde acımız geçeceğini düşünmek aptalcaydı, ikimiz de aptaldık," diye ekledi anneme başını sallayarak. "Senin ne kadar acı çektiğini görmemek, yaptıklarına odaklanıp neden yaptığını görmemek aptalcaydı. Acından dolayı öyle davrandığını görmemek aptalcaydı. Bunun için çok üzgünüm."

Gözlerimin köşelerinde ve boğazımın arkasında gözyaşları acımasızca yanıyor. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Tek bir kelime bile söylemek, barajın yıkılacağına eminim. "Ben mükemmel bir adam değilim," diyor babam, sesi zar zor duyuluyor, "ama daha iyi bir adam olmak istiyorum. Daha iyi bir baba olmak istiyorum. Aramızdaki bu uçurumun kapanmaz olmasını istemiyorum. İnatçı olabileceğimi biliyorum, ama hatalarımı kabul etmekten çekinmem. Ve sana ne kadar gurur duyduğumu söylememek de bir hata olur.

Bununla gurur duyuyorum." Sol elini kaldırıp tekrar masanın üzerine, teklifimin üzerine koyuyor. "Eğer büyükbaban burada olsaydı... o da seninle gurur duyardı

seninle de gurur duyardı, Damian."

Gurur. Bu, babamın ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim bir kelime —en azından benimle ilgili olarak. Ve şimdi bunun, farkında olmadığım kadar uzun zamandır duymak istediğim bir şey olduğunu ve bu duruma hiç uygun bir cevap *olmadığını* bilsem de, burnumdan bir ses çıkar.

"Vay canına, Lexi seni *gerçekten* etkilemiş olmalı," diyorum, çünkü yıllarca çözülmemiş keder ve alaycı tavırlarım,

dizginlenemeyen tepkilerimi tamamen çarpıtmıştı.

Büyük bir şaşkınlıkla, babamın yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "O çok etkileyici bir genç kadın. Onu neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Onu sevmekten daha fazlasını hissediyorum, ama bunu ona söylemiyorum. Bu, ailemin duyması gereken bir şey değil. Henüz değil. Blondie'ye söylemek için cesaretimi toplayana kadar değil.

Diğer tarafımda, annem omzuma hafifçe dokundu.

"Belki onu Hallazgo'da çalışmaya ikna edebilirsin," diyor utangaç bir gülümsemeyle ve babamın ona başını salladığını görünce, bunun sadece spontane bir öneri olmadığını, ikisinin ciddi olarak konuştuğu ve düşündüğü bir şey olduğunu anlıyorum. "Böyle bir zekayla, çok değerli bir çalışan olur."

Sırayla ikisine de bakıyorum, gözlerim beklentiyle dolu yüzleri arasında bir sarkaç gibi gidip geliyor. Blondie... Hallazgo'da çalışmaya gel? Benimle? Bunu hayal etmediğimden değil... Günlerimizi birlikte geçirmeyi. Geleceğimizin nasıl olacağını. Ama bu? Bu, en çılgın hayallerimin bile ötesinde.

Ne oluyor böyle? Bu insanlar benim ailem olamaz. Cidden...

ikizler. Öyle olmalı.

"Lexi'nin Conwick'te iki yılı daha var," diyebildim ve rüya bir anda sona erdi. "Şu anda Hallazgo'da çalışması imkansız."

Babam omuz silkiyor. "Eğer derslerine veya burs şartlarına engel olmazsa, mezun olana kadar programın uygulanmasına yardımcı olmak için yarı zamanlı özel danışman olarak çalışabilir, sonra da ona tam zamanlı bir pozisyon teklif edebiliriz."

Ağzım hafifçe açık kalmış, ona bakıyorum. "Özel danışman mı? Ciddi misin?"

"Haftada birkaç saat, diğer ekip üyeleriyle rakamları gözden geçirip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için," diye açıklıyor, sanki öğle yemeğinde ne yiyeceğimizi konuşuyormuş gibi rahat bir tavırla. "Ve üst düzey danışmanlar için özel sözleşmemiz kapsamında, uzmanlığı karşılığında hisse senedi opsiyonları ve Hallazgo'nun sağlık sigortası planına erişim gibi belirli avantajlardan yararlanabilecek."

Sözleri göğsüme yumruk gibi çarptı ve ben yüksek sesle, hırıltılı bir nefes verdim. *Düşündüğüm* şeyi mi söylüyor?

"Ama hasta olan Lexi değil, annesi," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. Teklif için araştırma yaparken öğrendiğim kadarıyla ve

Blondie'nin annesinin kanseri ve ailelerinin maddi sıkıntıları hakkında bana açıldığından beri öğrendiklerimden, sağlık sigortası genellikle sadece eşleri ve bakmakla yükümlü oldukları kişileri kapsıyor. Bu da, işinden alacağı herhangi bir sigorta, annesinin tedavilerini veya ilaçlarını karşılamayacağı ve onları yine başlangıç noktasına geri döndüreceği anlamına geliyor. Elbette, Hallazgo'dan alacakları maaşla daha iyi durumda olabilirler, ama bu masraflar birikiyor ve yine de yetmeyebilir.

Sanki benim telaşlı düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, babam şöyle diyor: "Özel bir şirket olmamız, sigorta kapsamımızda esneklik sağlıyor. Sigorta planımızda yaşam kalitesi maddesi var, bu sayede sadece çalışanlarımızı değil, onların birinci derece akrabalarını, hatta ebeveynlerini bile sigortalayabiliyoruz. Yani annesi de sigorta kapsamına girer."

Nefeslerim, damarlarımdan akan kan... Her şey donmuş gibi.

Bu gerçek olamayacak kadar güzel... ama olabilir mi? Hallazgo'nun mali işlerine erişimim yok ve sigorta planları hakkında sorma fırsatım da olmadı, bu yüzden gerçekten bilmiyorum. Ama eğer öyleyse...

"Yani, onun tedavisi..." Düşüncelerimi toparlamak için dudaklarımı yalayıp, tereddüt ederek devam ettim. "İlaçları..."

"Hepsi ödenecek," diye babam beni rahatlatıyor.

Vücudumu ani bir sıcaklık kaplar ve bunun rahatlık olduğunu anında anlarım. Mutluluk. *Umut*. Babamın teklif ettiği şey... Blondie'nin para sorunlarını ortadan kaldırabilir. Annesine yardım edebilir ve hastalığının maddi yönünü halledebilir, böylece onlar sadece onun iyileşmesine odaklanabilirler.

Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazla. Onun için yapabileceğimden çok daha fazla. Ve bu teklif kaybolmadan önce iki elimle onu yakalamak için can atıyorum.

Annemin elini omzumda hissedene kadar yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark etmiyorum. Gözlerine bakıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece bana hafif bir gülümseme sunuyor.

Sessizliği bozan babamdır.

"Bu şirketi kurarken büyükbabanın temel felsefesi, Hallazgo'nun kriz zamanlarında, özellikle aileyle ilgili sağlık sorunlarında çalışanlarına yardım etmesiydi. 'Bir şirket, onu kuran insanlar kadar güçlüdür. Onlara iyi bakarsan, onlar da sana ellerinden gelen her şeyi verirler. ' O hep böyle derdi ve bu zihniyet Hallazgo'nun gelişmesine yardımcı oldu."

Büyükbabamın da bunu söylediğini hatırlıyorum, ama o öldüğünde çok küçüktüm, ne demek istediğini ya da bu sözleri yerine getirmek için ne kadar ileri gidebileceğini tam olarak anlayamıyordum. Büyükannemin anlattığına göre, büyükbabam Hallazgo ile başarmak istediği çok şey vardı, ama sağlık sistemindeki bürokratik engeller nedeniyle başaramamıştı. Bu yüzden, en azından bunu yapabildiğini bilmek, yani şirketin temellerini atmasına ve bugünkü haline gelmesine yardım eden insanlara iyi baktığını bilmek, kederli kalbimi biraz olsun rahatlatıyor.

Babamın sesi kulaklarımda bir uğultuya dönüşür, ama Blondie'nin adını duyduğumda dikkatim tekrar ona yönelir. "Lexi'yi desteklemek istiyoruz ve bu, bunu meşru bir tazminat olarak sınıflandırılabilir bir şekilde yapmamızı sağlayacak... ve IRS'nin mali durumumuzu incelemeye almayacaktır." Ses tonunun ciddiyetine rağmen, sözlerinde öfke yok ve gözlerinde bir parça eğlence bile gördüğüme yemin edebilirim. Bir an sonra ağzının sol köşesinin hafifçe yukarı doğru kıvrılması bunu doğrular.

"Bu... çok cömertçe, baba." Son birkaç yıldır minnettar olacağım çok az şey olduğu için, şimdi minnettarlığımı göstermek garip geliyor, özellikle de hayatımdaki kötü şeylerin çoğundan sorumlu tuttuğum babama. Ama göstereceğim... çünkü bu cömertçe ve minnettarım, ve Blondie'ye yardım etmeye razı olsalar, en kötü düşmanımın önünde bile alçakgönüllü davranırdım.

"Lexi senin için önemli, bu da bizim için de önemli demek," diyor annem omzuma hafifçe dokunarak. Gülme isteğine direnmek zorundayım. Sanırım Blondie artık "o Dornan kızı" değil ve annemin gözüne tekrar girmiş. Kim bilebilirdi ki, tek gereken korkusuz kız arkadaşımın küçük bir azarlaması olacaktı.

"Ve bencilce," diye ekliyor babam, ben de ne diyeceğini bildiğim için iniltiyi bastırıyorum, "burada bir fırsat görüyorum ve bu fırsat varken onun yeteneğinden yararlanmamak mantıksız olur."

Babam her zaman fırsatçı olmuştur, ama bu sefer ona katılmamak mümkün değil. Blondie olağanüstü bir kız ve dünyanın geri kalanı onun yeteneğini fark etmeden onu kapmazsa babam aptal demen gerekir.

"Ben... Teşekkür ederim," diyorum ve içtenlikle söylüyorum. "Onunla konuşurum ve ne dediğini sana haber veririm."

"Harika." Babam tekrar gülümser ve basına haber vermemek için tüm irademi kullanmam gerekir. Vay canına, bir günde iki tane. Teklifimin kapağına vurur. "Peki bu ne zaman hazır olur?"

Kalbim göğsümde atıyor, ama heyecanımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Umutlanmak istemiyorum. "Ne zaman lazım?"

Koltuğunda dönerek ellerini masanın üzerine koyar ve iş moduna geri döner. "Mümkün olduğunca çabuk yönetim kuruluna sunmak istiyorum. Ve senin de benimle birlikte orada olmanı istiyorum."

Ne?

"Damian?" Annem cevap vermediğimde sorar.

Bir şey söylemeliyim, değil mi? Yani, bana istediğim her şeyi sunuyorlar — sadece Hallazgo için çalışma fırsatı değil, büyükbabamın istediği gibi gerçekten önemli bir şey inşa etme fırsatı. Ve daha da iyisi, bunu Blondie ile birlikte yapma fırsatı.

Peki, neden birdenbire bu yeterli gelmiyor?

Çünkü yeterli değil, vicdanım fısıldıyor ve kalbim sıkışıyor, bana hala çözülmemiş bir şey olduğunu hatırlatıyor.

"Söylemem gereken bir şey var. Açıklığa kavuşturmam gereken bir şey."

Annem ve babam bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Yutkunuyorum, ellerimi kucağımda birleştirip yere bakıyorum.

"Sunduğunuz şeyi istiyorum. Gerçekten istiyorum," diyorum onlara. "Ama Hallazgo'da çalışacaksam, bazı şartlarım var."

"Eğer?" Annem neredeyse çığlık atar. Eli omzumdan kayar ve endişeyle babama bakan anneme bakarım. "Ne diyorsun sen..."

"Sorun yok," diye babam sözümü keser, elini kaldırarak şaşırtıcı derecede samimi bir ses tonuyla. "Bırak konuşsun, Lenore."

Titrek bir nefes veriyorum.

Cesur ol. Cesur ol. Korkma, kendimi cesaretlendirmek için annemin en sevdiği dekoratif kanepelerinden alıntı yapıyorum. Lanet olsun, belki de ilham verici ev eşyaları gerçekten işe yarıyor. O sözler beynime kazındı.

"Bu teklif üzerinde çalışıyorum," diye başlıyorum, her kelimeyi ölçüp biçerek, "senin beni dahil etmek istediğini duyunca, ben..." Kafamı sallıyorum. "Bu benim istediğim her şey... ama şimdi bunun yeterli olmadığını anlıyorum." Babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hallazgo'ya olumsuz etki edebilecek herhangi bir karar vermekten korktuğunu biliyorum, ama Jamie'ye olanlardan sonra ilerlemeden kaçmaya devam edemezsin. Bu girişimi yönetmek istiyorum, ama eğer katılırsam, eğer yaparsam, Hallazgo'nun tıp alanında değişimi desteklemesi ve deneysel tedavilere ve ilaç geliştirmeye yatırım yapması şartıyla. Özellikle pediatrik kanserler

özellikle çok yetersiz finanse ediliyor, bunu biliyorsun... ama böyle olmak zorunda değil. Üniversitelerle işbirliği yapmamızı, sadece pediatrik onkoloji değil, kök hücre tedavisi, gen tedavisi, CAR-T hücre tedavisi, doku mühendisliği gibi alanlarda da araştırmalara katkıda bulunmamızı istiyorum... böylece diğer tüm Jamie'ler, diğer tüm seçenekler tükendiğinde hayatlarını kurtarabilecek bir seçeneğe sahip olurlar."

Babam cevap vermek için ağzını açıyor, ama konuşmadan sözünü kesiyorum ve itirazını önlüyorum. "Yönetim kurulunun görüşü umurumda değil," diyorum, çünkü gerçekten umurumda değil ve eğer bu şirkette çalışacaksam, benim bu işte benim kadar duygusal ve kişisel çıkarı olmayan yaşlı moruklar tarafından sindirilmeyeceğimi veya itilip kakılmayacağımı bilmesi gerekiyor. "Hallazgo senin mirasın olduğu kadar *benim* de mirasım ve ben onun sadece ekonomik açıdan başarısıyla değil, yarattığı etkiyle de tanınmasını istiyorum. Bunu başarmak için sınırları zorlamaya hazır olmalıyız. Yönetim kurulunu ikna et ya da ben ikna edeyim. Ama bu olmalı. İlerlememizin tek yolu bu." Ellerimi açıp teklifin kapağına parmağımla hafifçe vurdum. "*Bunu* istiyorsan, Hallazgo'nun bir parçası olmamı istiyorsan... o zaman benim gördüğüm tek gelecek *bu*."

Ailem o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, onları kırdığımı ya da her şeyi geri dönülmez bir şekilde mahvettiğimi düşünmeye başlıyorum. Tekliflerini geri alacaklar mı? Sadece Hallazgo'da çalışmam için değil, Blondie için yapacaklarını söyledikleri her şeyi? Umarım öyle olmaz, ama ikisi de her zaman çok anlaşılması zor insanlar olmuştur, özellikle babam. Ve bu, onun taviz vermeyeceği ya da veremeyeceği tek konu olabilir.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, babam derin bir nefes verdi. "Belki de ben bir korkak oldum, büyükbabanın mirasını korumaya çok fazla önem verdim, onun her zaman istediği gibi onu geliştirmeye değil. Belki de bu şekilde ilerleyebiliriz."

Yumuşak sesle yaptığı itiraf karşısında şaşkınlık dalgaları içimi kaplar. Elini yüzüne sürer, ama diğer eli teklifimin üzerinde kalır. Bana baktığında, Hallazgo'yu ya da bize bir şans verse başarabileceğimiz tüm güzel şeyleri düşünmediğini anlarım. Bizi bir aile olarak düşündüğünü biliyorum. Acımızdan nasıl kurtulacağımızı düşünüyor. Birlikte.

Bu düşünce boğazımı düğümler. "Jamie için," diye fısıldarım.

Sağımda, annemin sakinliğinin bozulduğunu, boğuk hıçkırık seslerini duyuyorum. Kardeşimin ölümünden bu yana onu ilk kez ağlarken görüyorum

ama babamın bakışlarına yapışıyorum, onun da bana bakmasını istiyorum. O da gözlerini kırpmıyor.

Nefesimi tuttuğumu bile fark etmiyorum, ta ki o bir elini uzatana kadar. "Gelecek için."

Elime bakarken, elimi onun eline kaydırıp bana gülümsemesine karşılık verirken, bunun sadece barış teklifi değil, ortaklık teklifi olduğunu anlıyorum. Harika bir şey inşa etme şansı... ve sonunda iyileşmeye doğru uzun zamandır ertelenmiş ilk adımı atma şansı.

CHAPTER THIRTY-ONE

✧ Lexi ✧

Aşk bir formül değildir. Çözümdür.

Dün Damian'ın ailesiyle yüzleşmemden kaynaklanan adrenalin patlaması hala tüm vücudumu sarmış durumda. Bir yıl önce, hatta beş ay önce, Damian'la anlaşma yaptığımda ve kendimi rahatlık alanımın sınırlarına kadar zorladığımda, bu kadar cüretkar bir şey yapacağımı, kendimi bu şekilde ortaya atacağımı ve bu kadar utanmazca cesur olacağımı asla hayal edemezdim. Ama o zaman... beş ay önce, aşık değildim.

Sanırım Maya Angelou'nun dediği gibi: Aşkın ışııyla parıldarken cesur olmaya cesaret edebiliriz.

Aşk. Tanrım, bunu itiraf etmek garip, ama bunu inkar etmek daha da garip olurdu. Damian'a karşı hissettiğim şey aşk. Ve sanırım bu aşk beni cesur yaptı, ama diğer yandan da korkak. Çünkü artık gerçek olduğu için, kaybedebileceğim bir şey haline geldi. Ve Damian'ı kaybetmek istemiyorum.

Keşke nerede olduğunu bilseydim. Keşke onun ailesine söylediklerimin en ufak bir etkisi ya da farkı olup olmadığını bilseydim. Ama ikisini de bilmiyorum ve bu bilinmezlik beni delirtiyor.

Tüm bu bastırılmış enerjiyi ve endişeyi teklife odaklayarak, teklifin şu anki haliyle tam olarak tamamlanması ve sonuçlandırılması için gerekenler arasındaki farkı azaltmaya çalışmayı düşündüm, ama sonunda Damian'ın babasının bu girişimi gerçekten destekleyip desteklemeyeceğini bilmeden bunun pek bir anlamı olmadığına karar verdim. Damian'ın babası

Damian ve benim bu fikre harcadığımız çabadan etkilenmiş görünebilirdi, ama bir girişimi takdir etmekle onu gerçekten desteklemek iki farklı şeydir.

Bu yüzden, kendimi oyalayabilmek (ve evde volta atmaktan halıda delik açmamak için), kütüphaneye gidip CASS'ın (Conwick'in Akademik Destek Hizmetleri) yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya karar verdim. Çarşamba günleri benim ders verme gecem olabilir, ama genellikle CASS'ın karşılayabileceğinden daha fazla talep olur, bu yüzden kimse gönüllü olarak gecesini feda etmek isterse, özellikle de o gece Pazar gününe denk gelirse, bir iki yedek öğretmeni asla geri çevirmezler.

Ne yazık ki, umduğum *kadar* dikkatimi dağıtmıyor ve —kombinatorik ödevinde yardımımı isteyen Shannon adında bir genç kızın hoşnutsuzluğuna neden oluyor—kendimi sık sık boşluğa bakarken buluyorum.

"Bu faktöriyel olayı hiç anlamıyorum," diye mırıldanıyor yanımda, ama ben onun şikayetini neredeyse duymuyorum. Tek düşünebildiğim Damian. Şu anda nerede? Dünden beri ailesiyle konuştu mu?

Onlarla hiç konuştu mu?

"Lexi?"

Shannon'ın koluma dokunmasıyla irkiliyorum ve başımı ona çeviriyorum. "Ne?" diye kekeliyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Faktöriyel? Anlamıyorum." "Ah, tamam."

Ona göz kırpıyorum, sonra bakışlarımı aramızdaki masanın üzerinde duran açık ders kitabına çeviriyorum. Gözlerim sayfada dolaşırken, kafamı hafifçe sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Topla kendini, Lexi. Endişelendiğini biliyorum, ama yapabileceğin başka bir şey yok.

"Tamam, şey... parçalara ayıralım." Ders kitabını kapatıp masanın üzerine itiyorum, defterimi alıp yeni bir sayfa açıyorum. "Faktöriyel, birden belirli bir sayıya kadar tüm sayıları çarpmakla elde edilen sonuçtur. Diyelim ki beş." Sayfanın üstüne beş yazıp iki kez altını çiziyorum. "Beş faktöriyel için, beşin önündeki tüm sayıları çarparsın, yani beş kere dört kere üç kere iki kere bir." Shannon takip edebilsin diye konuşurken kalemim kağıdı çiziyor. "Bu, hepsi benzersiz olduğunda nesneleri kaç farklı şekilde düzenleyebileceğimizi saymamıza yardımcı olur."

Shannon'ın kaşları biraz çatıldı, ama onu tamamen kaybettiğim gibi görünmüyor, bu yüzden devam ediyorum.

"Örneğin, beş farklı harfimiz varsa, bunları düzenlemenin beş faktöriyel yolu vardır. Peki ya bu harflerin bazıları aynıysa? MATHEMATICS kelimesini ele alalım." Kelimeyi birkaç satır aşağıya karalıyorum. "On bir harf var, ancak bu on bir harf arasında iki M var" — ikisini de altını çizdim — "iki A" — bunları da altını çizdim — "ve iki T" — son olarak bunları da altını çizdim — "yani aynı harfleri yerlerini değiştirsek yeni ve farklı bir düzenleme elde edemeyiz. İşte burada faktöriyel bölme devreye giriyor, böylece bu tekrarları hesaba katabilir ve aynı kombinasyonların birden fazla kez sayılmasını önleyebiliriz. Bu durumda, on bir faktöriyel, MATHEMATICS kelimesindeki tüm harfler farklı olsaydı olası düzenlemelerin toplam sayısıdır. Ancak M, A ve T harfleri tekrarlandığı için, her harf için iki faktöriyel ile bölerek — bu harflerin tekrarlandığı sayı — fazla saymayı önlüyoruz."

Bunu iyice anlaması için bir an durup, sonra soruyorum: "Tüm harflerin farklı olduğu varsayımıyla MATHEMATICS'in faktöriyelini hesaplamak istersen, bunu nasıl yapardın?"

Shannon yutkunduğunda boğazındaki kemik hareket etti, ses kütüphanenin sessizliğinde duyuldu. "Şey... on bir ile on ile dokuz ile sekiz ile çarp, ve böyle devam eder, değil mi?" diye cevapladı, sesi kararsızdı.

Teşvik edici bir şekilde başımı salladım. "Doğru. Peki sonuç ne oluyor?" Shannon, sanki Riemann Hipotezini kanıtlamasını istemişim gibi, bu soru karşısında yüzü bembeyaz oldu. Ona hızlıca güven verici bir gülümseme attım. "Sorun yok, hesap makineni kullanabilirsin."

Yumuşak bir "Phew" sesiyle benden uzaklaşıp çantasına uzanır. Birkaç saniye sonra eli tekrar ortaya çıktığında, bakımlı parmakları arasında hesap makinesini tutmaktadır. Ben o sırada kafamda cevabı çoktan bulmuşumdur, renk blokları önümde sanki sadece benim görebildiğim kişisel gökkuşağı duvarım gibi oluşmuştur. Ama bunu söylemem. Matematiğin herkese kolay gelmediğini biliyorum ve onu aptal hissettirmek istemiyorum.

"39.916.800," diyor Shannon bir an sonra çekinerek, ekranındaki rakamlara rağmen ses tonu sorunun sonunda melodik bir şekilde yükseliyor.

Ona yine onaylayıcı bir gülümseme atıyorum. "Aferin. Şimdi, tekrarlar hakkında söylediklerimi hatırla. Sonra, tekrar eden faktörleri bölmelisin. Bunlardan kaç tane var?"

Shannon, kalemimi defterime yazdığım MATEMATİK kelimesine dokunduğumda kalemin hareketini takip ediyor. Yüzü güvenle parlıyor.

"Oh, bunu biliyorum! Üç. M'ler için bir, A'lar için bir ve T'ler için bir."

Yine başımı salladım. "Doğru. Öyleyse, bu harflerin her birinden iki tane varsa, bu M için iki faktöriyel, A için iki faktöriyel ve T için iki faktöriyel demektir, bu da bize...?" Cevap vermesi için sözümü keserek onu bekledim.

Yüzünü buruşturarak düşünür. "Altı?"

"Bunları toplarsak, tüm olası düzenlemeleri hesaba katmış olmayız," diye açıklıyorum, "bunun yerine, kaç harfin tekrar ettiğini düşünmek yerine, bunları üç ayrı kopya grubu olarak düşün. Ve harfleri düzenlemenin toplam sayısını her grubun tekrar sayısına böldüğümüz için, bunları birbirine eklemiyoruz, biz..."

"Çarpıyoruz?" diye tahmin ediyor Shannon. "Yani, sekiz mi oluyor?"

Parmaklarımla şaklatıyorum. "Bingo. Şimdi, üstte on bir faktöriyel, altta yinelenen faktöriyel olan bir kesir kaldı ve bu sadece basit bir bölme işlemi."

Shannon bana şüpheli bir bakış atar ve alaycı bir şekilde gülümser. "Basit. Tabii," der ciddi bir ifadeyle.

Ben sabırla ona hesap makinesini işaret ediyorum, o da iç çekerek hesap makinesini tekrar eline alıyor.

"Tamam, öyleyse, otuz dokuz milyon, falan filan, bölü sekiz..." Her rakamı tuşlara basarken tırnakları tuşlara çarpıyor. "4.989.600." Onay için gözleri bana kayıyor.

"Evet. Cevabın bu," dedim.

Ağzı açık kalır, hesap makinesine bakar, sonra şaşkınlıkla bana bakar. "Bu... aslında o kadar da zor değil."

"Hayır," diye onayladım. "Değil."

Shannon'a denemesi için başka bir örnek bulmak üzereyim ki, bir şey duyularımı gıdıklayarak başımı kaldırmamı sağladı. Sessiz, içimden gelen bir emirle gözlerimi kaldırdığımda, kütüphane girişinin karşısındaki atriyumun diğer ucunda uzun boylu, koyu saçlı bir silüet göze çarptı. O silüeti görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve içimde bir fuckboy dedektörü olduğunu fark ettim, çünkü odanın diğer ucunda benimle göz göze gelen tanıdık silüet Damian'dı.

Beynime, "*O burada, o burada*" düşüncesinden başka hiçbir şey girmiyor. Bana gülümsüyor ve rahatlamam o kadar belirgin ki tadını alabiliyorum, ama onun varlığını algılayacak zamanım bile olmadan, çenesini kütüphane raflarının yönüne doğru sallıyor.

Matematik bölümü, diye dudaklarıyla söylüyor ve kitaplığın arkasında kayboluyor.

Romantik komedi filmlerindeki kadın kahramanlar gibi koltuğumdan atlayıp ona koşmamak için kendimde bilmediğim bir irade gösteririm. Bunun yerine, kalbim göğsümde çarparak Shannon'a dönüp "Birkaç soruyu kendin çözebilir misin? Hemen dönerim" derim.

Sesim şaşırtıcı derecede sakindir ve ben sandalyemi geri çekip ayağa kalkarken, o da aldırış etmeden başını sallar. Matematik bölümüne doğru ilerlerken adımlarım sabittir.

Damian çoktan beni bekliyor, omzunu kitaplığa dayamış, ayak bileklerini rahatça çaprazlamış, hafifçe eğilmiş durumda. Gözleri aşağıya bakıyor, elindeki açık kitaba sabitlenmiş.

"Matematik evrensel bir dil değil mi?" diye soruyor, başını kaldırmadan, benim varlığımı benim onu hissettiğim kadar kolay hissederek, sanki birbirine çok yakın çizilmiş iki paralel çizgi gibi, bir olsak da olurmuş gibi. Burun kıvrıyor, kaşları endişeyle çatılıyor. "Sanki uzaylıların dilini çözmeye çalışıyorum."

Dikleşerek kitabı kapatır ve rafa geri koyar. Sonra o karanlık gözler benimkilere kilitlenir ve öpmeye can attığım o dolgun dudaklar çarpık bir gülümsemeye bürünür.

"Merhaba, sarışın," diye mırıldanıyor, bana gülümsüyor ve bu iki kelimeyi duymak
—ona hiç söylemediğim, sevdiğim o tanıdık sevgi sözcüğü—duymak, soğukkanlılığımı kaybetmeme yetiyor.

Bir adım öne doğru sendeledim. "Sen... iyi misin?" diye sordum, o hafif gülümsemenin arkasında çok daha karanlık bir şey saklamadığını umarak. Onu yıkabilecek bir şey. "Senden haber alamadım ve ben..." Sesim kısıldı ve boğazımda biriken duyguları bastırmak için yutkundum.

Damian'ın dudakları kıvrılır, gülümsemesi haylaz bir hal alır. "Benim için endişelendin mi, Dornan?" Zaten erimiş olan gözleri eğlenceyle kararır.

Yüzüm buruşup somurtmaya başladı. "Tabii ki senin için endişelendim, seni *aptal*. Birdenbire bana elli bin dolar gönderdin, sonra ortadan kayboldun. Seni bulamadım. Telefonlarına cevap vermiyordun. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Bir kelime daha söyleyemeden, kolları beni sarar, göğsüne çeker ve dudakları kulağıma yaklaşıp, "Özür dilerim" diye fısıldar, sesi o kadar alçak ki sadece ben duyabiliyorum. Boynuma değen sıcak nefesinden titriyorum, ellerim içgüdüsel olarak beline dolanır ve sırtına yapışır, titrek parmaklarımın izin verdiği kadar onu kendime çekiyorum.

Bir an öyle kalıyoruz, ben ona gerçekten bir örümcek maymunmuşum gibi yapışmış, yüzüm gömleğine gömülmüş, kokusunu içime çekiyorum, o ise elini saçlarımın üzerinde gezdirip tekrar tekrar özür diliyor. Ona özür dilemesine gerek olmadığını, beni neden dışladığını anladığımı söylemek istiyorum, ama o burada, kollarımda olduğu için o kadar mutluyum ki, kelimeleri bulamıyorum.

"Sanki tüm dünyam çöküyor gibi hissettim ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan çok korktum," diye söylüyor sonunda, ben geri çekilip ona bakmaya cesaret edince, ama gözlerime bakmıyor. "Diğer her şeyi mahvettiğim gibi, seninle de her şeyi mahvetmekten."

Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın içine alıyorum ve başparmaklarımla elmacık kemiklerinin yumuşak derisini okşuyorum. "Hey, sen bunu mahvetmedin, tamam mı?" Kafamı ona doğru biraz eğiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum. "*Biz* iyiyiz." Cevabından korktuğum için duraksıyorum, sonra tekrar soruyorum, "*Sen* iyisin, *değil mi?*"

Damian bir an düşündü, sonra burnundan titrek bir nefes verdi. "Bir an için durum biraz riskli göründü, ama şimdi her şey yolunda. Aslında harika."

Ellerim yanaklarında titriyor. "Harika mı?" diye tekrar ediyorum, kaşlarımı kaldırarak. Dudakları yine gülümsemeye çekiliyor. "Evet. Hepsi senin sayende."

İtiraz etmeye başlıyorum. Bana çok fazla kredi veriyor. Elbette, ailesine söylediklerim vardı, ama onları dinlemelerini sağlayan *onun* fikri, *onun* önerisiydi. Ona bunu söyleyecek kadar kendimi toparlayamadan, ellerimi tutup yüzünden çekiyor. Sonra ellerimizi aramızdaki dar boşluğa indirip parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

"Senin yaptığını yapmaya cesaretim olmazdı," diyor titrek bir sesle, "ve ben..." İnanamayan bir gülümsemeye başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, seni hiç hak etmiyorum, ama bunu sorgulamayacağım. Seni kaybetmemek için sorgulamayacağım."

Umut göğsümde çiçek açarken, nabzım hızla atıyor. "Bu demek oluyor ki..."

Damian, sorumu bitirmeden başını sallamış. "Babam bu yaz Hallazgo'da çalışmaya başlamamı istiyor."

Kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, onun sonraki sözlerini duymakta zorlanıyorum. Ama dudaklarından okunuyor. Her heceyi, parmak eklemlerime kondurduğu öpücüklerde hissediyorum.

"Ne?" Birden nefesim kesildi.

"Programın başına geçmemi istiyor," diye açıklıyor Damian. "Teklif hazır olur olmaz yönetim kuruluna çıkacağız."

Bu açıklama beni ağırlıksız hissettiriyor, sanki en ufak bir esinti bile beni devirebilir ya da uçurabilirmiş gibi. İçimi kaplayan mutluluktan dolayı düzgün düşünemiyorum. "Aman Tanrım, Damian," başım dönmeyi bırakınca zar zor çıkıyor ağızımdan. "Bu inanılmaz."

"Dahası var," diye ekliyor ve bugün erken saatlerde ailesiyle yaptığı görüşmenin tüm ayrıntılarını anlatırken gülümsemesi derinleşiyor. Babasının özür dilediğini, sonunda Jamie ve ailenin ortak acısı hakkında konuştuklarını ve Hallazgo için çalışmaya gitme şartlarını anlatıyor. Özellikle son kısım gözlerimi yaşlarla dolduruyor çünkü babasına karşı çıkmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sadece kendisi için değil, Jamie için de karşı koymak. Kardeşinin anısına saygı göstermek için istediği bir şeyi feda etmeye hazır olması, onun karakterini herhangi bir girişimden daha iyi anlatıyor.

"Kardeşini ya da büyükbabanı tanımadım, ama eminim sizinle gurur duyarlardı. Ben sizinle gurur duyuyorum," diye fısıldadım.

"*Bizimle*," diye düzeltiyor Damian. Elimi sallayarak onu durdurmak, benim rolümün kolay olduğunu ve teklifin ne kadarının ona ait olduğunu, çok uzun zamandır dünyadan sakladığı o şiddetli, şefkatli kalbine ait olduğunu küçümsememek için, ama o şöyle diyor: "Bunu tek başıma yapmadım, Dornan. Ve bu yüzden sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

Bu beni şaşırttı. "Bir teklif mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Ne tür bir teklif?

"*Görünüşe göre*, son birkaç aydır yaptığımız gibi büyük transferler, kara para aklama veya benzeri konularda her türlü şüpheyi uyandırıyor, bu yüzden

artık bunu yapamayız."

Midem ayakkabılarımın içine çöküyor. Beni daha çok şok edenin, onun açık sözlülüğü mü, yoksa bu sonucu korktuğum için aktif olarak düşünmemeye çalıştığım şeyle yüzleşmek zorunda kalmam mı, emin değilim. Para konusunu kasten kaçınıyordum — Damian'ın ailesi anlaşmamızı öğrendiğine göre, mevcut param bittiğinde anneme nasıl yardım edeceğimi. Bunun devam edemeyeceğini, Damian'ın bana bu ödemeleri yapmaya devam etmesine izin vermeyeceklerini düşünüyordum, ama bunu daha ötesine götüremezdim, tüm dikkatimi Damian'a vermiştim.

Ama şimdi onun güvende ve iyi olduğunu bildiğim için, o endişe tekrar içime doluyor, sanki ciğerlerimi su basmış gibi, nefes alamıyorum. Damian'ın birkaç gün önce gönderdiği elli bin dolar, birkaç ay daha idare eder, ama annemin tedavisinin ne zaman biteceği belli değil, uzun vadede bize yeteceğinden emin olamıyorum, özellikle de en kötüsü olur ve annem tekrar hastaneye yatarsa, Allah korusun, bu sefer uzun süre kalırsa. Öyle bir şey olursa ne yapacağız? Parayı nereden bulacağım?

Gerçekten bitiş çizgisine bu kadar yaklaşıp, son anda başarısız mı olacağız?

"Ama," diye araya girdi Damian, ve "ama" dediği için o kadar rahatladım ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Beni sabit tuttu, bir elini tekrar sırtıma koyarken, diğer eliyle kulak arkasına düşen bir bukle saçımı düzeltti. "Hallazgo'da çalışmaya ne dersin?"

Bu sefer kalbim çöküyor. Çünkü onun teklifi bir can simidi olsa da, aynı zamanda imkansız. "Ben daha ikinci sınıftayım Damian," diye hatırlatıyorum. "Okulu bırakırsam annem beni öldürür."

"Okulu bırakmana gerek yok," diye beni ikna etmeye çalışıyor, ama ben şüpheyile kaşlarımı kaldırıyorum. "Mezun olana kadar yarı zamanlı çalışırsın. Çalışma saatlerin esnek olacak ve tamamen derslerine göre ayarlanacak, böylece bursun ve notların etkilenmeyecek. Bursun başarıya dayalı, değil mi? Yani, kazandığın paranın bursunu tehlikeye atma riski yok."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ciddi mi? Bunu gerçekten yapabilir miyim?

"Neyi yapmayı?"

Damian cevap verirken Noel sabahındaki bir çocuk kadar heyecanlı görünüyor. "Özel danışman. Temel olarak, bizim sayı adamımız olacaksın, ama gerçekçi olalım

gerçekçi olalım, ikimiz de bu işi çok iyi yapacağını biliyoruz. Kabul edersen, sigortamız seni de kapsayacak, dolayısıyla anneni de. Sen sormadan önce" — sözümü kesmek için ağzımı açtığımda elini kaldırıyor

— "*Evet*, sigortanın genellikle bakmakla yükümlü olmayanları kapsamadığını biliyorum, ama babam Hallazgo'nun planında tüm yakın aile üyelerini, hatta ebeveynleri bile kapsayan bir yaşam kalitesi maddesi olduğunu söyledi." Elleri şimdi kollarıma kayıyor, sanki içimde kıvranan endişenin yatıştırılması gerektiğini biliyormuş gibi kolluklarımı yukarı aşağı okşuyor. "Artık onun tedavileri veya ilaçları için endişelenmene gerek yok, Dornan. Her şey karşılanacak. Söz veriyorum."

Söz veriyorum.

Bu sözlerle tuttuğum gözyaşları akmaya başlar ve ağlamamı bastırmak için elimi ağzıma kapatırım. Son birkaç gündür, hatta son iki yıldır biriken stres sonunda patlar. Damian bir kez daha kollarıyla beni sarar, tekrar kendine çeker ve sıkıca sarılır. Kucaklamasının baskısı, aşırı uyarılmış duyularım için gerekli bir dayanak noktası olur ve beni sakinleştirir.

Her şey gerçek olamayacak kadar güzel ve bir yandan da buna inanmaya korkuyorum, ama onun kollarında, güvende ve emniyette dururken, bana söylediği her şeye güvenebileceğimi biliyorum. Ve ona güveniyorum, tıpkı kalbimi dolduran duygunun aşk olduğuna inandığım kadar.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Aynı düşünce kafamda dönüp duruyor, ama bunu yüksek sesle söylemek için kelimeleri bulmaya çalıştığımda, kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bunun yerine, onu daha sıkı sarıp, beni saran duyguları onun cildine kazımaya çalışıyorum, böylece o da bunları hissedebilsin.

"Maaşı iyi," diye fısıldıyor Damian kulağıma, hıçkırıklarım sonunda dinmeye başladığında. "*Gerçekten* iyi. Ve hisse senedi opsiyonun da olacak. Cosplay için istediğin kadar paran olacak," diye şaka yapıyor. "Hey, belki o paranın bir kısmını yatak odası için bir şeyler almaya harcayabiliriz..."

Islak bir kahkaha boğazımda kalır, ondan uzaklaşır ve şakacı bir şekilde göğsüne vururum. "Eğer *Twilight* rol oyunu önerirsen, senden ayrılırım."

Damian çenesini düşünceli bir şekilde kaşır. "Seks salınacağı diyecektim ama senin fikrin çok daha iyi."

Burun kıvrarak, kızardığımı saklamak için ayaklarıma bakıyorum ve gözüm saatime takılıyor. On dakikadan fazla bir süredir buradayım. Shannon, onu terk ettiğimi ya da kütüphane kitaplarının altında ezildiğimi düşünecek.

"Kahretsin, geri dönmeliyim," diye mırıldanarak, ıslak yanaklarımı Damian başparmağını çeneme bastırarak kaçırduğım bir gözyaşı damlasını

Damian başparmağını çeneme bastırarak, benim görmediğim bir gözyaşı damlasını yakaladı. "Matematik kimseyi beklemez," dedi omuz silkerek, sonra sırtışı şeytani bir hal aldı. "Burada işin ne zaman biter? Seninle birlikte olmak için *can atıyorum*."

Sıcaklık karnımın en derinlerinde kıvrılıyor ve her yerime yayılıyor. Yanaklarım daha önce kızarmamışsa, şimdi kızardığına eminim.

Yutkunarak, uyluklarımı birbirine bastırıyorum. "Beş dakika," diyorum boğuk bir sesle.

Damian'ın yurduna geri döndüğümüzde, sanki Eylül'deki o sarhoş gece yeniden yaşanıyor. Neredeyse beş ay boyunca her gün görüştüğümüzden sonra son birkaç gün ayrı kalmak, karşılıklı özlemimizi doruğa çıkardı ve odasına ulaşmadan koridorda çaresizce öpüşmeye ve birbirimizi okşamaya başladık, birbirimize dokunmaktan kendimizi alamıyorduk. Birkaç dakika sonra nihayet odasına girdiğimizde, giysilerimizi hızla çıkardık.

Beni yatağa doğru iterken dudakları boynumu bulur, bir eli göğüslerimi okşarken diğeri kalçamı kavrar, parmak uçları bacaklarımın arasındaki artan sıcaklığa tehlikeli bir şekilde yaklaşır. Sonra elleri yüzümde, dudakları ağzımın, yanaklarımın, alnımın üzerinde dolaşır, her öpücükten önce beni kızartacak iltifatlar yağdırır.

"Harikasın." "Komiksin."

"İnanılmazsın."

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı son olarak kulağıma ve o sözleri mırıldanışındaki şaşkınlık, sanki benim ona ait olduğuma inanamıyormuş gibi, tüylerimi diken diken etti. Oysa ona ait olduğuma inanamayan bendim.

Ağızlarımız tekrar birleştğinde inliyorum, dili dudaklarımın arasından kayıyor ve öpücüğü beni bedenen ve ruhen tüketirken kollarında eriyorum. Parmak uçlarının çıplak tenime her hafif dokunuşu, ardında elektriksel bir ateş izi bırakıyor, dokunuşu beni içten dışa aydınlatıyor, ta ki süpernova patlaması eşiğinde bir güneş gibi rahatlama ihtiyacı ile yanıp tutuşana kadar.

Bu anın, hayatlarımızın tekrar kesişmesine neden olan tek gecelik ilişkimize olan benzerliklerine rağmen, bu seferki farklı bir şey var. Daha yumuşak. Daha samimi. Sanırım, anlaşmamızda duyguları dışarıda tutmaya ne kadar uğraşsak da, duygular eninde sonunda yolunu buldu ve aramızdaki şeyi, o anda ikimiz de farkında olmasak da, ikimizin de acilen ihtiyaç duyduğu bir şeye dönüştürdü. Belki de Ronnie'nin inandığı gibi kader gerçektir ve olan her şey, birbirine uygun olmayan iki insanın birbirine tam olarak uygun olduğu bu noktaya gelmemiz için gerekliydi. Görünüşte imkansız bir denklemin mükemmel çözümü.

Ve Damian benim için mükemmel. Artık bunu çok net görüyorum, aramızdaki bir zamanlar boş olan yerde hissettiğim tek şey, içimde kıvranan çaresiz aşk. Beni serbest bırakmam için yalvarıyor. Gerçeği tüm gücümle haykırmam için.

Ona söylemek için.

Sözcükler ağzımda şekilleniyor, ama Damian'ı öpmeyi bırakıp bunları söyleyecek kadar kendimi toparlayamıyorum ve eli bacaklarımın arasına daldığı anda mantıklı düşünme yeteneğim tamamen işlevini yitiriyor. Parmağının klitorisime dokunmasıyla nefesim kesiliyor, dizlerim hafifçe titriyor.

Uyluklarımın arkası yatağın ayak ucuna çarptı ve Damian beni dikkatlice yatak örtüsünün üzerine yatırdı, vücudumu kendi vücuduyla örttü. Bir an için, üzerimde durup, bir erkekte daha önce hiç görmediğim bir arzu ile gözlerimin içine baktı. Lise yıllarında Parker ile iki yıl çıkmıştım, ama hiç böyle olmamıştık. Hiç böyle olmamıştık... Mantiğin ötesine geçen, birbirimize karşı bu ateşli arzu hiç olmamıştı. Benzerdik ve akademik başarılarımız gibi bazı ortak yönlerimiz vardı, ama aramızdaki bağ hiçbir zaman bunun ötesine geçmedi. O kesinlikle kalbimi kazanmamıştı. Gerçekten.

Damian'ın sahip olduğu gibi değil.

Ona onu sevdiğimi söylemek için bir an varsa, o anın şimdi olduğunu anlıyorum. Kalbim öyle istiyor, bunu söylemeye, haykırmaya hazırlanıyorum, ama bir kelime bile çıkaramadan Damian eğilip beni tekrar öpüyor. Belki de ben zayıfım, çok açım, dudaklarına çok kapılmışım, ama onu durdurmaya cesaret edemiyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Bu sefer öpücüğü yavaş, sanki ağzımın her köşesini, her santimini ve ağzımın onun ağzına uyumunu ezberlemeye çalışıyor gibi. Sanki *beni* ezberlemeye çalışıyor.

Bir süre böyle birbirimizi keşfediyoruz, ellerimiz birbirimizin vücudunu öylesine şefkatle okşuyor ki, kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes alamıyorum. Nefesimi tutarak sırtımı kamburlaştırıyorum ve sertleşmiş meme uçlarım onun çıplak göğsüne değiyor. Damian başını eğerek karşılık verir, göğüslerimden birini ağzına alır ve ben uzun ve düşük bir inilti çıkarınca, avucunu uyluklarımın aşağısına kaydırır, bacağıma nazikçe yukarı kaldırır.

Onu girişimde hissettiğimde, gözlerime bakmak için geri çekildi - sessiz bir izin isteği - ama tereddüt etmedim. Ellerim onun sıkı kıvrımlarını kavradı ve bakışlarını yakaladım, onu kendime doğru çekerek içeriye yönlendirdim.

Damian ve ben Guadalajara gezisinden bu yana sayamayacağım kadar çok seviştik, ama *bu...* bu bir şekilde farklı. Daha fazlası gibi.

Sevişmek gibi.

Damian'ın ağzı yine boynuma ulaşırken, elleri ellerimi başımın üstüne götürüp buruşuk battaniyeye bastırıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. O kulağıma öpücükler yağıdırırken dudaklarımı yalıyorum.

"Sana sahip olduğum için çok şanslıyım," diyor, sesi duyguyla dolmuş.

Gözümünden bir damla yaş süzülür ve o, beni tekrar derin bir öpücükle öpmeden önce onu yanağımdan siler. O andan itibaren, hızımız artıp ikimiz de nefes nefese kalıp doruğa yaklaşırsak bile, ağzı bir an olsun benimkinden ayrılmaz. Doruğa ulaştığımızda, birlikte boşalırız ve diğer tarafa vardığımızda, dudaklarımız birbirine yapışık ve kalbimde ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok aşk vardır.

Sonra beni sırtım göğsüne yaslayarak tutar ve çok geçmeden nefesinin düzeldiğini duyarak uykuya daldığını anlarım. Uyku beni de çekmeye başladığında, aklıma bir şey gelir ve kendimi uyandırmak için sallayarak, onu rahatsız etmemek için yavaşça yataktan kayarım. Zor bir hafta geçirdi ve şu anda her şeyin yolunda olduğuna emin olarak dinlenmeye ihtiyacı var.

Karanlıkta kot pantolonumu bulmam bir dakika sürer, ama bulduğumda telefonumu cebimden çıkarır, parmak uçlarında yatağa geri döner ve Damian'ın kolunun hoş ağırlığı altında onun yanına kıvrılarak tekrar yorganın altına girerim. Yerleşip onun hala uyuduğundan emin olduktan sonra telefonumun ekranını açar ve Ronnie'nin numarasını bulurum. Sonra, flaşın onu uyandırmaması için kamerayı konumlandırıp, Damian'ın bana doladığı kolunun fotoğrafını çekip, basit bir açıklama ile Ronnie'ye gönderiyorum.

ME

Kaçırmadım

Birkaç dakika sonra uykuya daldığımda, yüzümde bir gülümseme var.

CHAPTER THIRTY-TWO

✦ *Damian* ✦

**En tus brazos encontré mi lugar seguro - Kollarında güvenli
yerimi buldum**

Çeviri: Ev, kalbin olduğu yerdir... ve benim kalbim seninle.

Ertesi sabah yeni bir adam gibi uyanıyorum, doygun, zihnen rahat (hoş bir gelişme) ve her şeyden öte *mutlu*. Jamie hayattayken ilk kez, gerçekten, içtenlikle, lanet olasıca mutluyum. Sanki bir gecede yeni bir hayat verilmiş gibi, sanki artık yaşamak için bir nedenim var. Bir amaç. Ve bunu daha da güzel kılan, Blondie'nin de bunun bir parçası olacağını, her adımında yanımda olacağını bilmek.

Artık ailemle olan tüm sorunlar çözüldü ve Blondie ile ben kazanan döneme giriyoruz, geriye tek bir şey kaldı. Bu yola bizi bir kova listesi çıkardı, bu yüzden yeni bölümün başlangıcını da bir kova listesiyle kutlamak uygun olur. Ancak bu sefer listemde tek bir madde var. İşaretlemek istediğim tek bir kutu.

1. Blondie'ye onu sevdiğimi söylemek.

Şu anda kız arkadaşım olabilir, ama eninde sonunda bu işi kesinleştirmek niyetindeyim, ayrıca bu itiraf çok gecikti. Dün gecedен sonra

özellikle, aramızda ağır ve söylenmemiş bir şey var gibi hissediyorum. Açığa çıkarılması gereken bir şey.

Şu an gibi bir zaman yok, diye kendimi cesaretlendiriyorum.

Kafamda hızlıca bir moral konuşması yapıp derin bir nefes alıyorum, uykunun son kalıntılarını silkeliyorum, sonra dönüp Blondie'yi kollarıma almaya ve ona hislerimi açıkça göstermeye hazır hale geliyorum.

"Biliyor musun, buna alışabilirim..." diye başlıyorum, ama elim, onun olması gereken yerde sadece boşluğu buluyor.

Gözlerimi açtım ve uzun, kafa karıştırıcı bir an boyunca yanımdaki boş yatağa baktım. Battaniye ve yastık, uykuya daldığı yerden kalkan vücudunun izleriyle buruşmuş, ama benim muhteşem altın tanrıçam ortalarda yoktu.

"Dornan?" diye sesleniyorum, oturup yataktan görebildiğim kadarıyla etrafıma bakıyorum, ama cevap gelmiyor.

Yatağımın başucundaki telefonuma uzanıp, aramış mı ya da mesaj bırakmış mı diye bakmak ve saati kontrol etmek için körü körüne uzanıyorum, ama telefonum yok. "Kahretsin," diyorum, dün gece buraya düştüğümüzde telefonumun ceketimin cebinde olduğunu hatırlayarak, muhtemelen yerde bir yerlerde olduğunu düşünerek.

Saat almadığın için böyle olursun, diye vicdanım alay ediyor, ama onu görmezden gelip bileğime bakıyorum. Neyse ki akıllı saatimin şarjı bitmemiş, ama saati görünce yine küfürler ağızımdan dökülüyor.

Saat dokuz buçuk olmuş, pazartesi günü ve Blondie'nin sabah derslerini seçme konusunda korkunç, mazoşist bir eğilimi olduğu için, şu anda dersinde olmalı. Sevimli, matematiği seven bir inek olduğu için dersleri asmayı sevmez, annesini kemoterapiye götürmediği sürece, bu yüzden gitmesine hiç şaşırmadım. Yine de bir yanım beni uyandırıp hoşça kal demesini isterken, diğer yanım neden yapmadığını tamamen anlıyorum. Sonuçta ben bir baştan çıkarma ustasıyım ve muhtemelen onu yatağa geri dönmesi için zorlarsam beni terk edemeyecek kadar güçsüz kalacağından korktu. Muhtemelen ben de öyle yapardım, ama sonunda doğru olanı yapıp onu derse gitmesi için ikna ederdim, Damian Jr. bu karardan çok hoşnut olmasa bile.

Bana gelince, geçen haftanın çoğunu kaçırdıktan sonra bugün kendi derslerime dönmeyi planlıyordum, ama Hukuk ve Patent dersine yetişip fark edilmeden sınıfa girme umudum artık tamamen yok. Neyse, yine dersleri asacağım galiba. Bir gün daha ders asmak kimseye zarar vermez.

Dönem henüz başlarında, çok da önemli değil, ve geçen hafta sonu olanlardan sonra, ailem de anlayışla karşılayacaktır.

Kahkahayı boğazımdan çıkardım. Kendime asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümle, ama öte yandan... kendime aşık olacağıma da hiç inanmamıştım. Ve şimdi buradayım, *Twilight'taki* Eddie gibi kız arkadaşına aşık ve takıntılıyım, daha da şaşırtıcı olanı ise ailemle yeniden iyi geçiniyorum. Hala Aralık olsaydı, buna Noel mucizesi derdim.

Şu anda öğleden sonraya kadar gitmem gereken bir yer yok, ama yatakta daha fazla uzanamayacak kadar heyecanlıyım. Özellikle de, huysuz bir dahinin itiraf etmem gereken aşk itiraflarım varken. Battaniyeyi tekmeliyorum, duşa girip güne başlamak için hazırlarken, bakışlarım başucundaki masaya takılıyor — her zamanki masam değil, Blondie'nin yatağının yanındaki masa. Üzerinde, ikiye katlanmış, siyah kalemle "**ÇÖZ BENİ**" yazan beyaz bir kağıt var.

Merakla yatağın üzerinde kayarak Blondie'nin bana bıraktığı notu aldım ve bacaklarımı yatağın kenarına salladım, ama kağıdı açtığımda sadece kafam karıştı.

"Ne lan bu?" diye mırıldanarak, sayfanın üst kısmına karalanmış karmaşık denklemi inceledim. Bunun ne tür bir matematik olduğunu bile bilmiyorum, ama kabus gibi bir şey ve nasıl çözeceğimi hiç bilmiyorum. Kesirler, karekökler, diğer büyük sayıların üzerinde yüzen ve adını hatırlayamadığım küçük sayılar var. Kahretsin, o kadar çok harf yazılmış ki, sanki alfabenin yarısı var. Conwick'te ilk iki yılmda biyoteknoloji yan dalım için temel matematik dersleri aldım, ama en iyi ihtimalle paslanmış durumdayım ve ayrıca, ilaçların bilimsel yönünden çok patentler, iş stratejisi ve girişimcilik tarafına odaklanıyorum, bu yüzden matematiğe pek ihtiyacım yok. Hallazgo'daki gelecekteki işim kesinlikle x'i çözmeyi gerektirmeyecek. Ya da bu durumda, i'yi. Ya da u'yu. Ya da e'yi.

Denklemleri çözmek için ne kadar uzun bakarsam, gözlerim o kadar şaşı oluyor. Blondie ya matematik yeteneğimi çok abartmış ya da beni gerçekten sınıyor.

Aklıma bir fikir gelir ve kağıdı elimde, bilgisayarımı bıraktığım mutfığa koşarım. Soğuk koltuğa çıplak kıcımla oturana kadar hala çıplak olduğumu fark etmem, ama Blondie'nin mesajını deşifre etme ihtiyacım

mesajını çözme ihtiyacım, Damian Jr. ve iki arkadaşının onaylamayan bakışları altında titremelerine rağmen, boxer şort giyme ihtiyacımdan daha güçlü.

Dizüstü bilgisayarı açıp tarayıcıyı açtım ve Google'da denklemi yazıp internetin çözmesini bekleyecektim ki parmaklarım klavyenin üzerinde dondu. Bunu nasıl yazarsın *ki*? Shift tuşuyla ulaştığın semboller arasında karekök seçeneği kesinlikle yok ve adı bile bilmediğim o minicik rakamları nasıl yazarsın *ki*?

"Siktir et," diye mırıldanarak dizüstü bilgisayarı kapatıyorum.

Kendime beş dakika veriyorum. Hepsi bu. Beş dakika içinde duş alıp, dişlerimi fırçalayıp, giyinip, kendimi dünyaya sunmaya hazır hale getireceğim ve sonra notu avucumda sıkıca tutarak odamdan koşarak çıkacağım. Kütüphanedeki özel dersler genellikle akşamları oluyor, ama CASS öğrencilere tüm gün açık, bu yüzden mutlaka bana bu konuda yardımcı olabilecek biri vardır.

Elimdeki sayfaya bakarak hızımı artırdım ve kaşlarımı çattım. Evet.

Evrensel dilmiş, hadi oradan.

On dakikadan az bir süre sonra kütüphanenin kapısını açıyorum ve nefes almaya bile vakit bulamadan kendimi CASS resepsiyon masasına atıyorum. Orada oturan adam — muhtemelen başka bir son sınıf öğrencisi, ama onu tanımıyorum — "Merhaba, pardon, burada öğretmen misiniz? Matematik öğretmeni arıyorum" diye pat diye sorunca bana şaşkın bir bakış atıyor.

Blondie'yi hatırlatan büyük, yuvarlak gözlüklerinin arkasından mavi gözleriyle bana bakıyor. "*Aslında ben* akademik destek koordinatörüyüm," diyor, "ama ara sıra özel ders de veriyorum. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Katlanmış sayfayı çıkarıp önündeki masaya sertçe vurdum. "Evet, bu. Nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

Adam şaşırmış gibi görünüyor, ama gözlüklerini düzelterek kağıt parçasına uzanıyor. "**ÇÖZ BENİ**" yazan kelimelerin üzerinde gözlerinin takıldığını ve kağıdı açtığı anda kaşlarının çatıldığını kaçırmıyorum. Kahretsin. Belki de nasıl yapılacağını bilmiyordur? Gözleri bir anlığına kağıt üzerinde dolaşıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Bu ödev mi?" diye soruyor.

"Öyle bir şey," diyorum, ona başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Omuzlarını silkiyor. "Tamam, git bir sandalye al ve otur, bir bakalım."

En yakın masaya koşup, sanki zamanla yarışıyormuşum gibi bir sandalye kaparken içimi bir rahatlama kaplar. Eğer yeterince hızlı olmazsam, şimdiye kadar oynadığım en heyecanlı sandalye kapmaca oyunundan eleneceğim. CASS masasındaki adam kaşlarını kaldırarak beni şaşkın bir ifadeyle izler, ama yanına oturduğumda hiçbir şey söylemez.

"Tamam," diyor ve buraya gelirken biraz buruşturduğum kağıdı düzeltip düzleştirmeye çalışıyor. Kağıt en iyi hale geldiğinde, bir kalem alıyor ve denklemin ilk kesirine vuruyor. "Bu kısımda, doğal logaritma ve üstel fonksiyon birbirinin tersidir. Başka bir deyişle, üstel fonksiyona logaritma uygulandığında üstel fonksiyon ortadan kalkar ve geriye üstel fonksiyonun kendisi kalır, bu durumda $2i$. Anladın mı?"

Blondie'nin muhteşem zekasına yeni bir hayranlıkla sayfaya boş boş bakıyorum. Teklifimiz için bu tür matematik mi yapması gerekiyordu? *Saniyeler* içinde kafasında zahmetsizce yaptığı matematik mi? Eğer öyleyse, o sadece bir dahi değil, lanet olası bir büyücü. Bu arada, başımı kaldırıp kafamın üzerinde küçük çizgi film soru işaretleri görsem hiç şaşırmam.

"Uh... tabii," diye cevap veriyorum bir süre sonra, ama hiç kimsenin şaşırmadığı gibi, sesim pek inandırıcı gelmiyor.

Arkadaşım bana şüpheli bir bakış attı, ama devam etmesi için başımı salladım. Boğazını temizleyerek sayfaya geri döndü. "şimdi, buraya bakın, sıfırın kosinüsü bir olduğu için, bu kısım ikiye indirgenir çünkü bunu buraya ekliyoruz." Kalemnin ucuyla, kosinüs olduğunu tahmin ettiğim sayının yanındaki $+ 1$ yazan yere dokundu.

Başımı sallıyorum. "Tamam, bu mantıklı gibi." Diye düşünüyorum.

"O zaman buradaki $9u$ kare kökü $3u$ 'dur, yani denklemini yeniden yazarsak..." Blondie'nin el yazısının altına, buruşuk kağıda yeni bir dizi sayı ve harf karaladı, sonra geriye yaslanıp ellerini sayfaya doğru uzatarak *ta-da* hareketi yaptı. "Gördün mü? Artık o kadar da korkutucu görünmüyor. Logaritma, karekök ve kosinüsden kurtulduğumuza göre, artık sadece temel cebirle uğraşıyoruz."

Bunun temel olması mı gerekiyor? diye düşünüyorum ama bunu yüksek sesle söylemeye tenezzül etmiyorum.

"Öyleyse, önce bu kesri basitleştirerek başlayalım. Aynı değişkenleri içeren terimleri birleştirebiliriz ve bunu yaptıktan sonra, pay ve payda hakkında ne fark ediyorsunuz?"

Sayfaya sanki bana kişisel bir haksızlık yapmış gibi bakıyorum. Lanet olsun, okulda kesirlerden nefret ederdim. Onların kuralı neydi? Ortak paydalarla ilgili bir şey miydi? Hayır, buraya uymuyor. Bu tek bir kesir...

Kaşlarımı çatıyorum, beynim o kadar hızlı çalışıyor ki kulaklarımdan buhar çıkıyor olmalı. Yemin ederim, Blondie onu sevdiğim için şanslı, çünkü bu başka birinden gelseydi, odamdan çıkmadan çöpe atardım.

Düşün, Damian. Dornan için yap. Ne görüyorsun?

Denklemi dikkatle inceledim.

"İkisinde de iki var?" diye tahmin ettim.

Adam bana cesaret verici bir gülümseme atıyor. "Doğru! Öyleyse, o ikiyi iptal edebiliriz, böylece ilk kesirde $i + u$ kalır. Sonra bir sonraki kesirde, onu bir tarafta ayırıp ortak paydaları kullanarak basitleştireceğiz."

Ortak paydalar! Matematikten bir şeyler hatırladığımı biliyordum! Neyse ki, adamım hesaplamaları kendim yapmamı istemiyor, bana yardım etmeye kararlı, bunun için ona çok minnettarım. Yine de, Blondie'nin bana söylemeye çalıştığı şeyin ipucunu bulmak için sayılardan bir şeyler anlamaya çalışarak dikkatle onu takip ediyorum.

"Şimdi, kesirleri ortadan kaldırmak için her şeyi dörtle çarpıyoruz, sonra i 'yi bulabileceğin bir noktaya gelene kadar benzer değişkenleri birleştirerek yeniden düzenliyorsun," diye açıklıyor ve denklemin daha da basitleştirilmiş bir versiyonunu diğerlerinin altına yazıyor. "Bunu yaptıktan sonra..."

Adamın susmuş olduğunu fark etmem bir saniye sürer ve ona bakarak, göğsümdeki tedirginliği bastırmak için derin ve sakın bir nefes alırım. Denklem çözülemez mi diyecek? Yoksa bunun bir anlamı yok ve Blondie benimle dalga mı geçiyor?

Onu dürtmek üzereyim ki, o bir kahkaha atıyor. "Ah, ne yaptıklarını anladım. Çok sevimli."

Sevimli mi?

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış.

Adam sayfanın altına bir şeyler karaladıktan sonra bana dönüp kalemını bıraktı. "Bunu sana kim verdi?" diye sordu.

Dudaklarındaki alaycı gülümseme beni biraz rahatsız ettiğinden tereddüt ettim. Neden bilmek istiyor? Sarışın, matematik ya da başka bir şey kullanarak

dünya açlığını çözdü mü? Büyük bir devlet sırrı mı ifşa ettim? Basitleştirilmiş denklem bir penis gibi mi görünüyor?

"Kız arkadaşım... neden?" diye soruyorum.

Akademik Koordinatör yine yumuşak bir kahkaha atar. "Görünüşe göre sana bir şey söylemeye çalışıyor."

Hadi oradan Sherlock, diyecektim. Asıl soru, ne?

Ama o soru, sayfayı bana doğru çevirip denklemin son halini gösterdiğinde cevaplanıyor.

$i < 3u$

"*i*, *3u*'dan küçük mü?" diyorum ve bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun gerçek anlamını anlıyorum. Birbirinin yanına yazıldığında, küçük sembolü ve üç rakamı bir kalp şekli oluşturuyor. Bu sadece matematik değil. Bu bir mesaj.

Seni seviyorum.

Kalbim hızla atıyor. Sarışın beni seviyor. Beni *seviyor*. Ve bunu en iyi bildiği şekilde, kendisi için rahat ve güvenli bir şekilde söylüyor.

Sayılarla. Kolayca anlayabileceği bir şeyle.

Sandalyeye atlayarak nefesim kesiliyor. "Teşekkürler dostum. Sana borçluyum."

Adama minnetle omzuna bir şaplak atarken, telaşlı bir "Sorun değil" sesi duyuyorum, sonra kağıt ve kalemi cebime atıp çıkışa doğru koşarak kızımı bulmaya gidiyorum.

Ve sonunda ona da onu sevdiğimi söylemek için.

Kampüsü koşarak geçerken meraklı bakışlar peşimden geliyor, kulaklarım sadece bunlara eşlik eden kafa karıştırıcı mırıldanmaları duyuyor, ama hiçbirini dikkatimi çekmiyor. Tek bir şeye odaklanmış durumdayım.

Blondie Şimdi dersinden ıkımış olmalı ve genellikle Izzy's'de kahve içmek için buluşuruz ama bugün için plan yapmadık ve geceyi benimle geçirdiği için muhtemelen eve gidip üstünü değiştirip annesine bakıyordur. Umarım öyledir, çünkü Conwick'in kampsn arkamda bırakıp Newport'un sokaklarında deli gibi koşarken ayaklarım beni oraya götürüyor.

Blondie'nin mahallesi sadece birkaç blok ötede ve onun sokağa girdiğimde, kaldırımında evine doğru yürüyen onu gördüğümde rahatlama ve sevinç beni neredeyse yere devirecekti. Henüz varlığımı fark etmemesi için adımlarımı yavaşlatarak, cebimden çaldığım kağıt ve kalemi çıkardım.

Sadece o, verandasına çıkan kısa yola dönmek üzereyken hızımı artırıp koşmaya başladım.

"Dornan!"

Sesimi duyunca adımları sendeledi ve bakışları omzunun üzerinden hızla geçti, atık kaşlarının altından yeşil gözleri delici bir şekilde bana bakıyordu. Beni fark edince şaşkın bir ifadeyle saçlarına dokundu. Bana tamamen dönerek, muhtemelen sormadığı birçok soruyla dudaklarını büzüştürdü.

"Ne yapıyorsun... Buraya kadar koştun mu?" diye sorar, şüphesiz alnımda beliren ter damlacıklarını fark etmiştir. Birdenbire, formda kalmaya zen gösterdiğim ve birkaç blok koşup terlemeden dayanma gücüm olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Aksi takdirde, şu anda iğrenç bir halde olurđum ve bu an için ne kadar estetik olurdu?

Beni izlediği yerden birkaç adım uzaklıkta durup, katlanmış kağıdı kaldırdım. "zdm."

Gözleri büyüdü ve kaldırdığım elime sabitlendi.

Aramızda işkence gibi bir sessizlik uzanır ve onun yaptığı tek hareket, yutkunduğunda narin boğazının hafifçe hareket etmesi.

"Ben de matematikten anlamadığını sanıyordum," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Omuz silkiyorum. "Biraz yardım aldım." Derin bir nefes alıp, bir adım ne çıkıp elimi uzatıyorum.

Çarpıcı bir pembeye dönüşen yanakları, tereddütle kağıdı almaya uzanırken, bozulmuş bir gülümsemeyle seğirdi. Parmaklarının titrediğini fark etmedim.

"Peki... doğru mu?" Notu açarken tereddütle soruyorum.

Blondie, basitleştirilmiş denklemi gördüğünde bu kez daha yüksek sesle yutkundu. Titreyen elini gözlüklerine götürdü ve onun endişesinin belirgin işaretini fark edince midem biraz düğümlendi. Cevabı yanlış yazmamıştım, yüzüne yayılan gülünç derecede güzel kırmızı leke bunun kanıtıydı. Bu, sadece benim tepkimden endişelendiği anlamına gelebilir. Belki de bunun için çok erken olduğunu, çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyor ve bana hislerini söylediği için pişmanlık duyuyor. Belki de benim bunu bir ya da iki yıl daha çözemeyeceğimi düşündü. Ya da daha büyük olasılıkla, haftalar önce Grape Expectations'da sarhoşken bana söylediklerine bakılırsa, benim de ona karşılık vermeyeceğimden endişeleniyor. En azından şimdilik.

Bu düşünce beni güldürdü. Onu nasıl sevmem *ki*? Bu zeki, inatçı, sert ama yufka yürekli, açık sözlü, güzel ve kaotik kadın, benim tuhaflığımla uyumlu ve sadece varlığıyla dünyama anlam katan kadın. Son beş ayın hiçbirini hatırlamadan lise son sınıfa geri dönsem bile, ona yeniden aşık olurum.

Çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. O, kendime koyduğum tüm kuralların istisnası, kederimin merhemi, boğulan ciğerlerime hayat veren nefes. Ve o beni sadece aşka değil, başka birini gerçekten hayatıma almam için gereken saf kırılganlığa da dönüştürdü, ama aynı zamanda uzun süredir sadık olduğum Jacob Takımı'ndan da uzaklaştırdı, ki bu da bir şey demek. Çünkü Blondie benim Edward'ımın Bella'sı.

Ve biz sadece kaçınılmaz değiliz, biz sonsuzuz. "Çevir."

Blondie bana bakarken, çenemi elinde tuttuğu nota doğru çeviriyorum ve o kağıdı yavaşça çevirirken, onun sokağına ilk girdiğimde arkasına yazdığım mesajı bir anlık görüyorum.

Kendi içimden gelen, söylenmemiş ama samimi bir itiraf. Tıpkı onunki gibi.

I love you too

Nefesi kesilir.

"Emin misin?" Gözleri benimkilere doğru kalkar, kararsız.

Kıkırdayarak güldüm. "Beklediğim tepki bu değildi."

Gözleri kaçır. "Sadece... geçmiş deneyimlerim bana, sevilmemin her zaman kolay olmadığını öğretti." Sesi temkinli ve bu anda, her gün ona ne kadar olağanüstü olduğunu söylemek yerine onu terk eden pislik babasını ya da Newport'ta kaldığı için onu terk eden lisedeki salak sevgilisini değil, beni düşündüğünü biliyorum. Onu sevdiğimi düşündürdükten sonra üçüncü sınıfta onu ne kadar kolay terk ettiğimi. Kesinlikle tekrarlamayacağım bir hata.

"İşte burada yanılıyorsun, sarışın," diye azarlayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Çenesini elimle tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Çünkü seni sevmek, hayatımda yaptığım en kolay şey."

Bana bakarken, sessizce yalvarıyorum: *Beni dinle. Bana inan.*

Ve dudaklarımız birleştğinde, onun beni dinlediğini anladım.

EPILOGUE

✧ Lexi ✧

Ben + Damian = Sonsuza kadar mutlu mu?

May

Conwick'in yıllık mezuniyet töreni, kampüsün içindeki geniş ve tarihi bir yeşil alan olan Brenton Meydanı'nda düzenlenir. Meydanın yanında büyük bir salon bulunur, böylece okul mezuniyet törenini açık havada düzenleyebilir ve yağmur yağarsa veya tören bittikten sonra öğrencileri ve misafirleri içeriye alabilir. İçeride ise şampanya ve pahalı kanepelerle donatılmış gerçek bir ziyafet beklemektedir.

Herkesin sevincine, güneş parıldıyor, gökyüzünde tek bir bulut yok ve hava ılık, böylesine önemli ve anlamlı bir gün için mükemmel bir hava. Bu, normalde hiç önemsemediğim (Ronnie'nin hoşuna gitmese de) bir kavram olan kader gibi geliyor, ama bu durumda uygun görünüyor. Birçok yönden, sanki evren bize gülümsüyor gibi.

Conwick'te nüfuzlu Navarro ailesinin konuğu olarak törene katılmanın ayrıcalığıyla, Damian'ın anne ve babası ile abuela'sı arasında, sağımda ve solumda ise annem ve Damian'ın da davet ettiği Gina ile birlikte ön sırada oturmuş, törenin başlamasını bekliyorum. Xolo bile burada, ayaklarımın dibinde oturmuş, tatlı yüzünü dizime dayamış, kuyruğunu

mutlu bir şekilde sallıyor, çünkü Navarro ailesi okula çok fazla para bağışlıyor ve okul yönetiminden kimse Lucia'ya köpeğini getiremeyeceğini söyleyerek böyle zengin bir aileyi kendinden uzaklaştırma riskini göze alamaz.

Ceketimin cebinde telefonum titrediğinde, onun kafasını nazikçe okşadım. Sesin etkisiyle kafasını eğdi ve telefonu cebimden çıkarırken beni merakla izledi. Ekrana dokunduğumda, Ronnie ve Andie ile olan grup sohbetimizde yeni bir mesaj gördüm.

RONNIE

D'ye bizden tebrikler xx

Dudaklarım gülümsedi. Bir zamanlar Damian'dan benim kadar, hatta belki de benden daha fazla nefret eden Ronnie, son zamanlarda ona gerçekten ısınmıştı. Sadece birkaç ay içinde, isteksiz tanıdıklardan düşmanca arkadaşlara, oradan da gerçek *arkadaşlara* dönüştüler. Ortak ilgi alanları olan utanç verici filmler ve tabii ki bana olan ortak sevgileri sayesinde birbirlerine bağlandılar. Bugün burada olmamasının tek nedeni, Andie'nin küçük kız kardeşi Sammy'nin doğum günü için birkaç gün önce Andie ile birlikte Kaliforniya'ya gitmiş olması. Ronnie'yi tanıdığım kadarıyla, Damian'ın bu önemli gününde burada olamadığı için kendini suçlu hissediyor olmalı, ama ruhen bizimle birlikte ve bu da en önemli şey.

Telefonuma gülümseyerek şunu yazdım:

ME

Tamam. Sammy'ye doğum gününü kutla, xo

Mesajı gönderip, cihazı kapatıp cebime geri koyuyorum, tam tören başlamak üzereyken.

Koyu mor renkli cüppeler ve kepelere oluşan tek tip bir deniz gibi tören alayı avluya girer. Bu zengin renk tonu, her öğrencinin kendi uzmanlık alanını simgeleyen püsküllerin farklı renkleriyle kesintiye uğrar. Mezun olacak son sınıf öğrencilerinin arasında Damian'ı görüyorum, yüzünün yanında neşeye sallanan kum rengi püskül, onun işletme bölümü öğrencisi olduğunu gösteriyor. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, o da bakışlarını seyircilere çeviriyor ve gözlerim onunla buluştuğunda bana el sallıyor.

Mezunların oturduğu yerin hemen arkasında, bugünkü tören için özel olarak dörtgen avluda büyük beyaz bir sahne kurulmuştu ve Conwick'teki tüm öğretmenler ve üniversite yöneticileri, bir kişi hariç, törene katılmıştı: Geçen dönem Uygulamalı Ayrık Matematik dersimi veren ve danışmanım olan Profesör Bensen. Noel tatilinden sonra okulun yeniden başlamasından bir ay kadar sonra

Damian ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı internette gördükten sonra, benim adımla tabloid gazetelere satarak 100 bin dolarlık dev bir meblağ elde ettiği ortaya çıktı. Bu parayı, görünüşe göre oldukça yüksek kumar borçlarını ödemek için kullanmış. Eylül ayında Damian'ın dersine izinsiz girdiğini fark edip etmediğini bilmiyoruz ve muhtemelen hiç öğrenemeyeceğiz, ama bunun bir önemi de yok. İhlal aynıydı ve üniversite bunu öğrendiğinde, o kovuldu.

Adım medyada yayınlandığında, sızıntının arkasında kim ya da neden olduğunu hiç merak etmedim, muhtemelen bunun kaçınılmaz bir şey olduğunu düşündüğüm için - *ne olacağı* değil, *ne zaman olacağı* meselesi. Damian da bunu hiç düşünmedi; onun odak noktası tamamen hasar kontrolü ve hikayeyi lehimize çevirmektir. Ancak Profesör Bensen'in olaya karıştığı haberi çıktığında, Damian'ın bir yönünü gördüm ki umarım bir daha asla görmem. İçindeki korku. Endişesini. Profesör Bensen'in bir öğrencisini satması beni hayal kırıklığına uğrattı, ama para ihtiyacım olduğunda yaptığım çaresizce eylemleri düşününce ona empati duymaktan kendimi alamadım. Ancak Damian, olaya tamamen farklı bir açıdan bakıyordu. O, hayatımdaki bir başka erkek otorite figürünün beni hayal kırıklığına uğrattığını görüyordu ve ona, insanlığa olan inancımı ya da erkeklere olan güvenimi kaybetmediğimi, bu ihanetin beni yıkmayacağını haftalarca ikna etmek zorunda kaldım.

Ve kırmadı, kırmayacak da, çünkü şu anda hayatımda kötü şeylerin lekelemesine izin veremeyecek kadar çok iyi şey var. Bu güzel gün ve kutladığımız bu önemli olay gibi.

Açılış konuşmaları ve konuk konuşmacılarından sonra tören diploma törenine geçiyor ve Damian sahneye çıkarken seyirciler alkışlarla coşuyor, bizim sıradakiler en gür sesli olanlar. Yanımda Lucia İspanyolca bir şeyler bağırıyor, Xolo da ona katılarak havlıyor, onların yanında Damian'ın annesi ağlıyor, babası ise onaylayan bir gülümsemeyle onları izliyor. Solumda teyzem bir spor müsabakasında gibi ısıklık çalıyor ve annem o kadar coşkuyla ve enerjik bir şekilde alkışlıyor ki gözlerim doluyor.

Geçen ay, büyük ölçüde Hallazgo'daki yeni işim ve bunun getirdiği inanılmaz avantajlar sayesinde, annem doktorları da dahil olmak üzere herkesin sürprizine, resmi olarak remisyona girdi. Her geçen gün, son iki yılda gördüğümde daha iyi, daha sağlıklı ve daha canlı görünüyor. Damian olmasaydı, Andie şaka olsun diye

dizüstü bilgisayarımda Craigslist'i açıp beni neşelendirmese ve ben onun ilanına şans vermeseydim. Ama bu günlerde "eğer"lere odaklanmamaya çalışıyorum ve bunun yerine, kalbimin sevgi ve iyimserlikle (benim için yeni bir duygu) dolu olduğu, ölçülemez mutluluk dolu bu anlarda, yıllardır beni bunaltan tüm korkuların artık uzak bir geçmişte kaldığını hissediyorum. Sanki başka birine aitlermiş gibi, şimdiki veya gelecekteki Lexi'ye değil.

Ve şimdiki Lexi, şu anki hayatının büyük bir hayranı. *Ve* bir eliyle sevdiklerine sahnedan el sallarken, diğer eliyle diplomasını tutan yakışıklı erkek arkadaşının da büyük bir hayranı. Yanaklarımdan bir gülümseme yayılıyor, yüzüm o kadar genişliyor ki ağrımaya başlıyor, ama onunla o kadar gurur duyuyorum ki, rahatsızlığım umurumda bile değil. Merdivenlerden inip yerine dönerken bir kez daha gözlerime bakıyor ve oturmadan önce, diplomasının bulunduğu deri ciltli dosyayı sandalyeye koyup, ellerini yüksekte tutuyor, böylece mezuniyet kepelerinin üzerinden görebiliyorum. Sonra parmaklarını birleştirir, sol elinin işaret parmağı ve başparmağıyla bir "az" işareti yaparken, sağ elinin ilk birkaç parmağıyla kabaca üç rakamını gösterir — bu bizim özel "seni seviyorum" işaretimizdir.

Kızarak ellerimi kaldırıp aynı hareketi yaparım.

Törenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçer ve Conwick'in rektörü kapanış konuşmasını yapar yapmaz, etrafımdaki herkes heyecanla sandalyelerinden fırlar. Önümde mezunlar birbirlerine sarılırken, arkamda törene katılan aile üyeleri ve arkadaşlar bir sürü halinde öne doğru akın eder, çocuklarını bulup onlara ne kadar gurur duyduklarını söylemek için acele ederler.

Damian'ı bulmak için kalabalığın arasından ilerlerken, Lucia koluma tutunarak, torununun Hallazgo'da tam zamanlı çalışmaya başlamadan önce Guadalajara'ya yapacağımız uzun ziyaret için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyor. Damian, teknik olarak İnovasyon Projesi Lideri olarak görevine önümüzdeki ayın başında başlayacak olsa da, boş zamanlarının çoğunu, teklif üzerinde çalışırken hastaneler, eczaneler ve araştırma üniversiteleriyle kurduğu bağlantıları güçlendirerek, Jamie Girişimi'ni hayata geçirecek ve başarılı olması ve misyonunu yerine getirmesi için ihtiyaç duyacağı dış desteği sağlayacak ortaklıklar kurmak için harcıyor.

Bana gelince, Hector beni hemen işe aldı, böylece şirketin sağlık sigortasından yararlanmaya başlayabildim. Bu, annem ve benim

bunun için çok minnettardık ve ben de Damian'dan aldığım paradan sigorta muafiyet tutarını ve Ocak ayının reçete masraflarını düşerek geri ödedim ve farkı da ödeyeceğime söz vererek annemin (ve benim) vicdanını rahatlattım. Şimdi, derslerim ve özel derslerim dışında haftada birkaç saat, finans departmanında çalışıyorum. Damian şirkete katıldığında, onunla birlikte programı hayata geçirmek için çalışmak üzere, Finansal Sürdürülebilirlik Analisti olarak resmi görevime geçeceğim.

Neyse ki, Hallazgo'nun tam desteğiyle bunu başarabileceğiz. Şubat başında teklifimizi tamamladıktan sonra, Damian ve babası yönetim kuruluna gidip fikrini sundular ve yönetim kurulu üyeleri bu girişimi desteklemekle kalmadı, Damian'ın nihai istihdamına ilişkin koşullarını da kabul etti; annesinin söz verdiği gibi oylama gerekmedi. Sonuç olarak, Hallazgo deneysel tedaviler ve ilaç geliştirme konusundaki tutumunu kamuoyuna açıkladı ve artık araştırma üniversiteleriyle yakın işbirliği içinde kanser gibi hastalıklar için tedavi yöntemleri ve diğer hayat kurtaran müdahaleler geliştirecek. O gün Damian'ı ilk kez ağlarken gördüm ve onu kucaklayıp, sessizce ve tekrar tekrar fısıldayarak, büyükbabasını ve Jamie'yi gururlandırdığını hatırlatmak tek yapabildiğim şeydi.

Beni gururlandırdığını.

O günden beri her gün beni gururlandırmaya devam ediyor. Bazen, Damian'ın birinci sınıfta beni terk eden aynı çocuk olduğunu düşünmek çılgınca geliyor, ama sonra, onu şu anda olduğu kadar sevebilmek için onu nefret etmem gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu tür bir nefret ve düşmanlığı aşmanın bir yolunu bulabilirsek, her şeyi aşabiliriz.

"Dornan!"

Damian'ın kalabalığın arasından bana seslendiği sesi takip ediyorum ve onu görünce tekrar gülümsüyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan, diğer mezunların arasından bize doğru ilerliyor, ama arkamdan koşarak gelen Xolo onu durduruyor. Xolo, erkek arkadaşımı fark edince hemen beni ve Lucia'yı geçip koşarak Damian'ın yanına gidiyor.

"Buen perrito," Damian, havlayan köpeğin kulaklarının arkasını kaşımak için çömelirken şefkatle diyor. Xolo, tüm dikkatini kendisine çekmek için sızlanıyor, ama Damian biz yaklaşınca tekrar ayağa kalkıyor.

"Ay, mi niño," diye bağırır Lucia, kolumu bırakıp öne çıkarak Damian'ın yüzünü ellerinin arasına alır. "Estoy tan orgullosa de ti." Yanağını okşayarak

"Büyükbaban da seninle gurur duyardı" diye ekledi yatıştırıcı bir sesle.

"Teşekkürler, abuelita," diye fısıldadı ve onu kucaklamak için kendine doğru çekerek minik figürünü gölgede bıraktı.

Arkamızda, Damian'ın annesinin sessizce hıçkırarak ağladığını duyuyorum. "Hadi ama anne," diye mırıldanıyor. "Ağlama."

Lenore, gözyaşlarını silmek için manikürlü parmaklarını yüzüne doğru sallıyor. "Elimde değil. Seninle çok gurur duyuyorum," diyor titrek bir sesle.

"İkimiz de gurur duyuyoruz," diye ekliyor Hector, Damian öne çıkıp annesinin omuzlarına teselli edici bir şekilde kolunu dolarken. Damian, babasının uzattığı eli tutarken onun gözlerine bakıyor. "Aferin, oğlum."

Son birkaç ayda yaşanan en beklenmedik gelişmelerden biri (Eylül ayından bu yana *her şey* oldukça beklenmedik olduğu için çıtayı oldukça yükseğe koyuyor), Damian'ın ebeveynleriyle olan ilişkisindeki değişimdir. Her şey mükemmel değil, hala işlemleri gereken çok fazla travma var, ama çabalarıyorlar ve duygularını açıkça kabul ediyorlar. Hatta haftada bir kez aile terapisine giderek, Jamie'nin vefatıyla ilgili ortak yaslarını atlatmalarına yardımcı olması için üçüncü bir arabulucu yardımı alıyorlar ve sağlıklı sınırlar kurmalarını zorlaştıran bazı daha derin, nesiller arası sorunları ve beklentileri ortaya çıkardılar. Bu, Damian'a ebeveynlerine açılabileceği güvenli bir alan sağladı ve en önemlisi, onlar *onu dinliyor*. Artık ultimatolar yok, tehditler yok. Sadece kırılan bir şeyi onarmak için ellerinden geleni yapan üç kişi var.

Damian babasının uzattığı eli tutar ve altı ay önce imkansız gibi görünen bir gülümsemeyle el sıkışırlar. Oğlunu bırakarak Hector, Damian'ın sırtına sevgiyle vurur, sonra başını bana doğru eğerek karısını ve annesini Brenton Hall'a ikramlara götürür, böylece ailem ve ben de Damian'ı tebrik etmek için biraz zaman kazanırız. Xolo, henüz gitmek istemediği için yine sızlanıyor, ama çağırılınca isteksizce peşlerinden gidiyor.

Navarros ailesi ayrıldıktan sonra annem Damian'a sıkıca sarılır ve "Tebrikler Damian" der.

"Teşekkürler, Carol," der Damian, annesini sıkıca sararak. Ayrıldıklarında, annemle teyzeme bakarak, "İkinize de geldiğiniz için teşekkür ederim," der.

"Dalga mı geiyorun?" Gina alaycı bir şekilde omzuna dokunarak sorar. "Bunu kaçırır mıyız? Artık aileden birisin, evlat."

Damian'ın yüzünü aydınlatan gülümseme o kadar parlaktı ki, sanki güneşe bakıyormuşum gibi hissettim. Onun mutluluğuyla kendimi şımarttım, içimden içime ısıttığını hissettim.

Birkaç tebrik sözü ve Damian'ın yarın akşam Lucia ile Guadalajara'ya uçmadan önce akşam yemeğine bize geleceğini teyit ettikten sonra, annem ve teyzem vedalaşır.

Sonra ikimiz baş başa kalıyoruz, tıpkı aramızdaki bu şeyin ilk başladığı zamanki gibi.

"Bugün büyük gün," diyorum Damian'a doğru rahat adımlarla yaklaşırken, ellerimi arkamda birleştirerek. "Anlaşmamızın son günü ve sahte ilişkimizin resmi sonu."

"Öyle," diyor Damian, yüzünde komik bir ciddiyetle.

Elimi kaldırıp, işaret parmağımın ucuyla alt dudağıma dokundum. "Bu anı kutlamalıyız bence. Ne dersin, sahte bir ayrılık sahnesi mi çekelim, yoksa Instagram'da herkese duyuralım mı? Geçen sefer işe yaramıştı. Ya da TMZ'yi arayıp doğrudan senden duysunlar mı?"

Damian elini sallayarak reddeder. "Yok. İnsanların kafasını karıştırırız. Ayrıca, unuttun mu? Eğer öyleyse, beni incittin, sarışın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neyi unuttum?" diye sordum masumca.

"Benimle gerçekten çıkmayı kabul ettiğini," diye hatırlatır, kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekerek. "Seni bu kadar kolay bırakacağımı sanma."

Hafifçe burnumu çekerek, utangaç bir sesle mırıldanırım, "Hatırlıyorum. Peki, bunun yerine ne yapmayı öneriyorsun?"

Omuz silker. "Şey, her zaman yeni bir anlaşma yapabiliriz. Bu sefer son tarih olmadan, tabii ki."

"Öyle mi? Peki bu yeni anlaşma neyi içerecek?"

Yüzündeki mizah kaybolur ve keskin gözleri benimkilere kilitlenir. "Her günü tek tek yaşayacağız. Yalan yok, numara yok. Sadece filtrelenmemiş dürüstlük ve hayatın bize sunduğu her şeyle, iyi ve kötüyle... birlikte yüzleşeceğiz."

Sözleri sadece bir vaat değil, bir yemin. Ruhumu umutla ateşe verme tehdidi olan bir yemin.

Gülümseme dudaklarımda belirirken kollarımı boynuna doluyorum.
"Birlikte. Kulağa hoş geliyor."

O eğilip beni öptüğünde midem kelekler uçuşuyor ve bu anda,
gürültüye ve ve ve ve "Tebrikler!" her
tarafından bizi çevreliyor, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi.

Damian bir kolunu sırtımdan çekiyor ve gözlerimi aralayıp baktığımda,
telefonunu başımızın üstünde bir açıyla tuttuğunu görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Bu anı ölümsüzleştiriyorum," diye fısıldadı ve beni tekrar derin bir
öpücükle sararken, içimi titretici bir ürperti yayıldı. Kendimi o kadar
kaptırmıştım ki, kameranın tıklamasını zar zor duydum.

Sonra, Instagram'ı açıp, mezuniyet cüppesi ve kepiyle öpüştüğümüz
fotoğrafı paylaşmasını izliyorum. Arkamızda kaotik bir kutlama sahnesi
patlıyor. Fotoğrafın altında, açıklama kısmında iki basit kelime yazıyor.

#Dexi sonsuza kadar 💕

Ve biliyorum ki öyle olacağız.

SON

*The Girlfriend Agreement'*i okuduğunuz için **çok teşekkür ederim!** Lexi ve
Damian'ın hikayesini yazarken aldığım keyfi siz de okurken almışsınızdır
umarım.

**Bu kitabı sevdiyseniz, Damian'ın Twilight hayranlığını
savunması kadar gururla sosyal medyada paylaşın.**

Sevdiğiniz kitaplar hakkında konuşmak, daha fazla okuyucunun onları
keşfetmesine yardımcı olur ve benim gibi nevroitik yazarların geceleri
uyumasına da yardımcı olur. 💕

Beni etiketleyin, memler gönderin, dramatik paylaşımlar yazın.
Yorumlarda minnettarlıkla çirkin bir şekilde ağlayarak orada olacağım.

Ayrıca, **bir yorum bırakmayı da düşünün.** Sosyal medyada olduğu
gibi, bu da kitabın duyulmasına ve diğer okuyucuların kitabımı bulmasına
yardımcı olur. Yorumunuzu nereye yazacağınızı bilmiyorsanız

Amazon, Goodreads ve BookBub yorum bırakmak için harika (ve yararlı) yerlerdir.

Lexi ve Damian'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Damian'ın bakış açısından yazılmış bonus epilogu almak için [BURADAN](#) haber bültenime abone olun.

Conwick U'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Ronnie'nin hikayesi *The Boyfriend Vendetta* ile kampüse geri dönün.

İkinci kitabın yayınlanmasıyla ilgili haberler ve güncellemeler için [lütfe](#)n bültenime abone olun.

Alternatif olarak, [BookBub](#)'da beni takip edin, 1000 takipçiye ulaştığımda ön siparişler başladığında bir bildirim alacaksınız (bu onların kuralı, benim değil).

İkinci kitabı yazarken okumak ister misiniz?

[Patreon](#)'uma katılarak özel erken erişim, perde arkası içerikler, NSFW sanat eserleri ve daha fazlasına erişin!

WANT TO FEEL *ALL* THE VIBES?

Bu kitap için, yani az önce atlattığınız duygusal rollercoaster için, bu hikayeye ilham veren ve yazarken sık sık dinlediğim tüm şarkıları içeren bir çalma listesi hazırladım. Lexi ve Damian'a henüz veda etmeye hazır değilseniz, bu çalma listesi tam size göre.

[Bu bağlantıyı](#) takip edin ve oynat düğmesine basın.

Çünkü kulaklarınız da mutlu bir son hak ediyor.

AUTHOR NOTE

Bir yazar olarak, yazdığımız her şeye kendimizden bir parça kattığımıza inanıyorum. Bazen bu parça bilinçaltında olur; bu durumda, bunu yaptığımızın aktif olarak farkında değilizdir. Diğer zamanlarda ise, *The Girlfriend Agreement*'ta olduğu gibi, hikayeye kendimizden o kadar çok şey katarız ki, hikaye derinlemesine kişisel bir şey haline gelir — kendi deneyimlerimizin bir yansıması, neredeyse aynaya bakmak gibi.

Sormadan önce söyleyeyim, hayır, ilaç şirketinin milyarder ve yakışıklı varisiyle aşık *olmadım*. Ama felç edici bir kaygı ve beynimde çalkalanan nörospicy bileşenlerin karışımıyla yaşamak nasıl bir şey, çok iyi bilirim. Ve kanserle mücadele eden bir aile üyesiyle yaşamak nasıl bir şey, çok iyi bilirim.

Bu hikayeyi yazmak benim için birçok yönden terapötik oldu. Lexi'nin karakterine değil, Damian'ın karakterine de, özellikle de onun kederle mücadelesine, dünyayı nasıl deneyimlediğimin küçük bir parçasını katmamı sağladı. Annem ben küçükken kanser teşhisi aldı. Tam olarak kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum, ama ortaokuldaydım. Ergenliğin eşiğindeydim ve her gün büyük acılar çeken dejeneratif bir kemik hastalığıyla mücadele ediyordum, bu yüzden zaten zor bir dönemdi. Ancak hiçbir şey, ailemin annemin kanseriyle başa çıkma şekli kadar beni incitmedi. Yıllar geçip annem daha da hastalanmasına rağmen, ailemin bana neler olduğunu hiç anlatmadığını ve bu durumdan habersiz bırakıldığım için hissettiğim öfkeyi ve her şeyin çok geç olduğunda durumun ne kadar kötü olduğunu anladığımda hissettiğim acıyı hatırlıyorum.

Lexi'nin ailesinden farklı olarak, benim ailem annemin kanser tedavisini karşılayabilecek maddi imkânlara sahipti. Damian'ın ailesinde olduğu gibi, bu masrafları karşılayabilmek de sonuçta bir önemi olmadı. Annem 2011 yılında,

düğünümünden sadece dört ay önce. Annem kocamı sadece bir kez gördü ve o sırada İngiltere'de yaşadığım için, özel nedenlerden dolayı vefatından önce onu görmeye gidemedim. Orada olamamış olmak, her gün içimde yaşayacağım bir suçluluk duygusu. Damian'ın ailesinin Jamie'ye karşı hissettiği suçluluk duygusundan farklı bir suçluluk, ama ikimizin de hissettiği çaresizlik aynı. Bu tür bir suçluluk duygusu asla kaybolmaz.

Bu hikayede sağlık hizmetlerinin karşılanabilirliği önemli bir konu olsa da, tıbbi araştırmalara, özellikle de yeterince fon sağlanamayan kanser türlerine yönelik araştırmalara fon sağlanması da Damian'ın karakter gelişiminde önemli bir rol oynuyor ve kitabın sonunda deneysel tedavilere yatırım yapılması için baskı yapma kararını etkiliyor. Kronik lenfositik lösemi (Lexi'nin annesi Carol'ın kanseri), kanser araştırmaları açısından nispeten iyi finanse edilmektedir. Ne yazık ki, aynı şey pediatrik kanserler için söylenemez, özellikle de Damian'ın küçük kardeşi Jamie'nin hayatını alan pediatrik beyin kanseri.

Pediatrik glioblastoma dahil olmak üzere beyin kanseri, ABD'de en az fon ayrılan kanser türüdür. Ulusal Kanser Enstitüsü'nün (NCI) federal araştırma bütçesinin sadece %4'ü tüm pediatrik kanserlere ayrılmıştır. Bu, bu teşhisle karşı karşıya kalan çocukların genellikle sınırlı tedavi seçenekleriyle başa çıkmak zorunda kaldığı ve Damian'ın ailesi gibi ailelerin, çok az sayıda uygulanabilir çözümle imkansız bir gerçeklikle mücadele etmek zorunda kaldığı anlamına gelir. Bu nedenle araştırma fonları çok önemlidir. Bu sadece önemli değil, bu çocuklara bir şans vermek için *gereklidir*.

The Girlfriend Agreement'da ailevi kayıp büyük bir tema olsa da, Lexi'nin annesinin hikayenin sonunda remisyona girmesini istedim. Jamie'nin hiç yaşayamadığı mutlu sonu yaşamasını istedim. Benim annemin hiç yaşayamadığı mutlu sonu. Ancak Lexi'nin tıbbi tedaviyi karşılama mücadelesi bu kitaba özgü bir durum değil. 2024 itibarıyla, Amerikalıların %45'i, bazıları sağlıkları için hayati önem taşıyan reçeteli ilaçlar da dahil olmak üzere, sağlık hizmetlerini karşılama konusunda zorluklarla karşı karşıyadır. ABD'deki sağlık krizine karşı aktif olarak mücadele eden bazı insanlar var. Mark Cuban (CostPlus şirketi, Damian ve Lexi'nin Hallazgo için önerdiği girişimin ana ilham kaynağıdır) bu sorunu çözmek için servetini iyiye kullanan harika bir örnek. Ancak Dornan ailesi gibi ölümcül ve kronik hastalıklarla mücadele eden çoğu insan, potansiyel mali yıkım ile hayatta kalmak arasında seçim yapmak zorunda kalıyor.

Bu yüzden Lexi ve Damian'ın hikayesinin, sadece onlar için her şeyin yoluna girdiği izole bir mutlu sonla bitmemesi benim için çok önemliydi

ya da hatta aileleri için her şeyin yoluna girdiği bir mutlu sonla bitmemesi benim için çok önemliydi. Bu kadar trajik bir şekilde bozuk olan bir sistemi düzeltmek için bir şeyler yapmak istedim, bu düzeltme sadece kurguda olsa bile. Ve Damian'a hak ettiği kapanışı ve kurtuluşu vermek istedim. Çünkü ben de Damian gibiydim. Kendimi yok eden, öfkeli ve o kadar çok suçluluk duygusuyla boğulmuştum ki, bazen asla su yüzüne çıkamayacağımı hissediyordum. Sonuçta, bu kitabın bir umut hikayesi olmasını istedim.

Sektör profesyonellerine (özellikle de mutlak MVP olan kızım Rebecca'ya), sonsuz sorularımı yanıtladığınız ve ABD sağlık sisteminin inceliklerini ve tıbbi sigortanın kafa karıştırıcı karmaşasını anlamama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Uzmanlığınız olmasaydı, bu kitabı ikna edici bir şekilde yazabileceğimi sanmıyorum. Umarım hakkını vermişimdir. Yanlış anladığım kısımlar varsa, bunları ilgi çekici bir hikaye yazmak için yaratıcı özgürlük olarak kabul edelim.

Alisha, Heidi, Lindsey ve Rebecca'ya (tekrar), neredeyse her gün gibi hissettiğim uzun telefon görüşmelerine ve mesajlaşmalara katlandığınız ve bu hikayenin tam bir felaket olmadığını anlamam için ihtiyacım olan tüm güveni verdiğiniz için teşekkür ederim. Heidi, video görüşmelerimizi çok seviyorum. Sen tam anlamıyla bir mücevher ve insan formunda güneş ışığı gibisin. Günlerimi aydınlattığın ve kendi seçtiğim ailem olduğun için teşekkür ederim. Alisha, sana da özel olarak teşekkür etmek istiyorum çünkü sana herkesten daha fazla yük oldum ve seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Gerçekten çok fazla. Sen gerçekten dünyadaki en değerli arkadaşım oldun ve her zaman yanımda olduğun ve (yine) yazmaktan kaynaklanan panik atak geçirdiğimde benden bıkmadığın için seni çok seviyorum. Bu kitaptaki her *Twilight* şakasının senin için olduğunu bilmeni isterim. Sen her zaman benim Bella'mın Alice'i olacaksın.

Angi ve Kiara'ya, bu hikayede kullanılan İspanyolca'yı iki kez kontrol ettikleri ve hatalarımı affedip sabırla bana yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Meksika kültürüne büyük saygı duyuyorum ve onun özünü hak ettiği özen ve gerçekçilikle yansıtabildiğimi içtenlikle umuyorum.

Yazılarım konusunda bana her zaman destek olan, ihtiyacım olan alanı ve cesareti veren kocama ve kızıma. Aşırı uyarılınca bazen tam bir vahşi öfke goblinine dönüşebildiğimi biliyorum ve bana katlandığınız ve her zaman beni sevdiğiniz için ikinizi de seviyor ve hayranlık duyuyorum. Ayrıca Daniel, beni beslediğin için teşekkür ederim. Sen olmasan muhtemelen açlıktan ölürdüm. Ya da kötü beslenme seçimlerinden.

Ailesini kaybetmiş veya Lexi'nin durumuna benzer bir durumda olan herkese: Size en içten kucaklamalarımı gönderiyorum. Acınızı dindirecek sözler bulamıyorum, ama umarım iyileşmenin yolunu bulmuşsunuzdur. Şunu bilin: Sizi görüyorum.

Son olarak, sizlere: okuyucularımıza. *The Girlfriend Agreement*'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu hikaye sizde bir şekilde yankı uyandırmıştır ve en sevdiğimiz cesur kızıl saçlı karakterin yer aldığı ikinci kitap *The Boyfriend Vendetta*'yı da okumayı ihmal etmezsiniz. İkinci kitabın daha hafif bir kitap olacağına söz veriyorum (Ronnie'nin gerçekten çılgın Timothée Chalamet hayran kurguları yazıp yazmayacağı ise belli değil). Destğiniz benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli, bu yüzden tüm kalbimle teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Rowan Croft, Amerika doğumlu bir romantik komedi hayranıdır ve İngiltere'de kendi mutluluğunu bulduktan sonra şu anda pitoresk Cornwall'da yaşamaktadır. Kafeinle beslenen ilham peşinde koşmadığı zamanlarda, grafik tasarımcı olarak yayıncılık dünyasında çalışmakta, iyi bir kitaba dalmakta ya da yakışıklı İngiliz kocası, neşeli kızı ve keyifli huysuz Jack Russell köpeği Milo ile günlük hayatın tadını çıkarmaktadır.

Okumayı sevdiği türde romantik romanlar yazıyor: zekice espriler, inkar edilemez bir kimya ve tam dozda kaosla dolu. Onun için, sizi güldüren, bayılmanıza neden olan ve belki de karakterlere "hadi öpün artık!" diye bağırmanıza neden olan bir aşk hikayesinden daha iyi bir şey yoktur.

Onu çevrimiçi olarak şu adreste bulabilirsiniz:

www.authorrowancroft.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

